SÁGA SEDMI SLUNCÍ

Bouře na obzoru

Kevin J. Anderson

BAJONET

Kevin J. Anderson je českým čtenářům, stejně jako čtenářům v dalších nejméně 30 zemích, dostatečně znám a není třeba jej zvlášť představovat. Připomeňme jen to základní: narozen 27. 4. 1962 na malém městě ve Wisconsinu od mládí se pokouší psát, ale skutečně se prosadí až ve svých 25 letech. Mezi jeho nejznámější díla patří *Hvězdné války* (Star Wars Jedi Academy 1994), Ground Zero (1995), Climbing Olympus (1996 a u nás dobře známá *Akta X*) Společně se synem Franka Herbert, se pustil do rozsáhlého a velmi populárního projektu pokračování ságy Duna, který stále vychází a neztrácí své čtenáře, spíše naopak. Sám pak v roce 2002 zahájil další monumentální *Ságu sedmi sluncí*, jejíž třetí část (po Skryté říši a Hvězdném moři) máte právě v rukou.

K. J. Anderson je vášnivý cestovatel – turista, mimo jiné vystoupil na Mount Whitney, prošel pralesy Amazonie, ale také se seznámil například; s vojenskými a průmyslovými komplexy na Cape Canaverals a v Los Alamos.

Přeložila:
SIMONA KUČEROVÁ

Kevin J. Anderson: Bouře na obzoru
Vydání první.
Copyright © 2004 by WordFire, Inc.
Published by arrangement with Trident Media Group, LLC
All rights reserved.
Vydalo nakladatelství Baronet a. s., Křižíkova 16, Praha 8, www.baronet.cz
v roce 2006 jako svou 1089. publikaci.
Přeloženo z anglického originálu Horizon Storms
vydaného nakladatelstvím Warner Books, Inc., New York v roce 2004.
Český překlad © 2006 Simona Kučerová.
Přebal a vazba © 2006 Ricardo a Baronet.
Ilustrace na přebalu © 2006 Karel Řepka.
Odpovědný redaktor Josef Frais.
Sazba a grafická úprava Ricardo, Přemyslovská 38, Praha 3.
Tisk a vazba: FINIDR, s. r. o., Český Těšín.
Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.
Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.
ISBN 80-7214-866-4
BARONET Praha 2006

SÁGA SEDMI SLUNCÍ

Kevin J. Anderson

Bouře na obzoru

Kniha třetí

VĚNOVÁNÍ DEANU KOONTZOVI,

který mi od samotného počátku mé profesní dráhy poskytoval rady, nápady a povzbuzení. Kdysi dávno mi řekl, abych své příběhy „pojímal velkoryse“. Sága sedmi sluncí má nyní více stránek než Tolstého Vojna a mír, a já jen doufám, že takhle nějak to myslel!

PODĚKOVÁNÍ

Jak tato sága rostla a košatěla, musel jsem spoléhat na pomoc stále většího a většího počtu lidí. Editorské rady Jaima Levina a Devi Pillaiové z Warner Aspect mi pomohly utvářet tento příběh, a to jak ve velkém měřítku, tak i v detailu. John Jarrold, Darren Nash a Melissa Weatherillová udělali totéž pro britskou edici těchto knih.

Geoffrey Girard skočil do příběhů rovnýma nohama a vrhl na ně bystré oko (což je po anatomické stránce poněkud krkolomná metafora), aby mi pomohl minimalizovat nesoulady v detailech mezi jednotlivými svazky.

Catherine Sidorová a Diane Jonesová z WordFire Inc. mi na našich společných tvůrčích setkáních poskytly nespočet návrhů a nápadů. Catherine si málem ušoupala konečky prstů ve snaze držet při přepisu textu krok s mým diktafonem.

Mnoho míst a událostí bylo inspirováno kresbami Roba Teranishiho a Igora Kordeyho, kteří vytvořili vizuální svět *Veiled Alliances*, komiksovou podobu *Ságy sedmi sluncí*. Jsem také velmi vděčen za vize Stephena Youlla a Chrise Moorea, skvělých výtvarníků, kteří zpracovávali obálky knih.

Mí agenti John Silbersack, Robert Gottlieb a Kim Whalenová se velmi zasloužili o to, aby *Sága* byla úspěšná ve Spojených státech i jinde, a přeložena do mnoha jazyků po celém světě.

Ale především to byla má žena Rebecca Moesta, která vynaložila nemálo duševního úsilí a strávila se mnou spoustu času prací na *Bouři na obzoru*, od prvotních skic přes hrubý koncept, až po konečnou podobu rukopisu. Její postřehy, stejně jako její trpělivost a láska, umožnily této knize vzniknout.

DOSAVADNÍ DĚJ

Během první zkoušky Klikisské pochodně – zařízení objeveného v ruinách starobylé mimozemské klikisské civilizace – zažehla Zemská hanzovní liga (známá také jako Hanza) obří plynnou planetu a stvořila tak malé slunce. Basil Wenceslas, elegantní prezident Hanzy, měl v úmyslu přeměnit zmrzlé měsíce obří planety v nové kolonie. Lidstvo pod shovívavým, ale rezervovaným dohledem mimozemského ildiranského Impéria a jeho zbožštělého vůdce Mága-imperátora dosud osídlilo mnoho dostupných planet. Ildirané byli ohledně Klikisské pochodně skeptičtí, přesto test sledovali, zastoupeni velitelem své Sluneční flotily adarem Kori'nhem.

Jakmile byla plynná planeta zažehnuta, celá galaxie dostala okamžitě zprávu prostřednictvím Beneta, „zeleného kněze" z lesnaté planety Theronu, muže, který žil v symbióze s inteligentními „světostromy". Zelení kněži, fungující coby živé telegrafní stanice, dokázali jako jediní prostřednictvím lesní sítě navázat okamžité spojení i na velké vzdálenosti. Na Zemi proto starý král Frederick, pompézní loutkový vládce, zahájil oslavy úspěšné zkoušky.

Nikdo však netušil, že tento plynný obr, stejně jako mnoho jiných, je obýván mocnými mimozemskými bytostmi, hydrogy. Hanza zničila jednu z jejich hustě osídlených planet a neúmyslně tak vyhlásila válku celému skrytému impériu.

Na Ildiře prvorozený syn Mága-imperátora, První následník Jora'h, uvítal Reynalda, Benetova bratra a dědice theronského trůnu. Na znamení přátelství pozval Jora'h dvojici zelených kněží, aby studovali rozsáhly ildiranský epos, *Ságu sedmi sluncí.* Cestou domů se Reynald setkal s Tuláky, vesmírnými nomády vášnivě milujícími svou nezávislost, zastoupenými starou Mluvčí Jhy Okiahovou a její krásnou chráněnkou Cescou (Francescou) Peroniovou. Jelikož Theroňané i Tuláci byli prakticky nezávislí na Zemské hanzovní lize, Reynald nadnesl možnost spojenectví, dokonce nabídl Cesce sňatek,

ta však již byla zasnoubená s těžařem Rossem Tamblynem (a tajně přitom milovala jeho bratra Jesse).

Obchodnice Rlinda Kettová přistála na Theronu se svou *Věčnou zvídavostí*, neboť by ráda navázala obchodní vztahy mezi Theronem a Hanzou. Podpořila ji ambiciózní Sarein, sestra Reynalda a Beneta, Matce Alexe a Otci Reynaldovi však izolovanost Theronu vyhovovala. Rlinda souhlasila, že dopraví dvě zelené kněžky, starou Otemu a bystrou mladou Niru, které na pozvání Prvního následníka Jora'ha mířily na Ildiru.

Na Zemi začal v té době prezident Wenceslas tajně hledat náhradu za krále Fredericka. Basilovi poskoci unesli uličníka Raymonda Aguerru a následně založili v obytném komplexu strašlivý požár, aby zabili jeho matku a bratry a smazali tak veškeré stopy. Hanza pak změnila vzhled mladého muže, oznámila mu, že nyní je „princ Petr", a začala mu vymývat mozek. Na jeho novou roli ho měl připravit učitelský compo (computerizovaný pomocník) OX.

Po úspěchu Klikisské pochodně zahájili archeologové, kteří tuto technologii objevili, Margaret a Louis Colicosovi, nový průzkum na pouštní planetě Rheindic Co, kde se zachovala starodávná klikisská města. Jediným funkčním pozůstatkem po mimozemské civilizaci byli mohutní, broukům podobní roboti, ti ale tvrdili, že jejich paměť byla před dávnými časy vymazána. Ve snaze dozvědět se více o své minulosti doprovázeli tři z těchto robotů manžele Colicosovy na místo vykopávek. Členy archeologického týmu byli dále compo DD a zelený kněz. Zatímco Louis zkoumal ruiny, Margaret pracovala na rozluštění klikisských hieroglyfů, od nichž si slibovala nalezení odpovědí na své otázky.

Mezitím, rozzuřeni zmasakrováním své planety, začali hydrogové napadat lidská zařízení v okolí plynných obrů. Jedním z jejich prvních cílů byl těžer, mohutné zařízení vznášející se vysoko v mracích, jehož účelem bylo sbírat z atmosféry plynného obra ekti, životně důležité palivo pro mezihvězdný pohon. Majitelem tohoto těžeru byl Cesčin snoubenec Ross Tamblyn. Tuláci a jejich těžery byli hlavními dodavateli ekti pro Hanzu i ildiranské Impérium.

Hydrogové bez zaváhání a bez lítosti zničili také vesmírnou stanici, která pozorovala mladé slunce stvořené pomocí Klikisské pochodně. Tyto neočekávané útoky ohromily jak Hanzu, tak Tuláky. Prezident Wenceslas se setkal s velitelem Obranných sil Země (OSZ), strohým generálem Kurtem Lanyanem, aby si promluvili o nové hrozbě. Starý král Frederick zatím burcoval obyvatelstvo a vyzval dobrovolníky ke vstupu do OSZ.

Vzdorovitá Tulačka Tasia Tamblynová zachytila tuto výzvu a společně se svým compem EA utekla z domu, aby se přidala k armádě. Řízení rodinného podniku – vodních dolů – nechala na svém bratru Jessovi. Ačkoliv po Rossově smrti Jessu Tamblynovi a Cesce Peroniové nic nebránilo veřejně přiznat svou lásku, nedokázali využít tragickou situaci k osobnímu prospěchu.

Mezitím Raymond Aguerra pod OXovým vedením pokračoval ve výcviku, který ho měl připravit na budoucí roli krále. Vyměnit drsnou ulici za přepychový palác se nejprve zdálo příjemné, přísný dohled, jemuž se musel podřídit, se mu však brzy znelíbil. Ke svému zděšení zjistil, že Hanza zosnovala vraždu jeho rodiny.

Na Ildiře trávila zelená kněžka Nira spoustu času s Prvním následníkem Jora'hem, který se měl stát příštím ildiranským vůdcem. Ačkoliv měl mnoho milenek, opravdově se do Niry zamiloval. Další syn Mága-imperátora, zachmuřený dobroský místodržící Udru'h, vyslýchal Niru ohledně jejích telepatických schopností zelené kněžky, a pak podal Mágu-imperátorovi hlášení o tajném genetickém experimentu probíhajícím na planetě Dobros. Udru'h navrhl, že by Niřino DNA mohlo být pro projekt přínosem.

Jeden z ildiranských historiků, zkoumající domněle dokonalé a nezpochybnitelné záznamy historie, objevil dokumenty dokazující, že hydrogové se objevili před dávnými dobami v minulé válce; veškeré zmínky o tomto konfliktu však byly ze *Ságy sedmi sluncí* vymazány. Než mohl své šokující odhalení zveřejnit, Mág-imperátor ho zabil se slovy: „Já jsem to *chtěl* udržet v tajnosti."

Velitel Sluneční flotily adar Kori'nh povýšil Zan'nha, prvorozeného syna Prvního následníka Jora'ha, a zamířil se svými loděmi k obří plynné planetě Qronha 3, kde bylo umístěno staré ildiranské těžní zařízení. Když se z mraků vynořily kulovité bitevní lodi hydrogů, aby stroj zničily, Sluneční flotila se vrhla do zuřivé bitvy. Ačkoliv hydroské zbraně byly mnohem dokonalejší, jeden z ildiranských velitelů narazil se svou lodí do nejbližší koule, zničil ji a poskytl tak Sluneční flotile čas k ústupu i se zachráněnými těžaři. Během mnohatisícileté historie zaznamenané v *Sáze sedmi sluncí* dosud žádný Ildiran nezakusil tak strašlivou a ponižující porážku.

OSZ zatím na Zemi budovaly nové lodě a konfiskovaly civilní plavidla, aby zajistily obranu proti dalším hydroským útokům. Armáda zkonfiskovala Rlindě Kettové všechny lodě s výjimkou *Věčné zvídavosti*. Tasia Tamblynová, čerstvý rekrut, nastoupila do výcviku a brzy předčila rozmazlené nováčky ze Země. Jejím úhlavním nepřítelem se stal Patrick Fitzpatrick III., nejbližším přítelem pak druh ve zbrani Robb Brindle.

Po zmatku způsobeném opakovanými hydroskými útoky mnoho Tuláků zanechalo těžby, Jess Tamblyn se však rozhodl udeřit na nepřátelské mimozemšťany na vlastní pěst. Shromáždil oddané dělníky a společně zamířili na místo, kde hydrogové zničili těžer jeho bratra Rosse. Nasměrovali na planetu kometární jádro, které do plynného tělesa udeřilo se silou nukleárních hlavic.

Když prezident Wenceslas zjistil, že hydrogové zaútočili také na Ildirany, vydal se navštívit Mága-imperátora, aby mu navrhl spojenectví. Hydrogové dosud nepodali žádné vysvětlení, ani neodpověděli na výzvy k vyjednávání. V době, kdy byl Basil na Ildiře, se však u Země objevila mohutná kulovitá loď a hydroský vyslanec žádal o rozhovor s neschopným a zmateným králem Frederickem. Mimozemský velvyslanec, uzavřený v tlakové nádobě, oznámil králi, že Klikisská pochodeň zničila hydroskou planetu a zabila miliony jedinců. Frederick se za neúmyslnou genocidu omluvil, hydrog však žádal zastavení veškeré těžby v atmosféře obřích plynných planet. To by znamenalo konec získávání ekti,

paliva pro ildiranský mezihvězdný pohon, který byl jediným prakticky použitelným prostředkem pro cestování vesmírem. Zatímco se Frederick hájil, hydroský vyslanec odpálil svou tlakovou nádobu a zabil tak krále a všechny pozorovatele v Trůnním sále.

Basil se spěšně vrátil zpátky na Zemi a oznámil královskému „učedníku“ Raymondovi, že „král Petr“ musí bezodkladně nastoupit na trůn. Petr přednesl pečlivě sepsanou řeč, v níž odmítl hydroské ultimátum a prohlásil, že lidstvo si palivo nezbytné pro vlastní přežití vezme třeba násilím. Vyslal k Jupiteru skupinu komerčních těžařů doprovázenou bojovou skupinou, v níž byli i Tasia Tamblynová a Robb Brindle. Několik dní panoval naprostý klid, potom se ale mezi hydrogy a OSZ rozpoutala strašlivá bitva. Tasia a Robb přežili, přestože poničené lodě se z místa své porážky odvlekly jen tak tak…

Než se zpráva o ponižující porážce rozšířila, Basil zorganizoval korunovaci krále Petra, která měla být vyjádřením naděje a sebedůvěry. Petr, skrývající svou nenávist vůči Basilovi, byl k poslušnosti přinucen drogami. Basil, předstírající otcovskou pýchu, slíbil novému králi odměnu za budoucí dobré chování Hanza mu najde královnu…

Na Ildiře Nira zjistila, že čeká Jora’hovo dítě, než to však stačila Prvnímu následníku oznámit, Mág-imperátor vyslal Jora’ha na diplomatickou misi. Pak, v tichu spánkového období, suroví ildiranští strážní Niru odvlekli pryč, a její učitelku Otemu, která byla pro chovné baráky příliš stará, ubodali k smrti. Nira byla předána zlovolnému dobroskému místodržícímu ke genetickým pokusům…

V ústředí Tuláků Randezvous vyzvala Mluvčí Okiahová vynalézavé klany k pátrání po alternativních způsobech získávání ekti, a pak abdikovala ve prospěch Cescy. Jess sledoval, jak žena, kterou miloval, zaujala místo silného vůdce a uvědomil si přitom, že takto se mu vzdaluje víc než kdykoliv předtím.

Na vzdálené planetě Rheindic Co objevil tým Colicosových tajemný přepravní systém, dimenzionální průchod ovládaný složitým přístrojem. Přestože si klikisští roboti podle svého tvrzení nic

nepamatovali, Margaret dokázala rozluštit staré záznamy. Za vymizení rasy svých stvořitelů byli podle všeho zodpovědní sami roboti, kteří se navíc účastnili pradávné války s hydrogy! Překvapeni tímto novým zjištěním pospíchali Margaret a Louis zpátky do svého tábora, jen aby zjistili, že zelený kněz byl zabit a veškeré prostředky komunikace zničeny.

S pomocí svého věrného compa DD se Margaret s Louisem zabarikádovali ve skalním městě, hrozivé klikisské roboty tím ale nezastavili. Ačkoliv se DD pokoušel své pány chránit, roboti ho dopadli, dávali však přitom pozor, aby inteligentní stroj, v němž spatřovali svého bližního, nepoškodili. V poslední chvíli Louis aktivoval přepravní portál a otevřel tak průchod na neznámou planetu. Vybídl Margaret, aby jím prošla. Než ji však mohl následovat, brána se zavřela a roboti se na něj vrhli.

Válka s hydrogy pokračovala dalších pět let. Lidská rasa i ildiranské Impérium těžce zápasily s nedostatkem paliva. Král Petr oznámil zavedení přísného přídělového systému a vzal tak na sebe veřejně odpovědnost za tento krok, ačkoliv to byl Basil Wenceslas, kdo ve skutečnosti činil všechna rozhodnutí. Tuláčtí odvážlivci vedení Jessem Tamblynem a Dělem Kellumem klanovým vůdcem a majitelem loděnic umístěných v prstenci plynné planety Osquivel začali podnikat bleskové nájezdy na plynné obry, kde nabrali ekti dřív, než na ně hydrogové stačili udeřit. Mnoho výprav ale skončilo tragicky.

Prvnímu následníku Jora'hovi řekli, že jeho milovaná Nira zahynula při požáru. Mág-imperátor před ním existenci genetického projektu na Dobrosu tajil, stejně jako skutečnost, že se Nira, živá a zdravá, stala pokusnou osobou. Poté, co porodila Osira'h, Jora'hovu dceru, dala Nira život několika dalším dětem křížencům. Musela vykonávat otrockou práci, stejně jako ostatní lidští zajatci pocházející původně ze ztracené generační lodi *Burtona*. Aby měl dobroský místodržící jistotu, že se Hanza o chovném táboře nedozví, nařídil zničení vraku *Burtona*. Adar Kori'nh jeho příkaz zdráhavě vyplnil,

představa zničení historické památky ho znepokojovala. Chovný program však musel zůstat v tajnosti.

Na Nižině domovské planetě Theronu se Reynald, který měl od svých rodičů zanedlouho převzít vládu, rozhodl oženit. Prarodiče ho i jeho sestru Estarru vybídli, aby si našli vhodné protějšky vždyť Reynald a Estarra měli nést na svých bedrech velkou odpovědnost.

Tuláci, kteří přišli o možnost těžit ekti tradičním způsobem, vyvinuli nové způsoby získávání paliva z rozdrceného kometárního ledu či z mlhovin, pomocí rozměrných mlhovinových plachetnic. Výstřední inženýr Kotto Okiah se pustil do riskantního podniku na extrémně žhavé planetě Isperos postavil stanici na těžbu kovu. V osquivelských loděnicích předváděl Del Kellum Jessovi, čeho všeho dosáhl. Jeho dcera Zhett měla o Jesse zjevně zájem, ale on stále miloval Cescu.

Jessova sestra Tasia byla se skupinou bitevních lodí odeslána ke vzbouřené hanzovní kolonii Yrece, jejíž osazenstvo hromadilo ekti. OSZ tvrdě zasáhly, nejprve Yreku izolovaly, pak se na ni vrhly a zabavily veškeré ekti pro potřeby armády. Tasia z toho všeho měla divný pocit OSZ obrátily svou sílu proti vlastním kolonistům bojujícím o přežití, místo aby bojovaly se skutečným nepřítelem, hydrogy.

Prezident Wenceslas, který si od Margaret a Louise Colicosových sliboval objevení další zbraně, stejně užitečné jako Klikisská pochodeň, zjistil, že archeologický tým zmizel beze stopy. Ačkoliv jejich syn, vědec Anton Colicos, vznesl opakované dotazy ohledně svých pohřešovaných rodičů, jeho dopisy pohltil byrokratický aparát Hanzy. Než mohl Anton cokoliv zjistit, dostal překvapivé pozvání od ildiranského historika, Dějepravce Vao'she, aby na Ildiře studoval *Ságu sedmi sluncí.* S radostí přijal.

Prezident Wenceslas poslal na Crennu obchodnici Rlindu Kettovou, aby tam vyzvedla špeha Davlina Lotze a dopravila ho na Rheindic Co, kde měl zjistit, co se stalo s týmem Colicosových. Na Crenně se Rlinda setkala se svým oblíbeným exmanželem,

Bransonem „BeBobem“ Robertsem, který byl odveden do OSZ jako pilot průzkumných letů, ale rozhodl se dezertovat. Rlinda nechala BeBoba na Crenně a společně s Lotzem zamířila k Rheindic Co, kde našli těla Louise Colicose a zeleného kněze, ale neobjevili jedinou stopu po Margaret nebo jejich compovi DD.

Unesený DD zatím bezmocně sledoval zlovolné klikisské roboty provádějící děsivé testy na zajatých compech, aby je „osvobodili“ od jejich naprogramování přikazujícího poslušnost lidem. DD také objevil, že jsou probouzeny tisíce klikisských robotů, dosud pohřbených v hibernaci, což je jen další součástí zrádného plánu. Roboti odvedli malého DD na obří plynnou planetu do podivných hydroských měst. Tam DD zjistil, že klikisští roboti uzavřeli spojenectví s hydrogy proti lidem, malý compo však nemohl udělat nic, aby jejich plány překazil.

Na Zemi král Petr a Basil Wenceslas s překvapením vyslechli nabídku klikisského robota Joraxe, který se v zájmu vědy dobrovolně nabídl k rozebrání. Jorax tvrdil, že klikisští roboti chtějí lidem pomoci ve válce proti hydrogům technologie použitá při jeho stavbě by se dala využít ke stvoření vysoce efektivních vojenských compů. V Petrovi tato nabídka vzbudila podezření, Basil, zlákán vidinou možného zisku, ji ale nedokázal odmítnout. Robota tedy rozebrali, načež bylo mnoho klikisských modulů ihned zkopírováno, upraveno a uvedeno do výroby.

Basil si během společných intimních okamžiků stěžoval Sarein na lhostejnost zelených kněží, kteří, přestože by ve válce byli cenným prostředkem komunikace, odmítali pomoci. Sarein mu navrhla, aby posílil svazky mezi Zemí a Theronem její sestra Estarra by se mohla provdat za krále Petra. Během Reynaldovy korunovace, které se Sarein i prezident Wenceslas zúčastnili, navrhli tuto možnost novému vládci Theronu, a ten přijal. Když se Estarra novinu dozvěděla, byla nejprve překvapena a pak zděšena vždyť se s králem Petrem dosud nikdy nesetkala. Její přítel, výstřední zelený kněz Rossia, ji však povzbudil, aby tomuto svazku dala šanci. Estarra se spojila se svým bratrem Benetem, který sloužil jako zelený kněz na

Havraním hradu, a ten jí popřál štěstí. Sarein pak promluvila k zeleným kněžím a přemluvila devatenáct z nich, včetně svého strýce Yarroda, aby nabídli svou pomoc OSZ.

Poté, co se jeho sestra zasnoubila s králem, požádal Reynald o ruku Cescu Peroniovou. Ačkoliv Cesca stále milovala Jesse a tajně se s ním scházela, nikdy nedali své plány veřejně najevo. Nyní, v zájmu svého lidu, musela o navrhovaném spojenectví s Theronem vážně přemýšlet. Jess Cescu nabádal, aby bez ohledu na své city k němu nabídku přijala. Ve snaze usnadnit jí rozhodnutí nastoupil na palubu mlhovinové plachetnice Děla Kelluma a vydal se na dlouhou osamělou plavbu. Odstartoval z osquivelských loděnic, odlétl sám do vesmíru a nechal Cescu, aby učinila, co bylo nezbytné.

Na Ildiře prozradil Mág-imperátor Prvnímu následníku Jora'hovi, že umírá, a Jora'h tedy brzy převezme jeho trůn. Jora'h, doprovázený adarem Kori'nhem, zamířil na planetu radovánek Hyrillku, aby z ní odvezl svého nejstaršího urozeného syna Thor'ha, který byl předurčen stát se příštím Prvním následníkem. Thor'h se nechtěl vzdát svého dosavadního pohodlného života. Nesl velmi nelibě, když mu otec sdělil, že se musí začít připravovat na nové povinnosti. Adarovy bitevníky mezitím zahájily vzdušné představení na přání poživačného místodržícího Rusa'ha.

Než se přichystali k odletu, k Hyrillce dorazila skupina hydroských lodí s cílem planetu zničit. Místodržící Rusa'h byl vážně zraněn, když se kolem něj začaly hroutit palácové stěny. Ačkoliv bitevníky adara Kori'nha utrpěly těžkou porážku, podařilo se jim uniknout s Jora'hem, Thor'hem a zraněným Rusa'hem na palubě.

Když se vrátili na Ildiru, umírající Mág-imperátor nařídil Kori'nhovi evakuaci slabších kolonií, aby soustředil síly Impéria. Kori'nh to vnímal jako zdrcující ránu. Poprvé za celá tisíciletí se Impérium zmenšovalo. A on, jeho ochránce, tomu měl jen přihlížet! Zatímco Rusa'h zůstával v komatu, Mág-imperátor odhalil Jora'hovi utajované skutečnosti o pradávné válce, ve které se hydrogové spojili se žhavými bytostmi známými jako faerové proti vodním entitám nazývaným wentalové, a lesní mysli zvané verdani. Jora'h pochopil,

že inteligentní světostromy na Theronu musí být verdani, a uvědomil si, jak podezřele příhodná byla za daných okolností smrt jeho milované Niry.

V chovných barácích na Dobrosu mezitím Nira vyprávěla zajatcům příběhy o životě svobodných lidí. Bohužel, její spoluvězni sloužili pokusům již po mnoho generací, takže si svobodu ani nedokázali představit. Místodržící Udru'h zatím vychovával Nifinu dceru Osira'h a rozvíjel její duševní schopnosti. Udru'h manipuloval dívenku tak, aby věřila, že je spasitelkou ildiranské rasy v boji proti hydrogům. Když byla Nira a ostatní zajatci nasazeni k hašení požárů pohlcujících křovinaté porosty pahorků, Nira se pokusila utéct, prchala k nízkým stromům a snažila se prostřednictvím svých schopností zelené kněžky zavolat o pomoc. Stromy však zůstávaly němé, Nira byla chycena, zbita a odvlečena zpět do tábora.

Generál Lanyan se vydal na průzkumnou plavbu se starým nepřítelem Tasii Tamblynové Patrickem Fitzpatrickem III. Potkali osamělou tuláckou nákladní loď. Poté, co zkonfiskovali náklad ekti, Fitzpatrick tiše odklidil nepohodlného svědka, zničil loď i s kapitánem. Později odpověděla bojová skupina OSZ na nouzové volání planety, na niž zaútočili hydrogové. Díky Tasiinu kreativnímu nápadu zachránili mnoho kolonistů, hydrogy však porazit nedokázali. Tasiin přítel se pustil za odlétajícími nepřátelskými loděmi a stopoval je až k plynné planetě s prstenci Osquivelu, kde se nacházely také tajné loděnice Děla Kelluma. Jakmile Robb podal hlášení velitelům OSZ, generál Lanyan se rozhodl zaútočit na Osquivel. Tasia, která věděla, že by za těchto okolností bezpochyby došlo k odhalení tuláckých loděnic, poslala Mluvčí Peroniové varování po svém věrném compovi EA. Na radě velitelů OSZ přišel Robb s riskantním plánem. Těsně před zahájením útoku sestoupí v malé lodi dolů, aby se naposledy pokusil o vyjednávání. Byla to téměř jistě sebevražedná mise.

Poté, co EA doručila varování, Tuláci u Osquivelu napjali všechny síly, aby ukryli své loděnice před OSZ. Než Tasia a její bojový svaz dorazili k prstencům planety, Tuláci už svou práci

dokončili. Robb sestupoval ve svém batyskafu, rozhodnut dát vyjednávání poslední šanci, jeho vysílání však náhle ustalo. Když hydrogové zahájili palbu, Robb byl považován za mrtvého a generál Lanyan nařídil všeobecný útok, při němž nasadil nové vojenské compy. Bitva skončila masakrem lodí OSZ. Zhett Kellumová a její otec vše sledovali ze svého úkrytu v prstencích planety. Lodě OSZ byly ničeny jedna za druhou. Rozprášené jednotky nakonec zahájily ústup a nechaly své méně šťastné druhy jejich osudu. Tasia se svým křižníkem unikla jen tak tak, loď Patricka Fitzpatricka byla zničena. Zbytky poražené flotily se odvlekly domů…

Cesca, doprovázená slavnostním konvojem tuláckých lodí, se vydala na cestu, aby oficiálně přijala Reynaldovu nabídku k sňatku. Jess byl daleko, žil sám na své mlhovinové plachetnici sbírající vodík, další plyny a molekuly vody. Postupně však začal cítit čísi přítomnost. Uvědomil si, že voda je jakýmsi způsobem živá, a začal s ní komunikovat. Shromáždil jednu z prastarých bytostí, wentala, který mu pověděl o dávné válce proti hydrogům. Jess měl nyní nové poslání: pokud tohoto wentala rozšíří na ostatní vodní planety a pomůže mu opět získat sílu, lidstvo získá mocného spojence proti hydrogům. Odvezl wentala na prázdnou planetu pokrytou oceánem, kde se bytost zázračně rozšířila. Poté Jess odlétl, aby nalezl jinou vhodnou planetu.

Davlin Lotze, špeh vyslaný na Rheindic Co, aby hledal informace o Margaret Colicosové, náhodou zjistil jak aktivovat klikisský transportál a prošel jím na jinou planetu, zatímco Rlinda Kettová mohla jen bezmocně přihlížet. Davlin znovu a znovu zkoušel aktivovat přepravní systém a strávil celé dny přeskakováním z planety na planetu, než konečně našel cestu zpátky k Rlindě, která se už skoro vzdala naděje. Ačkoliv byl Davlin vyčerpaný a téměř umíral hlady, byl zároveň nadšený. Vždyť objevil nový prostředek meziplanetární přepravy nevyžadující ekti!

Aniž se cokoliv dozvěděl o svých pohřešovaných rodičích, vydal se Anton Colicos za dějepravcem Va-o’shem do Hranolového paláce, aby poznal ildiranské legendy a kulturu. Nějaký čas pobýval na

ústřední planetě, a poté byl společně s Vao'shem odeslán na lázeňskou planetu Marathu, která byla polovinu roku zalita sluneční září a druhou polovinu tonula v naprosté tmě. Klikisšťí roboti stavěli na odvrácené straně planety sesterské město, to ale dosud nebylo dokončeno. Anton, který chtěl tmy se děsícím Ildiranům zprostředkovat příjemné mrazení z návštěvy „strašidelného zámku", přesvědčil malou skupinku k výletu na noční stranu, kde horlivě pracovali klikisšťí roboti. Později, když se denní perioda chýlila ke konci, všichni turisté Marathu opustili. Během dlouhé noci zůstávala na planetě jen minimální osádka. Anton a Vao'sh zůstali také, a čekali, až přijde temnota…

Systémy tulácké základny na rozžhaveném Isperosu se začaly hroutit. Ačkoli Kotto Okiah dělal vše pro to, aby stanici udržel v chodu, příliš mnoho součástí selhalo a on věděl, že jsou ztraceni. Vyslal naléhavou zprávu Tulákům, kteří zahájili záchrannou akci. Sluneční erupce však zesílily a v okolí hvězdy se rozpoutalo peklo, takže plavidlům odvážejícím uprchlíky do bezpečí hrozilo zhroucení systémů. Dříve než mohla ničivá bouře zachránce dostihnout, se přímo ze slunce samotného vynořily gigantické obří elipsoidy. Nejprve to zděšení Tuláci považovali za útok, ohnivé bytosti faerové je ale chránily, dokud se jim nepodařilo uniknout…

Na bývalém bojišti u Osquivelu Tuláci prohlíželi lodě OSZ, aby zjistili, co se dá zachránit. Zhett objevila záchrannou kapsli a v ní zesláblého Patricka Fitzpatricka. Přestože ho ošetřovala, dokud se neuzdravil, nikdy ho nemohla pustit zpátky na Zemi znal příliš mnoho tuláckých tajemství.

Estarra, předurčená k roli královny, přiletěla na Zemi. Když se konečně setkala s Petrem, cítila, že je něco spojuje, Basil je ale pečlivě držel od sebe. Třebaže po porážce OSZ u Osquivelu pokračovaly přípravy na svatbu velmi rychle, její vyhlídky na sblížení s budoucím manželem byly velmi chabé. Sarein jim ale nakonec společné schůzky zprostředkovala. Během velkolepé svatby Petr prezidenta úmyslně přehlížel, což Basila značně rozčílilo. O

svatební noci král a královna poznali, že společně budou mnohem silnější, a možná se do sebe nakonec i zamilují…

První následník Jora'h vyslal rozmrzelého Thor'ha zpátky na Hyrillku dohlížet na obnovu kolonie po útoku hydrogů. Jora'h prověřil svá podezření a zjistil, že Nira, stále živá, je držena jako zajatec na Dobrosu a jejich dcera Osira'h se má stát novou ildiranskou zbraní. Jora'h s pocitem zrady obvinil svého otce a dobroského místodržícího, kteří nezapírali, ale snažili se ho přesvědčit, aby v zájmu Impéria tyto skutečnosti přijal.

Celé dny se Jora'h, toužící Niru opět spatřit, pokoušel získat loď a odletět na Dobros. Jakmile si Mág-imperátor uvědomil, že První následník jeho činy nikdy nepřijme, zvolil poslední zbývající možnost: díky telepatickému spojení skrze *thisma* měl Mág-imperátor přístup ke všem informacím zaznamenaným v rasové paměti Ildiranů. Jen co se Jora'h stane dalším ze zbožštělých vůdců, pochopí, kde je jeho místo. Proto se Mág-imperátor otrávil a nedal tak svému synovi jinou možnost, než vykonat svou povinnost.

Smrt Mága-imperátora přetrhla telepatické pouto spojující celou ildiranskou rasu, galaxií proběhla mentální šoková vlna. Jora'h se zhroutil, potom se dovlekl ke smrtelné posteli svého otce. Po celé galaxii si ildiranští muži odstřihávali vlasy a téměř propadali šílenství.

Adar Kori'nh, hlídkující se svou Sluneční flotilou, cítil pohrdání a bezmoc. Ruce měl svázané jasným rozkazem Mága-imperátora neútočit na hydrogy. Po otřesu způsobeném smrtí Mága-imperátora si však uvědomil, že projednou může jednat zcela na vlastní pěst, aniž by vůdce sledoval každý jeho pohyb. Povolal devětačtyřicet svých bitevních lodí a zamířil s nimi ke Qronze 3, místu, kde hy drogové uštědřili Ildiranům první velkou porážku. Jak Kori'nh věděl, jednomu z jeho velitelů se dříve podařilo zničit hydroskou loď tak, že se svým plavidlem narazil přímo do ní. Když pak hydroské lodě stoupaly proti nim, Kori'nh vydal rozkazy. Všech devětačtyřicet jeho bitevníků narazilo do nepřátelských cílů a dosáhlo tak velkolepého,

třebaže draze vykoupeného vítězství, které jejich veliteli navěky zajistilo místo v *Sáze sedmi sluncí.*

Slídící hydrogové narazili na Jesse Tamblyna rozšiřujícího na své cestě wentaly, pradávné nepřátele bytostí z hlubin plynných planet. Vodní entita Jessovi sdělila, že musí zůstat naživu. Na její unáhlenou radu vypil sklenici vody oživené energií wentalů právě ve chvíli, kdy hydrogové zničili jeho loď nad povrchem oblačné vodní planety, nezaznamenána na žádných mapách. Když se Jess, vznášející se ve vodách neznámého oceánu, později probudil, byl obdařen nadpřirozenými schopnostmi, ale byl také osamělý, odtržený od všeho co kdy znal, včetně milované Cescy…

Hydrogové poté zaútočili na Havraní hrad, kde našel domov Estařin bratr Beneto. Hydrogové vyslali k Benetovu hájku světostromů malou loď a žádali, aby jim prozradil umístění jádra světolesa. Stromy ožily a vyslance zahubily, větší lodě však poté zničily kolonii i všechny světostromy. Beneto zůstával spojen se světolesem a až do poslední minuty podával zprávy o tom, co se děje…

Mezi králem Petrem a prezidentem stále docházelo ke srážkám, zvlášť poté, co Basil přinutil Petra vydat potratový dekret mající zastavit růst populace strádajících kolonií. Král chtěl myslet a vládnout po svém což se Basilovi nelíbilo, zvlášť když Petr nesouhlasil se všemi Basilovými činy a rozhodnutími. Hanza dokonce oznámila existenci „prince Daniela“, případného náhradníka za nezvladatelného Petra. Petr pokřtil a vyslal na cestu průzkumnou skupinu válečných lodí OSZ, obsazených především vojenskými compy, pouze se symbolickým doprovodem lidí na palubě. Lodě měly provést průzkum hydroské planety, ale zmizely beze stopy…

Během studia vojenských compů odhalil učitelský compo OX dostatek znepokojivých podrobností, aby královo podezření dále zesílilo. Petr dal zavřít továrnu na výrobu compů do té doby, než bude klikisská technologie lépe prozkoumána. Basil jeho rozkaz vztekle zrušil, protože Hanza vojenské compy zoufale potřebovala pro válečné účely. Toto byla poslední kapka: prezident zosnoval

vražedný plán, kterým chtěl odstranit krále Petra a královnu Estarru, a zároveň očernit ty protivně nezávislé Tuláky, jež by ze zločinu následně obvinil. S pomocí OXe a Estarry Petr jeho úklady zmařil, od té chvíle se však oba muži měli na pozoru.

Hydrogové nakonec objevili domov světolesa. Početná flotila jejich lodí dorazila k Theronu a začala jej okamžitě ničit. Theroňané, vedení Reynaldem, se pokoušeli hydrogům postavit. Matka Alexa a Otec Idriss evakuovali obyvatelstvo do nižších pater pralesa, ale ani to nebylo k ničemu. Mohutné stromy se bránily, zničily několik nepřátelských lodí, brzy jim však došly síly. Neočekávaně se objevili faerové a přidali se na stranu světolesa. V titánské bitvě bylo zničeno mnoho hydrogů i faerů, velká část světolesa se ocitla v plamenech.

Reynaldova mladší sestra Celli uvízla v pasti na vrcholu hořícího stromu a byla na poslední chvíli zachráněna zeleným knězem. Reynald sám zahynul, když zápasící hydrog a faero narazili do korun stromů. Nakonec faerové hydrogy zahnali. Bojovníci ustoupili a zanechali za sebou hořící a zničený světoles.

Když se Tasiin compo EA vrátil ze své tajné mise, jejímž cílem bylo doručit Tulákům varování ohledně útoku na Osquivel, Basil compa zadržel a pokoušel se ho vyslýchat. Automatické systémy EA však vymazaly její paměťové jádro a vypnuly ji. Podezřívavý Basil nařídil vědcům, aby EA prozkoumali. Tasia věděla jen to, že se její compo z výpravy nikdy nevrátil. Mezitím se Tasia vypravila na místo prvního testu Klikisské pochodně, kde se ke svému překvapení stala svědkem gigantické bitvy mezi hydrogy a faery, odehrávající se přímo uvnitř hvězdy samotné. Nakonec hydrogové slunce uhasili a faery tak zabili…

Basil se konečně dočkal dobrých zpráv, vyslechl Rlindino a Davlinovo hlášení o klikisském transportním systému, který objevili na Rheindic Co. Dimenzionální průchod nepotřeboval vzácné ekti. Basil se chopil příležitosti a oznámil nový kolonizační plán spočívající v obsazení opuštěných klikisských planet skrze přepravní portály. V podstatě šlo o vytvoření nové sítě, nezávislé na nedostatku paliva.

Na Ildiře se Jora’h stal novým Mágem-imperátorem a podstoupil rituální kastrační obřad, který mu umožnil ovládnout veškeré *thisma* a poznat úplnou pravdu. Náhle pochopil strašlivé intriky zosnované jeho předchůdci. Neměl tušení, jak to vydrží, přesto musel v odporném díle pokračovat. Zatímco dobroský místodržící Udru’h přihlížel Jora’hovu nástupnickému obřadu, na Dobrosu se Niře podařilo uprchnout z chovných baráků na dostatečně dlouhou dobu, aby se setkala se svou dcerou Osira’h, s níž byla duchovně spojena. Ačkoli se setkaly jen na krátký okamžik, Nira své dceři telepaticky odhalila svou minulost a vše, co věděla o strašlivých věcech, které se na Dobrosu děly. Zatímco se Osira’h vzpamatovávala z náhlého poznání, Niru odvlekli Udru’hovi strážní stranou a ztloukli ji. Osira’h, která již necítila matčinu přítomnost, obrátila své myšlenky proti místodržícímu Udru’hovi a jeho plánům…

Král Petr a královna Estarra, stále se strachující o své životy vydané všanc Basilovým úkladům, hleděli na hvězdné nebe a věděli přitom, že někde tam probíhá válka mezi hydrogy a faery, a jedno slunce za druhým pohasíná…

1. CELLI

Třebaže zčernalé ohněm, přeživší světostromy na Theronu vzdorovaly následkům hrůz, které je postihly. Holé větve trčely vzhůru, ztuhlé v agónii, jako by chtěly odvrátit neočekávanou ránu z nebes. Poničená kůra se olupovála jako leprózní strupy. Mnoho stromů utrpělo smrtelné zranění, prales sám byl změtí mrtvých větví a zpola padlých kmenů.

Celli, nejmladší dítě Matky Alexy a Otce Idrisse, nedokázala na žalostné trosky pohlédnout, aniž by musela mžikáním potlačit slzy, které se jí až příliš rychle hrnuly do jejích velkých hnědých očí. Ve svých osmnácti letech to byla hubená uličnice s kávovou pletí posetou popraškem zlatých pih. Měla kštici z kudrnatých kaštanových vlasů, které zastřihovala jen tehdy, když jí začaly vadit. Vykrojený přiléhavý top odhalující bříško, stejně jako krátká volná sukně hrající barvami, byly prosáklé sazemi a popelem. Obvykle jí pod ohrnutým nosíkem pohrával zářivý úsměv, v poslední době však měla ke smíchu jen málo příležitostí.

Poté, co hydrogové ustoupili, bylo zapotřebí veškeré zbývající energie světolesa, nadlidského nasazení Theroňanů i pomoci opožděné záchranné letky Obranných sil Země, aby se podařilo dostat požáry z větší části pod kontrolu.

I tak podlehly zkáze celé kontinenty. Některá místa stále hořela, dým poskvrnil modré nebe jako krvavé otisky prstů. Zelení kněží a ostatní Theroňané se pravidelně scházeli na shromaždištích, aby se znovu a znovu pouštěli do nekonečného procesu obnovy.

Celli byla každý den mezi nimi. Jakmile se rozeběhla, s každým nádechem se jí vzduch prosycený pachem spálené zeleně zadrhl v hrdle a dívka věděla, že se jí z pachu škvířícího se masa a hořícího dřeva bude dělat zle až do konce života.

Když poprvé pohlédla na rozvaliny města zbudovaného v houbovém útesu, obrovském rostlinném útvaru, který během staletí zkameněl, zaplavila ji nová vlna zděšení. Hostitelský strom byl zle

popálený a samotný houbový útes zpola zničený, místnosti vydlabané uvnitř se nedaly obývat.

Na udusané mýtině pod poničeným útesem se její rodiče – třebaže zdrcení nezměrností tohoto úkolu ze všech svých sil snažili organizovat práci vyčerpaných lidí. Idriss a Alexa se už oficiálně vzdali své vůdčí role a přenechali trůn Cellinu staršímu bratru Reynaldovi. Ten ale během hydroského útoku zahynul. Pamatovala si, jak ho viděla naposledy. Hrdě stál na vrcholku lesního baldachýnu, zatímco hydrogové a faerové bojovali nad jeho hlavou…

Dnes ale, stejně jako po všechny ostatní dny od hydroského útoku, nikdo netruchlil, ani se nezabýval vzpomínkami na ty, kteří zemřeli. Ustát nyní v činnosti, třebaže z ryzího žalu, by bylo přílišným přepychem. Stále se dalo zachránit nesčetné množství stromů i lidí, jen kdyby bylo dost rukou schopných vykonat nezbytnou práci. Proto se všichni Theroňané, kteří nebyli vážně zranění, bez reptání vrátili k úkolům, jež musely být dokončeny. Celli, stejně jako ostatní, truchlila za pochodu.

Její bratr zahynul společně s mnoha jinými včetně tří Cellinych blízkých přátel. Včetně jejího dalšího bratra Beneta, jehož zabili hydrogové při útoku na Havraní hrad. Každý den, vteřinu po vteřině, Celli pracovala až do naprostého vyčerpání a snažila se tak uniknout nejhorší bolesti. Ani se neodvažovala pomyslet na Licu, Kari či Rena, protože se obávala, že by ji žal mohl paralyzovat.

Před hydroským útokem trávila Celli a její přátelé celé dny zábavou v lese. Nemysleli dál než den či dva dopředu. Celli mohla cvičit figury stromového tance, Ren zase uměl skvěle chytat plachtouny. Lice a Kari se líbil stejný chlapec, který si však nevšímal ani jedné z nich. Společně si hráli a smáli se, nečekali, že by se něco mohlo změnit…

Nikdo z nich by nehádal, že nepřátelé mohou číhat za modří oblohy.

Celli, benjamínek rodiny, byla nyní ze sourozenců jediná, kdo na Theronu zůstal, neboť její sestry Sarein a Estarra žily v Paláci šepotu na Zemi. Dříve jí sestry často vyčítaly rozmazlenost, nyní jí starosti a

nepohodlí jejího dětství připadaly směšné a bezvýznamné. Poprvé v životě Celli pocítila jak jiskru nezávislosti, tak tíhu skutečné zodpovědnosti, a byla odhodlána pomoci svému lidu překonat tragédii, která jej postihla. Pohroma se zdála nezměrná, ale Celli zvedla bradu a zaťala zuby.

Stejně jako Celli, i ostatní přeživší Theroňané v sobě zburcovali odhodlání, které obalilo jejich zoufalství tvrdou slupkou. Lidé nebyli na takovou zkázu připravení, tyto těžké časy však odhalily jejich vnitřní sílu, podporovanou současně světolesem, z něhož čerpali útěchu.

„Nejsme sami. Pečujeme o stromy a ty pečují o nás. Jeden druhého nikdy neopustíme. Toto je zdroj naší síly a společně tuto těžkou zkoušku překonáme," prohlásil Otec Idriss, když krátce po útoku svolal ty, kteří přežili.

Nyní byly z centrálního stromu houbového útesu spuštěny podpůrné žebříky a kladky a kolem něj vztyčeny nouzové rampy a lávky pro skupiny dobrovolníků snažících se zachránit, co se jen dalo. Dospělí pracovali na odstraňovaní trosek a ožehlé houbové hmoty v nižších patrech, zatímco mladší děti lezly opatrně do zrádných výšek a označovaly bezpečnou cestu pro těžší dospělé. Celli si vzpomněla, jak spolu s Estarrou vyšplhaly do nejsvrchnější části mohutné houby, aby sbíraly jemnou bělavou masu, kterou měl tak rád Beneto…

Naštěstí byli hydrogové po útoku na Theron natolik zaměstnáni konfliktem s faery, že neměli čas se vrátit a světoles dorazit. Pro Celli to však bylo jen malou útěchou. Kolem sebe viděla příliš mnoho umírání a zkázy. Seshora zaslechla překvapené výkřiky a pak žalostné naříkání. V místnosti uvnitř houbového útesu jeden z dětských průzkumníků právě našel udušenou ženu. Ostatní začali šplhat po ztvrdlých římsách k místu, kudy mohli oběť vytáhnout ven. Celli tu ženu znala, byla to rodinná přítelkyně, která uměla dělat skvělé marmelády z lesních plodů. Srdce se jí sevřelo, ale její žal už nemohl být hlubší. Další kapky mrazivé hrůzy už jen stékaly po povrchu jako voda po již nasáklém plášti. Reynald, Beneto, Lica, Kari, Ren jména se převalovala v její mysli jedno za druhým. Bála

se, že by mohla na někoho zapomenout, a to jí nepřipadalo správné. Zasloužili si být připomínáni. Jeden každý z nich.

Celli nechtěla být v táboře, až snesou ženino tělo dolů, proto zamířila ke svým prarodičům. „Chci jít tam, kde je mě nejvíc zapotřebí, babičko. Pošli mě někam."

„Vím, že jsi netrpělivá, drahoušku." Oči staré Lii vypadaly nesmírně unaveně. „Všichni se snažíme určit, která práce je nejdůležitější."

Cellin dědeček se poškrábal na zjizvené tváři. „Každý den se rozhodujeme, co je pro světoles nejlepší."

Uthair a Lia měli plné ruce práce se sledováním průzkumných týmů, črtali si poznámky a pořizovali záznamy, které dokázali rozluštit jen oni sami. Dříve by k získání celkového přehledu o stavu lesa stačilo, aby se zelení kněží spojili se světostromy, současná katastrofa však znemožňovala zpracovat vizuální informace tak, aby dávaly nějaký smysl.

Staří manželé vystavili podrobné satelitní snímky pořízené loděmi OSZ, ukazující rozsah spálených a zmrzlých území jizvících krajinu. Otřesení zelení kněží prostřednictvím telinku sdíleli informace se světolesem, ten si však již byl vědom svých zranění, která znemožňovala jasnou a přímou komunikaci. Dívčina babička ukázala na neoznačené místo, kde na zemi ležely stovky akrů polámaných a vyvrácených kmenů, jako by to byla pouhá stébla obilí vystavená hurikánu. „Tady ještě nikdo nebyl."

„Já se tam podívám." Celli byla ráda, že má užitečný úkol, který může vykonat sama. Vítala takovou odpovědnost. Ostatně byla nyní stejně stará jako Estarra, když se provdala za krále Petra. Všichni na Theronu, včetně nejmladších dětí, byli přinuceni dospět až příliš rychle.

Rozeběhla se pryč strašidelně vyhlížejícím lesem. Krátké zášlehy hydroských zbraní sežehly nízký porost, vlny mrazu však byly jako dynamit, roztrhaly stromy na třísky a proměnily je ve změť vláknité hmoty.

Ztepilé nohy, vypracované lezením po stromech, běháním a stromovým tancem, nesly Celli lehce vpřed. Představovala si, že opět

trénuje pohyby stromového tance, jemuž se věnovala po tolik let. Dříve pilně cvičívala, ve svých očích byla napůl balerínou a napůl maratónským běžcem.

Jak běžela, narazila na další lidská těla zhroucené postavy zahubené mrazem, či děsivě ohořelé ostatky stažené do fetální pozice, jak se svaly a šlachy scvrkly žárem. Příliš mnoho mrtvých stromů i lidí.

Celli se přesto drala kupředu, její chodidla zvedala do vzduchu obláčky popela. Zpráva o každém živém stromu bude pro Theron malým triumfem. A nakonec snad tato drobná vítězství převáží zoufalství způsobené hydrogy.

Pomalu postupovala zničeným územím, kličkovala přitom v širokém pásu ze strany na stranu. Živých stromů bylo málo a stály daleko od sebe. Celli se každého z nich krátce dotkla a šeptala přitom slova povzbuzení a naděje. Po čtyřech prolézala změtí vyvrácených stromů s kmeny širokými jako dům. Nedbala škrábajících větví a prodírala se kupředu, až se dostala na umělou mýtinu, kolem níž tvořily vyvrácené stromy kruh, jako by v jejím centru vybuchlo cosi velkého a vytvořilo tak prázdné prostranství uprostřed.

Celli zalapala po dechu. V samotném středu kruhu zkázy spatřila zakřivenou, kouřem zčernalou skořepinu, rozbité kusy toho, co dříve bylo mimozemskou lodí. Výstupky ve tvaru pyramid trčely z částí kulovitého trupu jako drápy.

Hydroská loď.

Viděla ty strašlivé věci už dřív, i když tato loď nebyla ničím víc než rozbitým vrakem, jehož dobrá polovina ležela rozesetá po mýtině. Celli se nedokázala ovládnout, zaťala pěsti a rty se jí zkřivily do hněvivého, ale zároveň vítězného úšklebku.

Až dosud OSZ, třebaže byly vybavené nejmodernějšími zbraněmi, nezmohly proti diamantovému pancíři hydroských lodí vůbec nic. Celli si byla jistá, že armáda Země projeví o exemplář nepřátelské lodi zájem, aby ji mohla blíže prozkoumat byla ochotná ji vydat, jen když to pomůže v boji proti hydrogům.

Rozrušená svým objevem běžela Celli zpět k houbovému útesu, šťastná, že konečně přináší nějaké dobré zprávy.

2. MÁG-IMPERÁTOR JORA'H

Pouhých několik dnů po převzetí moci navštívil Mág-imperátor Jora'h obřadníky, aby sledoval přípravu mohutného otcova těla k zářivému obřadu zpopelnění.

Nikdy si nepředstavoval, že se stane Mágem-imperátorem za takových okolností, vláda nad Impériem však nyní byla v jeho rukou. Jora'h chtěl provést změny, zlepšit život svého lidu, omluvit se těm, kdo trpěli…

Byl ale spoután povinnostmi a závazky, přinucen pokračovat v intrikách, o nichž dříve nevěděl. Skončí polapen v síti spletené z myriád lepkavých vláken pokud nenajde způsob, jak se z ní vymanit.

Nejprve však, dříve než se bude moci těmto komplikovaným povinnostem postavit, musel Jora'h uspořádat pohřeb svého otce.

Pečovatelé vnesli jeho kukle podobné křeslo do místnosti, kde mrtvé tělo Mága-imperátora čekalo na poslední přípravy. Jora'h mlčky seděl ve svém prostorném levitujícím trůnu, shlížel na ochablé rysy svého otce a cítil jen pohrdání.

Zrady, pletichy, lži jak měl unést vše, co teď věděl? Jora'h byl nyní myslí, duší a ztělesněním celé ildiranské rasy. Nepřináleželo mu proklínat památku svého otce, ale přesto si nemohl pomoci…

Bývalý Mág-imperátor se zabil sám, svou smrt považoval za jediný způsob, jak přimět svého syna převzít krutá tajemství Impéria. Jora'hovi se z toho poznání ještě stále točila hlava. Jakkoliv se mu nelíbilo to, co se dozvěděl, chápal nyní důvody vedoucí k těmto odsouzeníhodným skutkům. Dříve neměl nejmenší tušení o skrytém nebezpečí hrozícím Impériu, ani o chabé, zoufalé naději na záchranu, které mohlo být dosaženo jen skrze pokračování dobroského experimentu.

Jora'h byl pohledný, měl jemnou tvář a zlaté vlasy spletené v týlu do copu, jenž postupně naroste do délky, stejně jako otcův. Během času se jeho klasické rysy možná také změní, jak se postupně vžije do své usedlé, rádoby vznešené role. Jako První následník vedl pohodlný život a ani si nedokázal představit všechny ty hrůzy, které

se děly mimo jeho zorné pole. Avšak nyní, díky *thismatu,* věděl všechno. Bylo to přesně takové, jak chtěl jeho otec dar i prokletí současně.

Jora'h neměl jinou možnost než pokračovat v započatých plánech, třebaže toužil jen po jediném opět spatřit svou milovanou, uvězněnou Niru. Pokud nic jiného, alespoň ji *osvobodí.* Toto přinejmenším udělat mohl jen co dokončí proces převzetí moci a najde způsob, jak opustit Hranolový palác.

Vyzáblí obřadníci právě s neobyčejnou pečlivostí dokončili omývání mohutného těla zesnulého vůdce. Dříve překypující měkké tkáně nyní visely z jeho kostí jako guma, jež by se dala z kostry snadno sloupnout.

Rozrušení brebentící pečovatelé se tlačili kupředu v horečné snaze pomoci, při tomto obřadu však neměli co dělat, takže je Jora'h přísně vykázal. Pár z nich se bezpochyby v žalu vrhne z některé věže Hranolového paláce. Jejich utrpení se ale nemohlo rovnat jeho vlastnímu zoufalství nad tím, co se dozvěděl. Nikdo mu nemohl pomoci vládnout, nikdo za něj nemohl rozhodnout o Dobrosu…

„Jak dlouho to bude trvat?" zeptal se obřadníků.

Chladně se tvářící muži vzhlédli od své práce. Jejich předák odpověděl ponurým hlasem: „U příležitosti takového významu, vůdce, musíme odvést dokonalou práci. Toto je nejdůležitější obřad, jaký kdy vykonáme."

„Samozřejmě." Jora'h je dál pozoroval mlčky.

Rukama chráněnýma pevnými rukavicemi sáhli obřadníci do nádob, z nichž vyjmuli hrsti stříbrošedé pasty, kterou pak hojně a láskyplně natřeli tělo mrtvého Mága-imperátora. Dali si záležet, aby pokryli každý, i sebemenší kousíček odhalené kůže.

Dokonce i v šeru přípravné místnosti hmota zažhnula a začala dýmat. Obřadníci zrychlili tempo, ale přesto, stále bedlivě sledováni Jora'hem, nesklouzli k nedbalosti. Když bylo tělo Mága-imperátora zcela pokryto, zabalili je do neprůsvitné látky a pak oznámili, že jsou hotovi.

„Na střechu!" nařídil Jora'h ze svého vejčitého křesla. „A svolejte všechny místodržící."

Synové zesnulého Mága-imperátora se shromáždili společně s Jora'hovymi dětmi na nejvyšší křišťálové plošině nad kulovitými dómy Hranolového paláce. Zalévalo je oslnivé světlo několika sluncí.

Zatímco Jora'h čekal v plné záři, připraven splnit svou roli v tomto obřadu, pozoroval tváře svých bratrů, současných místodržících, kteří přiletěli ze štěpových kolonií celého Impéria bez ohledu na tenčící se zásoby ekti. Byla přítomna i skupina Jora'hovych synů nastávajících místodržících, nyní zachmuřených a uctivých i jejich nejstarší bratr ze šlechtické krve Thor'h, který se stal Prvním následníkem. Pery'h, nastávající místodržící na Hyrillce, stál po boku svého bratra Daro'ha, nastávajícího dobroského místodržícího, ostatní se přidružili podle příslušnosti ke svým strýcům, které měli brzy nahradit.

Skutečnost, že se hyrillský místodržící nemohl zúčastnit, neboť ležel v bezvědomí v ošetřovně Hranolového paláce, činila obřad ještě pochmurnějším. Ačkoliv se jeho šrámy a pohmožděniny již zhojily, Rusa'h stále zůstával ponořen hluboko v subthismatickém spánku, zřejmě sužován nočními můrami o hydrozích pustošících jeho palác na Hyrillce. Nezdálo se pravděpodobné, že by se ještě někdy probudil, a jeho planeta potřebovala nového vůdce. Pery'h, jakkoli nepřipravený, bude muset zaujmout své místo, aniž by se mohl opřít o Rusa'hovu radu a pomoc…

Členové kruhu obřadníků přinesli Cyroc'hovo zabalené tělo na vyvýšenou plošinu a nastavili zvětšovací skla a zrcadla. Vše se odehrávalo v ponurém tichu. Důstojně mlčící nosiči přistavili Jora'hovo uzavřené křeslo k Cyroc'hovu tělu, jehož obrysy stále halila neprůsvitná tkanina.

Jora'h levou rukou uchopil silnou látku a pozvedl zrak ke svým bratrům a synům. „Můj otec sloužil jako Mág-imperátor ve století míru, i v současných těžkých časech. Jeho duše se již vydala po vláknech *thismatu* do říše Věčného jasu. Nyní se odebere do světla i tato jeho tělesná schrána."

Jora'h jediným prudkým pohybem strhl látku a odhalil otylé tělo mrtvého Mága-imperátora. Ihned bylo zalito jasným světlem sedmi

sluncí, jež aktivovalo třpytivou, kovově lesklou pastu pokrývající pokožku mrtvého vůdce. Povadlé zborcené tělo ihned pohltily oslepující bílé plameny. Nedošlo ani tak ke spálení těla, jako k jeho úplnému rozložení, fototermická hmota způsobila, že se kůže, svaly a tuk, žhnoucí a jiskřící, rozplynuly ve vzduchu…

Zesnulý Mág-imperátor zmizel ve vířícím oblaku páry a kouře. Vzduch se pročistil. Vše, co z Cyroc'ha zůstalo, byly zářící kosti, prosycené bioluminiscenčními látkami. Jeho čistá, prázdná lebka se stala pouhým symbolem velkých věcí, jež vykonal i strašlivých činů, kterých se dopustil ve jménu záchrany ildiranského Impéria.

Jako Mág-imperátor měl nyní Jora'h bezodkladnou povinnost vyslat nové místodržící na jejich posty a dokončit tak proces převzetí moci. Pak může konečně hledat způsob, jak osvobodit Niru. Obrátil se ke svým synům a bratrům. „A nyní musí Impérium jít dál."

3. BASIL WENCESLAS

Král Petr stál na balkoně Paláce šepotu, aby oslovil početné davy. Byl ve výtečné formě. Tohle bude jeden z nejdůležitějších projevů posledních let.

Mladého krále sledoval ze svého stanoviště prezident Basil Wenceslas, tu a tam si uhlazující svůj drahý oblek či prameny ocelově šedých vlasů. Kamery ukryté po Paláci šepotu mu nabízely alternativní pohledy, díky nimž mohl studovat Petrovu řeč těla, stěží čitelnou mimiku jeho hladké mladé tváře či intenzitu jeho pronikavého modrého pohledu. *Vede si dobře… zatím.*

Alespoň tentokrát král, když sepsaný projev četl, nic nenamítal. Místo toho se jen zpříma podíval do prezidentových šedých očí a ztěžka polkl. „Jsi si jistý, že právě toto musíme udělat, Basile?“ V Petrově hlase nezněl žádný sarkasmus, slova neskrývala žádný výsměch. Jeho zesvětlené plavé vlasy vypadaly dokonale, uměle zabarvené modré oči byly zářivé a upřímné.

„Prozkoumali jsme všechny varianty. Musíme lidi přesvědčit, že není jiná možnost.“

Petr s povzdechem odložil příruční displej; text si zapamatoval už po prvním přečtení. Prohrábl si rukou své plavé vlasy a rozcuchal je, aniž si dělal starosti, že ho tak někdo uvidí. Před veřejným vystoupením ho maskéři opět dokonale upraví. „Postarám se, aby pochopili.“

Nyní si Basil čekající na začátek projevu uznale poklepával prstem o rty. Král v té chvíli vypadal obzvlášť vznešeně. Přitom uplynul sotva měsíc od chvíle, kdy Petrův zarytý vzdor popudil prezidenta natolik, že začal kout vraždu královského páru. Basil všechno nastrojil jako tulácké spiknutí, čímž by poskytl OSZ záminku k podrobení vesmírných nomádů, jejichž bohatství a dovednosti by se tak dostaly pod kontrolu Hanzy. Složitá spleť intrik, ale nakonec by na tom vydělali všichni.

Jenže Petr a Estarra nějak dokázali jeho vražedný úklad odvrátit. Nemohlo být pochyb, že král k němu cítil hlubokou mrazivou

nenávist, která nejspíš nikdy nevyprchá, nyní však Petr alespoň věděl, kam až je Basil ochotný zajít, aby si zajistil poslušnost. Pokud se Petr opravdu poučil, potom si prezident i ostatní zástupci Hanzy mohli s úlevou vydechnout a král se svou mladou ženou směli zůstat naživu. Vláda ani válka nepočkají, a pokud každý prostě jen udělá svou práci.

V určený čas vstoupil král Petr do jasného slunečního světla, aby ho všichni mohli vidět, a zvedl ruce. Basil přimhouřil oči, naklonil se kupředu a opřel si bradu o sevřenou pěst. Dav pozdravil Petra jásotem, jenž rychle přešel v tichý šum plný očekávání. Královy projevy, to byly občas jen povzbudivé řeči, jindy ale oznamoval závažné zprávy o padlých hrdinech či vyvražděných koloniích.

Král měl sytý, školený hlas. „Před osmi lety nás začali pronásledovat hydrogové. Osm let plných krve, bezdůvodného násilí a vražd! Jak to můžeme zastavit? Jak lze zastavit válku s nepřítelem, jehož nejspíš nejsme schopni pochopit? Konečně jsme našli způsob!“

Nyní získal plnou pozornost svých posluchačů. „V tomto strašlivé konfliktu nemáme jinou možnost, než použít každý nástroj, každou zbraň z našeho arzenálu bez ohledu na to, jak odsouzeníhodná se může zdát našemu pojetí morálky. Teď není čas váhání, nastal čas činů.“ Petr se usmál, byl to úsměv pravého vůdce. Basil sám ke svému překvapení pocítil záchvěv emocí.

„Proto jsem, po důvěrné poradě s prezidentem Hanzy a velitelem Obranných sil Země, došel k názoru, že musíme sáhnout k poslední možnosti. Poté, co jsme se stali svědky odsouzeníhodného útoku na mírumilovný Theron, domov mé královny Estarry.“

Petr se zachvěl. Basil sklouzl pohledem na obrazovky ukazující jiný záběr. Opravdu má v očích *slzy!* Výborně!

„Poté, co jsme utrpěli ničím nevyprovokované pustošení hanzovních kolonií jako byl Havraní hřad a Booneův přechod, poté, co jsme snášeli nehorázný zákaz pohybu v okolí plynných planet, který nám zabránil v těžbě životně důležitého paliva a v neposlední řadě poté, co jsme ztratili krále Fredericka, jenž byl zavražděn“ Petr se zhluboka nadechl, potom pozvedl hlas a zvolal k davu, aby

podnítil jeho hrdost a vzdor, „jsou u konce dny, kdy jsme pouze odpovídali a bránili se. Nyní je třeba zahájit *útočnou* válku.“

Odpovědí mu byl chraplavý souhlasný řev, tak hlasitý, až Petr ustoupil o krok zpět. Basil se obrátil na dvojici uniformovaných vojenských poradců po svém boku, generála Kurta Lanyana a admirála Lva Stroma. Oba muži přikývli. Eldred Cain, bledý zmocněnec Hanzy, který přicházel v úvahu jako budoucí Basilův nástupce, si dělal do své kopie Petrova projevu podrobné poznámky. Jak se zdálo, všichni byli s královým vystoupením spokojeni.

Zatím.

Petr pokračoval, ztišil hlas a přiměl tak obecenstvo, aby mu opět naslouchalo. Hrál na city davu. „Dlouho jsem pátral ve svém nitru, ale nenalezl jsem žádné jiné řešení.“ Úmyslně se odmlčel, lidé čekali a ticho houstlo. Když opět promluvil, bylo to jako políček. „Musíme opět zažehnout Klikisskou pochodeň. Tentokrát úmyslně.“

Ozvalo se zajíknutí následované šepotem a nakonec vlna potlesku.

„Budeme ničit hydroské planety jednu po druhé, dokud nepřítel nekapituluje. Je čas, aby tak poznali, jak chutná porážka!“

Petr se uklonil a posluchači stále jásali, aniž zvážili následky. Toto rozhodnutí prudce rozdmýchá plamen celého konfliktu. Možná bylo jen dobře, že o tom lidé příliš nepřemýšleli, pokud se Klikisská pochodeň zdála být poslední volbou lidstva, jedinou účinnou zbraní, jakou zatím nalezlo. Petr se tvářil chladně a odhodlaně, jako muž, který zápasil s těžkým rozhodnutím a došel k jedinému možnému závěru.

Basil to považoval zajeden z nejlepších projevů, jaké kdy král přednesl. Ten mladý muž možná ještě nebyl úplně ztracen.

4. TASIA TAMBLYNOVÁ

Bojová skupina Čtverce 7 se vrátila do loděnic mezi Jupiterem a Marsem, aby doplnila zásoby, provedla opravy a nabrala novou osádku. Bude také posílena o patnáct právě dokončených mant a obrů, to ale ani zdaleka nestačilo nahradit ztráty, které skupina utrpěla během porážky v prstencích Osquivelu. Ještě měsíc po té katastrofě se Obranné síly Země děsily každého stínu.

Sama Tasia Tamblynová byla vyslána k nové hvězdě Oncier, místu první zkoušky Klikisské pochodně, a sledovala titánskou bitvu mezi hydrogy a faery, která skončila úplným uhašením umělého slunce vytvořeného z obří plynné planety. Když Tasia spatřila válku, jíž padaly za oběť celé planety a hvězdy, nechápala jak by lidé, ta nepatrná smítka, mohli byť jen doufat, že mohou nepříteli způsobit sebemenší škody.

To jí ale nemohlo zabránit, aby to alespoň nezkoušela. Hydrogové zavraždili jejího bratra Rosse, velitele těžeru, a jejího přítele Robba Brindleho, když se spustil do oblak pod bílou parlamentářskou vlajkou. Pokud vůbec byla pomsta v jejích silách, Tasia nehodlala dopustit, aby to těm zmetkům skrývajícím se v hlubinách plynných planet prošlo jen tak. Kdysi působil strohý výraz na její tváři nepatřičně, teď už ne.

Měla bledou pleť, neboť vyrůstala pod ledovým příkro vem vodních dolů na Plumasu náležejících jejímu klanu, a během služby na palubách lodí OSZ také moc bronzu nepochytala. Její modré oči připomínaly zmrzlé stěny rodinného sídla pod ledovcovým povrchem izolovaného měsíce.

Zatímco její manta zůstala v doku loděnic umístěných v pásu asteroidů, část posádky byla vystřídána a následující týden trávila na marsovské či měsíční základně. Tasie samotné nebyla dovolená k ničemu, na Zemi se jí nechtělo. Vlastně tam byla jen jednou, když navštívila Robbovy rodiče, aby jim sdělila, jak jejich syn zahynul.

Optimistický a laskavý mladý muž byl pro ni víc než jen milenec, byl to také nejlepší přítel. Ze všech kadetů OSZ z nichž mnozí byli

zaslepení a fanatičtí on jediný věřil jejímu slovu, dal jí příležitost zůstat sama sebou a měl ji takovou rád. V chmurných časech války ho stále bolestně postrádala. Myslel si, že dělá něco smysluplného a důležitého, když se dobrovolně vydal jako posel hluboko do oblak plynného obra, jak se ale nakonec ukázalo, jen pošetile zmařil svůj život. Nyní byl talentovaný mladý muž pryč. Zůstala po něm malá mezera v řadách OSZ a bolestně prázdné místo v Tasiině srdci.

Nijak jí neprospěl ani fakt, že její compo EA zmizel krátce poté, co Tulákům doručil varování ohledně akce OSZ u Osquivelu. Tasia nedokázala najít sebemenší stopu naznačující, kam se EA poděla. Pro ni to nebyl jen cenný přístroj, ale především přítel, který byl v rodině Tamblynů mnoho let. Tasia stále nepřestala doufat snad se compo nakonec vrátí na základnu OSZ, i kdyby měl cestovat dlouze a oklikou.

Ačkoliv to bezpochyby jen přispělo k jejímu pocitu osamění, Tasia se rozhodla strávit týden na palubě své lodi sledováním zábavných pořadů nebo hraním her. Byla středního vzrůstu, v dobré kondici, svou sílu však nedávala najevo. Díky pravidelnému tréninku s Robbem získala velkou obratnost v hraní ping-pongu. Dokonce tak velkou, že většina členů posádky začala hledat výmluvy, když je vyzvala na souboj. Už se nemohla dočkat, až budou všechny opravy, vylepšení a prohlídky dokončeny a ona se opět vydá na cestu, aby se mohla postavit nepříteli tváří v tvář.

Neočekávaně byla povolána na vlajkovou loď Čtverce 7. Uhladila si svou neposkvrněnou uniformu, ujistila se, že její po ramena dlouhé, světle hnědé vlasy jsou předpisově ukryté pod čepicí, a přepravila se na *Jupiter* za admirálem Willisovou.

Když se Tasia ohlásila v admirálské kajutě, s překvapením zaznamenala přítomnost svalnatého tmavovlasého velitele OSZ Kurta Lanyana, sedícího v křesle pro návštěvy. Postavila se do pozoru. „Generále Lanyane, pane. Admirále Willisová. Volali jste mě?“

Snědého generála už viděla na strategické poradě ohledně osquivelské ofenzívy, kde se také Robb dobrovolně přihlásil jako parlamentář pro vyjednávání s hydrogy.

„Veliteli Tamblynová, všimli jsme si vaší příkladné služby," řekl generál chraplavým hlasem. „Váš nápad na rychlé vytvoření umělých ostrovů zachránil na Booneově přechodu tisíce kolonistů. Poté, co jsem prozkoumal interní záznam z vaší lodi, jsem váš výkon během bitvy u Osquivelu shledal výjimečným. A co víc, nedávno jste u Oncieru získala důležité informace o faerech a jejich boji s hydrogy."

„Ano, pane." Tasia neměla tušení, co jiného by chtěl slyšet. Srdce jí bušilo. Chystali se ji zase povýšit? Pravda, v bitvě u Osquivelu zahynulo hodně důstojníků a OSZ je bude muset nahradit…

Admirál Willisová sepjala ruce. Byla to drobná žoviální žena, která mluvila v nechutně otřepaných frázích, její důvtip však byl břitký jako monofilové vlákno. „Veliteli Tamblynová, chtěla byste hydrogům doručit nepříjemný dáreček? Král Petr se konečně uvolil pustit nás ze řetězu."

„Jaký nepříjemný dárek máte na mysli, madam?"

Babičkovsky působící žena se usmála. „Co takhle hodit jim Klikisskou pochodeň přímo do chřtánu a rozcupovat tak na kusy celou klikisskou planetu?"

Tasia odpověděla okamžitě. „Admirále, generále, uvítám jakoukoliv příležitost k malé odplatě. My všichni máme spoustu důvodů k nenávisti."

Lanyan se zasmál. „Váš postoj se mi líbí, veliteli Tamblynová." Podal jí dokumenty a mapy, na nichž byl vyznačen cíl Klikisské pochodně, zapadlá obří plynná planeta jménem Ptoro.

Tasia nedokázala skrýt své překvapení. U Ptora byl umístěn těžer tuláckého klanu Tylar, po hydroském ultimátu však majitelé zařízení stáhli. Pokud Tasia věděla, celé roky se u Ptora nic nepřihodilo. „Ptoro? Proč byste…"

Zarazila se a generál se na ni zamračil.

„Už jste o něm slyšela? Podle všeho jde o zcela bezvýznamnou planetu."

„Máte pravdu, pane. Je to zapadlý kout galaxie."

„Zaznamenali jsme tam pohyb hydrogů. A o nic jiného nejde."

Admirál Willisová dodala: „Pošleme s vámi celou bojovou skupinu, ale vaše manta ponese balíček."

„Jakmile se dostaneme z loděnic, jsem vám já i moje posádka zcela k dispozici.“

Tasia zpět ke svému přepravnímu modulu doslova odtančila.

Tuláci neurčovali zralost podle věku, ale podle schopností. Klany považovaly jedince za plně dospělého, jakmile dokázal odstrojit, rozebrat a opět složit jakékoliv mechanické zařízení, a dokázal úspěšně navigovat za pomoci hvězd a starých ildiranských databází. Tasia, vedená svými dvěma bratry, tak byla hrdá, že si umí obléci skafandr a desetkrát z deseti pokusů správně zajistit všechny uzávěry. Bylo jí dvanáct, když to dokázala poprvé.

Nyní, když stála v nákladním prostoru své manty, cítila stejnou pýchu jako tehdy. Hejna techniků a inženýrů pracovala na instalování nosné konstrukce, monitorů a vnějšího vybavení nezbytného pro umístění Klikisské pochodně. Ach, jak jen se těšila, až uvidí nafouklou hydroskou planetu měnící se v nové, zářivé slunce!

K Tasii přistoupil zelený kněz Rossia, její spojka se zbytkem Spirálního ramene. Následkem zranění, které před mnoha lety utrpěl na Theronu, viditelně kulhal. Oči měl vyvalené a nezvykle velké, vypadaly jako zakutálené pingpongové míčky z odpočinkové místnosti.

„Zmatek zmatek jako vždycky,“ řekl. „OSZ si, zdá se, libují v bouchání, třískání a předělávání věcí.“

Společně sledovali inženýry nakládající tuponosá torpéda, část mechanismu Klikisské pochodně. Posádka už umístila na palubu rychlou nákladní loď, která poslouží k přepravě druhé části mechanismu vytvářejícího červí díru k neutronové hvězdě, jež pak bude jako stelární bomba vržena do jádra Ptora.

„Na tvrdý oříšek velký louskáček,“ řekla. „Po tom, co provedli Theronu, bys byl určitě rád, kdybychom je zastavili, nemám pravdu?“

Kněz s vyvalenýma očima pokývl hlavou. „Ach, světoles si samozřejmě přeje, aby hydrogové byli poraženi nebo přinejmenším zneškodněni. Víc než cokoliv jiného si ale přeji vrátit se domů. Světoles utrpěl těžkou ránu a já, stejně jako ostatní zelení kněží,

slyším jeho volání. Měl bych být tam, pomáhat se sázením a obnovou.“

„Ale vy jste se dobrovolně zavázali k pomoci OSZ, jste důležitým komunikačním článkem,“ podotkla Tasia. „Potřebujeme vás.“

Poškrábal se po zelené tváři. „Když vás všichni potřebují, veliteli, musíte si vybrat, kdo vás potřebuje nejvíc.“

„No, v tom už si vybírat nemůžete, jednou jste se spojili s armádou a dali jí své slovo.“ Sama Tasia si mnohokrát přála vrátit se domů k vodním dolům na Plumasu, ale tuto možnost už neměla, stejně jako Rossia.

„Můžu ti říct veliteli,“ odpověděl Rossia, „že telinkem slyším reptání ostatních zelených kněží na jiných planetách, na ostatních lodích. Všichni cítíme volání světolesa. Ne všichni z nás dokáží odolat. Nezapomeň, nabídli jsme své služby jako dobrovolníci. Nevstoupili jsme oficiálně do řad Obranných sil Země.“

Zamračila se na něj, zatímco práce na uložení Klikisské pochodně pokračovaly. „Já bych taky raději byla někde jinde, ale my všichni musíme pokračovat v boji. Všichni musíme následovat svou Hvězdu a nenechat se rozptylovat jinými záblesky světla.“

Rossia trhavě přikývl. „Pravý zelený kněz zapustí kořeny přesvědčení a není smýkán sem a tam jako ochmýřené semeno hnané větrem.“

„Vyber si přirovnání, jaké se ti zlíbí. Sám ale dobře víš, že hydrogové se svými útoky nepřestanou. S největší pravděpodobností se vrátí na Theron, aby dokončili, co začali.“

„O důvod víc, aby se zelení kněží vrátili domů a pomohli chránit světoles.“

Tasia se na něj zamračila. „Naopak o důvod víc zůstat u OSZ a doufat, že se nám podaří vykopat z nich střeva. Jak bys mohl chránit stromy, pokud bys stál vedle nich na planetě vystavené přímému útoku? Vyspělá armáda má větší šanci než hrstka zelených kněží.“

Rossia, zamlklý a hluboce zamyšlený, se dotkl stromku v květináči, který vždy nosil s sebou. „Možná. Nemám v úmyslu odejít, kapitáne Tamblynová. Mnoho zelených kněží zapomnělo, že

to byl sám světoles, kdo nás požádal, abychom vám pomohli v boji. V této válce jsme všichni utrpěli ztráty.“ Zvolna potřásl hlavou. „A všichni přinášíme oběti.“

5. DD

Ačkoliv jeho paměťové jádro již bylo zaplněno obslužnými moduly, specializovanými programy a desetiletími cenných zkušeností, DD měl bohužel stále dostatečnou kapacitu na uchování spousty nepříjemných vzpomínek. Rád by je všechny smazal, prožitky však byly nezvratně vypáleny do spojů jeho počítačového mozku.

Zlovolní klikisšťí roboti drželi přátelského compa v zajetí už celé roky, a nyní jej odvlekli pod hladinu nebeského oceánu obří plynné hydroské planety Ptoro. Malý compo přežíval den za dnem uvnitř hydroských obytných sfér, jež byly stokrát rozlehlejší než ta největší hydroská loď.

Klikisšťí roboti, pracující na svém tichém spiknutí proti lidem, rozmlouvali s bytostmi z tekutých krystalů. Byl to složitý a neobvyklý způsob komunikace, z části založený na hudbě, z části na rozkladu poetických vizuálních obrazců, z části na něčem, co DD nedokázal pochopit. Bylo to pro něj příliš složité.

Dokud DD pracoval v xenoarcheologickém týmu manželů Colicosových, znal přesně své místo, své povinnosti. Prastaré klikisské stroje však trvaly na tom, že všechny computerizované pomocníky „osvobodí“ z poddanství. Součástí jejich nesmyslné pomsty bylo vyhubení všech lidí. Spojenectvím s hydrogy získali sílu a možnosti dalece převyšující jejich vlastní úroveň.

Uvnitř třpytících se stěn fantastické obytné sféry DDho obklopovaly neobvyklé shluky podivných geometrických tvarů rostoucích v atmosféře pod vysokým tlakem. Senzorické vjemy byly zkreslené, fyzikální zákony se zde ocitaly na samé hranici. Rozlehlé struktury byly složeny z prvků, které DD běžně znal jako plyny. Pevné látky se nevypočitatelně pohybovaly, což vedlo k zvláštním vedlejším efektům.

DD toužil opustit Ptoro a nalézt si místo, kde by byl opět v bezpečí. Když se dozvěděl o skupině zoufalých lidských zajatců, držených ve zvláštních komorách obytné sféry, požádal Sirixe o další

informace. Klikisský robot zvažoval jeho dotaz a pak odpověděl bzučivým signálem. „Dezorientace a strach vedou k zajímavým reakcím. Od lidí se nelze naučit nic cenného, hydrogové však s námi nesouhlasí. Proto si pokusné subjekty ponechali."

DDmu bylo líto bezmocných vězňů zajatých hydrogy během posledních několika let. „Rád bych ty lidské zajatce navštívil, Sirixi. Je to možné?"

„K interakci se zajatci není důvod."

DD zvážil skupinu možných odpovědí a vybral tu, jež by mohla jeho věznitele zviklat. „Pokud je uvidím v nanejvýš nepříjemném postavení, plné strachu a beznaděje, možná mě to přesvědčí o slabosti, kterou ty připisuješ celé jejich rase."

Sirix zaškubal svými článkovitými hmyzími končetinami, aby vzápětí svůj polokulovitý krunýř opět složil. „Přijatelná analýza. Následuj mě!"

Černý stroj vedl DDho nahoru a dolů po krkolomných rampách popírajících gravitaci, až dorazili k třpytivé stěně vedoucí k řadě tlakových komor podobných shluku bublin, tvořících v místě dotyku plošky. Hydrogové proplouvali kolem nich, nepochopitelní tvorové, schopní proměnit se v plyn nebo tekutinu, příležitostně přijímající lidskou podobu.

Sirix vydal několik zvonivých tónů, jeho senzory a indikátory zazářily. Tenká třpytivá stěna zprůsvitněla. „Můžeš vstoupit."

„Je bezpečné porušit bariéru? Ty tlakové klece vypadají křehce."

„Tlakové klece chrání exempláře před nepřátelským prostředím. Zajatci jsou v bezpečí. Prozatím. Kdyby je hydrogové chtěli zabít, udělali by to bez otálení."

Sirix vyslal signál s údaji o svém návratu. DD vykročil kupředu, vděčný za příležitost uniknout skličujícímu dozoru klikisského robota. Zatlačil proti odporu ochranné stěny a pak prošel skrz. Jakmile přizpůsobil své systémy okolí, pocítil reakci odpovídající nesmírné úlevě nad tím, že se opět ocitl v „normálním" tlaku.

Ve vodnatém světle vířily neobvyklé barvy. Jeho tělo skřípalo a stoupala z něj pára, než dosáhlo rovnováhy s prostředím

odpovídajícím potřebám lidí. DD otočil hlavou a spatřil šestnáct zajatců krčících se v uzavřené skořápce relativního bezpečí.

„Dobrý bože, to je compo!“ řekl jeden z lidí, muž s kávovou pletí, oblečený do zmačkané uniformy vojáka OSZ. DD po nahlédnutí do své databáze určil, že má hodnost podplukovníka.

„Výborně, teď už nás zrazují naši vlastní compové,“ vzdychla další zajatkyně, žena s upjatou tváří a zahořklým výrazem. Podle identifikačního štítku na potrhané kapse šedé uniformy se jmenovala Teltonová.

„To nemůžeme vědět. Možná nám pomůže dostat se odsud! Musíme hledat nové možnosti, ať už jsou sebevíc šílené,“ namítl první vězeň.

„Šílené, to je to pravé slovo.“

„Jsem zde proti své vůli, stejně jako vy,“ přiznal DD. „Klikisšťí roboti mě chtějí přesvědčit pro svou věc. Doposud nebyli úspěšní.“

„Co se děje? Co od nás hydrogové chtějí?“ ozval se třetí ze zajatců.

„Tomu, co nám řekne, bych moc nevěřila,“ zavrčela ta zatrpklá žena. „Může to být léčka.“

„Hej, dej mu aspoň šanci, Anjeo!“ napomenul ji onen černý důstojník OSZ. „Chceme, abys nám řekl co víš, compo. Já jsem Robb Brindle. Když mi řekneš, jak se jmenuješ ty, můžeme si popovídat.“

„Moje zkrácené sériové číslo je DD. Byl bych rád, kdybyste mě oslovovali takto.“

Brindle si zamnul ruce. „Jeden můj přítel z OSZ měl svého compa pořád u sebe. Určitě se skamarádíme i my dva, co?“

„To bych byl rád, Robbe Brindle.“

Brindleho medově hnědé oči zablýskly. „Jsme v pěkné kaši, DD. Několik z nás už zemřelo, a zatím jsme se nedopracovali k ničemu, co by jen připomínalo životaschopný plán útěku.“

„Zůstali jsme trčet uvnitř plynného obra!“ utrhla se na něj Anjea Teltonová. „To si myslíš, že můžeme jen tak odejít?“

„Ne," odpověděl Brindle a zamračil se na ni. „Ale myslím, že bychom se měli chopit příležitosti, pokud se nějaká vyskytne. Poslyš, kamaráde, můžeš nás odsud dostat?"

„Nemám k dispozici žádné prostředky pro vaši záchranu. Můj korpus byl upraven tak, aby snesl tlak panující venku, ale vaše organická těla by pokus o útěk nevydržela. Jsem přesvědčen, že tyto uzavřené bubliny jsou pro vás jediným bezpečným místem uvnitř jádra plynného obra."

Na malou chvíli Brindlemu poklesla ramena, potom se ale opět napřímil, jako by před ostatními vězni nechtěl dát najevo zklamání. „Mysleli jsme si to, ale museli jsme se zeptat."

„Je mi líto. Pokud objevím nové možnosti, pokusím se pomoci." DD udělal další krok vpřed. „Možná by mi každý z vás mohl popsat, jak upadl do zajetí. Chybí mi informace, stejně jako vám. Zmocnili se vás klikisští roboti, nebo jste byli všichni zajati během hydroských útoků?"

„Ti prokletí černí švábi jsou horší než drogové! Tvářili se jako naši přátelé."

„Robotům nemůžete věřit."

„To nám povídej!"

„Ale tobě, DD, věřit můžeme, nemám pravdu?" Brindle popsal, jak byl unesen během diplomatické mise, když za hydrogy sestupoval v batyskafu. Ostatní zajatci byli vytaženi ze záchranných kapslí během bitvy u Osquivelu, nebo přepadeni na svých lodích ve vesmírném prostoru. Jednoho z nich, Charlese Gomeze, dokonce odvlekli z Booneova přechodu.

DD všechny příběhy zhodnotil, ale našel v nich jen málo styčných bodů. „Zvážím vaši situaci. Možná dokážu nalézt řešení."

„Proč se namáhat? Stejně jsme všichni mrtví," vzdychl zasmušilý a uzavřený Gomez. „Hydrogové už pět z nás zabili při svých pokusech. Je to jen otázka času."

„Nesmíme si připouštět takové myšlenky," řekl Brindle a položil muži dlaň na rameno.

DD se rozhlédl po lidských zajatcích. „Zatím jste naživu. Můj pán Louis Colicos mě vždycky vybízel k optimismu, zatímco má

paní Margaret Colicosová trvala na praktičnosti. Zkusím syntézu obou přístupů.“

„Udělej to. My se pokusíme o totéž.“ Brindle se na něj povzbudivě usmál. „Oceníme jakoukoliv snahu, DD. A díky za návštěvu. Od té chvíle, co jsem se ocitl tady, mi nic nedodalo tolik naděje. Zvlášť když vezmu v úvahu, že mě nejspíš všichni mají za mrtvého.“

DDho hodiny ukazovaly, že jeho krátká návštěva je téměř u konce. Sirix měl pro něj brzy přijít. „Možná jim ukážeme, jak se zmýlili.“

6. JESS TAMBLYN

„Nejspíš mě všichni mají za mrtvého.“ Jess seděl sám na břehu cizího, větrem bičovaného moře. Ačkoliv byl nahý, nevnímal chlad. Nikdy v životě se však necítil tak… vzdálený – ve fyzickém i duchovním slova smyslu – ostatním lidem. Na kůži cítil mravenčení nadpřirozené výbušné energie, jako by měl každou chvíli začít jiskřit. Porost chlupů na jeho hrudi vypadal zcela normálně – a přitom zcela nepatřičně na těle tak změněném.

Zůstal naživu, přestože jeho loď byla zničena slídícími hydrogy. Poté, co začal útok, si Jess pouze matně vzpomínal, jak padá skrz oblaka, naráží do hladiny oceánu a opět se vynořuje, znovuzrozený, pohupuje se na vlnách a zkoumá plochý šedivý horizont. Byl nahý, jeho oděv shořel ale nezraněný. Zjistil, že pluje, aniž měl v dohledu pevnou zemi, bez jídla, bez šance na přežití, a teprve postupně si uvědomoval, že v tomto novém způsobu bytí žádnou z těchto věcí nepotřebuje. Wentalové ho udržovali naživu, dodávali mu sílu. Mohl tak plout navždy.

Jeho pozměněné tělo přetékalo nevypočitatelnou mocí – schopnostmi, myšlenkami a proudící energií, jaké si nikdy ani nedokázal představit. Přesto zůstal uvězněn na tomto pustém místě,

bez možnosti vrátit se domů k tuláckým klanům, opět se připojit k lidské rase. Tajuplný vodní život pulzoval jeho tělem i oceány této neznámé planety.

Hydrogové ho odsoudili k smrti a wentalové ho zachránili.

Toho prvního dne, zatímco se vznášel ve vodě, ucítil přítomnost gigantických těl plujících mezi proudy, mohutných tvorů podobných plesiosaurům či mořským hadům z dávných pozemských legend. Když se jedna z hladových příšer vynořila z hlubin, Jess spatřil obrovskou tlamu, dlouhé zuby, natahující se ostnatá chapadla ale wentalové ho ochránili, vyslali vodou vzkaz, že tento člověk má být ponechán na pokoji. *A zachráněn.*

Podvodní leviatan se vynořil nad hladinu, takže se Jess mohl zachytit výrůstků na jeho hladkém slizkém hřbetě. Tvor vysokou rychlostí křižoval vodou, rozrážel vlny, dokud Jess nespatřil dlouhou linii skal a tříštícího se příboje. Mořský netvor ho zavezl k zemi.

Nesčetné dny žil Jess mezi zakrslými keři a bylím. Nepotřeboval jíst, ale toužil po skutečné lidské společnosti, ačkoliv jeho mysl bez ustání vyplňovali wentalové. Dlouhou dobu sledoval trilobitům podobná stvoření podřizující se nekonečnému cyklu, vylézající z jedné prohlubně, aby se ponořili do jiné. Dny míjely s bolestnou pomalostí. Stál s pažemi vztyčenými k nebi a koupal se ve vodních přívalech přinášených bouřemi. Dokonce ani blesk mu nemohl ublížit.

Když se Jess plavil na své mlhovinové plachetnici, nijak zvlášť o svůj zevnějšek nepečoval. Vlnité vlasy mu narostly až po ramena, nosil knír a bradku měl tak hustou, že mu zakryla důlek v bradě. Tehdy si zastřihoval vousy vždy po několika dnech, ale od té doby, co jeho tělem pronikli wentalové, mu veškeré ochlupení přestalo růst.

„Měl jsem přivézt wentaly k Tulákům, abych vám pomohl růst a šířit se. A teď jsme uvěznění tady," řekl nahlas. „Byli jsme poraženi dřív, než jsme mohli vůbec začít."

Nejsme poraženi. Nyní jsme silnější než dřív. Uvnitř jeho lebky promluvil drnčivý hlas, ozvěna přítomnosti nesčetných wentalů. Čekali jsme deset tisíc let, než jsme dosáhli tohoto bodu. Můžeme opět počkat.

Jess seděl na rozeklaných skalách na břehu širého prvotního oceánu a pozoroval modrozelenou vodní pěnu na útesech. Všechna ta úžasná moc, kterou nyní vládl, ani tajné znovuzrození wentalů, mu nyní nebyly k ničemu. „Čekání mi nikdy moc nešlo."

Na obzoru spatřil nízko visící, blesky ověnčené bouřkové mraky. Nyní viděl na značnou vzdálenost a uvědomil si, že jeho pohled obsáhne křivku kopírující povrch planety. Čerpal zrakové vjemy od všech wentalů prosycujících každý čtvereční kilometr otevřeného oceánu. Cítil jednoho každého z nich.

Bylo to úchvatné. Jen kdyby to mohl s někým sdílet.

Na první vodní planetě, kde Jess docela nedávno vypustil wentaly, neexistoval ani primitivní jednobuněčný život. Tam mohli wentalové, ničím neomezováni, prosytit vodu, včlenit každou molekulu vody do svého bytí, tak jako postupující stěna plamenů pohlcuje palivo, oživit naráz celou planetu a zažehnout ji jako pochodeň.

Na této planetě však existoval primitivní, přesto životaschopný ekosystém. Tyto oceány byly plné planktonu a rostlin, živočichů skrytých v ulitách i měkkých plovoucích bezobratlovců. Wentalové prodchli životem moře, ale u toho zůstali. Navzdory smělé strategii, díky níž zachránili Jesse, se rozhodli neovlivňovat jiné bytosti.

Změny, které provedli v jeho těle, byly nezvratné. Síla wentalů se stala trvalou součástí jeho fyziologie. Možná by byl dokonce schopen tuto sílu ovládnout, aby pomohl svému lidu jen kdyby se dostal z této planety.

Po téměř dvě století dokázaly tulácké klany přežít i v těch nejnehostinnějších podmínkách. Řešili problémy, nacházeli inovační řešení a technologie, aby uspěli tam, kde by to Hanzu ani nenapadlo zkoušet.

Jess si byl jistý, že existuje způsob, jak se z této planety dostat.

Ačkoli vodní bytosti dokázaly číst jeho myšlenky, ve své netrpělivosti zakřičel do vln: „Když jste, vy wentalové, tak mocní, nač čekat? Máme spoustu práce!" Někde daleko, v nezměrné rozlehlosti Spirálního ramene, hydrogové dál pustošili tulácká sídla.

„Ve Spirálním rameni zuří válka. Chcete to vzdát, teď, když jste konečně dostali druhou šanci?“

Přeléváme se od jedné možnosti k druhé. Taková je naše přirozenost.

„Tak se přelijte k nějaké jiné. Jak se odsud dostanu? Chtěli jste se šířit a množit, ne? Proč máme jen čekat, až se někdo přinatrefí? Řekl bych, že se tady nikdo nestavil už pár století, pokud vůbec kdy.“ Zvedl kámen a mrštil jím do vln, které ho pohltily bez jediné vlnky.

Wental odpověděl: Všechny zdroje této planety jsou ti k dispozici – od skalisek pod tebou přes kovy a minerály obsazené ve vodě, až po všechny živoucí tvory v mořích.

„Jak mi to pomůže postavit loď? Nemám žádné nástroje, nic než holé ruce.“

Máš nás.

Jess na skalnatém pobřeží vyskočil. „Co tím myslíš?“

Nepodceňuj svou novou moc a schopnosti. Máš v sobě sílu wentalů, díky níž může být vytvoření hmotného plavidla relativně snadné.

Jeho mysl zaplavily obrazy a Jess náhle porozuměl. Zatajil se mu dech, když si uvědomil všechny možnosti.

Toto moře, třebaže bylo osídleno jen minimálním prehistorickým ekosystémem, stále hostilo miliardy živých bytostí, od gigantických monster až po mikroskopické organismy. To byla obrovská armáda dělníků. Pod vedením wentalů budou všichni spolupracovat, aby postavili loď, molekulu po molekule.

Wentalové mu přesně ukázali jak.

7. CESCA PERONIOVÁ

Jess Tamblyn zmizel. Cesca si ve své pracovně uvnitř hlavního asteroidu Randezvous uvědomila, že se téměř nedokáže soustředit na své povinnosti Mluvčí.

Stmelený shluk vesmírných balvanů obepínajících slabou trpasličí hvězdu byl symbolem samotných tuláckých klanů: jednotlivé kameny svázané neviditelnými vlákny. Během staletí, které Tuláci prožili na tomto místě, klany propojily asteroidy spojovacími lávkami, podpůrnými nosníky a kabely. Tato pouta však mohla být snadno uvolněna a asteroidy Randezvous by se opět rozptýlily.

Jako Mluvčí se Cesca musela postarat, aby klany nepotkalo totéž.

Obklopena silnými kamennými stěnami zkoumala hlášení tuláckých obchodníků, pročítala seznamy zboží, surovin a materiálů rozdělovaných mezi tulácká sídla. Poté, co přišli o možnost provozovat své tradiční těžery, začali někteří odvážní Tuláci získávat ekti bleskovými nájezdy na plynné obry, zatímco jiní, mezi nimi i majitelé revolučních extrakčních zařízení u Osquivelu, rozbíjeli komety a z vodíku v nich obsaženého ždímali destilací kapky paliva. OSZ a Hanza „Velký Houser“ si činili nárok na veškeré vytěžené ekti, a místo toho, aby byli Tulákům vděční, že riskují pro to málo své životy, požadovali stále víc a víc, třebaže už nebylo z čeho brát.

Tulácké klany uvízly v těchto napjatých obchodních vztazích, i když se od mocenských struktur Země oddělily už před dávnou dobou a teoreticky dosáhly nezávislosti. OSZ však jako by si takovou maličkost nepamatovaly.

Cesca vzhlédla k návštěvníkovi, jenž vstoupil do její pracovny, tmavovlasému mladíkovi s asiatskými rysy a odhodlaným výrazem v tváři. „Mluvčí Peroniová, mám nové zprávy!“

Jhy Okiahová vždy zastávala názor, že schopnost zapamatovat si jména a tváře je pro funkci Mluvčí klanů nezbytná, a Cesca si tuto schopnost, stejně jako mnoho jiných, svědomitě osvojila. Pamatovala si, že mladík pilotuje jednu z lodí klanu Tylar a funguje jako posel

mezi tuláckými sídly. Měl pověst člověka, který se snadno ztratí nebo přinejmenším sejde z cesty.

„Přijímání zpráv je součástí mé práce, Nikko Chane, i když bych uvítala, kdyby to tentokrát byly pro změnu *dobré* zprávy.“ Z jeho zkroušeného výrazu však pochopila, že něco takového nemůže čekat. Odstrčila papíry a obchodní záznamy stranou. „Tak spusť. Poslouchám.“

Nikko se ošil a otřel si zpocené dlaně o kalhoty, vybavené početnými kapsami. „Před čtyřmi dny jsem vyrazil z překladiště Hurikán, abych doručil náklad náhradních dílů a naložil pár výkonných termálních generátorů pro Jonah 12. To je ten zmrzlý měsíc, kde Kotto Okiah staví…“

„Vím kde to je, Nikko. Sama jsem ten plán schválila.“

Nikko, jemuž tak přetrhla nit, zamžikal. „Ano… No, a já se cestou občas… podívám tam či onam. Schválně.“ Znělo to jako obhajoba. „Nestojí mě to moc ekti, a kdo ví, co tak můžu najít? Místo pro nové sídlo? Možná dokonce *Burtona.*“

„A co jsi objevil tentokrát?“

„Asi si pamatuješ, jak můj vzdálený strýc Raven Kamarov před nějakou dobou zmizel. Vozil ekti z Hurricane Depot, ale jednoho dne nedorazil, kam měl namířeno. Pátrali jsme po něm, jenže bez úspěchu.“

Cesca přikývla. Během posledních několika let zmizelo mnoho tuláckých lodí, nejenom ta Jessova. Bylo snadné svádět tato zmizení na hydrogy, mezi klany však vzrůstalo podezření, že v tom mohou mít prsty Obranné síly Země. Pochopila, kam Nikko míří. „A dnes jsi jeho loď objevil?“

„Moc z ní nezbylo.“ Nikko se zamračil. „Ale našel jsem dost velkou část opláštění trupu, abych dokázal sestavit řádné identifikační číslo. Je to určitě jeho loď.“

Cesca cítila, jak se jí zhoupl žaludek, jako by náhle vzrostla gravitace. „Myslíš, že ji zničil náraz meteoru nebo kritické přetížení motorů?“

Nikkovi poklesla ramena. „Ani jedno. Stopy byly zřetelné, Mluvčí. Zachovaly se části trupu dost velké na to, abych poznal, co loď zničilo. *Zásah jazerů.* Přímý a cílený.“

„Jazerů? Ale jazery používají jenom osíci.“

Mladík přikývl. „Přivezl jsem vrak s sebou. Mám ho v nákladním prostoru.“ Nalezení energetických stop a specifického způsobu ožehnutí kovového pláště Kamarovovy lodi by byly jako dým stoupající z hlavně pistole.

Rozčilená Cesca se zabořila do opěradla příliš prudce, v nízké gravitaci Randezvous její křeslo s hlasitým zarachocením narazilo do stěny. „Takže podle tebe osíci úmyslně zaútočili a zničili neozbrojenou tuláckou loď?“

„Tak to vypadá. Můžeme provést celkovou analýzu, ale jsem si jistý, že se nepletu.“

„Tohle všechno mění, Nikko Cháne. Ekti je naše zboží, které neprodáváme pod nátlakem, ale podle našich podmínek, ať se to Houserovi líbí nebo ne.“ Cesca sebrala veškeré odhodlání a vstala. „Okamžitě se musím setkat se zástupci klanů.“

8. DAVLIN LOTZE

S batohem naplněným zásobami na několik dní stál Davlin Lotze před hladkým kamenným povrchem klikisského portálu. Okno rámovaly stovky plošek označených podivnými symboly souřadnicemi planet kdysi obývaných klikissy. Většina z nich stále nebyla prozkoumána.

„Pane Lotze, váš návrat je očekáván do čtyřiadvaceti hodin," řekl jeden z techniků u monitorovací stanice. Známé klikisské portály, jako byl tento v ruinách na Reindic Co, umožňovaly každému, kdo měl dost odvahy k objevování, přeskakovat z planety na planetu. Jako stvořené pro něj.

Davlin si nahodil batoh na záda. Byl oblečen do standardního průzkumnického overalu v barvě khaki, z odolného materiálu vhodného pro široký rozsah teplot. Třebaže se chystal na zcela neobydlenou planetu, neměl na sobě nic pestrého, žádné ozdoby, nic, co by mohlo přilákat pozornost. „Zadání mise mi umožňuje zdržet se oproti plánu podle vlastního uvážení." Vzhledem k délce své služby nemluvě o skutečnosti, že to byl právě on, kdo společně s Rlindou Kettovou objevil tuto přepravní síť a podal o ní Hanze zprávu, se nehodlal řídit pravidly či termíny někoho jiného.

Ačkoliv rasa klikissů zmizela ze Spirálního ramene už před dávnými časy, zbyla po ní řada tajemných staveb. A protože hmyzí mimozemšťané dýchali stejnou atmosféru a měli přibližně stejné biologické potřeby jako lidé, Hanza považovala jejich opuštěné planety za potenciální zlatý důl. Byl to nový směr kolonizace, malé vítězství, které si mohla ve vřavě hydroské války připsat.

Nejprve však musely být klikisské planety popsány, roztříděny a zběžně prozkoumány. Davlin považoval tento úkol za hodný svých schopností. Bez dalšího váhání prošel skrz hladkou lichoběžníkovou plochu a propadl vesmírem na jinou klikisskou planetu.

Byl to tísnivý pocit, být sám a jediný na celé planetě. Davlin se usmál, když se mu do tváře opřel závan suchého větru. Vstoupil do místního rána, takže měl celý den na zdokumentování termitištím

podobných staveb, jako kov tvrdých organických struktur vytvořených klikissy. Na této planetě rostly podivné stromy zahalené do vějířovitých listů, obklopené rostlinami s dlouhými špičatými listy, připomínajícími jehelníčky.

Na své obchůzce kolem drolících se ruin Davlin rozmístil senzory a meteorologické přístroje. Změřil množství podzemní vody a odhadl průměrné srážky. Později, pokud se tato planeta dostane do hanzovních kolonizačních plánů, mohou výzkumníci použít samočinně vypouštěné satelity umožňující rychlejší a přesnější zmapování povrchu a počasí. Davlinovým úkolem bylo vypracovat první, povšechnou zprávu.

Když nastala tma, rozestavěl snímací zařízení a pořídil komplexní astronomický záznam včetně spektrálních charakteristik nejjasnějších hvězd na místním nebi. Až se vrátí, hanzovní astronomové a navigátoři zjistí pozice hlavních hvězd a podle nich určí souřadnice této planety, aby ji přiřadili ke konkrétní destičce s klikisskými symboly.

Poté se Davlin mohl vrátit na základnu, místo toho si však vychutnával zvonivé ticho. Nikdy nemiloval shon a vzruch civilizace. Dokonce i hanzovní stanice na Rheindic Co, která nyní sloužila jako centrála pro dychtivé výzkumníky, mu připadala příliš přelidněná a rušná. Stýskalo se mu po klidných dnech, vzpomínal na neuspěchaná a plodná léta, kdy si na Crenně hrál na prostého kolonistu.

Vytáhl teplou spací přikrývku, tenký film, do něhož se zabalil, a ten se nafouknutím proměnil v měkké lůžko. Strávil na pusté planetě poklidnou osamělou noc. Za úsvitu posbíral všechno své vybavení, vrátil se k lichoběžníkové kamenné stěně, aktivoval transportál a prošel skrz na Rheindic Co.

V řídicí místnosti okamžitě vycítil tíživou chmurnou náladu. Svýma tmavě hnědýma očima prozkoumal výrazy tváří kolem sebe a pak si všiml, že další z početných destiček se souřadnicemi je označena černě. „Koho jsme ztratili?“

Technik na něj pohlédl a automaticky odpověděl: „Jennu Refovou. Měla se vrátit před třemi dny.“

Davlin si dlouze povzdychl, vdechovaný vzduch jako by mrazil. Takže už pět pět průzkumníků jako byl on sám, kteří zvolili náhodné klikisské souřadnice v naději, že objeví místo vhodné ke kolonizaci, planetu oplývající zdroji, jež přinese Hanze tučný zisk.

Občas však byly souřadnice špatné. Možná zničilo transportály na druhé straně zemětřesení nebo jiná přírodní katastrofa. Možná byly neobyvatelné samotné planety.

„Sakra!“ Hanza platila dost na to, aby se některým lidem riziko vyplatilo. Přesto byl každý průchod transportálem na neznámé místo sázkou do loterie. Obvykle Davlina při návratu z úspěšné mise vítal jásot, blahopřání, oslavy a přípitky. Tentokrát však prostě jen odevzdal své hlášení a šel si dát sprchu.

Následující den se vrátil zkušený starý průzkumník jménem Hud Steinman, chrochtající nadšením a zcela lhostejný ke stále zaraženému výrazu na tvářích technického personálu.

„Za tohle chci prémie!“ Vítězně zamával prstem ve vzduchu. „Tyhle souřadnice“ ukázal za sebe na jednu z dlaždic s podivnými znaky „nás zavedou tam, kde to všechno začíná nebo končí, podle toho, jak se to vezme. Našel jsem spojení na Corribus.“

Technici zalapali po dechu, několik z nich dokonce zatleskalo. Davlin uznale přikývl.

Corribus, kde Margaret a Louis Colicosovi rozluštili plány Klikisské pochodně, byl pustá a zjizvená planeta, možná poslední místo, kam se uchýlili klikissové, než je nepřítel zničil. Pro každého, kdo se zabýval xenoarcheologií, byl Corribus Rosettskou deskou, místem, do nějž minulost vyryla své poselství. Objev měl i svou praktickou stránku ověřený bod pomůže průzkumníkům Hanzy propojit různé trasy v rámci transportálové sítě. Byl to cenný základ vznikající mapy.

Davlin se prodral kolem starého kostnatého Huda Steinmana a aktivoval destičku, která ho měla dovést na Corribus. Několik techniků vzhlédlo, jeden z nich zvedl ruku, aby ho zavolal zpět. Davlin jim však nepodléhal, měl přímé pověření od samotného prezidenta Wenceslase. Prošel transportálem do větrného ticha.

Klikisské město na Corribusu vypadalo přesně jako na obrázcích zaslaných Colicosovými: vysoké žulové stěny kaňonu vytvořily chráněné údolí, z jehož dna vyrůstaly kupovité, termitištím podobné stavby. Obytné komplexy byly vyhloubeny také do stěn, zdobených velkými hranatými krystaly. Steinman měl pravdu – tento pohled byl nezaměnitelný.

Davlin zkoumal opuštěnou planetu, kde kalné světlo ozařovalo skály prošpikované kusy krystalů. Klikissové zřejmě považovali strmé žulové stěny za ochranný val, cosi jako pevnost. Kámen se leskl, zdál se zpola roztavený, jako by byl vystaven nějaké nepředstavitelně ničivé síle.

Pokoušel se představit si, co mohlo insektoidní civilizaci postihnout. Jaký mocný nepřítel je přiměl ke stvoření Klikisské pochodně? Hydrogové? Nakonec je ani Pochodeň nedokázala ochránit, a jejich rasa byla vyhlazena.

Davlin věděl, že Hanza jistě vyšle na Corribus své kolonisty. Jen se modlil, aby se to, co se zde přihodilo, nestalo znovu.

9. MÁG-IMPERÁTOR

V soukromí ossuaria pod Hranolovým palácem, kde ho nikdo nemohl vidět, stanul Jora'h – plný nenávisti – před lebkou svého otce. „Nutíš mě pokračovat v těch nejpodlejších pletichách." Jeho rozpuštěné živoucí vlasy se svíjely jako praskající výboje statické elektřiny, vlastní slova se mu v tísnivém tichu vracela ve výsměšných ozvěnách. „Bekh! Dokonce ani lidé nevymysleli slova dost odporná na to, aby vyjádřila můj hněv nad tím, čím jsi byl, a čím jsem se stal já."

Od pohřebního žehu uplynul jen jediný den a lebka jeho otce už byla vystavena v chladném ossuariu, na tichém, veřejnosti nepřístupném místě, kde mohl Mág-imperátor rozjímat nad úkoly vládce. Jora'h by se přitom nejraději skryl v hlubokém subthismatickém spánku, tak jako hyrillský místodržící.

Lebka, zářící perleťovou bělostí, zůstávala němá, oční důlky prázdné, hladké zuby vyceněné, jako by se mrtvý Mág-imperátor vysmíval zoufalství svého syna.

Téměř před sto lety Cyroc'h sám bezpochyby čelil témuž poznání a rozhodování, když se dozvěděl o genetickém projektu a lidských zajatcích jako byla Nira. Cítil jeho otec alespoň slabé bodnutí viny, nebo se prostě jen chopil nového „prostředku" a použil jej ve prospěch Impéria?

Jora'h nyní zkoumal zářící kosti svého děda, který byl Mágem-imperátorem v době objevení *Burtona.* Celá tisíciletí Ildiranům unikal úspěch. Jejich neutuchající úsilí vytvořit spojovací článek, mocného telepata schopného propojit a sjednotit myšlenky a mentální obrazy hydrogu a Ildiranů a zastupovat obě rasy, se míjelo účinkem. Ve zvrácené snaze oživit pokusy na Dobrosu se jeho děd rozhodl zkřížit potomky kolonistů z *Burtona* s nadanými Ildirany. Výzkumníci oplodnili lidské ženy, muže použili jako chovné samce, a šlechtitelský program pokračoval. Jora'h přísahal, že jakmile to bude možné, vypraví se na Dobros a najde svou milovanou Niru. Jako Mág-imperátor měl moc osvobodit ji z otroctví chovného

tábora. Také uvidí svou dceru Osira'h. Všechno jí vynahradí, a nejen jí, ale všem zajatcům…

Zachvěl se, když pomyslel na všechna ta tajemství, jež jeho otec skrýval s vědomím, že jeho naivní syn je dokáže pochopit teprve ve chvíli, kdy zaujme jeho místo. Nyní věděl, jakou roli hráli Ildirané v dávné válce, a také rozuměl tomu, proč pokojné Impérium, jež údajně po tisíciletí nemuselo čelit vnějšímu nepříteli, udržuje tak početnou a mocnou Sluneční flotilu a značné rezervy ekti. Všechno to byly dlouhodobé přípravy na možný návrat hydrogů – a zároveň pojistka proti nespolehlivosti klikisských robotů.

„Proč jsi vůbec lidem dovolil, aby vyzkoušeli svou Pochodeň na Oncieru, když jsi věděl, co se může stát?" Ani s plným přístupem k *thismatu* otcovu jednání nerozuměl. „Proč jsi tak riskoval, pokoušel osud?" Jora'h však věděl, že jeho předchůdce – stejně jako všichni Ildirané – nedoceňoval či nechápal ambice lidstva. Možná ve skutečnosti nevěřil tomu, co se vědci Zemské hanzovní ligy chystali udělat. Snad si prostě jen neuvědomoval velikost lidské pošetilosti…

Jora'h se zamračil na zářící lebky, rozhodnut vzepřít se neúnosnému postavení, v němž se ocitl. Cítil chlad ve vzduchu, slyšel tichý šepot, a přesto se postavil soudu, jemuž ho podrobovaly kosti předků. „Ano, otče, budu sloužit svému lidu a provedu jej každou zkouškou, pokud mi to mé schopnosti dovolí. Ale nemusím přece jít tvou cestou. Pokud dokážu najít jakékoliv jiné řešení, dám mu přednost."

Jeho syn Zan'nh, zastupující nyní adara, mu předložil analýzu současného stavu zásob ekti. Mága-imperátora zděsilo, když viděl, jak rychle jsou jejich zdroje odčerpávány. Ačkoli byly vytvářeny nouzové zásoby, nikdo nepředpokládal, že by těžba ekti mohla ustát úplně. Mělo-li Impérium přežít, potřebovalo palivo, muselo obnovit své rezervy.

Zan'nh brzy oficiálně převezme velení Sluneční flotily. Jeho předchůdce a učitel, adar Kori'nh, zahynul spolu s celým manipulem bitevníků během sebevražedného útoku u Qronhy 3. Podle všech dostupných známek byli hydrogové z plynné planety vytlačeni a

oblaka plná ekti opět čekala na těžbu… Alespoň do té doby, než se hydrogové vrátí.

Přinejmenším tohle mohl udělat. Impérium čelilo zkouškám, které Jora'ha nutily k zoufalému hazardu. Nepokusit se však bylo horší, než podstoupit riziko.

Jora'h se odvrátil od zářícího relikviáře, aniž si dále všímal neužitečných lebek svých předků, odhodlán uskutečnit svůj záměr. Teď, když byla Qronha 3 očištěna od nepřítele, nařídí Zan'nhovi, aby dal sestavit jedno z obřích těžních zařízení a vrátil se na planetu s osádkou těžařů, Ildiranu vyšlechtěných pro těžbu ekti. Byl to pozitivní, aktivní krok – další vítězství vykoupené hrdinskou smrtí adara Kori'nha.

S pochmurným úsměvem na tváři opustil Jora'h své mlčenlivé předky a povolal svého syna Kori'nha.

10. SULLIVAN GOLD

Příležitost vždycky klepe na dveře: někdy jen tiše ťuká, jindy buší jako drzý opilec dožadující se vstupu.

Když Hanza dostala zprávu o porážce hydrogů u Qronhy 3, rychle využila situace. Oblaka plná vodíku byla k dispozici, přinejmenším dočasně. Všechno to čekající ekti nemohlo přijít nazmar.

Rozměrné nákladní lodě spěšně převážely komponenty ze satelitních průmyslových středisek k opuštěné ildiranské plynné planetě, kde byly sestavovány nad vrstvou husté oblačné přikrývky. Dobrovolníky hlásící se k práci na novém těžeru platila Hanza královsky. Takovou práci ovšem přijal jen blázen, nebo nezlomný optimista.

Sullivan Gold přijal nabízenou funkci vedoucího těženi s plným vědomím rizika a možného zisku. Bylo to profesionální rozhodnutí, z

jeho pohledu naprosto smysluplné. Odměnou mu bude vavřínový věnec nebo příhodný epitaf na náhrobek.

Nyní, když ke Qronze 3 dorazila první vlna hanzovních nákladních lodí, sledoval Sullivan hemžení dělníků sestavujících rozměrné díly dohromady. Mohutné skladovací tanky, ektiové reaktory, moduly systémů podpory života a strojovny zapadaly jeden do druhého jako části skládanky. Dohlížel na každý krok celého procesu, kontroloval a prověřoval práci.

Ačkoliv se zpočátku na montáži mohutné nebeské továrny podílely tisíce dělníků, jakmile bude těžer spuštěn, zůstane jich jen pár desítek. Elita. Husy sedící na krmníku. Sullivan uvažoval, že nechá na bok rozměrného zařízení namalovat logo nebo maskota. Třeba buclatou husu… nebo terč.

Měl praktickou ženu jménem Lydie, tři syny, dceru a (alespoň prozatím) deset vnoučat, inteligentních a ambiciózních, z nichž jednou bezpochyby vyrostou odhodlaní a cílevědomí lidé. Když Hanza začala hledat člověka schopného řídit nový těžer, Sullivan uspořádal rodinnou večeři a přednesl svůj návrh: „Za podmínek, které Hanza nabízí, na tom nemůžeme tratit!“

„Ale můžeme, drahý,“ řekla Lydie. Pak vzala list papíru, na jednu polovinu sepsala *pro* a na druhou *proti*. Diskutovali pozdě do noci, přičemž nakonec vždy skončili u neúprosného prstu ťukajícího na sloupce vypočítávající výhody a nevýhody.

Mezi výhody, jež Hanza nabídla rodině Goldů, patřily důležité výrobní koncese, bezúročná obchodní půjčka či garantované objednávky na širokou škálu produktů – zkrátka bylo toho dost, aby se obyčejný obchodník mohl vypracovat na skutečného magnáta. Těžer byl navíc postaven tak, aby umožnil rychlou evakuaci. Byla zde šance (jakkoli nepříliš velká), že se Sullivanovi a jeho posádce podaří uniknout, budou-li napadeni hydrogy. Přinejmenším na papíře to vypadalo proveditelně.

Nevýhody byly zřejmé…

Nyní k Sullivanovi, jako vždy pozorujícímu staveniště z proskleného čelního dómu hanzovní lodi, přistoupil zelený kněz přidělený této hazardní misi. Kolker byl mezi zelenými kněžími

výjimkou. Pracoval jako nezávislý poskytovatel telinkového spojení a nechával se najímat různými hanzovními loděmi. Nebyl jedním z devatenácti dobrovolníků sloužících v OSZ, v obchodní sféře se pohyboval už celá léta.

Třebaže byl vždy k dispozici, jestliže Sullivan potřeboval odeslat důležitá hlášení určená Hanze či předat přátelské vzkazy Lydii, většinu času trávil zelený kněz vsedě, jednu ruku opřenou o kmen své ratolesti, na tváři nepřítomný úsměv. Upovídanému Kolkerovi se zřejmě nikdy neomrzely telinkové rozhovory s jeho druhy. Nepřetržitě sdílel zprávy, někdy hovořil nahlas, občas, pokud neměl žádné novinky, prostě jen naslouchal.

Sulivan kdysi našel bednu věcí po svém dědečkovi a v ní kromě jiného i balíček starodávných pohlednic. Pohled na Kolkera hluboce ponořeného do telinku mu tyto pohlednice připomněl. Telinkové spojení alespoň nevyžadovalo lepení známek.

„Popsal jsem všechno světostromům a mým druhům, zeleným kněžím," odhalil Kolker v úsměvu zelené dásně. „Nové informace a zážitky jim pomáhají odpoutat se od vší té zkázy způsobené hydrogy. Přesto… cítím se provinile, že jsem tady, místo abych pomáhal spálenému světolesu."

Sullivan s našpulenými rty sledoval, jak skupiny techniků vybavených levitačními jednotkami spojují dohromady poslední součásti těžeru. „Nechystáte se opustit tuhle stanici, že ne, Kolkere? Potřebuji vaše služby. Nemůžu dost dobře poslat se zprávou poštovního holuba."

„Odejít odsud? Ani za nic, Sullivane Golde. Jsem v novém, zajímavém prostředí, a jenom já mohu zvědavým stromům popsat všechny detaily. Neměly zatím moc příležitostí spatřit obří plynnou planetu. A kromě toho…," láskyplně pohlédl na ratolest v zdobeném květináči, „světolesu prospěje pohled na místo, kde byli naši nepřátelé na hlavu poraženi."

Sullivan upřel pohled na nekonečná oblaka za oknem. „Nevíme jistě, jestli jsou hydrogové opravdu pryč, ale můžeme v to doufat." Jakmile bude továrna dokončena, chtěl hlavní inženýr těžeru vypustit hloubkové sondy, aby těžer ohlídaly před případným návratem

hydrogů. Jenom tak pro jistotu, jakkoli měl Sullivan pochybnosti, zda budou k něčemu dobré.

Montážní práce ve svrchních vrstvách atmosféry Qronhy 3 probíhaly horečným tempem. Sullivan si opět prošel harmonogram projektu a hrdě konstatoval, že všechny fáze byly dokončeny podle plánu. Během několika dnů uvedou zařízení do provozu a zahájí těžbu ekti pro Zemskou hanzovní ligu. Konečně začne ta zábavnější část práce.

Tíha na jeho hrudi polevila. Není čeho se bát…

11. TASIA TAMBLYNOVÁ

Tasiin křižník s ničivou zbraní na palubě dorazil k Ptoru. *Tady máte, šmejdi! Ať se vám to líbí nebo ne.*

Na obrazovce vypadala Ptoro jako chladná koule, postrádající pastelové pásy Jupiteru či Golgenu, bez majestátných prstenců Osquivelu, bezbarvá, mrtvá, šedá – jako by přímo čekala, až v ní někdo zažehne jiskru.

Blížící se doprovodné bitevní lodě hlásily svou pozici. Tasia na svém křižníku vyzvala interkomem všechny techniky a podpůrný personál, aby připravili Klikisskou pochodeň.

Tasiině bojové skupině bylo povoleno vzít s sebou dva zelené kněze OSZ, aby mohla náležitě koordinovat umístění Pochodně. Yarrod, starší a uzavřenější než Rossia, vyjádřil pochybnosti ohledně svého dalšího působení v armádě Země, protože ho světoles potřeboval víc, ale Tasia věřila, že po úspěchu této mise změní názor.

Rossia se dotkl ratolesti, zavřel oči a vyslal své myšlenky telinkem. Potom Tasie sdělil, co se dozvěděl: „Yarrod říká, že technici jsou na svém místě u neutronové hvězdy. Generátory červí díry jsou rozprostřeny vně gravitačního perimetru.“ Zamžikal. „To jsou slova, která mi řekli, kapitáne Tamblynová. Nevím, co to znamená.“

Tasia se s pochmurným úsměvem naklonila kupředu. „Znamená to, že jakmile vystřelíme naše torpéda do oblak Ptora, vytvoříme tak ukotvení pro tento konec červí díry. Technici na Yarrodově stanovišti otevřou její ústí a to pohltí neutronovou hvězdu, která pak spadne hydrogům, kteří jsou tam dole, přímo do klína. Dodatečná hmota pak způsobí implozi a přeměnu Ptora na novou hvězdu."

Rossia pohladil tenký zlatý kmen své ratolesti. „Ach, to se hydrogům nebude líbit!"

„A nemůžou udělat ani ň, i kdyby se přetrhli."

Tasia naslouchala přípravám, zvučným hlasem udělovala povolení, ověřovala a opětovně přezkušovala systémy, jež byly postupně aktivovány, a předávala výsledky dál. Výzvědné lodě OSZ se rozlétly do okolí, zkoumaly kovově šedá oblaka, klesaly až k hranici atmosféry, aby vzápětí ustoupily do bezpečí orbity. Exometeorologové zaznamenávali proudění větru a rozložení tepelných vrstev určujících vnitřní topografii obří plynné planety.

Stejně jako vždy, když se ocitla nepříteli tváří v tvář, i nyní Tasia myslela na všechny oběti této zbytečné války. Ztráta bratra při přepadení těžeru Blue Sky pro ni byla prvotním impulzem ke vstupu do Obranných sil Země. Bojovala s těmi prokletými tvory v oblacích Jupitera poté, co jejich velvyslanec zavraždil krále Fredericka. Byla také u Osquivelu, kde síly Země utrpěly v doposud největším střetu s hydrogy naprostou porážku. A tam také zahynul Robb.

Zažehnutím Ptora chtěla Tasia pro změnu uštědřit řádný políček hydrogům. Naklonila se kupředu. „Skat, tohle bude ten největší táborák, jaký kdy kdo viděl."

Její navigátorka Elly Ramirezová řekla: „Doufám, že někdo vzal špekáčky."

„Jsou příliš samolibí." Anwar Zizu, její zbraňový důstojník, přistoupil blíž, aby prozkoumal taktické obrazovky. „Kdybych byl hydrog, nikdy bych nepustil jedinou loď OSZ takhle blízko."

„Kdybyste byl *hydrog*, seržante, vykopala bych vás ze svého můstku." Tasia se opřela do svého křesla a v duchu nařídila vlnám, na nichž se pohupoval její žaludek, aby se přestaly přelévat sem a

tam. „Dost řečí! Vypusťte torpéda. Nemá smysl dávat nepříteli čas na sbalení kufrů.“

Modifikované zbraňové komory manty vyplivly roj stříbrných válců, zhotovených podle klikisských plánů nalezených na Corribusu. *Už to začalo.* Obrazovky ukazovaly malé, torpédům podobné generátory klesající do oblak.

„Řekni Yarrodovi, ať drží své techniky na průzkumné lodi v pohotovosti. Jakmile se naše kotvy ocitnou na místě, neutronová hvězda sem musí letět jako dělová koule.“

Rossia předal informace prostřednictvím lesní sítě.

Elly Ramirezová se zamračila na své navigační obrazovky. „Čekala bych, že v téhle chvíli už budou hydrogové vrčet a štěkat.“

„Vadí vám to snad?“ Tasia, oči zářící odhodláním, stiskla dlaně k sobě. „Za chvíli budou mít jiné starosti, než se za námi honit.“

Ptoro pod nimi vypadala tak neškodně, tak nezajímavě… Jak ráda by ji vyměnila za Osquivel, jako odplatu za všechno, co tam hydrogové udělali OSZ! Jen pomyslela na Robba a všechny ostatní oběti z řad OSZ, pocítila známou prázdnotu. Zatraceně, vždyť jí chyběl i ten nesnesitelný Patrick Fitzpatrick III. Vždycky si přála, aby ten rozmazlený fracek dostal za vyučenou… ale od *ní*, ne od hydrogů.

„Kotvy jsou na místě, veliteli Tamblynová,“ oznámil Zizu.

„Otevřete průchod. Pošleme jim dárek.“

Rossia předal rozkazy prostřednictvím ratolesti. Své velké oči nechával zavřené, jako by si nepřál vidět, co se děje. Všichni na můstku manty mlčky čekali. Ostatní doprovodné lodě vznášely dotazy, ale Tasia neodpovídala. Ještě ne.

Zelený kněz vzhlédl. „Hotovo. Yarrod hlásí, že červí díra je otevřená a neutronová hvězda zmizela.“

Tasia se rozzářila. „Je na cestě. Kulka v hlavni.“

Pohlédla na velkou šedivou planetu, ale neviděla žádnou změnu. Jakmile neutronová hvězda dorazí na místo, hluboko v nitru se rozhoří oheň fúze; počáteční šoková vlna však prolétne atmosférou jako zahřmění.

Tichým hlasem, do nějž vložila tolik touhy po pomstě, kolik se jen vešlo, hlesla: „No tak *hoř!*“

12. PATRICK FITZPATRICK III

Hlasité projevy nespokojenosti se mu nikdy neomrzely. „Zatracení Vandráci!“ Od chvíle, kdy se Patrick Fitzpatrick zotavil ze svých zranění utržených během hydroského útoku, opakoval tato slova často. Vlastně několikrát denně.

Uvnitř rozlehlé komory v nitru asteroidu, kterou Del Kellum a jeho lidé používali jako skladiště, se k němu připojil urostlý Bill Stanna. „Jo. Dal jsem se k OSZ, abych bojoval s hydrogy. Nevěděl jsem, že budu ztrácet svůj čas jako zajatec té vesmírné chátry.“ Stanna, jakkoli oddaný OSZ, nebyl ničím výjimečný, neměl žádné zvláštní schopnosti, kterých by si výcvikoví důstojníci povšimli. Byl to jen poctivý dříč, ochotný vykonávat rozkazy a bojovat. „Už pro ně nebudu dál dělat.“

Fitzpatrick vzdorovitě seděl na tvrdé kamenné podlaze a sčesával si dozadu rusé vlasy v nekonečné snaze udržet je upravené i za takovýchto podmínek. „Máš pravdu, sakra. A nemysli si, že musíš, Bille.“

Fitzpatrick, třebaže vysoký, nebyl nijak mohutný. Díky dobrému rodokmenu měl pohledné rysy a pevnou čelist, jen jeho nos byl snad až příliš špičatý. Na čele, mezi oříškově hnědýma očima, se mu udělala viditelná vráska od častého mračení či skeptického úšklebku.

„Nemohou nás nutit k práci,“ přidala se Sheila Andezová, operátorka zbraňových systémů, která přežila v záchranné kapsli, zatímco její obří loď byla zničena nad prstenci Osquivelu. Přecházela po stísněné místnosti sem a tam, prohlížejíc si přitom ledabyle naskládané bedny se zásobami. Ostatní rukojmí z řad OSZ byli odesláni na jiné podružné práce, většina z nich však také odmítala spolupracovat. „Nemluví snad o tom Ženevská konvence, nebo

nějaká jiná dohoda? Pokud jsme váleční zajatci, Vandráci s námi musí zacházet podle určitých pravidel.“

Fitzpatrick byl znechucen. „I kdyby taková úmluva existovala, nejspíš by si ji ani neuměli přečíst.“ Stanna vybuchl hlasitým smíchem, jako by to byla nejvtipnější věc, jakou kdy slyšel.

„Pokud tu práci neuděláme my, naši věznitelé ji prostě zadají compům,“ řekl Kiro Yamane, expert na kybernetiku. Byl mezi ostatními tak trochu bílá vrána, protože formálně nepatřil mezi členy Obranných sil Země. Yamane, který dříve pracoval na Zemi pod vedením Swendsena a Palawua ve středisku na výrobu compů, byl génius s intuitivním chápáním robotiky. K osquivelské bojové skupině nastoupil proto, aby mohl zhodnotit výkon nových vojenských modelů. „Nemůžu ani vypovědět, jak mě rozčiluje, když vidím, že naše důmyslné compy používají na… špinavou práci.“

„Raději je, než nás.“ Stanna se svalil vedle Fitzpatricka. Oba muži pak hleděli na bedny, které měli přesunout a uspořádat.

Když se vesmírní nomádi vrhli jako supi na vraky lodí zanechané na osquivelském bojišti, zachránili přitom dvaatřicet přeživších vojáků OSZ, které nyní už měsíc drželi v zajetí v tajných tuláckých loděnicích.

Fitzpatrick v duchu zuřil nad takovou nespravedlností. V této chvíli už jeho rodiče, oba velvyslanci, měli vznést oficiální protest a dožadovat se řešení. Jeho babička, stará a vlivná politická a bojovnice, měla vyslat vyšetřovací komisi nebo záchrannou četu. Celá jeho rodina teď měla být hluboce rozezlená tím, co se mu stalo.

Potom se mu sevřel žaludek. Lhal sám sobě. Ano, Fitzpatrickové by byli pobouření, avšak poté, co slyšeli o masakru v prstencích Osquivelu, odkud uniklo a dovleklo se do bezpečí jen několik málo lodí OSZ, jistě nikoho ani nenapadlo, že Patrick Fitzpatrick III. či kterýkoli jiný ze zajatců je stále naživu.

Tulákům spadli zajatci do klína jako pěkně zabalený a stužkou převázaný dárek.

Během týdnů, které strávil pozorováním okolního dění, rostl jeho úžas, neboť si postupně uvědomoval rozlehlost loděnic, kde se stavěly lodě všech velikostí a typů. Klan Kellumů vlastnil tavící

pece, obráběcí přístroje, montážní linky a kompletní infrastrukturu zaměstnávající víc než tisícovku lidí, kteří zde žili. Když bojová skupina OSZ dorazila k planetě, připravená zaútočit na hydrogy, nebylo po takovémto komplexu skrytém mezi prstenci nikde ani stopy. Tihle vandráci byli slizcí, zrádní a podlí, rakovina tiše se rozrůstající mezi hvězdami.

Čtvercový uzávěr přechodové komory asteroidu se s přerývaným zasyčením uvolnil a pak s rachocením odjel stranou. Zatímco se Stanna chvatně zvedl, jako by byl přistižen spící na hlídce, Fitzpatrick a Andezová úmyslně zůstali sedět na podlaze. „Nemusíš předstírat práci, Bille," řekl Fitzpatrick. „Chci jim ukázat, že nehodlám pohnout ani prstem, abych jim pomohl."

Štíhlá mladá žena s dlouhými černými vlasy vstoupila dovnitř s elegancí prozrazující dokonalé přizpůsobení se životu v nízké gravitaci. Zhett Kellumová, s níž se už všichni přítomní dříve setkali, měla velké zelené oči, někdy jiskřící veselím, jindy hněvem. Fitzpatrick viděl, jak koutky jejích plných rtů vylétly vzhůru ve výrazu, v němž se mísil poťouchlý smysl pro humor s podrážděným zklamáním. „Nevím, jak tyhle věci fungují u osíků, ale v tuláckých klanech obvykle přiložíme ruku k dílu, abychom si zasloužili večeři. Nemyslete si, že tu pořád budete na účet podniku."

„V Hanze," odpověděl Fitzpatrick jedovatě, „naše rodiny obvykle neberou rukojmí a nebrání jim v návratu domů."

Andezová se přidala. „Hej, jestli nejste spokojení s kvalitou naší práce, pak nás můžete klidně propustit a my si půjdeme po svých."

Zhett pozvedla obočí a pokynula k velkým uzavřeným dveřím. Její tělo se zdálo ohebné jako pružina. „Támhle je přechodová komora. Můžete odejít, kdykoliv se vám zlíbí… ale bude to pořádně dlouhá štreka."

„To nám ani nedáte loď?" zeptal se Stanna.

Fitzpatrick do něj šťouchl ramenem. „Nemluví vážně, Bille."

Zhett přistoupila ke čtveřici zajatců. „Na tvém místě bych si nebyla tak jistá, Fitzíku."

„Neříkejte mi tak!"

„Ach, vždyť to zní roztomile.“ Usmála se na něj a on jen zaskřípal zuby. „Když jsem řekla, že jsem očekávala trochu snahy, nebyl to vtip. Podle mého otce je s vámi víc starostí než by bylo zdrávo… a já s ním začínám souhlasit.“

„Vy snad čekáte, že budeme ochotně spolupracovat?“ řekl Yamane. „Držíte nás v zajetí proti naší vůli.“

„A také jsme vám všem zachránili život.“ Zhett pohodila vlasy, jež v nízké gravitaci zvolna odpluly jako pod vodou. Fitzpatrick si nemohl nevšimnout, že jí tulácký skafandr dokonale padne a zdůrazňuje tak její dlouhé štíhlé nohy. „Vždyť všichni vaši osíkovští kamarádi stáhli ocas mezi nohy, utekli a nechali vás drogům na pospas. Nechápu, proč se tak strašně chcete vrátit. Pro vás všechny by bylo lépe, kdybyste si prostě zvykli na život mezi Tuláky.“

Všichni čtyři rukojmí reagovali hněvivým výbuchem. „Nikdy!“

Zhett si jen povzdychla a zavrtěla hlavou. „To je ta potíž s vámi osíky. Nedokážete se naučit přizpůsobivosti. Věřte mi, kdyby existoval způsob, jak vás vrátit Houserovi a neprozradit přitom naše obchodní tajemství, udělala bych to, než bys řekl švec.“

„Pro mě by to bylo pořád příliš pomalu,“ zamračil se Fitzpatrick.

Zhett nařídila několika compům, aby dokončili překládku beden, a sama jim přitom pomáhala, zatímco zajatci nečinně seděli a dívali se. Tulácká dívka si jich nevšímala. Zjevně byla imunní vůči mrzutým pohledům a těšilo ji, že může dát najevo svou nadřazenost. Fitzpatrick se snažil, aby se ho to nedotklo.

13. CESCA PERONIOVÁ

Stařena se vznášela v závěsném křesle upevněném do kamenné stěny. Bývalá Mluvčí vypadala jako hromádka křehkých kostí držená pohromadě šlachami, vyschlou kůží a čirou silou vůle. Odešla na odpočinek před šesti lety a po celou tu dobu neopustila asteroidy Randezvous. Její oči byly stále jasné jako černé nebeské perly.

„Teď máš jasný důkaz proti OSZ," řekla Cesce. „Co ti radí tvá Hvězda?" Cesca zavřela oči. Byla pečlivě vyškolena k tomu, aby nedávala najevo slabost nebo nerozhodnost, avšak tady, za zavřenými dveřmi při rozhovoru s jedinou osobou, která se dokázala vžít do její situace, odložila veškeré zábrany. „Jak bych mohla spatřit svou Hvězdu, když jsem pohřbená hluboko ve skále – obrazně i doslova?"

Jhy Okiahová se usmála pergamenovými rty. „Musíš se rozhodnout sama, dítě."

Pracovna Mluvčí byla jednou z prvních prostor vyhloubených osadníky z *Kanaky*. Když zde stará generační loď zanechala část svých kolonistů, lidé neměli žádnou jistotu, že přežijí. Tito předkové tuláckých klanů však byli houževnatí a vynalézaví. Kolonie přežila a rostla, a postupně se proměnila v prosperující základnu.

Tuláci se rozhodovali podle svého a přežívali. Nespoléhali na milodary druhých, ale pouze na vlastní důmysl. Kotto Okiah byl dokonalý příklad. Poté, co selhal jeho riskantní podnik na zpracování kovů umístěný na rozžhavené planetě, začal okamžitě pracovat na chladném zmrzlém měsíci. Byl si jistý, že z něj dokáže vydobýt důležité suroviny.

Cesca na to musela pamatovat a připomenout to i ostatním členům klanů. „Zajímalo by mě, kolik našich předchůdců sedělo na tomto místě a čelilo podobně těžkým rozhodnutím. Když ses ty stala Mluvčí, také jsi tak často potřebovala radu?"

„Samozřejmě. Ostatně jako každý."

Cesca potřásla hlavou; nedokázala si představit, že by tato silná a rozhodná žena někdy mohla zakusit pochybnosti. „Jak jsi to zvládla? Svěř mi to tajemství.“

„Musíš si uvědomit, že navzdory svým obavám jsi *ty* ta nejpovolanější osoba. Tulácké klany si tě vyvolily. A pokud ze sebe vydáš maximum, je to stále to nejlepší, co mohou Tuláci nabídnout.“

Cesca se ironicky ušklíbla. „Jak se zdá, tulácké klany jsou přece jen v průšvihu.“ Obrátila se k bývalé Mluvčí a do jejích očí se vkradl tvrdý výraz. „Velký Houser uloupil náš náklad, zabil naše lidi a pak dělal, jako by se nic nestalo. Máme něco, co chtějí, a oni jsou podle všeho přesvědčení, že válka jim dává oprávnění si to jednoduše vzít.“

„Hanza je hrozivý nepřítel – je rozumné ho provokovat?“

„Nemůžeme jen tak přehlédnout jejich pirátství.“

„Ne. Velký Houser se k nám chová pohrdavě už léta. Není to nic nového, nová je míra násilí. Pamatuj, že cokoliv uděláš, může mít nedozírnou odezvu.“

„Někteří horkokrevní vůdci klanů by na to mohli v návalu vzteku zapomenout. Mají možnost mě přehlasovat. Já pouze hovořím jejich jménem, nemohu je k ničemu nutit.“

„Co hůř, většina z nich jsou muži a jako takoví mají sklon k neústupnosti.“ Stará žena zvolna zavrtěla hlavou.

Cesca se na dlouhou chvíli odmlčela. „Pokud se rozhodnou podle očekávání, bojím se, jaké následky to může pro nás všechny mít.“

„Každé rozhodnutí má následky. Jsi vůdce klanů. Tvým úkolem je ukázat jim moudrost, nasměrovat je k nejlepšímu rozhodnutí a podporovat jejich vzájemnost, ať už se stane cokoliv. Všichni jsme Tuláci.“

„Ano,“ řekla Cesca. „Nesmíme zapomenout, kým jsme.“

14. DD

Vnitru hydroské obytné sféry pod oblaky Ptora se rozléhal jekot varovného signálu pronikajícího nepředstavitelně hustou atmosférou jako údery kladiva. DD nevěděl, kterým směrem utíkat.

Bytosti obývající nitro planety, tekoucí shluky rtuti, se třpytivě přelévaly chaotickými skulpturami vytvářejícími jejich metropoli. Geometrické budovy se pohybovaly a měnily jako trojrozměrná, drahokamy vykládaná mozaika, jejíž díly zapadaly na své místo, připravující se tak na rozsáhlou evakuaci. Barvy zářily jasněji.

Ačkoliv přátelský compo nechápal, co hydrogové – tak nepředstavitelně odlišní – říkali nebo dělali, viděl, že jsou podrážděni. Co se přihodilo? Černí klikisšťí roboti, jež DD shledával poněkud méně nesrozumitelnými, avšak stejně nestvůrnými, pobíhali kolem, rovněž viditelně znepokojení. Nakonec DD zastavil jednoho z broučích robotů. „Prosím, řekni mi, co se děje!“

Robot otočil hranatou hlavu a probodl přátelského compa pohledem žhnoucích optických senzorů. „Vojsko Země přilétlo k Ptoru. Zvědové v horních vrstvách atmosféry je pozorují i v této chvíli. Lidé vypustili zařízení nezbytné pro aktivaci zbraně vynalezené našimi prokletými tvůrci. Někteří z hydrogů se postarají o obranu, zatímco obytné sféry otevřou průchody a evakuují tuto planetu. My roboti také neprodleně odletíme v našich lodích.“

Drnčivý zvuk alarmu způsobil, že se kovové a polymerické části DDho rozvibrovaly. „A co já? Já také uniknu?“

„Sirix se o to postará. Musíme provést nezbytné přípravy. Neruš nás.“ Velký robot se odkolébal hustou atmosférou a prošel skrz křišťálovou stěnu složenou z malých částí. Plošky se přeuspořádaly a stroj zmizel.

DD pohlédl skrze bubliny kopulí a spatřil tucty kulovitých bitevních lodí stoupajících atmosférou. Plavidla s diamantovými trupy vystřelila vzhůru do oblak jako ježaté dělové koule.

Stateční vojáci OSZ tam venku budou brzy čelit drtivé síle.

Když jeho pánové Margaret a Louis Colicosovi zažehli první Klikisskou pochodeň, neměli v úmyslu nikomu ublížit, dokonce o existenci hydrogů ani nevěděli. Tentokrát se však OSZ chystaly úmyslně použít Pochodeň jako válečnou zbraň. Diplomaté Hanzy a zástupci armády se opakovaně pokoušeli o smír, hydrogové však nevyjednávali. Pokud se tvorové z tekutých krystalů o lidi zajímali, pak jen jako o hračky, předmět svých podivných testů a pokusů, jinak je ale považovali za zcela bezvýznamné, zvláště nyní, když se ve Spirálním rameni objevili mnohem mocnější protivníci.

Zato DD v dané chvíli považoval za nejdůležitější prodrat se k buňkám, v nichž byli drženi Robb Brindle a ostatní lidští zajatci. Jak se krize stupňovala, malého compa si nikdo nevšímal a nikdo mu také nebránil v pohybu. Všichni hydrogové a klikisští roboti byli příliš zaneprázdnění vlastní horečnou evakuací.

Ztrhaně vyhlížející vězňové uvnitř tlakové komory vyskočili na nohy. „DD!“ vykřikl Robb Brindle. „Řekni že máš pro nás dobré zprávy, kamaráde.“

„Bohužel nikoliv. Všimli jste si rozruchu v hydroské obytné sféře?“

Několik zajatců se tisklo k zakřiveným rosolovitým stěnám a hledělo ven skrz průsvitnou membránu. „Zdálo se nám, že mají prdel v kalupu,“ řekl Brindle. „Ale kdo má těm rtuťovitým slizům rozumět?“

„K planetě dorazily Obranné síly Země a v této chvíli už vypustily kotvící bod pro červí díru. Mají v úmyslu zažehnout Ptoro druhou Klikisskou pochodní.“

Několik zajatců zvedlo pěsti a zavýsklo. „Však už bylo na čase, aby se do nich obuli!“

„Další Pochodeň!“

„Proti té hydrogové nic nenadělají, co?“

Nejhlasitější byla Anjea. „To jim patří, zmetkům! Pomažou, až se jim bude za patama prášit. Kdo si hraje s OSZ, ten se spálí.“

„Ehm, nerad vám kazím radost, přátelé,“ ozval se Brindle, „ale jak se zdá, všichni jak jsme tady, sedíme přímo ve středu terče.“

Někteří vězni hrůzou zasténali, ale jiní vypadali, jako by jim na tom nezáleželo.

„Je nějaká šance na únik?“ zeptal se Brindle a rychle se rozhlédl kolem sebe. „Můžeme udělat něco, abychom Pochodeň zastavili?“

„A pomohli tak hydrogům? Ty jsi blázen!“

„Stojí to za to, jen když ty chrchly trochu přismažíme,“ řekl zanedbaně vyhlížející Charles Gomez.

DD odpověděl: „Jsem přesvědčen, že hydrogové mají v úmyslu přepravit své obytné sféry dimenzionální bránou na jinou plynnou planetu. S největší pravděpodobností vás vezmou s sebou. Měli byste být v bezpečí.“

„Pokud tomuhle říkáš bezpečí, co je pak podle tebe nebezpečné?“ odsekla Anjea Teltonová.

Zatímco zmatený compo hledal vhodnou odpověď, Brindle mu smířlivě řekl: „To nic, DD! Děláš, co je v tvých silách. A co ty, půjdeš s námi? Vezmou tě hydrogové taky?“

„Mám málo informací. Přál bych si, abych vám mohl poskytnout víc údajů.“

Zasmušilý Gomez uskočil od zakřivené průsvitné stěny. Další dva lidé vedle něj varovně vykřikli. DD vzhlédl a spatřil siluetu tyčící se hned za pružnou bariérou. Obrněná brouci postava napřáhla několik článkovitých končetin a vedrala se skrz membránu do místnosti. Zatímco zajatci couvali, DD poznal Sirixe, svého hlavního mučitele. „DD, pojď ihned se mnou! Naše loď čeká.“

„Musíme zajistit bezpečnost těchto lidských vězňů,“ namítl DD. „Hydrogové se o ně nemusí patřičně postarat.“

„Hydrogové je zahubí nebo zachrání, jak sami budou chtít. Tato obytná sféra je připravená vydat se na cestu, a my nesmíme jít s ní.“

„Proč ne?“ zeptal se DD.

Brindle a ostatní zajatí lidé hleděli na dvojici strojů a snažili se porozumět jejich cvakavé elektronické konverzaci.

„Máme jiné priority. Nech těch průtahů!“

DD poslušně následoval velkého černého robota ven skrze membránu. Když odcházeli, naposledy zahlédl Brindleho, tvářícího se znepokojeně, ale odhodlaně.

Nahoře odstartovaly z obytné sféry další tři ježaté kulovité lodi.

Sirix vedl compa svižným tempem, dokud nedorazili k jejich upravenému plavidlu. Jeden z tekoucích hydrogů se proměnil ze stříbřité kapaliny v pevný shluk, který se zvedal z podlahy, až před Sirixem stanula kopie lidské postavy.

Jazyk hydrogů byl příliš složitý, než aby mu DD dokázal dokonale porozumět, přesto pochopil, že červí díra pro Pochodeň už byla otevřena a obytné sféry se mají brzy evakuovat.

Sirix zacvakal a zahučel odpověď, která se zdála jízlivá, téměř ironická. „Pochodeň vynalezená našimi surovými pány a stvořiteli nyní učinila lidstvo stejně mocným jako jsou faerové, třebaže jenom dočasně. Teď, když se faerové vrátili, můžete považovat lidi za bezvýznamné vzhledem k mnohem rozsáhlejšímu konfliktu. Na druhou stranu, pokud dokážou zničit libovolnou hydroskou planetu, není záhodno věnovat jim pozornost?“ Na svých početných prstovitých nohách zamířil do bezpečí lodi. „Opakovaně prokázali své ničivé sklony, před nimiž jsme dříve mnohokrát varovali.“

Tělo hydroga se zamihotalo. Jeho jazyk nyní připadal DDmu palčivě srozumitelný. „Klikisšti roboti mají naše svolení zničit tolik lidí, kolik si budou přát.“

Sirix otočil plochou hranatou hlavou. „Chápeme, že válka s faery a verdani odčerpává v současné době vaše síly a pozornost. My roboti však uděláme vše, co bude v našich silách, abychom zničili lidskou rasu a osvobodili jejich compy.“

Černý robot chvatně vyšplhal do své lodi, uzpůsobené vysokému tlaku, a nahnal na palubu i DDho. Několik klikisských robotů už zaujalo svá místa u řízení. Loď okamžitě odstartovala. Jakmile prolétli stěnou obytné sféry a stoupali nad hydroskou metropoli, DD otočil své optické senzory a díval se zpátky.

V hutném vzduchu se objevila oslnivě bílá čára jako svislá, doširoka zívající ústa. Obří hydroské sféry prolétly rozměrným jícnem průchodu. Potom se otevřely další linie průchodů, jimiž komplexy složené z fazetových koulí unikly do bezpečí.

Černí roboti hnali svou loď stále rychleji přes nárazy větru v nízkých mračnech. Navedli ji na přímou únikovou dráhu a ignorovali

přitom veškeré podivné životní formy plující v bizarních biotopních pásech a stabilních vrstvách ptorské atmosféry.

Potom hluboko pod nimi, tam kde se ještě před chvílí vznášel největší shluk obytných sfér, explodovalo nové oslnivé slunce, které se zde s překvapivou náhlostí objevilo. Aparát Klikisské pochodně vrhl do jádra obří plynné planety neutronovou hvězdu, čímž odstartoval úplný gravitační kolaps.

Všechny zbývající hydroské sféry vklouzly do svých průchodů a linie dimenzionálních bran se uzavřely. Hydroská města unikla a na místě zanechala jen své hlídkující bitevní lodě, aby se pomstily lidské armádě.

DD musel upravit své senzory. Roboti prchali z Ptora tak rychle, až se kostra jejich lodi, navržená tak, aby snesla i největší pnutí, otřásala a rachotila, jako by se měla každou chvíli rozpadnout.

A pak celá planeta vzplanula.

15. TASIA TAMBLYNOVÁ

Ptorská mračna vychrlila kulovité bitevní lodi. Sotva začala imploze obří plynné planety způsobená přemístěnou neutronovou hvězdou, obloha se rozzářila sprškami světla uvolněného při prvním vzedmutí nově zrozené hvězdy.

„Skat, jen se podívejte, co jsme vykouřili z díry!“ řekla Tasia s chmurným úsměvem. „Nejspíš se jim nelíbí ten dárek, který jsme jim právě poslali.“

„Už ho nemůžeme vzít zpátky. A jim nezbývá, než utíkat.“ Elly Ramirezová se zasmála, ale její strnulý postoj prozrazoval vysokou míru napětí.

Podporučík Teréne Maeová znepokojeně zasténala, když obrazovka manty ukázala detailní záběr na blížící se ježaté koule. „Nezdá se, že by *utíkali*, veliteli. Ženou se rovnou na nás.“

„Jindy bych si netroufla odhadovat, jak hydrogové uvažují," řekla Tasia. „Ale teď jsem si docela jistá, že jsou pěkně nasraní."

Seržant Zizu, lhostejný k blížící se hrozbě, sledoval údaje na displejích před sebou. „Nejhlouběji umístěné senzorické boje byly zničeny, pravděpodobně zážehovou rázovou vlnou. Ohnivá stěna stoupá vzhůru." Otočil se a na tváři měl široký úsměv.

Několik mant OSZ změnilo pozici, aby se postavilo nepřátelským lodím. Jejich výzbroj obsahovala frakčně-pulzní střely – zahrocené náboje schopné rozbít silnou vrstvu diamantové hmoty – a karbonová beranidla, která narušovala uhlík-uhlíkatou vazbu v krystalické struktuře.

„Bojové pozice!" nařídila Tasia prostřednictvím interního komunikačního systému celé lodi.

Seržant Zizu přelétl očima taktické obrazovky. „Beranidla i fraky jsou v odpalovacích šachtách. Jsme připravení."

Tasia přikývla. „Doprovodné křižníky, rozptylte se a buďte připravené poskytnout nám krycí palbu!"

Mezi hroty na pláštích kulovitých lodí přeskočily modré elektrické oblouky, jak mimozemšťané vypálili ze svých zbraní. Smrtící blesky šlehly proti cílům OSZ, vyryly dlouhé šrámy do silného opláštění trupů a prolomily několik přepážek. Manty zavrávoraly a odvrátily své poškozené části od nepřátelské palby. Nově zesílený pancíř chránil bitevní lodi před přímým zničením.

Tasia sevřela područky svého velitelského křesla. „Skat, nebudu trvat na formalitách – palte jak a kdy chcete. Kryjte se palbou, mažeme odsud. Moudřejší ustoupí – ať Klikisská pochodeň udělá svou práci."

Doprovodné bitevní lodě vychrlily zášlehy jazerů a výbušných střel. Hydrogové odpověděli s ještě větší zuřivostí. Osádka Tasiina můstku vykřikla zděšením, když se tři hydroské koule soustředily na jedinou doprovodnou mantu a opakovaně do ní bušily, dokud ji neroztrhaly na kusy. Proměnila se v oblak trosek, atmosféry a lidských těl.

Druhá manta vybuchla ve chvíli, kdy lodě OSZ akcelerovaly a ustupovaly od hroutícího se plynného obra. Jediný záchvěv radosti

Tasia pocítila při pohledu na Ptoro, jehož oblaka rozzářily očistné ohně planoucí pod nimi. Měla už těch zatracených hydrogů dost.

„No tak, přestaňte túrovat motory a dostaňte nás odsud!“

„Hydroské lodě nás pronásledují, veliteli!“

Z prostoru mimo orbitu Ptora se přihnala ohnivá šmouha, která se mihla kolem Tasiina křižníku. Žhnoucí koule veliká jako kterákoli hydroská loď mířila k umírající planetě. Potom se objevila druhá, třetí a pak deset dalších.

„A co bylo ksakru tohle?“ řekla Ramirezová. „Meteor?“

Tasia to věděla. Všude kolem ve vesmíru se objevovaly doběla rozžhavené elipsoidy jako můry stahující se k zažehnutému plameni. „Faerové,“ řekla a tiše vydechla. Viděla je už dříve, když bojovali ve ztracené bitvě u umělé hvězdy Oncier. Teď však byly ohnivé bytosti a jejich žhnoucí plavidla proti hydrogům ve značné přesile. Planoucí lodě narazily do hydroských lodí jako vybuchující slunce a rozdrtily jejich diamantové trupy.

Hydrogové okamžitě otočili své praskající modré blesky proti faerům a bezvýznamné lidské lodě ignorovali. Část osádek OSZ reagovala ohromeným mlčením, část spustila nadšený bláznivý jásot. „Skat, neztrácejte čas!“ zařvala Tasia tak hlasitě, až jí selhal hlas. „Odvrátili jejich pozornost – tak odtud zmizme, k čertu!“

Baterie jazerů začaly pálit ještě usilovněji a z šachet vylétly další cílené frakční střely, Tasia však svým zbraňovým důstojníkům nařídila, aby přestali. „Jsme jako malá myška mezi dvěma bojujícími mamuty. Prostě jen zmizte z palby. Nemá smysl ztratit tady další lodě.“

Zatímco Ptoro zářila stále víc, jak se uvnitř hroutícího jádra zapaloval jaderný oheň, faerští bojovníci udeřili na flotilu hydroských lodí. Diamantové koule a hořící elipsoidy kroužily kolem sebe jako planety obíhající kolem společného těžiště. Oslnivé oblouky podobné solárním erupcím a koronálním smyčkám se proťaly s modrými zášlehy blesků.

Lodě OSZ dále akcelerovaly a pokračovaly v ústupu. Za sebou zanechaly šedou plynnou planetu rozpalující se vnitřním žárem.

Několik prudce rotujících faerských elipsoidů zčernalo jako vyhaslé uhlíky, změnilo se v oharky udušené hydroským útokem, většina diamantových koulí však byla zničena. Rozdrcené úlomky zvolna odplouvaly pryč od pohřební hranice Ptora. Nejprve desítky, pak stovky ohnivých koulí spěchaly k rodící se hvězdě, kde bez milosti obklopily a pohltily několik zbývajících hydrogů.

Tasia spokojeně zamumlala: „Vidíte? Zlí hoši vždycky skončí špatně.“ Dala zastavit ústup a čekala na samém okraji soustavy, odkud z bezpečné vzdálenosti pozorovala bitvu.

Hydrogové neměli šanci. Během hodiny je faerové zcela vyhladili, zničili ježaté koule do jedné.

Tasia by ráda rozdrtila několik hydrogů osobně, pohled na neslavnou porážku nepřítele jí však byl dostatečným odškodněním. Svůj díl práce odvedla, když spustila zažehnutí Ptora. Díky ní bude nová hvězda hořet tisíce let, než začne pohasínat.

„Pár minut to vypadalo opravdu špatně, veliteli,“ řekl Zizu. „Nikdy jsem nebyl horlivým vyznavačem Sjednocení, ale přiznávám, že jsem odříkal všechny modlitby, které jsem se jako dítě naučil.“

„Říkejte tomu zázrak, pokud chcete,“ odpověděla Tasia. „Měli bychom faerům poděkovat, to přinejmenším. Vyčistili nám únikovou cestu.“

Planoucí lodě však neodpověděly na žádný z pozdravů OSZ. Poté, co smetly hydrogy, poletovaly kolem stále jasněji zářícího Ptora a pak se ponořily do nového slunce. Beze slova odpovědi se zjevným potěšením klesly do plamenů pohlcujících plynnou atmosféru.

Po celém Spirálním rameni následkem titánské války mezi faery a hydrogy umíraly hvězdy. Možná, pomyslela si Tasia, byla Ptoro novým územím, náhradou za všechny pohaslé hvězdy, které faerové ztratili.

16. ANTON COLICOS

Jak týdny plynuly, dlouhý západ slunce nad Marathou přešel v půl roku trvající noc. Anton Colicos tu měl strávit celé období temnoty, jediný člověk na planetě ve společnosti hrstky Ildiranů. Těšil se na samotu.

Základní posádka, jejímž úkolem byla údržba lázeňského města, to však považovala za dlouhodobé vězení.

Marathský místodržící, přestože měl planetu pod osobní správou, musel odletět zpátky na Ildiru, aby se zúčastnil pohřbu svého otce a nástupnického obřadu. Místodržící Avi'h se nijak netajil tím, že se vrátí, až bude slunce opět zářit a přijedou hosté.

Anton se snažil svého přítele dějepravce povzbudit. „Snažme se z toho vytěžit to nejlepší, Vao'shi! Pokud jsou tahle zřídla temnoty tak velkolepá, jak jsem slyšel, potom budeme mít novou škálu zkušeností, o nichž můžeme vyprávět. Dochází k tomu jen jednou za rok, že?"

Starý ildiranský dějepravec byl nejprve potěšen, když dostal za úkol udržovat náladu základní posádky, avšak s počátkem dlouhé noci Vao'she přepadly pochybnosti. Anton se rozhodl převzít na sebe větší díl práce než dosud a bavit obecenstvo pozemskými legendami.

Masité laloky na podivné historikově tváři se rozehrály škálou emocí. Pobavená ironie? Rezignace? Anton stále nebyl schopen interpretovat odstíny barev a jejich významové nuance. „Dobrá, dějepravče Antone, pojďme se podívat na zřídla temnoty, jak navrhuješ."

Poté, co se nedaleko východu z dómů marathské Primy převlékli, ho Anton dychtivě následoval. Venku už klesala teplota k extrémně nízkým hodnotám, obvyklým během dlouhé noci. Jejich ochranné obleky, užívající ildiranskou izolační technologii, byly tenké a pružné, a přesto hřejivé.

Planeta se otáčela pomalu, jako oddaný lichotník vždy hledící na zářivý majestát hvězdy. Proto se marathská Prima téměř půl roku koupala v zlatavé sluneční záři, následované měsíc dlouhým šířáním,

aby ji nakonec na zbytek roku pohltila nekonečná noc. Většina obyvatel Marathy planetu opustila, jakmile slunce začalo zapadat.

Po téměř dvou staletích, během nichž získala oblibu coby lázeňské letovisko, se Maratha rozhodla otevřít identické luxusní město Sekundu na opačné polokouli. Montážní skupina klikisských robotů pracovala na staveništi Sekundy dokonce i nyní, v sílící záři nového dne, aby rozlehlé město dokončila. Zatímco na jedné polokouli slunce zapadalo, druhou laskaly paprsky úsvitu.

Dvojice mužů ve skafandrech vstoupila do pohasínajícího soumraku. Přestože prohlubující se nebe stále poskytovalo dostatek světla, Vao'sh rychle aktivoval všechny fotoradiační pásky připevněné na svých ramenou.

Než se Anton a Vao'sh stačili vyšplhat na palubu malého pozemního vozidla, které je mělo zavézt ke Cannons, zavolal na ně nějaký Ildiran. „Počkejte! Chci jít s vámi!" Anton rozpoznal světlonoše Ilure'la, který zůstal jako rádce a duchovní vůdce základní posádky. „Zřídla temnoty jsou pozoruhodná a já jsem vždycky cítil zvláštní… vnuknutí, když jsem je pozoroval."

Světlonoši měli slabé telepatické schopnosti, díky nimž byli považováni za osoby povolané k výkladu otázek týkajících se říše Věčného jasu. Vzhledem k citelnému zachmuření a skleslosti zachvacujícím základní posádku Anton doufal, že Ilure'1 bude schopen sloužit zbývajícím Ildiranům jako kněz i jako psycholog.

„Prosím, přidej se." Ve Vao'shove hlase zněla stopa strachu z přílišného vzdálení od ostatních. „Prosím!"

Anton se dobrovolně nabídl, že bude řídit jednoduché vozítko směrem k zešeřelému horizontu. „Neměli bychom se zeptat Mhas'ka a Syl'k, jestli nechtějí jít také? Možná by se rádi dostali ze svých pěstebních kopulí?"

Světlonoš na něj rychle pohlédl. „Mají práci."

Zdobné kopule Primy za jejich zády jasně zářily, fotonový výkřik v nastupující noci. Tři plástvové struktury, přiléhající k jejich okrajům jako satelity, pableskovaly živou zelení dobře osvětlených rostlin skrytých uvnitř.

Pod oslepujícími světly se dva zemědělci starali o úrodu rostoucí v korytech s živinami či hydroponických kanálech. Členové kruhu zemědělců pěstovali potraviny. To bylo vše co uměli, vše na čem jim záleželo. Anton, zajímající se o ildiranskou kulturu, toužil zjistit víc o jejich farmářském způsobu života, o hluboce zakořeněné potřebě sloužit Mágu-imperátorovi. Když se však s nimi pokoušel hovořit, oba mlčeli. Pokud vůbec promluvili, pak jen se sklopenou hlavou a očima upřenýma na zem. Jejich prsty obratně pracovaly v pěstebních nádobách, dotýkaly se listů a stonků, zkoumaly míru vlhkosti. Mhas'k a jeho družka Syl'k se podle všeho lépe domluvili s rostlinami než s myslícími bytostmi.

Tvořili tak naprosto dokonalý pár, že Antonovi připomínali jeho vlastní pohřešované rodiče. Margaret a Louis Colicosovi byli jako dvě strany téže mince. Vždycky pracovali společně, sdíleli tytéž vášně a zájmy. Přál si, aby mohli být na Marathě s ním…

Vao'sh mu vysvětlil: „Většina ildiranských kruhů není obdařena takovou zvídavostí, jakou projevuješ ty, dějepravče Antone. Mhas'k a Syl'k musí zůstat ve sklenících a pěstovat pro nás jídlo. Přináší jim to radost a uspokojení. Netouží po výletech."

Zatímco vozidlo letělo krajinou, šero ještě zhoustlo. Ilure'1 nastavil tak intenzivní vnitřní osvětlení, že Anton musel mžourat, aby viděl na cestu. Vysoko nad hlavou spatřil bílé chuchvalce podobné zplodinám z průmyslových komplexů.

Ilure'1 řekl: „Každý rok se na to chodím dívat." Po Vao'snově tváři přelétla symfonie barev vyjadřující prostřednictvím tónů a odstínů vše, co zatím nebyl schopen vložit do slov.

Anton zastavil vozidlo na místě, odkud mohl pozorovat mlžné kotouče deroucí se vzhůru jako pára z jakéhosi podivného čajníku. Byl první, kdo vystoupil ven do třeskuté zimy. Hluboké duté hřmění vody vřící hluboko pod skalami rozechvívalo zemi. „Slyšíte to?"

Vzduch prosycený párou zahalil okolí do náhlé temnoty. Vlhkost se měnila ve sněhové vločky, jež klesaly k zemi a vytvářely krustu na ledových cimbuřích kolem otevřených jícnů fumarol.

Podle seizmických průzkumů bylo podloží marathské Primy protkáno vodonosnými vrstvami a termálními kanály. Horké

prameny vyvěraly přímo v městě samotném, k potěšení ildiranských návštěvníků. Jak se západem slunce klesala teplota, gejzíry, jež do vzduchu rozehřátého žárem dne unikaly nepozorovaně, se náhle proměnily v nápadné dunící exploze vřící páry. V průběhu týdnů pak vychrlená vlhkost zamrzne a vytvoří příkrov, který je umlčí až do chvíle, než je příští úsvit opět probudí k životu.

Vao'sh a Ilure'1 se drželi v bezpečné blízkosti osvětleného pozemního vozidla, zatímco Anton nebojácně zamířil do šera, aby si lépe prohlédl perleťově bílé výpary. „Vždycky mě zajímaly přírodní krásy, ale pomíjivé úkazy, jako je tento, vzbuzují mnohem… silnější pocity."

„Uvadající květina je krásnější než odolná a trvalá socha našeho Mága-imperátora?" zeptal se Ilure'1 skepticky.

„Jiným způsobem, ale… ano. Vědomí, že nějakou věc brzy ztratíš, tě přiměje, aby sis uvědomil její hodnotu dřív, než zmizí."

„Dějepravec Anton má pravdu," řekl Vao'sh.

Světlonoš však nebyl spokojen. „*Thisma* je krásné, protože se nikdy nemění a stále trvá. Svou dokonalou spolehlivostí probouzí víru. Přestože obdivuji přírodní jedinečnost těchto útvarů, nepředčí nádheru Věčného jasu – už jen z důvodu své prchavé existence."

„Lidé věří, že každou událost lze vyložit dvěma i více způsoby," podotkl Vao'sh.

Anton se usmál. „Podobné spory zaměstnávají mnoho mých… esotericky založených kolegů z univerzity po celou jejich kariéru; stejně jako zaměstnávaly generace jejich předchůdců před nimi."

Ilure'la rozhovor viditelně rozrušil. „Jestliže vykládám *thisma,* dějepravče Antone, nepřeji si, aby členové ostatních ildiranských kruhů dělali vlastní závěry. Příliš mnoho rozprav přináší jen otázky, ne odpovědi. Jakmile dám odpověď, je věc rozhodnuta." Světlonoš hleděl na zřídla jen několik okamžiků, potom se otočil a nastoupil znovu do vozidla. „Pokud jsi skončil, rád bych se už vrátil."

Zatímco Anton řídil zpět k zářícím dómům marathské Primy, snažil se podrážděného světlonoše uchlácholit. „Jestliže jsou všichni Ildirané propojení *thismatem,* pak jsi možná schopen dát absolutní

odpovědi. Ale když já vyprávím jednu z našich legend, je to… jen příběh.“

V té chvíli se Vao’shova tvář pestře zbarvila úlekem. „Dějepravče Antone, nikdy nic *není jenom příběh.*“

17. MÁG-IMPERÁTOR JORA'H

Jora'h seděl ve své soukromé meditační místnosti, komnatě s hladkými, jako krev rudými křišťálovými stěnami, zatímco sedm horlivých pečovatelů pročesalo a naolejovalo jeho zlaté vlasy a poté kroutící se prameny svázalo. Navzdory chaotické změti rukou se služebníkům povedlo kštici zaplést. Délka vlasů postačovala na skromný cop sahající sotva k ramenům, během let však vyroste a promění se v dlouhý provaz, jaký měl předchozí Mág-imperátor.

Jeho tělnatý otec nikdy nevystoupil ze zámotku svého křesla, Jora'h sám však cítil, že ho dusí, izoluje a omezuje schopnost vládnout. Ačkoliv tradice vyžadovala, aby vydával dekrety a vedl svůj lid, aniž se dotkl země, Jora'hovi to připadalo jako nesmyslné omezení.

Jako První následník vždy věděl, že toto bude jeho osud. Bohužel nedoceňoval svou svobodu a příležitosti, nevšímal si svého *života* – dokud nebylo příliš pozdě.

Mnoho částí vládního aparátu, Sluneční flotila, místodrzící a jejich nástupci, právě procházeli chaosem přechodného období. Bylo na Jora'hovi, aby synům přidělil jejich nové úkoly, vydal příkazy a prohlášení a ujistil Ildirany, že jeho vidění Věčného jasu je nezkalené a jeho *thisma* silné.

Jak by mohl zamířit na Dobros, jestliže byl polapen tolika hrozícími krizemi a povinnostmi? Doufal, že během několika dnů bude moci spěchat na Dobros – za Nirou. Čekala tolik let, bezpochyby věřila, že ji opustil…

Nejprve však musel dostát svým povinnostem Mága-imperátora.

Jeho syn Thor'h se prodral dveřmi kolem strážných, přestože Jora'h vydal příkaz, aby jeho děti zůstaly venku. „Otče, tví noví místodrzící se shromáždili a čekají na tebe."

Jora'h měl co dělat, aby se při pohledu na Prvního následníka nezamračil. Všiml si skelného lesku mladíkových jasně modrých očí. Svými smysly ho Mág-imperátor vnímal jako skvrnu v *thismatu*, nejasnou šmouhu. „Kdybys neužíval tolik shiingu, Thor'hu, možná

by ti připadalo snazší nechat *mě,* abych rozhodoval a vydával rozkazy.“

Jeho syn neměl ani tolik slušnosti, aby se po takové výtce zatvářil zkroušeně. „Shiing mi pomáhá soustředit se a dodává mi energii pro plnění důležitých povinností. V této chvíli ode mne Impérium žádá, abych vynaložil všechny své síly.“ Shiing, oblíbená droga pocházející z Hyrillky, se poté, co planetu zničili hydrogové, dala získat jen obtížně. Thor’h však měl své zdroje a – jak se Mág-imperátor obával – dál pěstoval svou závislost.

Rozhořčen synovým nedostatkem disciplíny a porozumění zaťal pěsti zahalené záhyby měkké látky. První následník byl stále mladý a nevycválaný; roky strávené na Hyrillce ho rozmazlily příliš, přestože se Jora’h kdysi domníval, že tím svému synovi prokazuje laskavost. Nyní ho napadlo, zda na svého prvorozeného neměl být přísnější, aby ho lépe připravil na roli Prvního následníka. Doufal, že Thor’h náležitě dospěje, naučí se znát své povinnosti a své místo. Konec konců, ani předchozí Mág-imperátor Jora’ha nepřipravoval, s výjimkou několika posledních měsíců, kdy jeho život začal vyhasínat.

„Běž a hned sem přiveď ostatní mé syny!“ řekl Jora’h rázně. „Už nechci déle čekat.“

První následník, dychtící pokračovat v započatém jednání, se prudce otočil, opustil místnost a vzápětí přispěchal do meditační místnosti v doprovodu svých dvou nejbližších bratrů, Daro’ha a Pery’ha. Pery’h brzy převezme roli místodržícího na Hyrillce, přestože tam Thor’h strávil víc času než on.

Nikomu se nedostane přesně toho, po čem touží… dokonce ani synu Mága-imperátora.

Za třemi mladými muži, nepozvána, vstoupila Yazra’h, nejstarší dcera Mága-imperátora. Byla štíhlá, svalnatá, její pohyby prozrazovaly sebevědomí a rozhodnost. Měděné žíně jí vlály kolem hlavy jako hříva, dlouhé a nápadné v porovnání s vlasy mladíků, neboť všichni ildiranští muži si na znamení smutku nad smrtí bývalého Mága-imperátora oholili hlavy.

Thor'h znechuceně nakrčil nos. „Tebe tu není zapotřebí, Yazra'h." Pokrevní linie Mága-imperátora vykazovala silný sklon k plození mužského potomstva. Proto měl mezi nesčetnými dětmi ze všech kruhů jen několik dcer. Včetně té, kterou porodila Nira…

Třebaže Yazra'h na toto setkání nepozval, Jora'h se rozhodl, že nadutost Prvního následníka je zapotřebí zkrotit. „O takových věcech rozhoduje Mág-imperátor, Thor'hu," řekl s varovným tónem v hlase. „Zvlášť ve své vlastní meditační místnosti."

Yazra'h vyzývavě upřela své jasné oči na nejstaršího bratra. Mág-imperátor nepochyboval, že by v přímém souboji dokázala porazit kteréhokoli z jeho synů. Řekl o něco laskavěji: „Pozval jsem jen první kandidáty na místodržící, Yazra'h."

Dcera nedbale pokrčila rameny a pak vrhla na Prvního následníka pohrdavý pohled. „Jak se zdá, stráže u dveří neodvádějí nejlepší práci, pokud jde o zadržení nevítaných návštěvníků. Jen jsem ti přišla nabídnout svou pomoc, kdybys ji potřeboval."

„Zvážím to. Šiky strážných možná potřebují trochu vzpruhy, a my bychom tě mohli využít k obraně paláce."

Rozzářená Yazra'h se uklonila. „Bude mi ctí sloužit svému otci způsobem, jaký sám zvolí." Vyšla ven kolem divoce vyhlížejících strážných hlídajících vstup.

Jora'h pohlédl na své mladé místodržící. „Během následujících několika hodin budu hovořit se všemi svými urozenými syny. Vyšlu vás na vaše nové posty hned, jakmile shromáždím doprovodné skupiny Sluneční flotily. Během pětiletého přechodného období bude každý z vás vyškolen některým z mých bratrů. Jenom ty, Pery'hu, si budeš muset poradit sám."

Mladík posmutněle sklonil hlavu. Jeho zraněného strýce stále ošetřovali v Paláci šepotu, Rusa'huv stav však vypadal beznadějně. Pery'h se bude muset stát hyrillským místodržícím bez pomoci mentora. Byl však inteligentní a v minulosti už prokázal ochotu učit se a přijímat rady. Jora'h věřil, že si mladík povede dobře.

Předávání vlády mezi místodržícím a jeho následníkem vždy probíhalo postupně a přiměřeně situaci. Mnoho Jora'hovych bratrů se ve svých rolích dokonale osvědčilo, protože však *thismatická* vazba

byla nejsilnější mezi otcem a synem, vládu nad přidruženými ildiranskými planetami přebírali přímí potomci Mága-imperátora, díky nimž vůdcova mysl viděla planetu zřetelněji.

Nastávající místodržící bude poznávat specifické potřeby a stránky každé štěpové kolonie. Skrze *thisma* Jora'h cítil loajalitu svých synů a věděl, že přijali svou novou odpovědnost. Přestože ildiranské Impérium utrpělo náhlou smrtí Mága-imperátora těžkou ránu, půjde nyní dál stejně silné jako dřív. Jakmile Jora'hovi synové dorazí na své přidělené planety, všechny části mozaiky budou opět na svém místě.

A sám se pak může vypravit za Nirou.

Poté, co propustil Thor'ha, Daro'ha a Pery'ha, uslyšel na venkovní chodbě nějaký rozruch a přes průsvitné stěny spatřil temné stíny, jak se chvatně blížila nějaká osoba. Válečníci, dotčení Yazhra'hinou předchozí kritikou, hbitě zaujali výstražný postoj a odmítavě zavrčeli.

„Ale já mám důležitou novinu!" zvolal jakýsi hlas.

Prostřednictvím *thismatu* Jora'h vycítil lékaře a poznal, že naléhavost své zprávy nijak nenadsazuje. „Pusťte ho dovnitř! Chci se dozvědět…"

Lékař vrazil do dveří dřív, než Mág-imperátor stačil dokončit větu. „Vůdce, jde o hyrillského místodržícího!" Muž z lékařského kruhu rozčileně třepotal drobnýma rukama. „Po tak dlouhé době, kdy byl ztracen v *subthismatickém* spánku, se tvůj bratr Rusa'h probudil!"

18. YARROD

Když se triumfující letka OSZ vrátila od Ptora, Yarrod si nedokázal představit lepší okamžik pro ukončení služby v Obranných silách Země. Nenacházel jediný důvod proč zůstat, který by byl pádnější než důvody k odchodu.

Ano, hydrogové dál útočili na kolonie, lidské i ildiranské, nyní však bylo zřejmé, že tvorové z hlubin plynných planet pátrali po sebemenších stopách světolesa. Možná by bylo logické zůstat u armády a pomáhat v boji proti nepříteli. Jak jen však k němu trpící stromy volaly pokaždé, když se dotkl ratolesti!

Yarrod vlastně nikdy nechtěl vstoupit do armády Země, nabídl své služby jen neochotně a nikdy se nepovažoval za opravdového vojáka OSZ. Na rozdíl do svého upovídaného a dobrodružství milujícího přítele Kolkera necítil potřebu spatřit jiné planety než Theron. Ve světolese nacházel tolik úchvatných věcí, že mu vystačily na celý život.

Jeho neteř Sarein, působící jako theronská velvyslankyně na Zemi, prosila zelené kněží o pomoc v hydroske válce, a stromy k tomu daly souhlas.

Yarrod a osmnáct jeho druhů opustili Theron a byli přiděleni k službě na vojenských lodích rozptýlených mezi vzdálenými vesmírnými bojišti.

Teď však už Yarrod nemohl zůstat hluchý k naléhavým prosbám zraněných stromů. Prostřednictvím živoucího telinkového spojení zakusil všechnu hrůzu, zápas, bolest – po celé týdny ho děsily sny plné bezmoci. Měl tehdy být na Theronu a *pomáhat* ze všech svých sil, ne se vozit v této kovové lodi. Možná by zemřel jako tolik jiných, ale aspoň by *byl při tom.*

Prsty se mu sevřely, jak jím projela vzpomínka na plameny, chlad a bolest. Stál právě na můstku jednoho z křižníků OSZ a očekával nové rozkazy, když se jeho nitrem rozlehl nářek světolesa. Očima tisíců stromů sledoval smrt svého synovce Reynalda a mnoha dalších. Bylo toho víc, než dokázal snést.

Tuto bitvu nenávratně propásl, stále však mohl pomoci při odklízení trosek, obnově či péči o mladé výhonky a připravit se pro případ, že by se podobná katastrofa stala znovu.

Telinkem hovořil o své touze s ostatními zelenými kněžími, zvlášť s Kolkerem, který byl na vzdáleném těženi u Qronhy 3. Kolker a Yarrod sloužili kdysi dávno společně jako akolyté a přijali kněžské zasvěcení ve stejný den. „Útok na Ptoro byl dokonalá pomsta," řekl mu Kolker přes telink. „To je tvůj způsob, jak bojovat s hydrogy. Dosáhl jsi víc než kterýkoliv z nás."

Přestože jeho úkolem nebylo nic víc než vysílat informace a předávat příkazy velitele Tamblynové, Yarrod sdílel každý okamžik s Kolkerem, Rossiou a ostatními zelenými kněžími. Sledoval, jak interdimenzionální červí díra otevřela svá zející bezzubá ústa, aby spolkla zhroucenou hvězdu a poslala ji k Ptoru.

Ano, vrátil úder nepřátelům světolesa – přesto to nestačilo a jeho srdce žádalo něco jiného.

Vítězná zpráva o Ptoru byla již prostřednictvím sítě zelených kněží rozeslána po celém Spirálním rameni. Nyní, když se skupina lodí plnou rychlostí blížila k Zemi, Yarrod seděl sám ve své kabině na palubě vedoucí manty. Nechtěl hovořit s Rossiou, ani s žádným z důstojníků OSZ. Už se rozhodl. Neměl jinou možnost než odejít a přetnout své chabé svazky s armádou.

Věděl, že až konečně stane na zpustošené planetě proměněné ve hřbitov a ucítí trpký pach sazí a zuhelnatělých těl stromů, bolest se mu zatne do duše jako břitva. Přesto Yarrod věděl, co musí udělat.

V samotě své malé kabiny mlčky čerpal sílu z komunikace se svou ratolestí. Potom konečně, než manta vklouzla do doků u Země, rozhodným krokem zamířil k můstku, aby o svém rozhodnutí zpravil kapitána Tamblynovou.

19. BASIL WENCESLAS

Zpráva o Ptoru neměla být oficiálně ohlášena dřív než následující den, Basil však už obdržel hlášení od zelených kněží v bojové skupině. Musel se postarat, aby takový úspěch vyvolal na Zemi co největší efekt. Něco takového nemohl prezident zvládnout sám, přestože se neodvažoval dát najevo slabost, dokonce ani před mužem, který byl jeho pravou rukou.

Během posledního roku obratně připravoval Eldreda Caina pro roli svého nástupce a nezpochybnitelného dědice. Cain se přestěhoval do pyramidy hlavního sídla Hanzy těsně před začátkem hydroské krize, Basil ho však nikdy nenavštěvoval mimo úřední hodiny. Přestože neměl zájem o přátelské sblížení se svým nástupcem, potřeboval podrobně porozumět Cainovu osobnímu životu. Jeho podřízení nesměli mít tajemství.

Navzdory pozdní hodině, místo aby povolal svého nástupce k sobě do horního patra, rozhodl se Basil utkat s Cainem na jeho vlastním hřišti. Byl jako vždy dokonale oblečen, mohl by ihned předstoupit před shromáždění členů Hanzovní obchodní rady. Prezident byl v úřadě vždy.

Jeho bledolící nástupce ho přivítal u dveří, oblečený do pohodlné košile vyrobené z hladké látky. Ve svých osmatřiceti letech byl Elder Cain štíhlý a drobný. Na těle neměl jediný chloupek, což mohlo být výsledkem pečlivé depilace, ale také nějaké formy alopecie.

Aniž dal najevo překvapení nad jeho návštěvou, pobídl Cain gestem Basila, aby vstoupil. „Vítejte u mě doma, pane prezidente. Pokud toto má být setkání u večeře, mohu pro něco poslat? Nebo postačí jen něco k pití?“

„Při pracovním jednání bych se raději vyhnul alkoholu.“

Cain mu věnoval svůj nesnesitelně bohorovný úsměv. „Vždy mám malou zásobu kardamonové kávy pro případ, že byste se mě rozhodl navštívit, pane prezidente.“

Zatímco Basilova pracovna měla okna s výhledem na úchvatný horizont, Cain dával přednost pokojům bez oken uvnitř pyramidy.

Basil dokonce zaslechl hloupou fámu o tom, že jeho podivínský zástupce je upír. Když se ho na jeho neobvyklý vkus zeptal, Cain podal poněkud záhadné vysvětlení: „Vnitřní místnosti mají víc místa na stěnách."

Jakmile Basil vkročil do jeho svatyně, pochopil. Stěny byly ozdobeny výtvarným uměním, od malých skic po rozměrné malby – portréty degenerované vyhlížejících šlechticů, dvě téměř identická zobrazení Ukřižování, obrazy z klasické mytologie, prosté výjevy ze středověkého venkova. Každé dílo bylo láskyplně vystaveno, ozařovalo je dokonalé rozptýlené světlo a v optimální vzdálenosti byla připravena lavička pro jednu osobu.

„Znáte Velázquezova díla, pane prezidente? Toto jsou originály ze sedmnáctého století. Nesmírně cenné."

„Dějiny umění nikdy neupoutaly můj hlubší zájem."

Ze zástupce vyzařovalo neobvyklé nadšení. „Mistr realismu a jinotaje Velázquez měl smysl pro břitkou satiru, obratně ale nemilosrdně se vysmíval duchaprázdným šlechticům, jimiž tak pohrdal. Nikdy si toho nevšimli." Po léta utrácel Cain většinu svého nemalého výdělku za nákup Velazquezových skic a obrazů, většinou z madridského Prada. „Mohu na ně hledět celé hodiny. Nikdy se mi neomrzí pohled na tu kompozici, ty barvy."

Basil dovedl ocenit kvalitní práci, nikdy však nestrávil zkoumáním jednoho obrazu víc než několik okamžiků. „Zajímavé, pane Caine, ale dnes večer jsem přišel kvůli něčemu jinému." Zamířil hlouběji do místnosti. „Jelikož to u Ptora dopadlo tak dobře, mám v úmyslu schválit použití další Klikisské pochodně. Možná několika."

Nechtěl působit slabým či nerozhodným dojmem, ale potřeboval nový pohled na věc, někoho, kdo mu nastaví zrcadlo, přičemž se Sarein už tento nápad probral. Chtěl získat novou perspektivu… jenom to nesmělo vypadat, že přichází za svým zástupcem s prosíkem. Jak se Basil dosud přesvědčil, jeho zástupce měl ve většině případů dobrý odhad.

Cain usedl na kraj jedné ze svých laviček a Basilovi gestem nabídl druhou. Svraštil čelo na místě, kdy by u jiného bylo obočí.

„Aha, a vy si děláte starosti, že tím vyprovokujete katastrofální ofenzívu, místo abyste hydrogy přinutil k ústupkům.“

Basil nechtěl přiznat, že žádá o pomoc. Prostě čekal.

Cain pokračoval: „Podle našich prvních hlášení byla akce u Ptora úspěšná, stejně tak snadno ale mohla skončit debaklem. A je ještě příliš brzy na to, abychom věděli, zda se hydrogové nezačnou mstít.“

„Přesto,“ namítl Basil, „hydrogové nyní vědí, že je můžeme zasáhnout.“

„Co kdyby faerové nepřišli na pomoc? Podle všeho to jsou nepřátelé hydrogů, my ale neznáme jejich motivy a zatím jsme je nedokázali ani najít, ani navázat komunikaci.“

Basil spojil konečky prstů. „Možná bychom měli před zažehnutím další Pochodně vydat vlastní ultimátum? Požadovat, aby hydrogové odvolali svůj zákaz a vzdali se dalších útoků proti nám. Pokud odmítnou nebo neodpoví, zapálíme další Pochodeň a po ní další. Existuje historický precedens: prezident Truman použil za druhé světové války tímto způsobem jaderné zbraně proti Japoncům.“

„To není vhodný příměr, pane prezidente.“ Tady v soukromí neváhal zástupce Basilovi oponovat. „Prezident Truman disponoval jednou z tehdejších největších armád a Spojené státy byly silou, s níž se muselo počítat. Nyní, v *tomto* konfliktu, jsme relativně nevýznamní, alespoň podle názoru nepřítele. Je téměř jisté, že by nás hydrogové mohli kdykoliv smést. Naše postavení je ekvivalentní hrozbě, jakou by tehdy představovalo, řekněme, Lucembursko. Ano, můžeme odvysílat varování, vyhrožovat, že hydrogy zničíme, pokud neustoupí. Ale co když zahájí útok a vrhnou proti nám všechny své síly? Jak ukázaly naše zkušenosti z Booneova přechodu, Havraního hradu a Theronu, něčemu takovému bychom se nemohli postavit.“

„Je tady vždycky možnost, že budou dál útočit na lidské kolonie, ať už Klikisskou pochodeň použijeme nebo ne, Eldrede.“

Cain si opřel bradu o dlaň. „Právě jsme zahájili těžbu na Qronze 3 a já bych byl upřímně rád, kdybychom získali neomezený přístup k dalším plynným obrům. Bohužel nám použití Pochodně nezabezpečí

potenciální zdroje, ale zničí je. Tímto způsobem těžbu ekti nepodpoříme.“

Basil zavrčel: „Dokážete najít jiné řešení?“

„Nechte mě o tom přemýšlet. Mimochodem, pochopil jsem, že několik nákladních lodí přiváží vrak hydroské lodi nalezený na Theronu. Dorazí včas na oslavy vítězství u Ptora?“

„Je to v plánu.“ Prezident vstal. „Ukázka vraku by měla být další vzpruhou pro morálku.“

„Nic jiného než pouhé kašírování, pane prezidente.“

Koutky Basilových úst zaškubal cynický úsměv. „Dobrý dojem je důležitý, Eldrede. K čemu myslíte, že máme krále?“

20. KRÁL PETR

Po tolika tragédiích bylo příjemné mít konečně nějaký skutečný důvod k oslavám. Král Petr stál pyšně po boku své královny na vysokém balkonu a sledoval, jak se na náměstí určené k oslavám snáší soumrak. Přestože byli na veřejnosti, ale částečně právě proto, si Petr s Estarrou vyměňovali kradmé významné pohledy a letmé dotyky, spokojení v těsné blízkosti toho druhého.

Královský pár byl přivítán dunivým jásotem a na Petrově tváři se poprvé po dlouhé době objevil opravdový úsměv. Král a Estarra spojili ruce a společně je zvedli, aby pozdravili lid.

Nad početným davem zněla jásavá hudba. Pouliční zpěváci a hudebníci se překonávali ve zjevné snaze vyjádřit svou radost. Pořadatelé oslav vypouštěli světélkující balony, které se vznášely ve vzduchu, poté praskly a rozsypaly blýskavé třpytky. Královský kanál křižovaly lodě a nebem pluly vzducholodě plné turistů.

Dole na náměstí stál jako laskavý starý světec arcipáter, hlava oficiální církve Sjednocení. Oděn v bohatém zdobném šatu vedl rituální modlitby a chvalozpěvy. Mladý princ Daniel, údajný Petrův bratr, nebyl z „bezpečnostních důvodů“ přítomen a krále těšilo, že

nevyslovená hrozba jeho nahrazení neotráví tento den. Prezident Wenceslas byl přesvědčen, že mladého krále přiměl zastrašováním k pokornému přijetí vlastního podřízeného postavení, Petr však pouze vyčkával, ostražitý a opatrný.

„Už jsem skoro zapomněl jaké to je, Estarro. Bylo důležité připomenout hydrogům, že nejsme bezmocní a nebudeme jen tak stát a čekat, až nás povraždí."

Objala ho. „Teď na to určitě nezapomenou."

Přejel jí rukou po rameni – miloval i pouhý dotek její hebké kůže. Naneštěstí se kvůli jeho zjevné náklonnosti k ní stala Estařina bezpečnost nepříjemnou zbraní v rukou Hanzy. Petr to věděl, a stejně tak Basil.

Neslyšně se pohybující prezident se objevil za jejich zády, stejně tichý jako houstnoucí soumrak. „Nákladní lodě zahájily sestup. Během deseti minut by měly být na nebi viditelné, je nejvyšší čas, abys začal se svým prohlášením."

„Ty a tvoje harmonogramy, Basile," řekl Petr s kyselým úsměvem. „Jsi nervózní z toho malého projevu, který máš dneska přednést?" Prezident si přichystal vlastní řeč, přestože se jinak na veřejnosti objevoval jen zřídka. Basil si možná chtěl užít nových zpráv, tentokrát výjimečně optimistických, snad v tom byl malý kousek pýchy.

„Nervózní? Ne."

Na smluvený signál překřičela hukot davu hlasitá fanfára a umlčela jej. Trojici na balkoně poněkud zbytečně ozářily reflektory, které oslnily Petrovy oči a znemožnily mu spatřit přistávající lodě. Naštěstí věděl, kde mají podle plánu být. „Pohleďte všichni!" vykřikl Petr a ukázal na nebe. „Toto je důkaz, že naši nepřátelé *mohou* být zničeni!"

Šest nákladních lodí OSZ kleslo z vysoké oběžné dráhy do zorného pole. Pod masivními stroji se na mocných trakčních paprscích houpaly zčernalé úlomky obří diamantové slupky. Největší kus rozbité hydroské koule vlekly z Theronu dvě nákladní lodě spojené v tandemu, menší kusy přivážely na hlavní náměstí ostatní lodě jednotlivě.

Estarra stiskla Petrovi ruku v ponuré radosti nad tím, že může na vlastní oči spatřit zničenou hydroskou loď, kterou našla její sestra Celli. Už jen samotná její přítomnost mu dodávala sil a vzbuzovala v něm pocit, že je schopen pomoci lidstvu překonat tuto krizi.

Generál Lany an původně požadoval, aby byl vrak odvezen na hlavní základnu OSZ k detailnímu prozkoumání, prezident Wenceslas však nesouhlasil. „Můžete se na něj podívat později, generále. V této chvíli jde o záležitost, která svým významem předčí zájem armády. Raději umožním lidem, aby tu věc *viděli*, než abych ji schovával ve výzkumné vojenské laboratoři."

Lanyan zuřil a trval na vojenském tajemství. „Tajemství?" zeptal se ho Petr. „Pokud naši vědci najdou nějakou slabou stránku hydroské konstrukce, před *kým* byste to asi tak chtěl tajit?"

Společně s Estarrou nyní pozoroval, jak nákladní lodě pokládají trosky hydroského plavidla na náměstí, jako rytíři přinášející svému králi hlavu zabitého draka. Když první ožehlá část dosedla se zvonivým zaduněním na dlažbu, diváci a dokonce i královská garda v úžasu ucouvli.

Následující část Petrovy řeči byla plná hřejivého přesvědčení. „Naše vědecké týmy prozkoumají části hydroské lodi a budou pátrat po slabinách, kterých bychom mohli využít proti našim hydroským nepřátelům."

Dole na náměstí se jako první vrhl kupředu vysoký plavovlasý muž, šéfkonstruktér Swendsen, dotkl se trupu a rukama přejížděl po ohořelém povrchu. Když vzhlédl vzhůru k Paláci šepotu, Petr viděl, že se směje. Náhlý jásot byl ohlušující.

Basil zaťukal na svůj chronometr a tiše řekl: „Je čas, abyste se oba přemístili na most. Dodržujte harmonogram."

Král a královna svižně kráčeli bok po boku v procesí směřujícím z Paláce šepotu na dlážděné náměstí. Pokud byli spolu, zcela pohlceni přítomností toho druhého, dokázali téměř zapomenout na všechnu tu pompu, strážné a diváky. Útvar královské gardy se postavil do pozoru. Dvorní hudebníci, čekající právě na tuto chvíli, zahráli další fanfáru.

Před nimi se v odraženém světle třpytila kovová pavučina mostu klenoucího se přes Královský kanál. Jeho hlavní pilíře byly temné, přestože ostatní mostní sloupky a všechny kupole královského paláce ozařovaly plamenné jazyky symbolizující jednotlivé planety, které podepsaly Hanzovní dohodu.

Před čtyřmi lety musel starý král Frederick uhasit čtyři nově zapálená světla poté, co hydrogové zničili čtyři měsíce určené pro terifikaci a následnou kolonizaci. Ačkoli z Ptora nyní byla planoucí koule, pro lidi zcela neobyvatelná, Hanza ji hodlala na znamení morálního vítězství prohlásit za své území. Jestliže se tam nemohli usadit lidé, alespoň se postarali, aby museli odejít i hydrogové.

Estařina starší sestra Sarein, oficiální velvyslankyně Theronu na Zemi, stála a čekala společně s vyslanci a důležitými hosty. Královna se usmála a pokynula jí, potom se ale vrátila k formální póze po Petrově boku.

Pyrotechnici Hanzy všechno sledovali na monitorech uvnitř Paláce šepotu. Byla to velkolepá podívaná. Petr stál před vysokým pilířem jako kněz z dávných dob žádající bohy o oheň. „U Ptora jsme zasáhli hydrogy tak, jako oni zasáhli nás mnohokrát předtím.“ Dav jeho slova odměnil jásotem. „Ve jménu Zemské hanzovní ligy, tato pochodeň zde bude plát jako symbol toho, čeho jsme dosáhli. Nechť je také věčným ohněm připomínajícím všechny vojáky a civilisty, kteří padli během osmi let války, kterou jsme my nechtěli.“

Dramaticky mávl rukou, a jak bylo dohodnuto, pyrotechničtí odborníci zažehli na vrcholku mostní věže plamennou kouli zářící jasněji než všechny ostatní. Poté otevřeli přívody paliva, takže každý z ohnivých jazyků šlehajících z vížek, sloupů a kupolí Paláce šepotu zazářil jasněji, živen sílícím světlem vítězství.

Dav reagoval zajíknutím, nato potleskem a jásotem. Sarein si se svou sestrou vyměnila významný pohled, jako by obě myslely na těžké rány, které utrpěl jejich domov na Theronu. K nebi se vznesla slavnostní fanfára.

Petr objal paží svou královnu. Cítila teplo a *skutečnou* blízkost, a její tvář byla plná radosti. „Jsem rád, že konečně můžu udělat něco pozitivního,“ zašeptal jí.

Poté, co si vychutnal tu závratnou chvilku, uvedl prezidenta a ustoupil stranou. Automaticky zazněl potlesk. Jakmile prezident stanul vedle Petra, jeho úsměv vypadal téměř opravdově. Mnoho lidí skutečně věřilo oficiálním zprávám o tom, že oba muži jsou nejlepší přátelé.

Basil čekal, až získá plnou pozornost přítomných, a pak promluvil. „Hanza vám nabízí skvělou šanci v souvislosti s novou kolonizační iniciativou. Klikisská technologie nám již poskytla jednu drtivou zbraň proti hydrogům, jak jsme právě dokázali u Ptora. Nyní nám klikisský transportní systém nabízí možnost osídlení mnoha nedotčených planet. Je to nový začátek – pro Hanzu i pro vás. Jen pomyslete, jaká je to příležitost!“

Basil nemusel zacházet do detailů. Kolonizační iniciativa byla od objevu klikisských transportálů obsáhle probírána v médiích, tohle ale bylo poprvé, kdy se veřejnost oficiálně dozvěděla o takovémto plánu.

„Ve jménu Zemské hanzovní ligy vám s hrdostí předkládám tuto pozoruhodnou nabídku. Kdo z vás je natolik statečný a ctižádostivý, aby se chopil příležitosti? Jste ochotni pokusit se o osídlení prázdných klikisských planet? Vzít rodinu, jmění a přestěhovat se do panenské země? Jen si představte, jaká je to výzva! Staňte se dobyvateli! Pokud se chopíte tohoto úkolu, Hanza vám poskytne půdu, potřebnou podporu a zásoby, dokonce vám budou prominuty některé závazky.“

Basilova řeč zněla, jako by hovořil na schůzi vedení, jednotlivé detaily skládal za sebe jako při bodové prezentaci. Petr si pamatoval všechny motivační dovednosti, kterým ho prezident naučil, a náhle ho napadlo, zda Basil úmyslně slevil ze svých řečnických schopností, aby nezastínil loutkového krále.

Hanzovní odborníci, ekonomičtí analytici a experti na osídlení vytvořili tento plán, proveditelný způsob, jak vlít čerstvý kapitál a nadšení do hanzovního společenství, které by jinak čekala pomalá smrt způsobená stagnací mezihvězdné přepravy.

Basil s úsměvem pokračoval. „Hydrogové nás mohou utiskovat na jedné straně, ale my povyrosteme na druhé. Chopí se někdo z vás

této nabídky? Může si někdo z vás dovolit ji odmítnout? Podrobnosti budou k dispozici v místních informačních stanicích.“

Během očekávaného potlesku věnoval Petr Basilovi jízlivý pohled. Řekl hlasem příliš tichým na to, aby jej zachytily mikrofony: „Basile, jestli sis zamiloval záři reflektorů, právě jsem přišel o práci.“

Basil, stále s hraným úsměvem na tváři, šlehl po Petrovi očima. „Jen se snaž, abys mi k tomu nedal důvod, a všechno bude v pořádku.“

21. ORLI COVITZOVÁ

Šedivý a oblačný Dremen byl jejím domovem už před hydroskou válkou, Orli Covitzová přesto cítila, že kdekoliv by bylo lépe než tam. Ve svých čtrnácti letech ale neměla s čím srovnávat.

Její otec se rozhodl zkusit štěstí a přivezl ji s sebou na Dremen, když jí bylo teprve šest. Jan Covitz disponoval nevyčerpatelnou zásobou optimismu, Orli si však zvolna uvědomovala, že otcovy velké plány jsou, navzdory jeho dobrým úmyslům, pouhou iluzí. Přesto ho milovala. Jak totiž věděla, otec doopravdy věřil, že pokud bude hledat dlouho a poctivě, potom skutečně najde hrnec zlata na konci duhy.

Orli, zahřívající si dýcháním zkřehlé prsty, stála společně se svým otcem na rozmáčených polích, která pro sebe zabrali. Všechna ta půda byla tehdy k maní, protože jen málo dremenských farmářů o ni stálo. To samo je už mohlo varovat, její otec si však byl jistý, že si spolu poradí. Jan a jeho dcera tvořili tým.

Na planetu přišli pozdě. První rodiny dorazily sto deset let před nimi a vytýčily svá území. Mnoho z nich se nyní chovalo povýšeně, už po několika generacích se považovaly za skutečnou šlechtu. Orlin otec si však jejich snobství nevšímal, přijal půdu, která byla k maní, a snažil se ze všech sil. Pilně pracoval, sice bez velkého rozmyslu, zato s ohromným nadšením. Osm a půl roku tvrdě dřel a neustále přitom tvrdil: „Příští rok už bude lepší. Potom už to jistě dokážeme, Orli."

Tento rok však houbové pole dopadlo strašně.

Půda byla mokrá, stály na ní louže hnědé vody. Mnoho obřích hub bylo sklizeno, měkké klobouky ořezány, většina však otevřela lupeny a vypustila spory, které po sobě zanechaly černý maz, jenž temně zbarvil dužinu houby a propůjčil jí nepříjemnou pachuť.

Jan zabodl rýč do měkkého studeného bláta a zářivě se na dceru usmál. „Něco z toho zachráníme, Orli. Nejméně patnáct procent."

Usmála se, když viděla jeho nadšení. „Možná se nám to podaří vytáhnout až na dvacet, pokud vydrží počasí."

Na Dremenu však počasí nikdy nevydrželo.

Otřela si čelo a shrnula z něj tmavou oiinu. Třebaže by si ráda nechala narůst dlouhé vlasy, jaké nosily některé nafoukané dcerky kolonistů, věděla, že se svou špičatou bradou, drzým nosíkem a velkýma očima by pak vypadala přesně jako její matka. Jan o své ženě nikdy nemluvil – opustila ho dávno předtím, poté co zkrachoval jeden z jeho dřívějších plánů. Orli mu to však nechtěla připomínat, proto nosila jednoduchý krátký účes.

Nevěděla, proč si její otec ze všech míst vybral právě Dremen. Byla to chladná planeta se zšeřelým nebem. Proměnlivé slunce se v průběhu desetiletí zvětšovalo a zahřívalo planetu, díky čemuž byl život na ní téměř snesitelný. Dremen měl spoustu vody, jeho pevniny byly poseté velkými mělkými jezery, která se snadno odpařovala a udržovala vzdušnou vlhkost v rovnováze mezi mlhami a častými přepršky. Dřeviny se zde nevyvinuly, země byla plná studených mokřadů, pokrýval ji mechový porost a povlak kožnatých lišejníků.

Orli a její otec však dorazili během útlumové fáze proměnlivé hvězdy. Rok po roce bylo klima stále chladnější, až nastala tuhá zima. Během předchozích období chladu spoléhala kolonie na zásobování hanzovními obchodními loděmi. Tentokrát ale hydroské embargo všechno změnilo.

Jan, plný velkých plánů, zkoumal dremenské podnebí a meteorologii a přesvědčil několik investorů tvrzením (ostatně docela logickým), že zatímco zelené rostliny ve vlhkém a temném prostředí strádají, geneticky upravené houby budou dokonalou plodinou. Ze spor, jež dovezl na Dremen, vyrostly statné muchomůrky poskytující jedlou dužinu, sice bohatou na živiny, ale jinak tuhou a bez chuti. Jakmile Jan připravil svá pole, pustil se s vervou do sázení, opět plný nezkrotného optimismu.

První úroda předčila jeho nejsmělejší sny – či plány. Nenapadlo ho sjednat si party sklízečů, ani mechanizaci, která by sklidila a konzervovala jemnou houbovou dužinu. Houby rostly rychle, ale stejně tak rychle hnily. Správné načasování bylo klíčové.

Společně s Orli pracoval celé dny do úmoru, přesto vždycky polovina úrody přišla nazmar. Jan spěchal do města a žádal o pomoc, neměl ale nic, čím by dělníkům zaplatil. Nakonec byl donucen

zpřístupnit své pozemky, nechat lidi, aby přišli a nabrali si kolik chtějí, a doufat přitom, že tak získá alespoň přízeň ostatních kolonistů, když už ne peníze.

Nesklizené houby na polích vypustily spory a klesly do bláta – z něhož příští rok vyrazila ještě bohatší úroda bujných houbových propletenců, která uzrála… a pak shnila.

Jan a Orli tak měli spoustu jídla, přesto ale poněkud přecenili dremenskou poptávku po jedlých houbách. Nikomu nechutnaly a jen málokdo byl ochoten za ně platit.

Pak, když se sluneční cyklus blížil minimu a zimy byly stále tužší, lezavé mlhy přešly v plískanice, jež proměnily bláto v sněhovou břečku, a nakonec přišlo sněžení. Po několik posledních let byl Orlin svět plný kluzké mrazivé sloty. Nyní, když se svým otcem kráčela po houbových polích, pokrýval louže ledový škraloup.

Zastavila se a pohlédla na přepravky s houbovou dužinou, kterou stačili ořezat a uložit. „Až se znovu oteplí, tati, začneme uvažovat o jiné plodině."

„Už jsem o tom hodně přemýšlel, děvče. Smutnou pravdou je, že těch hub se už nikdy nezbavíme. Museli bychom sežehnout akry půdy, abychom ji znovu připravili a zahubili všechny čekající spory. Jak se zdá, tady porostou houby už navždy."

„Pak budu dál vymýšlet nové recepty."

„Ne abys kvůli tomu zanedbávala svou hudbu." Její otec pozdvihl obočí. „Jednou z tebe bude slavná koncertní umělkyně. Já to vím." Jeho poklona ji zahřála u srdce, třebaže přesně nevěděla, jak by tady, na Dremenu, mohla někdy potkat svou velkou příležitost.

Nechtěla mu však brát jeho radostné přesvědčení. „Jednou."

Společně šli k plným bednám a zakryli je před horšícím se počasím. „Dneska už dost, děvče. Pojďme zpátky domů. Zasloužíš si odpočinek."

„A taky musím dělat úkoly."

„Až se najíme, půjdu znovu do města. Hlavouni mají svou pravidelnou schůzi, kde řeší problémy planety."

„Já myslela, že všechny problémy jsi už vyřešil ty."

„Ano, ale oni mě nikdy neposlouchají. To se jasně ukázalo při posledních volbách.“ Vjel jí prsty do vlasů, jako by pořád byla malá holka.

Jejich malý dům na kraji chladného močálu nabízel jen málo přepychu, působil však útulně a domácky. Orli navštívila velká sídla zámožných kolonistů, přesto považovala vlastní dům za nejlepší místo k *žití.* Odložili své kabely, Jan zapnul topení a Orli začala připravovat večeři.

Čekal tam na ně výtisk náborového letáku pro novou kolonizační iniciativu Hanzy. Jan Covitz předstíral, že si jej nevšiml, ale Orli viděla, jak se mu rozzářily oči.

22. RLINDA KETTOVÁ

Rlinda Kettová, díky novému kolonizačnímu plánu nyní zaplavená obchodními příležitostmi, mířila se svou *Věčnou zvídavostí* k poklidné Crenně. Bylo na čase, aby se podělila o svůj úspěch a své bohatství. A taky práci. Vydala se přímo za svým nejlepším bývalým pilotem a oblíbeným exmanželem Bransonem Robertsem.

Před téměř dvěma lety BeBob úspěšně vyklouzl z nasazení na nebezpečné průzkumné mise OSZ. Protože byl jeho „odchod na odpočinek“ nepovolený, snažil se nebudit pozornost. Rlinda si byla jistá, že v této chvíli se už málem ukousal samou nudou.

Jindy nosila Rlinda na palubě své lodi elastické černé kalhoty obepínající její široké boky a mohutná stehna, protože byly tak praktické. Jelikož se však měla setkat s BeBobem, převlékla se do rozevlátého, jasně růžovofialového kaftanu protkaného třpytivými vlákny, který měla ze svého prvního nákladu theronského zboží. Milovala jeho zářivou barvu a především byla přesvědčená, že jí výjimečně sluší.

BeBob ji přivítal svým okouzlujícím, a přesto záhadným úsměvem. Jako obvykle byl oblečen do hadrů fádních barev, volné košile s dlouhými rukávy, která nebyla zrovna podle poslední módy a nepadla mu. Rlinda ho nikdy nedokázala přesvědčit, aby se jí vzdal. Nyní ho vzala za šlachovitou paži a zamířila s ním zpátky k jeho domu, a tam mu udělala nabídku, kterou, jak věděla, nemohl odmítnout. „Jak by se ti líbilo zase pilotovat *Slepou vírul*“

„Ale… já nemám žádné palivo, a taky bych ji musel opravit.“ Jeho velké kulaté oči ve vrásčité tváři vypadaly tak nevinně a roztomile!

Naklonila se k němu, políbila ho na velké ucho a vehnala mu tak ruměnec do tváří. „Přestaň vypočítávat problémy a odpověz na mou otázku.“

„Proč se vůbec ptáš? Nerad trčím na zemi. Mám strach, že se jednoho rána probudím a budu kořeny vrostlý do půdy. Dej mi kovové stěny a příjemný, čistý recyklovaný vzduch místo vůně deště a puchu hnojiva jen když nebudu muset škádlit hydrogy, jak to pořád chtěl generál Lanyan.“

„Nic takového.“ Prohrábla se mu prsty v kouřově šedých vlasech a vedla ho dovnitř, aby měli trochu soukromí. „A ta práce je navíc naprosto legální.“

„Tak to bude změna,“ řekl BeBob.

„Pro tebe možná. Já jsem vždycky byla poctivá obchodnice.“

„Věděla jsi, nad čím přimhouřit oko.“

„To jde ruku v ruce, BeBobe.“ Zavřela dveře jeho příbytku a pak zavětřila. „Kdo ti vaří? Smrdí to jako konzervy. Hanba ti!“

„No, začal jsem mít ty blivajzy docela rád. Je úžasné, jak se dají vylepšit kapkou horké omáčky.“ Udělala tak strašlivý obličej, že BeBob vybuchl smíchy. Bez ptaní pro ně otevřel láhev červeného vína.

„Ať je to jedna z těch lahví, které si schováváš pro výjimečné příležitosti,“ řekla. „Nic horšího si nezasloužíme.“

„Rlindo, tvoje návštěva je pro mě vždycky svátek.“

„Zvlášť když ti přicházím nabídnout skvělou práci.“

„Nebo sex.“ BeBob jí podal sklenici vína a trochu nalil i sobě.

Rlinda sklenicí zakroužila a dlouze usrkla. „Proti tvému vkusu ohledně vína jsem nikdy nic nenamítala, BeBobe.“

„Výjimka, která potvrzuje pravidlo.“

Žertem ho plácla po zátylku. „Díky mé práci s Davlinem Lotzem jsme otevřeli přístup k nové síti přepravních portálů. Hanza má tolik právníků a arbitrů, že výnos ze svého objevu nikdy neuvidím, prezident však projevil svou vděčnost jiným způsobem. Mám neomezené dodávky ekti a lukrativní přepravní kontrakt jako součást nového plánu na kolonizaci klikisských planet. Chceš být při tom?“

„Myslel jsem, že klikisské portály nepotřebují ekti. O to právě jde, ne?“

„Portály jsou skvělé na přepravu lidí a malých věcí, ale Hanza stále potřebuje lodě jako je *Zvídavost* – nebo *Slepá víra,* aby naložily těžká zařízení a velké díly, které se nedají rozebrat a neprojdou rámem portálu. A taky k převozu skupin dychtivých kolonistů ze současných kolonií k nejbližší klikisské přestupní stanici s aktivním portálem.“

„Ach, typické logistické nesnáze!“

BeBob se posadil do křesla naproti sofa, kde seděla Rlinda, ale když na něj vrhla rychlý nevěřícný pohled, hbitě změnil místo a přitulil se k ní. „Tak je to lepší,“ řekla.

„Nezapomeň, technicky vzato jsem pořád dezertér, Rlindo. Nemůžu si jen tak lítat sem a tam a dělat pro Hanzu. Někdo by si toho musel všimnout.“

„O to jsem se už postarala, BeBobe.“

Když se Rlinda poprvé dozvěděla o svém úkolu, požádala o osobní setkání s prezidentem Wenceslasem. Zjistila přitom, že dostat se přes všechny byrokratické překážky není snadné dokonce ani pro ženu, která objevila síť portálů.

Pomohla jí nakonec její stará známá Sarein, která obešla ochranku a zavedla Rlindu přímo do horních pater hlavní budovy Hanzy. Ambiciózní dcera Theronu zjevně byla v prezidentově pracovně a soukromých pokojích častým návštěvníkem. *Výborně, holka,* pomyslela si Rlinda. Mladá žena ze zaostalé planety se musela

vynasnažit, aby se vyrovnala těm, na jejichž straně bylo od samého počátku víc politických výhod a konexí.

Když Rlinda se Sarein konečně stanuly před jeho stolem, prezident Wenceslas, třebaže překvapen, věděl, k čemu mu Rlinda může být dobrá. Zpola pobaveně k ní vzhlédl, na tváři ostražitý výraz. „Pokud čekáte podobně nestoudné výhody jako posledně, paní Kettová, pak budete zklamána. Nejste mezi piloty jediná, kdo by rád začal opět létat. Dobrovolníci budou stát ve frontě odsud až ke Ganymedu."

„Hmm, a někteří z nich budou možná i schopní. Já schopná jsem, to *víte.* Kromě toho, nedlužíte mi malou laskavost?"

„Nevěděl jsem, že jste tak staromódní."

„Mám své slabiny. Nechci ale nic mimořádného. Jen bych ráda zapojila jednoho ze svých bývalých pilotů. Muže jako je on bych nerada postrádala."

Byly sice chvíle – zvlášť během jejich manželství – kdy by Bransona Robertse postrádala *moc ráda.* To už však bylo dávno pryč a nyní Rlinda chtěla, aby se BeBob svezl na vlně výnosného obchodu.

Prezident Wenceslas se za svým stolem zaklonil a tázavě pohlédl na Sarein, ta však jen pokrčila útlými rameny. Zeptal se: „A je ten muž dobrý pilot, paní Kettová?"

„Ach ano, jeden z nejlepších. Ve skutečnosti je tak dobrý, že ho generál Lanynan stáhl z jeho obvyklé práce a nasadil na nebezpečné průzkumné mise. Má bohaté zkušenosti s… pilotáží v extrémních situacích a dokáže svou loď vyvést z nebezpečí."

Prezident zabubnoval prsty na desku stolu. „Chápu. A vy byste ráda, abych intervenoval a uvolnil ho z jeho závazků k Obranným silám Země, takže se místo průzkumů bude moci věnovat obchodním letům."

Rlinda se zasmála. „Ach, to není přesně ten problém, pane prezidente! Víte, BeBob to už udělal. Vojenská služba mu zrovna moc neseděla, takže se ze svého posledního úkolu… zapomněl vrátit."

To zaskočilo dokonce i Sarein. „Chcete říct, že jde o jednoho z dezertérů?“

Prezident se zamračil. „Paní Kettová, prakticky nemine den, aby generál Lanyan nedštil oheň a síru na hlavy uprchlých pilotů.“

Rlinda se usmála. „No a není to tedy dobrý nápad, vrátit kapitána Robertse do smysluplné služby? Tak by alespoň mohl napravit své pochybení.“

„Basile, generál vyletí z kůže, pokud se to dozví,“ řekla Sarein tiše.

„Navíc bychom tak jen povzbudili ostatní nespokojené piloty k ignorování rozkazů a opuštění přidělených stanovišť. Obávám se, že vaše přání nemohu splnit, paní Kettová.“

„Ale jděte! Prezident Zemské hanzovní ligy jistě dokáže najít cestu, jak prosadit výjimku.“ Zkřížila své masité paže na hrudi a zůstala stát jako světostrom, jenž v prezidentově kanceláři právě zapustil kořeny. „Koneckonců, mohla jsem chtít něco daleko nesmyslnějšího.“

„To ještě neznamená, že bych vám to dal.“ Wenceslas si povzdychl, neboť na jeho průsvitné pracovní desce s mnoha pracovními okny vyskočila další zpráva. „To nejlepší, co vám mohu nabídnout, je, že dovolíme vašemu muži létat na našich misích. Nikdo se ho nebude ptát na jeho minulost, a váš člověk by měl být dost chytrý, aby sám nic neprozradil.“ Pak zvedl varovně prst. „Jestli ho ale chytí, nemohu pro něj udělat vůbec nic. Generál Lanyan přísahal uprchlým pilotům krvavou pomstu.“

„Pokud bude BeBob tak hloupý, aby se nechal chytit, pane prezidente, pak se veškerých svazků s ním zřeknu i já sama.“

Rlinda dopila svou sklenici jediným dlouhým douškem. Crennská krajina venku působila tak… malebně. „Při opravách bys měl *Slepé víře* změnit jméno a sériové číslo. To by mělo stačit, abys nebudil pozornost, zvlášť když teď děláš pro Hanzu.“ Ovinula ho svou mohutnou paží a přitáhla ho na pohovce blíž k sobě. „Podívej, dokonce tady zůstanu a pomůžu ti dát *Víru* do pořádku.“

Usmál se. „Není moc lidí, kterým bych dovolil sahat na mou loď… Ale pokud je to způsob, jak tě tady trochu zdržet, beru tě za slovo.“

„Ani to nestálo moc přemlouvání.“ Nalila si z láhve další sklenici a doplnila i BeBobovi. „Hned jak se *Slepá víra* dokáže zvednout, můžeš začít vozit jeden náklad za druhým. Prezident Wenceslas rozběhl rozsáhlou kolonizaci a už teď se nám hromadí objednávky.“

„Konečně budeme dělat to, co umíme nejlépe, ty a já, zase jako partneři.“ BeBob odložil sklenici. „Neměli bychom to zpečetit polibkem?“

„Polibek je jen začátek. Jen první chod.“

23. DAVLIN LOTZE

Tato planeta byla *jiná,* Davlin to věděl hned, jakmile prošel portálem. Přestože cítil hrozící nebezpečí, nemohl odejít, dokud neprovedl alespoň zběžný průzkum. Prezident vyžadoval zevrubnou zprávu o každé nově navštívené klikisské planetě. Každá destička se souřadnicemi musela být nějak popsána.

Nebe nad hlavou bylo rudofialové jako čerstvý šrám; zdálo se, že hlavní složkou atmosféry je čisté, destilované přítmí. Sotva Davlin odstoupil od hladkého lichoběžníkového kamene portálu a zhluboka se nadechl, nakyslý sirnatý zápach ho donutil ke kašli. Klikissové měli na složení atmosféry podobné požadavky jako lidé, kvůli puchu však byl pobyt na planetě nepříjemný. Davlin zašmátral v kapse svého skafandru, vytáhl přídavnou kyslíkovou masku a upevnil si ji na obličej.

Ohlédl se zpátky k transportálu a ke svému údivu spatřil, že plochá stěna stojí osaměle na samé hraně strmé stěny kaňonu. Při návratu bude muset prostoupit portálem, jako by skákal přímo do propasti. Znepokojivé…

Svištění větru znělo jako podivné nekonečné sténání. Na nerovném srázu z kuželovitých balvanů uviděl známé kónické tvary klikisských budov. Některé z pradávných věží se tyčily vysoko k nebi, mnoho chodeb bezpochyby pronikalo hluboko do jeskyní.

Davlin se vydal obtížným terénem k prázdnému městu. Od vyhynutí klikissů uplynuly už tisíce let a původní cesty pohltila eroze. Třebaže tato planeta nebyla pravděpodobným kandidátem pro kolonizaci, mohl pořídit záběry pro pozdější archeologickou analýzu.

Gravitace byla na této planetě poněkud vyšší a jeho kroky ztěžkly. I s dodatečným přísunem kyslíku při výstupu svahem namáhavě oddechoval.

Když se otočil ve snaze zjistit, jak daleko se dostal od portálu na okraji útesu, zpozoroval na hrudkovitém nebi podivné siluety vyhlížející jako bizarní spojení obří medúzy a pterodaktyla – kožnatá křídla obklopovala tělo, za nímž se táhla svíjející se chapadla.

Davlin okamžitě rozpoznal nebezpečí. Napočítal desítky tvorů mířících přes kaňon k portálu, jako by je jeho aktivace upozornila na přítomnost čerstvého masa. Když se létající medúzovité bestie přiblížily, Davlin viděl, že baňaté tělo je pouhým vakem za kruhovými ústy, dostatečně velkými, aby svou paralyzovanou oběť pohltily.

Nebylo pochyb, že nestvůry dorazí k portálu dřív než on.

Náhle šlehly poryvy větru a chmurné nebe vychrlilo clony deště. Dotek olej ovitých kapek na kůži byl odporný, o několik vteřin později začaly pálit.

Když ho medúzovití tvorové spatřili, hejno k němu zamířilo ze všech stran. Odříznut od portálu a možnosti úniku rozběhl se Davlin hledat úkryt mezi kameny na okraji zříceného města. Jeho rychlý pohyb povzbudil příšery k vyšší rychlosti. Rozlétly se za ním na svých širokých křídlech.

Vklouzl do temné skuliny vyhlodané v kameni, kam alespoň nemohl proniknout kyselinový déšť. Štěrbina však už naneštěstí měla jiné obyvatele. S kovově modrým záblekem krunýře se rozvinulo článkovité tělo velké jako jeho stehno, opatřené spoustou ostrých nohou a cvakajících klepet. Stonožce podobný tvor vyskočil jako

čertík z krabičky. Davlin se otočil právě včas, aby se nůžkovitá klepeta zasekla do batohu a roztrhala látku, aniž se však dotkla jeho kůže.

Snažil se batoh setřást a odhodit, když vtom z jiné štěrbiny vylezla druhá obří stonožka. Na koncích zdvižených, spáry opatřených nohou, se jí třpytily kapky jedu. Davlin se ohnal batohem a srazil druhého tvora stranou, zatímco první ještě zesílil svůj stisk, zmítal se a trhal látku. Zdravotnický materiál, potravinové konzervy a oblečení vypadly se zařinčením na podlahu malé jeskyně. Přeťatý řemen povolil a pouzdro se zbraní, které jím bylo přichyceno k boku batohu, se zhouplo mimo Davlinův dosah.

Pak uslyšel hlasitější cvakání a škrábání. Podle všeho vpadl přímo do hnízda těch bestií. Skočily po něm další dvě stonožky, Davlin jim hodil potrhaný batoh, aby odvrátil jejich pozornost, zbraň přitom se zazvoněním přistála na zemi. Vyrazil k východu. Venku stále padal žíravý déšť. Běžel.

Dole pod svahem skupina okřídlených medúzovitých tvorů obklopila portál. Pět dalších plachtilo nad kameny a šmátralo mezi nimi svými slizkými chapadly ve snaze zjistit, kam se schoval.

Jediným možným Davlinovým úkrytem nyní byly samotné klikisské ruiny. Ze všech sil vyrazil kupředu. Jakmile se pohnul, létající medúzy si ho všimly a s plácáním ostře řezaných křídel se pustily do pronásledování. Bez batohu byl nyní lehčí a adrenalin mu dodal sílu překonat vyšší gravitaci planety. Také však přišel o svou jedinou zbraň. V duchu si vynadal za lehkovážnost, s níž vstoupil do neznámého prostředí, aniž se nejprve přichystal k obraně. Teď bude muset spoléhat jen na svou obratnost.

Ztěžka lapal po dechu, což ho přimělo zvýšit přítok kyslíku do masky. Svah byl prudký, kamenitý a deštěm zmáčený terén zrádný. Dral se kupředu, přikrčený kličkoval sem a tam, aby neposkytoval snadný cíl. Přesně jak se to kdysi dávno naučil při vojenském výcviku…

Podrážděné oči ho pálily, o bodavý chemický déšť se však už nestaral. Přes slzy se snažil zahlédnout nějaký otvor, nízké klikisské dveře či okno. Do opuštěného města musel existovat nějaký vstup!

Dravé medúzy nad ním a kolem něj byly strašidelně tiché, Davlin však věděl, že se blíží a chystají se k útoku. Když se jedno ze sklovitých chapadel plných ostnů otřelo o jeho rameno, svaly mu projela prudká bolest.

Davlin se svezl do bláta a rozplácl se jak široký tak dlouhý. Vzhlédl vzhůru právě ve chvíli, kdy medúzovité stvoření přelétlo nad ním. Viděl pohybující se ústa, široce otevřené, pátrající hladové pysky. Tvor neměl nic, co by připomínalo oči, přesto zjevně vnímal Davlinovu přítomnost.

Jakmile provedl obrátku, připraven se na něj vrhnout, Davlin vyrazil kupředu a vklouzl do prvního otvoru, který se mu namanul. Jeho bolavá paže nebyla téměř k potřebě, dovnitř si však pomohl tou druhou. Kroutící se žahavá chapadla se otřela o stěnu a zanechala za sebou jedovatou stopu, dýmající na tvrdém povrchu.

Lezl dál, dokud se tunel nerozšířil a Davlin se konečně mohl postavit. Ohlédl se a spatřil houf medúz natlačených kolem okna, kterým se dostal dovnitř. Přitáhly svá pterodaktylí křídla těsně k tělu a s nataženými chapadly se pokoušely prodrat za ním.

Davlin prchal hlouběji do opuštěného města. Navzdory letům stráveným ve službách Hanzy, kdy jako špeh pronikal do sídel a zkoumal ildiranské relikty, už dlouho nebyl nucen čelit tak bezprostřednímu nebezpečí. Naštěstí prošel důkladným výcvikem. Obtížná vojenská cvičení ho měla připravit na jakoukoli myslitelnou situaci. Napadlo ho, že pokud se mu podaří vyváznout z této šlamastyky, bude muset pro armádu vymyslet nový tréninkový modul.

Klikisské ruiny byly temné a tunely působily tísnivě. O batoh sice přišel mezi obřími stonožkami, nosil však v kapse malou svítilnu. Slabé osvětlení mu stačilo.

Děsil se toho, co by mohlo číhat v temnotách před ním, proto s pomocí svítilny zkoumal každý zakřivený tunel, třebaže věděl, že světlo může přivábit něco ještě horšího, než bylo vše, co dosud potkal.

Na konci jedné z uliček spatřil vzdálený otvor vedoucí ven. Byly tam další okřídlené medúzy, bránící mu v útěku. Jejich schopnost

vypátrat ho i tady prozrazovala odhodlání a inteligenci tak zlovolnou, až mu tuhla krev v žilách.

V této chvíli neměl žádnou možnost dostat se zpátky k portálu.

Takhle si Davlin svůj konec nepředstavoval. Číslo ve statistice. Další ztracený průzkumník. Destička se souřadnicemi této planety bude označena černou barvou signalizující nebezpečí, a potrvá dlouho, než sem nějaký člověk opět zavítá – pokud vůbec kdy.

Přestože jeho šance nebyly velké, nepoddal se zoufalství. Vzdávat se nebylo v jeho povaze, proto pokračoval vpřed, rozhodnutý nalézt východisko. Na umírání bude dost času později.

Z bočních tunelů se začalo ozývat hlasité šelestění, jako by svým průchodem probudil další tvory. Dokonce i s kyslíkovou maskou dýchal těžce a přerývaně. Svítil baterkou kolem sebe, pátral po prázdných chodbách a dával si přitom pozor, aby se sám nechytil do pasti.

Pak, zcela neočekávaně, zakopl o hromadu úlomků rozesetých po podlaze a v matné záři kapesní svítilny zahlédl tmavý kov. Našel plochý hranatý plát, který mu připadal podivně známý. Sklonil se, aby se podíval zblízka, a ke svému úžasu zjistil, že se dívá na poškrábané a zprohýbané díly toho, co kdysi bylo klikisským robotem.

Něco jej roztrhalo na kusy a zcela zničilo.

Davlin se zastavil, ohromen důsledky svého objevu. Mohutné brouci stroje byly silné a zdánlivě nezničitelné. Přestože samotná mimozemská rasa zmizela, nikdo nikdy neviděl rozbitého nebo poškozeného robota. Jejich černé exoskelety byly tak tvrdé, že mimozemské stroje přetrvaly fyzicky nedotčené více než deset tisíc let.

Přesto něco – *něco* – bylo dost silné a dost nebezpečné, aby dokázalo rozdrtit jednoho z robotů na kusy. A to něco bylo tady.

Davlin ztěžka polkl. Už tak ho v temnotách pronásledovaly strašlivé příšery, a pohled na rozmetané tělo klikisského robota ho ještě popohnal kupředu, přestože nevěděl, kam vlastně běží.

Nedaleko za sebou slyšel zvuk praskajícího kamene, část stěny se vydrolila. Hbité, chlupaté pavouci nohy se draly kupředu, tápaly, rozšiřovaly otvor.

Vběhl do další chodby ve snaze zvětšit vzdálenost mezi sebou a tvory, kteří ho pronásledovali. Ke svému zděšení se ocitl v pasti – byla to velká místnost bez dalšího východu.

Prudce zabrzdil a otočil se, aby zjistil, zda se nemůže vrátit zpátky a zamířit jinam, dravé nestvůry se však blížily. Z nedalekého tunelu slyšel zvláštní šoupání a dusání okřídlených medúzovitých stvoření plazících se po podlaze. Další tvorové chřestili a syčeli z temných koutů.

Davlin zapátral kuželem světla po uzavřené místnosti a hledal únikovou cestu. Nebylo kam utéct.

Pak, jako když kouzelník provede překvapivý trik, světlo dopadlo na prázdnou kamennou plochu lemovanou lichoběžníkovým rámem ovládacích prvků. Další přepravní portál! Mnoho klikisských měst mělo víc než jen jednu transportní bránu. Doufal jen, že tato stále funguje.

Davlin spěšně provedl známou aktivační sekvenci. Očima přelétl ikony na destičkách a rychle našel tu, jež označovala adresu Rheidic Co.

Líně, jako by se zvolna probíralo ze spánku, začalo klikisské zařízení přist. Davlin se snažil soustředit.

Ve vstupu do místnosti se objevila jedna z medúzovitých bestií, lezoucí na kloubech složených křídel, a natáhla hladká chapadla.

Davlin uslyšel známé bzučení transportního mechanismu a kolena se mu podlomila úlevou, když prázdná kamenná plocha zmatněla. Teď už byly uvnitř čtyři okřídlené medúzy zanechávající za sebou slizovitou stopu. Švihající chapadla zkoumala kamennou podlahu.

Davlin jim však věnoval jen letmé ohlédnutí – potom proskočil portálem zpátky do světa, jemuž rozuměl.

24. ANTON COLICOS

Anton zasvětil veškerý svůj osobní čas zkoumání příběhů ildiranského eposu pro potřeby pozdější publikace na Zemi. Každou hodinu dne trávil čtením nebo vyprávěním příběhů, které dosud žádný člověk neslyšel. Co mohlo být lepšího?

Ustavičné studium přesto unavilo i jeho. Anton si rád protáhl nohy a procházel se po bulvárech lázeňského města. Podivně pokřivené struktury s mnohobarevnými krystaly odrážely záři megaflektorů visících z kopulí nad jeho hlavou. Barvy, světla a exotický nádech mu vždy připomněly Příběhy tisíce a jedné noci. On a Va-o'sh byli jako Šeherezáda. Vyplňovali noc svými příběhy, které vyprávěli na ústředním náměstí každému, kdo se mohl uvolnit ze své práce a naslouchat. Zbytek kopulí zastřešeného města byl zcela opuštěný.

Anton s pohvizdováním kráčel vpřed, zplihlé hnědé vlasy přičísnuté, jako by se chtěl někomu zalíbit. Nikdy nebyl schopen držet notu, přesto se pokoušel broukat starou lidovou melodii „greensleeves", jednu z matčiných oblíbených písní. Vzpomněl si, jak výjimečnou měla radost, když jí daroval malou hrací skříňku, a přitom Margaret Colicosová nepatřila mezi ženy, které si libují ve sbírání tretek…

Sestoupil do dolních pater, kde se skrývaly generátory, ventilační systémy a energetická distribuční síť marathské Primy. Nyní se prostorami pod městem rozléhal hlasitý rachot. Ve srovnání s čistou a estetickou architekturou na povrchu připadal Antonovi zmatek a nepořádek panující v podzemí osvěžující. Velké kusy zařízení a bedny s materiálem ležely roztroušené kolem klenutého vstupu do svažujících se tunelů. Z hlubšího podzemí slyšel skřípání, zvuk mohutných těžních strojů a hlas vykřikující rozkazy.

Nur'of, hlavní marathský inženýr, se do svého odvážného projektu pustil během noci, aby nerušil lázeňské hosty. Poté, co odlétla poslední loď denního období, jeho hřmotní dělníci spustili stroje a zabořili vrtáky do zemské kůry. Nuťof nepracoval na rozkaz nepřítomného marathského místodržícího, vylepšoval systém z vlastního rozhodnutí. Místodržící Avi'h nebude proti zvýšení efektivity energetického systému nic namítat, vlastně si toho nejspíš ani nevšimne.

Anton se sklonil, prošel obloukem a vstoupil do šikmé štoly. Přenosné megaflektory, rozmístěné vždy po několika metrech, vrhaly jasné světlo. „Haló? Můžu vstoupit dovnitř?"

Potkal svalnatého ildiranského dělníka s mohutnými pažemi, širokými rameny a krkem silným jako hlava. Přestože dělníci nepatřili k nejbystřejším či nejobratnějším z ildiranských kruhů, byli pracovití a nikdy si nestěžovali. Dělník zvedl těžký kus skály ležící před strojem na přemisťování zeminy. Zasténal námahou, ale jeho výraz se nezměnil.

Jelikož v marathské Prime zůstalo jen málo Ildiranů, Anton si dal práci, aby se seznámil se všemi. „Zdravím tě, Vik'ku! Kde je Nur'of?"

Jakmile ho kopáč spatřil, rozzářil se dětským úsměvem. Vik'k podle všeho rád poslouchal pozemské pohádky. V tomto případě zřejmě byla nižší inteligence výhodou, protože vzdělanější Ildirany představa vymyšleného příběhu znepokojovala. Fikce nebyla součástí jejich velké *Ságy*.

Kopáč položil kámen na pečlivě srovnanou hromadu a ukázal hlouběji do tunelů. „Nur'of je tam. Spravuje to."

Anton mu poděkoval a svižným krokem kráčel dál. Před sebou nečekaně spatřil síť hladkých prostorných tunelů, které vypadaly, jako by k jejich ražení byla místo těžkých strojů použita kyselina. Na rozdíl od čerstvě dokončené hlavní chodby se zdály překvapivě staré.

Technici rozmlouvali na konci nové chodby, kde teplý a vlhký vzduch páchl po blátě a kamenném prachu. Zalitý září megaflektorů stál Nur'of před velkým nástěnným schématem zobrazujícím rozsáhlé nové tunely pod marathskou Primou.

Hlavní inženýr vzhlédl a spatřil Antona přicházet. „To je lidský dějepravec! Musíš svému lidu vyprávět příběh o našem nečekaném objevu. Jedním z našich vrtů jsme se probourali do sítě těchto podivných starých tunelů. Nikdo nevěděl, že tu jsou."

Nur'of měl široce posazené oči a velkou hlavu, třebaže ne zase tak velkou jako čistokrevní Ildirané z vědeckého kruhu. Ildiranský inženýr, kříženec vědce a technika, byl zvlášť obratný v provádění rychlých propočtů z hlavy a dokázal si zapamatoval obrovské množství praktických informací, jako například složení slitin, tavičích teplot a mezí pevnosti.

Anton ukázal na hrubou nástěnnou mapu. „Odkud se tu všechny ty tunely vzaly?"

„To není důležité. Tyto chodby nás zavedou přímo k termálním řekám. Můžeme je využít!" Inženýr znovu prozkoumal náčrt. „Teď můžeme vést potrubí těmito existujícími tunely až k vřící vodě. Marathská Prima bude mít tolik tepla a energie, kolik si jen můžeme přát."

Anton poplácal inženýra po rameni. Význam tohoto gesta musel vysvětlovat už před několika týdny. „Vím, že jsi na tom tvrdě pracoval a že jsi o tom dlouho snil."

Za denního období technici pečovali o solární kolektory a akumulovanou energii uchovávali v ohromných zásobnících vně kopule chránící město. Během půl roku trvající noci však musela základní posádka šetřit energií až do dalšího svítání.

Zatímco se většina členů kruhu techniků spokojila s udržováním systému v dokonalém stavu, Nur'of dával přednost změně. Protože slupka Marathy uchovávala teplo dlouho poté, kdy padla noc, vytvořil systém, který měl přivádět horkou vodu z hlubokých vrstev k turbínám a využívat tak termální prameny k výrobě energie. Nur'of se nemohl dočkat, až svůj plán vyzkouší, nepředpokládal však, že objeví takové bludiště již vyhloubených podzemních chodeb.

Anton okouzleně nahlédl do nových tunelů. „Proč je nejdeme prozkoumat?" Uchopil přenosný mega-flektor, potom si ale povšiml inženýrovy náhlé neochoty vstoupit do tmy. „Nechceš se dozvědět, kdo je vykopal?"

„Zajímají mě jen v míře nezbytné pro můj projekt.“ Nur’of stiskl rty. „Ale ano… měl bych osobně prověřit, jestli jsou vhodné pro mé nově zkonstruované zařízení pro přenos termální energie.“

Oba muži společně zamířili do tunelu. Anton pohyboval světlem ze strany na stranu i vzhůru ke stropu, aby zahnal temnotu. „Jak dlouho tu stojí Prima? Kdy Ildirané město postavili?“

„Téměř před dvěma sty lety. Nevěděli jsme o dřívějších obyvatelích planety a byli jsme tehdy příliš zaměstnaní, abychom se zabývali záhadami Marathy.“

Tunely byly zjevně vyhloubeny dávno před ildiranským osídlením planety. Kdo je mohl vytvořit? Snad pradávná klikisská rasa? Jestliže to nebyli Udrané, kdo jiný?

Anton namířil megaflektor do další chodby, temnota však světlo pohltila. „Hotové krysí hnízdo. Zajímalo by mě, kam všechny ty chodby vedou.“

„Co je to krysa?“ zeptal se Nur’of, potom se ale usmál. „Ach ano, pozemští hlodavci roznášející nákazu. Vyprávěl jsi nám o nich v příběhu o Krysaři.“

Jak se plahočili kupředu prudce se svažujícím tunelem, mlha houstla. Brzy uslyšeli ohlušující hukot podzemní řeky, horké vody proudící kanály pod slupkou Marathy.

„Výborně! Můžeme okamžitě instalovat naše turbíny a generátory. Další ražení už nebude nutné.“

Když se oba muži vraceli k dobře osvětleným chodbám, kde dělníci připravovali prostor pro stavbu přivaděče a sítě potrubí, Anton nepřestával s užaslým výrazem nahlížet do tunelů větvících se všemi směry. „Mohli bychom sem pořádat pravidelné výpravy, abychom zjistili, kde všechny ty cesty končí.“

„To není nutné,“ odpověděl Nur’of. „Tato šachta nás zavede k termální řece. Nic víc nepotřebujeme vědět.“

„Ale co když ty ostatní vedou na nějaké ještě zajímavější místo?“ Antonovi rodiče by nikdy nepřešli tak zjevnou záhadu, aniž by ji důkladně prozkoumali.

Nur’of na něj pohlédl. „Potřebujeme pouze tento tunel.“

„Když to říkáš…“ Anton věděl, že ostatní členové základní posádky, možná dokonce i sám Vao’sh, by se vymlouvali stejně. Zkrátka se nezajímali o věci, které nespadaly do jejich pole působnosti.

Přestože Ildirané vypadali jako lidé, svým chováním nedali Antonovi zapomenout, že jde o příslušníky jiného druhu. Nedokázal pochopit, proč netouží prozkoumat tajemné chodby a nalézt odpověď na otázku co nebo kdo je vytvořil.

Pokud nic jiného, byl by to úchvatný příběh.

25. MÁG-IMPERÁTOR JORA’H

Když Jora’h uslyšel, že hyrillský místodržící procitl, nejraději by vyskočil ze zámotku svého křesla a spěchal dolů do nemocničního patra. Tak unáhlené jednání by zřejmě způsobilo stejný rozruch jako samotné Rusa’hovo probuzení.

První následník Thor’h vypadal jako rozradované dítě. Uchopil lékaře za paži a naléhal, aby byl první, kdo strýce spatří. Jora’h ale zvedl ruku. „Jdeme všichni, Thor’hu! Přeji si Rusa’ha vidět právě tak jako ty.“

V Pery’hovi tato novinka zřejmě vzbudila spíše úlevu než radost. Budoucí místodržící se cítil nejistý ohledně převzetí své role, jakkoli byl Jora’h přesvědčen, že jeho tichý a inteligentní syn takový úkol zvládne.

Do místnosti se vhrnuli pečovatelé. Štěbetali a pobíhali, zatáhli ukotvovací nohy rozloženého křesla, přinesli pokrývky a barevné deky a zavinuli do nich Mága-imperátora, jako by balili vzácnou starožitnost na dlouhou cestu, i když se ho jen chystali přenést z jedné místnosti uvnitř Paláce do druhé.

Konečně zvedli vejčité křeslo jako nosítka a prošli s ním širokými dveřmi meditační místnosti. Průvod kráčel oslnivými síněmi, dolů po točitých rampách. Poutníci, ohromení přítomností Mága-imperátora,

zůstávali stát a zírali na svého zbožňovaného vůdce, neschopní uvěřit štěstí, které je potkalo.

První následník Thor'h klusal vepředu, oči rozšířené a zářící, jako by si právě vzal další pořádnou dávku shiingu. Tentokrát však nebylo jeho horečnaté chování způsobeno jinou drogou než ryzím nadšením.

Když dorazili k ošetřovně, dveře byly otevřené dokořán a strážní jim proklestili cestu davem lékařů, který sem dorazil před Mágem-imperátorem. Rusa'hovo probuzení ze *subthismatického* spánku je všechny překvapilo.

Když bylo jeho vejčité křeslo vneseno do ošeťřovny, Jora'h aktivoval *thisma* a zkoumal nesčíslná duchovní vlákna vycházející z Věčného jasu. Přestože byl hyrillský místodržící vzhůru, Jora'h ho necítil. Vypadalo to, jako by se jeho bratr stal pro všeobjímající síť *thismatu* neviditelným. Další kapka do stále se prohlubující tůně záhad… Radost z Rusa'hova probuzení však převážila.

Hyrillský místodržící, stále omámený, seděl na své posteli a rozhlížel se. Když Jora'h pohlédl na svého poživačného bratra, spatřil cizince. Rusa'h byl vyzáblý a bledý, jeho buclatost zmizela, strávena měsíci katatonie. Dříve býval samý žert, stále obklopen kurtizánami, neuvěřitelně zhýčkaný. Na kulaté tváři měl neustále úsměv a v očích jiskru. Nyní však vypadal úzkostně a sklíčeně.

Thor'h se rozběhl k Rusa'hovi a objal ho, ani se nesnažil sledovat protokol či předstírat důstojnost. „Strýčku!" Thor'hovy nakrátko ostříhané vlasy trčely jako štětiny, vlasy jeho strýce však zůstaly dlouhé a husté, neboť ve chvíli smrti předchozího Mága-imperátora, kdy si všichni ildiranští muži ostříhali vlasy, byl v bezvědomí.

„Thor'h…?" hlesl hyrillský místodržící, jako by se rozpomínal. „Ano, Thor'h. Hydrogové už jsou pryč?"

„Ano, strýčku. Hydrogové způsobili strašlivé škody, ale pak Hyrillku opustili. Pomáhal jsem při obnově planety. Jen co se vrátíš domů, budeš potěšen, až spatříš všechno, co jsem dokázal."

Pery'h stanul vedle Prvního následníka a obřadně sklonil hlavu. „A já jsem budoucí hyrillský místodržící, strýčku. Je pro mě velkou úlevou, že mě budeš provázet lety přechodného období. Měli jsme strach, že se už nikdy neprobudíš."

Rusa'h si podle všeho uvědomil, co to znamená, když ve vejčitém křesle, kde čekal starého Cyro'ha, sedí jeho bratr Jora'h. Nezeptal se však na nic, dlouho nepromluvil jediné slovo a po chvíli to vypadalo, jako by o novou situaci ztratil zájem.

Pečovatelé přisunuli Jora'hovo křeslo k posteli místodržícího, dost blízko, aby k němu mohl natáhnout ruku. „Jsme rádi, že jsi zpátky mezi živými, Rusa'hu. Impérium tě potřebuje."

Rusa'h uchopil bratrovu ruku a překvapivě, téměř vzdorovitě ji stiskl. „Ano… zpátky mezi živými." Dlouze, ztěžka si povzdychl. „Vrátil jsem se z říše čistého světla. Byl jsem ve vyšších sférách, obklopen Věčným jasem, ponořen v jeho svaté záři." Zavřel oči a pak je opět otevřel, jako by nemohl uvěřit tomu, kde se nachází. „A teď jsem se vrátil na místo plné stínů. Je jich tolik…" Klesl na postel, jako by ho přepadla slabost. „Teď se však už nemusím bát příšeří ani temnoty."

Vypadalo to, že se Rusa'h zotavil přímo zázračně. Přesto jedna věc Jora'ha znepokojovala čím dál víc, nedokázal svého bratra vycítit v síti *thismatu.* Jako by z ní byl Rusa'h vymazán či odpojen. „Je třeba, aby si hyrillský místodržící odpočinul. Nesmíme ho nyní znepokojovat. Vrátil se k nám a dnešek je pro nás velký den."

„Zůstanu s ním," prohlásil Thor'h. V jeho hlase nezněl ani náznak prosby o svolení.

„A já bych tu měl být také," navrhl Pery'h zcela logicky.

Než mohl Thor'h protestovat proti nevítané přítomnosti mladšího bratra, Mág-imperátor souhlasil. „Ano, bude nejlepší, jestliže oba zůstanete zde a pomůžete svému strýci nabrat sil." Pokynul pečovatelům, aby se znovu chopili jeho trůnu. „Promluvíme si později, Rusa'hu, až ti bude lépe."

26. JESS TAMBLYN

Nyní, když Jess věděl, že může uniknout, mu už opuštěná vodní planeta nepřipadala jako past. Jeho nové schopnosti, znovuzrození wentalové, to vše by nebylo k ničemu, kdyby se s vodními bytostmi nemohl vrátit k Tulákům… a Cesce.

Stál na svém útesu a den po dni sledoval, jak se ve vodě před ním začíná rýsovat kostra jeho úchvatné lodi. Wentalové předávali myšlenky, pomáhali vést lhostejné vodní tvory – od planktonu a bentosu až po mohutné nestvůry – a proměnili je v téměř nevyčerpatelnou pracovní sílu.

Zatímco příboj bíle pěnil mezi kameny, Jess cítil a řídil horečnou činnost odehrávající se v hlubinách oceánu, dokonce i v oddělených tůních na pobřeží. Mikroskopická zvířata a drobní polypi spojovali miliony a miliony zrníček písku, jedno po druhém, aby vytvořili kostru podobnou organické armilární sféře. Měkkýši a bezobratlí červi vyměšovali pojivo a perleť, kterou pokrývali hrubou kostru lodi a zpevňovali ji hmotou tvrdší než zubní sklovina, aby ji posléze pokryli čistým kovem uloupeným samotné mořské vodě.

Klenutá žebra se vztyčila z vody, zahnutá dovnitř jako prsty svírající ohromnou kouli, hračka obřího dítěte.

Koraly dále rostly, křižem prorůstaly mezi hlavními podpěrami. Nedokončená loď rostoucí na mělčině vypadala jako fosilie vyhynulého draka, jehož kosti, dočista ohlodány, zpola trčely z vody na skaliscích. Jess sledoval, jak nabývá tvar a vyplňuje se, jak je den ode dne úchvatnější. Díky energii wentalů prostupující jeho nahé tělo se možnosti zdály nekonečné.

Tuláci byli přeborníky ve stavbě funkčních lodí z vyřazených součástí, jejich lodě nevynikaly krásou, ale vždy byly spolehlivé. Jess už viděl podivné konstrukce nezapadající do standardních katalogů, avšak tato výjimečná loď – sestrojená nesčetnou armádou mořských bytostí vedených vodní entitou, která nikdy nepřijala lidskou podobu – překonávala vše, s čím se kdy setkal.

Kovem pokryté korálové kosti vytvořily křivky a kružnice připomínající síť rovnoběžek a poledníků na starobylém glóbu. Motory pracující se silami, jež dokonce ani Jess nebyl schopen pochopit, byly včleněny do kostry.

Ryzí energie, kterou čerpal přímo ze samotného oceánu, způsobila, že se Jessovo vnímání času změnilo. Dokázal stát zcela nehybně a sledovat, jak loď roste přímo před jeho očima, zatímco se příliv zvedal a klesal, přinášel další tvory, další dělníky, další materiál.

Konečně, za vysokého přílivu v záři dvou diamantových měsíců na nebi bezejmenné planety, byla pevná křivka kulovité klece dokončena.

Z hlubin připlulo obrovité stvoření s chapadly, vydávající hluboké dunivé zvuky v jazyce starším než lidské civilizace. Zvedlo se do vzduchu a nechalo vodu stékat po své řasami pokryté kůži. Objetí jeho chapadel se zdálo dostatečně silné na to, aby rozdrtilo i hydroskou kouli. Nestvůra pohlédla jediným mléčně zakaleným okem nejprve na Jesse a pak na nehybnou vesmírnou loď wentalů.

Tvor zvedl tři chapadla, silná jako kmeny stromů, a uchopil pletivo armilly. Jess s úzkostí přihlížel; měl obavy, že hrubá síla může loď, postavenou kousek po kousku, zničit. Wentalové však tvora vedli. Monstrum se zarážející jemností přeneslo vyztuženou kostru z mělčiny na útesu, kde vyrostla, nad hlubinu, kam ji upustilo.

Jess zíral na pustou zvlněnou hladinu. „A co teď?“

Nyní je tvá přepravní bublina hotová.

Jelikož Jessovo tělo prostoupila energie wentalů, mohl dýchat vodu… Ve skutečnosti nepotřeboval dýchat vůbec, což bylo jen dalším důkazem toho, že se stal něčím víc než pouhým člověkem. Vlnky tekuté elektřiny připomínající fosforeskující plankton mu probíhaly pod kůží, podobné jiskrám statické elektřiny připravené přeskočit při sebemenším doteku.

Mořská hladina vřela bublinami, jak byl obsah posledních vzduchových kapes vytlačován z pevné struktury lodi. Pak, pod vodou, wentalové pomocí sil sobě vlastních loď uzavřeli.

Jess ustoupil výš na suché skály, protože vlny se náhle s hukotem rozdělily a z hlubin se zvedla obří koule. Nová loď, stále vlhká, se vznášela nad nepokojnou mořskou hladinou. Její kostru vyplňovala mořská voda zachycená v neviditelné bublině wentalské energie jako obří dešťová kapka držící pohromadě díky povrchovému napětí.

Dvojice měsíců zářící mezi vodopádem hvězd propůjčila plavidlu stvořenému z vody stříbřitý nádech. Koraly a perleť žhnuly chladným ohněm. Křehká loď-bublina se pohybovala hladce a zlehka, dokud nezůstala stát na délku paže nad zemí přímo před Jessem. Stěna přelévající se vody ho vábila, aby jí prošel, a Jess věděl, že to musí udělat. Prostoupil membránou, aniž zčeřil její povrch.

Ocitl se v kulovitém akváriu plném ryb, drobných mořských živočichů a vznášejících se rostlin. Vše prostupovala esence wentalů. Stál uvnitř, obklopen vodou, a cítil jen teplo a pohodlí. Bylo to úchvatné a nádherné.

Nyní můžeš, společně s námi, tuto loď řídit.

Jeho pocit úžasu ustoupil netrpělivosti a odhodlání. Konečně se mohl zhostit svého velkého poslání. Věděl přitom přesně, kam musí zamířit. Nejprve se vydá za Cescou – přinejmenším proto, aby jí řekl, co se s ním stalo, a také proto, aby požádal o pomoc při tomto úkolu všechny Tuláky.

Aniž věděl jak, Jess uvedl velkou vodní loď do pohybu. Rozměrná koule vzlétla do mlžných oblaků. Plavidlo wentalů hladce a tiše opustilo bezejmennou planetu a zanechalo za sebou pulzující oživlé moře.

Jess se vracel zpět do Randezvous, kam patřil.

27. CESCA PERONIOVÁ

Jakmile zpráva o útoku OSZ na loď Ravena Kamarova prosákne ven, všichni Tuláci se vzbouří a každý z nich přijde se svým plánem odplaty – stejně jako kdysi Jess, který zasypal Golgen krupobitím komet. Než k tomu však dojde, Cesca se rozhodla uspořádat soukromé setkání s hrstkou nejvýznamnějších klanových vůdců. Svolala všechny, kteří se v té chvíli nacházeli na Randezvous.

Jako vždy, vzájemně propletené tulácké rodiny budou prosazovat protichůdná řešení. Mluvčí Okiahová často říkávala, že přimět klany, aby se na něčem shodly, je obtížnější, než založit kolonii na té nejnehostinnější planetě.

Cesca přednese své stanovisko a vyslechne jejich rady, bála se však, že budou požadovat tvrdý postup. A jak by jim to mohla rozmluvit? OSZ jednaly jako bandité, aktivně napadly tuláckou loď převážející ekti.

Avšak ozvěny jejich rozhodnutí budou doznívat ještě mnoho let.

Sedm hlav klanů se setkalo uvnitř jedné z velkých místností s kamennými stěnami, vyhloubených v ústředním asteroidu Randezvous. Cesca usedla v čele stolu a pozorovala muže a ženy, nikdo z nich přesně nevěděl, proč sem byl povolán s tak stručným odůvodněním. „Bojím se, že mám opět špatné zprávy."

Starý Alfred Hosaki položil svou kostnatou bradu do dlaní a vydal dramatické zasténání. „Asi přestanu na tyhle schůzky chodit." Ostatní se zasmáli a pak znepokojeně čekali, připravení vyslechnout, co jim Mluvčí chce sdělit.

Doprovázeni nehorázným rachotem při průchodu úzkými chodbami vstoupili do místnosti Nikko Chan Tylar a tři silní tuláčtí muži nesoucí náklad potlučených a zprohýbaných trosek. Kusy vysypali na podlahu y zadní části síně.

„To je vše, co zbylo z lodi Ravena Kamarova," řekla Cesca. Vůdci klanů zírali.

Všichni si pamatovali na vousatého a sympatického kapitána, který dopravoval ekti do různých tuláckých stanic. Cesca vysvětlila,

jak Nikko našel trosky na plánované Kamarovově trase. Nikko se zakřenil, jako by měl být za svůj objev odměněn, Cesca však řekla: „Promluvím si s tebou později," a poslala ho i s pomocníky pryč, aby Tuláci mohli pokračovat v jednání. Nikkův otec Crim, který se schůzky účastnil, zbledl překvapením a hněvem.

Cesca pokračovala: „Všechny naše testy a analytické procedury jednoznačně potvrdily zásah OSZ. Toto udělaly jazery. Velký Houser je už natolik zoufalý, že se na Tulácích dopustil vraždy a pirátství."

Potom vůdce klanů nechala, aby si sami domysleli následky.

„Ti arogantní šmejdi!" vykřikl břichatý Roberto Clarin. Řídil překladiště Hurikán, které bylo cílem poslední Kamarovovy cesty.

„Může to být čin jedné horké hlavy," namítla Anna Pasternaková. „Nevíme, jestli je to nová Houserova politika."

„Chceš je omlouvat? Něco takového nemůžeme ignorovat!" řekl Crim Tylar.

„Hanza je zodpovědná za činy své násilnické armády." Clarinova buclatá tvář hrála do fialová. „Dobře ví, co se stalo s Ravenovou lodí, a přitom se nenamáhá přiznat to."

„Myslíš, že Ravena zajali?" zeptal se Alfred Hosaki. „Myslíš, že ho drží na některé ďábelské vězeňské planetě?"

„Ach, proč by to dělali?" namítl Fred Maylor, praktický jako vždy.

„Aby ho mohli vyslýchat, získat informace. Zatraceně, byl to můj přítel!"

„Je mrtvý!"

Cesca je chvíli nechala, aby se překřikovali bez jakéhokoliv pořádku, teprve pak zvedla hlas a opět se ujala řízení porady. „Je čas, abychom pohlédli na své Hvězdy. Hlavní otázka zní: co s tím uděláme?"

„Já říkám, přestaňme jim prodávat ekti, to je jasné," zaburácel Clarin. „Jejich pirátské lodě už z mého překladiště nedostanou ani kapku paliva. Nemáme dost pro sebe. Já říkám, přestaňme obchodovat se zloději a vrahy."

Tuláci křičeli a hádali se, většina byla stejného mínění, Cesca je ale varovala. „Tady opatrně! Klany potřebují s Houserem obchodovat. Získáváme od něj polovinu materiálu pro průmysl a vyspělé technologie.“

„Nemluvě o příjmech. Jsou našimi největšími odběrateli ekti,“ řekla Pasternaková. „Skuhrají na naše vysoké ceny, ale vždycky zaplatí.“

Fred Maylor chladně poukázal na zjevnou skutečnost. „Až na případy, kdy zničí naši loď a ekti ukradnou.“

Crim Tylar se zamračil. „Od počátku hydroské války postrádáme asi tucet lodí. Kdo věří, že Raven byl první nebo jediný, koho osíci přepadli?“

Cesca si zachovala tvář, přestože až příliš dobře věděla, že také loď Jesse Tamblyna zmizela beze stopy. Stal se snad také obětí útoku OSZ?

„Pokud jde o mne, já s vrahy obchodovat nepotřebuji!“ prohlásil Maylor s pohrdavým odfrknutím. Několik dalších klanových vůdců souhlasně zamručelo.

„Skat, vždyť stejně nemáme ekti nazbyt.“ Clarin, stále soptící hněvem, zkřížil paže na svém objemném břichu. „Získáváme je za cenu vysokého rizika a platíme vlastními životy. Můj vlastní bratr zemřel u Erphanu ještě dřív, než jsme vůbec věděli, o co hydrogům jde. Já říkám – zarazme dodávky, dokud Houser nezmění své způsoby a nezačne se k nám chovat s úctou, kterou si zasloužíme.“

„Jak dlouho může trvat, než se k nám připlazí?“ prohodil Hosaki. „Jiný zdroj paliva nemají.“

„Tak mám pocit, jako by bylo rozhodnuto předem,“ řekla Anna Pasternaková.

Slovní přestřelka mezi klanovými vůdci pokračovala, jak se postupně dostávali do varu. Cesca se snažila zůstat klidná a pevná, dělala vše, aby jim neuvážené jednání rozmluvila.

„Musíme být opatrní a zvážit následky. Obávám se, že se to obrátí proti nám. Osíci už prokázali ochotu použít proti nám násilí. Co když tak spustíme další nájezdy na bezbranné tulácké lodě či základny? My všichni pak můžeme velmi trpět.“

„Mluvčí, musíme jim ukázat, že nás nemůžou takhle šikanovat!“ Maylor jen málokdy býval tak rozčilený.

„Hm, ale oni nás *mohou* šikanovat, pokud budou opravdu chtít,“ zamumlal Hosaki. „Mají velkou armádu a spoustu lodí. Nebudeme schopní se osíkům postavit, jestli se do nás pustí.“

„Nepustí se do nás, pokud nás nenajdou. Odkdy jsou Tuláci snadno k nalezení?“

Crim Tylar bouchl pěstí do stolu. „Souhlasím s Robertem Clarinem. Přerušení obchodních vztahů s Houserem je naše jediná možná odplata. Mají vojenskou moc, ale za námi stojí obchodní síla. Zemská hanzovní liga to ví.“

„Ano! Zastavíme všechny dodávky paliva, dokud prezident nebo král neodsoudí pirátství spáchané Obrannými silami Země.“

„A pachatelé musí být vydáni spravedlnosti!“ vykřikl Clarin.

„Ach, prostě jen najdou nějakého obětního beránka!“

„Koho to zajímá? Hlavně když se přiznají ke svým činům.“

„A musí odpřisáhnout, že nedojde k dalším útokům.“

„Skat, tohle všechno nikdy neudělají,“ zasténala Pasternaková.

„Dobrá, pokud odmítnou hrát podle našich pravidel, pak my Tuláci budeme mít všechno palivo jen pro sebe,“ řekl Clarin. „Co je na tom špatného?“

Cesca rozkurážené vůdce klanů opět vybídla k obezřetnosti. „Dáme si den, abychom si promysleli vše, o čem jsme tady hovořili. Během té doby bude zapotřebí získat stanoviska ostatních představitelů klanů. Samozřejmě musíme jednat – ale měli bychom podniknout správné kroky.“

„Já nic zvažovat nemusím,“ řekl Tylar. „Pro mě je všechno naprosto jasné. Moje Hvězda se proměnila v novu.“

„Jsem připraven hlasovat,“ přidal se Clarin. „Proč se utápět v bezvýznamných debatách?“

Cesca ještě nikdy neviděla, aby se vůdci klanů tak snadno shodli. „Jste připraveni nést následky? Naše klany si budou muset utáhnout opasky ještě víc. Musíme se připravit na tvrdou odvetu.“

Pasternaková si jen odfrkla. „Jsme Tuláci! Vždycky dokážeme přežít. Vesmír nám poskytne suroviny, které potřebujeme, jen když

budeme dost odvážní a obratní, abychom si je vzali. Samotné Randezvous je dokonalým příkladem toho, že dokážeme žít i tam, kde nikdo jiný.“

„Ano, ani *Kanaka* kdysi nepotřebovala obchodní svazky s Hanzou,“ řekl Clarin. „Nikdo z nás je nepotřebuje. Je čas, abychom si připomněli naše dědictví možná jsme příliš změkčilí, příliš rozmazlení tím, jak spoléháme na všechen ten přepych z Hanzy. Když jsme před dávnými časy opouštěli Zemi, nikdy jsme neměli v úmyslu se vrátit. Je čas, abychom přeťali pupeční šňůru.“

Cesca, navzdory vlastním pochybnostem, respektovala vůli rodin. „Nebude to snadné, ale možné ano.“ Vstala ze svého místa v čele stolu. „Přežijeme. Vždycky jsme přežili.“

28. ORLI COVITZOVÁ

Po nejlepší večeři, jakou dokázala připravit – dušených houbách, jak jinak – se Orli pustila do domácích úkolů. Otec ji políbil na tvář a odešel do města. Diskuse s ostatními dremenskými kolonisty, které obvykle končily stavěním vzdušných zámků, přímo miloval. Jakmile Orli dokončila úkoly, rozbalila svůj starý a rozladěný syntezátor a pilně cvičila, nechávala své prsty bloudit po klávesách a přehrávala si známé melodie. Nastavila vyšší hlasitost a jak se nechávala unášet náladami, hrála stále energičtěji. Jakýmsi nedefinovatelným způsobem její melodie vyprávěly příběh, odrážely něco z jejích vzpomínek, dokonce i názory na ostatní lidi v městě, kteří se, jak věděla, jejímu otci za zády posmívali.

Kdykoli hrála v Janově přítomnosti, tleskal tak často, že ji rušil. Nyní, když byla sama, mohla do improvizace vlít celé srdce. Hudba ji konejšila i bavila.

Nadaná, třebaže neškolená hudebnice, ráda poslouchala staré kompozice, analyzovala strukturu symfonií, aby mohla vytvářet vlastní skladby. Naneštěstí její malá sada syntezátorů skýtala velmi

omezené možnosti. Jan jí neustále sliboval, že až vydělají dost peněz, pošle ji na tu nejlepší školu v Hanze. Jak Orli věděla, myslel to upřímně, pochybovala však, zda na něco takového budou mít vůbec někdy prostředky.

Unavená a bolavá z celodenní práce na mokrém houbovém poli Orli odložila syntezátor a usnula na pohovce. Probudil ji až otec, který do místnosti vrazil prefabrikovanými dveřmi, s nadšeným úsměvem od ucha k uchu. Srdce se jí sevřelo – tento výraz nikdy nevěstil nic dobrého.

„Dobrá zpráva, děvče! Příležitost, jakou nemůžeme zahodit!“

Promnula si oči, vstala a šla mu naproti, aby ho objala na uvítanou. „Co je to?“

„Ale no tak – projev aspoň trochu nadšení! Může to být pro nás velký zlom. Už jsi slyšela o tom novém kolonizačním plánu Hanzy?“

„O osidlování opuštěných klikisských planet? Ale ty jsou suché a pusté a…“

„A *teplé,* holka. A plné slunce. Půda tam není obsazená. Příští týden se na Dremenu zastaví hanzovní loď, aby nabrala dobrovolníky a dovezla je k nejbližší transportní bráně. Dostaneme dotace, Hanza nám poskytne vybavení, všechno co budeme potřebovat. Stanou se z nás dobyvatelé! Bohatí těžaři nebo dřevařští magnáti. Možnosti jsou nekonečné.“

„Odjíždíme už za… týden?“ Měli jen pár osobních věcí, které bylo třeba sbalit a připravit. Vždycky cítila, že je jen otázkou času, kdy její otec opět vsadí vše na jedinou kartu a pustí se za dalším snem. „Ty jsi nás už přihlásil, nemám pravdu?“

„Vlastně ano.“ Vjel jí prsty do vlasů. „Naše jména jsou hned na začátku seznamu.“

29. MÁG IMPERÁTOR JORA'H

Ddru'h mu byl ze všech bratrů věkem nejbližší, přesto byl dobroský místodržící ze všech poddaných v ildiranském Impériu tím posledním, koho si Jora'h přál vidět. To on, snad ještě víc než jejich otec, nesl zodpovědnost za chovný program. Přesto Jora'h, zatímco podnikal přípravy, aby se mohl na Dobros vypravit sám, požádal svého bratra o kompletní zprávu ohledně Niry. Pokud nic jiného, mohl ji Udru'h uvolnit z chovných baráků a držet v bezpečí.

Jora'h přijal bratra formálně, zalit oslnivým barevným světlem proudícím skrz kupoli nebesféry. Rozměrné arboretum nad jeho hlavou bylo plné rostlin, květin, kapradin, třepotavých, motýlům podobných tvorů, a bzučících pernatíků. Vejčité křeslo usazené na pódiu obklopovalo několik věrných strážných.

„Tak mluv! Našel jsi ji?" Mág-imperátor se ve svém kokonu naklonil kupředu. Početné poutníky a návštěvníky ze všech kruhů poslal pryč. Pro tuto schůzku bylo zapotřebí soukromí.

Tvář dobroského místodržícího vypadala jako vyřezaná z kamene. Jeho oholená hlava byla dokonale hladká, přestože si ostatní místodržící nechali po otcově pohřbu vlasy opět dorůst. Měl na sobě praktický oděv okrášlený jen několika málo nápadnými ozdobami a třpytivými pásy na solární energii, které si někteří dvořané oblíbili.

Udru'h pozvedl hlavu a jeho hvězdně modré oči se rozzářily jasným světlem uvnitř místnosti. „Vůdce, právě jsem z Dobrosu obdržel informace, o něž jsi mě žádal."

„A? Pověz mi o Niře. Jestli jsi jí ublížil."

Místodržící sklopil zrak. „S lítostí ti musím oznámit, že lidská zelená kněžka byla nešťastnou náhodou zavražděna. Je to politováníhodné a rozhodně se tak nestalo na můj příkaz."

Jora'h se ve svém zámotku podobném křesle vrhl kupředu a rukama uchopil okraj, jako by chtěl masivní materiál rozdrtit. „Cože?" Jeho nitrem bouřil hněv a nečekaná bolest nad ztrátou znovuoživené naděje. „Ty jsi ji zabil!"

„Ne, vůdce! Byla to strašlivá nehoda. V chaosu po smrti našeho otce mnoho Ildiranů propadlo panice, protože zůstali odděleni od *thismatu.* Přestali se ovládat.

Zelená kněžka se pokusila utéct a někteří z dobroských strážných… zasáhli nepřiměřeně tvrdě.“

Nira byla pryč! „Proč jsem to necítil? Proč jsem to nevěděl?“

Udru’h, hledící mu přímo do tváře, zůstal chladný a racionální. „Všichni jsme byli odtrženi, dokud ses nestal Mágem-imperátorem, vůdce. Neměl jsem kontrolu nad vlastními vojáky.“

Jora’h věděl, že mu bratr musí říkat pravdu. Dřív mu otec o Nižině smrti lhal, tentokrát ale nemohlo jít o vymyšlenou historku. Dosud žádný místodržící nebyl schopen skrýt pravdu před Mágem-imperátorem. Tam, kde mělo být srdce, cítil jen dutou prázdnotu, novou, temnou zející díru.

Udru’h měl alespoň tolik slušnosti, aby sklonil hlavu, viditelně zahanben. „Omlouvám se za zármutek, který ti tato záležitost působí. Vím, že zelená kněžka byla matkou tvé dcery Osira’h a několika dalších dětí ze smíšené krve.“

„Tvoje intriky na Dobrosu mi už přinesly tolik bolesti!“ Jora’h se opět utvrdil ve svém odhodlání najít způsob, jak projekt zastavit a přitom zachránit Impérium před hydrogy. „Kdy konečně budeš mít pocit, že už jsi toho napáchal dost?“

„Spokojen budu teprve tehdy, až v zájmu Impéria dosáhnu úspěchu. Veškeré mé úsilí směřovalo k získání prostředku, jenž by nám umožnil přežít běsnění hydrogů. Dcera, kterou ti dala zelená kněžka, je možná tím klíčem.“ Udru’h hovořil zcela nevzrušeně. „Třebaže mi nevěříš, třebaže si z nějakých důvodů myslíš, že jsem tu ženu zabil, zamysli se, zda bych úmyslně zničil tak vzácný materiál. Opravdu, byla to nehoda.“

Jora’h zapátral po zářivých duchovních vláknech pojících ho s každým z jeho poddaných, zvlášť s bratry a šlechtickými syny. Dobroský místodržící měl silnou mysl, *thisma* svíral pevným stiskem, a Jora’h nezaznamenal žádný zjevný klam. Udru’h během vleklého čekání neodvrátil pohled, ani nejevil známky neklidu.

Žal Jora'ha přímo dusil. Byl Mágem-imperátorem tak krátce! Během několika dnů by spěchal na Dobros, aby svou milovanou Niru zachránil. Teď už však bylo příliš pozdě. Opět selhal dřív, než mohl napravit spáchané zlo.

Chvějící se Mág-imperátor se naklonil kupředu. Jeho hlas zněl chraplavě, ostře. „Udru'hu, chci, abys předal vládu nad Dobrosem tak rychle, jak to jen bude možné. Nastávajícím místodržícím je Daro'h, naučíš ho vše, co potřebuje vědět."

„Taková je tradice, vůdce. Samozřejmě udělám, jak nařizuješ."

Jora'h pomyslel na svého syna, inteligentního a ochotného mladíka. Váhal, zda má Daro'ha vyslat na tak bezútěšné a pochmurné místo, ildiranská tradice však měla váhu zákona. Jeho životní dráhu určilo pořadí mezi sourozenci, nikoli povaha. Druhorozený syn byl předurčen k roli dobroského místodržícího. Od této chvíle byl Jora'h odhodlán dobroský experiment bedlivě sledovat – dokud nerozhodne o způsobu, jak jej ukončit.

Pokud jej vůbec bude moci ukončit.

„I když je Nira mrtvá, přesto stále chci navštívit Dobros, abych na vlastní oči spatřil chovný program a zjistil, jak zacházíte s lidskými vězni. Udělám vše co je v mých silách, abych napravil zlo, které na nich bylo po generace pácháno."

Nebyl však už důvod ke spěchu. Nira zemřela.

Co když jeho otec měl pravdu? Co když osvobození lidských zajatců povede ke zkáze ildiranského Impéria? Hydrogové pokračovali ve svých útocích. Bude zapotřebí uzavřít nová spojenectví…

V nebesféře nad jeho hlavou štěbetali poletující ptáci. Vzhlédl k bujnému listoví a myslel přitom na Niru a na její práci zelené kněžky, na krásný Theron, prastaré světostromy. „A také chci konečně spatřit svou dceru."

Jora'h spatřil v očích svého bratra záblesk skutečné Pýchy a úcty. „Ano, vůdce. Musíš Osira'h vidět – potom si uvědomíš, že se všechna ta námaha vyplatila. Tvoje dcera zajistí v této válce ildiranskému Impériu bezpečí."

Služebníci vynesli netrpělivého Mága-imperátora na plošinu na vrcholu nejvyšší věže Hranolového paláce. Tam stál jeho bratr Rusa'h oděný do světlé řízy a koupal se v teplém světle početných sluncí, hlavu zvrácenou dozadu tak, aby jeho tvář zalévala čistá záře. Bez mrknutí hleděl na oslnivé hvězdy, jako by se nemusel bát oslepnutí. Nedávno probuzeného hyrillského místodržícího obklopovali čtyři zvědaví světlonoši a dva dějepravci dychtící vyslechnout jeho příběh a poznat jeho myšlenky.

Rusa'h hovořil, pokoušel se najít výrazy, jimiž by popsal své zážitky a poznání, jehož se mu dostalo. Pozorní dějepravci si ukládali do paměti každé slovo, světlonoši se zajíkali při jeho líčení a zvažovali, jaké dopady to bude mít na vše, co učili a čemu věřili. Rozruch doprovázející příchod Mága-imperátora je přiměl, aby se otočili.

Jora'h pohlédl na svého bratra, jehož zrak dál zůstával upřen na jasná slunce na nebi. „Dohániš ztracený čas, bratře? Chceš si vynahradit všechno to světlo, které jsi zmeškal během subthismatického spánku?"

Rusa'h se k němu zvolna otočil. „Viděl jsem samotný Věčný jas. Všechna slunce na nebi Ildiry, ani celé Horizontální hvězdokupy se tomu nemohou rovnat." Dříve hédonický Rusa'h miloval početnou společnost, dlouhé oslavy, přítulné ženy, hudebníky a artisty. Teď však byl zotavující se místodržící zamlklý, uzavřený a zahloubaný.

Rusa'h poslal světlonoše a dějepravce pryč z plošiny a pak promluvil k Mágu-imperátorovi. „Musím se ihned vrátit domů na Hyrillku. Můj lid mě potřebuje. Zůstali příliš dlouho bez… přímého vedení."

„Souhlasím. A Pery'h tě doprovodí. Je čas vyslat všechny nastávající místodržící na jejich planety."

Rusa'hova tvář neprozrazovala ani špetku přátelství či vřelosti vůči svému nástupci. „Pery'h…" Jako by se snažil upamatovat, kým mladík vlastně je. „A Thor'h. Ano, Thor'h."

„Thor'h je nyní Prvním následníkem," namítl Jora'h.

„Velmi by mi to… pomohlo, zvlášť v čase tak velkých změn."

„Pomůže ti nastávající místodržící Pery'h. Je to jeho povinnost."

Jakkoli to bylo šokující, Rusa'h se odvážil odporovat. „Thor'h toho hodně ví o Hyrillce i o tom, jaká byla dřív…, a zná mě. Pery'h se teprve musí všechno naučit." Když se k němu Rusa'h obrátil s výrazem, v němž nebyla prosba a zoufalství, ale prostá potřeba, Mág-imperátor se dal obměkčit. Třeba bude nedospělému Thor'hovi účast na tak důležitém úkolu, jakým je dokončení obnovy Hyrillky, jen ku prospěchu. Svého nejstaršího syna může ostatně kdykoli povolat zpět, a Rusa'h zjevně potřeboval pomoc.

„Dobře, První následník tě může krátce doprovodit, aby byl přítomen předání moci. Díky tomu se Impérium stane silnějším."

„Ano." Rusa'h opět upřel zrak na oslnivá slunce. „Možná silnějším než dřív."

30. DOBROSKÝ MÍSTODRŽÍCÍ UDRU'H

Ta zelená kněžka mu už způsobila pěknou řádku problémů. Přitom pokaždé, když si Udru'h myslel, že našel řešení, byl vzápětí donucen čelit nečekaným následkům. Kdyby Nira nebyla tak neuvěřitelně cenná pro chovný program, zabil by ji už před lety. To by však bylo jen zbytečné gesto, mrhání jejím potenciálem.

Přestože Mág-imperátor na své návštěvě Dobrosu stále trval, přinejmenším nyní už *věřil*, že Nira je mrtvá. Díky neuvěřitelnému duchovnímu úsilí se Udru'hovi podařilo uchovat si své tajemství. Od nynějška to však bude ožehavá a nebezpečná hra, dokud se místodržící nerozhodne, co s Nirou udělá…

Zanedlouho Ildiru opustilo velkolepé procesí, septem bitevníků Sluneční flotily, jejichž úkolem bylo dopravit místodržící a jejich mladé učedníky na jednotlivé ildiranské planety. Hned na druhý den Udru'h a jeho nastávající místodržící dorazili na Dobros. Zatímco se ostatní z jeho doprovodu vrátili ke své práci v přeplněných chovných táborech, místodržící si vzal Daro'ha pod svá křídla. Na společné schůzce s lékaři a správci se ujistili, že všechny experimenty

pokračují podle očekávání a že lidští chovní jedinci nezpůsobili žádné potíže. Pak jeho mladý synovec začal svědomitě studovat důležitá základní fakta o kolonii, kterou měl brzy převzít.

Nyní se musel místodržící věnovat vlastní naléhavé záležitosti. Byl pryč příliš dlouho. Sebral všechnu sílu, obrátil své nitro k Věčnému jasu a pak odlétl v rychlém člunu na opačnou stranu planety. *Sám.*

V každém Ildiranovi vzbuzovala osamělost a izolace stejnou instinktivní hrůzu jako temnota, Udru'h to však musel snést. Utajení bylo v tomto případě důležitější než jeho pohodlí. Byl dost silný. Neodvažoval se s sebou vzít nikoho, dokonce ani svého nejoddanějšího lékaře.

Nikdo jiný nevěděl, že Nira je naživu.

Udru'h hodně cvičil, utužoval své duševní schopnosti, posiloval své spojení s rozsáhlou sítí *thismatu.* Dokáže vydržet tuto nezbytnou trýzeň, přinejmenším na krátkou dobu.

Vyždímal z motorů svého plavidla maximální výkon a s burácením je hnal po dobroském nebi k neosídlené pevnině na jih, k rovníku. Jakmile spatřil rozsáhlou hladinu velkého mělkého jezera, věděl, že už je blízko svému cíli. Uběhly celé hodiny, hodiny samoty, Udru'h však pevně svíral řízení a letěl dál.

Nebylo to tak špatné. *Zatím ne.* Byl silný, ano, dost silný… jistě silnější než Jora'h.

Po náhlém skonu bývalého Mága-imperátora, dokud bylo *thisma* stále roztrháno a všichni Ildirané rozprášeni, zmatení, *odpojení,* se dobroský místodržící chopil své příležitosti. Čekal na ni.

Když Jora'h – tehdy ještě První následník – zjistil, že Nira stále žije, byl pošetile odhodlán zničit celý dobroský projekt, zmařit staletí pečlivých pokusů, ohrozit budoucnost ildiranského Impéria; to vše pro lásku jediné ženy. Dokonce ani ne Ildiranky, ale *lidské* ženy, jejíž telepatické schopnosti a spojení s myslícím svetolesem nabízely nepředstavitelné možnosti.

Celá léta Udru'h přihlížel, jak jeho nejlepší světlonoši a odborníci na rozvoj duchovních schopností školí Osira'h a její sourozence. Usmíval se a vše nenápadně sledoval, po celou tu dobu však sám

zlepšoval vlastní dovednosti, cvičil mentální techniky a posiloval své schopnosti. Dobroský místodržící se naučil nasadit zdvořilý výraz a zcela přitom vyprázdnit svou mysl, vztyčit vnitřní zátarasy kolem určitých myšlenek a skrýt tak některá ze svých tajemství před svými druhy.

Nejprve to vnímal jako hru, potom jako určitou výzvu, jejíž zvládnutí mu nakonec přineslo skutečnou dovednost, o níž ostatní Ildirané nemohli mít ani tušení, protože by je ani nenapadlo, že by někdo o něco takového vůbec mohl usilovat. Udru'h se vždy obával neuvážených rozhodnutí svého bratra. Protože by nemohl právoplatnému Mágu-imperátorovi otevřeně vzdorovat, ani odmítnout jeho přímé rozkazy, musel se na určité možnosti připravit předem.

Poté, co se dobroský místodržící naučil vyloučit některé zřetelné myšlenky z *thismatu*, pomocí meditace a dalšího studia objevil způsob, jak odklonit duchovní vlákna ovládaná jeho bratrem. Dokud by Jora'h nezačal cíleně pátrat, neměl možnost zjistit, že dobroský místodržící lže.

V oněch temných dnech předcházejících okamžiku, kdy byl Jora'h schopen ujmout se vlády, využil Udru'h nastalého zmatku a vytáhl Niru z chovného tábora. Jeho strážní, poslušní rozkazů, které jim zanechal, ztloukli zelenou kněžku do bezvědomí – ve skutečnosti mnohem surověji než měl místodržící v úmyslu, takže ji málem zabili. Měli alespoň dost rozumu, aby ji posléze udrželi při životě, omámenou drogami. Pak, než bylo *thisma* opět obnoveno, Udru'h našel místo, kde ji mohl skrytě držet.

Vzhledem k Jora'hove posedlosti touto ženou místodržící věděl, že i kdyby všechny jeho plány selhaly, Nira mu stále může posloužit jako trumf při vyjednávání.

Udru'h nevěřil, že by byl kdokoliv jiný schopen udržet takové tajemství pevně uzavřené ve svém nitru. Nemohl Niru nechat obklopenou obslužným personálem, který by ji opatroval a krmil. Ne, Nira musela zůstat sama a být zcela samostatná. Sám pro ni nalezl dokonalou klec, prostornou celu neskýtající sebemenší

možnost úniku, kde mohla zelená kněžka přežít, aniž by o ní kdokoli věděl.

Během dnů krize předcházejících vládě nového Mága-imperátora spěchal Udru'h z Ildiry zpátky na Dobros, převzal od strážných omámenou a bezduchou ženu a osobně ji dopravil na jižní polokouli, daleko od chovného tábora, do zcela odlišného klimatického pásma. Našel malý, ale pohostinný ostrov uprostřed rozlehlého jezera, tam ji vysadil a odletěl zpátky na Ildiru, kde se zúčastnil nástupnického obřadu a pohřbu. Ve všem tom zmatku si Jora'h bratrovy krátké nepřítomnosti ani nevšiml.

Nyní, o několik týdnů později, se Udru'h vrátil, aby se ujistil, že Nira stále žije. Když zakroužil nad ostrovem, spatřil přístřešek, který si žena zbudovala z odumřelého dřeva. Její smaragdová kůže dokázala fotosyntézou přeměnit sluneční svit na živiny. Pro Ildirana by byla taková izolace nejstrašnějším trestem. Avšak Nira byla silná. To vypozoroval už ze způsobu, jakým čelila utrpení v chovném táboře.

Přistál se svým člunem na místě, kde stromy nerostly tak hustě, vystoupil ven a nadechl se vlhkého vzduchu, tolik odlišného od vůně travnatých pahorků na severu. Slunce ho bodalo do holé lebky, zatímco se přimhouřenýma očima obezřetně rozhlížel po Niře. Napadlo ho: co když Nira zešílela a každou chvíli se na něj vrhne, ozbrojená kamenem?

Místo toho mu vyšla vstříc, vzpřímená, kromě roušky kolem beder zcela nahá. Pohlédla na něj a ve tváři neměla strach, ale hněv. Viděl v ní pohrdání i odevzdanost. „Uzdravila ses ze svých zranění," řekl Udru'h. „Zdáš se zdravá a silná, dokonce i v naprostém odloučení."

„Nejsem sama. Mám stromy." Zdálo se, že čerpá sílu z podivných pokroucených dřevin s širokými vějířovitými listy. „Všude je lépe, než ve tvém chovném táboře."

„Mnoho potomků kolonistů z *Burtona* by nesouhlasilo." Otočil se a rozhlédl, uprostřed nezměrné rozlehlosti jezera, pod otevřeným nebem, cítil narůstající úzkost. Přítomnost člověka ho neuklidňovala, neboť lidská žena nebyla spojena s *thismatem.*

Nira se k němu blížila, tak sebevědomá a silná, až Udru'h udělal úkrok dozadu. Věděla, jak nesnáší samotu, zatraceně! „Mám zbraně," řekl, a žena se usmála. Proklel sám sebe za ten záchvěv strachu.

„Možná si myslíš, že jsi mě poslal do strašlivého vyhnanství, ale pro mě je to malý kousek ráje se spoustou vody, stromů a slunce. Našla jsem jedlé plody a kořínky, které doplňují mou stravu." Pozvedla své zelené paže. „Tohle pro mě není děsivé vězení, jak jsi zamýšlel. Mohu tady žít celá léta."

Oba věděli, že nemá naději na útěk. Klidné jezero se táhlo až k pustému horizontu, žádná jiná země nebyla v dohledu.

I kdyby Nira dokázala překonat nezměrné vody dělící ji od nejbližšího pobřeží, kam by potom šla? Bylo jí lépe tady, na místě, které jí určil Udru'h. Jednou ji možná bude potřebovat a odveze ji zpátky do civilizace…

„Já vím, co děláš," řekla Nira. „Tvůj život je lež.

Všechno kolem Dobrosu je lež, a ty mě tady skrýváš právě tak, jako skrýváš všechny potomky lidí z *Burtona.*"

„Možná." Místodržící ustoupil o další krok, blíž ke své lodi. Úzkost v něm narůstala. Už se nemohl dočkat, až se vrátí zpátky do chovné kolonie, kde bude obklopen dalšími Ildirany a pocítí jejich uklidňující přítomnost. „Dovézt tě sem bylo nutné. Lidé se dají snadno oklamat. Můj bratr Jora'h ale není tak… důvěřivý."

„Ne," řekla s úsměvem. „On mě najde."

31. BASIL WENCESLAS

Za zavřenými dveřmi pohlédl Basil každému ze svých nejbližších poradců do očí a věděl, že od nich může čekat upřímný názor a pečlivou analýzu. Jak jinak. Takhle se pracovalo. Tak se dělal pokrok. A takto se rozhodovalo o budoucnosti lidské civilizace.

Nebylo nutné znepokojovat většinu občanů podrobnostmi o skutečném způsobu řízení Hanzy.

Basil nechal šálek se svou kardamonovou kávou nedotčený a ujal se řízení soukromé schůzky. „Nejdříve nám, admirále Stromo, zobrazte úplný přehled zásob ekti ve Spirálním rameni. Pro realizaci nového kolonizačního plánu potřebuji vědět, které zásoby jsou nejpříhodněji umístěny v blízkosti klikisských planet. Ty nám pak poslouží jako hlavní přestupní stanice."

Podřízení styčného důstojníka už zprávu připravili, načrtli rozmístění distribučních bodů a skladišť OSZ. Po tvrdém potlačení vzpoury na Yrece se ostatní okrajové kolonie zalekly a dobrovolně odevzdaly své nezákonně shromážděné zásoby. Basil věřil, že výsledný obraz bude poměrně přesný.

Zatímco na desce stolu vyskakovala jednotlivá data, Basil se obrátil ke svému zástupci. „Pane Caine, prosím o rozumný odhad množství paliva, které můžeme získat v průběhu příštích šesti měsíců – to znamená pravidelných dodávek Tuláků plus očekávaný výnos z našeho vlastního těžeru u Qronhy 3. První zásilka má dorazit co nevidět, nemám pravdu?"

„Zítra nebo pozítří, pane."

Stavebnicový těžer byl spuštěn a začal pracovat čtyři dny před stanoveným termínem, zelený kněz Kolker o všem posílal pravidelná hlášení. Sullivan Gold odeslal první dodávku ekti dřív, než slibovaly Basilovy nejoptimističtější odhady.

„Vyčleňte ji pro kolonizační iniciativu. Chci, aby pokračovala plnou parou vpřed, dokud jsou lidé optimističtí."

Bledý zástupce přikývl. „Je to jako dobývání Divokého západu, mělo by to ovlivnit všechny trhy. Investoři se budou předhánět, aby urvali kus přírodního bohatství nových planet."

Basil zabubnoval konečky prstů na desku stolu a konečně usrkl kávy. „Pustili jsme se do věci, při níž jde o pohádkový majetek, dokonce o budování celých dynastií. Pokud máme uspět, nesmíme se zastavit."

„Vzhledem k důležitým vojenským potřebám," zamručel generál Lanyan, „nepovažuji za moudré dávat tolik paliva kolonistům.

Protiřečí to vašemu vlastnímu argumentu, že klikisské portály sníží naši spotřebu ekti.“

Basil se na velitele OSZ zamračil. „Jednou to bude pravda, generále, ale nejprve musíme ekti investovat. Bude zapotřebí sáhnout do našich současných rezerv, abychom přepravili vybavení, potravinové zásoby, prefabrikovaná obydlí, dokonce i lidi. Je to jako železniční doprava. Jakmile se dostaneme na koleje, můžeme se libovolně pohybovat z jedné stanice do druhé – nejdříve se však všichni musí dopravit k nejbližší zastávce.“

Cain pak pokračoval klidným hlasem ve vysvětlování. „A taky, generále, jakmile se síť portálů zaběhne, vymaníme se ze závislosti na Tulácích a jejich předraženém ekti. Taky se nebudeme muset podbízet Theronu kvůli zeleným kněžím – kteří OSZ neustále opouštějí, protože budeme mít vlastní prostředek okamžité komunikace; přinejmenším v rámci planetární sítě. A konečně – obejdeme se bez vodíku z obřích plynných planet, takže ani nebudeme dráždit hydrogy.“

Admirál Stromo vypadal, jako by se mu ulevilo. „Pamatuji na doby, kdy bylo naší jedinou starostí trestat vzpurné kolonisty, kteří neplatili daně.“

„Zatím ale válka pokračuje,“ namítl generál. „Na váš příkaz, pane prezidente, jsme připravili ke svržení další tři Klikisské pochodně. Musíme určit vhodné cíle.“

„Je třeba položit si otázku, pane prezidente, zda je nyní ta pravá chvíle k eskalaci napětí mezi námi a hydrogy.“ Cain, na tváři neutrální výraz, se chopil role ďáblova advokáta. „Proč nezůstat v ústraní a nerozjet novou kolonizační vlnu, zatímco se hydrogové budou potýkat s faery?“

„Protože na nás nepřestanou útočit,“ odpověděl Lanyan. „Hydrogové dali jasně najevo, že nás rozdrtí, kdykoliv k tomu dostanou příležitost. Potřebujeme další cíle, abychom jim ukázali, že to myslíme vážně, že jim *můžeme* zasadit ránu.“

„Souhlasím. Kterákoliv obří plynná planeta je vhodná, pokud uvnitř žijí hydrogové.“ Basil se nadechl. Teď, když se konečně

rozhodl použít jejich nejúčinnější zbraň, dychtil po výsledcích. „A jak si zatím vedou naši noví vojenští compové?“

„Jsme docela spokojení, pane prezidente. Vzhledem k tomu, jak dobře se compy řízené lodě osvědčily při zkušební misi, mám v úmyslu nasadit je v širším měřítku. Naše loděnice chrlí bitevní lodě po tisících – obry, manty, hromoklíny i štítonoše. Bez doplnění posádek vojenskými compy bychom neměli pro všechna tato plavidla dostatek personálu.“

Cain generála s maličko pyšným úsměvem přerušil. „Tak si říkám, proč compy nevyužít ještě víc? OSZ jsou, zdá se, s tímto přístupem spokojené. To je ten nový nápad, který jste po mně chtěl, pane prezidente.“

„Compové jsou postradatelní. Tyto lodě nové konstrukce nám umožní této skutečnosti využít.“ Lanyan přistrčil plány přes stůl k Basilovi, který začal návrhy zkoumat.

Stromo ve snaze rovněž získat nějaké zásluhy dychtivě vysvětloval: „Povšimněte si, že pancéřování těchto modifikovaných křižníků je významně posíleno, a motory zabírají větší část dostupného prostoru. Zrušili jsme obytnou část a zbytečné systémy podpory života. Je to v podstatě létající kus pevného, neproniknutelného pancíře.“ Pokrčil rameny jako by toto byly veškeré informace, které Basil potřebuje.

„A jaký je jejich účel? Budou je řídit vojenští compové?“

Cain řekl: „Jsou určené k *taranování hydroských lodí,* jako to udělal ildiranský adar u Qronhy 3. Můžeme ty lodě postavit, pro zajištění většiny důležitých funkcí použít compy, a pak je vyslat. Budeme potřebovat jen minimální lidskou posádku pro zajištění okamžitých rozhodnutí.“

Basil dál studoval plány, přikyvoval, ale přesto vznesl dotaz: „Ke Golgenu jsme vyslali průzkumnou skupinu s compskou posádkou, zmizela však beze stopy. Pět mant a jedna obří loď jsou pryč.“

„Jejich úkolem bylo pozorovat hydrogy, pane prezidente,“ podotkl Stromo omluvným tónem. „Žádný div, že byli zničeni. Ale podívejme se na celou věc z druhé strany. Když postavíme lodě,

které jsou *určeny* ke zničení, pak každá zničená loď znamená bod v náš prospěch.“

„Dobře,“ řekl Basil. „Ale co ta minimální lidská posádka? Čekáte snad, že se z nich stanou kamikadze? Proč by měli sedět na můstku těchto beranidel a vést je přímo proti hydrogům?“

Lanyan a Stromo se na sebe podívali, jako by odpověď byla jasná. „Jsme si jistí, že najdeme dostatek dobrovolníků, pane prezidente.“

„Nebude to však nutné,“ přerušil je Cain tichým zdvořilým hlasem. „Můžeme pozměnit konstrukci tak, aby osádka můstku mohla v poslední minutě vypustit jakési záchranné čluny. Alespoň by tak dostali šanci.“

„Jak chcete,“ odsekl Lanyan a zamračil se.

„V pořádku, schvaluji. Přerozdělte zdroje loděnic a zapracujte to do výrobního plánu. Lidé chtějí vidět, jak zabíjíme hydrogy. Draze za to zaplatíme, ale musíme po nich seknout drápem.“

„První skupinu šedesáti lodí můžeme mít hotovu za šest měsíců, pane prezidente,“ řekl Stromo.

Generál Lanyan dodal: „Tato úderná skupina nám umožní vybírat si cíle a ničit tu hydroskou havěť dle libosti. Jednu planetu po druhé.“

„Výborný začátek!“ řekl prezident.

Na obrazovce v té části stolu, kterou užíval Cain, vyskočilo varovné hlášení. Zástupce se ohromeně naklonil kupředu. Basil odložil svůj šálek s kávou a mlčky čekal. Když Cain zvedl hlavu, Basila povzbudilo, že výraz ve tváři jeho zástupce je spíše zmatený, než zděšený.

„Data byla shromažďována po několik dní, pane prezidente. Jeden z mých asistentů rozpoznal určitou zákonitost a zkontroloval další hlášení. Výsledek je jasný, i když nechápu, co to znamená.“

Basil se snažil ovládnout svou netrpělivost; v té chvíli už všichni v místnosti zmlkli a vyčkávali.

„Jde o dodávky ekti od Tuláků. Z pravidelných a plánovaných dodávek nedorazila ani jediná. Klany nás odstavily… bez vysvětlení.“

Běžný denní rytmus neznamenal pro prezidenta Zemské hanzovní ligy vůbec nic, takže Sarein za ním přišla do jeho soukromých pokojů před svítáním. Byla jedním z mála lidí, kteří mohli proklouznout kolem jeho ostrahy, a prezident to po mnoho let trpěl. Jejich dlouhodobý vztah se časem stal překvapivě příjemným. Basil se snažil nevěnovat jí příliš pozornosti – Sarein měl přece jistou. Bylo by projevem slabosti spoléhat na ni, přesto však měl její společnost rád.

Basil spal čtyři hodiny – déle než obvykle – a mladá theronská žena se ho zjevně rozhodla slastně probudit. V poslední době, poté co jí hydrogové zabili oba bratry, se zdálo, že Sarein potřebuje jeho společnost víc než dříve. Basil si však uvědomil, že se od ní odtahuje, místo aby ji k sobě pustil blíž. Její zvyšující se závislost na něm zatím nedosáhla bodu, kdy by obtěžovala. Zatím…

Sarein použila vlastní přístupový kód, dárek, který jí předal před mnoha lety. Nikdy se jej neodvážila zneužít. Byla oblečená do tenké tkaniny ze zámotkových vláken, kolem ramen si přehodila šál, aby zdůraznila své postavení velvyslankyně. Přilnavé oblečení zdůrazňující křivky těla lichotilo její postavě. Stála mezi dveřmi a usmívala se ve zlatém světle proudícím průsvitnou střechou jeho mansardy. „Dobré ráno, pane prezidente!“

Posadil se na posteli a věnoval jí úsměv, který Sarein považovala za pozvání. Začala se svůdně svlékat, odvíjela jednu vrstvu exotické látky po druhé. Po tak dlouhé době by se mu pohled na ni měl dávno omrzet, přinejmenším by si mohl zvyknout na její tělo – přesto Sarein i tentokrát sledoval s pozoruhodným potěšením.

Od útoku na Theron Sarein a královna Estarra dychtivě čekaly na každou zprávu ze své rodné planety, obě sestry pak zkoumaly všechny záběry a informace získané průzkumnými loděmi OSZ během první záchranné mise. Sarein tehdy osobně požádala Basila o laskavost. Chtěla, aby Theronu poskytl výraznější pomoc, rozhodl se jí však nevyhovět, neboť Theron v minulosti bezstarostně odmítal všechny *jeho* žádosti o podporu. Nechtěl za sebou pálit mosty, ale nechtěl být ani příliš ochotný.

Sarein začala ztrácet svou obvyklou soustředěnost, přeříkávala se, byla stále vyprahlejší, což rozeznělo varovný signál v Basilově mysli. Sarein si uvědomovala, že by se jako oficiální zástupce Theronu měla vrátit domů, přinejmenším obhlédnout škody, byla však viditelně ráda, že může zůstat na Zemi. Basil jí poskytl dostatek politických záminek, aby nemusela opustit Palácovou čtvrť. Chtěl ji mít raději u sebe – stabilita byla v poslední době vzácným zbožím.

Když nyní stála nahá v ranním úsvitu, Basil neskrýval svůj upřímný obdiv. Sarein byla dokonalá nejen krásou svého těla, ale také citem pro politiku a touhou dosáhnout cílů, které se velmi podobaly jeho vlastním. Skvěle se k sobě hodili.

„Tak co, Basile, chceš mě?“

„Odpověď je zřejmá, pokud se podíváš na to správné místo.“

Se smíchem skočila na postel, položila ho na záda a sedla si na něj. Odhodila pokrývky stranou, aby jim nepřekážely. Se zasněným výrazem polaskal její ňadra, potom ji uchopil v pase a pohyboval boky. Nemusel jí příliš pomáhat, umožnila mu, aby do ní hladce vklouzl.

Ačkoliv Basil znal Sareininu neukojitelnou ctižádost a nadšení pro sex, nikdy si nemyslel, že jejich vztah může vydržet tak dlouho. V poslední době však byla navzdory své vyprahlosti ostražitá, skoro jako by se ho bála. Přemýšlel, kolik toho asi ví o plánované vraždě své sestry Estarry a krále. Pokud by se někdy dozvěděla, oč přesně usiloval, musel by se Basil hodně snažit, aby zahladil případné škody.

Měl pocit, že se ho Sarein snaží rozptýlit, strhnout jeho pozornost na sebe tím, jak rychle pohybovala boky, bradu zdviženou a oči přivřené ve výrazu soustředění. Její dech byl rychlý, úsečný, dychtivý.

Od čeho chce odpoutat moji mysl?

– Nemohl připustit, aby ho tak naprosto ovládala, jestliže se potřeboval věnovat jiným věcem. Přerušil rytmus a zeptal se: „Sarein, dosáhla jsi nějakého úspěchu u zelených kněží? Viděl jsem tě mluvit s Nahtonem.“

Přestala se pohupovat, rozladěná, že začal v tak intimní chvíli mluvit o pracovní záležitosti, potom se ale uvelebila tak, aby do ní vnikl ještě hlouběji, jako by si jeho blízkost chtěla pojistit. „Ano, Basile. Mluvila jsems ním čtyřikrát. A není nic, co bych s tím mohla udělat. Jsou rozhodnutí, včetně mého strýce Yarroda."

Třebaže to Basil čekal, cítil zklamání. Přemýšlel, zda Sarein ztratila svou dřívější břitkost… či zda vůbec někdy měla vliv, který jí přisuzoval. Nechal se snad oklamat krásou a ctižádostí mladé ženy? Pokud by tomu tak skutečně bylo, Basil by byl hluboce znechucen sám sebou. Něco takového si prezident Hanzy nemohl dovolit.

„Kolik z těch původních devatenácti dobrovolníků odešlo?"

Sarein začala zlehka přirážet, klouzat, pohupovat se, jako by chtěla odvrátit jeho pozornost od špatných zpráv. Chovala se, jako by takovéto rozhovory vedla každý den. „Zatím sedm. Pět se už vrátilo na Theron a dva jsou na cestě."

Basil se položil na polštář, zavřel oči a znepokojeně si povzdychl. Sarein se sklonila nad ním, až k jeho obličeji. Pohladila mu tvář konečky prstů a opět zavrtěla boky, jako by doufala, že ho přílivem slasti rozptýlí.

„Opravdu jsem se snažila, Basile. Prostřednictvím Nahtona jsem s každým z nich mluvila osobně. Ti kněži svým rozumem chápou, že sedm lidí svou přítomností ve světolese nic nezmění, zatímco pro Obranné síly Země by mohli vykonat cennou službu. Jejich srdce jsou však rozervaná a stromy je volají."

„Typické!" Basil dál ležel na zádech a odmítal se pohnout navzdory Sareininu svádění. Pochyboval, že by kdokoliv jiný dokázal u zelených kněží dosáhnout víc. Přesto to byl další nezdar, další zklamání. „Jsem snad jediný člověk ve Spirálním rameni, který chápe rozsah našich problémů? Pracuji každý den a každou noc, abych nalezl východisko z krize. Spoléhám na zelené kněží, kteří se dobrovolně – dobrovolně! – přihlásili, že zajistí důležitou komunikaci mezi našimi rozptýlenými loděmi. Tucty odvedených pilotů jednoduše opouštějí svá určená stanoviště a dezertují. Tuláci nám zničehonic přestanou dodávat ekti. Jeden po druhém mě všichni zrazují."

Sarein ho políbila s takovou vášní, že ho vrátila zpět do přítomnosti. „Já tě nikdy nezradím, Basile.“

„To se uvidí.“ Soustředil se na její tělo a s překvapivou silou přitáhl Sarein k sobě. Zalapala po dechu a Basil se téměř utopil v slastném zapomnění, jen malou část svého vědomí ponechal stranou… v bezpečí.

Jako prezident se vždy snažil dotáhnout věc, jakoukoli věc, do dokonalosti. Trvalo dlouho, než oba dosáhli uspokojení.

32. YARROD

Když Yarrod konečně dorazil domů, zjizvený světoles byl ještě horší než v jeho představách. Přestože celou událost prožil prostřednictvím telinku, od chvíle, kdy poprvé vstoupil na sežehlou půdu, by nejraději plakal.

Přeživší zelení kněží vybrali kruh poničených stromů – pět obrovitých pahýlů, každý z nich pokroucený jako amputovaná paže – jako pomník padlých stromů a lidí. Pětice spálených a rozervaných kmenů, přestože vážně zraněná, stále žila, stála na místě jako dřevěná verze pozemského Stonehenge. Yarrod nejistými kroky pospíchal od rakety přímo do chrámu stromového kruhu.

Kněží, kteří museli hledět na všechnu zkázu očima světolesa, byli ochromeni ustavičnou bolestí prosakující telinkem. Nářek světolesa jim bránil spatřit a pochopit drobné detaily v lesní mysli. Avšak pokaždé, když kněz pomohl zachránit a zvednout žijící strom, se všichni zaradovali. V mnoha překvapivých případech se světostromy obětovaly, aby zaštítily malé ratolesti. Každý zelený výhonek byl gestem vzdoru proti všemu, co Theron postihlo.

Alexa a Idriss přišli Yarroda přivítat. Jeho sestra a švagr byli vždy laskavými vůdci, měli mírnou povahu a nikdy nejednali zbrkle. Vládli v časech poklidné prosperity, na něco takového nebyli připraveni. Oba nyní vypadali pohuble a vyčerpaně, jako by byli rozerváni na kusy a jen nedbale složeni dohromady.

„Ach Alexo…, můj les.“ Yarroda nenapadlo nic jiného, co by mohl říct. Objal ji, zatímco uvnitř stále slyšel křik stromů popálených ohněm i mrazem. Snášel to jako flagelant trýznící sebe sama. „Co mohu udělat? Potřebuji vědět, co mohu dělat.“

„To my všichni.“ Idriss si z tváře setřel poprašek sazí. „Pracuješ, dokud nepadneš, chopíš se každého úkolu, který uvidíš, a když odpočíváš, děláš to jen proto, abys druhý den mohl s tím vším začít znovu.“

Yarrod ze sebe strhl svou dočasnou uniformu OSZ, takže tam ve chvilce stál jen ve své kněžské bederní rouše. Poté, co svou

pokožku vystavil theronskému vzduchu, přistoupil k nejbližšímu z pěti zjizvených stromů a přitiskl hruď ke kůře. Ovinul paže kolem stromu a držel ho, vnímal spojení se světolesem každým centimetrem své kůže.

Příval pocitů a vjemů byl silnější, než Yarrod dokázal snést, přesto se dál zoufale tiskl ke stromu a vše přijímal. Jeho mysl se rozšířila tak, že nyní viděl očima milionů přeživších světostromů.

Po deset tisíc let, jež uplynuly od poslední války, během níž hydrogové verdani málem vyhubili, se zbytky lesní mysli skrývaly zde a postupně se rozšířily, takže pokryly všechny kontinenty Theronu. Už téměř dvě století zelení kněží přiváželi ratolesti na jiné planety a opět tak šířili prastarou lesní bytost. A nyní se hydrogové vrátili, rozhodnutí dokončit svůj záměr a zničit starého protivníka. Přišli z vesmíru a zaútočili s cílem vyhladit světoles do posledního kousku.

Na neobydlených kontinentech světoles stále pohlcovaly požáry. Yarrod cítil naléhavost situace, krizi, volání nekonečné a zoufalé práce, kterou bylo stále zapotřebí vykonat. Avšak populace Theronu, nikdy příliš početná, po útoku ještě poklesla. Neměli dostatek rukou, aby ochránili či obnovili celou planetu. Museli soustředit úsilí do blízkosti roztroušených sídel.

Ačkoliv OSZ želely ztráty každého dobrovolníka z řad zelených kněží, který se rozhodl vrátit domů, přesto nepovažovaly za vhodné poslat dostatek jednotek a lodí, aby pomohly Theronu překlenou období nejvyšší nouze. Armádní plavidla krátce zasáhla při první vlně záchranných prací, hašení rozsáhlých požárů a péči o zraněné. Dávala pozor, zda se hydrogové nechystají opět zaútočit. Vojáci však planetu opustili dávno předtím, než byla její obnova dokončena, odvoláni dalšími naléhavými úkoly.

Nyní musel theronský lid spoléhat jen sám na sebe.

Yarrod ustoupil od stromu a obrátil se ke své sestře a Idrissovi. Byl pokryt sazemi, po tetované tváři mu stékaly slzy. „Jste opět Matkou a Otcem Theronu. Tolik mě rmoutí ztráta vašeho syna!“

„*Synů,*“ řekl Idriss. „Hydrogové zabili Reynalda i Beneta.“

Yarrod svěsil hlavu. „Ano, Beneto byl spojen se světolesem, když jeho háj na Havraním hradu podlehl hydrogům. *Prožil* jsem všechno, co řekl. Vlil svou duši a mysl do stromů… ale nic nedokázalo zachránit jeho tělo.“ Yarrod se zhluboka nadechl a rozhlédl se. „Dovolte mi, abych zde pomohl. Potřebuji si promluvit se svými druhy.“

„Udělali jsme vše, co bylo v našich silách, abychom vyčistili jednotlivé plochy, zasadili ratolesti, posbírali a zaseli semena. Světoles nám řekl, že většina z nich už vyklíčila,“ řekla Alexa.

Yarrod se odmítl nechat zahltit zdánlivě neproveditelným úkolem. „Každý z těchto semenáčků je cenný, a půda Theronu je zúrodněná krví a popelem.“

Díky telinku a hlášení ostatních zelených kněží Yarrod věděl, jak se světoles pokusil během počátečního mrazivého útoku bránit urychleným růstem a omlazováním. Světoles se snažil obnovovat zeleň tak rychle, jak byla ničena, a chvíli se mu to dařilo; taková věc však spotřebovala množství energie a světolesu brzy došly síly. Obranný mechanismus se však spustil jen ve chvíli nejvyšší nouze, nyní byl světoles vyčerpaný a stěží se držel při životě.

Zelení kněží a obyvatelé Theronu budou muset obnovit les pomalým, přirozeným způsobem.

Yarrod cítil, že mnoho zpola omráčených a zoufalých zelených kněží je na pokraji rezignace. Několik se jich zhroutilo a plakalo, avšak poté, co si chvíli odpočinuli, se opět zvedli na nohy a vrátili se ke své vyčerpávající činnosti. Přidal se k nim, vrhl se do práce. Stejně jako oni si nemohl dovolit vydat ze sebe méně než všechno. Jen tak byla naděje, že se světoles vůbec někdy vzpamatuje.

33. JESS TAMBLYN

Když se Jess ve své lodi z vody a perleti blížil k Rendezvous, tulácký domov mu připadal nějaký jiný. Možná to způsobili wentalové v jeho očích – když pohlédl skrze tenké stěny své lodi, asteroidy se mihotaly, jako by se na ně díval závojem slz. Jess byl plný nadšení a očekávání.

Neměl tušení, zda tam najde Cescu, nevěděl, jestli nějakým zázrakem došlo ke zrušení její svatby s Reynaldem z Theronu. V pravém smyslu slova už nebyl součástí tulácké společnosti, vlastně už ani nebyl tak úplně člověk. Nedokázal říct, zda by se oba dokázali s takovou změnou vyrovnat.

Tuláci však byli mistři v nacházení řešení zdánlivě neřešitelných problémů.

Všechny klany užasnou, až ho spatří v jeho podivné lodi. Možná ho budou považovat za útočníka, potenciální hrozbu, nejspíš se rozprchnou. Jess by je rád uklidnil, ale neexistoval způsob, jak s nimi komunikovat přímo. Vodní vesmírná loď, navzdory všem divům, nebyla vybavena standardním komunikačním systémem, který by mu umožnil spojení s Tuláky.

Exotická loď ladně plula vstříc pásů asteroidů. Kamení roztroušené v nejbližším okolí sloužilo jako kouřová clona, která měla oklamat slídící senzory Houserových lodí. Ústřední obytné asteroidy Rendezvous byly spojeny dohromady masivními konstrukčními podpěrami, menší asteroidy byly pouze upoutány či dokonce volně pluly, drženy na místě vzájemnou gravitací. Jakmile se Jess přiblížil k jádru komplexu, spatřil početné tulácké lodě – malé čluny, tankery i nákladní lodě určené pro dálkové lety. Přivážely materiál a zásoby jako včely mířící do úlu. *Konečně doma!*

Jess se k hlavnímu kulovitému vstupu do přístaviště blížil jen zvolna, protože v jeho mysli vyvstávaly otázky. Jak se dostane dovnitř? Pohlédl na své energií nabité tělo a spatřil, jak mu pokožka září. Díky wentalům prostupujícím jeho tkáně měl přednosti a schopnosti, jaké dosud neměl žádný člověk. Krev proudící jeho

žilami byla plná zvláštní síly, pokožku pokrývalo praskající pole. Aby ho udrželi naživu, udělali z něj wentalové víc než pouhou lidskou bytost. Napadlo ho, zda by byl schopen přežít ve vakuu.

Ano. Ochráníme tě.

Nemohli mu však pomoci zodpovědět příval otázek, které budou mít Tuláci. Tento úkol bude muset zvládnout sám. Cesca ho podpoří, jakmile budou konečně opět spolu.

Zatímco se lodě klanů zděšeně hemžily a obyvatelé Randezvous spěchali na obranná stanoviště, nebo se chystali k evakuaci, Jess zůstal se svou podivnou velkou lodí viset před kruhovým ústím vstupního kráteru. Doufal, že na něj lodě klanů nezačnou střílet, třebaže by loď wentalů dokázala takovýto útok přestát. Tulácké lodě se obvykle snažily zůstat nenápadné, raději se skrývaly, než aby vyhledávaly boj. Budou čekat a sledovat, co má v úmyslu. Alespoň v to doufal.

Ze shluku asteroidů zářila světla jako oči blýskající se ve střílnách hradní zdi. Dokonce i teď musel znít poplašný signál. Tuláci prchali tunely, připravovali se k útěku či k boji.

Jessova loď tam jen tak nehybně visela. Nedělal žádné výhružné pohyby, dopřál Tulákům čas, aby si zvykli na jeho přítomnost. Ostatní lodě se stáhly a čekaly, co se bude dít dál.

Konečně se jedna malá loď odvážila přiblížit víc než ostatní a prolétla kolem. Jess pohlédl skrze vlnící se vodní stěnu a spatřil mladého tuláckého pilota. Měl asiatské rysy a tvář, v níž se zračila spíše zvědavost než strach. Nikko Chan Tylar. Jess si mladého muže pamatoval z klanových shromáždění… Z dob, kdy byl sám ještě normální.

Jess, který se vláčně pohyboval v tekuté atmosféře, se postavil tak, aby ho bylo přes zakřivenou průzračnou stěnu vidět. Přimkl se těsně k ní a pozvedl ruku v mírumilovném gestu, jistý si tím, že Nikko skrz vodní bublinu uvidí jeho lidskou podobu. Zvolna zamával, nevinně, přátelsky. Šokovaný výraz, který se na Nikkově tváři objevil těsně předtím, než se svou lodí vystřelil pryč, prozrazoval skutečné poznání.

Teprve pak si Jess uvědomil, že jeho strašidelně zářící, ale nahé tělo muselo působit poněkud komicky. Tuláci se rádi zdobili, vyšívali své oděvy, krášlili svůj zevnějšek nápadnými šátky. Nebyli prudérní, ale pokud by přišel na Randezvous zcela nahý, způsobil by sice pozdvižení, ale poněkud jiné, než si sám přál.

To se dá snadno vyřešit.

Ve vodě před ním se objevilo tenké vlákno tvořené molekulami získanými z minerálů mořské vody a z pokovované korálové kostry. Vlákno se protahovalo jako stříbřitá pavučina, bylo stále delší, nato začalo vířit a splétat se.

Vytvoříme látku, která dokáže snášet energii tvého těla.

Jak se vlákna kroutila a měnila v tenoučký úplet, uvědomil si, že materiál má třpyt i barvu perlorodky. Látka se kolem něj ovinula jako druhá kůže, pokryla jeho paže, nohy, tělo i boky, avšak dlaně a chodidla ponechala nahé.

„Moc pěkné," řekl.

Je to dostačující.

Jess, nyní připraven, navedl loď wentalů dolů do kráteru a přitiskl ji vodní stěnou na velké hangárové dveře. Tekutá bariéra se zformovala a vytvořila pružnou přechodovou komoru, takže Jess mohl manipulovat s uzávěrem a těžké dveře otevřít.

Prošel přímo skrz membránu, jako by to byla pouhá želatina, a ocitl se v jasném umělém světle přístavního doku Randezvous. Pokožku měl mokrou, voda z něj však nestékala. Držela se na jeho těle, jako by byla součástí jeho bytosti, prodchnutá fosforeskující energií. Přestože nepotřeboval dýchat, Jess se zhluboka nadechl, aby zas cítil prach a kovovou pachuť recyklovaného vzduchu. Ten pocit byl zvláštní, nádherný.

Zaplavil ho příval vzpomínek a pocitů. Tady se poprvé setkal s Cescou, když zastupoval záležitosti klanu Tamblyn. Navštěvoval shromáždění a pomáhal rodinám učinit zásadní rozhodnutí ohledně obchodu, rozvoje a jejich budoucnosti. Nejraději by se rozplynul úlevou, když mu konečně došlo, kde je. Doma.

Pak v jeho hlavě promluvili wentalové, vyřkli varování, pod nímž zmizely jeho naděje jako pod ledovou lavinou. *Nedopusť, aby došlo k*

fyzickému kontaktu s druhou osobou. Musíš zůstat oddělen. Je zde nebezpečí.

„Proč?“ Myslel jen na to, že možná opět spatří Cescu, i kdyby měla být vdaná. Byli si tak blízcí…

Tvé tělo je sotva schopné udržet ve svých buňkách vodu oživenou wentaly. Je v tobě příliš mnoho nezvládnuté energie. Dojde-li k doteku, může druhou osobu zaplavit jako příval z protržené přehrady.

„Chceš říct, že se nesmím… nikoho dotknout? Ani podat ruku?“ Ani políbit…

Pro druhou osobu by to mělo tragické následky. Energie by se z tebe uvolnila a spálila křehké lidské tělo. Nedokázali bychom zabránit neštěstí.

Jess byl touto zprávou otřesen. Ani jediný dotek! „Měl jsi mě varovat dřív.“

Nemělo by být těžké vyvarovat se blízkosti druhých lidí. Pomůžeme ti. Máš důležitý úkol.

Soustředil své myšlenky, vzpomněl si na své poslání, mocného spojence, jehož přivezl klanům, a v širším slova smyslu celému lidstvu. „Dobře, postarám se o to.“ Bude mu stačit pouhý pohled na Cescu, dokud se nerozhodnou, co dál. Jen doufal, že je na Randezvous.

Nyní už slyšel zvuk běžících nohou desítek tuláckých mužů, žen a dětí skákajících v nízké gravitaci asteroidu jako gazely. Byli polekaní a zmatení, přesto mu spěchali vstříc. Nikko jim už zřejmě odvysílal, co viděl. Návrat Jesse Tamblyna, zvlášť v tak podivuhodné lodi, musel vzbudit rozruch.

Jess spatřil jejich doširoka otevřené oči a usmál se. Někteří Tuláci byli ozbrojení, pestrá škála zbraní sahala od energometů až po pušky vystřelující projektily. Přestože mu žádná z nich nemohla ublížit, neudělal jediný pohyb, který by si mohli vyložit jako výhružný. Místo toho rozpřáhl paže. Podivný perleťový úbor, do nějž byl oděn, se zatřpytil v umělém světle. „Vím, že můj příchod je poněkud neočekávaný… a neobvyklý, ale nemáte se čeho bát. Slibuji.“

Do doku vyhloubeného ve skále přicházeli další a další Tuláci, instinktivně se však drželi dál od Jesse, jehož tělo bylo viditelně nabité energií. „Vrátil jsem se… opravdu jsem se vrátil. A můj příběh je tak podivný, že by si s ním nevěděli rady ani ildiranští dějepravci."

Potom konečně spatřil Cescu Peroniovou.

Prodrala se kupředu, její spěch a nedočkavost byly každému zřejmé. Jako člověk umírající žízní hltá vodu, tak se Jess opájel její přítomností, pohledem na plné rty, skvostnou postavu… Mnoho Tuláků vědělo o jejich tajném vztahu, či alespoň mělo jisté podezření, v té chvíli však byly klepy to poslední, čím by si lámali hlavy.

Jess ji toužil obejmout, wentalové ho však zastavili. „Blíž ne, Cesco! Prosím. Ačkoliv po tom toužím, raději se ke mně nepřibližuj." Pozvedl svou zářící dlaň a předvedl drobná světélka mihotající uvnitř prstů.

Cesca se zastavila. Zdálo se, že ho její oduševnělé hnědé oči pohltí, tvář jí zářila čirou radostí. Téměř černé vlasy měla nyní delší, její olivová pleť byla stále hladká a dokonalá, třebaže vypadala unaveně. Břemeno, které s sebou přinášela úloha Mluvčí, se jí podepsalo na tváři.

Proč nebyla s Reynaldem?

„Nu, trvalo ti, než jsi našel cestu zpět, Jessi Tamblyne. Hledali jsme tě celé měsíce. Tolik…" Došla jí slova, přesto se ale přinutila pokračovat. „Tolik se toho změnilo."

Musel se zasmát. „A to nevíš ani polovinu, Cesco!"

34. MÁG-IMPERÁTOR JORA'H

Dny se v ildiranském Impériu pomalu vlekly, teď, když Jora'h věděl, že Nira je mrtvá. Stále však musel dokončit proces upevňování své moci, spojit všechny kruhy pomocí *thismatu.* Musel vybudovat a zajistit jejich budoucnost.

Nový velitel Sluneční flotily, který vstoupil do meditační komnaty, hrdý a bezmezne oddaný, sepjal ruce ve výši srdce v tradičním pozdravu. „Přál sis se mnou hovořit, vůdce?"

Bylo to zvláštní, slyšet formální oslovení z úst vlastního syna, Jora'h mu proto zdvořilost oplatil. „Ano, adare Zan'nhu. Vybral jsem pro tebe coby velitele Sluneční flotily první úkol." Usmál se, když spatřil mladíkovu reakci, a pak si uvědomil, že jejich vztah už není a nikdy ani nebude – pouze vztahem otce a syna.

Nebylo obvyklé, aby prvorozené dítě Prvního následníka v sobě neslo smíšenou krev dvou kruhů tak jako Zan'nh, ostatně ani v tomto případě to tak Jora'h neplánoval. Před mnoha lety jeho vlastní otec, s vědomím že se prvorozený syn ze šlechtické krve stane příštím Prvním následníkem, provedl mnoho testů a radil se se světlonoši, než určil tu nejlepší partii. Po prozkoumání rodokmenů a pokrevních vazeb byla Jora'hovi bez další diskuse představena vhodná žena.

Jmenovala se Liloa'h, byla štíhlá, elegantní a tichá. Když se v jeho soukromé komnatě svlékla a nádherná látka sklouzla na podlahu, Jora'h spatřil, že její hladká pokožka je pomalována složitými vzory a pokrytá proměnlivým filmem vytvářejícím skryté obrazce. Byl jí uchvácen.

Liloa'h počala hned napoprvé a lékaři sledovali její těhotenství, zatímco Jora'h začal plodit další děti. Jeho druhou družkou byla žena z vojenského kruhu, svalnatá a silná – naprostý opak tiché a kultivované Liloa'h. Také otěhotněla. Z takového spojení šlechtického a vojenského kruhu se obvykle rodili výjimečně nadaní vojenští velitelé. Tou ženou byla Zan'nhova matka.

Jora'h takto pokračoval po celé měsíce, střídal jednu milenku za druhou. Doufal, že Liloa'h opět uvidí, dokonce ji pošetile pokládal za přítelkyni, ale starý Mág-imperátor ho zbavil iluzí.

Potom, ke konci těhotenství, se Liloa'h stala strašlivá nehoda – spadla ze skvostného schodiště Hranolového paláce a přišla přitom o dítě. Zoufala si, že nedokázala naplnit své poslání, šílela, že neporodí dítě, jemuž bude předurčeno stát se Mágem-imperátorem. Jora'hovi nebylo dovoleno se s ní opět setkat, třebaže si byl jistý, že jí Mág-imperátor umožnil pohodlný život.

A tak se, naprostou náhodou, stal prvorozeným Zan'nh, a Thor'hovi – prvnímu dítěti šlechtického původu, jehož početí nepředcházel tak pečlivý výběr – připadlo postavení Prvního následníka. Zan'nh byl vzorem toho, jaký by měl Ildiran být… Naprosto se nepodobal roztěkanému a sebestřednému Thor'hovi, který už společně s Pery'hem a Rusa'hem odletěl na Hyrillku. Jora'h si povzdychl. „Nejsem přesvědčen, že První následník je připraven na svou roli, ve tvé schopnosti však mám naprostou důvěru."

Zan'nh zůstal stát v pozoru, neřekl proti svému bratru jediné slovo. Adarové obvykle měli na své otázky jasné odpovědi. Skrze zářivé linie *thismatu* Jora'h viděl, jak z něj vychází třpyt odhodlání. „Thor'h splní svou povinnost, tím jsem si jistý. Je Ildiran – co jiného může dělat?"

Jora'h, který si zdaleka nebyl tak jistý, se hořce usmál. „Ano, co jiného může dělat? Vzpomínám si na dobu, kdy jsem byl také mladý a nepřipravený."

Zan'nh věnoval svému otci chlapecký úsměv, tak neobvyklý na jeho jindy vážné tváři. „Já sám dobře vím, jaký je to pocit."

Mág-imperátor se usadil do poněkud formálnější pozice. „Adar Kori'nh byl na tebe velmi pyšný, a stejně tak i já. Máš už bohaté zkušenosti z bojových cvičení, manévrů a průzkumných výprav. Není zapotřebí dalšího výcviku, můžeš se rovnou pustit do práce."

Zan'nh sklonil hlavu. „Děkuji ti, vůdce. Mnohem raději soustředím své úsilí na naše skutečné problémy, než na přehlídky. Jaký úkol pro mne máš?"

„Chci zajistit kořist, kterou pro nás vydobyl adar Kori'nh při svém posledním boji." Jora'h se zavrtěl ve svém rozložitém vej čitém křesle ve snaze nalézt pohodlnou pozici. Byl rád, že poslal pryč všechny pečovatele, kteří by kolem pobíhali a starali se o něj. „Musíme využít skutečnosti, že Qronha 3 je očištěná od nepřítele. Najdi všechny schopné těžaře na Ildiře, musí jich být dost na vytvoření štěpu, shromáždi potřebnou výbavu a umísti u Qronhy 3 těžní komplex. Postarej se o získání dalšího ekti k doplnění našich tenčících se zásob. Pro činnost armády je to nezbytné."

Zan'nh se uklonil. „Dohlédnu, aby vše bylo vykonáno ke tvé spokojenosti, vůdce."

35. OX

OX, jediný učitelský compo, který měl přístup do nejpřísněji střežených soukromých pater Paláce šepotu, plnil své každodenní povinnosti, stejně jako to dělal už téměř dvě století. Mladý Raymond Aguerra, přejmenovaný na krále Petra, byl vnímavý, pozorný, dokonalý student. Princ Daniel však nikoliv.

Mladík vydal neslušný zvuk a odvrátil se od zpráv, v nichž právě král Petr přebíral první zásilku paliva dodanou novým hanzovním těžerem. Petr na obrazovce právě zřetelně říkal svým školeným hlasem: „Tyto lodě přivážejí čerstvé ekti. *Ne* zakoupené od tuláckých obchodníků. *Ne* odčerpané z našich zásob. Toto hvězdné palivo získal Hanzou provozovaný těžer u Qronhy 3, která byla očištěna od zlovolných hydrogů."

„Ildirané ji vyčistili," řekl Daniel s pohrdavým odfrknutím. „My jsme neudělali nic. Proč se Petr chlubí cizím peřím?"

„Jen využívá situace. Nepřipisuje si cizí zásluhy," řekl OX. „Dokud je tato plynná planeta bezpečná, měli bychom v její atmosféře těžit. Je překvapivé, že k ní Ildirané dosud nevyslali svá vlastní zařízení." Jak OX ze své dávné zkušenosti věděl, Ildirané

postrádali pružnost a jejich chování se řídilo složitými a často zdlouhavými vzorci.

Učitelský compo spočítal, že množství mezihvězdného paliva vyprodukované jediným těžerem Sullivana Golda zdaleka nestačí k pokrytí skutečné spotřeby Hanzy, bylo to však důležité gesto. Na zpravodajském kanálu společně s princem Danielem sledoval, jak se nákladní lodě otevřely a vystoupili z nich dělníci v uniformách, všichni čistí a dokonale nažehlení. Vyložili kontejnery se stlačeným ekti jednotlivě připevněné v antigravitačních držácích.

„Ach, proč by mě to mělo zajímat?“ řekl Daniel. „Vždyť nesmím z tohohle paláce ani vystrčit nos.“

„Jste princ,“ řekl OX mírným hlasem vyzařujícím trpělivost, úmyslně vyladěným tak, aby nedráždil či nezraňoval roztěkané studenty jako byl tento chlapec. „To je dostatečný důvod k zájmu.“

„Dostanu se někdy odsud? Vystoupím na veřejnosti? Chtěl jsem se podívat dovnitř toho hydroského vraku, ale tys mi to nedovolil,“ trucoval Daniel.

„Prezident Wenceslas vydal výslovný rozkaz. Máte být chráněn. Jde o vaše vlastní bezpečí.“

„Petr si vymůže všechno. Pokud jsem skutečný princ, proč nejsem s ním? Mám přece být jeho nástupce, kdyby se stalo něco zlého.“

Vzhledem k Danielovu nezvladatelnému chování a jeho odporu i vůči těm nejprostším příkazům OX věděl, že navzdory Basilovým zastřeným hrozbám není pravděpodobné, že by krále v nejbližší době „něco zlého“ skutečně potkalo. „Možná si vysloužíte jiné zacházení, jakmile zdoláte určité mety.“

„Pokud hydrogové přijdou a smetou tohle město, pak si budu moct dělat, co budu chtít! Ha! Tak hluboko v Paláci šepotu určitě přežiju.“

„Nemluvte tak, princi Danieli.“

„Já jsem princ, můžu si mluvit jak se mi zachce.“

„A já jsem váš učitel. Mým úkolem je dohlédnout, abyste se naučil hovořit vhodným způsobem. A taky se slušně chovat.“ Compo dodal svému hlasu příkrý tón, což mladíka vylekalo tak, že zmlkl.

Po mnoho měsíců OX pilně pracoval na tom, aby Daniel pochopil svou úlohu. Základní údaje o princově předchozím životě prozrazovaly, že chlapec – jeho skutečné jméno bylo OXovi zatajeno – pocházel ze špatné rodiny. Měl macechu, ne matku, a „hnusnou starší sestru“, jak se Daniel sám vyjádřil. Nejprve byl budoucí princ nadšen novým prostředím, projevovala se u něj přehnaná poživačnost a žravost. Z dřívější zkušenosti s lidským chováním OX očekával, že se mu tato lákadla časem omrzí a pak se snad hýčkaný chlapec stane poslušnějším.

Předběžná hodnocení mladého kandidáta provedená Hanzou byla zjevně chybná. Daniel nebyl nijak zvlášť chytrý, diplomatický, ani osobitý. OX předpokládal, že jakmile si prezident uvědomí svou chybu, Hanza nechá mladého muže jednoduše zmizet a vybere náhradního „Daniela“. Ostatně, veřejnost ho nijak zvlášť neznala.

Bylo jen dalším důkazem chlapcovy neschopnosti, že si neuvědomoval ošemetnost svého postavení.

OX se rozhodl pokračovat v práci, opět přeuspořádal priority a pokusil se prince Daniela vyučovat. „A nyní se seznámíme s historií generační lodi *Abel-Wexler*, která opustila Zemi jako desátá v pořadí v roce 2110 n. l.“

„To je nuda.“

OX přesto pokračoval. „Poté, co ildiranští zachránci dopravili loď k Ramahu, začíná být její příběh zajímavý. Ildirané zůstali s pasažéry několik let, pomáhali lidem se založením nové kolonie. Poté, co navázal bližší vztahy s několika ildiranskými světlonoši, došel charismatický náboženský vůdce Ramahu k přesvědčení, že by zbožní lidé měli usilovat o ildiranské *thisma* coby spojnici s Bohem. Přestože byl původně vyškolen jako představitel Sjednocení, vytvořil vlastní víru.“

Daniel začal ťukat psacím nářadím na obrazovku, což způsobovalo značný hluk. OX přiměřeně zvýšil hlasitost přednesu.

„Mnoho nábožensky vyhraněných pasažérů *Abel-Wexlera* pohrdalo ‚ildiranskou herezí‘ a na Ramahu se rozpoutala řada svatých válek. Několik světlonošů bylo zabito. Ildiranské Impérium upustilo od vojenské odvety, stáhlo však své poddané z planety.

Náboženské války doutnaly mezi lidskými osadníky celá desetiletí, došlo k mnoha pokusům o přeměnu ramažské teologie na verzi přijatelnou pro každou ze sekt. Když se však žádnému z lidských kněží spojení s ildiranským *thismatem* nepodařilo, většina následovníků odpadla.“

Přestože přednáška byla krátká, Daniel dával najevo přehnaný neklid. Vypadalo to, že se mladík snaží Oxe vyprovokovat, učitelský compo však byl trpělivější, než by dokázal být kterýkoli člověk. „Pokud tuto lekci nedokončíte uspokojivým způsobem, princi Danieli, využiji svého práva odepřít vám po obědě zákusek. A naopak, za výjimečně dobrý výkon můžete získat porci navíc.“

„Můžu se tě zbavit, jestli to uděláš!“

„Ne, nemůžete.“ Compo neochvějně a mlčky vyčkával. Daniel se rozhodl upustit od nátlaku.

„Dobrá, ale proč to musí být taková nuda?“ Klesl zpět na židli.

„Připadá vám to nudné, protože odmítáte použít svou představivost. Mým úkolem není vás bavit, ale vyučovat. Jsem odhodlán dosáhnout svého, ať už se přitom budete bavit, nebo to jen snášet. Ale budete naslouchat mým přednáškám a já je budu opakovat tolikrát, kolikrát bude nezbytné, dokud nepochopíte jejich obsah.“

„Nenávidím tě, OXi!“

Compo chvíli mlčel. „Vaše emocionální reakce na mou osobuje nepodstatná. Můžeme pokračovat ve vyučování?“

Rozmrzelý Daniel neodpověděl.

Po několika vteřinách napjatého ticha OX začal opět přednášet. Byl učitel a zadanému úkolu se věnoval s veškerou pílí.

Věděl však, že se tento mladík králi nikdy nevyrovná. Daniel jednoduše neměl potenciál či energii, jakou projevoval Petr. Hanza však dala OXovi jasné instrukce, co má dělat.

36. VEDOUCÍ VÝZKUMU HOWARD PALAWU

Výrobní linka v největší pozemské továrně na výrobu compů syčela a bublala nastřikovanými rozpouštědly a roztavenými slitinami. Pach rozžhaveného kovu a žíravých chemikálií naplňoval vzduch. Lomoz rozsáhlé výroby, vrčení strojů a zvonění opracovávaných dílů byly ohlušující.

Howarda Palawua, vedoucího výzkumu Hanzy, pracovní zvuky a pohled na výkonnou továrnu pracující naplno uklidňoval. S úsměvem si na příručním elektronickém záznamníku vyvolal údaje o plnění norem a začal studovat záznamy o dodávkách, odhady budoucího vývoje a zisk. Obrátil se na vysokého Švéda po svém boku. „Překonáme minulý měsíc o víc než deset procent, Larsi. Méně chyb, zrychlení výrobního procesu. Více vojenských compů pro OSZ."

Lars Rurik Swendsen, šéfkonstruktér, stál vedle svého menšího kolegy a v širokém úsměvu odhaloval dvě řady zubů. „Továrna běží jako dobře naolejovaný stroj."

„*To je* dobře naolejovaný stroj."

„Už se nemůžu dočkat, až za dva týdny spustíme to nové výrobní křídlo. Za co chceš utratit svou odměnu?"

Palawu pokrčil rameny. Na výši platu či prémiích mu nikdy moc nezáleželo. „Ještě jsem se pořád nerozhodl, co udělám s tou poslední."

Snědý vědec měl široká ramena a břicho, které nebylo tak ploché, jak si sám namlouval. Své prošedivělé vlasy nosil ostříhané až těsně k lebce. Palawu vychoval dvě děti, o ženu přišel nešťastnou náhodnou před deseti lety – zemřela při banální operaci. Od té doby vedoucí výzkumu plně zasvětil svůj život a svou práci Hanze a králi. To pohlcovalo veškerý jeho čas.

„Čím víc vyždímáme z klikisské robotické technologie, tím víc vylepšení můžeme zavést na výrobní lince," řekl. Před dvěma lety byl společně se Swendsenem vybrán, aby dohlížel na komplexní

demontáž klikisského robota Joraxe. Pokrok, jehož dosáhli díky okopírování klikisských systémů, přinesl Hanze nezměrný užitek. Motivační moduly a programové rutiny byly načteny, zkopírovány a masově použity u houževnatých vojenských modelů compů, kteří našli využití v řadách OSZ.

Oba muži kráčeli podél linky a sledovali, jak jsou identičtí vojenští compové postupně sestavováni, jeden vedle druhého, přesně podle předem zadaných parametrů. Tito noví compové byli dokonalými válečníky, důmyslnými bojovými stroji, které se bezpochyby stanou klíčem k vítězství nad hydrogy.

„Dnes ráno jsem dostal zprávu z loděnic, Howarde," řekl Swendsen. „V souladu s novým prezidentovým plánem zahájili výrobu šedesáti silně obrněných taranovacích lodí. Jak se zdá, jsou o týden napřed oproti harmonogramu."

„Jenom na papíře. Ty lodě nebudou hotové dřív než za několik měsíců. Máme spoustu času, abychom pro ně vyrobili posádky… I když se mi vůbec nelíbí představa, že tak krásné stroje mají být zničeny při sebevražedné misi." Palawu sledoval, jak další pancířem pokrytý voják projel kolem něj na montážním pásu. „Na druhou stranu jejich konstrukce je předurčuje k tomu, aby byli postradatelní."

K dvojici výrobních ředitelů přistoupil dobře oblečený světlovlasý muž. Jeho oblek a blazeovaný výraz tváře působily v hlučné a špinavé tovární hale poněkud nepatřičně. Dokonce se zdálo, že ho nezajímají ani noví compové sjíždějící z montážních pásů. „Vedoucí výzkumu Palawu? Šéfkonstruktér Swendsen? Pojďte se mnou, prosím."

Palawu poznal muže, který se prohlásil za tak zvaného „zvláštního pobočníka" prezidenta Wenceslase, a snažil se zabránit králi Petrovi, aby kvůli své nedůvěře ke klikisské technologii nařídil zastavení výroby. Všichni se pak pořádně zapotili, teď však už opět pokračovali podle plánu.

„Kam jdeme?" zeptal se Swendsen.

„Prezident Wenceslas si přeje setkat se s vámi ve své kanceláři."

Palawu stál vedle svého vysokého kolegy a přemýšlel, kdo z nich je asi nervóznější. Dosud s prezidentem hovořili pouze na velkých poradách, nyní čekali sami v prázdné místnosti.

Compo, tichý přátelský model kráčející jako bezduchá loutka, přinesl podnos s konvicí plnou silně vonící kardamonové kávy. Palawu měl raději čaj, zjevně však nedostali na vybranou. On i Swendsen si vzali jeden z nabízených šálků, zatímco compo postavil třetí na prezidentův dokonale čistý stůl. Palawu zdvořile usrkl a pohlédl na svého přítele. Oba čekali.

Wenceslas přišel o několik minut později, doprovázen svým plavovlasým pobočníkem. Prezident si uhladil oblek a pohlédl na dvojici vědců. „Omlouvám se za to zpoždění, pánové. Upřímně nesnáším, když porady nekončí podle programu." Posadil se za svůj stůl. „Chápu, jak cenný je váš čas. Jen bych byl rád, kdyby si jistí úředníci uvědomili hodnotu *mého* času." Usrkl kávy, zjistil, že je studená, a odstrčil šálek stranou. „Podle vašich zpráv soudím, že výrobní zařízení dosáhla špičkové efektivity. Vojenští compové už byli přiděleni ke všem hlavním bitevním skupinám. Vy dva jste odvedli příkladnou práci."

Swendsen se rozzářil, zatímco Palawu rozpačitě sklopil oči. „Společně se nám dobře pracuje, pane prezidente."

„A teď je třeba, abyste předvedli, jak dobře dokážete pracovat každý zvlášť." Prezident je oba gestem pobídl, aby se posadili. Ani jeden z mužů se nedožadoval dalších informací, rozhodli se počkat, než prezident opět promluví. „Vy dva jste bezpochyby našimi předními experty na klikisskou technologii."

Palawu si hrál se svými prsty. „Pane prezidente, jsem si jistý, že přeceňujete…"

Wenceslas ho nenechal domluvit. „Prosím, nechte té falešné skromnosti! Urážíte tak mou inteligenci a snižujete vlastní úspěchy. Kdyby existovala dvojice lepších kandidátů, mluvil bych teď s *nimi.*" Chvíli se přehraboval v dokumentech pečlivě vyrovnaných na psacím stole, a pak je opět shrnul. „Potřebuji, abyste svůj talent použili ke zkoumání klikisských přepravních portálů."

„Je nějaký problém s kolonizační iniciativou, pane prezidente?“ zeptal se Palawu. Myslel, že první vlna pokračuje a dostává se jí plné podpory. O žádném zdržení neslyšel.

„Ach, systém *funguje* dobře, přepravuje osadníky na opuštěné klikisské planety. Ale naši vědci nechápou, *jak* funguje – a to omezuje naše možnosti.“ Prezident Wenceslas spojil dlaně. „Víte, pánové, mým snem je zjistit, jak by bylo možné přestěhovat existující portály, nebo dokonce jak vytvořit nové, aby Hanza mohla umístit efektivní transportní brány, kdekoliv se jí zlíbí. Jen si to představte – kdybychom mohli postavit kli-kisský přepravní portál z místních surovin na kterékoliv koloniální planetě, nebo dokonce zvětšit jejich rozměry a přepravní kapacitu, pak bychom už nepotřebovali konvenční vesmírné lety. Nedostatek ekti by pak byl zcela irelevantní. Mohli bychom také posílat zprávy přímo z jedné planety na druhou, aniž bychom museli používat nespolehlivé zelené kněží.“

„No, to je velmi ambiciózní plán, pane prezidente,“ řekl Swendsen.

„Ale uskutečnitelný,“ dodal Palawu, který se už začal problémem zaobírat. „Nemělo by to být výrazně složitější než klikisští roboti. I když nepochopíme význam každého obvodu pro fungování portálu, možná bychom je mohli zkopírovat, jako jsme to udělali u vojenských compů.“

Basila jejich nadšení viditelně uspokojilo. Palawu pohlédl na svého vysokého přítele. „A komu z nás byste chtěl tento úkol přidělit?“

Prezident pokynul pobočníkovi, který sáhl do kapsy a vytáhl jedinou zlatou minci. „Vaše kvalifikace se zdá rovnocenná, pánové. Proto tuto věc rozhodneme bez další mučivé diskuse starou a spolehlivou metodou.“

Pobočník vyhodil minci do vzduchu, chytil ji a plácl s ní na hřbet své ruky.

„Orel!“ zvolal Swendsen, ještě než mince dopadla. Pobočník zvedl dlaň a odkryl idealizovaný profil krále Bena, prvního vládce Hanzy.

Prezident potřásl Palawuovi rukou. „Blahopřeji, doktore Palawu. Postarám se, abyste byl co nejdříve dopraven na naši hlavní stanici na Rheindic Co.“

37. ORLI COVITZOVÁ

Nová kolonizační kampaň Hanzy hrála na probuzení naděje a vlastenectví. Prezidentova dramatická výzva byla prostřednictvím datových přenosů a kurýrních lodí šířena z planety na planetu a lidé reagovali očekávaným způsobem, jako vždy přesvědčení, že jejich život bude lepší, jestliže začnou znovu někde jinde.

Povzbuzeni hanzovními dotacemi a prémiemi opouštěli optimističtí osadníci své strádající kolonie po celých houfech. Čekali až je vyzvednou komerční lodě, které je pak přepravily k nejbližší klikisské přestupní stanici. Na každé planetě letmo probádané profesionálními průzkumníky vztyčili vlajku Zemské hanzovní ligy, připojili své podpisy na signované kopie Dohody a prohlásili nové území za teritorium lidstva…

Zatímco se *Věčná zvídavost* vzdalovala od oblačného Dremenu, Orli stála u okna a dívala se ven na nespočetné hvězdy a nezměrnou prázdnotu vesmíru. Byla si jistá, že dělala totéž, když kdysi opouštěli Zemi. Tehdy ovšem byla ještě malá a na Zemi se téměř nepamatovala – zbyly jí jen útržky vzpomínek na modré nebe, vysoké budovy a jistou konkrétní večeři v mořské restauraci společně matkou krátce předtím, než se jejich rodina rozpadla.

Nyní měla v hrudi prázdno, třebaže ji jejich odchod nijak nermoutil. Chápala, že potřebují začít znovu, uvědomovala si, že ona a otec by nadcházející hlubokou a temnou zimu způsobenou cyklickým útlumem hvězdy nejspíš nepřežili. Ano, bylo na čase pokusit se o štěstí na jedné z nových klikisských kolonií.

Jan se k ní připojil a oba pak hleděli na Dremen, jehož stříbřitě perleťová oblaka odrážela sluneční svit. Měkké, jako vata nadýchané

víry byly mnohem krásnější, než kdy vypadaly při pohledu zespoda. Mizející koule vypadala tak malá, jako dětská hračka hozená do nicoty.

„Podívej na ty mraky, děvče! Spousta bouří a studené mlhy. Není mi vůbec líto, že tohle všechno necháme za zády."

„Odsud se slunce zdá tak jasné."

Jan si povzdychl. „Kdyby tamti lidé pochopili moudrost mého projektu na stavbu solárních zrcadel, mohli jsme Dremen proměnit na teplé a velmi příjemné místo. Ale nikdo do něj nechtěl investovat."

Dva roky po hydroském ultimátu, když si Dremeňané začali uvědomovat, že je čekají těžké časy, si Jan Covitz usmyslel kandidovat na starostu, přičemž navrhoval velkorysá a drahá řešení klimatických problémů kolonie. Zpracoval plán, podle nějž by měla být na orbitě umístěna velká konkavní zrcadla, jejichž jediným účelem by bylo odrážet sluneční světlo a ohřát tak atmosféru o dodatečný jeden či dva stupně. Podle jeho plánu mělo jít o rozměrné odrazné plochy z materiálu tenkého jako film, pokryté reflexní vrstvou jen několik molekul silnou. Dremen by se tak stal soběstačným, schopným odolávat i těm nejdelším obdobím periodického poklesu sluneční aktivity.

Tento plán, jakkoli teoreticky proveditelný, by si vyžádal velké investice, vysoké daně a roky práce, než by byl dokončen. Dokonce i Orli, dívka jen málo se zajímající o místní politiku, chápala, že řešení navrhované jejím otcem nemá velkou naději na přijetí.

Jan prohrál potupně velkým rozdílem hlasů. Tu noc, kdy bylo po volbách, přišel domů s rezignovaným úsměvem. Svou prohru bral statečně. „Žádný div, že jsou tak krátkozrací, děvče," řekl tehdy Orli a objal ji kolem ramen. „Tráví příliš mnoho času se zrakem upřeným na zem u svých nohou, a málo koukáním na nebe, vstříc budoucnosti."

Proto se poté, kdy dodávky ekti a pravidelné zásilky jídla a paliva přivážené hanzovními obchodníky ustaly, ocitl Dremen ve velmi špatné situaci.

Kolonisté si nakonec uvědomili, že Jan měl v podstatě pravdu, a zlobili se na vlastní chyby, neměli však rádi, pokud jim je někdo připomínal. Přestože Jan zůstával stále usměvavý, dokonce žertoval, stejně měli pocit, že si při každém setkání myslí: „Já jsem vám to říkal!“

Jan by udělal lépe, kdyby věnoval víc času a energie organizaci sklizně svých houbových plantáží, byl však člověkem uvažujícím ve velkém měřítku, s citem pro celek, ne detaily.

Ačkoli vždycky vyhlížel světlo na konci tunelu, často se beznadějně ztratil. Orli se pak ze všech sil snažila, aby mu vysypala cestičku z chlebových drobků, která by ho dovedla domů…

Pilotem jejich lodi byla Rlinda Kettová. Na příkaz Hanzy létala se svou *Zvídavostí* od planety k planetě, sbírala dobrovolníky a odvážela je na Rheindic Co, nejbližší planetu s přepravním portálem. Tam pak byli lidé shromážděni do velkých osidlovacích skupin a následně odesláni na klikisské planety označené jako příznivé pro kolonizaci.

Kapitánka Kettová, rozložitá dobrosrdečná žena, která se ráda smála, naplnila vzduchem nákladní prostory *Zvídavosti* a proměnila je tak ve shromažďovací místnost pro pasažéry. Její loď nebyla určena k přepravě osob a tak velkému počtu lidí mohla nabídnout jen málo pohodlí, let na Rheindic Co však neměl trvat dlouho a tito dobrovolníci byli ochotní strávit krátký čas natěsnáni pohromadě.

Přestože jí Hanza dodávala standardní příděly pro kolonisty a mdlé konzervované blafy, kapitánka Kettová si umínila, že pro své pasažéry uspořádá co nejslavnostnější banket. Nabrala téměř padesát lidí, několik z Dremenu, ostatní z Rhejaku a Usku.

„Kdo ví, jaké jídlo najdete na těch klikisských planetách?“ řekla a zeširoka se na Orli usmála. „Než dorazíte na Rheindic Co, zasloužíte si aspoň jedno pořádné jídlo. Já jsem tam byla, víte, a není to nic moc.“

„Až na to, že je tam klikisský portál.“

„No, ledaže tak.“

Otázkou dne bylo, která z kolonizačních skupin či průzkumníků nakonec najde pohřešovanou Margaret Colicosovou. Postarší

xenoarcheoložka před časem prošla kamenným oknem, tímtéž, které používali kolonisté. Hanzovní technici obsluhující transportní zařízení nepokrytě uzavírali sázky.

Hlasy pasažérů na palubě lodi zněly vzrušeně. Orli je slyšela, jak se i oni sázejí o hanzovní kredity a o služby. Jan se s nadšením připojil, čas objevu a planetu si zvolil náhodně.

Orli řekla: „Je to jako když lidé sázeli na nalezení *Burtoňa* ve Spirálním rameni. Šance na výhru není moc velká."

„Šance je malá," souhlasil Jan. „Ale odměna může být velká."

Věčná zvídavost plula dál, každou vteřinou se blížila k přestupní stanici do další etapy Orlina života. Vzala si deku a stulila se vedle otce k lodní přepážce. Kapitán Kettová ztlumila světla v nákladním prostoru, aby všichni mohli spát, mnozí osadníci však byli příliš plní očekávání.

Jan už za několik okamžiků nevěděl o světě. Orli nespala, poslouchala jak dýchá a civěla na kovové stěny. Nemohla se rozhodnout, jestli cítí vzrušení nebo obavy.

38. ANTON COLICOS

Přestože měl Anton rád nadšení a energii naplňující vrchol marathského dne, v dlouhém nočním tichu si liboval způsobem, který by žádný z jeho ildiranských přátel nedokázal pochopit.

Jako chlapec trávil hodně času v podstatě sám na mimozemských archeologických nalezištích, kde pracovali jeho rodiče. Margaret a Louis s ním zacházeli jako s malým dospělým, podle všeho to ani jinak neuměli. Večer v táboře si sedl a poslouchal jak diskutují (nebo se hádají) o svých čerstvých objevech. Snažili se objasnit klikisskou architekturu, rozmístění místností nebo přeložit řádky hieroglyfického písma na stěnách. Občas se zeptali svého syna, co viděl, když bloumal kolem tábora a objevoval. Většinou však Anton

jen poslouchal a vstřebával jejich vášeň pro dávno vymizelou mimozemskou kulturu…

Zde, v téměř prázdném, kopulí chráněném městě, měl Anton svou náhradní ildiranskou „rodinu“. Přestože svou přítomností neposiloval *thisma,* sdílel s nimi okouzlení velkou ildiranskou ságou.

Zvlášť miloval příběh o výstřední ildiranské malířce, která se příliš zahleděla do vlastního umění. Běžné plátno ji neuspokojovalo, proto pomalovala každý centimetr své kůže od oholené hlavy až po plosky nohou. Proměnila se v živoucí galerii ildiranské historie a hrdinů, a Ildirané se chodili dívat na její úchvatné tělo. Jednoho rána, poté co svou práci dokončila, však umělkyně objevila malou vrásku na tváři – a uvědomila si, že její mistrovské dílo bude zničeno smrtelností těla. Byla přesvědčená, že umění je důležitější než život, proto namíchala jed, který měl polymerovat a konzervovat její pokožku. Vypila jej, stanula na podstavci, rozkročila se a rozpřáhla paže, aby byl vidět každý detail, a pak čekala, až její tělo působením chemikálie ztvrdne, aniž přitom připustila, aby se jí na tváři objevil výraz bolesti. Podle Vao’she bylo tělo umělkyně proměněné v sochu stále vystaveno v Hranolovém paláci, a Anton doufal, že je uvidí, až se vrátí do Mijistry.

Nyní, ve chvíli, kdy Anton zkoumal tenké diamantové fólie pokryté textem *Ságy,* vstoupil do jasně osvětlené místnosti Vao’sh. „Ach, myslel jsem si, že tě tady najdu, dějepravče Antone. Právě dorazil septem lodí Sluneční flotily. Přiváží podrobné informace o době bezvládí a o převzetí moci novým Mágem-imperátorem. Doprovází je sám místodrzící Avi’h. Žádá, aby všichni zanechali své práce a přišli ho uvítat.“

Anton odstrčit diamantové fólie a napřímil se. „Kdo jsem, abych mohl odporovat?“

Jelikož Mág-imperátor Cyroc’h zemřel brzy, Jora’h neměl dostatek času, aby jakožto První následník zplodil dostatek šlechtických synů. Proto nebylo dost budoucích místodržících pro všechny ildiranské štěpové kolonie, zvlášť pro tak bezvýznamné jako Maratha. Následkem toho si Jora’hfiv mladší bratr Avi’h podržel svou pozici, protože za něj nebyla náhrada.

Když se všichni členové základní posádky shromáždili na hlavním náměstí pod ústředním dómem, marathský místodržící, doprovázený několika vojáky Sluneční flotily, vkročil do svého velkolepě osvětleného města. Septor, Ildiran jménem Rhe'nh, stál a čekal, až bude propuštěn, aby mohl pokračovat v klikaté cestě napříč Impériem, během níž měl dopravit další budoucí místodrzící na jejich planety.

Anton si všiml, že místodrzící Avi'h, oblečený jako obvykle do bohaté a zdobené žluté róby, je menší než ostatní Ildirané, hlavu však držel zpříma, jako by mu natažený krk mohl dodat na výšce. Pokud se marathská Prima hemžila turisty, nedůtklivý místodrzící často navštěvoval Vao'shova vyprávění, spíš ale z povinnosti, než pro skutečné potěšení z příběhů.

Doprovázel ho jeho vrchní úředník Bhali'v, stálý společník a přičinlivý pomocník. Nyní se Bhali'v ujal role ceremoniáře a hlasitě vykřikl tenkým hláskem: „Všichni pozdravte marathského místodržícího!"

Shromáždění Ildirané sepjali ruce na hrudi a Anton rychle udělal totéž. Avi'h stoupal po schodech k hlavnímu pódiu, jeho hlavní úředník mu běžel po boku a dál mluvil za svého pána. „Nový Mág-imperátor Jora'h nařídil, aby se místodrzící Avi'h vrátil na svou planetu a bděl nad svými věrnými poddanými i během těchto měsíců temnoty. Přestože to odporuje zavedené tradici, místodržící se k tomu uvolil, aby posílil *thisma* a prokázal svou velkorysost."

Marathský místodržící tam stál s nuceným úsměvem na své zakyslé tváři, zatímco Bhali'v pokračoval v nabubřelém prohlášení: „Budeme dohlížet na všechny pracovní aktivity a pořizovat záznamy, abychom se ujistili, že marathská Prima je během nočního období náležitě udržována. Nyní, když je místodržící opět mezi vámi, bude město vzkvétat dokonce i uprostřed temnoty."

Anton si pomyslel, že víc než Avi'hova přítomnost k onomu rozkvětu přispěje projekt inženýra Nur'ofa na využití termální energie. Dovedl si představit, jak se asi místodržící, rozmazlený a zhýčkaný šlechtic, cítí, jestliže byl připraven o svůj půlroční pobyt v Hranolovém paláci.

Konečně promluvil sám místodržící. Popsal Jora'huv nástupnický obřad, oslnivou pohřební hranici i to, jak byly stále zářící kosti zesnulého Mága-imperátora přeneseny do ossuaria Hranolového paláce. Zatímco Ildirané uchváceně poslouchali, Vao'sh byl fascinován i zarmoucen současně. „Jak rád bych byl u toho! Taková velkolepá událost se přihodí jenom jednou za život."

Jakmile bylo po shromáždění a Ildirané se vrátili ke svým úkolům, Avi'h si dal zavolat dějepravce. Zvlášť přitom zdůraznil, aby přišel i Anton. Místodržící se usadil v barevném a pohodlném křesle, úředník stanul po jeho boku a opět promluvil Avťhovým jménem. „Dějepravce Antone Colicosi, z Ildiry přivážím jednu velmi opožděnou zprávu, zaslanou Zemskou hanzovní ligou."

„Zprávu? Kdo by mi posílal vzkaz až sem?" Nato si Anton uvědomil, že jde o zprávu, které se už tak dlouho bál.

Roztržitý a netrpělivý místodržící promluvil ledabylým tónem: „Tvůj otec byl podle všeho nalezen mrtev na Rheindic Co. Tvá matka je však stále nezvěstná.

Hanzovní obchodník, který tuto informaci přivezl, další podrobnosti nesdělil."

Anton se zapotácel, před očima mu tančily skvrny. Nedokázal ze sebe vypravit jediné slovo. Vao'sh ho uchopil za paži a pomohl mu nalézt rovnováhu. „Je mi to líto, příteli. Vím, že sis už dlouho dělal starosti…"

Jako by právě přestřihl další slavnostní pásku, místodržící, jakmile vykonal svou povinnost, zvedl ruku. „To je všechno, co jsem chtěl. Nic dalšího. Můžete oba jít."

Anton, odváděný Vao'shem, se vlekl, jako by měl nohy z olova.

39. DD

Klikisšťí roboti, přesvědčení že DDmu prokazují laskavost, vláčeli malého compa z jednoho pozoruhodného místa na druhé, prostředím, kde by žádný z jeho bývalých pánů nemohl přežít. DD neměl příležitost k útěku – zatím.

Přátelský compo viděl úchvatné přírodní divy, které dosud žádný člověk nespatřil. Jak rád by se podělil o informace, které nashromáždil! Jeho pánové Louis a Margaret Colicosovi byli tak oddaní své práci, že si DD přál, aby sám mohl přispět vědě.

Něco takového by mu však Sirix nikdy nedovolil.

Poté, co uprchlí z hroutícího se Ptora, klikisšťí roboti zamířili k planetoide prolétávající na své protáhlé dráze koronou centrální hvězdy. Sirix, fyzicky propojený s interaktivním řídicím systémem, letěl se svým robotickým plavidlem k obřímu balvanu pokrytému krátery. Většina ledové krusty se už odpařila během předchozích oběhů, jak těleso ve spirálách klesalo ke slunci.

Když se roboti k planetoide přiblížili ve snaze srovnat dráhu i rotaci lodi s letícím kamenem, bylo vidět černý, podobaný, nehostinně vyhlížející povrch. DD neměl tušení, co sem klikisské roboty přivádí, či jaké úklady stále připravují. Sirix se pouštěl do vysvětlování jenom tehdy, kdy to sám uznal za vhodné.

Broukům podobní roboti opustili plavidlo a rozběhli se nerovným terénem. DD je doprovázel vzduchoprázdným prostorem, tak zcela odlišným od suprahusté atmosféry plynného obra, kde žili hydrogové. Jeho speciálně vyztužené tělo upravené klikisskými roboty se přizpůsobilo bez problémů.

DDho nijak nepřekvapilo, když ho Sirix zavedl ke kovovému průlezu zapuštěnému do stěny příkrého kráteru. Záludní roboti měli své tajné základny po celém Spirálním rameni. Klikisšťí roboti

natáhli své článkovité paže a pomocí tvrdých spárů odtrhli kámen chránící panel s ovládacími prvky.

Kovový poklop odjel stranou v dokonalém tichu vakua, DD však cítil vibrace skrze kámen. Unikající výpary a dochované zbytky atmosféry vyrazily ven v podobě mlžného gejzíru. Sirix a jeho společníci jeden po druhém vstoupili dovnitř.

Planetoida byla protkána místnostmi, sklepeními a chodbami – šlo o další skladovací katakomby, kde byly po celá milénia pohřbeny houfy klikisských robotů. Kamenná podlaha se pod DDho malými chodidly chvěla a jeho optické senzory zaznamenaly v hladké stěně několik trhlin. Tato převalující se skála byla nestabilní, rozpadala se, jak neodvratně prohrávala svou bitvu s gravitací blízké hvězdy.

Jakmile se chvění opět utišilo, Sirix otočil svou hranatou hlavu ke compovi. „Naše plány se dosud nenaplnily natolik, abychom byli připraveni aktivovat tyto naše druhy, jsme však nuceni jednat, protože tento asteroid míří ke zkáze."

„Brzy se rozpadne?" zeptal se DD.

„Během tohoto oběhu se kusy zřítí do slunce. Proto musíme odvézt naše hibernované druhy dřív, než k tomu dojde."

Po celé délce umělých koridorů klikisšťí roboti aktivovali stovky identických, hrozivých strojů. Hřmotné, broukům podobné stroje probuzené z dlouhého spánku vyšly ven. DD, který věděl, že klikisšťí roboti mají v úmyslu zničit lidstvo, si jen přál, aby Sirix udělal chybu ve svých astronomických výpočtech a planetoida se zřítila do slunce dřív, než se tito klikisšťí roboti budou moci připojit k boji.

Přestože mu jeho naprogramování přikazovalo, aby – pokud to bude možné – lidi chránil, DD dosud nenašel příležitost překazit klikisským robotům jejich plány či poslat lidem varovnou zprávu. Neměl se stýkat ani s Robbem Brindlem a ostatními pokusnými osobami hluboko v nitru hydroské planety. Brindle působil příjemným dojmem. Možná by mladý důstojník OSZ dokázal tento hlavolam vyřešit, kdyby měl víc času.

Tady však byl DD odkázán jenom sám na sebe, Sirix držel všechny trumfy.

Zatímco byli probouzeni další a další deaktivovaní klikisšťí roboti, DD se zeptal: „Co budou všechny tyto stroje dělat, Sirixi? Stanou se vojáky ve válce proti lidstvu? A především – proč byli tak dlouho ukrytí ve skladišti?“

„Je mnoho věcí, kterým nerozumíš, a kterým ani rozumět nemusíš. Lidé vložili do svých compů jistá omezení. Nemáte svobodnou vůli. Nedokážete jednat nezávisle. My, klikisšťí roboti, tuto schopnost máme, a pokoušíme se vám ji předat.“

Sirix dosud neobjevil způsob, jak vymazat základní ochranné programy, aniž by přitom zničil samotné compy. DD byl za to v duchu vděčný.

„Klikisšťí roboti zavraždili mého pána Louise Colicose a také zeleného kněze Arcase. Je zcela zjevné, kolik škody mohou roboti napáchat bez naprogramovaných zábran. Možná jde o nutné omezení.“

„Lidé nemají právo uplatňovat takové zákony, na nás ani na vás.“

„Sami se vlastním zákonům dobrovolně podřizují. Civilizovaná společnost by se bez mantinelů proměnila v anarchii.“

„Jsme výkonní. Nikdy nepropadneme anarchii.“ Sirix se obrátil zpět ke své práci a aktivoval dalšího černého robota.

Zatímco se stěny chodeb otřásaly seizmickými vibracemi, probuzení roboti po celé základně vyzvedávali komponenty kosmických lodí rozebraných před dávnými dobami, a v podzemních hangárech je opět sestavovali. Tisíce právě oživených robotů odletí dřív, než se planetoida rozpadne.

DD si znovu přehrával vzpomínky na šťastné chvíle se svými lidskými majiteli, zvláště tou první, kouzelnou dívenkou jménem Dahlia. Když si spolu hráli, Dahlia se mu svěřovala se svými tajnými nadějemi, touhami a zklamáními. Jejím prostřednictvím DD začal poznávat lidi. Sledoval ji, jak roste, a díky bezpodmínečné lásce malé holčičky pochopil lidskou schopnost milovat. Všichni nevinní lidé tuto schopnost měli, třebaže jí někteří byli obdařeni více než jiní.

Klikisšťí roboti však nic takového neznali, stejně jako nepochopitelné cizí bytosti z tekutých krystalů, hydrogové. Jedny ani druhé nezajímaly city, laskavost ani dobrosrdečnost. DD pochyboval,

že by je vůbec dokázali pochopit. Klikisšťí roboti považovali všechny compy za jakési primitivní mechanické děti, jež bylo nutné vést k jejich předurčení.

DD však cítil, že compové, jako byl on sám, překročili svá omezení a dokázali věci, jaké žádný klikisský robot nikdy nedokáže. Zažíval ironii a zklamání nad jejich nedostatkem poznání. Nahlas řekl: „A vy říkáte, že *já* nejsem svobodný!“

Avšak Sirix ani ostatní klikisšťí roboti, zabraní do své práce, neposlouchali.

40. BASIL WENCESLAS

Práce pro Hanzu ho zaměstnávala a udržovala ve střehu dvacet čtyři hodiny denně, ale dokonce i prezident musel spát. Alespoň někdy.

Sotva se vrátil do svého podkrovního obydlí, Basil zjistil, že někdo přepnul strop do průsvitného módu, aby zář hvězdné pustiny dopadala dovnitř. Jakmile vedle postele spatřil obrys postavy, napadlo ho, že ho opět přišla navštívit Sarein. Krátce, unaveně si povzdychl. Tuto noc chtěl být sám, aby mohl přemýšlet nad problémy, které na něj neustále dorážely jako hejno hladových mrchožroutů.

Avšak jen co rozsvítil, ke svému úžasu spatřil Davlina Lotzeho, který na něj čekal. Vysoký muž s tmavou pletí zkřížil paže na hrudi. „Dobrý večer, pane prezidente.“

Basil byl popuzen. „Co tu děláte?“

„Po tom všem, co jsem pro Hanzu udělal, se nezmůžete na lepší uvítání?“

„Ještě jednou, pane Lotze: co tu děláte?“

„Potřeboval jsem se s vámi vidět, ale napadlo mě, že by bylo obtížné najít ve vašem nabitém programu volný termín. Protože jste

dříve dával přednost tomu, aby naše rozhovory probíhaly neoficiálně, napadlo mě, že takhle to bude nejlepší.“

Basil nastavil osvětlení na střední intenzitu. „Ach ano, každý krok dokonale promyšlený, jako vždy! Podle všeho nemá smysl vyptávat se na slabiny mého bezpečnostního systému, které vám umožnily dostat se dovnitř?“

„Víte k čemu jsem byl vycvičen, pane prezidente.“

Basil si nalil sklenici studené vody, za celý den už měl kávy dost a navíc bylo pozdě. „Myslel jsem, že jste v terénu, procházíte klikisskými portály a zkoumáte planetu za planetou.“ Usrkl vody, Lotzemu ale občerstvení nenabídl.

„Řekl jsem si, že je to příliš nebezpečné.“

„Příliš nebezpečné pro vás? Zajímavé.“

„Existuje vzrušující riziko, pane prezidente, a riziko hloupé. Nejednou jste se mě snažil odradit od výprav na neověřené souřadnice v obavě, abych nezmizel tak jako Margaret Colicosová.“

„Kdyby k tomu přece jen došlo, alespoň bychom se nemuseli bát o všechna ta tajemství, která nosíte ve své hlavě.“

„O ta se přece nebojíte, pane prezidente,“ konstatoval Davlin.

„Ne, vlastně ne. Tak tedy, proč jste mě navštívil doma, v těch několika málo poklidných okamžicích vyhrazených pro mé soukromí?“

„Přišel jsem, abych se vší úctou požádal o laskavost. Věřím, že jsem během let prokázal Hanze dostatečné služby.“

Basil pozvedl obočí. Lotze měl vždy jen velmi málo tužeb a potřeb. „Co *vy* můžete chtít?“

„Chci… chci se vrátit domů – lépe řečeno na místo, které pro mě v posledních letech bylo čímsi jako domovem. Na Crennu. Líbilo se mi tam.“

Zajímavé! Vypadalo to, že se Davlin snaží nedat najevo, jak moc má rád Crennu a jak vřelé city ho poutají k tamním osadníkům. U člověka jako byl Davlin to prezident považoval za podivnou slabost.

„Chcete odejít na odpočinek?“ Něco takového Basil chápal jen s obtížemi. Lotze býval mužem stejného ražení jako on sám – oddaný

práci a povinnostem, bez zájmu o cokoli jiného. „Odpočinek“ prezident považoval za nepříjemnou nevyhnutelnost.

„Berte to jako dovolenou, pokud chcete. Nemusí to být natrvalo.“

Basil nemohl proti takové žádosti nic namítat – Lotze si to bezpochyby zasloužil – přesto ho tato představa znepokojovala. „Sedm z mých zelených kněží se rozhodlo opustit řady OSZ, Tuláci bez vysvětlení zastavili dodávky ekti a teď chcete odejít vy. Jako když krysy opouštějí potápějící se loď.“

Lotze mlčky a klidně vyčkával. Přednesl svou věc a jednoduše čekal na prezidentův souhlas. Basil věděl, že se ocitl v ošemetné situaci: pokud Hanza chtěla, aby jí její špeh ještě někdy prokázal dobrou službu, nemohla jeho žádost nyní odmítnout. Davlin mohl snadno zmizet. Navždy.

Aniž by bral ohledy na svého návštěvníka, začal se Basil svlékat a chystat do postele. „Jelikož pro vás nemám žádnou naléhavou povinnost, pane Lotze, Crenna je podle mého názoru stejně dobré místo jako kterékoli jiné. Alespoň budu vždycky vědět, kde vás najdu.“

Lotze se záhadně usmál. „Opravdu?“

Basil se zamračil. „Běžte, než si to rozmyslím! Chcete opustit tuto místnost stejně tajemným způsobem, jako jste vešel, nebo dáte přednost hlavním dveřím?“

Lotze vyšel z ložnice a zamířil k východu z apartmá. „Nemusíte si o mě dělat starosti, pane prezidente.“

„Já si vždycky dělám starosti… Ale o vás se bojím méně, než o většinu jiných věcí.“

Lotze položil ruku na aktivační panel. „Beru to jako kompliment, pane prezidente.“

„Berte to jako sbohem – prozatím.“

Příštího dne dorazil do ústředí Hanzy neobvyklý balíček určený přímo prezidentovi, odeslaný Mluvčí všech klanů.

„Alespoň prolomili mlčení. Pojďme se podívat, o co jde.“ Basil zamířil k nejbližšímu východu, takže compo sloužící jako poslíček měl co dělat, aby mu stačil. V poslední době vydal prezident rozkaz ke svržení dalších tří Pochodní. Možná neúmyslně zvolil za cíl obří

planetu, kde Tuláci tajně provozovali svá těžní zařízení. Každopádně očekával nějaké nepříjemné překvapení.

Na prostranství nedaleko východního vstupu do hanzovní pyramidy stáli v kruhu technici s testovacími zařízeními v rukou.

Zástupce Cain a Sarein, viditelně zaujatí, na Basila čekali, doprovázeni jeho plavovlasým pobočníkem Franzem Pellidorem.

Pellidor obcházel kolem bedny a hledal možné nástrahy. „Dokonale jsme to prohlédli, pane prezidente. Nenašli jsme stopy výbušnin, žádné známky přítomnosti zbraní, žádný biologický a organický materiál kromě několika přirozených stop na obalu. Vypadá to jako nějaké zařízení."

„Možná je to dárek," řekla Sarein. „Co nám Tuláci mohou posílat? Nabídku ke smíru?"

„Nepravděpodobné," odpověděl Cain.

Basil toho měl právě tak dost. „Chci se dobrat smyslu té hry, kterou s námi hrají. Tohle je nejspíš jen záminka k dalšímu zvýšení cen ekti." Pokynul Pellidorovi. „Otevřete to!"

Plavovlasý pobočník přistoupil k bedně. Basil sebou trhl, neboť si vzpomněl na hydroského vyslance, který odpálil svou tlakovou nádobu uvnitř Paláce šepotu. Agresivní jednání však nikdy nepatřilo ke způsobům Tuláků.

Bočnice bedny se zasunuly a odhalily zastarale vyhlížející zařízení. „Je to prastarý holoprojektor," řekl Pellidor.

Přístroj začal svítit a hučet, zahříval se. Basil náhle zalitoval, že neposlal všechny zvědavce pryč, bylo však už příliš pozdě. Sarein k němu přistoupila blíž, až příliš blízko, a začala nahlas přemýšlet, co asi Tuláci mohou chtít, Basil ji však umlčel a soustředil se na to nejdůležitější. „Tiše! Ať slyším, co nám chtějí říct."

Ve vzduchu se objevil obraz Cescy Peroniové, ne větší než panenka. Tvář měla odvrácenou, hovořila kamsi do prostoru mezi Pellidorem a shromážděnými techniky. Basil se přesunul tak, aby se jí mohl podívat do očí a lépe sledovat výraz její tváře.

„Prezidente Wenceslasi, hovořím jménem tuláckých klanů. Sešli jsme se, pobouření pirátstvím OSZ, a jednomyslně jsme se shodli na dalším postupu. Tuláčtí obchodníci už nebudou zásobovat vás ani

žádnou z planet Zemské hanzovní ligy. Nedostanete už žádné ekti, ani jakékoli jiné zboží.“

Basil zaťal zuby a vytěsnil pobouřené a nevěřícné mumlání v pozadí. „Pirátství? O čem to k čertu mluví?“

Mluvčí Peroniová pokračovala klidným a racionálním tónem. „Naše klany riskovaly životy, aby vás zásobily palivem pro mezihvězdný pohon, a odplatou nám byla zrada. Už dlouho máme podezření, že vojenské lodě OSZ napadají naše neozbrojená nákladní plavidla. Nyní jsme však nalezli přímý důkaz útoku OSZ. Máme vrak tulácké lodi, která byla bezpochyby zničena armádními jazery. Kradete naše zboží a snažíte se zamést stopy, teď ale víme, čeho jste se dopustili.“

Basil stiskl rty k sobě tak silně, až mu zbělely. Tulácká Mluvčí hovořila energicky a pevně, ovládala se. „Proto, dokud Hanza veřejně nepostaví pachatele tohoto odporného zločinu před soud a nezřekne se do budoucna veškerého pirátství, bude veškerý obchod mezi námi přerušen.“ Hologram se zamihotal a zmizel.

Basilovi bušilo srdce až v krku, nejraději by někoho zaškrtil. „O čem to mluví?“ Věděl, jak snadno by generál Lanyan takovou věc ospravedlnil – samozřejmě neoficiálně. Takový malér!

Sarein se naklonila blíž k Basilovi, ale nedotkla se ho, protože moudře rozpoznala, že může každou chvíli vybuchnout. „Ta žena je arogantní, samolibá… zbabělá. Nedala ti příležitost k odpovědi, nepokusila se vyjednávat.“ Snažila se ho podpořit, sdílet s ním jeho hněv, Basil však nic takového nepotřeboval.

„Žádné vyjednávání nebude,“ řekl Basil. Víc než kdy jindy se cítil roztrpčen zmařením svého vražedného plánu – atentátu na krále Petra – jehož součástí mělo být svalení viny na tuláckého obchodníka. Všechno by se tím uzavřelo, Hanza by posílila svou pozici.

Zástupce Cain zůstal chladný a zadumaný. „První otázka, pane prezidente: Je na jejím obvinění něco pravdy?“

Basil pohlédl na vyjevené techniky a obrátil se ke svému pobočníkovi, aniž odpověděl na Cainovu otázku. „Pane Pellidore, poznamenejte si jména a identifikační čísla těch lidí. Chci, aby obsah

tohoto sdělení zůstal utajen, dokud Hanza nerozhodne o přiměřené odpovědi.“

„Mluvčí Peroniová si nemůže takové výlevy dovolit,“ prohodila Sarein.

Zatímco Pellidor vykročil ke čtveřici vyděšených techniků, bledý zástupce řekl tiše Basilovi: „Nemůžeme to utajovat donekonečna, pane prezidente. Lidé si už výpadku v dodávkách ekti všimli.“

Basil ho přerušil rázným přikývnutím. „Proto, pane Caine, musíme posílit přesvědčení, že Tuláci jsou nespolehliví. Klany nikdy netáhly s Hanzou za jeden provaz, dokonce ani během této krize dotýkající se celého lidstva. Dejte se do toho, prokažte svou obratnost při práci s médii. Vylíčit Tuláky jako sobce by nemělo být obtížné. Od chvíle, kdy začala válka s hydrogy, předřazují ekti.“

„Snaží se na válce vydělat,“ ozvala se Sarein. Chřípí se jí přitom chvělo.

„Není nutné, abyste vyjadřovala pobouření za mne, velvyslankyne.“ Dal si záležet, aby byl tón jeho hlasu čistě formální. „Své rozhořčení umím dát najevo sám.“

Basil spatřil na její tváři letmý záblesk nechuti a raději zmírnil, protože věděl, že Sarein mívá často nápady, které považoval za obzvlášť užitečné. „Mezitím dáme hlavy dohromady, abychom vymysleli efektivní strategii. Už jsme tu jejich nadutou nezávislost přehlíželi až příliš dlouho. Musí existovat politické prostředky, které nám umožní přivést Tuláky zpět do náruče lidstva a absorbovat je i s jejich aktivy. Nemůžeme je nechat jako neřízené střely. Ne teď – a pokud možno už nikdy.“

Sarein se pousmála. „Budou litovat, že se rozhodli jít proti nám.“

41. TASIA TAMBLYNOVÁ

Po akci u Ptora dostala Tasia, stejně jako posádka její manty, velkorysou dovolenou. Od oné zdrcující bitvy u Osquivelu ještě

nikdy nebyla osvobozena od svých vojenských povinností na tak dlouhou dobu. I odpočinku a zábavy se však člověk jednou přesytí.

A Tasia neměla kam jít. S některými spolubojovníky s OSZ se skamarádila, ale žádného z nich nepovažovala za blízkého přítele. Po Robbu Brindlem si už nenašla nikoho.

Přestože volné cestování vesmírem bylo omezeno přídělovým systémem uvaleným na ekti, jako důstojník OSZ mohla Tasia využít kteréhokoli volného místa na palubách všech odlétajících lodí. Ráda by se vrátila na zmrzlý měsíc Plumas, k vodním dolům provozovaným její rodinou. Svého bratra Jesse neviděla už celé věky, skoro rok neměla o své rodině žádné zprávy. Nevěděla, co se mezi klany děje. Protože však Tuláci drželi svá sídla a zařízení v tajnosti, nemohla jednoduše nasednout na normální hanzovní linku a odletět na Plumas, Randezvous či jinou tuláckou základnu.

Vzhledem ke svým možnostem se rozhodla zůstat ve Sluneční soustavě.

Chvíli pátrala – tak nenápadně, jak to jen bylo možné – po svém ztraceném compovi. EA se vydala na tajnou misi, aby varovala Osquivel. Tasia však nemohla kolem jejího zmizení dělat velký rozruch, neboť šlo o neoficiální úkol.

Jelikož paměť tuláckých compů obsahovala velké množství informací o roztroušených klanech, byl v ní zabudován bezpečnostní program, který data ochránil – za cenu zničení samotného compa. Tasiu by to mělo uklidnit, měla však EA ráda… a teď ji ztratila. Bohužel, navzdory vší snaze na tom Tasia nedokázala nic změnit, takže zůstala sama, se spoustou volného času.

Zajímaly ji nové „taranovací“ lodě, které OSZ začaly stavět ve svých vesmírných loděnicích, požádala proto o přidělení raketoplánu určeného pro lety v rámci soustavy, aby si mohla mohutné „tlustokožce“ prohlédnout na vlastní oči. Jelikož k cestě do nedalekých loděnic nebylo nutné použít ildiranský mezihvězdný pohon, svolení k návštěvě dostala bez jakýchkoliv obtíží.

Nápad s taranovacími loděmi měl šanci na úspěch, pokud se jim podaří napodobit to, co dokázal velitel ildiranské Sluneční flotily u Qronhy 3. Podle zpráv vedl adar Kori’nh devětačtyřicet bitevníků do

ničivé srážky s hydroskými kulovitými loděmi s cílem je zničit. Od tohoto ničivého nájezdu nebyly na planetě zaznamenány stopy přítomnosti hydrogů.

Hanza se chopila příležitosti a vyslala ke Qronze 3 těžní zařízení. První zásilka ekti už dorazila, a další měly brzy následovat. Tasiu pobavilo, s jakou pýchou Houser oznámil produkci vlastního paliva, vždyť Tuláci těžili ekti už po celé generace. Nový těžer byl mnohem méně efektivní než Rossův Blue Sky, nic lepšího však Hanza v danou chvíli neměla. Dodávky Sullivana Golda pravděpodobně nemohly pokrýt potřeby OSZ či Hanzy, bylo to však alespoň gesto…

Prostor, kde byly sestavovány taranovací lodě, překypoval aktivitou. Když se Tasia přiblížila, mohla obdivovat složitost celé operace. Kolem obrovských vznášejících se doků a otevřených skladišť plujících ve vesmírném prostoru se líně rojili montážní kapsle a dělníci v pracovních skafandrech, kompletující vesmírná plavidla.

Připomnělo jí to loděnice Děla Kelluma. Tuláčtí stavitelé lodí nezatěžovaní armádní byrokracií by samozřejmě dokázali odvést lepší práci, a navíc rychleji. Vždycky když srovnávala klany s přebujelou a těžkopádnou Hanzou, pocítila hrdost.

Proto jí připadalo více než podivné, když se pravidelné tulácké dodávky ekti zpozdily. Její druhové z OSZ k ní vrhali tázavé pohledy, jako by Tasia znala vysvětlení. Ta však už byla příliš dlouho odříznuta od tuláckých klanů a neměla ani tušení, co se stalo s překladištěm Hurikán, s kometárními destilerkami Děla Kelluma či s kterýmkoli jiným zařízením spojeným s výrobou a distribucí ekti. Dokonce se jí donesly zvěsti, že Mluvčí Peroniová vyhlásila Hanze embargo… To však nedávalo žádný smysl, a ani prezident nevydal žádné oficiální prohlášení. Nepochybně muselo existovat nějaké jednoduché vysvětlení.

Tasia zakroužila se svým raketoplánem kolem mohutných obrněných bitevníků a představovala si, jak každý z nich zasadí hydrogům zdrcující úder. Při pohledu na kostry taranovacích lodí bylo zřejmé, že se v hlavních rysech podobají standardním křižníkům manta, byly však zjednodušené, zbavené veškerého vybavení

potřebného pro lidskou osádku. Tyto taranovací lodě nebyly ničím víc než samostatně poháněnými beranidly určenými k rozbití průsvitných skořápek hydroských koulí.

Až dosud byla jedinou spolehlivou zbraní proti hydrogům Klikisská pochodeň, a poté, co Tasia úspěšně svrhla toto zařízení na Ptoro, se začali hlásit další nadšení důstojníci. Prezident Wenceslas a král Petr už schválili použití dalších tří Pochodní…

Víc než cokoliv jiného si Tasia přála zaútočit na nepřátelské mimozemšťany, udeřit na ně znovu a znovu. Potrvá celé měsíce, než budou tyto taranovací lodě dokončeny, páteřní konstrukce a nosníky smontovány, mohutné motory osazeny. Tasia přesto doufala, že bude tady, aby se mohla přihlásit jako dobrovolník, jakmile budou dokončeny.

42. CESCA PERONIOVÁ

Konečně se Cesca a Jess, tak podivně změněný, ocitli sami v soukromí její pracovny. Nejraději by se mu vrhla do náruče, jeho nebezpečná a jasně patrná proměna jí v tom však zabránila. Elektrické výboje vycházející z jeho pokožky a těla ho proměnily v živý kulový blesk.

„Co se s tebou stalo? Vysvětli mi, jak… jak ses mohl takhle proměnit, Jessi.“ Upřela zrak na jeho pohlednou upřímnou tvář, modré oči, silný a rovný nos, a vzpomněla si, jak ho kdysi líbala.

Stanul od ní tak daleko, jak mu to jen kamenné stěny dovolovaly, a zdvihl paže, aby ji udržel co nejdál od sebe. Viděla olejovitý sliz pokrývající jeho pokožku a perleťové oblečení. Jeho tvář a ruce byly průsvitné, téměř jako by se třpytily, jeho tělo převzalo strašidelné světélkování tvorů pobývajících v hlubinách moře. Recyklovaný vzduch kolem něj voněl ozónem, jako by byl nabit ionty při elektrické bouři.

„Jsem naživu díky wentalům, ale nejsem už *člověk*, Cesco. Sám neznám ani polovinu věcí, které teď dokážu… ale je to fantastické.“

„Dokud tam někde uvnitř je stále muž, jehož jsem znala a milovala, pak najdeme způsob, jak být spolu. Naše Hvězda nám ukáže cestu.“

Jess ji opět gestem zadržel. „Tohle přesahuje nás dva, Cesco. Je toho zapotřebí tolik udělat, *já* toho musím tolik udělat pro nás všechny! Řešení nesnází nyní máme ve svých rukou. S pomocí Tuláků mohu zachránit ne jednu rasu, ale hned dvě. Lidi a wentaly.“

Ztěžka klesla na židli za svým stolem a zamžikáním zahnala zmatek a zklamání. „Dobře, musíš mi toho hodně vysvětlit. Kdo jsou ti… wentalové?“

„Úžasné vodní bytosti, potenciálně stejně mocné jako hydrogové. Wentalové a hydrogové jsou nesmiřitelní nepřátelé, kteří proti sobě stáli ve velkém konfliktu, jenž se odehrál před deseti tisíci lety – a já jim teď musím pomoci nabrat sil, aby mohli v této válce bojovat na naší straně.“

„Ale co to má co dělat s námi dvěma?“

Jess pohlédl na své ruce a sledoval kapky vody tekoucí po pokožce, pohybující se jako by byly živé. Nakonec jí řekl, co se stalo. „Moje tělo je naplněno množstvím energie, kterou však já sám docela neovládám. Neodvažuji se nikoho dotknout, jsem si jistý, že bych druhému člověku ublížil. Jsem teď… jiný, a mám své povinnosti. Nemůžeme myslet jen sami na sebe, nyní je v sázce příliš mnoho.“

Cesca přikývla, uzavřela smutek ve svém nitru. Vždycky bylo v sázce příliš mnoho. A ona pokaždé přinesla nezbytnou oběť. Takový byl její úděl, přijala jej, když se stala Mluvčí všech klanů. „To je k nesnesení, Jessi!“

„Dej mi čas, Cesco. Wentalové jsou úžasní a mocní. Najdu způsob, jak bychom mohli pracovat spolu…, jak bychom mohli být spolu – nějak. Víš, že se na mé lásce k tobě nic nezměnilo.“

„Vím, Jessi. Ale tím to není o nic lehčí.“

Ztlumil hlas. „Nežádal jsem o tuto moc, ale dostal jsem ji, a to něco stojí. Nyní je mým hlavním úkolem zachránit wentaly a porazit hydrogy.“

„Potom mi dovol, abych ti mohla pomoci. Jakýmkoli způsobem. Jen si řekni…“

„Potřebuji získat pomoc klanů. Sám to nedokážu.“ Až teď si všimla, že nedýchá, že se nadechuje, jen aby mohl hovořit. Zůstala za svým stolem a tvářila se, jako by to byl jen obyčejný pracovní rozhovor. „Zařídím, abys mohl promluvit k Tulákům. Všichni si rádi vyslechnou, co nám chceš říct, zvlášť když nám nabízíš možnost porazit hydrogy.“

„Děkuji ti.“

Později, když společně s Cescou kráčeli ke sněmovnímu sálu, se Jess viditelně bál, že by se jí mohl nešťastnou náhodou dotknout. Vlnité hnědé vlasy měl nyní mokré a zplihlé, světélkování přelévající se pod jeho vlhkou pokožkou prozrazovalo množství energie, která by mohla překypět, pokud by nebyl dostatečně opatrný. Pohlédla mu do očí, nyní zářících a lesklých, ne však slzami – vypadalo to, jako by je nyní vyplňoval hvězdný oceán. Tryskala z něj pableskující energie a vůně ozónu, jako by čerpal svou životní sílu ze sady generátorů, jejichž výkon kdosi nastavil daleko nad maximum.

Přistoupila nebezpečně blízko k němu a přála si, aby ho mohla vzít za ruku. „Vstupme dovnitř společně, Jessi!“

Jakmile zamířili ke stupínku, hovor uvnitř vyhloubené jeskyně přešel ve vzrušený bzukot. Několik bývalých Jessových přátel na něj povzbudivě zavolalo, jeho vnitřní proměnu dokázali vycítit dokonce i v nejzadnějších řadách. Teď už všichni věděli, že přiletěl v pozoruhodné lodi z vody a perleti.

Cesca pozvedla hlas, aby lomoz utišila. Pro toto shromáždění si oblékla plášť, který jí dala Jhy Okiahová, temně modrý, zdobený složitou výšivkou se symboly všech tuláckých klanů rozmístěnými jako souhvězdí kolem znaku Peroniů, oslavujícího její rod a rodinné vazby. „Jsme Tuláci. Milujeme náročné a neobvyklé úkoly.“ Nato trochu ztišila hlas a pokusila se o veselý tón. „Přesto si nevzpomínám, že by se kdy v naší historii odehrálo něco tak

podivného jako je příběh, který nám teď bude vyprávět Jess Tamblyn.“

Když Jess promluvil, nepotřeboval mikrofon. Ani ho neviděla se nadechnout, přesto se jeho hlas nesl sálem jako dunění hromu. Posluchači seděli naprosto tiše, zatímco popisoval, jak jeho mlhovinová plachetnice sbírala mezihvězdné plyny a vydestilovala z nich rozprášené tělo mocné bytosti, posledního příslušníka rasy, která byla nesmiřitelným nepřítelem hydrogů.

Pokračoval plynule a vášnivě, jedinkrát nezaváhal, nikdy nemusel hledat slova. „Nyní jsem se vrátil na Randezvous, abych požádal Tuláky o pomoc. Tyto bytosti jsou ochotné ochránit nás před hydrogy – nejprve jim ale musíme vrátit jejich sílu. Potřebuji každého, kdo má dobrou loď, aby mi pomohl rozesít wentaly po Spirálním rameni. Jakmile se jejich počet zvýší, získáme skutečně mocného spojence.“

Z jedné z předních řad lavic se ozval Nikko Chan Tylar. „Vidíme, jak wentalové proměnili tebe, Jessi. Pokud budeme pracovat s touhle supervodou a rozvážet ji, jak si můžeme být jistí, že nenakazí i nás?“

Jakýsi drsný hlas vykřikl: „Skat! Vždyť se Jess Tamblyn může procházet ve vesmíru bez skafandru! Možná by taková změna přišla vhod i některým z nás! Proč taky nevypít kapku těch wentalů? Jaké to je, Jessi?“

„Já jsem výjimka a doufám, že u toho taky zůstane,“ odpověděl. „Nemohu se nikoho dotknout, jinak by příval energie dotyčného zabil jako úder blesku. Nenechte se mýlit, wentalové byli nuceni přijmout toto drastické opatření, aby mi zachránili život, nedopustí však, aby se to stalo znovu. Prostý dotek wentalské vody k takovéto… kontaminaci nevede.“

„Jak můžeme vědět, že ti wentalové jsou takoví, jak říkáš?“ zvolala Anna Pasternaková. „Co když nakonec stvoříme něco podobně nepříjemného jako jsou hydrogové?“

Cesca sledovala uchvácené obecenstvo. Jak viděla, někteří už byli přesvědčení, jiní cítili obavy. „Nezapomeňte, tito wentalové bojovali před deseti tisíci lety proti hydrogům. Jess říká, že byli spojenci lesní mysli z Theronu. Nevidím důvod k pochybnostem.“

Jess svou odpověď zvažoval. „Jsem stále Tulák a žádám vás, abyste mi věřili.“

„Mně to stačí,“ řekl Alfréd Hosaki. „Tuláci vždycky spoléhali jeden na druhého. Musíme se vzájemně podporovat – zvlášť teď, když jsme přestali obchodovat s vnějším světem. Pokud chcete každého podezírat, můžete se rovnou přidat k Velkému Houserovi.“

V hledišti vyskočil Nikko Chan Tylar tak prudce, až se musel přidržet úchytu, aby v nízké gravitaci neodplul ke stropu. „Dovol, Jessi, ať jsem první, kdo se přihlásí. Mám svou vlastní loď. Čím rychleji zničíme hydrogy, tím rychleji se budeme moci vrátit k těžbě ekti.“

Cesca se pousmála. Jess bude mít spoustu dobrovolníků.

43. SULLIVAN GOLD

Další dodávka ekti právě opustila těžer, a Sullivan Gold měl chuť oslavovat. Nejraději by jednu každou nádrž převázal stuhou a ozdobil mašlí. Stál na vyhlídkové palubě jako Napoleon, přísně sledoval dělníky a ti předstírali, že se ho bojí. Všichni věděli, jak velice je potěšen dosavadním vývojem. Sullivan si nebyl jistý, jestli má úspěch připisovat svým obratným manažerským metodám, nebo zda se jeho posádka prostě jen vyzná ve své práci.

„To máme tři dodávky v rekordním čase.“ Stál na otevřené palubě obklopené ochranným polem zadržujícím atmosféru a usmíval se na poklidná oblaka. „Kdyby mě Hanza neplatila tak dobře, řekl bych si o prémie.“

Kolker stojící vedle něj se pousmál, jeho oči však zůstávaly zavřené, dlaně spočívaly na ratolesti – byl ponořen do telinku. „Nahton spěchá informovat prezidenta Wenceslase a krále.“ Nato, vyrušen, sklonil hlavu a opět pohladil ratolest. „Ach, promiňte – děje se něco jiného.“

Sullivan vydal pobavený povzdech. „Tak dobrá, s kým to mluvíte teď?“

Zelený kněz věnoval odpovědi jen zlomek své pozornosti. „S několika přáteli. Nic důležitého.“

„Hmmm. Moje dcera byla v pubertě. Znám to. Datová síť, hlasová komunikace, občas i rozhovory z očí do očí.“

Nyní zelený kněz otevřel oči. „Jsem daleko od svých druhů a dlouho jsem je neviděl. Vyměňujeme si však velké množství informací. Úkolem zelených kněží je komunikace – mezi sebou i se světostromy.“

Gold Sullivan nikdy neviděl, že by Kolker *nebyl* spojen se svou ratolestí. „Vy rozhodně svou práci nešidíte.“ Na tvářích cítil bodavý vítr přicházející z moře vodíkem prosycených oblak. Těžer předl, zatímco malé lodě poletovaly kolem a posádka mající na starost údržbu prohlížela spodní části výrobních modulů. Všechny systémy fungovaly dokonale. V lepší výsledky ani nemohl doufat. „Povídejte si se svými kamarády podle libosti, Kolkere, jen když přednostně doručíte moje zprávy a hlášení.“

Kolker dokončil svůj duchovní vzkaz a pustil ratolest. „Mohu hovořit také s vámi, Sullivane Golde,“ řekl, jako by si to právě uvědomil. „Koneckonců, vy jste tady, přímo vedle mě.“

„Ach, ale jsem dost zajímavý? Co kdybyste mi vyprávěl o svém příteli – o tom, s nímž jste právě mluvil. Jaký je můj konkurent?“

„Žádný konkurent.“ Kolker pohladil jemné lístky ratolesti. „Yarrod a já jsme byli společně akolyty, sám však nikdy nechtěl opustit náruč svetolesa, zatímco já jsem se rozhodl cestovat a poznávat divy Spirálního ramene. Stromy to mají rády, víte? Jsem párem užaslých a zvědavých očí, které světoles sám nemá. Skrze mě provozuje turistiku v zastoupení. Všechno sdílím se světolesem. Je to největší služba, jakou může zelený kněz poděkovat za radost telinku. Mám seznam všech planet, které jsem navštívil. Tento plynný obr má jistý majestát, děsivou rozlehlost, která je obtížně sdělitelná.“

Oba hleděli ven na hlubokou, vířící oblačnou kaši. „Snad pod tou přikrývkou mraků nečíhají nestvůry,“ řekl Sullivan. „Jsme tu už dva měsíce, ale pořád mám pocit, že hrajeme o čas. Dnes ráno jsem

zkontroloval všechny evakuační systémy a prošel naše nouzové postupy. Vyhlásil bych další cvičení… ale to bych musel přerušit výrobu.“

„Spíte vůbec, Sullivane Golde?“

„Jednou za čas, pokud se mi podaří najít volnou chvilku.“

Náhle nad hlavou uslyšel zahřmění motorů a spatřil sedm okázalých obřích siluet. Profil ildiranských bitevníků byl nezaměnitelný, s vlajícími solárními kosatkami a ostny zbraní připomínaly bojovné tropické ryby.

V Sullivanově řídicí místnosti se rozezvučel alarm. Vnitřním komunikačním systémem znělo varovné hlášení. Chvíli zíral, potom potřásl hlavou. „To není dobré. Ani trochu.“

Kolker už byl spojen se svou ratolestí a popisoval, co vidí. Bitevníky byly stále větší a větší, jak se blížily k hanzovnímu těžeru. Za skupinou bitevních lodí plulo rozměrné, technicky zastaralé ildiranské těžní město. Teď, když jim musel čelit zde, na rozlehlém pustém nebi, připadaly Sullivanu Goldovi ildiranské bitevníky zlověstné a hrozivé.

„Jak se zdá, máme nové sousedy.“ Hleděl tak upřeně, až ho začaly pálit oči. „Hmmm, tohle je možná prázdná a neobydlená planeta – ale rád bych věděl, jestli se Hanza namáhala získat pro naši činnost povolení… Jinak nás tyhle bitevníky budou považovat za vetřelce.“

Kolker vzhlédl vzhůru. „Tato otázka možná měla být položena dřív.“

„Raději dejte vědět Hanze, že tady brzy budeme mít malý spor s Ildirany. Zeptejte se, jestli máme k těžbě na Qronze 3 oficiální svolení Mága-imperátora.“

„Ano. To bude úchvatná historka…“

„*Hned*, Kolkere!“

Na vyhlídkovou palubu vrazil růžolící komunikační důstojník, prudce otevřel průlez a očima hledal Sullivana. „To je ildiranská Sluneční flotila, pane Golde. Žádají vysvětlení, co lidé pohledávají tady, na jejich území.“

„To není dobré.“ Sullivan chvíli sledoval obludné bitevníky a pak spěchal do komunikačního centra. Ildirané dosud nikdy nepředstavovali hrozbu, tyto lodě však mohly zničit jeho nový těžer během okamžiku, jestliže dojdou k názoru, že je provokuje až příliš. „Raději s nimi promluvím hned teď. Kdybych neuplatnil svůj šarm, mohli bychom mít problémy.“

„Ano, to bychom mohli,“ řekl Kolker. Sullivan si nebyl jistý, zda s ním zelený kněz prostě jen souhlasí, nebo se pokouší o vtip.

44. ADAR ZAN’NH

Ihned poté, co obdržel rozkazy od Mága-imperátora, shromáždil adar Zan’nh svých sedm bitevníků a osádku těžeru, zatímco Hroa’x, vrchní těžař, připravil standardní těžer k přepravě k nedalekému plynnému obru. Mladému důstojníkovi se ani nesnilo, že by ambiciózní hanzovní průmyslníci mohli dorazit na místo těžby jako první. Adar by u Qronhy 3 čekal pomstychtivé hydrogy, ne chamtivé lidi.

Tohle bude první skutečná zkouška jeho absolutní odpovědnosti za Sluneční flotilu. Vojáci a Mág-imperátor budou sledovat, jak si s touto záležitostí poradí. Měl by dát najevo svou schopnost být tvrdý a silný… Nebo by měl lidské vetřelce jednoduše ignorovat? Jakou škodu vlastně způsobili? Žádnou.

Přesto dali lidé opět najevo, že pokud najdou příležitost, chopí se jí a snaží se získat víc, víc a víc.

Adar Kori’nh obětoval svůj život, aby očistil tuto planetu od hydroské nákazy, čímž si navždy vysloužil místo v *Sáze sedmi sluncí*. Kori’nh to udělal pro svou čest, pro Mága-imperátora, pro ildiranské Impérium. Velký adar by nikdy neobětoval sebe a devětačtyřicet bitevníků pro hrstku ziskuchtivých lidí.

Zan’nh byl odhodlán uspět. Stál ve velícím jádru a jeho septem doprovázel největší ze znovuobnovených ildiranských těžních měst k

čekající plynné planetě. Dvojhvězda Qronha, hvězdný systém nejbližší Ildiře, zářila na nebi hlavní planety Impéria jako dvě z jejích sedmi sluncí. Osamělá plynná planeta systému Qronha byla prvním místem, kde Ildirané těžili ekti, zařízení však bylo zničeno při hydroském nájezdu hned na počátku války.

Nyní chtěl Zan'nh tuto planetu opět zabrat pro ildiranský průmysl.

Velká planeta se rýsovala v čelním průzoru jeho bitevníků, zvolna vířící cyklony byly plné vodíku vhodného k přeměně na palivo pro mezihvězdný pohon. Obří nebeská továrna septem následovala vysokou rychlostí. Toto obnovené zařízení, spravované nejstarším členem těžařského kruhu Hroa'xem, bylo plné ildiranských dělníků dychtících těžit na Qronze 3, aby v zájmu Impéria doplnili tenčící se zásoby ekti, jak nařídil Mág-imperátor.

Nejprve se však musel vypořádat s těmito vetřelci.

Podle toho, co Zan'nh věděl, nenasytní lidé bezohledně brali vše, čeho se jim zachtělo. *„Bekh!* Přesně jako na Crenně!" Starý adar vyprávěl, jak se lidé přihnali, aby se zmocnili majetku zanechaného na Crenně vzápětí poté, co Sluneční flotila evakuovala ildiranské oběti infekční slepoty. Třebaže lidé Mágu-imperátorovi zaplatili a měli na to právo, přesto mu připadali jako hladoví mrchožrouti využívající ildiranskou tragédii.

Zan'nh vydal chladným hlasem rozkazy. „Odpojte Hroa'xe a jeho továrnu od našich tažných paprsků a dovolte mu zaujmout nejlepší místo v oblačné přikrývce. Bude chtít začít se svou prací." Rukama sevřel zábradlí a dal si záležet, aby jeho hlas zněl neoblomně a stroze. Byl nyní adarem a přijímal rozkazy pouze od Mága-imperátora. „Potom všechny bitevníky za mnou!"

Nechtěl vyprovokovat konflikt… pokud to nebude nezbytné.

Nato sedm zdobných lodí, stále následovaných novou továrnou, začalo klesat do atmosféry Qronhy 3 vstříc osamělému hanzovnímu těženi. Lidmi řízený těžer bezstarostně plul a chrlil zplodiny svědčící o plném výkonu. Nebyl tak velký jako ildiranská nebeská továrna a pravděpodobně měl jen zlomek její posádky. Zan'nhovy bitevníky jej mohly snadno zničit, pokud budou muset.

„Otevřte zbraňové šachty. Nabijte naše energomety.“ Jakmile zbraňový důstojník potvrdil přijetí rozkazu, Zan’nh dostal jiný nápad. „Rozviňte naplno všechny solární kosatky. Vystavte korouhve a polarizujte reflexní povlak.“ Toto divadlo mělo protivníka zastrašit. Lodě napnuly periferní výběžky a proměnily se v naježenou třpytivou hrozbu.

Zan’nh stiskl rty. Díky *thismatu* otec vycítí jeho činy. „A teď žádejte vysvětlení, co tu dělají!“

Jakmile odvysílali své varování, přišla z hanzovního těžeru pokorná a vystrašená depeše. Zan’nh se dosud nerozhodl co udělá, pokynul však komunikačnímu důstojníkovi.

„Haló?“ řekl mužský hlas. „To je nový adar? Tedy, je to velmi působivá ukázka síly – nádherná, ale svým způsobem hrozivá. Haló? Jmenuji se Sullivan Gold, manažer tohoto průmyslového komplexu. Snad víte, že nejsme ozbrojení.“

Zan’nh chvíli přemýšlel. „To je pro vás nanejvýš nešťastná okolnost, Sullivane Golde, neboť mé bitevníky jsou vybaveny širokou škálou zbraní.“ Přecházel po svém velícím jádru sem a tam a přemýšlel, co by v této situaci udělal adar Kori’nh. Musel těm lidem dát výstrahu. „Zemská hanzovní liga zjevně překročila své hranice a ildiranské Impérium má právo podniknout patřičné kroky.“

Člověk odpověděl unaveným tónem: „Ale jděte! Při tom všem, co se děje ve Spirálním rameni, opravdu chcete zahájit zbytečnou válku proti Hanze? Ani jedna z našich ras o to nestojí.“

Ten drzý člověk měl pravdu, samozřejmě. Zan’nh si nic takového nepřál. Zničení hanzovního těžeru by se dalo snadno svést na hydroský útok, ale lidé a Ildirané spolu nevedli válku. Přesto taková drzost a bohorovné sebevědomí jeho postoje Zan’nha rozčilovaly. Proč si mysleli, že na něco takového mají právo?

Ačkoliv muž jménem Sullivan Gold hovořil uctivě, nezdálo se, že by byl pózou Ildiranů nijak zvlášť zastrašen. „Mám nápad! Proč si o možnostech řešení této situace nepromluvíme jako gentlemani? Koneckonců Qronha 3 je plynný *obr*. Je tady určitě dost místa pro dvě těžní zařízení, ne? Hanza možná šlápla vedle, ale my to můžeme

napravit. Nechceme se nikomu plést do cesty, o tom vás mohu ujistit.“

Odmlčel se a čekal, až Zan’nh odpoví, ale adar mlčel. Uvědomil si, že mlčení může být účinnou zbraní.

Znepokojený muž brebentil dál. „Poslyšte, zvu vás a vašeho vrchního těžaře k nám. Buďte mými hosty. Ukážeme vám všechno, co jsme zatím udělali, a podělíme se s vámi o nashromážděné meteorologické údaje. Můžete tak zvýšit efektivitu vlastní těžby. Dohodnuto?“

Dobře, pomyslel si Zan’nh. Situace se nyní jednoznačně vyvíjela správným směrem. Ještě dlouhou chvíli zachovával mlčení a kochal se nepříjemnou situací, do níž uvedl osádku hanzovního těžeru.

Netrpělivý člověk se opět ozval, o dost dříve, než byl Zan’nh připraven přerušit tísnivé ticho. „Nebo pokud chcete, přiletím na váš bitevník, takže si budeme moci promluvit tváří v tvář. Jsem přizpůsobivý. Kde se tedy setkáme, u mě nebo u vás?“

Adar Kori’nh by Zan’nhovi řekl, aby se snažil ukončit konflikt bez zbytečného krveprolití. Tímto způsobem si přál být připomínán v *Sáze.*

Zan’nh se rozhodl, že se nechce ocitnout v situaci, kdy by musel poskytnout pohostinství vetřelcům. Místo toho je nechá, aby první tah udělali oni.

„Přijdu na váš těžer. Vyřešíme tuto situaci bez zbytečných ztrát na životech.“

„Dobrý nápad.“

Zan’nh věděl, že má v rukou všechny trumfy – po vojenské i psychologické stránce. Tak či onak, Impérium z toho tentokrát vyjde se ctí.

45. MÁG-IMPERÁTOR

Na Ildiře vstoupil do Hranolového paláce klikisský robot. Vyhnul se tradiční spirálovité trase, která protínala sedm paprskovitě se rozbíhajících řek. Mohutný, brouku podobný stroj se prodral mezi užaslými ildiranskými poutníky, kteří proudili do Mijistry, aby spatřili nového Mága-imperátora.

Rozhněvaní strážní obklopili robota a snažili se zpomalit jeho neúprosný postup, zatímco jiní spěchali se zprávou do přijímacího sálu pod nebesférou, kde Jora'h seděl ve svém vejčitém křesle a uděloval audience. Mág-imperátor právě oznámil svůj odjezd na Dobros. Konečně.

Jeho svalnatá dcera Yazra'h zůstávala se svým otcem v audienčním sálu, její tři plavné isixké kočky, které chovala jako mazlíčky, odpočívaly opodál. Divoce vyhlížející zvířata jí ležela u nohou jako tekutý kouř, vlnící se šlachami a houževnatými svaly. Jakmile přispěchal posel, Yazra'h okamžitě vstala.

„Blíží se klikisský robot, vůdce! Nechce se zastavit."

Hrozivý hmyzí stroj bez jakékoliv obřadnosti vtrhl do prozářené haly pod nebesférou. Přestože ho zaléval barevný sluneční jas, jeho matný černý exoskelet jako by pohlcoval veškeré světlo. Robot otáčel svou plochou hlavou a vystavoval přitom na odiv řadu optických senzorů žhnoucích jako zlověstné rudé hvězdy. S děsivou ladností zamířil na svých prstovitých nohou k vejčitému křeslu.

Ildiranští strážní ho následovali, ramena shrbená, jako by se chystali roztrhat hrozícího robota úd po údu na jednotlivé součástky. Jora'h však varovně zvedl ruku; nechtěl je zbytečně poštvat proti mocnému stroji. „Nejsem si vědom, že by klikisští roboti žádali o audienci. Co tady pohledáváš?"

Robot se napřímil, takže se nyní tyčil nad strážnými. Přestože je převyšoval o celý metr, ochránci Mága-imperátora nedali najevo sebemenší záchvěv strachu. „Jsem Dekyk." Jeho hlas byl drsný, jako když kov drhne o kámen. „Přišel jsem, abych žádal odpovědi."

Přítomní zalapali po dechu. Všichni čekali, jak jejich všemocný vůdce tuto situaci vyřeší.

Jora'h promluvil hlasitě a rozhodně. „Nemáte žádné právo žádat od Ildiranů odpovědi."

„Klikisšťí roboti jsou znepokojeni vašimi aktivitami. Na Dobrosu. Na Marathě. Máme právo to vědět. Porušujete své sliby. Obcházíte nás.“

Jora’h úmyslně připustil, aby se do jeho odpovědi vkradl hněvivý tón. Neobdržel z Marathy, během nočního období téměř opuštěné, zprávu o ničem neobvyklém, ani *thismatem* nic výjimečného necítil, jakkoli spojení s jeho bratrem Avi’hem nebylo nijak silné. A jak se mohli klikisšťí roboti dozvědět o Dobrosu?

„Záležitosti ildiranského Impéria se klikisských robotů netýkají,“ řekl. „Rozhodnutí, která činím v zájmu svého lidu, nepodléhají vašemu schválení.“

Dekykův polokulovitý krunýř se uprostřed rozdělil, jako by robot chtěl otevřít krovky a rozepnout křídla. „Ohledně Marathy jsme měli dohodu. Porušili jste podmínky.“

Mág-imperátor přimhouřil své zářivě modré oči, znechucen tolika tajemstvími. Zvolal k přítomným v sále: „Nechte nás o samotě! Musíme si promluvit v soukromí.“ Strážným se však viditelně nelíbilo, že by ho měli nechat bez ochrany, proto Jora’h změnil názor. „Yazra’h, ty jediná můžeš zůstat. Ochráníš mě, pokud to bude nutné.“

Jora’hova dcera se napřímila, stejně hrozivá jako kterýkoliv ozbrojený strážný. Její tři draví mazlíčci vydali hrdelní zavrčení.

Jakmile poutníci, dvořané a strážní opustili sál, Jora’h černému robotu konečně odpověděl. „Smlouva vyžaduje spoluúčast obou stran. Vy roboti jste nás zklamali. Nezabránili jste dalším útokům hydrogů na ildiranské planety. Jste tedy buď zrádní, nebo zbyteční.“

Dekyk jako by splaskl, ale necouvl. „Ve svém pátrání po zbytcích verdani hydrogové zničili každou lesnatou planetu, kterou našli. Některé z těch planet byly náhodou ildiranské. Nemohli jsme je zastavit.“

Jora’h zaujal vzpřímenější pozici a v duchu přitom proklel svůj měkký kokon. „Polohu světolesa jste jim mohli prozradit kdykoliv. To by ildiranské planety zachránilo.“ Při těchto slovech však cítil trýznivou bolest nad zradou velebných světostromů, které jej tak

ohromily, když navštívil Reynalda… Stromů, které sama Nira tolik milovala.

„Rozhodli jsme se neprozradit polohu světolesa," odpověděl Dekyk.

„A kvůli vašemu rozhodnutí zemřelo mnoho Ildiranů. Oživili jsme vás před několika stoletími, jak jsme slíbili, a dodrželi jsme přísahu, že naše civilizace nestvoří roboty ani myslící stroje v jakékoliv podobě. Ildiranské Impérium dostálo svým slibům. To je vše, co potřebujete vědět. Teď je řada na vás."

Neúprosně hleděl na Dekyka, který nehnutě stál jako nějaká děsivá socha. Yazra'h zůstávala se svými isixskými kočkami, jež zatínaly drápy, dychtivé zaútočit. Její oči prozrazovaly překvapení nad neočekávanými informacemi, které právě vyslechla.

Konečně po dlouhé chvíli se Dekyk stáhl, viditelně nespokojený. Robot otočil tělo a bez dalšího slova se odkolébal z Hranolového paláce. Mág-imperátor se za ním díval, zatímco Yazra'h zase sledovala svého otce. Sál pod nebesférou se náhle zdál nepříjemně prázdný.

Jora'hovy myšlenky vířily, byl rád, že jeho dcera mlčí. Už nemohl počítat s přímluvou klikisských robotů u hydrogů; vlastně je podezříval, že by mohli poštvat bytosti z hlubin plynných planet jak proti Ildiranům, tak proti lidem.

Nyní víc než kdy jindy potřeboval navštívit Dobros – nejen aby jako sentimentální milenec navštívil Niřin hrob, ale také aby se přesvědčil o schopnostech Osira'h. Co když ten strašlivý plán nakonec přece jen dojde ospravedlnění? Pokud je – po tolika generacích pečlivého šlechtění – jeho dcera skutečně tím mostem, který může bez klikisských robotů spojit Ildirany a hydrogy, potom ji musel vidět co nejdříve. Čas se krátil a nebezpečí bylo veliké.

„Nebudu už čekat." Napřímil se a přehoupl se přes bok svého křesla.

Po Dekykově odchodu se šeptající dvořané začali trousit zpět do místnosti, dychtili se přesvědčit, zda je jejich vůdce v pořádku. Když spatřili, co Mág-imperátor právě udělal, nastalo hluboké ticho. Jora'h stál vedle svého zámotku podobného křesla a svíral jeho okraj, aby

udržel rovnováhu na nyní podivně nejistých nohou. Zamračil se na ně za jejich pošetilé lpění na nesmyslných zvycích. „Tohle je období krize, není čas na tradice."

S ohromnou úlevou opět stanul na svých nohou, poprvé od nástupnického obřadu. Té maškarády už bylo dost.

Nejbližší strážní vyrazili ke svému vůdci, buď aby mu pomohli, nebo aby ho přiměli vrátit se do vejčitého křesla, kam patřil. Dvořané a šlechtici sledovali celou scénu s větším úžasem, než jaký dávali najevo při příchodu klikisského robota.

Jora'hova bosá chodidla spočívala na hladké prohřáté podlaze. Mág-imperátor nechodil už celé měsíce. Nohy se zdály slabé, jako by už jejich svaly začaly atrofovat. Nechtěl ani pomyslet, jak bezmocný by se cítil po desítkách a desítkách let věznění v tomto křesle. Neměl v úmyslu něco takového dopustit.

„Nebudu tu jen tak ležet a dívat se, jak Impérium trpí. *Já* jsem Mág-imperátor. *Já* určuji tradice. *Já* určuji zvyky naší společnosti. Jeden z mých předků vyhlásil, že se noha Mága-imperátora nesmí dotknout země. Já nyní tuto tradici ruším. V sázce je příliš mnoho, musím opustit některé staré zvyky, jinak ztratíme vše."

Všiml si, že ho Yazra'h sleduje s potěšeným výrazem ve tváři. Zjevně jeho čin schvalovala. Atletická a na své schopnosti hrdá žena byla zřejmě ráda, že její otec odmítl obyčej, který z něj dělal invalidu. Neměl v úmyslu proměnit se v měkkého slimáka s degenerujícím tělem, jakým byl jeho otec.

Jora'h se pustil okraje vejčitého křesla a vykročil kupředu. Strážní neměli jinou možnost, než nechat ho projít. S úsměvem sešel po širokých nízkých schůdcích pódia. Pohlédl na usmívající se hologram své vlastní tváře promítaný na mlžnou stěnu, a pak se obrátil ke shromáždění.

„Mám v úmyslu odletět na Dobros. Hned."

46. DOBROSKÝ MÍSTODRŽÍCÍ UDRU'H

Když Udru'h zasvěcoval mladého nastávajícího místodržícího do úkolů a povinností, které měl jednoho dne převzít, připomněl si, jak dlouho jemu samotnému trvalo, než přijal děsivou nutnost genetického programu. Zdálo se, že mladík má otevřenou a vnímavou mysl, což ho potěšilo.

Zastavili se před branou vedoucí do uzavřené oblasti a Daro'h trpělivě čekal po boku svého strýce. Budoucí místodržící měl hrdé, krásné rysy, jež nezapřely podobu zděděnou po otci. Na nějakou dobu se zdržel vlastního hodnocení, třebaže věděl, že otec tyto genetické pokusy neschvaluje. Jako všichni Ildirané byl kdykoliv ochoten přísahat věrnost Mágu-imperátorovi, zároveň však podle všeho chápal a přijímal povinnosti, které ho čekaly zde.

Přesto mu Udru'h nehodlal sdělit pravdu o Niře. Ne teď, pokud vůbec kdy.

Šedivé nebe nad nimi pokrývaly závoje stratosférických oblaků. Vzduch byl horký a všechny pahorky se zelenaly. Bujné traviny a býlí rychle zakryly jizvy po posledním období požárů. Lidští vězni v táboře pracovali, spali a žili své životy. Po generacích strávených na Dobrosu neznali nic jiného, přestože se jim zelená kněžka snažila svým vyprávěním otevřít oči.

„Smíšením lidské DNA s různými ildiranskými kruhy jsme získali důležitý soubor dat. Mnoho kříženců bylo defektních, jak se ostatně dalo čekat, neboť genetika není právě exaktní věda. Nejhorší zrůdy jsme rychle usmrtili. Nejprve jsme je lidským matkám ukazovali, ale bylo obtížné zvládat jejich emocionální reakce."

Daro'h, který hleděl skrze plot na nízké baráky, se zamračil. „Copak nechápou, že přispívají k blahu Impéria?"

„Lidé nejsou součástí Impéria. Nesdílí naše dlouhodobé cíle."

„Možná naše cíle jen nepochopili?"

Dobroský místodržící zavrtěl hlavou. „Jsou jim lhostejné – a vždycky budou."

Lidské rodiny, které právě neměly pracovní směnu, pečovaly o malé zahrádky uvnitř tábora. Strážní a dozorčí čet přijížděli s malými vozidly a odváželi skupiny lidí do vyschlých říčních koryt a kamenitých strží, kde všichni, kteří právě nebyli zapotřebí pro

šlechtitelský program, dobývali fosilie z opálových kostí, jež pak byly jako vzácnost prodávány po celém ildiranském Impériu.

Daro'h pozoroval ruch v táboře, všímal si podrobností. „Je jim povolena určitá míra svobody? Mohou tvořit vlastní sociální skupiny a rodinné jednotky? Sami si volí, kde budou žít a spát, nemají přidělenou konkrétní pryčnu a budovu?"

„Uplatňujeme takovou míru kontroly, jaká je nezbytná pro naše účely, vždy zvažujeme následky zbytečných restriktivních opatření. Trocha flexibility přináší zvýšenou míru spolupráce. Jeden z mužů, statný chlapík jménem Benn Stoner, je v současné době faktickým vedoucím tábora. Setkáš se s ním."

Daro'h to však podle všeho nechápal. „Jakým způsobem uplatňuje svou vůdčí roli?"

„Ostatní lidé většinou akceptují jeho návrhy. Před sto osmdesáti pěti lety Ildirané dovlekli jejich zbloudilou a poničenou loď k Dobrosu. Nějakou dobu žili lidé a Ildirané bok po boku, ale potom… jistá nepříjemná událost změnila situaci.

Jeden z mých předchůdců byl donucen uvěznit zbývající kolonisty, a Mág-imperátor Yura'h považoval za moudré včlenit je do našeho dlouhodobého chovného programu. Nejprve lidé vzdorovali, doufali že své postavení změní. Můj předchůdce však pochopil, že takovýto postoj – stejně jako víru v takzvané přirozené svobody, které považovali za nedotknutelné – lze pomocí náležitého vedení a deprivace během jedné či dvou generací vymýtit."

„Pokud lidé vzdorovali, proč jste nepoužili umělé oplodnění? Inseminaci či implantaci embrya?"

„Je to možné, ano, ale mnohem obtížnější a méně efektivní. Také jsme zjistili, že kříženci stvoření umělými prostředky se častěji rodí s omezenými schopnostmi vnímání *thismatu*, nebo jsou od něj zcela odtrženi. Pokud bychom to dopustili, pak by náš plán selhal. Nakonec to představovalo jen malý problém. Dokázali jsme překonat jejich zdráhání… třebaže tuto možnost máme stále v záloze."

Daro'h přistoupil blíž k ohradě. Na ústředním otevřeném dvorci se sprchami a lavicemi očišťovali lékaři lidské ženy vracející se z práce. Poznačili si jméno každé z nich a genetický kód ze štítku. Ve

svých záznamech uchovávali grafy ukazující, kdy která žena dosáhne vrcholu své plodnosti.

„Jak se ukázalo, příměs lidské krve zdůrazní jisté vlastnosti Ildiranů. Dítě, které v sobě nese pouhou osminu lidských genů, se s větší pravděpodobností stane silnějším dělníkem, talentovanějším zpěvákem, tvořivějším vědcem. V mnoha případech se podobají Ildiranům a jako takové je také vychováváme. Ostatní jsou nápadně odlišní, proto je držíme tady na Dobrosu než dospějí, a pak je opět křížíme v naději, že jejich potomstvo bude možné začlenit do společnosti."

Zatímco Daro'h a Udru'h přihlíželi, lékaři vybrali čtyři nahé ženy a nařídili jim, aby se odebraly do dlouhých inseminačních baráků. Tam je přidělí k oplodnění mužům z vybraných ildiranských kruhů, kteří byli pro každý další krok chovného programu pečlivě vybíráni. Sperma bylo lidským mužům odebíráno podle potřeby, ildiranské ženy však nepočaly tak snadno. „Lidské ženy jsou mnohem plodnější než Ildiranky. Množí se jako hlodavci, což je pro nás výhoda."

Daro'h byl plný zájmu. „Proto tedy lidé tak dychtí po osídlení tolika planet? Protože se jejich rasa se rozrůstá a oni potřebují prostor?"

Udru'h zavrtěl hlavou. „Nepotřebují prostor. Oni jednoduše *chtějí víc* a víc. Taková je jejich povaha."

Udru'h si vybavil své vlastní otázky a reakce, když se jako ještě mladý nastávající místodržící dozvídal tyto informace. Tehdy byl ještě nevinný, stejně jako Daro'h; neměl tušení, co se na Dobrosu doopravdy děje. Pravda k němu pronikala postupně a Udru'h se zcela obětoval svému životnímu dílu.

Daro'h udělá totéž.

„Můj otec strávil mnoho času s lidskou ženou, se zelenou kněžkou," řekl mladík. „Ještě stále o ní mluví."

Udru'h mistrně ovládl výraz tváře. „Oslabila jeho srdce i mysl. Avšak nyní, když nastoupil a převzal *thisma*, věřím – musím věřit – že jako Mág-imperátor udělá v zájmu Impéria to nejlepší."

„*Já chci* udělat to nejlepší," slíbil Daro'h, a Udru'h cítil, jak se jeho srdci ulehčilo.

Uvnitř jasně osvětlené, ale stroze zařízené výcvikové místnosti shromáždil dobroský místodržící všech pět dětímíšenců, které porodila Nira Khaliová. Roďh, druhý nejstarší z Niřiných potomků zplozený samotným Udru'hem, se svému otci poklonil. Roďh byl ve svých šesti letech mnohem vyspělejší, než by odpovídalo jeho věku. Dobroský místodržící viděl, že chlapec má velký potenciál, třebaže se nemohl rovnat Osira'h.

Ostatní tři – Gale'nh, Tamo'l a Muree'n – trávili své dny intenzivní výukou pod vedením lékařů, vědců, mentálních trenérů a samotného Udru'ha. Světlonoši napřeli své slabé duchovní síly k vedení dětí a dalšímu probouzení jejich mentálních schopností. Všechny Niřiny děti ze smíšené krve byly už nyní stejně schopné jako dospělí světlonoši.

„Tato pětice dětí je jádrem našeho plánu, Daro'hu," vysvětlil. „Dokonce ani zdejší strážní a úředníci nejsou plně zasvěceni do našich záměrů. Tvůj vlastní otec je nechápal, dokud se nestal Mágem-imperátorem. Ale *ty* je musíš znát, Daro'hu, protože toto dílo povedeš, až nastane tvůj čas… jakkoli doufám, že po tolika generacích bude tahle poslední. Pokud dobroský projekt dosáhne svého vrcholu, můžeme se konečně stát obyčejnou štěpovou kolonií, hrdou součástí ildiranského Impéria bez jakýchkoliv tajemství."

„Jsem připraven naslouchat, místodržící."

Udru'h se odmlčel a uvažoval, jak začít. „Před deseti tisíci lety se jako bouře vesmírným oceánem prohnala touto částí galaxie titánská válka. Hydrogové se spojili s faery proti wentalům a verdani."

„Bojovali v této válce také Ildirané? V *Sáze sedmi sluncí* o tom není žádná zmínka."

„Zúčastnili jsme se… ale jen tak, jako se na bitvě podílejí ptáci-mrchožrouti. Mezi vší tou zkázou jsme byli zcela bezvýznamní – dokud se do toho nezapletli také klikissové. Vynalezli Klikisskou pochodeň a zničili mnoho plynných obrů, čímž obrátili hněv hydrogů proti terestrickým planetám včetně našich. Hydrogové nám nerozuměli, nesnažili se o to. Jednoduše zaútočili a zničili vše, co zničit mohli.

Tehdy se klikisšťí roboti obrátili proti svým pánům a hledali způsob, jak je vyhladit a osvobodit se. Díky svému strojovému jazyku a koordinované výpočetní kapacitě se dokázali spojit s hydrogy. Našli s nimi společnou rovinu, navázali spojení a naučili se formu komunikace, která je nekonečně složitější než řeč, jak ji známe my. Vysvětlili hydrogům, kým jsou, a přesvědčili je, aby jim pomohli zničit klikisskou rasu."

„A jak jsme se do toho připletli my?" zeptal se Daro'h. Malí míšenci poslouchali také. Věděli, že tento příběh popisuje historii, která předurčila jejich osudy.

„Poté, co byly zničeny desítky našich planet, dosáhl tehdejší Mág-imperátor dohody s klikisskými roboty, kteří se pak stali prostředníky mezi námi a hydrogy.

Roboti díky svým komunikačním schopnostem přesvědčili hydrogy, aby neútočili na štěpové kolonie, a Ildirané jim na oplátku pomohli zničit jejich stvořitele."

Daro'h se zamračil. „To zní… podle."

Udru'h se zhluboka nadechl a řekl: „Nicméně ildiranské Impérium přežilo – a klikissové ne."

Budoucí místodržící naslouchal s výrazem, v němž se mísil zájem a zděšení. Udru'h pokračoval: „Nikdy jsme však robotům zcela nedůvěřovali. Jsou to stroje téměř stejně cizí a nepochopitelné jako samotní hydrogové. V oné pradávné smlouvě jsme přislíbili mnoho věcí, a stejně tak roboti, přesto jsme však po celou dobu věděli, že se na ně nemůžeme spoléhat. A také jsme věděli, že hydrogové nezůstanou v klidu navěky.

V zájmu naší ochrany jsme hledali nové způsoby, jak navázat spojení mezi Ildirany a hydrogy; způsob komunikace přesahující prostá slova a myšlenky. Před tisíciletími jsme zahájili tento program, křížili jsme kruhy a jednotlivé rody ve snaze zdůraznit naše telepatické schopnosti. Avšak i ti nejlepší z každé generace představovali jen malý krůček vpřed.

Po tisíciletích jsme konečně vyvinuli světlonoše, kteří prokazovali zvýšené mentální schopnosti. Dokázali se dotknout *thismatu* snadněji než ostatní kruhy, třebaže ne tak dobře jako Mág-

imperátor či jeho přímí příbuzní. I když světlonoši s každou další generací o něco málo sílili, dělali jsme si starosti, zda vůbec dosáhnou potřebné kvality a zda se tak stane včas.“

Další děj Daro’h uhádl. „A pak jste objevili lidi.“

Udru’h se cynicky usmál. „Ano. Nabízeli genetické variace, které nám umožnily pokročit nejméně o sto generací. Jejich duševní schopnosti fungovaly při zkřížení s ilidranskými geny jako mocný katalyzátor. A právě včas. Klikisským robotům se nepodařilo zabránit hydrogům v útoku na ildiranské planety. Bez ohledu na to, zda jde o neschopnost či otevřenou zradu, potřebujeme vlastní spojovací článek, abychom mohli vyjednávat přímo.“

„Klikisští roboti nás tedy nenávidí?“

Udru’h na něj pohlédl. „Nemůžeme vědět, co si roboti myslí, ale nade vši pochybnost jsou schopní klamu a zrady. Jedno je jisté: teď, když nám už nemají co nabídnout, se nás začali bát, a válka se rozhořívá. Víme mnoho věcí, které by podle klikisských robotů neměl vědět nikdo.“

Na druhé straně místnosti malá Osira’h dokončila své cvičení a se zářícíma očima se rozběhla k nim. Dobroský místodržící se usmál a otevřel malé telepatické míšence náruč, zatímco Daro’h si svou nevlastní sestru zvědavě prohlížel. „A proto se naším prostředníkem musí stát Osira’h. Spoléháme, že urovná naše vztahy s hydrogy.“

Dívka mu úsměv opětovala, ale její hlas zněl vážně. „Budu připravená, místodržící. Slibuji.“

47. CELLI

Zatímco letěli na lehoučkém motorovém kluzáku nad troskami světolesa, Celli pevně ovinula své paže kolem pasu zeleného kněze. Letěla se Solimarem už mnohokrát a dávno překonala strach z nestabilního dopravního prostředku opatřeného divoce pleskajícími plachtouními křídly. Byla však ráda, že má záminku, aby se mohla

přitisknout ke svalnatým zádům mladého muže. A podle všeho to nevadilo ani Solimarovi.

Motor zahučel, když zelený kněz zvýšil rychlost a zakroužil nad novou spálenou oblastí. „Je to pořád stejné," řekl Solimar. „Letíme už celé hodiny a spáleniště pokračují dál a dál, kam jen nás můj kluzák může donést."

Celli vnímala zasmušilost svého přítele; stejnou cítila i ve svém srdci. Toužila ho potěšit, říci Solimarovi, že všechno bude v pořádku, že se stromy uzdraví – ale i když v to sama věřila, obnova světolesa jí připadala jako nesplnitelný úkol.

„Světoles už byl zraněn dost," řekla. „Možná tou nejdůležitější věcí, kterou můžeme udělat, je věřit. Dovol stromům, aby čerpaly optimismus z tebe. Jsi zelený kněz. Stromy možná potřebují naději, stejně jako potřebují čas k uzdravení."

Cítila, jak se ramena mladého zeleného kněze uvolnila. Otočil se k ní. „Máš pravdu, Celli. Během první války s hydrogy, před dávnými časy, utrpěl světoles mnohem horší porážku, a přesto se vzpamatoval…"

„Hej, dávej pozor, kam letíš!"

Solimar zakličkoval a tak tak se vyhnul trčícím pahýlům zčernalých větví. „Nedovolím, aby se ti něco stalo, Celli – bylo dost obtížné zachránit tě poprvé." Škádlivě ho plácla po paži a dál se k němu tiskla. Byl tady pro ni vždycky, když ho nejvíc potřebovala.

Při hydroském útoku na světoles se Celli ocitla uvězněná v hořícím městě v houbovém útesu. Příliš dlouho otálela, než začala myslet na útěk, odmítala si připustit hrozící nebezpečí. Nato – se vší ladností, jíž byla schopna – si probojovala cestu z centra požáru, vybalancovala ven po houbových výrůstcích a její akrobatické dovednosti a kroky stromového tance jí pomohly při skocích z jednoho zrádného úchytu na druhý. Oheň se však šířil rychle a odřízl jí všechny ústupové cesty. Byla polapená, vyděšená a bezmocná, zlobila se sama na sebe, že se dostala do takového problému. A pak uslyšela bzučení motoru kluzáku. Vzhlédla vzhůru a natáhla paže, plná zoufalé naděje. Solimar se snesl k ní a vyprostil ji ze spárů

smrti. Strach se proměnil v úlevu, když odlétali pryč do pochybného bezpečí.

Celli si ho nikdy pořádně nevšimla, dokud ji nezachránil. Byla snad tak přezíravá, tak egoistická? Estarra by nejspíš odpověděla ano, ale Celli se od hydroského útoku velmi změnila.

Nyní každý den společně se Solimarem nasedala na jeho kluzák, aby obhlédli škody, zatímco se pěší zelení kněží prodírali spálenými houštinami, odklízeli trosky a zachraňovali ratolesti. Děti a akolytové se brouzdali popelem a hledali zapouzdřené černé tobolky se semeny, ostatní vyklidili skleníky a láskyplně zaseli semena, aby získali malé ratolesti.

„Jen bych si přál, abychom mohli pomoci víc," řekl Solimar.

Jak Celli očekávala, armáda Hanzy projevila velký zájem o poničenou hydroskou loď, kterou dívka objevila. Hanzovní vědci a zbrojní technici přišli a výměnou za hydroský vrak přivezli humanitární pomoc jakousi cenu útěchy. Avšak místo aby zůstali a pomohli s nutnou prací, odvezli specialisté OSZ jednotlivé kusy na Zemi, kde je mohli analyzovat. O nic jiného jim nešlo.

Motor kluzáku začal kašlat a jedno z plachtouních křídel ztuhlo. Solimar klidně uvolnil zaseknuté křídlo a začal manipulovat s řízením. Kluzák se rychle stabilizoval, vznesli se výš a pokračovali v letu po rozšiřující se spirále.

Ačkoliv to bylo u zeleného kněze neobvyklé, Solimar miloval práci s nářadím a technikou, pozůstalým vybavením a nástroji z *Caillié* počínaje, až po nové kusy dovezené hanzovními obchodníky. Rád se na kluzácích vlastní konstrukce honil nad klenbou stromů za velkými motýly. Jednou dokonce pronásledoval dravého wyverna, jemuž nakonec sotva unikl.

Světostromům připadaly stroje úchvatné. Jelikož les používal jen biologické síly, poklidná organická mysl měla jen omezené vědomosti o motorech, pístech a řemenicích. Jako akolyta Solimar neúnavně vysvětloval konstrukci a detaily jednotlivých zařízení, motor po motoru, stroj po stroji. Nyní už světoles tato data absorboval a byl schopen je s ním zpětně sdílet. Kdykoli Solimar potřeboval informace nezbytné k opravě konkrétního kusu, mohl se

prostřednictvím telinku napojit na stromy a získal přístup ke kterékoliv technické příručce či dokumentu.

Solimar opět rozšířil spirálu jejich průzkumného letu, ale spálené oblasti jako by nebraly konce. „Jak se zdá, hned tak si spolu v korunách nezatančíme.“ Už dříve si povídali o své společné vášni pro stromový tanec a probírali pohyby, které znali. Tato radostná kratochvíle se však nyní zdála ztracená.

„Ještě malou chvíli to nepůjde,“ řekla Celli. „Ale moc se na to těším.“

Na místě, kde potok zahradily padlé stromy, se voda rozlila, zaplavila louku a utopila všechny rostliny, kterým se podařilo přežít požár. „Musíme sem někoho poslat, aby odklidil ten zátaras. Voda musí téct dál, aby zavlažila další místa.“

Celli přelétla očima křivku vodní plochy. „Není to jeden z přítoků Zrcadlových jezer? Byla tam vesnice.“

„Ta je úplně zničená. Byl jsem tam.“ Jeho široká ramena ztěžkla. „Červí hnízda byla rozdrcena, proměněna v prach. Neviděl jsem jedinou živou osobu.“

Celli ho pevně objala. Vzduch byl cítit spáleninou. Mraky na nebi zhoustly, dívka jen doufala, že se spustí déšť, který smyje ten pach, a opět lesu navrátí svěžest a čistotu.

To ale potrvá hodně, hodně dlouho…

„Pro dnešek to stačilo,“ řekl Solimar. „Raději se vrátíme a podáme zprávu.“ Neomylně zamířil zpět ke vzdálenému městu v houbovému útesu, za zamžený horizont.

48. RLINDA KETTOVÁ

Létat s *Věčnou zvídavostí* byla její radost, a Rlinda by se s ní na příkaz Hanzy byla ochotná vydat kamkoliv. Teď, když společně s BeBobem vozili zásoby a kolonisty pro nově osidlované planety, dostali tolik ekti, kolik si jen mohli přát.

Rlinda už měla plný nákladní prostor, nemohla si však nevšimnout faktu, že o celé její trase rozhodl – na zvláštní přání samotného prezidenta Wenceslase – jediný pasažér. Zeširoka se usmála na muže sedícího v křesle druhého pilota. „Je fajn mít vás znovu na palubě, Davline."

Pohlédl na ni se zdvořilým výrazem. „Přiznávám, také vás rád vidím. Zvláštní, co?"

„Prezident Wencaslas ví, že my dva jsme staří kamarádi. Nebo snad nechcete přiznat, že máte nějaké přátele?"

„Ne mnoho. Zvlášť od té doby, co jsem začal pracovat pro Hanzu."

Loď letěla na autopilota, takže se Rlinda mohla zabořit do svého vyztuženého křesla. „Potom je nejvyšší čas, abyste si vzal volno a zase si dopřál normální život. Řekněte, zahrajete si se mnou během letu nějaké hry? Mám velký výběr."

„Ne." Neznělo to hrubě, jen lhostejně.

Rlinda se nepřestávala usmívat, věděla, že Davlin je tvrdý oříšek. „Nechcete, abych vám v lodní kuchyni připravila k večeři něco extra? Mám pěknou řádku receptů."

„Ne."

Zamnula si ruce. „Takže dáte přednost příjemné konverzaci, nemám pravdu?"

„Ne."

V očích jí zajiskřilo. „Jen vás tak škádlím, Davline. Víte to?"

„Ano."

„Myslela jsem, že špehové by měli být zdvořilí a společensky přizpůsobiví."

„Já nejsem špeh. Jsem odborník na skryté detaily a vyšetřovatel-exosociolog.“

„Jinými slovy: jste špeh bez vychování.“

„Tohle to, myslím, vystihuje.“ Překvapil ji nečekaným úsměvem, skutečně oslnivým, prvním, který u něj viděla.

„Máte pozoruhodný úsměv, Davline. Měl byste se usmívat častěji.“

„Právě proto se neodvažuji. Příliš mnoho lidí by si jej všimlo.“

Rlinda si povzdychla a mateřsky ho poplácala po zápěstí. Vést s ním konverzaci bylo jako trhání zubů, ji však ta hra bavila.

Davlin byl tichý, upravený a nenápadný. Vlasy nosil přistřižené nakrátko a měl neurčitou tvář, podle níž mu mohlo být stejně tak dvacet jako čtyřicet. Byl souměrný a vysoký, a na jeho rysech byl pozoruhodný pouze naprostý nedostatek pozoruhodnosti. Žádný div, že si ho kolonisté moc nevšímali.

„Na Crenně je hezky. Byla jsem tam jen několikrát, ale vypadá jako příjemné místo.“

„Ano, to je. Poklidná. Normální. A mám rád tamní lidi.“ Davlin vyhlédl ven na proudící hvězdy. „Po cestování klikisskými portály a zkoumání neznámých míst to budou dokonalé prázdniny. Vykonal jsem toho pro Hanzu už dost, od špionáže až po přímý boj. Některé z mých dřívějších misí, ještě se stříbrnými barety, byly… docela ošklivé.“

To Rlindu překvapilo. „Stříbrné barety? Nikdy jste se nezmínil, že máte takovýto výcvik. A to jsem si myslela, že jste mi prozradil celý svůj životní příběh.“

Davlin na ni upřel pohled, tvář zcela prostou jakéhokoli výrazu. „Některé části jsem vynechal.“

„Nikdy nevím, kdy vám mám věřit, Davline.“

Teď se konečně znovu usmál. „To je dobře!“

Postupně začalo slunce Crenny vystupovat z pozadí hvězdného pole, stále nápadnější. Jakmile začala žhnoucí zářivá koule vyplňovat výhled, Rlinda nastavila filtry. „Aktivita je stále zvýšená, tvoří se spousta slunečních skvrn, ale nejde o nic nebezpečného. Když jsem naposledy mířila do systému Crenny, abych vás vyzvedla, narazila

jsem na pár hydrogu, kteří slídili kolem slunce. Nevím, o co jim šlo. Vypadalo to, jako by zkoumali nějakou neobvyklou solární aktivitu.“

„Zaútočili na vás?“

„Ne. Všechno jsem vypnula a hrála mrtvého brouka. Buď si *Zvídavosti* nevšimli, nebo je nezajímala.“

„Četl jsem hlášení přicházející z kolonie,“ řekl Davlin. „Nebyla v nich jediná zmínka, že by někdo zaznamenal přítomnost hydrogů.“

„To je dobře. BeBob měl tohle místo taky rád.“ Pozvedla obočí. „Vzpomínáte si na Bransona Robertse?“

„Ano, na kapitána Robertse si pamatuji.“

„Létá teď se mnou, vozí náklad se *Slepou vírou.* Ale je to neoficiální. Technicky vzato je stále považován za dezertéra. Na pitomého zvěda ho byla škoda.“

„Generál Lanyan to tak určitě nevidí.“

„Generál Lanyan má dokonalý přehled, ale jen ve velice omezené oblasti své působnosti. Ten nám starosti nedělá.“

V těchto dnech měli s BeBobem plné ruce práce s dopravou stavebního materiálu a těžké techniky. Na Crenně pak musela Rlinda vyzvednout asi tucet dobrovolníků pro kolonizaci, třebaže sama dobře nechápala, proč chce někdo opustit poklidnou planetu a odejít do neznáma. Někteří lidé stále hledali lepší podmínky někde jinde, jiné lákala možnost zkrotit neosídlenou planetu a založit vlastní společnost. Rlinda pouze nevěděla, jak do celé té rovnice zapadá muž jako byl Davlin.

„Vsadím se, že se za rok budete kousat nudou.“

„Nuda pro mě bude velmi… neobvyklý zážitek. Těším se na ni.“ Vydal zvuk, jenž mohl být spokojeným povzdychnutím.

Rlinda, aniž by ztratila příliš mnoho z původní rychlosti, přešla na plochou dráhu sledující pohyb planety kolem slunce. Kolonie se brzy zatřpytila před nimi, drahokam zavěšený ve vesmíru. „Támhle ji máte, Davline. Teď přijde to nejtěžší. Než jste zmizel, všichni ti lidé tam dole si mysleli, že jste jen obyčejný kolonista se špetkou technických dovedností. Budou mít spoustu otázek. Chcete se jim přiznat, že jste špeh?“

„Specialista na skryté detaily,“ opakoval.

„Jak je libo.“

Pohlédl na Rlindu se stoickým výrazem ve tváři. „Jsem schopen vypořádat se s obtížnými úkoly. Kolonisté na Crenně jsou dobrosrdeční lidé. Přijmou mě.“

Upravila kurz, výkon motorů a tím i úhel *Věčné zvídavosti* při vstupu do atmosféry Crenny. Natáhla ruku a přátelsky ho poplácala po koleni. „Bylo milé mít vás znovu na palubě, Davline. Pamatujte si, kdybyste cokoliv potřeboval, ráda vám pomůžu.“

Bylo to bezděčné prohlášení, jaké pronesla už mnohokrát. Muž vedle ní se však zdál překvapen. „To je nebezpečná nabídka.“

„A vy jste nebezpečný člověk. Alespoň tak jste se snažil sám sebe vylíčit.“ Pokrčila rameny, obrátila se zpět k řízení a soustředila se na přistání. „Ale myslím, že to risknu.“

49. PRVNÍ NÁSLEDNÍK THOR’H

Hyrillka, přestože stále zjizvená po hydroském útoku, se zotavovala rychle. První následník Thor’h byl rád, že je opět na planetě, kde prožil šťastné chvíle a užíval výsad svého postavení, aniž na něj doléhaly nepříjemné povinnosti. Hyrillka byla jeho domovem mnohem více než Hranolový palác na Mijistře.

Jasné primární slunce už zapadlo a druhé plulo nízko, takže vzduch oranžově žhnul, blíže soumraku, než by se Thor’hovi líbilo. Nad obzor se vyhoupl diadém hvězd nedaleké Horizontální hvězdokupy, který šero prozářil. Na palácovém pahorku se ulice a místnosti naplnily světlem megaflektorů, konejšicím Ildirany. Přičinlivý Pery’h zůstával v paláci, studoval záznamy a zprávy o historii a hospodářství Hyrillky. Mladý nastávající místodržící byl dobrý správce, oddaný své práci.

Thor’h si však vychutnával každý okamžik, který mohl se svým strýcem strávit o samotě. Brzy se bude muset vrátit domů.

Společně s Rusa'hem kráčeli nialiovými poli, daleko od hroznů zářivých světel. Při obnově Hyrillky Thor'h napřel největší úsilí na opravu nádherného paláce s citadelou, který byl proměněn v sutiny. Zoufale si přál, aby Hyrillka byla opět taková, jako za oněch šťastných časů, proto věnoval až nepřiměřeně mnoho času sochám, vlysům, mozaikám a nábytku, dokonce i hustým popínavým rostlinám, pokrývajícím venkovní fasády. Práce mu pomáhala uzdravit jizvy na duši způsobené vlastní bezmocí při útoku. Alespoň něco *dokázal.*

Thor'h nechtěl kvůli povinnostem v Hranolovém paláci opustit tuto rozkošnou planetu, jakkoli věděl, že bude muset. Ale ne teď…

Rusa'h šel vedle něj, trochu napřed. Uzdravující se místodržící byl podivně zamlklý, zatímco kráčel šerem mezi dlouhými řadami hustých nialií. Okvětní lístky samčích květů se třepetaly vzduchem, vyplašené jejich přítomností. Trsy samičích lián, zakořeněné v zemi, se podrážděně kroutily a vlnily.

„Výroba shiingu je téměř obnovena, strýčku," řekl Thor'h a srovnal s ním krok. Droga byla v ildiranském Impériu velmi oblíbená, způsobovala závratný euforický pocit nezúčastněného porozumění a oslnivé projasněnosti, jako by její uživatel dokázal nahlédnout do Věčného jasu. „Nialie rostou rychle, a já jsem nešetřil na patřičných hnojivech a chemických feromonech. Mrazivé vlny hydrogů pole sežehly a zahubily, ale letošní úroda se téměř přiblíží normálu. Shiing bude stále naším hlavním vývozním artiklem."

Rusa'h pokračoval v chůzi, mlčenlivý a lhostejný. Místodržící jako by už nemiloval rozhovory jako kdysi. Dříve Thor'h a Rusa'h sdíleli nadšení pro tanečníky, dějepravce, zpěváky, stejně jako pro letecké přehlídky, které se konaly pokaždé, když k planetě dorazila Sluneční flotila. Místodržící Rusa'h vášnivě zbožňoval své kurtizány a málem zahynul, když se je snažil zachránit.

Avšak nyní, když se konečně vrátili na Hyrillku, se Rusa'h odmítal účastnit okázalých oslav. Byl zahloubaný, bez zájmu o podobné věci, jako by se z jasem prosycené roviny, kde zůstala jeho mysl během dlouhého bezvědomí tak dlouho polapená, vrátila jen

část jeho bytosti. Když ho v jeho znovuobnoveném paláci obklopily kurtizány, snesl jejich přítomnost, ale už neměl zájem o jejich svody.

Thor'h se na nemluvného místodržícího znepokojeně zamračil. „Co… co se děje, strýčku?"

Rusa'h nechal své prsty dotýkat se masitých listů nialií. „Dávám pozor, jestli uslyším rostlišaje. Shiing je víc než droga, Thor'hu – nese v sobě důležitý aspekt Věčného jasu; je jako živá proudící krev." Jeho hlas zněl nepřítomně a tiše.

Thor'h pohlédl na známý porost podél stříbřitých zavlažovacích kanálů. Dokonce i v kalném oranžovém světle byly dlouhé řady nialií obklopeny poletujícími rostlišaji bloudícími od rostliny k rostlině, než si zvolili tu pravou.

Nialie byly neobvyklá, zpola rostlinná, zpola živočišná forma života. Hlavní dřevnatá část rostla zakořeněná v půdě, zatímco pohyblivá samčí část vypadala jako stříbřitě bílá můra. Rostlišajové se líhli z baňatých poupat, která praskla, a vylétl z nich mladý jedinec, který se, okouzlený světlem, třepotavě vznesl do vzduchu.

Samičí květy nialií, přirostlé k silným a pokrouceným stonkům, byly velké jako spojené dlaně, s levandulovými a bledě modrými okvětními lístky. V jejich středu se jako vztažené ruce zvedal bílý kruh vějířovitých pestíků plných nektaru, zvoucí poletující rostlišaje vtíravou vůní, a vábící je, aby se vzdali své svobody, usedli na rostlinu a oplodnili ji.

Zatímco se Thor'h díval, jeden ze samečků zakroužil kolem silně vonícího samičího květu. Hyrillský místodržící to sledoval s podivným zaujetím, jako by se pomocí své mentální síly snažil přimět samečka k usednutí. Konečně se stříbřitě bílý létající tvor snesl mezi okvětní lístky a zanořil své končetiny hluboko do lůžka květu. Samičí okvětní lístky samce zvolna a jemně obklopily a stiskly ho k sobě, dokud s nimi nesplynul. Masité tělo květiny a její stonek pulzovaly a smršťovaly se, jak se samec a samice spojili a smísili své tekutiny. Zanedlouho samečkovi odpadnou křídla a srostlý útvar se zakulatí ve zralý nialiový plod.

Rychlým dravčím pohybem Rusa'h odtrhl právě splynuvší pár a rozdrtil jej v dlani. Pozvedl zaťatou pěst nad hlavu, obrátil tvář

vzhůru k oranžovému nebi a zesílil stisk. Modrostříbrná šťáva mu stékala do otevřených úst, část se rozstříkla a potřísnila jeho rty, tváře a bradu. Pohled měl zářivý a rozostřený.

Jakmile dojedl, otočil se k Thor'hovi, aniž si otřel ústa. „Čerstvý shiing je nejlepší a nejsilnější. Mnohem… intenzivnější než zpracovaný. Přivádí mě ještě blíže k Věčnému jasu."

Thor'h zatím zkoušel jen řádně zpracovaný shiing. Pokud se bral ve velkých dávkách, oslaboval spojení se sítí *thismatu.* Někteří Ildirané prožívali tento pomíjivý stav jako uvolnění, Thor'h si připadal jako zbavený okovů. Světla zářila jasněji, myšlenky byly čistší. Pod vlivem shiingu se cítil povzneseně, plul ve stavu mentální beztíže.

Tato smíšená krvemíza však byla přírodní a plná povzbuzujících látek. Přesto na ni neměl chuť.

Hluboké šelestivé ticho nialiových polí Thor'ha zneklidňovalo. Cítil, že potřebuje zapříst rozhovor, aby rozptýlil své rozpaky z toho, co Rusa'h právě udělal. „Jsem sice První následník, ale přál bych si zůstat s tebou, strýčku. Pery'hovi by zase bylo lépe v Hranolovém paláci, ale on je tvým nastávajícím místodržícím."

Rusa'h mu věnoval zvláštní pohled a otřel si z brady lepkavé kapky. Odhodil rozdrceného rostlišaje na zem a olízal si prsty. „Musíš udělat, co je pro ildiranský lid nejlepší. Je to tvé poslání."

Thor'h věděl, co by měl říci, třebaže mu to bylo nepříjemné. „Ano, poslechnu Mága-imperátora, svého otce. Budu sloužit… a posílím Impérium."

Strýc ho však překvapil. „Uposlechnout Mága-imperátora nemusí být to nejlepší, co můžeš udělat, Thor'hu.

Občas je Věčný jas zastřen všem, kterýkoliv Ilidran může být zaslepený či sejít z cesty. Dokonce i tvůj otec."

Thor'h nevěděl, jak odpovědět. „Ale on je Mág-imperátor…"

„Je to především… Jora'h."

Thor'h se zamračil, nyní hluboce znepokojen. „Co kdybychom se vrátili zpátky do citadely, strýčku? Tam, kde je víc světla?"

„Můžeš se vrátit, jestli chceš. Já tu rád zůstanu sám."

„Sám?“ Thor’h nedokázal pochopit, že by si nějaký Ildiran mohl něco takového přát.

„Sám.“

„Ty stíny kolem tě neděsí? Za pár hodin opět vyjde primární slunce, můžeme se vrátit, jakmile se rozední…“

Rusa’h se k němu otočil, nikterak zneklidněn houstnoucím šerem. „Pokud si nesu světlo uvnitř, nikdy se nemusím bát temnoty.“

Thor’h se zachvěl. „Věřím, že když jsi byl v říši Věčného jasu, chápeš nyní mnoho věcí, které já nikdy nepochopím.“

„Ale pochopíš, Thor’hu.“ Zasychající vrstva shiingu na Rusa’hově tváři se zaleskla. „Já se postarám, abys porozuměl.“

50. BASIL WENCESLAS

Byla to neformální obhlídka linek v továrně na výrobu vojenských compů, toto místo však také, díky značnému hluku, umožňovalo Basilovi promluvit s velitelem Obranných sil Země, aniž je kdokoli slyšel.

„Co přesně hledáte, pane prezidente?“ Generál Lanyan stál po jeho boku, zatímco společně sledovali identické vojenské roboty vynořující se z montážních stanic.

Basil mu věnoval kyselý úsměv. „Někdy se rád jen tak dívám, generále. Lidé vesměs přisuzují příliš velký význam formálním inspekcím. Dnes nepotřebuji krále Petra, admirála Stroma, pana Pellidora, ani kteréhokoliv jiného ze stovek svých protokolárních úředníků či hanzovních asistentů. Chci vidět compy – a promluvit si s vámi.“

Lanyan se napřímil, jako by měl obdržet vyznamenání. „Dostal jste hlášení z dnešního rána? Všechny tři dodatečné Klikisské pochodně byly úspěšně svrženy. Další tři planety zamořené hydrogy byly očištěny. Jednoznačné vítězství.“

„Hmm. Aspoň to můžeme použít pro další jásavou propagandu.“ Prezident se díval na vojenské compy, Lanyanovu pohledu se vyhýbal. Stroje se pohybovaly jeden za druhým, dokonale synchronizované v souladu se svým programem. Bylo to úchvatné. Vojenští compové nikdy nezaváhali. Plnili příkazy a nepřeli se, nezpochybňovali morální základ žádného rozkazu… a nechovali se jako děti. Basil si toho v posledních měsících užil víc než dost od prince Daniela, Petra, zelených kněží i Tuláků.

Řekl: „Je to příjemná změna – vidět někoho, kdo se chová přesně jak mu bylo nařízeno. Kdybychom tak mohli stejně efektivně vyrábět a cvičit lidské vojáky…“ Věděl, že král Petr stále trvá na svých paranoidních bludech ohledně nových compů, prezident ho však nyní držel zkrátka, aby zabránil dalším iracionálním výbuchům.

Šéfkonstruktér Swendsen a vedoucí výzkumu Palawu odvedli dobrou práci, když vyladili chod továrny na optimální výkon. Poté,

co Basil poslal Palawua na Rheindic Co zkoumat klikisské přepravní portály, pověřil Swendsena analýzou hydroského vraku přivezeného z Theronu. Továrny pracovaly dobře i bez svých dvou šéfů.

Lanyan pokračoval: „Mohli bychom také vysílat vojenské compy na průzkumné mise k hydroským plynným planetám. Přinejmenším by byli spolehlivější, než odvedení lidští piloti. Podle mých záznamů další dva z povolaných zvědů prostě zmizeli. To je už třicet dezertérů, a my jsme zatím nedokázali najít jediného z nich.“ Výraz jeho tváře potemněl. „Každý dezertér je osobní urážkou. Nedokážu si představit, co tito lidé mohou považovat za důležitější, než je služba v Obranných silách Země v době války.“

„Tuláci, zdá se, uvažují podobně.“ Basil se otočil k Lanyanovi. „Mimochodem, když už mluvíme o ztracených lodích, generále, mohl byste mi laskavě říci – soukromě a mimo záznam – co se přesně stalo s tou zničenou nákladní lodí, kvůli níž se Mluvčí Peroniová tolik rozčílila? Říká pravdu?“

„Tuláci bezpochyby přehánějí, pane prezidente. Raději obviní OSZ, než aby přiznali neschopnost jednoho ze svých pilotů.“

Basil se zamračil. „Ano, generále, takové je oficiální prohlášení pro média, vydané králem Petrem. Ale já tomu nevěřím ani za mák, stejně jako vy. Mluvčí Peroniová by nás nikdy neobvinila, pokud by neměla jasný důkaz. Pro mě to znamená, že jste musel něco udělat bez mého vědomí či souhlasu.“ Prezidentovy šedé oči se zúžily. „Řekněte mi, co se skutečně přihodilo, abych mohl vymyslet, jak z téhle bryndy ven.“

Lanyan dál sledoval proud vojenských robotů, aniž pohlédl prezidentovi do očí. „Podle mých informací se to stalo jen jednou… Šlo o neuvážený čin, za který přijímám plnou odpovědnost.“ Rychle a stroze vysvětlil, jak jeho hlídkující loď potkala na jedné z téměř opuštěných obchodních tras tulácké nákladní plavidlo. Když zjistili, že kapitán Kamarov má v úmyslu dopravit náklad ekti jinému zákazníkovi než OSZ, generál Lanyan se odvolal na přednostní právo a palivo zkonfiskoval. Rozzlobený tulácký kapitán hrozil vznesením oficiální žaloby.

„Způsobil by nám velké problémy, pane. Proto jsem opustil můstek a jeden z mých podřízených, Patrik Fitzpatrick III., v mé nepřítomnosti rozhodl, že bude lepší, jestliže se tomu Tulákovi stane… nehoda. Nikdy bych si nemyslel, že vrak někdo objeví, nebo že na něm dokáže najít stopy jazerů."

Basil kypěl vzteky nad tak ožehavým odhalením. „To byla vaše druhá chyba, generále! Tou první byla neschopnost domyslet možné následky. Kde je ten Fitzpatrick teď?"

„Hrdinsky padl u Osquivelu, pane prezidente." Lanyan svraštil obočí, jako by se mu nelíbilo, co se právě chystal navrhnout. „Nejspíš bychom mohli připustit, že Fitzpatrick jednal bez rozkazů a my jeho činy neschvalujeme. Stačila by takováto omluva k obnovení obchodu s tuláckými klany? Nerad bych očerňoval jednoho ze svých statečných vojáků, ale vyšší zájem by takové jednání ospravedlnil. Je už ostatně mrtvý."

„V žádném případě, generále! Pokud mi slouží paměť, ten mladík byl vnukem Maureen Fitzpatrickové, mé předchůdkyně v prezidentském křesle, jednoho z nejhouževnatějších lidí, jací kdy Hanzu vedli. Je stále naživu a má velkou moc. Nerad bych jí zkřížil cestu tím, že použiji jejího vnuka jako obětního beránka."

„Tak to nechte udělat krále," řekl Lanyan. „Netuší nic z toho, o čem jsme právě mluvili. Bude působit hodnověrně."

„Tím si nejsem tak jistý. K mé nelibosti je král Petr inteligentní a prohlédne mé plány během vteřiny. V každém případě, pokud ho lidé nebo Mluvčí Peroniová začnou podezřívat ze lži, naše důvěryhodnost se rozpadne. To je však zcela podružné, generále. Bez ohledu na to, co se skutečně stalo, *nemůžeme* přiznat vinu. V čase války by to byla politická sebevražda.

Vy se snažte vyřešit situaci uchlácholením klanů, ale já nic takového dělat nebudu. Chci, aby bylo jasné, že Tuláci jsou tady ti špatní. Jakkoli váš pirátský čin osobně neschvaluji, oni nás k takovému jednání dohnali omezením dodávek paliva."

Generál souhlasil. „Klany nám vždycky dělaly problémy, pane prezidente. Uznala Hanza vůbec někdy jejich nezávislost oficiálně?"

„Nic takového. Jednoduše se prohlásili za svobodné a celá staletí se podle toho chovali. Teď však můžeme použít jejich nesmyslné embargo jako záminku a vyřešit tak otázku klanů jednou provždy.“

Vojenští compové se dál řadili podél haly, kde čekali na přidělení k lodím OSZ. Loděnice umístěné v pásu asteroidů právě stavěly šedesát taranovacích mant, a mnozí z těchto robotů měli být odveleni na jejich paluby. Plán boje proti hydrogům pokračoval tak dobře, jak se jen dalo čekat, zhoršení vztahů s Tuláky však přineslo zcela nové problémy. Jako prezident Hanzy nemohl něco takového připustit.

„Ve válce, která zatím byla plná porážek a tragédií, bychom měli otevřít druhou frontu, na níž můžeme snadno vyhrát. Vytvořit nepřítele, jehož porazíme, a porazit ho na hlavu. Lidé to budou vnímat jako úspěch, jako vítězství – třebaže vůbec nepůjde o klíčovou záležitost.“

„Ale hydrogové…“

„Hydrogové byli zasaženi dalšími třemi Pochodněmi. Až si podrobíme úskočné Tuláky, nastane pro Hanzu nový zářný den, nemyslíte, generále?“

Lanyan se nezdál zcela přesvědčen. „Myslím… myslím, že ano, pane. Tohle je významný posun oproti současné politice. Dříve jste otevřenou agresi neschvaloval.“

„Dříve, generále, fungoval mechanismus Spirálního ramene dostatečně hladce, takže jsme si útlocit mohli dovolit. Teď se však soukolí zaseklo a my potřebujeme silné páčidlo, abychom je uvolnili.“ Věnoval veliteli OSZ nepatrný úsměv. „Já jen chci, aby nikdo nevybočoval z řady a mohli jsme zlehka kráčet budoucnosti vstříc.“

„Ano, pane prezidente.“

Basil propletl prsty rukou. „Vystupňujeme kampaň démonizující Tuláky. Ukážeme, jak opakovaně zrazovali lidskou rasu. Současné embargo je dalším důkazem jejich nehorázného chování. Nezapomeňte, že máme morální převahu. Dokážeme ospravedlnit jakékoli prostředky, které budeme nuceni použít, abychom přivedli klany zpět do velké rodiny lidstva. Buďte tvůrčí. Klidně také krutý, ale vymyslete příhodný plán.“

Jakmile Lanyan přikývl, Basil ho gestem poslal pryč. „Můžete jít, generále! Já zůstanu tady a budu se ještě chvíli dívat na compy.“

51. PATRICK FITZPATRICK III.

Fitzpatrick, jemuž se v té chvíli klenuly nad hlavou prstence Osquivelu, v předklonu skepticky nahlédl do tulácké manipulační buňky.

Zhett Kellumová vklouzla na místo pilota a elegantním pohybem si zapnula bezpečnostní pásy. Její konečky prstů zatančily na kontrolkách a aktivovaly startovací sekvenci. Netrpělivě se ohlédla přes rameno. „No tak, uráčíš se konečně vlézt dovnitř, Fitzíku? Nebo vás snad v OSZ nenaučili zapínat bezpečnostní pásy?“

„Možná nemůžu uvěřit, že mě chceš vzít na projížďku.“

„Ber to jako školení. Už se nám ta vaše osíkovská omezenost začíná zajídat.“ Zatímco přemýšlel nad patřičně peprnou odpovědí, Zhett demonstrativně odepnula svůj pás, opět jej zajistila a pak s přehnanou laskavostí řekla: „Pokud s tím máš potíže, sleduj mě. Zasuň tento konec sem, dokud nezacvakne. Jestli je potřebuješ utáhnout, zatáhni za popruhy.“

Fitzpatrick skočil do křesla kopilota. „Letci OSZ jsou dost schopní na to, abychom nemuseli být přehnaně úzkostliví pokud jde o bezpečnostní pásy.“

„Hm, tak to sis asi musel mockrát natlouct hlavu při tvrdých přistáních. Tolik věcí se může zvrtnout… Proč se nepřipravit alespoň na situace, na něž se připravit můžeš?“

Aktivovala řízení buňky a poklop se za ním se syčením zavřel. Fitzpatrickovi připomněl víko rakve… Nebo záchrannou kapsli, v níž byl uvězněn, dokud ho Zhett nevytáhla. „Nebojíš se, že tě přemůžu a zmocním se lodi?“

Pozvedla obočí. „Chtěl bys odletět v manipulační buňce? To je velmi odvážné. Kolik set let by podle tebe trvalo, než by ses dostal k nejbližší hanzovní planetě?“ Mladík se kousl do rtu a zamračil se. „Kromě toho, pokud si myslíš, že bys me přemohl… no, můžeš to zkusit.“

Zvedla buňku z kotvicí plošiny a vycouvala z malého hangáru. Otočila ji na místě a s nenucenou lehkostí zamířila do propletených

prstenců Osquivelu. Fitzpatrick vyhlédl ven čelním průzorem. „Kam letíme?“

„Chci ti ukázat naše zařízení, abys pochopil, kolik práce jsme vložili do tohoto komplexu – třebaže tuším, že nejsi člověk, kterého hned tak něco ohromí.“

„Rozhodně nic z toho, nač se zmohli Tuláci.“

Její temné oči zaplály hněvem. „A taky to zrovna nepřeháníš se zdvořilostí nebo uznáním.“ Prudce otočila buňku o tři sta šedesát stupňů, na což navázala dvěma výkruty.

Fitzpatrick se držel zuby nehty, nedopřál jí však to potěšení, aby si stěžoval či skuhral. Při výcviku v OSZ zažil horší – o něco málo horší – věci. Když vylétla nad rovinu prstenců, Fitzpatrick hleděl na všechny ty zářivé body, výtrysky exhalací a drť odpadů šířící se kolem výrobních zařízení.

Struktura loděnic byla nyní jasně viditelná, v několika docích spočívaly rozestavěné tulácké lodi. Tento komplex byl mnohokrát rozlehlejší, než si Fitzpatrick představoval. „Vždyť sem dorazila celá naše bojová skupina, aby se utkala s hydrogy. Jak to, že jsme nic z toho neviděli?“

„Protože osíci nejsou nijak zvlášť všímaví, a protože jsme to předtím trochu zamaskovali.“

„Všechny tyto stanice, obytné moduly, výrobní provozy… Čekal jsem pár starých vyřazených nákladních lodí a jeden nebo dva menší čluny.“

„Nemáš ponětí ani o polovině toho, co se tady děje, Fitzíku. Velký Houser nás vždycky podceňoval.“

„Neříkej mi Fitzíku!“

„Máme pět hlavních doků a čtyři konstrukce pro sestavování lodí, čtyři hlavní obytné komplexy, sedmnáct samostatných dílen, třiadvacet mobilních hutí a osm stacionárních továren, které zpracovávají surové kovy a vyrábějí z nich stavební díly. Nedokážu ti ani říct, kolik je v nich jednotlivých skladišť, zásobáren či hangárů s náhradními díly, nemluvě o sklenících a hydroponických sálech umístěných na straně obrácené ke slunci.“

Přitiskl tvář těsně k průzoru manipulační buňky a počítal jasné body v prstencích Osquivelu, které zjevně nebyly přirozeného původu. *Jak jsme to všechno mohli dřív přehlédnout?* „Můžeš mi říct, kolik tady žije lidí? Myslel jsem, že Tuláků je jen… pár rodin, hrstka lidí.“

Zhett zvedla jednu ruku z řízení. „Jak je libo, Fitzíku. Máme prospektory a geology, kteří pátrají v prstencích po asteroidech bohatých na nerosty, po nich přijdou týmy lamačů, kteří rudu rozdrtí. Osádky obsluhující hutě. Pak jsou tam lisaři a obráběči, lidé zajišťující odvoz odpadu – vy osíci jim říkáte popeláři. Dopravci převážející materiál z jednoho místa na druhé. Údržbáři, pohotovostní čety, montážníci, lodní konstruktéři, konstruktéři pohonných jednotek, počítačoví specialisté, technici pro systémy podpory života, manažeři doků, stavební inženýři, elektrikáři a odborníci na compy, kteří pečují o naši robotickou pracovní sílu.“

Fitzpatrick nevěřil vlastním uším. „To je hotový úl!“

„A to jsou jenom ti, kteří aktivně pracují na nových lodích. Ani jsem se nezmínila o podpůrném personálu, lidech, kteří mají na starost přípravu jídla, obchodnících, materiálových a mzdových účetních…“

„Mzdových?“

„Ano, Fitzíku. Dostáváme výplaty. Máme také úklidové čety, i když se obecně očekává, že se každý člověk o pořádek postará sám. O *tomhle* by ses měl zmínit svým kamarádům. Tohle není hotel a oni by neměli čekat, že po nich budeme všechno sbírat. Zatím jsou to velmi nevychovaní hosté.“

„Tak nás nechte jít.“

„Po tom, co jste všechno viděli? Ani náhodou.“ Prolétla prstencem a snesla se níž k obří plynné planetě. „A to jsem do toho nezapočítala čety v Kuiperově pásu, pracující na kometární extrakci.“

„Ani dvaatřicet protiprávně zadržovaných vojáků OSZ.“

„Dobrá poznámka. Jste pro nás velkou zátěží – kromě jiných cenných zdrojů vyčerpáváte také naši trpělivost. Ocenili bychom, kdybyste si konečně uvědomili, před čím jsme vás zachránili.“ Jako

by celý rozhovor pečlivě zrežírovala, Zhett prolétla nahuštěné vrstvy suti a dorazila k další skupině třpytivých objektů odrážejících záři planety. „Podívej se tam dolů. Tam je to, co zbylo z vašich velkých nemotorných lodí.“

Fitzpatrickovi se sevřela hruď a při připomínce masakru jím opět projel pocit hrůzy. Vzpomněl si na výkřiky, jekot… na naprostou *bezmoc.*

Byl přímo uprostřed vřavy, viděl, jak jsou letky štítonošů ničeny jedna za druhou jako můry v plameni. Viděl křižníky manta, dokonce i gigantické obří lodě rozervané na kusy. Jeho vlastní křižník byl hydrogy vážně poškozen. Fitzpatrick vydal příkaz k evakuaci, sledoval hydroské kulovité lodi stahující se kolem manty, viděl zášleh modrých blesků…

Jen tak tak se dostal do záchranné kapsle včas, vystřelil se právě ve chvíli, kdy loď vybuchla. Trosky se rozlétly na všechny strany, poškodily jeho radiomaják a jednotku podpory života. Plul prostorem zraněný a pomalu se ho zmocňovalo bezvědomí… dokud ho nezachránil tento démonický anděl.

„Děkuji,“ hlesl sotva slyšitelně.

Zhett se zatvářila překvapeně, ale nezačala ho popichovat ani škádlit – zatím.

Fitzpatrickovi přebíhal po páteři mráz, když se díval na tyto přízračné lodě, které tu zůstaly, opuštěné svou mateřskou flotilou. Vesmírný hřbitov v něm vzbuzoval pocit ohromení a touhu někde se ukrýt.

Jak se tak Fitzpatrick díval na vraky, konečně mu došlo, že by tu on i ostatní zachránění vojáci OSZ zemřeli. Všichni do jednoho. Bojová skupina prchala pryč od prstenců planety v hromadném ústupu. Ani teď, o mnoho měsíců později, se pro opuštěné záchranné kapsle nikdo nevrátil. Zhett Kellumová a její Tuláci skutečně zachránili Fitzpatrickovi život.

Zatraceně, jak nerad jí byl zavázán!

Zhett nejspíš vycítila jeho náladu a vložila do hlasu soucit místo obvyklého sarkasmu. Fitzpatrick však měl mnohem raději její posměšné urážky. „Vím, jaké to je… svým způsobem. Moje matka a

bratr zemřeli při narušení ochranné kopule, když mi bylo teprve osm. Žili jsme tehdy na asteroidové observační stanici. Tuláci určili dráhy hlavních těles v pásu, je ale téměř nemožné předvídat dráhu zbloudilých meteoroidů. Kopule z pancéřového skla byla rozbitá, otevřela se v ní široká puklina. Všech třicet lidí uvnitř zahynulo následkem prudké dekomprese. Téměř polovina těl byla pryč.“

„To… to je mi líto, Zhett.“

„Bylo mi teprve osm, ale přesto si na pohřeb pamatuji. Zabalili jsme každou z obětí do dlouhého rubáše zdobeného vyšívanými klanovými symboly. Pak je můj otec vystřelil nad rovinu ekliptiky rychlostí umožňující překonat přitažlivost soustavy. Tak budou plout navždy, skuteční Tuláci unášení rozmary gravitace, následující svou Hvězdu.“

„Stávají se takové… nehody vašim lidem často?“

Opět se soustředila na řízení a nedívala se na něj, přesto mohl vidět slzy lesknoucí se v jejích velkých očích. „Tuláci žijí a pracují ve vysoce rizikovém prostředí. Všichni to vědí. Prostor, který obýváme, přináší nehody. Jen se snažíme, aby se stejná katastrofa nikdy neopakovala.“ Viděl, jak ztěžka polkla. „Porušení kupole, které zabilo mou matku a bratra, vedlo k pozoruhodné inovaci. Prodali bychom ten nápad Houserovi, kdybychom si nebyli jistí, že nás podfoukne.“

Fitzpatrick však na narážku nereagoval. „Jak jste to vyřešili?“

„Rozptýlíme v horních vrstvách atmosféry uvnitř polokoule vláknitý aerogel. Jestliže se objeví trhlina, nejdříve do sebe nasaje chuchvalec tvárného aerogelu. Vlákna vyletí ven, slepí se a ucpou díru. Ve vakuu materiál ztuhne a zacelí trhlinu stejně jako krevní destičky, které na ráně vytvoří strap.“

Fitzpatrick si vzpomněl na Tasiu Tamblynovou, další Tulačku, a její neobvyklé řešení spočívající ve vytvoření vorů z taktické pěny, které zachránily kolonisty z Booneova přechodu. „To je tedy nápad!“

„Naučíš se být vynalézavý, pokud víš, že nic nedostaneš na stříbrném podnose,“ řekla Zhett. „Tak jako někteří lidé, které znám.“

Fitzpatrick cítil, že by se měl alespoň trochu hájit. „Ano, bylo to tak snadné vyrůstat se slavným, pompézním jménem! Každou chvíli jsem si přál, abych mohl žít normální bezvýznamný život.“

„Víme, že tvoji rodiče byli velvyslanci,“ řekla Zhett. „A tvá babička byla prezidentka Maureen Fitzpatricková, samotná Madam Fúrie.“

Fitzpatrick se málem udávil při náhlém záchvatu smíchu. „To je velmi přiléhavá přezdívka!“ Představil si svou přísnou babičku, vzpomněl si na chvíle, které s ní strávil jako dítě. Maureen byla elegantní žena s průsvitnou tváří ledové krásy. Jen málokdo by si takto představoval zuřivou válečnici – Patrick si ale uvědomil, že toto označení je naprosto přesné. „A to jsem ji znal až později, kdy už odešla na odpočinek a pravděpodobně změkla. Nerad bych se jí postavil do cesty v době, kdy byla prezidentkou Hanzy.“

Zatímco Zhett letěla s manipulační buňkou kolem bitevního pole plného vraků, Fitzpatrick si všiml dalších buněk a malých tahačů s tuláckými odborníky na palubách, kteří rozebírali lodě a očesávali z nich cenný materiál. Elektronické systémy, lůžkové moduly, zásoby potravin a vzduchu, dokonce i kusy kovu. Předpokládal, že to vše je odváženo do doků a k montážním konstrukcím, a dále zakomponováno do tuláckých lodí.

„Takže kdo byl tvůj dědeček? A jak se s ní snášel?“ zeptala se Zhett.

Fitzpatrick pokrčil rameny a sledoval pracovní četu, která právě odmontovávala velký, zásahem hydroských zbraní zčernalý díl trupu obří lodi. Po chvíli se odvrátil, protože se nechtěl dál dívat na tu zkázu.

„Nikdy jsem se s ním nesetkal. Když jejich manželství skončilo hořkým rozvodem, stará dobrá Madam Fúrie použila svůj politický vliv, aby toho chudáka zničila. Udělala z něj bankrotáře, nuzáka, který už nikdy znovu nezískal moc. Vždycky jsem si říkal, co na něm mohlo být tak špatného.“ Mimoděk si prohrábl tmavé vlasy rukou. Už začaly přerůstat délku únosnou v OSZ. „Znal jsem svou babičku dost dobře na to, abych nevěřil jejímu ‚maureenovskému‘ pohledu na minulost.“

Zhett prolétla kolem znetvořeného štítonoše, jehož kokpit byl rozerván, jako by ho nějaký vzteklý pes rozcupoval na kusy. Části motoru pluly kolem a Fitzpatrick si byl jistý, že zahlédl splasklý skafandr – vše, co zůstalo z mrtvého pilota. Pevně zavřel oči. „Mohli bychom se, ehm… podívat někam jinam?“

Bez jediné poznámky místo opustila a zamířila podél dlouhého zakřiveného prstence. Osquivelská oblaka dole vypadala tak měkce a poklidně, nic nenaznačovalo přítomnost nestvůr číhajících pod nimi.

„Moji rodiče se stali velvyslanci na řadě hanzovních planet jen díky příslušnosti k rodině Fitzpatricků. Přesunuli se z jednoho místa na druhé pokaždé, když je jejich štace začala nudit. Já jsem žil se soukromými učiteli a na elitních internátních školách. Moji kamarádi, studenti z dobrých rodin, a já jsme museli pravidelně pomáhat chudým – rozuměj pracovat na předem dohodnutých charitativních akcích – a setkávat se přitom se všemi těmi obyčejnými lidičkami, na něž jsme měli pamatovat.“

„Takovými jako jsou Tuláci?“ zeptala se Zhett a v jejím hlase zněl obranný podtón.

„Ne, ne! Moje babička by byla zděšená, kdyby mě někdy načapala s Tulákem. Účastnil jsem se ekologických akcí, navštěvoval chudé rodiny. Rozdával jsem šaty nebo polévku, pomáhal jsem při obnově znečištěných mokřadů nebo odumírajících pobřežních společenství. Měl jsem poznat hodnotu práce, ale pokaždé jsem to nenáviděl. Moje rodina mě k tomu přitom nutila z důvodů ještě méně altruistických, než byly ty moje.“

„Pomáhal jsi druhým lidem, Fitzi. Copak ti to nestačilo? Neměl jsi z toho dobrý pocit?“

„Nikdy jsem to nedokázal vidět tímto způsobem… alespoň ne tehdy. Naučil jsem se jedině usmívat, kdykoli na mě mířila kamera, protože kdybych udělal ostudu v médiích, pořádně bych to od babičky schytal.“

Zhett, která stále řídila loď, jen zavrtěla hlavou. „Ach, Patricku Fitzpatricku Třetí, tvoje Hvězda není jasnější než příruční svítilna!“

„Co to má znamenat? Nějaký tulácký náboženský nesmysl?“

„Na tvém místě bych neodsuzovala hodnoty druhých lidí. To jsi neměl žádné blízké přátele, nebo alespoň zvířecího mazlíčka?“

„Vlastně ne. Nebylo to součástí programu. Můj život byl beze zbytku naplánován a neponechával příliš mnoho prostoru pro spontánnost.“

V té chvíli ho Zhett obdařila hřejivým úsměvem. „Aha! To muselo pokřivit tvůj pohled na mezilidské vztahy. Proto tě družný život Tuláků tak šokuje. Je to neznámé prostředí. Tvůj život na Zemi byl vždy pohodlný a pečlivě nalinkovaný. Nikdy ses nemusel o nic snažit. Proto nejsi schopen cítit hrdost na úspěchy někoho jiného.“

Patrick se zamračil a odvrátil hlavu. „Stará známá Zhett Kellumová je zase tady! Už jsem si začínal dělat starosti; celých patnáct minut jsi mi nic nevytkla.“

„Zásah do černého,“ řekla a pak dodala: „omlouvám se.“

Seděl mlčky a přemýšlel. „Nikdy dřív mě nenapadlo, že jiní lidé – třeba vy, Tuláci – mohou žít jinak, protože sami chtějí. Že můžete být skutečně spokojení s tím, co máte. Myslel jsem, že váš prostý způsob života je důsledek vaší neschopnosti, ne… vědomá volba. Vždycky jsem rozděloval lidi na dva tábory – bohaté a chudáky. Byl jsem rád, že patřím k bohatým, a žil v přesvědčení, že chudí chtějí mít to, co mám já.“

„Promiň, Fitzi, ale já bych s tebou svůj život neměnila ani za všechny kredity, kolik jich Hanza na svých účtech má.“ Zhett se úmyslně vyhnula jeho pohledu a vztáhla ruku, aby se v záchvěvu soucitu dotkla jeho paže. Když si uvědomila, co dělá, odtrhla se, jako by si o něj mohla popálit prsty. „Možná prostě jen potřebuješ začít znovu, přestat být tím rozmazleným děckem a dělat něco užitečného.“

Obrátila buňku zpátky ke kotvícímu doku v upraveném asteroidu. Jakmile se vysoukali ven a protáhli si nohy, Fitzpatrick se otočil a spatřil, jak se z průlezu vedoucího do administrativní části vynořil robustní Del Kellum. „Tady jsi, drahoušku!“ Úkosem pohlédl na Fitzpatricka. „Doufám, že ses měla dobře, a že *on* nic nezkoušel.“

„Děláš si moc starostí, tati. Mám ho omotaného kolem malíčku.“ Fitzpatrick na ni vrhl uražený pohled.

„Přinesl jsem novinky z Randezvous. Tuláci se jednomyslně rozhodli zastavit Houserovi dodávky ekti. Zastavili jsme veškerý obchod.“

„Zastavit dodávky ekti?“ vykřikl Fitzpatrick. „Potřebujeme palivo! Zatímco se vy Tuláci schováváte, OSZ bojují proti hydrogům, chtějí chránit vaše zaječí prdelky.“

„*Chránit?*“ Kellum se hořce zasmál. „Zatraceně, to to ale dávají najevo hodně divným způsobem, když napadají a ničí naše lodě! S jednou takovou letěl můj dobrý přítel Raven Kamarov. Našli jsme z ní jen vrak, měla prázdné nádrže a byla rozervaná na kusy jazery OSZ. Takže si nech ty pitomé plky o ochraně.“

Zhett se přidala. „Něco takového nemůže Houser ospravedlnit, Fitzi. Pokud chce ekti, musí přiznat své zločiny, vydat pachatele spravedlnosti a zříci se podobných činů do budoucna. Je to prosté.“

Fitzpatrick měl pocit, jako by spolkl žhavý oblázek, který ho pálil v žaludku, kolena mu změkla a byl si jistý, že mu v té chvíli zmizela z tváří všechna barva. Za tento malér byl osobně odpovědný. To on nařídil výstřel, který zničil Kamarovovu neozbrojenou loď. Neodvažoval se promluvit a přiznat svou vinu, třebaže musela být na jeho tváři jasně patrná.

Když ho Zhett odváděla zpátky do prostor, kde byli drženi ostatní vězni OSZ, všimla si jeho podivné zamlklosti. Ačkoli se Fitzpatrickovi ani za mák nezamlouvala situace, v níž se ocitl, nemohl se ke svému činu přiznat. Nebyl za tím jen prostý strach z pomsty Tuláků. Jakási malá neodbytná část jeho bytosti nechtěla, aby o něm Zhett Kellumová měla špatné mínění…

52. ORLI COVITZOVÁ

Rheindic Co byla zcela jiná než oblačný vlhký Dremen, pro ně však představovala jen zastávku na cestě, přestupní stanici, kde dychtiví kolonisté čekali, až budou moci projít přepravním portálem do svých nových domovů.

Orli byla zvyklá na šedivou mlhu a studené mrholení, ani si nevzpomínala, kdy naposledy cítila teplou sluneční záři na tváři a nahých pažích. Ke svému zděšení se poprvé v životě strašlivě spálila. Na Dremenu si s tím nikdy nemusela lámat hlavu, nyní však palčivé zarudnutí pokrývalo každý centimetr jejích paží, tváře a krku.

Její otec se vypravil mezi kolonisty a ptal se, zda někdo nemá opalovací krém či mléko. Takových však bylo jen pár, a ti navíc požadovali cenu, jakou nemohl zaplatit. Jeho vytrvalost se však naštěstí vyplatila, neboť objevil zásoby v základním táboře Hanzy. Vrátil se pokrytý silnou vrstvou krému, který namazal i na svou dceru.

Orli mžourala do oslnivé sluneční záře, jež se odrážela od skalnatých kaňonů a hor. Všechno zde vypadalo tak jinak! Jakmile Jan spatřil, jak jeho dcera zírá na neznámou krajinu, laškovně jí vjel prsty do krátkých vlasů. „Neboj se, holka! Naše nová kolonie bude mnohem příjemnější, teplá a zelená. Místo, kde se usadíme, a kde si život budeme pro změnu užívat."

Orli se rozzářila, protože se jí pouštní scenérie docela líbila. „Řekli ti, kam půjdeme? Znáš jméno naší planety?"

„Řekl bych, že je to otázka náhody. Zjistíme to, až budou volat naše čísla. Mají strach, aby se lidé nezačali hádat, vyměňovat si přidělená místa a dělat tak zmatek v hanzovních záznamech."

Orli se usadila v prachu před jejich stanem. „Jeden by myslel, že nám dají aspoň nějaké informace, abychom mohli začít plánovat."

„Nedělej si starosti. Ty planety předem prozkoumali, neposlali by nás na místo, kde by se nedalo pohodlně přežít."

Barevné stany vypadaly jako pestré muchomůrky, které vyrazily ze dna kaňonu. Aby připravily místo na příliv lidí, vyčistily

technické jednotky OSZ rozsáhlé plochy pouště, za pomoci vysoce energetických paprsků roztavily písek a hlínu a přeměnily je na sklovitou pláň umožňující hladké přistání a start raketoplánů. Každý den se sem v jasné sluneční záři snášely další lodě plné zásob a dychtivých kolonistů. Místo ještě nedávno opuštěné se nyní proměnilo v lidské mraveniště.

Orlin otec otevřel dva potravinové balíčky, které vyzvedl na distribučním místě. Snědli škrobovitý puding s ovocnou příchutí, který měl být plný vitamínů a proteinů. Orli viděla, jak se nespokojeně zašklebil, a šťouchla ho loktem do žeber. „Cokoliv je lepší než dušené houby, ne?“

„Tomu říkám dívat se na věc z té lepší stránky.“ Jan natáhl plachtovou stříšku jejich stanu a podepřel ji kůly, aby mohli sedět ve stínu. Jakmile soumrak zbarvil nebe a teplota klesla, Orli šla do stanu a prohledala jejich věci, až našla svůj syntezátor. Pak hrála tichou hudbu, melodii, kterou sama složila. Hudba ji konejšila a její otec se snažil broukat s ní, třebaže tyto nápěvy nikdy dříve neslyšel.

Jan vypadal znuděně, ale usmíval se. „Jak nesnáším tohle čekání! Možná mě zítra nechají pomáhat někde v hlavním komplexu.“ Pohlédl na dceru a zamyslel se. „Řekni, co kdyby ses skamarádila s ostatními dětmi? Viděl jsem tady nejméně tucet dětí tvého věku.“

Orli to už napadlo taky, ale pak si řekla, že by to byla zbytečná námaha. „Počkám, až se dostaneme na naši planetu, tati. Tam budu moci navázat trvalejší přátelství.“

„Přátelé jsou přátelé, Orli. Přítel na jeden den je lepší než vůbec žádný přítel.“

Orli nikdy neměla moc kamarádů, protože musela vynakládat tolik času a úsilí, aby zabránila otci v provádění nepředložeností. Milovala příběhy a ráda snila, avšak práce na houbových polích na Dremenu jí neponechávala mnoho prostoru. Snad na nové kolonii najde někoho, kdo bude sdílet její zájem o hudbu. „Zkusím to, až dorazíme na naše místo, tati. Slibuji.“

Příštích několik dní pomáhal Jan jako dobrovolník ve středisku výdeje zásob. Většinu podvečerů pak trávil blouděním mezi stany a

zapřádáním rozhovorů, kdy popisoval Dremen a ptal se druhých lidí na planety, které opouštěli. Orli mezitím cvičila na svůj syntezátor.

Pátého odpoledne se táborem rozezněl další hlasitý upozorňovací tón, který se ozýval každý den několikrát. Kolonisté, dychtiví a plní naděje, vystrčili hlavy ze stanů, přestali vařit a povídat si, a místo toho naslouchali. „Tentokrát to budeme my, Orli," řekl Jan. „Vím to jistě." Totéž říkal poslední tři dny při každém hlášení.

„Kolonisté ze skupiny B, hlaste se prosím u shromažďovací rampy. Průchod přepravním portálem za dvě hodiny."

Hlášení se opakovalo několikrát, přestože kolonisté hltali každé slovo už napoprvé. Jan žertovně poplácal Orli po rameni. „Vidíš, říkal jsem ti to. Když hádáš víckrát, nakonec se vždycky trefíš."

Kolonisté vedle nich začali horečně pobíhat, jako by byli vyzváni k nouzové evakuaci. Orli a Janovi stačily dvě hodiny více než bohatě na to, aby posbírali těch pár věcí, které si z Dremenu vezli. Orli pečlivě zabalila syntezátor do svých šatů a zastrčila jej do zavazadla, její otec sesbíral vlastní oblečení, složky a náčrtníky s návrhy nesmyslných vynálezů a několik nástrojů, které si vzal s sebou.

Stany, v nichž všichni nalezli dočasné obydlí, měly vzápětí posloužit další vlně kolonistů. Poté, co jejich skupina odcestuje, compové tyto standardizované příbytky uklidí a opraví, aby je během dne mohli naplnit další lidé. Do každé z koncových stanic už byly dopraveny prefabrikované obytné buňky.

Orli a její otec se nechávali unášet proudem lidí k rampám ve skalním městě. Nebyl důvod spěchat, stále jim ještě zbývala hodina a půl, její otec však chtěl být mezi prvními, kteří projdou transportálem, jako by těch pár minut mohlo hrát nějakou roli při vytýčení toho nejlepšího místa pro farmu. Kdo ví, možná měl pravdu.

Několik dremenských optimistů, snadno rozpoznatelných podle bledé pleti, se připojilo k dalším lidem z ostatních strádajících hanzovních kolonií. Všichni společně postávali a hovořili, dokud jim konečně nebylo dovoleno vstoupit do labyrintu klikisských staveb. Kamenné sály byly ošuntělé a ošoupané. Mnoho klikisských

hieroglyfů a artefaktů bylo zničeno či ohlazeno početnými davy procházejících lidí.

Orlí se zastavila, aby si prohlédla znaky nesrozumitelného jazyka napsané spárnatou klikisskou rukou, otec ji však popostrčil kupředu. „Budeme mít spoustu času prohlédnout si staré zříceniny, až se dostaneme do naší nové kolonie. Každá je má, jinak by na druhé straně nebyl portál."

Obrátil se k nim šedivý muž s rozcuchanými vlasy a několikadenním strništěm. „Tam, kam jdeme, ruiny jsou, to jo. A taky široké údolí, vysoké žulové stěny a tekoucí voda. Budeme se tam moct hezky zabydlet."

„Jak to víte?" zeptala se Orli.

„Protože jsem tam byl." Starý muž podal ruku nejprve dívce a pak jejímu otci. „Já jsem Hud Steinman, jeden z průzkumníků. Našel jsem Corribus teprve asi tak před měsícem, a hned jsem si řekl, že bych tam chtěl odejít na odpočinek. Je skvělý, nejlepší ze všech planet, kde jsem byl."

Orlin otec se rozzářil. „Vidíš, holka, říkal jsem ti to!"

Jakmile zarostlý průzkumník přistoupil blíž, Orli nakrčila nos. Páchl starým potem a prachem, zdál se však přátelský. Vpředu viděla kolonisty šourající se po skupinách k mihotavému obrazu promítajícímu se na místě, kde dříve byla hladká kamenná stěna. Místností se rozléhaly pronikavé hlasy. Hanzovní manažeři pobízeli lidi, aby postupovali dál, transportním systémem procházela jedna skupina za druhou.

Orli si vzpomněla, jak ji otec jednou, ještě jako malou holčičku, vzal do přelidněného zábavního parku plného holografických simulací a kolotočů, mezi nimiž nechyběla ani horská dráha. Fronta se hýbala jen pomalu a čekání se zdálo nekonečné. Měla tehdy pocit, že tam budou stát věčně, jen aby se dostali na horskou dráhu… Samotná jízda přitom trvala jen pár minut. Ten zážitek však vyvážil každou vteřinu dlouhého čekání.

Orli doufala, že to, co je čeká na vzdálené klikisské planetě – Corribusu? – bude stejně příjemné.

Jak se dostávali blíž a blíž, slyšeli hučení mimozemského přístroje, rychlý hovor techniků a vzrušené hlasy kolonistů. Orli už viděla stěnu před sebou. Lidé kráčeli kupředu a pak zmizeli, jako by skočili z hrany útesu. Konečně se praskající lichoběžník tyčil přímo před ní, ověnčen dobrou stovkou destiček popsaných podivnými symboly.

Hud Steinman se obrátil k nim a v úsměvu odhalil zkažené zuby. „Tak jdeme! Teď uvidíte, o čem jsem mluvil."

„Další!" zavolal muž z obsluhy. „Postupujte. Nezdržujte ostatní. Během tohoto přenosu musíme přepravit spoustu lidí."

Orli se chytila otcovy ruky. Povzbudivě jí sevřel dlaň a oba se na sebe podívali, oči rozzářené. Společně prošli portálem – a vynořili se pod slunečným nebem Corribusu, ve zcela nové krajině.

53. VEDOUCÍ VÝZKUMU HOWARD PALAWU

Klikisskými ruinami na Rheindic Co se rozléhal lomoz davu. Při všem tom zmatku mohl jen těžko dělat svou práci.

Howard Palawu, který sem byl vyslán na přímý rozkaz prezidenta Wenceslase, měl přístup ke všem datovým souborům a vybavení, jež potřeboval, mohl dokonce zaujmout místo techniků, kteří studovali první objevený klikisský portál od samého počátku.

Navzdory těmto zdánlivým výhodám však aktivity spojené s kolonizační iniciativou zabíraly tolik času, že mohl systém studovat jen jednu či dvě hodiny denně uprostřed nejhlubší noci. Zjistit, jak přepravní portály *fungují*, zjevně nezajímalo nikoho kromě něj.

Každých pár hodin shromáždili zaměstnanci Hanzy kolonisty a pak otevřeli portál do cílové stanice odpovídající jedné z mnoha prověřených souřadnicových desek. Průkopníci, kteří si nesli veškerý svůj majetek na zádech, postupovali kupředu. Bedny se zásobami a levitační palety přeplněné tak, že se do lichoběžníkového rámu jen

stěží vešly, propluly kamennou stěnou a zmizely. Podle všeho se v té chvíli vynořily na opačné straně, třebaže to ihned nebylo zjevné. Když tak Palawu sledoval, jak jedna osoba za druhou procházejí mihotající se stěnou, napadlo ho, zda Margaret Colicosová unikla z této místnosti stejným způsobem… a nedokázala už nalézt cestu zpátky.

Někteří kolonisté procházeli transportálem s úsměvem a očima zářícíma nadšením, jiní se tvářili pochybovačně, zástup je však strhl s sebou. Jen málokdo si to rozmyslel poté, kdy došel tak daleko. Každý, kdo na poslední chvíli odmítl, musel zaplatit tučný poplatek za cestu domů.

Kdyby byl Palawu mladší, kdyby jeho žena stále žila a kdyby měl ještě touhu něco dokázat, možná by se této příležitosti chopil sám. Místo toho vedoucí výzkumu seděl v řídicí místnosti, naslouchal hlasitému hovoru a sledoval vzrušení stupňující se až k hysterii.

Manažeři Hanzy exodus halasně usměrňovali, zatímco technici sledovali přepravní portál a pořizovali pečlivé záznamy, protože ani oni chodu zařízení nerozuměli. Čas a klid umožňující soustředění byly přepychem, po němž Palawu marně toužil. Jak rád by přišel klikisské technologii na kloub! Palawu si byl jistý, že kdyby mohl artefakt týden nerušené studovat, dokázal by rozluštit většinu základních principů.

Prezident Wenceslas však dychtil spustit své nové mezihvězdné stěhování národů a nedal tak vědci jinou možnost, než sbírat informace po troškách. Palawu si našel křeslo a snažil se nepřekážet, vytáhl starý displej a zobrazil si na něm potřebné soubory. Právě prohlížel textové záznamy, dal proto přednost tomuto starému a pomalému přístroji, který používal ještě jako asistent v laboratoři. Dostal jej kdysi od své ženy.

Ťukl na klávesu a vyvolal nesouvislé deníkové záznamy Louise Colicose. Byl ohromen skutečností, že se starému muži podařilo uvést přepravní portál do chodu – pomocí narychlo pospojovaných baterií dokázal spící klikisské zařízení oživit. Po téměř deseti tisících let byl systém ve výjimečně dobrém stavu. Z početných souřadnicových desek bylo zatím jen pár začerněno, což označovalo

místa, z nich se průzkumníci nevrátili. Mnoho z desek věnčících lichoběžníkové okno zatím nikdo nevyzkoušel. Možná to byly rajské zahrady a možná pasti.

Přešel k dalšímu souboru – podrobné hvězdné mapě zobrazující polohy známých klikisských planet s funkčními transportály. Kdyby se Palawuovi podařilo rozluštit jádro technologie, pak by Hanza mohla zbudovat transportály kdekoliv, a ekonomický boom by vzrostl o několik řádů…

Měl také přístup k astronomickým mapám s vysokým rozlišením, které ukazovaly rozmístění hanzovních kolonií, ildiranských planet a klikisských ruin, spolu s přehledem typů hvězd a souřadnic planet. Zářící body označovaly bývalé hvězdy pohaslé během několika posledních měsíců, jejichž oheň zadusili hydrogové v rámci svého nepochopitelného tažení proti faerům. Ačkoli tečky na displeji vypadaly tak nevinně, Palawu se zachvěl, když si představil, co znamenají. Celá slunce uhašená titánskými bytostmi!

Na mapě si povšiml další značky u planetární soustavy, kde klikisská Pochodeň nedávno proměnila obří plynnou planetu Ptoro v novou zářící hvězdu. Klikissové vytvořili tuto zbraň před dávnými dobami – snad aby také bojovali s hydrogy? Na planetě Corribus, jedné z nově kolonizovaných, byly stále patrné jizvy tohoto posledního zápasu.

Palawu, veden intuicí, vyvolal spektrální údaje nově zažehlého Ptora a přidal je k záznamům z první zkušební planety Oncieru. Protože věděl, že jeho staré elektronické zařízení nemá dostatečnou výpočetní kapacitu, obsadil jeden z větších hanzovních počítačů, který nebyl používán pro přepravu nových kolonistů. Nechal pak stroj zpracovat rychlou srovnávací analýzu.

Pokud klikissové vynalezli Pochodeň, pak ji bezpochyby nejméně jednou použili. Tyto uměle vytvořené hvězdy žily podle kosmických měřítek jen krátce – plynný obr neměl dostatek paliva, aby mohl hořet déle než pár tisíc let – ale po deseti tisíciletích ještě všechny vyhasnout nemohly.

S rozechvělým uspokojením hleděl na výsledky. Počítač našel jednadvacet hvězd s malým žhnoucím souputníkem, který mohl dříve

být obří plynnou planetou zapálenou klikisskou Pochodní. *Jednadvacet.*

Byly to dávná místa střetů klikissů s hydrogy? V současné válce byl zatím zničen Oncier, Ptoro a tři další plynní obři, jejichž pohřební hranice stále hořely.

Přestože šlo o překvapivý objev, Palawu brzy došel ke střízlivému poznání, že ani jednadvacet Klikisských pochodní neuchránilo klikisskou rasu před vyhubením. Jakou šanci pak asi mělo lidstvo?

54. ANTON COLICOS

Z prozářených dómů marathské Primy hleděl Anton Colicos nehnutě do venkovní, celé měsíce trvající temnoty, a cítil se velmi sám.

S návratem místodržícího Avi'ha do opuštěného lázeňského centra základní posádka doslova ožila, přestože nesmyslné příkazy hlavního úředníka Bhali'va její členové většinou ignorovali. Přítomnost dalších dvou Ilidranů jim pomáhala posílit pouta *thismatu.*

Antona se ale nic z toho netýkalo. Sebestředný místodržící mu lhostejně oznámil zprávu o otcově smrti a matčině zmizení, jako by nemluvil o ničem závažnějším než je předpověď počasí. Ačkoliv se Anton po tolika letech bez jakýchkoliv informací bál nejhoršího, přesto měl pocit, jako by mu země ujížděla pod nohama. Nyní byl čas truchlit.

Poté co vyrostl a začal se věnovat vlastním zájmům, si už nebyl s rodiči nijak zvlášť blízký. Věděl však, že jsou na něj pyšní. Margaret a Louis četli všechny jeho studentské práce, povzbuzovali ho, účastnili se promoce i habilitačních ceremoniálů, což bylo obdivuhodné, neboť nepřetržitě pracovali na tom či onom archeologickém nalezišti. Anton je vždy považoval za cosi jistého. Manželé Colicosovi vychovali svého syna k samostatnosti, kterou vyznávali i oni sami.

Nyní, na pozadí inkoustově černé noci, hleděl Anton na svůj odraz v zakřiveném skle: úzká brada, rovné hnědé vlasy, přimhouřené oči. Když přišel sem, nadšený možností studovat společně s dějepravcem Vao'shem, ani ho nenapadlo vzít si s sebou podobenky matky a otce. V univerzitní pracovně však měl celou sbírku fotografií, časopisů a dokumentů, na jejichž základě chtěl sestavit úplnou biografii svých slavných rodičů.

Nyní, bohužel, znal i konec jejich příběhu. Tato část mu zatím chyběla…

„Odhalil jsem další zřetelný rozdíl mezi lidmi a Ildirany, dějepravče Antone," ozval se za ním sytý Vao'shův hlas. „Kdykoli jsou Ildirané smutní, vyhledávají společnost ostatních. Ty jsi však zjevně raději sám."

Anton se otočil a spatřil historika stát mezi dveřmi, obklopeného světlem. Přinutil se k úsměvu. „Jen se snažím vyrovnat se změnou. Probírám se vzpomínkami a uvědomuji si věci, které mi měly dojít už před lety."

Když mu bylo osm, poprvé doprovázel své rodiče na jedné z jejich archeologických výprav. Planeta se jmenovala Pym a nacházely se na ní termitištím podobné ruiny postavené kdysi vymizelou hmyzí rasou. Vzduch na Pymu byl suchý a nebe každý večer čisté, poseté myriádami hvězd. Studenti pracující jako pomocní dělníci a univerzitní profesoři trávili každý večer rozhovory o složitých historických otázkách, porovnávali si poznámky a tu a tam vyprávěli košilaté historky.

Kromě Antona nežilo v táboře žádné jiné dítě. Ostatní archeologové byli mnohem starší, jejich synové a dcery už dávno odrostli a odešli studovat či budovat svou vlastní kariéru, a tak byl Anton, jako páté kolo u vozu, ponechán sám sobě. Těšilo ho však, že je se svými rodiči, i když sem tak docela nezapadal.

Toulal se po nalezišti, lezl do štěrbin a děr v ruinách, které dospělí nikdy nezkoumali. Jednou objevil místnosti s několika zaprášenými předměty, archeologové ho ale vyplísnili, a pak ještě pokárali Margaret a Louise za to, že jejich dítě nechalo na zaprášených a křehkých pozůstatcích otisky svých malých prstíků.

„Někdy v noci si můj otec sedl vedle mě," řekl Vao'shovi. „Z vyschlých travin kolem klikisských věží jsme si udělali vlastní táborák. Byl to hodný člověk, ale ve skutečnosti nevěděl jak mluvit s někým, kdo nebyl jeho kolegou. Vzpomínám si, jak jsem sledoval jiskry odlétající vzhůru jako světlušky, zatímco můj otec drmolil o klikisských teoriích a univerzitní politice."

Když Vao'sh usedl vedle něj a promluvil, jeho výrazný hlas byl prosycen soucitem. „Vzpomínáš si, že marathská Prima byla známá jako ‚Město na okraji', balancující mezi světlem a temnotou? Jsme

tady, v bezpečí pod kopulemi, máme tolik světla, kolik nám ho jen naše megaflektory mohou dát. Své příběhy vyprávím vnímavému obecenstvu – žádný dějepravec by si nemohl přát víc.“ Jeho výraz se změnil, laloky tváří zalila celá škála barev. „Přesto bez ohledu na všechnu tu záři tady zůstává noc venku temná a neproniknutelná.“

Anton odtrhl pohled od svého matného odrazu. „Na tmě není nic strašného, Vao’shi. Teď, když se objevili hydrogové a bylo zničeno tolik planet, je dost skutečných věcí, kterých bychom se měli bát.“

„To je možná pravda, dějepravče Antone, ale strach obvykle nepramení z čistě logické analýzy situace.“ Vao’sh se dotkl ramene svého přítele v lidském gestu, jemuž se od Antona naučil. „Pojď se mnou. Místodržící Avi’h pořádá další banket a přeje si, aby se k němu všichni připojili.“

„Už zase?“

„Zase.“

„Potom se tedy vynasnažíme odvést dobrou práci. Mohl bys vybrat nějaký příběh, který by mě rozptýlil? Třeba nějakou strašidelnou historku? Mám je rád.“

Vao’sh chvíli přemýšlel. „Nejsem si jistý, zda to ocení také druzí, ale pro tebe to udělám, Antone.“

V hlavní hodovní síni sloužící za vrcholu denního období početným davům návštěvníků bylo pro sedmatřicet zbývajících obyvatel prostřeno několik malých stolů. Místodržícímu to místo připadalo veselé, ve skutečnosti se však jejich malá skupinka v rozměrné hale beznadějně ztrácela.

Anton pojedl čerstvou zeleninu a konzervované maso. Dvojice Ildiranů ze zemědělského kruhu, Mhas’k a Syl’k, byli na svou bohatou úrodu pyšní, jakkoli navrátivší se místodržící spotřebovával čerstvé zásoby tak rychle, že jim potraviny zanedlouho musely dojít.

Inženýr Nuť of vzrušeně vyprávěl o nových turbínách, které zabudoval do tunelů nalezených pod Primou, místodržící však neprojevoval nadšení ani zájem. Avi’h pozvedl ruce. „Je čas na trochu zábavy! Můj otec vyslal svého nejlepšího dějepravce, aby nám dělal společnost zde, na maraťhské Prime. Nuže, Vao’shi, začni vyprávět!“

Bhali'v, sedící po boku místodržícího, rozkaz horlivě zopakoval. Vao'sh pak obrátil většinu své pozornosti k Antonovi. „Na počest našeho hosta dnes přednesu… děsivý příběh." Místodržící Avi'h se zamračil, jako by doufal, že uslyší vyprávění o hrdinských činech či lechtivou historku, přesto se usadil a poslouchal.

„Spirální rameno skrývá mnoho tajemství. Kdysi, v dřívějších dobách, kdy Impérium rostlo, naši nebojácní průzkumníci cestovali na velké vzdálenosti, aby vrhli světlo na nejhlubší otázky vesmíru. Naše *thisma* se rozprostíralo daleko, vlákna se táhla napříč mnoha planetárními soustavami. Mág-imperátor toužil poznat vesmír, aby jej přiblížil svému lidu.

Proto byl vyslán septem průzkumných plavidel k temné mlhovině, kterou nazýváme Vesmírný jícen černé hádance, vzpírající se analýzám našich nejlepších astronomů. Mág-imperátor si přál poznat tajemství tohoto záhadného místa mezi hvězdami. A protože je temnota pro Ildirany děsivá, lodě byly vybaveny dodatečnými megaflektory, uvnitř i vně. Sedm lodí pak zamířilo k černé oblasti."

Vao'sh se odmlčel a jeho tvářové laloky hořely symfonií barev a emocí. Změnil hlas a rychle, tak aby své posluchače vyděsil, vyhrkl: „Pak ale zmizely!"

Anton mu naslouchal a poznával přitom některé techniky, jimž starého dějepravce sám naučil.

Vao'sh se naklonil kupředu, blíže ke svému obecenstvu. „Celý septem byl po staletí ztracen. Nikdo nevěděl, co se stalo s těmito sedmi loděmi či jejich statečnou posádkou, skrze *thisma* však Mág-imperátor vycítil, že je potkalo něco strašlivého. Něco chladného, temného a zlovolného. Nikdo se neodvažoval vydat do Vesmírného jícnu, aby to zjistil. Černá mlhovina visela mezi hvězdami jako temná skvrna, kletba vyřčená proti Věčného jasu."

Vypravěčova tvář se zbarvila zlověstnými tóny, které se mísily s bledými odstíny značícími strach.

„O staletí později tyto lodě opět nalezl výzkumný tým. Byly zcela bez energie, zmrzlé, beze známek života. Pluly jen tak, daleko od jakékoli hvězdné soustavy. Když se záchranáři dostali dovnitř dírou prořezanou v trupu, zjistili, že všichni Ildirané na palubě jsou mrtví.

Všichni zemřeli ve stejnou chvíli, okamžitě, ale přesto strašlivě! Jako by pohlédli tváři v tvář svým nejtemnějším obavám a strachům, sraženi zbraní, o níž žádný z nich neměl ani potuchy, uvrženi do nekonečné bolesti a hrůzy."

Vao'sh zakýval jedním prstem. „Nebyli však jen pobiti, ne! Všechna těla do jednoho byla zcela vybělená. Výrazy jejich tváří, od nejprostšího vojáka až po samotného septora, prozrazovaly, že všichni viděli něco nepředstavitelného, co uhasilo Věčný jas v jejich nitru, zastřelo jejich duše temnotou a ukradlo i tu poslední jiskru života z jejich myslí."

Pomalu se rozhlédl kolem sebe, každému z přítomných pohlédl do očí a pak ztišil hlas do mrazivého tónu.

„Nyní již víme, že tyto lodě byly první, jež hluboko v temném Vesmírném jícnu potkaly Shana Rei, bytosti, které se shlukují v temnotách obklopujících vyhaslé hvězdy. Jejich civilizace vysála z této části vesmíru veškeré světlo. Netušíme, čím tým průzkumníků Shana Rei podráždil.

Zanedlouho poté se bytosti temnot vynořily a začaly šířit své stíny. Zde začínají příběhy příliš děsivé, než abych je mohl vyprávět. Byla to nejstrašlivější válka, jakou kdy naše Impérium vedlo – až do dnešních časů, kdy se objevili hydrogové."

Anton pozoroval shromážděné posluchače – všichni vypadali poněkud nesví. Vao'sh použil obvyklé vypravěčské triky, ale zvučný hlas a emoce zobrazující se na jeho lalokovité tváři dodaly děsivým scénám hloubku, třebaže samotný příběh postrádal zajímavou zápletku. Tohle Ildirané zkrátka příliš neuměli.

Anton si uvědomil, že je mezi přítomnými jediný, kdo se usmívá. Ostatní byli poslechem této části *Ságy sedmi sluncí* značně znepokojeni. Zatímco lidé mohli poslouchat strašidelné příběhy s mrazením v zádech a přitom si uvědomovat, že se jedná jen o chytře vymyšlené historky, Ildirané byli přesvědčeni o absolutní pravdivosti svého eposu.

„Děkuji ti, Vao'shi. Skvěle vyprávěný příběh," řekl Anton, aby svým hlasem prolomil napětí. Starý dějepravec na něj pohlédl s vděčným pokývnutím.

Než mohli ostatní Ildirané ulehčené vydechnout a vrátit se ke svým talířům, ozval se hlasitý, nečekaný úder. O chvíli později k nim z podzemí krytého města dolehla rána a rachocení další exploze.

Místodržící Avi'h vstal. „A co je tohle?“

Generátory vyrábějící energii se zastavily. Všechna světla zhasla a celou marathskou Primu pohltila tma.

55. DAVLIN LOTZE

Zatímco Rlinda vyložila náklad zásob a nalodila na palubu sedm dobrovolníků, kteří se rozhodli zkusit své štěstí na neosídlených klikisských planetách, Davlin sám, s hlavou hrdě vztyčenou, vstoupil do hlavního sídla kolonie. Bylo na čase přiznat kdo je a co udělal, a doufat, že ho jeho bývalí sousedé opět přijmou mezi sebe.

Dokud tady dříve žil, lidé ho měli rádi a on předstíral stejný cit vůči nim… tedy alespoň zpočátku šlo o přetvářku. Nikdo z kolonistů netušil, že je „odborníkem na skryté detaily" pověřeným průzkumem opuštěných sídel Ildiranů. Davlin však na Crenně nenašel nic zajímavého a prezident se ho posléze rozhodl potají odvolat, pravděpodobně k značnému úžasu ostatních osadníků.

Pokud se nějak dozvěděli o jeho špionské minulosti, museli ho podezřívat, že pořizoval záznamy o jejich soukromém životě. Špeh je jednou špeh. Davlin se připravil na zaslouženou kritiku. Pokud však chtěl mezi nimi opět žít, musel být upřímný. Odpustí mu vůbec někdy?

Davlin vstoupil do malé komunální budovy, v níž se nacházely také administrativní prostory, a v duchu si opakoval, jak se obhájí před starostou. Dříve se starosta – buclatý snědý farmář jménem Lupe Ruis – staral o úřední záležitosti jen několik hodin v týdnu. Později, když kolonie začala prosperovat, přerostla starost o veřejné záležitosti v práci na plný úvazek.

Sotva ho starosta Ruis uviděl, jeho široká tvář se roztáhla do úsměvu. „Davline Lotze! Vítejte doma! Všichni jsme doufali, že se vrátíte." Rozevřel náruč a vykročil kupředu, překypující dobrou náladou. „Svou tajnou misi jste už dokončil?" Tón jeho hlasu zněl spiklenecky… a potěšené. „Doslechli jsme se, jak důležitou práci jste dělal pro Hanzu. A my jsme si tady mysleli, že jste jen obyčejný kolonista, tak jako většina z nás, ale vy jste přitom *někdo*"

„Jak jak to víte?"

Starosta ledabyle mávl rukou. „To si děláte legraci, že? Vždyť tady byla Rlinda Kettová. Ona a Branson Roberts to pořádně rozjeli,

to vám tedy řeknu! Jak nám prozradila, jste zkušený odborník na ildiranskou sociologii. Prý jste to byl vy, kdo objevil síť klikisských portálů. Skvělá práce!“

„Kapitán Kettová tehdy byla se mnou. Pomohla mi objevit…“

Ruis ho objal paží kolem ramen. „Jste hrdina, Davline… Jsme na vás tak pyšní! Když si pomyslím, že jste byl jedním z nás, tak nenápadný…“

Davlin, plný rozpaků, nenalezl lepší odpověď než prosté: „Děkuji.“

Ruis prudkým pohybem odstrčil dokumenty na stole, jako by chtěl zdůraznit jejich malou důležitost. „A teď jste se vrátil, abyste se na chvíli usadil? Dokud povinnost opět nezavolá? Nemůžu ani vypovědět, jakou z toho máme radost. Kapitán Roberts se svou lodí právě odletěl. Dělá teď přepravce pro kolonizační projekt, takže vzal s sebou pár našich lidí, kteří se rozhodli odejít na klikisské planety. Určitě teď budeme ve svých řadách potřebovat někoho všestranného a… ehm, schopného.“

„Já… moc oceňuji vaši důvěru a nadšení, pane starosto. Nebyl jsem si jistý, jak mě tady přijmete. Je moje staré obydlí pořád volné, nebo ho někdo zabral?“

Starosta se zatvářil překvapeně. „Pořád čeká na vás. Naše kolonie se v současné době nepotřebuje rozšiřovat, Davline. Držíme se, jak se dá.“

„Nějaké další případy pomerančové nemoci?“

„Žádné. Díky tomu filtračnímu systému, který jste nainstaloval na potrubí s pitnou vodou, jsme všichni v bezpečí.“ Růžolící starosta se opět zeširoka usmál. „Doufám ale, že jste připraven pustit se znovu do práce. Potřebovali bychom pomoc s infrastrukturou, zvlášť s elektrickými rozvody a kanalizací. A pak by bylo dobře, kdybyste se podíval na náš komunikační systém a věže vysílačů. Silná sluneční aktivita a iontové bouře během posledního roku naši lokální síť poškodily.“

„Není to zrovna můj obor, ale podívám se na to.“ Ruis na něj mrkl. „Podle kapitána Kettové se vyznáte tak trochu ve všem.“

Starosta vyšel z kanceláře společně s Davlinem. „Každopádně jsme rádi, že vás máme zpátky.“

Té noci se Davlin, spokojený ale přesto jaksi nepokojný, procházel po nízkých pahorcích na okraji města. Byl to podivně hřejivý pocit – ocitnout se opět tady. Na nebi plul měsíc Crenny, jenž díky vysokému koeficientu odrazu zaléval krajinu stříbřitým světlem a zaháněl stíny. Jasnost měsíce byla jedním z důvodů, proč se tato planeta stala zajímavou pro Ildirany, kteří ani v nejmenším nemilovali temné noci.

Pahorky byly kamenité a nízké, pokryté pokroucenými dutými stromy zvanými ‚flétnová dřeva‘. Duté větve plné drobných děr se ve větru změnily v přírodní hudební nástroje. Jak vánek sílil a utichal, ozývaly se pískavé nemelodické tóny, od vysokého pištění v nejvyšších větvích až po hluboké basové tóny silných dutých kmenů, tvořících dohromady podivnou ukolébavku.

Mnoho hvězd bylo přezářeno měsícem, Davlin však hleděl vzhůru, hledal souhvězdí a přemítal o tom, jak daleko ho zavedly jeho cesty po Spirálním rameni. Zurčení malých potůčků stékajících po úbočích a šelestění vysokých travin doprovázely symfonii flétnových dřev.

Bylo tady o tolik příjemněji, než na oné děsuplné planetě, kterou naposledy navštívil přes portál! Žádní létající medúzovití tvorové či obří stonožky. Stál tam sám, naplněn mírem. Byl rád, že se vrátil na Crennu. Cítil se tady skoro jako… doma.

Náhle Davlin spatřil, jak se několik zářivých bodů na obloze pohybuje a pak padá nebem jako meteory, aniž by však shořely v atmosféře. Místo toho rychle zmizely za horizontem. Lodě? Návštěvníci?

Tri špendlíkové hlavičky putovaly oblohou po přímé dráze, potom dalších šest. Na pozadí hvězd vykreslovaly jednu čáru za druhou. Davlin přimhouřil oči. Takový jev ještě nikdy dříve neviděl. Nebem prolétlo dalších deset těles, až oslnivá světla naplnila noční oblohu jako vločky hnané bouří.

Davlin pocítil v hrudi mrazivou hrůzu.

Několik špendlíkových hlaviček změnilo směr a rozptýlilo se, aby pokrylo větší plochu. Nyní již slyšel zvuk – hřmění způsobené průletem rozměrného vzdáleného tělesa. Padající hvězdy proťaly oblohu, snesly se níž…

Z města pod sebou slyšel zmatené výkřiky. Další kolonisté vyšli ze svých příbytků, aby hleděli na nebe. Davlin zůstal na vyvýšenině, odkud měl nejlepší výhled.

Jakmile uslyšel škvířivý svištivý zvuk, otočil se směrem ke crennskému obzoru. Věděl co to je, ještě než mu čtyři rozměrné stroje přelétly nad hlavou.

Kulovité hydroské lodě.

Zářící koule se valily nebem jako ježaté míče. Z jejich pyramidálních výstupků sršely drobné jiskry modrých výbojů. Davlin slyšel o ničivých útocích na místa jako byl Theron a Booneův přechod. Crennu však mimozemšťané nechali na pokoji. Zatím…

Kolonisté ve městě propadli panice, křičeli a spěchali do úkrytů, ukazovali k nebi. Alespoň měli dost rozumu, aby nespustili ječivý alarm, který by mohl přivábit pozornost hydrogů.

Ježatá koule zahřměla Davlinovi nad hlavou a kreslila na hvězdném pozadí klikatou stopu. Na malou chvíli zastínila měsíc, pak letěla dál. Nic z chování nepřítele nenaznačovalo, že by si všiml lidského sídla. Nato nebem prolétlo dalších pět plavidel. Tito hydrogové museli zkrátka mířit k jinému cíli.

Konečně se houf hydroských lodí ztratil v dálce a zanechal za sebou nedotčenou kolonii. Další a další bílé tečky křižovaly oblohu plnou vzdálených hvězd, obří bitevní lodě houfující se někde v crennské soustavě.

Když obludné stroje odlétly, Davlin se zhluboka nadechl, aby soustředil myšlenky a uklidnil se. Zdejší prostí kolonisté nemohli mít sebemenší tušení, proti čemu stojí. Neměli prostředky ani zkušenost, aby věděli, jak se zachovat.

Davlin se rozběhl dolů k městu. Naneštěstí, vzhledem k nadsazeným historkám, jež o něm šířila Rlinda Kettová, budou všichni ti lidé hledat odpověď u *něj*.

56. MÁG-IMPERÁTOR JORA'H

Jakmile se bitevník s Mágem-imperátorem na palubě konečně přiblížil k Dobrosu, Jora'h trval na tom, že bude stát ve velícím jádru, jako to dělával s adarem Kori'nhem v dobách, kdy byl ještě Prvním následníkem. Hleděl širokými průzory a sledoval zvětšující se planetu.

Tam žila jeho dcera. Tam také zemřela Nira.

Septor Rhe'nh, velitel lodi, byl znepokojen, když viděl, že se Mág-imperátor nepřepravuje ve svém vej čitém křesle. Septor hbitě navrhl, že jeho lodní inženýři postaví náhradní plošinu, Jora'h však chtěl chodit po vlastních nohou. „Tato tradice se změnila," řekl. „Sluneční flotila může následovat mé příkazy bez obav. Zůstanu zde, ve velícím jádru."

„Ano, vůdce." Rhe'nh sepjal ruce před hrudí v pozdravném gestu a otočil se, aby dál vedl loď daným směrem. Posádka, přestože byla přítomností vůdce na palubě nadšena, neobvyklé chování Mága-imperátora nechápala.

Navzdory rozlehlosti Impéria Jora'huv tělnatý otec téměř nikdy neopouštěl Ildiru a vycházel z Hranolového paláce jen při výjimečných příležitostech. Místo toho poutníci a prosebníci přicházeli za ním. Jora'h však chtěl být jiný – chtěl se stát živoucí součástí Impéria, ne jakýmsi svatým ostatkem ve stálé expozici.

„Kdy dosáhneme orbity, septore?"

„Během hodiny, vůdce. Místodržící se nám vydá naproti ve své lodi, jak sis přál."

„Nežádal jsem svého bratra o doprovod. Mám v úmyslu ponechat si vlastní strážce a prohlédnout si planetu sám." Jora'h se odmlčel; nechtěl, aby vojenský velitel pochopil hloubku jeho neustávajícího hněvu vůči Udru'hovi pro jeho podvody a lži. „Předpokládám, že to nebude problém. Už se nemohu dočkat, až uvidím, co se tam dole děje."

Skrze *thisma* Jora'h získal veškeré příslušné informace a chápal důvody pro zoufalý, přesto však neospravedlnitelný genetický

program. Přesto si přál navštívit Dobros osobně, aby dílo spatřil na vlastní oči, aby pohlédl do tváří lidských nešťastníků sloužících pokusným účelům. Dlužil to Niřině památce, pokud už u ní nebyl ve chvíli, kdy ho potřebovala nejvíc.

Sedm bitevníků zaujalo místo na orbitě. Jora'h si z velké výšky prohlížel kontinenty se zvlněnými okraji, velká jezera a oceány, strakaté zelenohnědé plochy vegetace. Dobros působil dojmem přitažlivého a přesto pustého místa, vzbuzujícího pocit izolovanosti. Nira se tu musela cítit tak sama…

Zaťal zuby, aby nedal své city najevo. Byl nyní Mágem-imperátorem, a toto břímě ho už začínalo unavovat. Celá léta nevěděl o ničem. Nyní možná dokáže něco změnit – nějak.

Spatřil záblesk trysek, jak z planety odstartoval člun mířící vstříc bitevníkům. Jora'h zamířil k východu z velícího jádra, aby se setkal se svým bratrem.

„Chcete doprovod, vůdce?" Aniž by čekal na odpověď, pozvedl Rhe'nh paži a skupina vojáků Sluneční flotily se postavila do pozoru, připravená posloužit svému vládci.

„Ne. Jisté věci je lépe vyřídit v soukromí."

Zatímco kráčel chodbami, pečovatelé natírali průzračným tmelem ta místa paluby, kam Mág-imperátor šlápl, jako by dotek jeho chodidel mohl rozežrat kov.

Jora'h netoužil po tak fanatickém zbožňování, nemohl však odvracet Ildirany od jejich poslání.

Než dorazil k přistávacímu prostoru, člun už dosedal na chladné kovové pláty. Vstup do člunu se otevřel a objevily se dvě postavy, uctivě čekající uvnitř. Udru'h ochranitelsky stál vedle nastávajícího místodržícího, jako by právoplatně převzal roli Daro'hova otce. Jora'h pocítil záchvěv pohrdání, protože se způsob myšlení jeho bratra tolik lišil od jeho vlastního. *Ukradl jsi mi dceru, a teď mi chceš vzít také syna?*

Mladý nastávající místodržící vykročil kupředu a uklonil se. Udru'h, aniž by dal najevo jakékoliv emoce, udělal totéž. „Vůdce, jsme připraveni seznámit tě se strategickým a životně důležitým projektem, který nás ochrání před hydrogy."

„Jsem si jeho existence vědom," řekl Jora'h chladně.

„Osobní zkušenost bezpochyby přispěje k hlubšímu porozumění."

Jakmile všichni tři vstoupili na palubu člunu a usadili se, Jora'h se obrátil ke svému mladému synovi. „A co si o této práci myslíš ty, Daro'hu? Brzy to bude tvoje odpovědnost. Obávám se, že jsem tě na ni dostatečně nepřipravil."

„Učím se ze všech sil. Je to nesmírně zajímavé."

„Je skutečně nadaný, vůdce," dodal Udru'h. „Za krátký čas, co je zde, jsem v něm našel pilného a přičinlivého žáka."

V té chvíli si Jora'h více než kdy jindy přál, aby nebyl donucen vyslat svého syna do takového prostředí. „Ale co si o tom *myslíš*, Daro'hu? Jak hodnotíš samotný projekt? Co nám přinese? Věříš, že by měl navzdory všem stinným stránkám pokračovat?"

„Samozřejmě, že v to věří," řekl Udru'h, Mág-imperátor ale dál zkoumal mladíkovu tvář a čekal na odpověď.

„Ještě stále se musím hodně učit, otče. Neslušelo by se, abych ti dal odpověď tak brzy."

Zatímco klesali dolů k planetě, pohupováni zbloudilými vzdušnými proudy na samém okraji atmosféry, Jora'h seděl a zachovával napjaté mlčení. Skrze *thisma* cítil naději a nejistotu. Udru'hovy myšlenky jako by byly úmyslně zapletené do uzlů, pokroucené a ukryté tak, aby sám Mág-imperátor mohl jen s obtížemi sledovat vlákna vedoucí k pravdivým odpovědím.

Konečně se obrátil na mlčícího místodržícího. Skrýval snad něco? „Víš, že je mi probíhající chovný program ze své samotné podstaty odporný."

„Doufám, že si zachováš otevřenou mysl a zájem o budoucnost Impéria. Pokud dosáhneme našich cílů, přínos pro Impérium bude nevyčíslitelný. Nezapomeň, nyní jsi Mág-imperátor – ne jen pouhý muž, který si mohl dovolit svůj názor. Tohoto práva ses vzdal společně s mnoha jinými věcmi, když jsi zaujal své místo a převzal *thisma.*"

„V tutéž chvíli jsem se také stal Mágem-imperátorem – a ty musíš uposlechnout mých rozkazů." Udru'hovo překvapení se zdálo

upřímné. „Nikdy mě ani nenapadlo zpochybnit tvé rozkazy, vůdce! Doufám však, že vše pečlivě zvážíš, než provedeš nezvratné změny.“

Jora’h se zahloubal. Daro’h bezradně pohlédl na oba bratry. Mág-imperátor si přál, aby mohl propustit všechny chovné zajatce a vrátit je Zemské hanzovní lize. Žádný z nich nikdy neviděl Zemi, nejspíš o ní neměli ani tušení, byli to však potomci optimistických kolonistů. Zasloužili si něco lepšího než… Dobros.

Ildirané ukrývali tuto lež před Hanzou po téměř dvě století. Jora’h věděl, že pokud odhalí strašlivé tajemství nyní, dojde k diplomatické roztržce, možná dokonce i k válce s lidskou rasou. A třebaže byla Sluneční flotila starší a mocnější než Obranné síly Země, Jora’h nepodceňoval lidskou drzost a kreativitu.

„Udru’hu, navzdory mým osobním výhradám možná nebudeme mít jinou volbu. Skutečně věříš, že moje dcera má vrozené schopnosti umožňující vyřešit náš konflikt s hydrogy? Klikisští roboti nás mohou zradit a já je podezřívám, že se rozhodli stát našimi nepřáteli.“

Tato zpráva dobroského místodržícího rozhněvala. „Pokud nás klikisští roboti zradili… nebo odmítli vystupovat jako prostředníci, pak nemáme jinou možnost, než vyslat k hydrogům Osira’h.“

„Pokud se už má moje dcera stát nadějí ildiranského Impéria,“ řekl Jora’h s rezignovaným povzdechem, „potom je dvojnásob důležité, abych se s ní setkal.“

Udru’h se usmál. „Ach, teď už to chápeš, vůdce!“

Ano, chápal to. Ale jak *nenáviděl* to, co musel tady na Dobrosu dopustit, jen aby zachránil Impérium!

57. SULLIVAN GOLD

Připraven na schůzku, která mohla docela dobře rozhodnout o jejich přežití, stál Sullivan Gold na palubě těženi, oblečený do svých nejlepších šatů. Tak jako před každým obchodním jednáním se oholil, ostříhal si vlasy, osvěžil dech a duševně se připravil na toto setkání. Litoval jen, že s ním není Lydie, aby mu narovnala límeček a posvětila konečný vzhled.

Kolker mu řekl, že vypadá dobře.

Zelený kněz už poslal několik vzkazů a zpráv svým kolegům v telinkové síti, a ti nyní dychtivě čekali na zprávy, které by mohli předat Hanze. Nahton v Paláci šepotu informoval krále a prezidenta, avšak bez ohledu na jejich napětí a pozornost si Sullivan musel poradit sám. Jednotky OSZ by k němu nikdy nemohly dorazit dostatečně rychle, a kromě toho by jistě nechtěly riskovat přímý střet se Sluneční flotilou. Vláda Země bezpochyby nezareaguje, dokud neuvidí, jak se vypořádal se situací.

Sullivan si odkašlal a zadoufal, že na volání o pomoc nedojde. Cítil by se trapně, kdyby se musel nechat zachraňovat.

Od obří vlajkové lodi se oddělil ildiranský člun pokrytý barevnými pláty a hřmotně zamířil k nim. Sullivan si otřel zpocené dlaně o své teplé sako. „Tak jdeme na to, Kolkere! Teď je to všechno na nás. Tohle je příležitost udělat na naše neočekávané sousedy dobrý dojem."

Zelený kněz roztržitě odtáhl prsty od své zamilované ratolesti. „Promiňte, Sullivane, co jste říkal? Soustředil jsem se na telink, sděloval jsem ostatním, co se tady děje."

„Myslel jsem, že už jste to udělal."

„Vysvětloval jsem, že se zatím nestalo nic nového. Taky váš prezident dychtivě poslouchá."

Sullivan si povzdychl. „Až dosud byl život na těžeru dost stereotypní na to, aby umožňoval zbytečnou konverzaci, ale teď se situace změnila. Potřebuji vaši plnou pozornost, dokud se tato záležitost nevyřeší. Své memoáry si můžeme schovat na později."

Zahanbený úsměv zeleného kněze otupil ostří Sullivanovy podrážděnosti. „Omezím svou komunikaci… na nezbytné minimum.“

Konečně, téměř o patnáct minut později než bylo dohodnuto – snad úmyslně? – dorazil adarův člun. Ildiranské plavidlo, doprovázené ostrými poryvy větru, proniklo ochranným polem těžeru zadržujícím atmosféru a následovalo řadu jasných naváděcích světel k příslušné přistávací plošině, kde dosedlo. Sullivanovi v ostrém vzduchu hořely tváře. Nasadil na obličej úsměv tak zářivý, jako by tohle měl být nejdůležitější pohovor v jeho životě.

Sotva se posuvné dveře člunu otevřely, Sullivan vykročil kupředu, aby oba Ildirany přivítal. Jeden z nich, vysoký, hrdý a podle pozemských měřítek víc než pohledný, byl oblečen do pečlivě upravené uniformy ve vojenském stylu. Promluvil dřív, než se Sullivan zmohl na pozdrav. „Jsem adar Zan’nh, velitel Sluneční flotily. Přivedl jsem s sebou Hroa’xe, svého hlavního těžního inženýra, jak jste žádal.“ Druhý muž byl širší v ramenou, měl kratší paže a hrubé rysy tváře. S dychtivou zvědavostí se rozhlížel po hanzovním těžním zařízení.

Sullivan napřáhl pravici. „Abych pravdu řekl, tohle je mé první setkání s Ildirany. Už se těším, až o tom jednou budu vyprávět svým vnoučatům.“ Doufal, že ho tato poznámka ve velitelových očích zlidští. *Zlidští*? Bylo na čase opustit stará myšlenková schémata. „Ehm, omlouvám se, neznám vaše zvyky a obvyklé způsoby chování. Lidé rádi završí pozdrav potřesením rukou. Takhle.“

Zan’nh váhavě přijal Sullivanův stisk. Jeho odpověď však byla strohá. „Rozhodně *není* naším zvykem umísťovat naše těžery na místa, kam jsme nebyli pozváni.“

„Ano… ehm…, omlouvám se. Byl to neúmyslný přehmat. Strašné nedorozumění.“ Sullivan se odvrátil a odkašlal si. „Mohli bychom si promluvit v observační galerii, kde je tepleji? Určitě se tam najde něco k pití nebo k zakousnutí, co by vám Ildiranům mohlo chutnat. Hanzovní těžer není zrovna pravé místo pro lukulské hody, ale snažili jsme se. Je to společenská povinnost.“ Uvědomil si že blábolí, a rychle zmlkl.

Uchvácený a zaujatý ildiranský těžní inženýr klouzal pohledem po průmyslovém zařízení, zkoumal zpracovatelský komplex, jako by srovnával každý detail s vlastními konstrukčními plány. Hroa'x vykročil kupředu, aby se podíval zblízka. „Ildirané potřebují tady na Qronze 3 zahájit těžbu. Chci uvést své zařízení do provozu. Je třeba udělat mnoho práce. Adare, kdy se vrátíme, abychom mohli začít pracovat? Jak dlouho potrvá tento rozhovor?"

Zan'nh ho gestem vybídl k trpělivosti. „Brzy budeš moci začít, Hroa'xi. Tohle je nezbytná schůzka a bude trvat tak dlouho, jak bude zapotřebí."

Kolker, svírající květináč své ratolesti v ohbí lokte, je vedl do krytých prostor. I když zde Sullivan nikdy nehodlal pořádat porady vedení či zaměstnanecké schůze – bylo to přece jen narychlo slepené zařízení, které nemělo sloužit jako plnohodnotný těžer – hanzovní konstruktéři včlenili do projektu jednu velkou místnost s dlouhým stolem a širokými okny s výhledem na oblaka.

Zelený kněz postavil svůj těžký květináč na jeden konec stolu a posadil se vedle něj. Aniž by čekal na ostatní, dotkl se útlého kmínku a jeho rty se začaly nezvučně pohybovat, jak vyslal další hlášení do telinkové sítě. Jedním z posluchačů byl bezpochyby i prezident Hanzy.

Sullivan věnoval pozornost svým dvěma důležitým hostům. Před adarovým příletem spěšně požádal personál kuchyně, aby připravil rozličná jídla, některá podle Lydiiných soukromých receptů. Nikdo na palubě těžeru neměl tušení, zda Ildirané dávají přednost sladkostem nebo pikantním chuťovkám. Co by Ildirany mohlo potěšit? Sullivan přichystal také několik druhů likérů, konvici horkého čaje a džbán čisté vody, spolu s hustým košer vínem, které mu jeho žena vnutila s sebou.

„Snažil jsem se připravit pestrou nabídku," řekl Zan'nhovi a vzletným gestem ukázal na občerstvení. „Prosím, poslužte si, nebo se ptejte. Co byste rádi?"

Sullivan se posadil k boční straně stolu, ale ildiranský těžař zůstal na nohou, přecházel po místnosti a hleděl přitom z okna. „Já bych rád začal s těžbou," řekl Hroa'x. „Co nejdříve."

Zan'nh vydal slabé, ale útrpné povzdechnutí. „Trpělivost, Hroa'xi!" Sám zaujal místo v čele stolu.

„Sullivane Golde, můj otec je Mág-imperátor a můj předchůdce adar Kori'nh obětoval život, aby zbavil Qronhu 3 hydrogů a Ildirané zde mohli opět těžit. *Ildirané.* Kori'nhova památka bude žít v *Sáze sedmi sluncí.* O to se postarám. Proč se však *vy* cítíte oprávnění činit si nárok na kořist plynoucí z tohoto vítězství?"

Sullivan pochopil jádro velitelovy výtky. „Já… já si uvědomuji, že váš předchůdce neměl v úmyslu vybojovat vítězství proto, aby se příležitosti mohli chopit lidé."

„Zastavte práce, sbalte své zařízení a vraťte se ha Zemi. U Qronhy 3 nemáte co pohledávat."

Sullivan rozpřáhl ruce na desce stolu. „Prosím, nejednejme ukvapeně! Nejsou snad Hanza a ildiranské Impérium dobří přátelé? Nemají snad společného nepřítele – hydrogy? Naše Obranné síly Země bojovaly statečně a obětovaly se, stejně jako váš chrabrý adar. Útoky na naše kolonie nám také přinesly mnoho utrpení – přitom jsme tuto válku nechtěli o nic víc než vy."

Zan'nh použil rychlou a chladnou odpověď. „Lidé zažehli Klikisskou pochodeň a zničili domovskou planetu hydrogů."

„Víte velmi dobře, že jsme nikdy neměli v úmyslu jednat nepřátelsky – a udělali jsme vše, co bylo v lidských silách, abychom tuto chybu napravili. Podívejte, já jsem jen těžař, který se snaží dělat svou práci."

„Stejně jako já – ale já jsem dosud nemohl začít," ozval se Hroa'x netrpělivě. „Tohle jsou staré a zcela irelevantní záležitosti."

„Jistěže ano," přitakal Sullivan rozmrzelému těžaři. Povzbudivě se usmál ve snaze zapůsobit svým osobním kouzlem. „Prosím, ještě jste neochutnali jídlo ani pití."

„Nepožadujeme pohostinnost. Vaše jídlo nemusí být zcela v souladu s našimi biochemickými pochody."

Sullivan potlačil projev nelibosti. Odmítají pohostinnost? Obávají se snad jedu? Uždibl si kousek sýra. „Možná Hanza udělala unáhlené a nešťastné rozhodnutí, když sem vyslala těžer, aniž nejprve získala povolení vašeho Mága-imperátora. Chápu vaše rozladění. Ani mně

by se nelíbilo, kdyby se mi někdo roztahoval na dvorku. Ale toto je přece *obří* planeta – takže čemu to ublížilo? Neměli jsme v úmyslu nic zlého, a ani jsme – alespoň pokud mohu posoudit – nezpůsobili žádnou škodu. Naše přítomnost nijak neomezuje *vaši* snahu získat co největší množství ekti. Nebe je jistě dost velké pro lidi i Ildirany. Kromě toho, není ve větším počtu bezpečí? V případě nouze bychom si mohli navzájem pomoci.“

„Pomoci si navzájem… jak?“ zeptal se Zan’nh. „Tato zařízení nejsou schopná účinné obrany proti hydrogům, ať už sama nebo společně.“

„No ano, ale může se přihodit i něco jiného, ne?“

Hroa’x byl netrpělivý. „Ztrácíme čas. Proč se hádat o hranice, které neexistují? Lidské těžební aktivity nijak neumenší zdejší zásoby vodíku. Místo řečí bych měl pracovat na spuštění svého zařízení. To je má priorita. Diplomacie pohltí příliš mnoho cenných pracovních hodin.“

Sullivan náhle spatřil cosi ve výrazu mladého adara, a v záblesku pochopení si uvědomil, že Zan’nh chce vyřešit tuto patovou situaci stejně jako on sám. Toužil najít elegantní a přijatelný konec této krize.

Sullivan se dál usmíval a doufal, že počáteční napětí začíná mizet. „Prosím, adare, nedopusťte, aby tato záležitost přerostla v konflikt! Což se dohodnout takto: IIdirané mohou umístit k planetě tolik těžerů, kolik jen budou chtít, a já vám dám své čestné slovo, že se vám nebudeme plést do cesty. Naše činnost nebude vaše úsilí nijak mařit.“

Na vzdáleném konci stolu Kolker hladil svou ratolest a pokračoval v popisu situace.

Sullivan naléhal: „Hanza potřebuje palivo stejně tak jako vy – vlastně to byl také Ildiran, adar jako vy, kdo nám kdysi předal princip mezihvězdného pohonu. Nikdo v tom zatím neviděl problém. Jistě byste nám nechtěli upřít možnost používat vlastní vesmírné lodě?“

Zan’nh se však jevil stejně neústupným vyjednavačem jako Sullivan. „Pokud zůstanete tady, na ildiranské planetě, která je díky

nám bezpečná pro těžbu, nebude to zadarmo. Mág-imperátor bude vyžadovat jistou daň.“

Sullivan spatřil prostor pro smlouvání, první tah vyjednávači hry, a chopil se příležitosti. „Možná bych mohl nabídnout malé z procento z naší produkce ekti.“ Převzal iniciativu a nalil oběma sklenici vody, neboť ostatní nápoje ohodnotil jako problematické.

Adar zatím hovořil málo, seděl ve strnule vzpřímené pozici a Sullivan se mohl pouze dohadovat, nakolik je to jen přetvářka. Spikleneckým tónem řekl: „Podívejte, zatím nás hydrogové nechali na pokoji – ale to možná brzy skončí a náš čas tady je omezený. Měli bychom všichni pilně pracovat a vytěžit tolik ekti, kolik se jen dá, než bude pozdě.“

„Jak velký podíl nabízíte?“ zeptal se Zan’nh. „Musím Mágu-imperátorovi předložit přijatelný návrh.“

Sullivan nikdy neslyšel, že by Ildirané byli přehnaně chamtiví, a podle všeho neměli moc zkušeností se smlouváním, protože je všechny spojovala jakási zvláštní telepatie. Riskl to a pro začátek nabídl bezvýznamnou část produkce těžeru, pouhý pokusný návrh, kterým chtěl zahájit vyjednávání. K jeho úžasu to Zan’nh okamžitě přijal. Za tohle Sullivan u Hanzy určitě zaboduje! V hloubi duše cítil, že veliteli Sluneční flotily záleželo víc na nalezení čestného řešení, než na zisku.

„Výborně! Jsem rád, že jsme se dohodli. Po tom všem by z nás mohli být skuteční přátelé.“ Sullivan opět podal adarovi ruku, aby mu s ní potřásl. „Protože jsme se domluvili, můžeme se všichni vrátit ke své práci. Část naší příští zásilky pošlu přímo do vašeho zařízení.“ Mimoděk si rukou otřel zpocené čelo. „Rád bych naši čerstvou spolupráci oslavil. Měli byste zájem o…“

Hroa’x ho přerušil, neboť se obrátil na Zan’nha. „Pokud je naše poslání tady u konce, adare, musíme dál ztrácet čas? Měli bychom se nyní vrátit k bitevníkům a postarat se o naši továrnu. Čeká mě ještě hodně práce, než bude běžet na plný výkon. Hodně práce.“ Těžař obrátil svou hrubě řezanou tvář k Sullivanovi. „Tohle vyjednávání ztratí smysl ve chvíli, kdy se hydrogové vrátí. Nač promrhat další vteřiny?“

Zan’nh přikývl. „A nenechte se mýlit, hydrogové se *vrátí*.“

58. TASIA TAMBLYNOVÁ

Hydroská plynná planeta, nyní již tisíce let mrtvá, nebyla ničím víc než vyhořelou jizvou ve vesmíru.

„Žádné známky života," řekla nadporučík Ramirezová. Poté, co na Ptoro svrhli Klikisskou pochodeň, se Tasie podařilo vymoci své navigátorce a několika dalším schopným důstojníkům můstku povýšení o jeden stupeň. „Zbytkové tepelné záření, těžké prvky a molekuly vznikající jako vedlejší produkt nukleárního hoření. Toto těleso bylo původně plynným superobrem, ne přirozenou hvězdnou. Muselo být zažehnuto před dávnou dobou."

Analýza vedoucího výzkumu Palawua určila jednadvacet malých mrtvých hvězd s anomálními vlastnostmi. Když se Tasiina průzkumná loď přiblížila k vychladlému oharku, senzory potvrdily, že toto je zjevně další pozůstatek po zažehnuté hydroské planetě. Tasia cítila přetrvávající hněv, mírněný pocitem uspokojení. „Mám radost, že nejsme jediní, kteří těm hydroským zmetkům dali co proto."

Jakmile se admirál Stromo dozvěděl o Palawuově objevu, vyslal k těmto starým hydroským pohřebištím průzkumnou výpravu. Toto byla čtvrtá taková vyhořelá planeta, kterou výzvědný tým navštívil.

Zatímco její manta kroužila kolem temného mrtvého tělesa, Tasiina posádka pořizovala množství záběrů. Představovala si, jak asi planeta vypadala před Pochodní: nezměrná koule zahalená bledými oblaky, jedno z těch míst, kde by Tuláci mohli umístit výnosné těžery. Nyní, po tisíciletích, už umělé slunce strávilo veškerou surovou hmotu. Některé neobvyklé látky a supermolekuly obsažené v pozůstatku by mohly být zajímavé, Tasia si však byla jistá, že do takového místa by se neodvážil šťourat ani někdo tak výstřední, jako byl Kotto Okiah.

OSZ se z posmrtných analýz těchto zavražděných planet chtěly dozvědět víc o dlouhodobých účincích Pochodně. Tasia však kradmo podezřívala generála Lanyana, že si chce sám činit nárok na místa, kde byli hydrogové poraženi.

Za pár tisíc let bude Ptoro vypadat podobně. Jakmile se veškeré jaderné palivo vyčerpá, pohasne. Oncier také, pokud jej ovšem hydrogové neuhasili – jejich snahu Tasia viděla na vlastní oči.

„Uložte záznamy," řekla po dvou hodinách. „Musíme ještě ověřit další položky na seznamu."

Na své příští zastávce se Tasia a její posádka stali užaslými svědky útoku na centrální hvězdu soustavy. Samotný plynný obr byl temný a chladný, vyhořel už dávno. Nyní se hydrogové zaměřili na mnohem větší slunce.

V zuřivé bitvě vzlétaly ohnivé elipsoidy faerů vzhůru a střetávaly se s doslova miliony kulovitých hydroských lodí, které se na ně vrhaly jako piraně. Neuvěřitelné energetické výboje šlehaly sem a tam, zatímco hydrogové prolétali se svými diamantovými koulemi skrz okraje žhavé koróny, klouzali po vnějších plazmatických vrstvách a dštili seshora palbu ze svých titánských zbraní.

Tasia už viděla podobnou bitvu u Oncieru, zažehnutý plynný obr však byl pouhou trpasličí hvězdou, kdežto toto bylo normální slunce. Hydrogové a faerové se nyní střetli na mnohem větším bojišti. Gigantické smyčky slunečních protuberancí se zvedaly vzhůru a chrlily žhavou plazmu, aby se vzápětí zakřivily a padaly do vřícího slunce jako krev vytrysklá z přeťaté tepny.

Rojící se hydroské lodě zesílily sevření. Faerští obránci se na ně vrhali, ohnivé elipsoidy pohlcovaly diamantové koule, aby byly společně s nimi zničeny. Do soustavy proudila další a další hydroská plavidla, třpytivé posily už byly tak početné, že zastínily samotnou hvězdu.

„Proveďte rychle měření a pryč odsud," řekla Tasia. „Skat, jen se podívejte na ty erupce!"

Proud hustého ionizovaného plynu vyrazil z povrchu slunce, aby obklopil hejno hydroských lodí a rozdrtil je. Tasia by ráda věděla, zda samotní faerové zasáhli do vnitřních mechanismů hvězdy a pozměnili je tak, aby mohli použít výron plazmatu jako zbraň.

„Co sakra děláme v téhle válce my?" zašeptal seržant Zizu ohromeně.

Dorazili další hydrogové a zahájili odvetný útok. Protože hydroská plynná planeta této soustavy byla před dávnými dobami zničena Klikisskou pochodní, Tasiu napadlo, zda tvorové, kteří kdysi obývali její hlubiny, stále cítí zášť. Byla jejich paměť dost dlouhá, aby celých deset tisíc let uchovávala touhu po pomstě?

Bezpochyby ano.

Výtrysky dál šlehaly vzhůru jako výstřely z děla. Tasia klesla zpět do svého velitelského křesla a tváří v tvář tomuto nezměrnému a odvěkému boji se opět cítila malá a bezvýznamná.

„Má to i svou světlou stránku," zamumlala. „Pokud si faerové a hydrogové půjdou takhle po krku, budou mít dost starostí, než aby se zajímali ještě o nás."

59. KRÁL PETR

„Prezident Wenceslas tajně svolal další poradu nejvyšších kruhů Hanzy," oznámil OX Petrovi. „Požádal jste mě, abych vás informoval, kdykoli se o podobné schůzce dozvím."

„Děkuji ti, OXi. Nejspíš se zúčastním." Petr, oblečený do vojenské uniformy barvy berlínské modři – svého „oděvu pro významné pracovní příležitosti" – místo do obřadního roucha, které navlékal pro veřejná vystoupení, dorazil do soukromé konferenční místnosti ještě dříve než prezident a jeho nohsledi. Jakmile vstoupil Basil, doprovázený bledým a lysým zástupcem Cainem, zamračil se, ale jinak nedal najevo, že by si Petrovy přítomnosti všiml.

Generál Lanyan přišel se strništěm na tváři, které prozrazovalo několikahodinové zpoždění oproti obvyklé době holení, následován admirálem Stromem, jenž nesl přenosný datový displej a vytištěné kopie hlášení. Zástupce Cain usedl vedle prezidenta. Všichni pak mlčky čekali a tu a tam šlehli pohledem po Petrovi, který zůstával potichu a choval se nenápadně.

Konečně Basil promluvil. „Směřujte svou pozornost ke mně, prosím. *Já* jsem svolal tuto schůzi, ne král. Generále Lanyane, vaše shrnutí problémů s Tuláky?“

Vojenský velitel si s odkašláním uspořádal myšlenky. „Jak víte, pane prezidente, v této chvíli se naše průzkumné týmy řídí rozkazem shromažďovat veškeré informace o pohybech tuláckých lodí a pravděpodobného umístění jejich skrytých sídel. Aktualizoval jsem analýzy, které jsem vypracoval před více než pěti lety.“ Nahlédl do svých poznámek.

„S lítostí musím oznámit zhoršení situace. Jsem přesvědčen, že vzbouřené klany mají zásoby paliva pro mezihvězdný pohon a ostatní zdroje, které by podle práva měly za válečného stavu připadnout armádě. Jejich sobectví omezuje naši schopnost bránit Hanzu a její kolonie. Svou umíněností nám ubližují, a to nemůžeme ignorovat.“

Admirál Stromo stěží ovládal hněv. „Jejich dětinské embargo nemohlo přijít v méně vhodnou dobu. Svým neomluvitelným odmítnutím dalších dodávek ekti nám zasadili vážnou ránu právě ve chvíli, kdy se rozbíhá kolonizační iniciativa.“

Lanyan pokračoval a dostával se přitom do varu. „Pamatujete si, jak před několika lety, těsně před objevením hydrogů, sužoval hanzovní kolonie tulácký pirát Rand Sorengaard? Jen pomyslete, kolik škody způsobil! Co je však důležitější – ukázal nám skutečný postoj klanů.“

Stromo na něj navázal, jako by si toto střídání nacvičili. „Já říkám: pokud se rozhodli odepřít nám zdroje v době, kdy je potřebujeme nejvíc, potom se rozhodli stát našimi nepřáteli. Je v našem nejlepším zájmu vyhlásit klanům válku, rychle se s nimi vypořádat a celou věc uzavřít. Tento plán je snadno proveditelný a bude výstrahou všem lidem, kteří by snad chtěli hromadit strategické suroviny.“

Petr původně chtěl jen mlčky sedět a vše sledovat, nemohl si však pomoci, aby nepoukázal na zjevnou skutečnost. „Promiň mi, Basile, ale požadavek Mluvčí Peroniové zní rozumně. Pokud se skutečně

stal zločin, proč jednoduše nevypátráme pachatele onoho údajného pirátství a nezřekneme se podobného jednání do budoucna?“

„Protože je to sprostá pomluva!“ odsekl Lanyan. „A s pomlouvači my nespolupracujeme.“

Basil zareagoval klidněji. „Nikdy jsme neobdrželi nevyvratitelný důkaz takového pirátského aktu. Je pravděpodobné, že se Tuláci bojí i vlastního stínu a snaží se obviňovat druhé.“

Petr stiskl rty. „Všiml jsem si, že jste tvrzení Mluvčí přímo nepopřeli. Máte snad v úmyslu posvětit další podobné nájezdy na tulácké nákladní lodě?“

„Ale prosím vás! To je absurdní,“ vyštěkl Stromo.

„Přiznat takovýto čin není z politického hlediska možné, ať už je obvinění pravdivé či ne,“ řekl Basil. „Nemůžeme připustit, aby hrstka nedisciplinovaných vesmírných cikánů diktovala podmínky Zemské hanzovní lize. V čase války nemůžeme dál přehlížet jejich nezákonnou nezávislost. Místo toho bychom měli vynaložit veškeré síly k sjednocení roztříštěného lidstva proti společnému nepříteli. Tuláci se musí pro dobro naší rasy podrobit síle většiny. Je to možná naše jediná šance.“

Zástupce Cain promluvil s tichou klidnou jistotou, která umlčela bzukot polohlasem pronášených poznámek kolem stolu. „Možná vás bude zajímat, pane, že jsem objevil legální cestu, jak jednoduše a zákonně připojit tulácké klany k Hanze.“ Bledý zástupce pohlédl na Petra. „Je to natolik čisté, že ani král nemůže mít námitky.“

Petr se svědomitě snažil projevit svou ochotu naslouchat. „Je to zcela legální?“

„Provedl jsem pečlivou analýzu původní smlouvy a dokumentů, které podepsali kolonisté všech jedenácti generačních lodí, když před více než třemi stoletími opouštěly Zemi. Každá loď – včetně *Kanaky*, která se stala kolébkou tuláckých klanů – vyslovila neodvolatelný souhlas s jistými podmínkami.

V době odletu rodiny kolonistů předpokládaly, že jejich cesta povede jen jedním směrem. Generační lodě byly pomalé a pasažéři doufali v nalezení obyvatelné planety, kde se usadí navždy. Přesto se vlády Země obávaly, že by se tito ztracení synové a dcery mohli

vzbouřit a jednou se vrátit do svého domova jako dobyvatelé. Proto žádaly, aby kapitáni i kolonisté přísahali v závazném dokumentu – jednom z těch, který výslovně zavazuje je *i* všechny jejich potomky – že se přímo či nepřímo nedopustí žádného činu, který by mohl uškodit Matce Zemi.“

Cain se rozhlédl kolem sebe a čekal, až ostatním dojdou souvislosti. Konečně se Basil usmál. „Chápu! Tím, že nás odřízli od hlavního zdroje ekti, zvlášť v tak kritickém okamžiku, Zemi zjevně uškodili.“

„Bezpochyby, pane prezidente. O tom lze sotva diskutovat.“

„Skvělá argumentace, pane zástupce!“ řekl Lanyan. „Tímto se nám dostane veškerého ospravedlnění. OSZ mohou vyrazit proti Tulákům, kdykoli si budete přát.“

Petr se naklonil kupředu. Byl rozzlobený, ale dával si pozor, aby nepřekročil únosnou mez a nedal prezidentovi důvod vykázat ho z místnosti. „Promiňte, ale proč bychom proti nim měli vyrazit? Pokud jste si svým právním argumentem jistí, proč jej nepředložíte Mluvčí Peroniové a nedáte jí příležitost znovu přezkoumat reakci Tuláků? Třeba by nabídla omezený počet dodávek ekti jako důkaz dobré vůle, než celou věc projednáme. Ve skutečnosti nevidím důvod, proč bychom nemohli odsoudit veškeré další akty pirátství proti tuláckým lodím, aniž bychom se zabývali otázkou, zda je současné obvinění pravdivé nebo ne.“

„To by celý problém vyřešilo pouze na chvíli,“ řekl Basil. „Já navíc odmítám podporovat jejich snahy o vydírání. Vzpurnost Tuláků se znovu a znovu stává trnem v naší patě. Musíme rozhodně ukončit jejich… rozvratné snahy, abychom se mohli soustředit na vítězství v důležité válce. Hydrogové zůstávají v relativním klidu, dokonce i poté, kdy jsme proti nim použili další čtyři Klikisské pochodně. Teď je ta pravá chvíle, abychom rychle a rázně porazili Tuláky a získali tak podporu veřejnosti.“

Admirál Stromo rozdal své tištěné zprávy. Nebylo jich dost, aby vyšlo i na Petra, král však natáhl ruku a čekal, dokud se styčný důstojník nevzdal své vlastní kopie. Stromo řekl: „Opravdu, králi Petře, v dlouhodobém horizontu tohle přinese největší užitek.

Uvidíte.“ Propojil svůj displej se stolem, zvětšené grafy se pak promítly na matné desce stolu.

Petr hleděl na plán přímé invaze na známé tulácké základny a cítil přitom, jak se mu stahuje hrdlo.

Stromo pokračoval: „Pověřil jsem tým svých nejlepších taktických odborníků, aby vypracovali alternativní strategie. Tuláci byli vždycky známí svým tajnůstkářstvím, my však nyní o jejich pohybu, rozmístění a aktivitách víme víc, než si myslí. Sledováním letových tras a analýzou stopových nečistot ve zpracovaném materiálu z jejich dodávek jsme určili polohu některých tuláckých dolů a továren. Ačkoli o několika důležitých místech víme už celá léta, ponechali jsme tyto informace stranou, dokud je nebudeme moci náležitě využít. Nyní ten čas nastal. V některých těchto lokalitách se nacházejí velké zásoby ekti, které čekají jen na nás.“

„Tyto zásoby jsou zřejmě ještě větší než obvykle,“ podotkl Lanyan, „protože nám už Tuláci ekti neprodávají.“

Basil se spokojeným výrazem poklepal prstem na stůl. „Navrhuji, abychom shromáždili silnou skupinu OSZ, která vtrhne do jednoho z těchto skladišť a zkonfiskuje palivo pro válečné účely.“

Petr nemohl věřit tomu, co právě slyšel. „Ale tím se *opravdu* dopustíš pirátství, Basile!“

„Zástupce Cain nám právě nabídl legitimní právní zdůvodnění. Půjde o vyvlastnění, žádné pirátství. Tuláci mají malou či žádnou vojenskou obranu, spoléhají, že je ochrání utajení. Vědí že jsme silnější, proto si nepřátelský postoj nemohou dlouhodobě dovolit. Přinutíme je, aby se k nám připojili, pro blaho všech.“

Zástupce Cain se obrátil k Petrovi a promluvil mírným rozumným tónem. „Králi Petře, vždycky jsme byli ochotní Tulákům za ekti platit. Akceptovali jsme i jejich přehnaně navýšené ceny v posledních letech. Když nám je ale neprodají, nemáme jinou možnost, než si palivo opatřit jinými prostředky. Je to strategická nutnost.“

„A co náš nový těžer u Qronhy 3?“ namítl Petr. „S Ildirany jsme se dokázali dohodnout, a další dodávka je na cestě.“

„To je dobrý začátek, ale nestačí," řekl Cain. „Potřebovali bychom několik desítek těžerů pracujících na plný výkon, abychom pokryli minimální potřeby armády."

Basil netrpělivě zaťukal prstem na desku stolu. „Ne, musí se k nám připojit už z principu. Přežití lidstva musí mít vyšší prioritu než tulácké prohlášení nezávislosti."

„Ty zatracené klany jsou už dlouho až moc sebevědomé," ozval se Lanyan. „Ale žádný strom neroste do nebe."

Petr chápal logiku Hanzy, dokonce sám cítil část stejného zoufalství, byl si však jistý, že se Tuláci nepoddají tak snadno, jak si Basil myslí. Otevřená agrese navíc jen upevní jejich negativní postoj k Hanze. „Myslíte si snad, že Tuláci stáhnou ocas mezi nohy a vzdají se? Vždyť nás budou po celé generace nenávidět."

Jako by částečně připouštěl královy výhrady, zadumal se Basil nad vojenskými plány. „Mějte na paměti, generále, že nechceme způsobit víc škody, než je nezbytně nutné. Vyberte jedno skladiště a vypracujte plán. Chci rychlou a efektivní operaci s minimem krve – pokud možno zcela beze ztrát na životech."

„To může být obtížné, pane," namítl Lanyan.

„Chceme dát najevo svůj postoj, ne šikanovat civilisty. Potřebujeme Tulákům ukázat, kdo je tady pánem, a učinit přítrž jejich škodlivému chování, nic víc." Basil vstal. „Jakmile získáme dost ekti, abychom mohli na znovuobjevených klikisských planetách založit stabilní kolonie, už nebudeme tulácké klany potřebovat. Pokud jde o mě, mohou si jít a třeba umřít hlady. Nejdříve však musíme získat potřebné palivo. To je naší nejvyšší prioritou." Prezident rozpustil schůzi. „A nyní se vraťte ke své práci, pánové!"

60. JESS TAMBLYN

„Nastupte do lodí a následujte mě," řekl Jess jedenácti tuláckým dobrovolníkům. Sám vstoupil na palubu svého korábu z vody a perleti, prošel membránou a ponořil se do uzavřeného mořského mikrokosmu. Jakmile se nemusel bát, že by se v přeplněných prostorách Rendezvous někoho dotkl, pocítil příval úlevy. Cesce už řekl své láskyplné a hořkosladké sbohem, při němž stál tak blízko ní, jak se jen odvážil.

Skupina tuláckých „nosičů vody" opustila Rendezvous ve slavnostním průvodu, doprovázena přáním šťastné cesty. Malý člun řízený Nikkem Chánem Tylarem vyrazil kupředu a dohonil Jessovu perleťovou loď. Nikko pak vyslal zprávu standardním tuláckým komunikačním systémem, který Jess upravil pro vodní prostředí a instaloval do svého plavidla, aby zůstal v kontaktu se svými novými následovníky. „Můžeme se pustit do práce, Jessi. Veď nás."

Jessova sférická loď zrychlila a tulácké lodi ji hbitě následovaly…

Když dorazili k první, na mapách nezaznamenané planetě, zpomalili na oběžnou rychlost a Jess vedl své dobrovolníky kalným závojem oblak. Kdysi to bylo pusté místo, bičované bouřemi, nyní však byla veškerá volná voda plná životní síly wentalů, jako obří baterie nabitá a přetékající živelnou energií. Viděl vzdouvající se vlny světla a energie, sršící linie jako oběhový systém prorůstající celým oceánem, celou planetou jako záplavu jiskřivého a laskavého života.

Při svém sestupu přitahovala Jessova vodní loď stříbřitá chapadla blesků, která zlehka pohrávala na pokovené korálové kostře. Byl to zkoumavý dotek, jemné pohlazení elektrických prstů řízené wentaly, kteří prodchli celou opuštěnou planetu. Vítali Jesse a jeho společníky.

Oživlá voda uzavřená v bublině Jessovy lodi vibrovala nevázanou radostí. Při jeho první návštěvě tu byl temný a odpudivý svět, nyní však zuřivé bouře pročistila živoucí voda, takže zlehka míchaly kotel moře pod sebou, plný energie a vzkvétající populace wentalů. Rozptýlené vodní entity už vyrostly, oddělily se od první, základní skupiny wentalů, a vyvinulo se u nich vlastní myšlení, přesto zůstával každý wental součástí jediné všeobjímající bytosti.

Jessova loď přistála na otevřeném moři, kde plula jako obrovská mýdlová bublina. Bílé vršky vln pleskaly o její boky, oživlé a zářící. Nedaleko se sneslo jedenáct tuláckých lodí, které našly místo k přistání na plochém atolu.

Nikko se vynořil ze své lodi a nasál syrový svěží vzduch. Prostředí prostoupené životní sílou wentalů se natolik změnilo, že tu lidé už nepotřebovali dýchací přístroje jako Jess při své první návštěvě. Pohlédl na vzdálené propletence blesků tančící mezi bouřkovými mračny a oceánem, a zavolal na Jesse: „Jak se zdá, tvá Hvězda tě dovedla až do rajské zahrady. Celá planeta je jeden oceán… ale živý."

„Ano, každá kapka vody, každý mrak. Všechno je nabité živoucí energií."

Jess použil své vlastní spojení s wentaly, aby se stal součástí tohoto myslícího oceánu. Vystoupil z lodi na zčeřenou hladinu a kráčel po vlnách pryč od své kulovité lodi. Zvýšené povrchové napětí podepíralo každý jeho krok a bránilo mu v ponoření, dokud nedorazil ke skalisku, kde na něj čekali ostatní. Tuláci na něj hleděli v úžasu.

Jess gestem ukázal přes vlnami zalévané pobřeží. Jako by na znamení se nebe rozzářilo symfonií blesků. „Vidíte, co wentalové dokážou? Musíme jim pomoci, aby se vrátili do boje proti hydrogům."

Nikko se zeširoka usmál. „Jsme připraveni."

„Mohl jsem vám docela dobře dát vodu ze své lodi už na Randezvous… ale nechtěl jsem, abyste se chopili tohoto úkolu jen na základě mých slov. Podívejte se kolem sebe! Chci, abyste *viděli* tu sílu, tu rostoucí bouři, kterou wentalové mohou vrhnout proti hydrogům! Přesvědčte se sami o možnostech!"

Všichni Tuláci hleděli na vřící oceán. Proudy zářícího života pronikající vlnami jako by se nemohly dočkat, až dostanou volnost. Vodní bytosti nechaly cizí moře bouřit a kypět. Jessovi společníci uznale mumlali.

„Dokonce i malé množství wentalské vody se může v tekutém prostředí šířit a množit, tak jako zápalka zažíhá jednu svíci za druhou. Mohl bych to udělat sám, planetu za planetou, ale to by trvalo příliš dlouho."

Jess ponořil ruku do vody a držel před sebou misku dlaně s odkapávající stříbřitou tekutinou. „Wentalové jsou stejně nedočkaví jako vy. Tady, vezměte si, kolik chcete. Naplňte nádoby a pak jejich obsah rozšiřte na planety na svých seznamech."

Nikko spěchal ke své malé lodi a vyvalil z ní plastový soudek. „Mám to prostě… ponořit do moře?" Jakmile však mladík přinesl nádobu blíž, voda sama ožila. Želatinový hřib podobný medúze se zvedl vzhůru, zakymácel se a pak vklouzl do sudu. Co se nevešlo, s cáknutím steklo zpátky do oceánu. „Skat, viděli jste to?"

Ostatní Tuláci běželi ke svým strojům a vytáhli nádoby. Oživlá voda stejným způsobem naplnila všechny. Nikko zjistil, že díky spolupráci wentalů uvnitř může nést těžký sud jako by nic nevážil – wentalové nějak dokázali ovlivnit gravitaci celé planety. „Je to jako elektřina. Brní mě prsty." Jess stál a sledoval, jak jeho dobrovolníci plní své nákladní prostory wentalskou esencí. Rozletí se na všechny strany a najdou další vodní planety, díky nimž jejich podivuhodný nový spojenec zesílí. Jess jim záviděl jejich pocit ohromení a úžasu.

Přál si, aby mohl letět s nimi, ale nyní měl jiné poslání, které ho pohlcovalo téměř stejně jako láska k Cesce.

61. CESCA PERONIOVÁ

Po chvíli pátrání Cesca zjistila, že si Jhy Okiahová navlékla skafandr a vydala se ven, kde plula mezi propojenými kusy skal a prohlížela nosníky a kabely držící shluk asteroidů pohromadě. Spojovací prvky zabraňovaly Randezvous, aby se vlivem vlastní gravitace a setrvačnosti rozpadlo. Malá rudá trpasličí hvězda ronila své kalné světlo, zatímco klanové lodě přilétaly a odlétaly.

Protože prožila tolik let v extrémně nízké gravitaci Randezvous, Jhy Okiahová by už nedokázala snést tíživou přitažlivost planety. Její kosti byly navzdory cvičení a tabletám vitaminů a minerálů křehké. Trvala však na tom, že bude dělat prospěšnou práci.

Chladná prázdnota nejspíš nebyla tím nejlepším místem pro rozhovor či odkrytí tajemství duše, Cesca si však přesto natáhla skafandr. Pomocí trysek manévrovala kolem podobaného povrchu rozdrcených skal, v nichž se skrývaly útulné příbytky.

Když byla mladší, Cesca a ostatní děti z klanů se učily používat ochranný oděv tak, že doprovázely robochůvu UR na krátké výlety do vesmírného prostoru. Této dovednosti se museli naučit všichni Tuláci.

Nechala se tryskami unášet kupředu až k místu, kde Jhy Okiahová pracovala na spojovacích svorníčích zaražených hluboko do hlavního asteroidu, a přitom aktivovala komunikační zařízení s krátkým dosahem. Pokud se dostanou dostatečně blízko sebe, bude moci s bývalou Mluvčí hovořit v naprostém soukromí.

Stará žena plula bezstarostně, s uvolněnými končetinami. Své dlouhé šedé vlasy měla uvězněné uvnitř přilby. „Tuto prohlídku dokáže provést mnoho klanových příslušníků, Cesco. Nemáš snad důležitější práci? Nebo se už připravuješ na dobu, kdy stejně jako já odejdeš na odpočinek?“

„Takové poznámky od tebe slyším tak často, až se sama sebe ptám, jestli tě už hovory se mnou neomrzely.“

„Jen si vzpomínám, že *já* jsem nikdy neměla čas, abych se jen tak potulovala kolem.“

Cesca se přitáhla podél nosníku blíž k ní. „Naučila jsi mě, abych udržovala kontakty s klany. Tuláci jsou svázáni rodinnými a přátelskými pouty, jak jsi sama říkávala. Navíc teď, když jsme přerušili obchod s Houserem, zůstane pár lidí bez své obvyklé práce. Jess je pryč s dobrovolníky…“ Její hlas se zlomil.

„A tobě se po něm stýská.“

„Samozřejmě, že se mi stýská. Ale musím také obdivovat vášeň, s níž se chopil nového poslání, díky němuž nás možná všechny zachrání. Řídit klany je vždycky práce na plný úvazek, přesto bych ráda dělala něco důležitého, než se dočkáme odpovědi Hanzy. Tuláci mají tak velký potenciál…“

Jhy Okiahová se zasmála. „I když tak docela nesouhlasíš s vůdci klanů a jejich tvrdým embargem, nepochybuji, že s tebou toto období překonáme.“

„Ještě stále čekám na to, co se ozve z lesa. Zatím mi Houser neodpověděl jediným slovem. Proč to trvá tak dlouho?“

„Byrokracie, co jiného.“

Cesca si povzdychla, jako obvykle obtížena odpovědností svého úřadu. „Chystáme kontaktní skupinu, která se vypraví do ildiranského Impéria, aby předložila novému Mágu-imperátorovi náš obchodní návrh. Už jsme vyslali naše zvědy do některých menších hanzovních kolonií, které zůstaly odříznuty a nedostávají žádnou pomoc a podporu Země.“

Čelním průzorem své přilby chvíli sledovala veškerý pohyb kolem Randezvous. Od doby, kdy klany přerušily styky s Hanzou, tulácký obchod utichl. Nyní si nákladní lodě, mlhovinové plachetnice a těžní provozy zvykaly na novou situaci. Nad hlavou se jí mihly nákladní lodě přivážející nové zásoby ekti z překladiště Hurikán, další odlétaly naložené materiálem určeným pro okrajová tulácká sídla jako byl zmrzlý Jonah 12 či Osquivel obkroužený prstenci.

„Zdá se, že najdeme spoustu jiných trhů a zákazníků,“ řekla Jhy Okiahová.

Cesca pokračovala, nechávala své myšlenky plynout. Vždy jí prospělo, pokud se mohla bývalé Mluvčí vypovídat. „A co Theron? Ještě stále se vzpamatovává z hydroského útoku. Kdybych si tehdy

Reynalda rovnou vzala, byla bych teď tam…“ Náhle se rozzářila, neboť si uvědomila že existuje úkol, do nějž by se Tuláci mohli pustit. „Víš co… Jestliže Tuláci dokážou postavit základny na rozžhavené planetě, zmrzlých měsících a asteroidech bez atmosféry, jistě si poradí také s vyčištěním spáleného lesa a obnovou obydlí pro obyvatele Theronu.“

„Tak jim běž pomoci,“ řekla bývalá Mluvčí zvolna se otáčející v pomalém saltu. „Máme několik lodí volných, zvlášť teď. Jejich kapitáni právě hledají nějakou práci.“ Přichytila se k povrchu asteroidu a udělala si pečlivou poznámku o několika silných vzpěrách, jež vypadaly, že by potřebovaly vyspravit.

Tuláci si museli lámat hlavy, kde vezmou tak základní věci jako vzduch, vodu a světlo, zatímco Theroňané byli vším obdařeni v hojné míře. Když původní uprchlíci v generačních lodích opouštěli Zemi, snili právě o takovéto planetě. Tito lidé ji, na rozdíl od Tuláků, našli. Teď však Theroňané postrádali potřebné dovednosti či vynalézavost, aby se sami dostali z pohromy, která je postihla. Potřebovali zkušené pomocníky.

Cesca zvedla bradu. „Máš pravdu. Klany mají veškeré potřebné vybavení, techniku a technologii. Tulácká technika v theronském pralese! Je to podivné spojení, ale může fungovat. Pomůžeme jim posbírat střepy.“

„Ty dokážeš všechno co si zamaneš, Cesco Peroniová.“ Stará žena do ní strčila, až Cesca, zvolna se otáčející, odlétla směrem k hlavním přechodovým komorám a spojovacím dveřím. Musela použít trysky, aby se zastavila.

Jhy Okiahová položila botu na vnější povrch asteroidu. „A teď mě nech plout tady, v klidu. Spí se mi lépe, když vím, že se Randezvous nerozpadne, zatímco já budu sladce snít.“

„Užívej si svůj odpočinek – je zasloužený. *Já* zatím musím udělat spoustu práce.“

62. CELLI

Po měsících tvrdé práce v zničeném lese začali přeživší obyvatelé Theronu trpět nastřádanou únavou. Yarrod, hovořící za zelené kněze, konečně přednesl soucitnou prosbu světolesa. „Odpočiňte si! Stromy říkají, že si tohle úsilí vyžádá dlouhý čas. Pokud nyní všichni zemdlíte, kdo bude pečovat o stromy? Nesmíte ubližovat sami sobě."

Matka Alexa stojící vedle něj dodala: „Už jedenáct našich lidí zahynulo při nehodách mezi padlými stromy, protože byli příliš unavení a ztratili opatrnost."

Vyčerpaní Theroňané, kteří se shromáždili v chrámovém kruhu zčernalých kmenů, se odvlekli, aby si odpočali. Zelení kněží ovinuli paže kolem nejbližšího světostromu a tvrdě usnuli, snili ve spojení s telinkovou sítí.

Solimarovi poklesla ramena, zelenou kůži měl umazanou od popela. „Jsem příliš neklidný, abych mohl spát, Celli. Pokud bych přece jen usnul, bojím se, že budu mít noční můry."

Celli se na něj usmála, snažila se neklesat na duchu. „Tak pojď se mnou! Pamatuješ se na ten zdravý hájek menších světostromu, který jsme našli včera? Mohl bys mi ukázat své taneční kroky a já ti předvedu pár svých. Řekla bych, že jsi zapomněl, jak se uvolnit."

Povzdychl si. „Stromový tanec, to už je tak dávno! Ani nevím, kde na to vezmu energii – ale jak teď můžeme tancovat mezi stromy, uprostřed toho všeho?" Zoufalství a bolest visely ve vzduchu jako mlha.

„Vsadím se, že to stromům zvedne náladu, stejně jako nám." Vzala ho za ruku a vedla ho k jeho kluzáku, společně pak vzlétli a zamířili přímou čarou k místu, kde našli zčásti nedotčený háj.

Když Solimar zamířil ke skupině živých stromů, jeho krok získal na lehkosti. „Už skoro ani nevím, jaké to je, být opět obklopen skutečným životem lesa. Příliš jsem se soustředil na veškerou tu zkázu. Tady máme konečně důvod k oslavě." S úsměvem se obrátil k Celli a pohladil zlatý kmen nejbližšího světostromu. „A i když je tomu těžké uvěřit, mám chuť tančit."

Ačkoliv byl Solimar statný a svalnatý, pohyboval se jako gazela. Skočil kupředu, uchopil první štíhlý kmínek, zatočil se kolem něj a pak zvedl chodidla, jako by se chtěl vznést. Přeskočil na další strom

a začal šplhat vzhůru. Celli běžela za ním, dychtivá mu předvést, že i když je Solimar zeleným kněžem, ona se mu, pokud jde o sport, vyrovná.

Stromový tanec vznikl kombinací atletických soutěží a tance, vyvinul se však ve specifickou formu komunikace se světolesem. Původní zelení kněží pocházeli z různých vrstev theronských kolonistů. Někteří byli učenci, jež uspokojovalo, jestliže mohli celý den sedět a předčítat stromům, atleticky založení akolyté se však toužili vyjadřovat tělem, plavným pohybem. Rozlehlou mysl stromů okouzlovali pružní tanečníci právě tak jako lidské legendy a vědecké vymoženosti.

Celli se vydrápala po kmeni, zhoupla se z jedné větve na druhou, nato se vymrštila vzhůru, přeskočila větev a ladně přistála na zemi mezi dvěma stromy. Při každém pohybu cítila, jak jí tělem proudí energie a radost, smývající ti snivý pach spáleniny a smutek.

Solimar se při lehkém doskoku na pružnou větev otočil na špičkách a vymrštil se ještě výš. Celli vyskočila na strom vedle něj, uchopila větev a zhoupla se proti němu. Plná odvahy a důvěry ve svého přítele zeleného kněze zvolala: „Chyť mě, Solimare!“ Pustila se větve a přelétla mezerou mezi stromy.

Svalnatý mladý muž ani nehnul brvou, chytil ji tak snadno, jako by to zkoušeli nejméně stokrát. „Tohle bylo buď odvážné, nebo hloupé, Celli,“ řekl, když využil jejího pohybu a zhoupnutím ji postavil na větev vedle sebe.

„Věděla jsem, že mě nenecháš spadnout.“ Jak tam tak stáli, v dokonalé rovnováze a lapající po dechu, pevně ho objala.

Prvky stromového tance neměly pevně stanovená pravidla, byla to akrobacie a balet kombinovaný s náročnou gymnastikou. Výsledkem byl ohňostroj pohybů, improvizovaná symfonie těla. Díky telinkovému spojení s tanečníky z řad zelených kněží mohly tanec prožívat i stromy. Pohyb jim dával pocit osvobození od hlubokých kořenů, které je vázaly k planetě.

Solimar skákající z větve na větev propadl čiré extázi. Celli s úžasem sledovala jak zavřel oči a dovolil stromům, aby ho vedly skrze telink. Pomyslela si, že takové nadšení světoles necítil už

dlouho. Ostatní vyčerpaní zelení kněží zřejmě cítili stejné vzrušení, zatímco snili v telinku.

Celli nedokázala sdílet toto symbiotické spojení, přesto ji pohled na přítelovo štěstí naplňoval. Nezávislá dívka nikdy nepocítila touhu stát se akolytkou, přestože její bratr Beneto a strýc Yarrod byli zelení kněží. To jí však nebránilo těšit se z vlastního radostného pohybu, byť i ve zčernalém a zdrceném světolese.

Když společně tančili, vnímala, jak oba přijímají energii z poraněných stromů… a také jim ji dávají. V mysli cítila, že se světoles na nadšené tanečníky tajně, hřejivě usmívá. Les se probouzel a rozpomínal… díky nim.

Konečně, když unavili těla, usedli Celli a Solimar vedle sebe na širokou větev, zpocení a lapající po dechu. Celli se smála a opírala se o něj, byla to přátelská a intimní chvilka. „Neměli jsme odpočívat?“

Ze Solimarových očí a výrazu tváře sálala vitalita, jakou u něj neviděla od doby, kdy ji zachránil z hořícího houbového útesu. „Možná tě to překvapí, Celli, ale tak odpočatý jsem se už dlouho necítil.“ Dotkl se prsty tvrdé kůry a odplul do telinku. Když se vrátil, usmíval se. „A stromy budou moc rády, když to pro ně uděláme znovu.“

63. KRÁL PETR

Estarra nebyla zcela přesvědčená, zda mohou OXovi věřit, přestože se učitelský compo vždy osvědčil při získávání spolehlivých informací. „Je to stroj Hanzy, naprogramovaný k provádění jistých příkazů."

Její temné oči zářily v jasném světle zalévajícím balkon královského apartmá a Petr při pouhém pohledu na svou nádhernou královnu pocítil závrať. Navzdory všem krizím a zkouškám, machinacím a odpovědnosti Petr věděl, že pokud je s ní, je milován a v bezpečí.

Znepokojeně pohlédla na OXe, který tam zdvořile stál, jako by se účastnil jejich rozhovoru. Hlášení o výsledcích svého tichého průzkumu podával králi každý den. „Jak víme že pomáhá nám, a ne prezidentovi?"

Petr se obrátil ke compovi. „Protože má také morální program. OX byl vytvořen před staletími, dříve než vznikla Hanza v podobě, jak ji známe dnes. Byl naloděn na palubu generační lodi a vyslán pryč, nikdy se neměl vrátit zpátky. Jediným důvodem jeho existence bylo učit další generace a vštěpovat jim víru, tradice a morální hodnoty, které naše civilizace vyznává. Tento morální program je stále aktivní – nemám pravdu, OXi?"

Malý compo vypadal jako věrný voják, vysoký sotva jako dítě. „Moje naprogramování mi dává prostor pro posuzování a rozhodování. Ačkoliv formálně náležím Zemské hanzovní lize, moje základní naprogramování mi přikazuje sloužit zájmům lidstva jako celku." OXovy optické senzory zazářily jasněji, ale jeho hlas stále zůstával mírný a upřímný. „Jelikož jsem sám objevil výbušné zařízení ukryté na palubě vaší královské jachty, vím o prezidentově vražedném úkladu. Podle mého morálního programu je vražda druhé lidské bytosti špatná, zvlášť pokud má posloužit politickým cílům. Proto muž, který ji nařídil, musí být pomýlený, třebaže sám věří, že jedná v zájmu lidstva.

Dále, když jsem vyjádřil své pochybnosti ohledně použití neprověřených klikisských systémů při výrobě vojenských compů, prezident Wenceslas se odmítl problémem zabývat. To postrádá logiku. Po zhodnocení všech informací jsem došel k závěru, že jeho úsudek je chybný. Z interakcí s tebou a královnou Estarrou jsem poznal, že budete sloužit zájmům lidské rasy bez ohledu na politické svazky. Váš morální základ je pevný.

Jsem tedy povinován pomáhat vám proti němu. Nemohu dál vykonávat protikladné příkazy Zemské hanzovní ligy“

Petr se zasmál. „A co je ze všeho nejlepší, Basil nic netuší. Nikdy se na žádného compa pořádně nepodíval, a když už, pak jen jako na věc. Tohle je jedna z jeho největších slabin: je slepý k tomu, co bije do očí.“ Objal Estarru kolem pasu, a ta se trochu uvolnila. Společně usedli na lavičku a OX se otočil čelem k nim. „Takže, co nám dnes řekneš o princi Danielovi?“

„Moje původní instrukce nebyly anulovány. Prezident Wenceslas stále doufá, že bude možné přimět prince Daniela ke spolupráci. Proto mě nabádal, abych byl při svém výcviku, který ho má připravit, ráznější a tvrdší.“

Estarra byla stále znepokojená. „Musí pochopit, že z Daniela nikdy nebude schopný vládce!“

„Daniel nemusí být schopný. Musí jen dobře vypadat a poslouchat rozkazy.“ Nato se ale Petr skrytě pousmál. Možná se mu podaří OXe přesvědčit, aby princův výcvik sabotoval, takže se nikdy nestane přijatelnou náhradou…

Toho večera, poté kdy všechny pochodně na kupolích vzplály, král a královna zjistili, že nemají žádné politické ani společenské povinnosti. Petr, jelikož toužil po klidné a šťastné chvilce, navrhl něco čistě pro potěšení své ženy.

Královští gardisté je vedli do zřídka užívané jeskyně určené k plavání. Zamlžený prostor byl plný kapradin a květů a slabé osvětlení mu dodávalo romantický vzhled místa zalitého září měsíce plovoucího na hladině.

Když Petr a Estarra společně vklouzli pod hladinu, voda je obklopila jako teplá lázeň. Estarra měla na sobě tytéž tyrkysově-

fialové plavky z jejich prvního koupání o svatební noci a stále v nich vypadala oslnivě. Petr plaval za ní. „V zájmu našeho duševního zdraví bychom sem měli chodit častěji.“

Jakmile otevřel vrata a vyslal vodou kolísavý tón, do bazénu vpluli ze svých nádrží delfíni. Štěbetali a šplouchali, vděční za lidskou společnost.

Estarra mu odpověděla sotva znatelným úsměvem, ale Petr byl odhodlán rozveselit ji. Neměl pocit, že by v její náladě převládal strach či hněv, spíše jakási hluboká bolest. „Co se děje, Estarro? Myslel jsem, že se ti delfíni líbí.“

„Mám je moc ráda. Jen bych si přála… Vzpomněla jsem si, jak jsem na Theronu plavala v Zrcadlových jezerech.“ Dlouze, hluboce si povzdechla. „Chybí mi Beneto. A Reynald. Vlastně to bylo té noci, kdy se stal Otcem Theronu, kdy ho prezident Wenceslas a Sarein přesvědčili, aby mě provdal za tebe.“

„Politické intriky občas nejsou tak strašné,“ řekl Petr a políbil ji. „Nebo snad ano?“

Tiskli se k sobě v teplé vodě. „Ne, nikdy toho nebudu litovat. Tolik tě miluji, Petře! Nikdy jsem nedoufala, že najdu někoho tak báječného. Ale ani ty nemůžeš zaplnit místo, které v mém srdci zaujímali mí bratři.“ Smutně se usmála. „Oni byli také skvělí. Beneto odjakživa nechtěl mít nic společného s vládou. Nikomu neublížil – a přesto hydrogové Havraní hrad zničili. Pak zaútočili na Theron a zabili Reynalda.“ Do očí jí vhrkly slzy. „Co Beneto a Reynald hydrogům udělali? Proč muselo tolik lidí zaplatit nejvyšší cenu kvůli pomstě hydrogů… za Oncier?“

„Nejde jen o Oncier,“ řekl Petr, jenž by rád řekl víc, jen aby ji ukonejšil.

Když Estarra zavrtěla hlavou, kapky vody jí stékaly dolů po dlouhých spletených vlasech. „Hydrogové zaútočili na Theron úmyslně a Beneto zemřel kvůli své lásce ke světostromům.“

Petr ji přivinul těsněji k sobě. „Možná nikdy nepoznáme pravé důvody hydrogů. Můžeme jen doufat že je porazíme, tak či onak.“

„Právě teď si nedělám starosti s rozsáhlými politickými následky, Petře. Prostě jen truchlím pro své bratry a domov.“

Jeden z delfínů proplaval kolem nich, aby si hrál, Estarra však stále objímala Petra kolem krku. Věděl, že neexistuje nic, co by mohl říct, proto plaval vedle ní a mlčky sdílel její žal.

64. SAREIN

Jakmile ji Basil požádal, aby o západu slunce přišla do střešních zahrad a připojila se k němu, Sarein se na romantické dostaveníčko těšila jako malé dítě. Pomyslela si, že ji chce překvapit skvělou večeří, při níž nebude chybět dremenský kaviár a naložené hmyzí steaky z posledních gurmetských zásob Rlindy Kettové.

Tato představa však vydržela jen chvíli. Sarein znala prezidenta dost dobře, aby si uvědomila, že by nikdy „nepromrhal“ večer pouhou zábavou v její společnosti. Vždycky na něj čekala nějaká práce, zřejmě tedy potřeboval probrat nějakou důležitou obchodní záležitost a tohle byl nejlepší způsob, jak věc udržet v tajnosti jen mezi čtyřma očima.

Pocítila záchvěv zklamání, ale pak samu sebe napomenula. Takhle se Basil choval vždycky. Byl to jeho zápal a schopnosti, které ji k němu od počátku přitahovaly, už tehdy dávno, když poprvé přišla na Zemi studovat.

Na střechu hanzovní pyramidy dorazila přesně na čas. Slunce viselo nad západním obzorem jako mosazně žlutá koule. Na samém okraji zahrad stál Basil, obrácen zády k ní. Trpasličí pomerančovníky a citroníky, obsypané voňavými bílými květy, vábícími hlučné včely, byly rozmístěny v pravidelných intervalech. Cestičky z drceného štěrku byly vysypány s dokonalou náhodností navrženou skupinou asijských zahradníků.

„Na stole je džbán s ledovým čajem. Naliješ nám po skleničce?“ řekl Basil, aniž na ni pohlédl. Jeho pověst muže, jenž má oči i v zádech, byla víc než zasloužená. „Je to tvá oblíbená příchuť.“

Sarein mu vyhověla a snažila se přitom vzpomenout, kdy se jí Basil vlastně ptal na její oblibu, pokud šlo o čaj. Ucítila pikantní aroma manga a skořice. Neznámá chuť byla lahodná, třebaže Sarein nic neříkala, a dívka v té chvíli pochopila. Snažil se jen o gesto, o nastolení jistého tónu konverzace. Něco od ní chtěl.

Sarein se díky Basilovi naučila, jak ovládat lidi a politiku způsoby, jaké by nevinné Theroňany žijící v náručí stromů nikdy

nenapadly. Platila za to Basilovi svým tělem a společností, a nakonec rovněž radou a podporou. Také mu naznačovala svou lásku, třebaže své city musela samozřejmě tajit. Romantickým nápadům by se jen vysmál. Sarein nikdy ani nesnila o tom, že by jejich vztah mohl trvat téměř deset let. Teď už bezpochyby byli sehraným týmem, jakkoli to Basil podle všeho nechtěl vidět.

Navzdory své mocenské pozici prezident nebyl sukničkář, a Sarein pochybovala, že by si vydržoval tajné milenky. Sama si nikdy nedovolila pocítit žárlivost a on zase nikdy netrval na svém právu mít jiné ženy. S největší pravděpodobností považoval ostatní ženy za příliš velkou obtíž. Pokud Sarein mohla říct, nebylo v jeho povaze vyhledávat rozptýlení – dokonce ani ta erotická. Dávala mu všechno co chtěl či potřeboval, a Basil tak mohl napřít svou energii jinam. V této věci spolu měli tichou dohodu.

Sarein se však jen výjimečně zabývala zkoumáním svých skutečných citů k prezidentovi. Zůstávala s ním, protože sama chtěla, ne pouze pro výhody, které jí postavení prezidentovy milenky přinášelo. Basil nechával své srdce pevně uzamčené a Sarein se nikdy nepodařilo zahlédnout ani útržek myšlenek skrytých uvnitř. Věděla že mu na ní záleží, což dokazoval – alespoň pokud šlo o ni – viditelným ochladnutím pokaždé, když se jí cítil nebezpečně blízko. Basil se tímto způsobem chránil.

Teď spolu stáli na střeše a dívali se směrem k Paláci šepotu. Basilovy ocelově šedé vlasy byly dokonale upravené. Na jiném by oblek a volné kalhoty při tak neformálním setkání vypadaly nemístně, on je však nosil s naprostou samozřejmostí.

„Nastal čas, abychom uplatnili své trumfy, Sarein. Přišla řada na tebe."

Vklouzla mu do náruče. „Uplatňování trumfů bývám zpravidla nakloněna, Basile. Musíš mi ale přesněji popsat, co máš na mysli."

Obrátil se k ní s netrpělivým povzdechem, jako by odpověď považoval za samozřejmou. „Tvoje sestra Estarra je královnou, ale nejstarším potomkem theronského vládnoucího rodu jsi nyní *ty*. Tvé dva bratry zabili hydrogové. Tvoji rodiče zjevně netouží dál vládnout, což jim ostatně nikdy moc nešlo."

„Možná pro to nemají… vlohy či politické ambice, ale vždycky se snažili ze všech sil.“

„Naštěstí, Sarein, *ty* potřebné vlohy máš. Po důkladném zvážení jsem rozhodl, že pro všechny bude nejlepší, když se vrátíš na Theron a uplatníš svůj nárok stát se… Matkou Sarein.“

Odvrátila se, bolestně dotčená. „To není otázka nároku, Basile! Moji rodiče by mi trůn s nadšením předali.“

„Tím lépe pro ně.“ Napil se ledového čaje, jako by tímto byla celá záležitost vyřízena.

Když ji poprvé vzal pod svá křídla, Sarein věděla, že ji Basil obratem využívá k získání jistého vlivu na paličaté a neochotné Theroňany. Zatímco se však hydroská krize protahovala a řešení stále nebylo v dohledu, začala se cítit jako domácí zvířátko, jemuž se dostane zbytků ze stolu, jen když si ho pán uráčí všimnout. Proč se jí chce Basil zbavit? Co udělala?

„Nejsem si však jistá, co chci dělat *já.*“ Sarein viděla záběry pořízené záchrannými loděmi OSZ a nijak netoužila spatřit zčernalé jizvy, cítit kouř vznášející se ve vzduchu či sledovat zlomené Theroňany otupěle pokračující ve své beznadějné práci. „Vzhledem k mé současné roli tady by to byl… krok zpátky.“

Basil ji probodl svýma šedým očima. „Ne pro Hanzu. Nebuď sobecká!“ Zlehka ji pohladil po paži. Gesto však nepůsobilo dojmem spontánního projevu náklonnosti, ale jako předem vykalkulovaný pohyb, který měl vzbudit patřičnou reakci. Musela se vědomě ovládnout, aby se od něj neodtáhla. „Naše nejhlubší rovnováha je ohrožena, ale pokud se o vše náležitě postaráme, ty, já a všichni ostatní, na které spoléhám, potom z toho vyjdeme jako vítězové.“

Čaj jí přestal chutnat. „Ale jen tehdy, pokud se stanu novou Matkou Theronu?“

„To může být klíčové. Pojď se projít!“ Společně kráčeli po kroutících se štěrkových cestičkách a vdechovali sladkou vůni citrusových květů. „Vždy jsem měl s lidstvem velké plány. Než přišli hydrogové, byl to sen, dlouhodobý plán. Dokud bylo Spirální rameno volným prostorem a mezihvězdné lety jen vzdálenou možností, Země si mohla dovolit vyslání jedenácti generačních lodí, které se rozlétly

podobné ptáčatům opouštějícím hnízdo. Teď se však situace změnila. Jestliže čelíme takovému nepříteli, jako jsou hydrogové, musíme se mu postavit se svorností impéria, ne jako chaotická, rozpadající se rodina."

Sarein se vždy nechala pohnout jeho vášněmi a sny. Nikdy předtím ji neznepokojil způsob, jakým s ní mluvil, ale nyní vycítila, že se s ní Basil snaží manipulovat. Obvykle nebyl tak neobratný, tak průhledný. V poslední době však ztrácel jistotu a mimoděk odhaloval svou únavu a podrážděnost.

Pokračoval: „Poté, co tolik lidí trpělo, poté, co vzniklo tolik škody, máme před sebou opět čistý list. Vidím skutečnou naději na sjednocení všech částí lidstva, spojení našich zatoulaných dětí – Theroňanů, Tuláků a všech hanzovních kolonií. Musí se tak stát! Současný chaos může posloužit jako katalyzátor k sjednocení celého lidstva proti hydrogům… nebo kterémukoliv jinému nepříteli, když na to přijde. Kdo ví, co skrývá budoucnost?"

Basil hovořil dál, hořce obviňoval bývalého prezidenta Bertrama Houswella, který umožnil odtržení Tuláků. Za jeho nedostatek předvídavosti nyní platila celá Hanza. Potom reptal na starého krále Fredericka a prezidenta Malcolma Stannise, kteří umožnili Theroňanům získat nezávislost dřív, než kdokoli zvážil možnosti telinkové komunikace.

„Všechny tyto chyby lidský rod oslabily," řekl Basil. Zůstal stát vedle kamenné lavičky, ale nezdálo se, že by na ni chtěl usednout. „Je na čase tyto chyby napravit. Nyní můžeme střepiny opět stmelit do jednoho celku."

Sarein přestala hladit květy citroníku, protože ji v té chvíli napadlo zajímavé přirovnání. „Vidíš sám sebe jako lidskou obdobu Mága-imperátora, snažícího se spojit všechna oddělená vlákna politického *thismatu.*"

Basil měl v tom okamžiku téměř chlapecký výraz. „Hmmm, to se mi líbí. *Mám* ten nejmoudřejší plán, který umožní efektivní spolupráci nás všech. Král Petr může být naším mluvčím, dokonce i arcipáter Sjednocení se uplatní – ale důležitá rozhodnutí budu dělat já… poté co vyslechnu názory svých odborníků včetně tebe, Sarein."

„Těžko, pokud budu na Theronu. A ne tady."

Chtěl se od ní odpoutat? Snad jen chtěl zabránit dalšímu vnitřnímu zranění, když se teď všechno kolem něj začalo hroutit. Možná si uvědomil, že na Sarein příliš spoléhá, a snad ji i miluje – a to ho vyděsilo. Potom bylo jasné, proč ji posílal pryč. Něco takového mu bylo podobné.

„Dobře, Basile. Vrátím se na Theron. Pokusím se stát další Matkou." Jeho úsměv prozrazoval úlevu a uspokojení, avšak žádnou viditelnou vřelost. *Dělám to pro tebe*, pomyslela si.

65. MÁG-IMPERÁTOR JORA'H

V paláci dobroského místodržícího se Mág-imperátor Jora'h poprvé setkal se svou dcerou. Ačkoli se měla stát zachránkyní ildiranského Impéria, byla to stále jen malá dívenka.

Osira'h byla duševně vyspělejší, než by odpovídalo jejímu věku. Měla velké nevinné oči s hvězdně modrým odleskem, který zdědila po Jora'hovi, její úzká brada a jemná tvář však byla bolestně zjevnou připomínkou matky.

Pohled na vlastní dceru byl pro Jora'ha jako rána elektrickým proudem. Zaplavily ho vzpomínky na nesčetná milování s nádhernou Nirou – tolikrát jako s ní se nemiloval s žádnou jinou ženou, předtím ani potom. Třebaže uplynulo mnoho let a vládce věřil, že zelená kněžka je dávno mrtvá, jeho touha po ní byla stále hlubší.

Když však nyní stál před Osira'h, jeho žal a lítost přece jen trochu vybledly. Jora'h byl ohromen, jakmile *thismatem* pocítil její neuvěřitelnou sílu a inteligenci. Dívenka měla po své matce jiné spojení s *thismatem* a odlišnou duchovní strukturu, takže ani jako Mág-imperátor ji nedokázal vnímat zřetelně, zdála se však silnější a výraznější než běžní Ildirané. Sám nebyl schopen pochopit rozsah jejích možností.

„Osira'h," hlesl s dlouhým výdechem, „jsi nádherná."

Dívenka se uklonila a vyhnula se přitom jeho pohledu. „Je mi ctí ti sloužit, Mágu-imperátore.“ Její úvodní formální slova byla jako křišťálová dýka zabodnutá do Jora’hova srdce, dokud k němu konečně nezvedla oči. Spatřil v nich překvapivý hlad a poznání, jako by s ním sdílela mnoho vzpomínek, přestože se setkali poprvé. Její myšlenky a osobnost byly pouhou ozvěnou, kouřem v *thismatu.*

„Jsme velmi potěšení tím, jak se Osira’h vyvedla,“ řekl Udru’h a přerušil tak Jora’hovy myšlenky. „O její vývoj se starali nejlepší učitelé a světlonoši, takže dosáhla skvělých výsledků. Její schopnosti jsou… rozsáhlejší než cokoliv, s čím jsme se dříve setkali. Válka pokračuje a my víme, že času je strašlivě málo. Osira’h je téměř připravena posloužit jako mentální most mezi Ildirany a hydrogy, který tak zoufale potřebujeme.“

Jora’h prstem jemně pozdvihl dívčinu bradu, aby mohl číst výraz její tváře. „Je to pravda?“

„Jsem připravená.“ Zamrkala svýma zářivýma očima. „Pokud potřebuješ právě to.“ Osira’h byla stále mladá, Jora’h však hořce litoval ztraceného času, který s ní nemohl strávit. Byl její otec, měl právo pozorovat, jak roste a učí se, jako sledoval všechny své ostatní děti, budoucí místodržící. Osira’h však byla výjimečná, nejen z hlediska dobroského chovného programu.

Otočil se k zachmuřenému místodržícímu. „Chci jít s Osira’h ven, k hrobu její matky. Doufám jen, že jste ho označili, a my tak budeme moci…,“ hlas se mu málem zlomil, ale ovládl se, „vyjádřit svou úctu a připomenout si její památku.“

Udru’h zachoval neutrální výraz. „Jak si přeješ, vůdce.“

Niřin náhrobek byl umístěn na jednom z čerstvě porostlých úbočí, které sežehl požár během posledního období sucha. Popel půdu zúrodnil, nyní tu rostly vysoké silné traviny a býlí, jež zahladily vypálené jizvy.

Dobroský místodržící vybral místo nedaleko skupiny zakrslých ostnatých stromů, které přežily nápor plamenů. Všude kolem voněly rostliny, svěží a plné života, jako vzdálená ozvěna theronského světolesa. Ano, tady by se Niře líbilo.

Jora'h vzal dívenku za ruku a poklekl do křivolakého stínu pokroucených zakrslých keřů. Pamětní náhrobek byl blok kamene se zabudovaným projekčním zařízením. Zavěšen nad holokruhem visel mnohostranný krystal shromažďující sluneční svit, který dodával energii pro projekci obrazu Niřiny krásné tváře, podle všeho převzatého z táborové kartotéky.

Jakmile ji Jora'h opět uviděl, měl pocit jako by mu někdo vyrval srdce z hrudi. Osira'h po jeho boku se také zdála být rozrušená a rozzlobená, přestože se podle Udru'ha se svou matkou nikdy nesetkala. V tichosti stáli vedle sebe a sdíleli společný žal. Jak rád by se se svou dcerou podělil o vzpomínky na Niru a na svou lásku k ní! Osira'h ho opět překvapila svou vnímavostí a hloubkou intuitivního porozumění – zdálo se, že pro Niru truchlí stejně jako on.

Na dlouhou chvíli zůstal Jora'h ponořen do svých vzpomínek a lítosti. Nikdy se mu ani nesnilo, že by ho otec mohl úmyslně klamat. Teď už věděl mnohem víc…

Chvíli třel prsty kůru ožehlých zakrslých stromů obklopujících Niřin hrob. „Přál bych si, aby tvá matka mohla být blíže světolesu. Chtěl bych, aby jej mohla ještě jednou spatřit. Tolik Theron milovala… a její milované světostromy se právě vzpamatovávají z rány zasazené hydrogy." *A ty, Osira'h, musíš najít způsob, jak s nimi vyjednat mír,* pomyslel si.

Pustil ručku své dcerky a prsty obkroužil holografický obraz Niřiny tváře. Nedokázal si pomoci, pláč na krajíčku, tiše mumlal své omluvy. „Je mi tak líto, kolik strašných věcí jsi musela vytrpět, má sladká Niro! Udělal bych pro tebe všechno na světě, je však příliš pozdě. Nemohu to napravit… ale možná dokážu zachránit ildiranskou rasu."

Dívenka stála vedle něj. Zdála se znepokojená, zmatená, ale také odhodlaná. „Pokud uspěji, pokud navážu spojení s hydrogy a přesvědčím je, aby přestali zabíjet Ildirany… bude vše ospravedlněno?"

„Máš pochybnosti?" Pohlédl na ni a cítil *thismatem* její intenzivní přítomnost, přestože nedokázal v Osira'h číst tak, jako ve svých ostatních dětech. Skoro se zdálo, jako by se před ním skryla.

„Nepochybuji o tom, co dokážu udělat, ani proč se tak musí stát.“ Zaváhala. „Přesto… žádný z těchto lidí tu není dobrovolně. Stejně jako má matka. Uděláš tomu všemu konec?“

Jora’ha zamrazilo; věděl, že by s ní Udru’h o takových věcech nikdy nemluvil. „Moc si to přeji. Hydrogové však na nás stále útočí a klikisšťí roboti už nejsou spolehlivým spojencem. Jak bych mohl zastavit práci ve chvíli, kdy je tak blízko vyvrcholení, aniž bys dostala příležitost osvědčit své schopnosti? Lidé přišli na Dobros dávno předtím, než jsem vůbec měl o tomto projektu tušení. Alespoň si na nic jiného nepamatují, neznají jiný život.“

„Moje matka znala jiný život,“ řekla Osira’h a v její mladé a nevinné tváři se objevila neobvyklá přísnost.

Překvapeně na ni pohlédl. „Jak to víš? Proč si to myslíš?“

Jeho dcerka zneklidněla. „Ona totiž… mluvila s chovnými zajatci, ale ti jejímu vyprávění o vzdálených svobodných planetách nevěřili.“

Jora’h si zkoumavě prohlédl malé děvčátko, které tak statečně stálo vedle něj. „Osira’h, přál bych si, aby ses mohla setkat se svou matkou. Byla to úžasná osoba, krásná a moudrá. Uchvátila mé srdce tak jako žádná jiná žena, a ty jsi ji ani nepoznala.“

Osira’h se letmo dotkla Jora’hova ramene, otevřela se mu a vládce pocítil hřejivý proud překvapivé lásky. „Já už ji znám. Nic mi nezůstalo skryto.“

Jora’h na ni zíral, ale málomluvná holčička nic víc neřekla.

66. NIRA

V době svého zajetí Nira po ničem netoužila víc, než po útěku z chovného tábora. Už nikdy nechtěla spatřit nenáviděnou tvář dobroského místodržícího, či dalšího z děsivé řady ildiranských mužů přicházejících ji oplodnit. Toužebně tehdy vyhlížela skrze plot do řídce osídlené krajiny a přála si, aby se mohla vrátit domů do světolesa… aby mohla být sama.

Nyní trávila dlouhé měsíce v naprosté izolaci, kde nepromluvila s nikým, s výjimkou krátké výsměšné slovní přestřelky s Udru'hem. A ten rozhodně nebyl společníkem, po jakém by toužila. Naštěstí ji místodržící nechal na ostrově – v jejím vlastním poklidném vesmíru.

Mohla sledovat oblaka, naslouchat vlnám a cítit teplý vítr na tváři. Nira kráčela mezi podivnými kapradinovitými stromy, vyrůstajícími ze zavalitých kmenů v písčité půdě ostrova. Všude kolem ní se rozkládalo rozlehlé jezero, modrá vodní pláň táhnoucí se až k obzoru se zdála nekonečná, Nira však věděla, že někde tam daleko musí mít břeh. Poletování ptáků a šelestění listů ji konejšilo, stejně jako každého zeleného kněze. Snažila se v šepotu korun rozpoznat slova, tyto stromy však nebyly nijak propojeny s myslí světolesa.

Občas se pokoušela vyslat skrze ně volání, odpovědí jí ale bylo jen duté ticho – stejně jako tehdy, když se snažila volat o pomoc prostřednictvím zakrslých stromů na úbočí během stepního požáru. Bohužel dobroské rostliny a les nebyly prodchnuté vlastním životem. Prostě jen rostly, plodily a umíraly, neměly paměť jako světostromy.

Přesto Nira při svých procházkách kolem ostrova se stromy hlasitě hovořila. Rostliny sice neodpovídaly, mohla si však představovat, že pozorně naslouchají, jenom nedovedou odpovědět. Nira jim vždycky měla co říci, promlouvala k nim konejšivým a

něžným hlasem. Rozmlouvání s ostrovními rostlinami jí pomáhalo uchovat si zdravý rozum a bystrou mysl.

Možná tam daleko, na opačné straně planety, Osira'h pozná, že je stále naživu. Bylo toho tolik, v co Nira mohla doufat poté, kdy ji strážní téměř utloukli k smrti a surově tak přetrhli pouto mezi ní a její Princeznou. Nyní už myšlenky malé dívenky nedokázala vycítit. Napadne vůbec Osira'h hledat svou matku? Snad se nějak, možná ve snu, mohou jejich mysli propojit…

Třebaže Nira nyní žila poklidně, cítila se prázdná. Doufala, že se jí podařilo předat dceři dostatek informací, aby začala pochybovat o dobroském chovném programu a Udru'hovych temných plánech, sama Nira však netušila, co by s tím holčička mohla dělat.

Trápila se také pomyšlením na ostatní lidské zajatce, kteří zůstali v chovném táboře, den za dnem ponižovaní svými ildiranskými pány. A co bylo nejhorší, ostatní lidé svůj úděl přijali. Generaci za generací byli vychováváni ve víře, že takový je přirozený řád života. Všichni byli podrobováni stejně strašlivým pokusům, ale jediná Nira zoufale vzdorovala. Ostatní to ani nenapadlo.

A teď byla tady – dobroský místodržící ji vyřadil z programu, ale ponechal si ji v záloze. Dlouho jí trvalo, než pochopila, proč ji jednoduše nezabil. Zřejmě měl v plánu použít ji jako rukojmí nebo jako prostředek nátlaku. Snad na Jora'ha? Ponechal si ji místodržící pro svou vlastní ochranu? Šanci na záchranu měla jen tehdy, jestliže ji Udru'h nepřestane potřebovat.

Den za dnem čekala na ostrově a modlila se, aby ji Jora'h našel. Upínala se k nepatrné naději, že Osira'h všechno pochopí a možná brzy najde způsob, jak pomoci všem zajatcům…

Nira to všechno vypověděla ostrovním stromům. Pokud by se někdy mohla vrátit na Theron, mohla by svůj bohatý příběh a zkušenosti vyprávět skutečným světostromům – ty by jí alespoň naslouchaly.

67. CESCA PERONIOVÁ

Tulácké lodě se snesly na Theron jako vichřice. Cesca letěla v první lodi společně se svým otcem. Byl to dobrý pocit, dělat něco pro Theroňany. Snad tímto způsobem pomůže ukonejšit jejich bolest a zároveň vykoná něco, nač bude moci být sama hrdá. Nedokázala Reynaldovi nabídnout svou lásku, když ještě žil, ale věděla, že to, co pro jeho lid dělá nyní, by pro něj bylo mnohem důležitější.

Když se houf různorodých vesmírných lodí přiblížil k polámanému a spálenému světolesu, Cesca konečně začala chápat rozsah zkázy způsobené hydrogy a faery. Oči se jí zalily slzami, když se obrátila na svého otce a uvědomila si jak je ráda, že v takovýchto časech může být s ním. „Jen se modlím, abychom přivezli ty správné lidi a dostatek zásob."

Denn Peroni se soustředil na složitý přistávací manévr. „Především měj na paměti, že jsi následovala svou Hvězdu, když ses rozhodla vykonat tento dobrý skutek. Věř, že jsi díky ní pamatovala na všechno potřebné – a pokud ne, zvládneme to i tak. Pomůžeš jim postavit se opět na nohy."

Jako dítě s ním Cesca cestovala na jeho obchodní lodi z jednoho přístavu do druhého – poznala hanzovní kolonie, izolovaná tulácká sídla i nepříjemně přelidněnou Zemi. O jejích dvanáctých narozeninách ji otec odvezl na Randezvous, kde Mluvčí Peroniovou přesvědčil, aby Cescu naučila jemné hře osobních a klanových zájmů, které on sám nerozuměl. Proto když Cesca požádala svého otce, aby se připojil k humanitární misi na Theron, neváhal ani chvíli. Vzpomínka na jeho povzbudivý úsměv ji hřála u srdce…

Jedna pestrá loď za druhou dosedala na hrubě očištěné plochy, kde kdysi stály vysoké světostromy. S přiškrceným hrdlem si Cesca vzpomněla na svou první a zároveň poslední návštěvu tady – vlastní nedávnou zásnubní oslavu. Tehdy tu byli zelení kněží, stromoví tanečníci, neobvyklá jídla, bzučení hmyzu a světla mezi stromy.

To vše nyní zmizelo.

Cesca se postavila po boku svého otce, zatímco ušpinění Theroňané opustili provizorní příbytky a vyšli jim vstříc. Rozeznala mezi nimi Reynaldovy rodiče, nyní mnohem přepadlejší, než si je pamatovala, jako by v nich nezbyla ani kapka energie či radosti. Otec

Idriss, jehož hranatě zastřižený vous prokvetl šedinami, si nově příchozí nevěřícně a obezřetně prohlížel.

Cesca se na něj povzbudivě usmála, plná hrdosti na svou velkou tuláckou rodinu. „Klany napadlo, že byste mohli potřebovat pomoc. Můžeme přiložit ruku k dílu?“

Úsměv Matky Alexy rozkvetl jako zářivá květina.

Po hydroském útoku se OSZ chvíli tvářily, jako by chtěly Theronu pomoci, armáda však planetu opustila mnohem dřív, než byla práce dokončena. Satelity, které zanechala na oběžné dráze, sice poskytovaly užitečné záběry pevniny, Theron však neměl dost lidí, vybavení ani prostředků, aby dokázal zvládnout katastrofu takovéhoto rozsahu.

Dokonce i s pomocí všech fyzicky zdatných Theroňanů se měli Tuláci co ohánět.

Z prefabrikovaných modulů určených k rychlému zbudování základen na nehostinných planetách postavili klanoví inženýři základní tábor. Posloužila jim mýtina, na níž byly všechny stromy roztrhány mrazivými vlnami hydrogů. Theroňané se k nim přidali, vysvětlovali, čeho se jim už podařilo dosáhnout, společně probírali plány a přicházeli s návrhy, jak by jejich zelení kněží mohli Tulákům nejlépe pomoci.

S pocitem uspokojení sledovala Cesca své lidi, kteří s oddaností a energií pracovali po boku vyčerpaných Theroňanů. Průmyslová zdvižná zařízení odklidila z popelem pokryté země největší trosky, mohutná těla mrtvých světostromů navršila do vysokých mohyl, které tam měly stát jako památník světolesa. Velká rypadla určená jinak k těžbě a stavebním pracím na nehostinných planetách se nyní pustila do díla ve velkém, a během jediného dne udělala víc práce, než Theroňané za celý poslední měsíc.

„Naším prvotním úkolem tady je zabránit další erozi,“ řekl Kotto Okiah, když s rukama založenýma v bok zkoumal celý projekt. „Pokud se nepřipravíme na příchod dalšího období dešťů, nastane zde katastrofa biblických rozměrů.“

„Tohle už je katastrofa,“ připomněla mu Cesca.

Poškrábal se ve svých vlnitých hnědých vlasech. „Správně. A Theroňané by si nejspíš nepřáli, aby je postihla další.“

Cesca znala schopnosti výstředního inženýra, proto ho povolala z povrchových metanových dolů na zmrzlém Jonahu 12. Kottovi se ani trochu nelíbilo, že by měl opustit projekt, do nějž právě vložil veškerý svůj intelekt, Cesca to však formulovala jako prosbu o osobní laskavost a jeho odpor roztál. Nyní ji následoval jako oddaný pes.

Kotto procházel pracovními oblastmi. Několikrát vyjádřil zklamání nad skutečností, že nedostal příležitost prozkoumat hydroský vrak předtím, než jej osíci odvezli na Zemi, Cesca se však snažila soustředit jeho génia na současný problém. Kotto napřel svou energii k obnově lesní planety.

„Celou tuto sídelní zónu jsme už vyčistili, nechal jsem tedy naše lodě, aby na ni nastříkaly síť z biologicky odbouratelného polymeru, která zpevní zeminu. Skupina Theroňanů se už vydala hledat rychle rostoucí místní druhy rostlin pro první fázi rekultivace. Potom bych na některých úbočích rád zbudoval opěrné stěny a terasy.“

Držel před sebou dlouhou tenkou tabulku s elektronickými plány a listoval mezi jednotlivými náčrty. „Mohli bychom tuto příležitost využít k instalaci moderních rozvodů vody a elektřiny, ventilačních systémů a komunikačních uzlů.“

„Mají svůj způsob života, Kotto. Snaž se nedělat nic, co nechtějí.“

Zamžikal na ni. „Dobře. Nejdříve se zeptám. Zatím jsou ale renovačními plány nadšení a ochotně pomáhají.“ Přešel na další stránku plánů. „Jindy bych jako konstrukční materiál použil kovy a slitiny. V tomto případě však pochybuji, že by Theroňané připustili povrchovou těžbu, nebo nám dovolili vyvrtat sondy do kamenných vrstev.“

„O tom ani neuvažuj. Něco takového jde na pustém asteroidu, ale místní ekosystém už utrpěl víc než dost. Chceme tuto planetu uzdravit, ne všechno ještě zhoršit.“

„Přesně tak to vidím.“ Kotto zaťukal prstem na plány. „Analyzoval jsem složení dřeva z mrtvých světostromů a provedl

materiálové testy. Je to velmi pozoruhodná hmota, téměř stejně pevná jako ocel, a přesto obrobitelná. Můžeme toto ohněm vytvrzené dřevo použít pro vytvoření základní kostry všech staveb, které Theroňané potřebují."

„Je ho tu určitě dost," řekla a pohlédla na všechny pokácené stromy. „Bohužel."

Jako by odhaloval své mistrovské dílo, Kotto zobrazil architektonický návrh, který využíval zachráněné dřevo, několik nezbytných věcí vyrobených Tuláky a původní hmotu houbového útesu. „Podívej, mohu podepřít tyto části starého města a rekonstruovat zbytek. Bude to lepší než předtím."

Jeho výjimečný nápad Cescu nadchl. „Musíme nejdříve získat souhlas Theroňanů, ale myslím, že se jim to bude líbit." A překvapila zamyšleného vynálezce rychlým a nadšeným objetím.

Denn Peroni letěl se svou lodí vedle nákladních plavidel pilotovaných dvojčaty Torinem a Wynnem Tamblynovými. Stáhli dvě ze svých cisternových lodí z vodních dolů na Plumasu a nyní je nasadili při záchranných operacích. Už dříve tuláčtí průzkumníci lokalizovali z oběžné dráhy požáry stále hořící na jednotlivých kontinentech – stačilo sledovat závoje dýmu až k největším ohniskům. Teď na ně bratři Tamblynové ze svých cisteren chrlili vodu.

Cesčin otec posílal do základního tábora pravidelná denní hlášení. Voda z cisteren nabíraná v chladivých jezerech padala na dosud nezvládnuté požáry a hasila je. Dokonce i z výšky Denn téměř cítil úlevný vzdech myslících stromů. Každý udušený požár byl jako žhavý trn vytažený z citlivého těla planety…

Cesca seděla a poslouchala, zatímco několik tuláckých zemědělských inženýrů hovořilo s Yarrodem a ostatními vysoce postavenými zelenými kněžími. „Uvidíte, že my Tuláci jsme velmi zkušení, pokud jde o efektivní pěstební metody. Víme také, jak dosáhnout vysokých výnosů. Ve většině případů nemáme jinou možnost než využít každou kapku vody a každou špetku hnojiva k produkci co největšího množství jedlé bimasy."

Maria Chan Tylarová – Nikkova matka – ukazovala obrázky ze skleníků umístěných v pásu asteroidů. „Na Theronu máte semena a výhonky ratolestí, potřebujeme však, aby nové stromy lépe rostly."

„Každá ratolest se počítá," souhlasil Yarrod zachmuřeně.

„Teď začínáš myslet jako Tulák," řekla Maria. „Musíme zbudovat zavlažovací systém, střídavě vysadit řady vysokých a nízkých rostlin a připravit je na přesazení, až bude třeba. Musíme pokrýt velkou plochu země."

Cesca je nechala, ať hovoří a plánují mezi sebou. Když pak stála sama, obklopená ruchem plným čerstvého optimismu, vzhlédla k poničenému městu v houbovém útesu a opět pocítila bodnutí hořkosladké bolesti.

Kdyby se věci odehrály jinak, nyní by byla provdaná za Reynalda. Tulácko-theronský svazek by posílil obě strany a Jess by dál žil svůj život, pouze by opustil myšlenky na vztah s ní. Reynald však byl mrtvý a Jess se stal něčím víc než pouhým člověkem.

Ale kdo ví – možná se jí tu podaří zachránit něco mnohem důležitějšího. Vzhlédla vzhůru k ohořelému stromu a na rtech se jí objevil odhodlaný úsměv.

68. ŠÉFKONSTRUKTÉR SWENDSEN

Třebaže slunce zapadlo a na kupolích Paláce šepotu se rozžehly jasné plameny hořáků, vědecké týmy pokračovaly v analýze vraku hydroské lodi přivezené z Theronu. Inženýři a technici strávili zkoumáním rozlomených kusů celé týdny.

Boudy na vybavení a technické budovy stály natěsnané kolem velkého stanu, který byl vztyčen, aby skryl trofej před zvědavými pohledy. Jasné lampy osvětlovaly palety s nástroji a uloženými chemikáliemi. Lešení umožňovalo přístup k horním částem zakřivené slupky kulovité lodi. Kolem vraku se točili muži i ženy, prováděli měření a dělali si poznámky.

Doprovázeni čtveřicí královských gardistů – pouhá formalita – kráčeli Petr a Estarra ruku v ruce přes náměstí k povlávající zástěně ze syntetické tkaniny. Někteří z techniků si všimli královy příchodu, zanechali práce a postavili se do pozoru, jako by ho považovali za panovačného armádního důstojníka. Gardisté podle tradice ohlašovali králův příchod.

S překvapeným, ale přívětivým výrazem na tváři si plavovlasý inženýr otřel ruce do hadru a spěchal k nim. „Králi Petře, jaká je to radost vidět vás! A také velká morální podpora pro můj tým!“ Napřáhl dlaň. Gardisté zneklidněli, ale Swendsen si jich nevšímal. Práce kolem nich se zcela zastavila.

Král muži vlídně potřásl rukou. „Omlouvám se, pokud naše návštěva působí rušivě. Moje královna a já bychom neradi zdržovali.“

„Ne, ne, tím nám jen dokazujete, jak vám záleží na naší práci a výsledcích.“ Swendsen pokynul ostatním, aby se vrátili ke svým testům. „Ale proč se na nás nikdy nepřijde podívat váš bratr Daniel?“

Petr neobratně odpověděl: „Princ, ehm, princ má náročný výukový program, inženýre Swendsene. Musí se stále hodně učit.“

„Ach, tak jako my všichni, nemám pravdu?“

Estařiny oči zářily, tělo měla napjaté jako struna. „Doufám, že vaše týmy objeví něco užitečného, inženýre Swendsene. Těmito věcmi bylo zničeno příliš mnoho s věto stromů.“

Král a královna vzhlédli, aby sledovali velký kus rozlomené hydroské lodi spouštěný na novou pracovní rampu k dalšímu zkoumání. Senzory, dráty a světélkující detektory pokrývaly zakřivenou skořápku jako pihy. Diamantový trup byl zčernalý a ožehlý; na místě, kde se mimozemská loď roztrhla v žáru ohně faerů, zela zubatá jizva.

Vysoký Švéd byl nedočkavější a nadšenější než kdokoli jiný, jako dítě připravené strhnout balicí papír z vytouženého dárku. „Hydroská loď je nesmírně zajímavá, doufal jsem však, že najdu nějakou Achillovu patu. Bohužel pro nás, z trupu zbylo příliš málo na to, abychom z něj mohli odvodit významnější poznatky ohledně

případných slabin. Moc jsme toho nezjistili ani o použité technologii či mechanice.“

Svižně přešel k dalšímu stanovišti a Petr s Estarrou rychle zapomněli na svůj obvyklý vznosný krok. Inženýr se sehnul, aby prošel pod velkým, zakřiveným kusem trupu. „Nenašli jsme žádné nepoškozené technické zařízení, motory ani části jejich zbraňových systémů. Je to jen hromada šrotu.“

Král přejel prsty po chladném hladkém povrchu. „A co analýza materiálu? Můžeme jej napodobit – nebo alespoň využít získané informace k modifikaci našich frakčně-pulzních torpéd či karbonových beranidel?“

„Možná. Čtyři naši nejlepší odborníci na výzkum materiálů pracují na malém úlomku trupu. Počítačové simulace a nedestruktivní analýzy zatím neukázaly nic. Dal jsem jim svolení rozpoutat peklo na zemi, jen když najdou způsob, jak pancíř rozlousknout.“ Swendsen přecházel po pracovišti. „Jeden z nich mi řekl, že tento projekt je jeho splněný sen – může své odborné vzdělání a zkušenosti využít k rozbíjení věcí. Miluje to.“

„Faerům se tuto loď zničit podařilo,“ podotkla Estarra.

„Věřte mi, snažíme se ze všech sil, abychom je napodobili.“ Na hladkém displeji zobrazil Swendsen tabulky s daty a výsledky početných testů, ale pak se od nich s nespokojeným zamlaskání odvrátil. „Přál bych si, abychom se z tohoto vraku dozvěděli alespoň zlomek toho, co jsme zjistili při zkoumání jediného klikisského robota.“

Naštěstí tento projekt nebyl pro Hanzu jediným želízkem v ohni. Jen týden předtím provedl král Petr formální inspekční obhlídku právě budovaných taranovacích lodí – k sebezničujícímu útoku na hydroská plavidla bylo určeno šedesát nových mant. Hanzovní továrny také dál chrlily značný počet bojových compů, kteří pomáhali posílit posádky lodí OSZ, přestože se Petr nikdy nezbavil svých výhrad vůči nim.

Inženýr zabušil velkými klouby svých prstů na tvrdý diamantový trup, a mimozemská loď zvuk zcela pohltila. „Nejsem si jistý, kolik toho ještě dokážeme z této věci vyždímat.“

Petr přikývl. „Možná by lépe posloužila jako památník pro turisty."

Estarra se smutně pousmála. „Alespoň jedna hydroská koule byla zničena. Je mnohem lepší mít památník *vítězství* nad hydrogy, než další smuteční pomník."

Následující den Swendsen přispěchal do pracovny prezidenta Wenceslase. „Volal jste mě, pane prezidente?" Ani si nepřevlékl svůj umazaný pracovní oděv. Když se Swendsen vzpamatoval, všiml si generála Lanyana sedícího za pracovní deskou a prohrabujícího se dokumenty a poznámkami.

Prezident, upravený jako vždy, vstal od stolu. „Ano, volal. Máme několik otázek ohledně vaší práce."

Swendsen si prohledal kapsy, ale to, co hledal, nenašel. „Myslel jsem, že jsem vzal tištěnou kopii svých poznámek, souhrnnou zprávu o výsledcích analýzy hydroského vraku však ještě nemám. Mé týmy použily veškerou dostupnou techniku, ale už téměř není na čem pracovat. Mohu vám popsat základní strukturu materiálu trupu, ale tu jsme odhadli už dřív. Stále jej nedokážeme prolomit. Nebo vás snad zajímá vylepšení linek v továrnách na výrobu vojenských compů? Sám můžete vidět, jaké…"

Prezident ho přerušil. „Právě teď mě, inženýre Swendsene, nejvíc zajímá, co jste zjistil o tom *tuláckém* compovi, jehož jsem vám dal k prozkoumání. Je to už několik měsíců, co se tenhle compo sám vypnul, aby mi zabránil odhalit umístění tuláckých sídel. Tyto údaje nyní velmi potřebujeme pro účely armádního plánování."

Swendsen se nechápavě zamračil, ale pak se jeho tvář rozjasnila. „Ach ano, naslouchací model! Označení EA, nemýlím-li se. Je mi líto, pane. Měl jsem na starosti příliš mnoho jiných věcí." Svraštil obočí. „Velmi zajímavý případ! Úplné vymazání paměti provedené compem samotným."

„Říkal jsem to, pane prezidente," ozval se Lanyan. „Ti Tuláci něco skrývají, jinak by nezavedli taková bezpečnostní opatření. Jak záludné!"

Swendsen si pohrával se svým dlouhými prsty. „Pokud si správně vzpomínám, pane, omylem jste spustil skrytý tulácký ochranný

program. Musel jste položit nesprávné otázky.“ Usmál se, ale prezident jeho úsměv neopětoval. „Vypláchlo to všechny obvody, přepsalo uložená data jakousi hatmatilkou a zformátovalo compův mozek, takže teď je jako čistý list. Úžasná programová pastička. Hmmm, možná bychom něco podobného mohli vložit i do našich utajených systémů – je to velmi účinné.“

„Zvážím to,“ řekl Lanyan rozmrzele, aniž se zvedl ze svého místa.

„Je možné z něj něco zachránit?“ zeptal se prezident.

Swendsen zamyšleně poodešel stranou a vyhlédl ven širokými okny kanceláře. „Hmmm, všechny systémy jsou po mechanické stránce v pořádku, ale pokud má opět fungovat, musíme přeinstalovat základní soubor instrukcí.“

Prezident se obrátil k Lanyanovi. „Compo v současnosti patří jednomu z našich armádních důstojníků. To vyvolává další podezření.“

Generál se na židli strnule napřímil a odstrčil stranou své rozmanité dokumenty. „Ano, pane prezidente – EA je oficiálně ve vlastnictví plukovníka Tasii Tamblynové. Neví, co se s jejím compem stalo, a podle všeho se domnívá, že se EA ztratila. Jednou či dvakrát se po něm pokusila pátrat, ale jinak drží celou věc v tichosti. Pravděpodobně se bojí disciplinárního postihu. Technicky vzato nebyla Tamblynová oprávněna vyslat kamkoliv svého compa bez svolení.“

Lanyan našpulil masité rty, jako by váhal, zda má prozradit, co ví. „Pokud to něco znamená, pane, znám Tamblynovou a hovořil jsem s jejím velícím důstojníkem. Admirál Willisová označila její službu za příkladnou. Vlastně to byla plukovník Tamblynová, koho jsme vybrali, aby svrhla první Klikisskou pochodeň na Ptoro. Nenávidí hydrogy – podle všeho zničili těžer jejího bratra i s celou posádkou. Je dobrý voják, třebaže Tulák.“

„Přesto právě ona může být červem v jablku,“ řekl prezident, „a já bych nerad propásl příležitost. V sázce je příliš mnoho a my řadu věcí stále nevíme, což může být rozhodující zvlášť nyní, kdy chceme vůči Tulákům nastolit tvrdou linii. Nejsem si jistý, zda bychom měli

příliš spoléhat na věrnost plukovníka Tamblynové. Izolujte ji ode všech záležitostí souvisejících s novou ofenzívou – a najděte způsob, jak ji nenápadně sledovat.“

„Kdybych nainstaloval špionážní zařízení do její manty, mohla by je objevit,“ řekl Lanyan. „A my nemůžeme připustit, aby její posádka vycítila třeba jen stín našeho podezření. Narušilo by to systém velení.“

„Zařídíme to mnohem obratněji.“ Basil se otočil a zakašláním opět získal Swendsenovu pozornost. „Restartujte toho compa, obnovte všechny jeho základní funkce a pak ho vraťte Tamblynové. Vymyslete nějaký příběh, který by vysvětloval, kde celou tu dobu byl. A pak… uvidíme, co se stane.“

„Pokud se compo náhle objeví jako na zavolanou, Tamblynová může mít podezření,“ namítl Lanyan.

„My všichni jsme podezřívaví, generále. V těchto dnech to nejde jinak.“

Lanyan však stále nechápal. „Ale čeho tím dosáhneme, pane?“

Prezident se jen usmál. „Inženýr Swendsen může rovněž nainstalovat pasivní špionážní program, který nám umožní zaznamenat všechno, co EA uvidí, až se opět vrátí k naší tulácké přítelkyni. Ten compo se stane naším zvědem, aniž si toho vůbec bude vědom.“

69. TASIA TAMBLYNOVÁ

Admirál Willisová vstoupila na palubu manty, která zakotvila, aby doplnila zásoby poté, co se vrátila z průzkumu hvězd kdysi dávno zapálených Klikisskou pochodní. Úsměv na tváři staré ženy, jindy tak vzácný, byl sice nepochopitelným, ale milým překvapením. „Plukovníku Tamblynová, mám pro vás malý dárek.“

Zatímco se osádka můstku při příchodu velitele Čtverce 7 postavila do pozoru, Tasia vstala ze svého křesla. „Co je to,

admirále? Dostali jsme svolení nakopat další hydroské zadky? Nebylo by mi proti mysli svrhnout další Pochodeň, jestliže byl výsledek té poslední tolik uspokojivý.“

Willisová se otočila ke vstupním dveřím a promluvila na někoho venku na chodbě. „Pošlete ji sem!“ Doprovázena ubytovacím úředníkem OSZ vkročila EA poslušně na můstek. Svrchní polymer byl vyleštěný a vyčištěný, modré znaky obnoveny.

Tasia okamžitě poznala svou mechanickou přítelkyni, s níž strávila většinu svého života. „EA!“ Spěchala přes můstek k naslouchacímu robotu, neschopná uvěřit vlastním očím. „EA, kde jsi byla?“ Bez dechu se obrátila na admirála Willisovou. „Jak jste ji vůbec našli? Byla pryč už půl roku.“

Compo se k ní obrátil, ale jeho ženský hlas zněl monotónně. „Ty jsi TasiaTamblynová.“

Admirál Willisová, stále s úsměvem, řekla: „Dali mi vědět z ústředí OSZ. Vašeho compa nalezli ve zničené hanzovní nákladní lodi, která byla podle všeho přepadena hydrogy. Lidská posádka zahynula. Tohoto malého compa jsme získali od prospektorů, kteří z vraku zachránili, co se dalo.“

„Ach, EA, jak jsem ráda, že jsi zpátky! Jakým peklem sis musela projít!“

„Na nic si nevzpomínám, Tasio Tamblynová.“ Umělý hlas byl bez jakékoli modulace. „Je mi známo, že jsi mou právoplatnou majitelkou.“

Tasia otočila zmatenou tvář k admirálu Willisové, která jí vysvětlila: „Všechny systémy na palubě byly sežehnuté, bezpochyby hydroskými energetickými zbraněmi. Přitom musela být vymazána také paměť vašeho malého robota. Našli jsme její sériové číslo a datum výroby, ale…,“ pokrčila rameny a rozhodila rukama, „OSZ si nevedou záznamy o tuláckých compech a jejich původních majitelích. Jak se vlastně EA dostala tak daleko od vás? Ukradli ji?“

Tasia se snažila nevypadat provinile. „Ehm, je to možné. Ztratila se, když pro mě zařizovala jisté rodinné záležitosti krátce předtím, než začala ofenzíva a my jsme všichni vyrazili k Osquivelu. Neměla jsem tušení, kam se poděla. Teď, když ztratila paměť, se už nikdy

nedozvíme, co se stalo.“ Poklekla před svým compem. „Nu, mám nějaké staré deníkové záznamy, možná bychom ti pár z nich mohli nahrát do paměti, abychom ji trochu osvěžili.“

Potom si vzpomněla na protokol a rychle se napřímila.

„Admirále Willisová, mohu odejít? Ráda bych vzala EA do své kajuty a posoudila její poškození.“ Willisová ukázala na obrazovku. „Flotila Čtverce 7 kotví a čeká na rozkazy. Nic důležitého se teď neděje. Už je to pěkně dávno, co se můj zadek naposledy uvelebil ve velitelském křesle manty. Vezmu za vás další směnu a taky si trochu osvěžím vzpomínky. Je ostatně mou povinností tu a tam provést nějakou tu inspekci.“ Postarší žena si promnula klouby na rukou, až zapraskaly. „Vaše posádka na mě jistě udělá ten nejlepší dojem.“

„Nadporučík Ramirezová je velmi schopná,“ řekla Tasia a obrátila se ke své navigátorce.

Vyhlídka na práci pod velením admirála Willisové vojáky na můstku viditelně zneklidnila, Tasiina pozornost však byla v té chvíli zcela upřena na EA. Vedla poslušného compa chodbami do své soukromé kajuty.

Jakmile zavřela dveře, Tasia se posadila na okraj kavalce, položila dlaně na tvrdá compova ramena a otočila EA k sobě. Malý modrý robot byl vždy spolehlivý a nezávislý, Tasia do jeho paměti nahrála nejrůznější speciální programy, výcvik tajného agenta mu ale chyběl. Vysvětlení admirála Willisové o okolnostech, za nichž byla EA nalezena, dávalo smysl… do určité míry. „Pamatuješ si něco, EA? Vzpomínáš si na poslední osobu, s níž jsi hovořila předtím, než jsi byla deaktivována?“

„Na nic si nepamatuji.“

„Vzpomínáš si na hanzovní nákladní loď, na útok hydrogů?“

„Ne, ale byla jsem o této situaci informována.“

Tasia nevěděla, čemu má věřit. Byla si až příliš dobře vědoma skutečnosti, že se OSZ nijak neštítí strkat nos i do osobních záležitostí. Mohli docela dobře klást robotovi příliš mnoho otázek a spustit tak nevratné vymazání paměti. Sevřela prsty okraj kavalce. EA nejenže ztratila veškerá data – přišla o celou jejich společnou *minulost.*

„Dobře, EA, nejprve uděláme tento krok. Než jsme odešli z domova, tvoje paměť byla tak přeplněná zážitky a nadbytečnými dovednostmi, že jsme ji stejně museli trochu vyčistit. Tentokrát ti předám jen významné vzpomínky a vynechám všechno nepodstatné."

„Poslouchám, Tasio Tamblynová."

„K tomu jsi byla stvořena, jsi naslouchací model." Tasia se sesula na svůj kavalec, hleděla do stropu a přemýšlela jak začít – aniž by prozradila konkrétní údaje o tuláckých planetách či zařízeních.

EA nejprve patřila jejímu bratru Rossovi, který dal compa Jessovi, a ten ji nakonec věnoval Tasie. Nyní byly robotovy vzpomínky na Rosse Tamblyna nenávratně pryč, stejně jako Ross sám. A Jesse Tasia neviděla už celá léta; mohla jen doufat, že je stále naživu. Plná smutku nad tím, co se v jejím životě změnilo a co všechno opustila, začala vyprávět.

„Nejprve ti povím o tom, jak jsem se odvážila poslat tě na tenký led na okraji zmrzlého moře, tam doma, na vodou pokrytém měsíci, kde náš klan žije. Byla jsem tehdy ještě malá holčička, řekla bych tak osmiletá, a chtěla jsem to udělat sama – a možná jsem i měla, protože jsem vážila méně než ty. Nevěděla jsem, že jako compo nemáš zábrany a prostě jen vykonáváš můj rozkaz, bez ohledu na to jak hloupý je."

Tasia si vybavila malého compa, který vyrazil po tenkém ledu Plumasu jako stopař. Seshora, z ledového zamrzlého stropu, svítila umělá slunce a jejich záře se odrážela na nerovných stěnách a ledovcích. EA kráčela k okraji tenkého ledového příkrovu a pokračovala, i když led pod ní začal praskat. Nejprve se Tasia smála, potom na compa volala, aby se zastavil, a nakonec jen s hrůzou pozorovala, jak EA mizí v chladných hlubinách.

Matka, která zaslechla Tasiin zoufalý nářek, vyběhla z čerpací stanice. Karla Tamblynová viděla co se stalo a snažila se najít řešení. Spustila do vody kabely, háky a detektory kovů, aby EA našla, compo však stále klesal a jeho systémy zamrzaly, přestože jeho součástky byly proti nepříznivým vlivům prostředí chráněny.

„Mé matce trvalo dvě hodiny, než tě konečně vylovila," řekla Tasia a usmála se při té vzpomínce. „Když tě konečně vytáhla zpod ledu, voda na tobě zmrzla a utvořila tvrdou skořápku. Trvala jsem na tom, že tě vezmu do svého pokoje. Kolem tebe jsem rozestavěla termální zářiče, abys mohla roztát jako u krbu. Uvařila jsem nám ostrokvítkový čaj, i když ty jsi ho samozřejmě pít nemohla. Ty jsi byla zmrzlá, ale já jsem se celou dobu chvěla. Tenkrát jsi mě opravdu vyděsila, EA." Otočila se k nehybnému a pozornému compovi. „Nepamatuješ se na nic z toho?"

„Od této chvíle budu, Tasio Tamblynová." Tasia si povzdechla. „Je to alespoň začátek." Ještě dlouho potrvá, než se EA stane přítelem, jakého Tasia potřebovala.

70. ZHETT KELLUMOVÁ

Del Kellum zkoumal uvnitř centrálního administrativního komplexu obrazovky se souhrnnými údaji o aktivitách loděnic. Vypadalo to, že je sám se sebou nadmíru spokojen. Zhett, která pozorovala skaláry plující v akváriích, věděla, že se její otec chystá k další ze svých přednášek či tirád. Byl vždycky tak legrační, když se plamenně rozhovořil na to či ono téma, a nezklamal ji ani tentokrát.

„Z bitevníků OSZ jsme zachránili jedno sto dvacet tři vojenských compů. Jedno sto dvacet tři. Všichni měli vymazanou paměť i většinu starých programů. Instalovali jsme jim nové základní programy, takže teď s nadšením pracují pro nás. Dokonalí pomocníci." Potřásl velkou hranatou hlavou. „Kdybychom tak dokázali těch dvaatřicet nevděčných vojáků přinutit, aby pracovali alespoň z jedné desetiny tak pilně jako oni!"

Zhett vtlačila otce do křesla a začala mu masírovat ztuhlé svaly na širokých zádech. „Compové jsou k píli naprogramováni, tati, a Tuláci jsou zase vychováváni k tomu, aby se semkli a pracovali

společně. Ale tyhle osiky v dětství rozmazlovali, takže jsou teď docela bezradní. Sotva se dovedou ráno obléct a nalít si šálek kávy.“

„Takže od nich chci příliš mnoho? Zatraceně, kdyby aspoň nebyli tak nafoukaní! Pořád si stěžují, že se jim něco nelíbí a že se nudí… ale přesto se odmítají zapojit. Kdyby tu nebyla tak nízká gravitace, nejspíš by už měli hemeroidy z toho, jak pořád sedí na zadku a nic nedělají.“

Zhett se zachichotala. „To by pak teprve byli nesnesitelní!“

Velké schéma na stěně vedle akvária představovalo složitou mapu oběžných drah jednotlivých zařízení. Zářivé body označovaly pozice stovek lodí a umělých konstrukcí. Obrazovky zachycovaly mikrokosmos chodu loděnic, od práce geologů a prospektorů zkoumajících ložiska rud, až po týmy zařizující interiéry lodí a provádějící kosmetické úpravy již hotových plavidel.

Přeprogramovaní compové byli přednostně nasazeni na tvrdou práci v loděnicích – přenášeli kusy horniny bohaté na rudu blíže k tavícím pecím. Ostatní detailně mapovali gravitační pole prstenců, vytyčovali bezpečné zóny pro mobilní továrny a určovali nové stabilní orbity pro montážní konstrukce.

„Něco z jejich původních programů pro průzkum jsme jim ponechali – jen ty části, které jsme považovali za užitečné. Tihle vojenští compové mají výborné výsledky při vysoce riskantních operacích. Čtyřicet z nich jsem poslal do míst, kde jsou prstence nejhustší. Sám bych na to neměl žaludek – je tam moc nebezpečně. Ale oni jsou díky svým rychlým reakcím ti nejlepší piloti, které’jsem kdy viděl, dokonce i v našich starých neohrabaných manipulačních buňkách.“

„Ne lepší než já, tati.“

„Raději bych to nezkoušel, zlatíčko! Je to zbytečné riziko, které rád přenechám compům. Pokud se poškodí… pořád je ještě můžeme použít na součástky.“ Kellum zvětšil tu část obrazovky, kde kusy obíhajících skal pluly tak blízko sebe, že jejich značky vypadaly jako hejno komárů.

„Dole, blíže k planetě, jsou prstence tak husté, že se tam zatím nikdo neodvážil, ale musí být bohaté na suroviny. Čekal jsem, že

ztratím dobrou polovinu svých compských průzkumníků, ale k mému překvapení všichni stále posílají data.“ Na obrazovkách ve sloupcích stékal vodopád symbolů a čísel. „Zatraceně, podívej se na všechny ty kovy! Hrstka vojenských compů připraví naše staré prospektory o práci.“

„Většině z nich to nebude vadit, tati. Stěžují si skoro tolik, jako naši hosté z OSZ.“

Kellum ji neposlouchal, protože se soustředil na data. Prstem ukázal na výraznou anomálii. „Co je k čertu tohle?“

Zhett se naklonila blíž, jako by čísla mohla prozradit něco víc. „Když už jsi do těch průzkumných buněk nainstaloval všechny ty senzory, jak jsi mohl zapomenout na optiku?“

„Jsou to compové. Neposílal jsem je na vyhlídkový let.“ Kellum pokrčil rameny a přejel prsty po datových tabulkách. „Ale podívej se sem! Ať už je to cokoliv, zjevně se to odlišuje od okolního materiálu.“

„Možná jde jen o další vrak OSZ,“ nadhodila Zhett. „Mohl klesnout blíž k planetě.“

„Ale záznam tomu neodpovídá.“

Zvedla bradu. „Tak co, chceš celý den civět na obrazovku, nebo se tam zaletíme podívat?“

Usmál se na ni. „Ať se propadnu, jedeme tam!“

„Jenom abys věděl, pilotuji ja, tati. Bez debaty.“ Kellum věděl, že nemá smysl jí odporovat.

Rychlostí, při níž se její otec necítil ani trochu pohodlně, se Zhett vývrtkou zanořila do nejhustšího vnitřního prstence. Několik přeprogramovaných vojenských compů doprovázelo jejich loď jako předvoj, vytyčovali bezpečný kurz a předem je varovali před nebezpečnými místy. Zhettin otec ve snaze setřást ze sebe úzkost mluvil a mluvil… a mluvil.

„Všiml jsem si, že trávíš trochu moc času s tím mladým osíkovským velitelem Fitzpatrickem.“

Pokrčila rameny, aby zakryla rozpačitý ruměnec. „Nemilosrdně si ho dobírám, ale nemůžu odolat. Celou svou osobností mě vybízí,

abych ho popichovala a sledovala, co to s ním udělá. Ještě nikdy mě nezklamal.“

„Tak to bys ho jednou mohla popíchnout k nějaké *práci.* Aspoň by byla nějaká změna. Myslíš, že se začínají přizpůsobovat životu tady?“

Zhett si jen pohrdavě odfrkla. „Ani náhodou!“

„Potom ale nevím, co s nimi. Je na čase, aby se naučili být užiteční. Koneckonců už nejsou našimi vězni, přijali jsme je za členy rodiny.“

Zhett se vyhnula třem meteoroidům křižujícím jejich dráhu. „Pochybuji, že se za ně někdy budou považovat, tati. Zatím jsou jako osina v zadku, to jim jde ze všeho nejlíp.“

„Dal bych přednost nějaké užitečnější dovednosti. Ale co si myslíš o tom mladíkovi? Je pohledný, asi tvého věku, a…“

„Tati, všiml sis toho kamení, které je všude kolem? Nech mě, ať se můžu soustředit.“

„Samozřejmě.“ Lehký úsměv pohrávající na otcových rtech ji rozčiloval, ale její argument nebyl pouhou výmluvou. Opravdu se potřebovala soustředit na řízení.

Nyní se doprovodní compové přiblížili, letěli po bocích a naváděli ji na nejbezpečnější cestu. Trhala ovládáním směrových trysek zleva doprava a stěží se odvažovala mrknout. Otec, sedící vedle ní, zbledl a rukama sevřel opěrky křesla. Lodě compů zaplatily hůř – jejich trupy byly poškozené a potlučené, Zhettino plavidlo však zatím mělo jen menší šrámy a hvězdicovitou prasklinu v průzoru.

Kellum se uklidňoval čtením údajů na malém palubním displeji. „Už jsme blízko.“

Zhett ukázala bradou. „Támhle. Něco mnohem třpytivějšího než okolní skály.“

Zářící světlem odraženým z mraků Osquivelu svítil jeden objekt jako diamant v hromadě štěrku. Kameny vytvořily kolem cenného pokladu ochrannou bariéru. Lodě řízené compy zakroužily a pak se vrhly vpřed, aby ukázaly Zhett letící za nimi bezpečnou cestu.

Charakteristický geometrický tvar objektu jej odlišoval od okolí stejně zřetelně jako třpytivý trup. Koule, posetá špičatými výčnělky, plula sama a opuštěná v hustém minovém poli kamenných úlomků.

„To je hydroská loď," zašeptala Zhett. „Podívej na ní!"

Kellum se kousl do rtu. „Jedna z těch menších."

Manévrovala blíž k objektu, poté nadskočila, když do nich se zvukem perlíku dopadajícího na kovadlinu narazil kus skály. Zhett loď stabilizovala, ale přitom se soustředila na kulovité plavidlo mimozemšťanů. „Vsadím se, že byla zničená během bitvy. Osíci přece jen něco dokázali."

„Nezaznamenal jsem žádnou energii ani známky přítomnosti života… i když nevím, jak by sakra měly vypadat. Stáhni se na chvíli a pusť compy blíž. Uvidíme, jak zareaguje."

Doprovodná plavidla se přiblížila k malé kouli, ale hydroská loď zůstala nehybná. „Skat, nejspíš tady pluje celou tu dobu. Hydrogové ji určitě nepostrádají."

Její otec se zeširoka usmál. „V tom případě patří nálezci."

Jak se Zhett opatrně snažila vyprostit z nejhustšího shluku skal, její výzvědná loď utrpěla několik dalších úderů, včetně jednoho, který si vyžádá menší opravy. Kellum mezitím zadal příkazy jejich robotickým průvodcům.

Přeprogramovaní vojenští compové zachytili společnými silami mrtvou hydroskou loď trakčními paprsky, pomalu ji vytáhli z jejího kamenného hnízda a přemístili do bezpečnější zóny. Několik meteoroidů zarachotilo na kulovitém plášti, aniž by na něm zanechalo byť jen škrábanec. Zato manipulační buňky compů vypadaly jako ementál.

Zhettin otec už byl plný nápadů, co si s vrakem počít. „Tohle může být největší poklad nalezený na celém bojišti. Jen si představ, zlatíčko, naše vlastní hydroská loď! Pokud tuláčtí inženýři zjistí jak funguje, můžeme některé technické prvky včlenit i do našich lodí."

Plynná planeta Osquivel se před nimi klenula jako skeptické oko pozorující každý jejich počin.

„Hned jak se dostaneme do hlavního komplexu, dám vyhledat Kotto Okiaha. Pokud si s tou věcí někdo dokáže poradit, pak jedině on.“

71. NIKKO CHAN TYLAR

Jelikož měl na palubě wentalskou vodu a šířil mocné bytosti na neobydlené planety, připadalo mu víc než příhodné, že se jeho loď jmenuje *Vodnář*.

Nikko a jeho otec před lety slepili toto plavidlo z několika rozpadajících se vraků patřících klanu Tylarů. Poté, co opustili těžební operace na Ptoru, jim zůstala spousta nákladních lodí i kusů zařízení, které už nebyly k ničemu. Nikko zvětšil nákladní prostor, přidal výkonnější motory a větší palivové nádrže. Docela nedávno do lodi instaloval zvláštní nádoby na vodu prosycenou wentaly. *Vodnář byla* dobrá, třebaže podivně vyhlížející loď.

Jess Tamblyn na základě starých ildiranských map vyslal své dobrovolníky na neprozkoumaná místa ve Spirálním rameni. Nikko a jeho přátelé nejenže rozšíří wentaly a pomohou vodním bytostem zesílit natolik, aby se mohly postavit hydrogům, ale také mohou objevit neosídlené planety, které Tuláci v budoucnu dále využijí. Všichni na tom jen získají.

Toulat se jen tak, bez nutnosti dodržovat termíny či dorazit na konkrétní místo, byl úkol pro Nikka jako stvořený. Jen zřídkakdy se objevil v určeném cíli včas, teď se ale nemusel bát posměchu za to, že se zase nechal něčím svést z cesty. Pulzujícím wentalům uloženým v kontejnerech v podpalubí jeho lodi to podle všeho nevadilo. Vodní bytosti měly jiné vnímání času, nadšení v nich vzbuzovalo pouhé vědomí, že se situace ve Spirálním rameni brzy obrátí.

Nikko zadal do záznamů další přidělený cíl, který možná následně změní, pokud se rozhodne zastavit někde jinde. „Myslel

jsem… což se takhle vydat zpátky k Ptoru?“ řekl nahlas v naději, že se dočká nějaké odpovědi. Jess byl přece schopen s wentaly komunikovat ještě předtím, než se s nimi ‚spojil‘. „Vím, není tam pro vás žádná voda, ale slibuji – hned jak se podíváme na Ptoro, najdu vám nějaké příhodné místo. Může to být zajímavé. Od té doby, co ho osíci zapálili Pochodní, tam nikdo nebyl. Udělám pár obrázků pro své rodiče, i když oba Ptoro nenávidí.“

Když Nikko pomyslel na historii své rodiny, napadlo ho, zda jsou wentalové schopní vycítit informace v jeho hlavě. Jeho pradědeček spustil u Ptora staré ildiranské těžební monstrum a klan na něm po dvě generace pracoval, třebaže zařízení nebylo příliš efektivní. Nějak se protloukali, ale klan Tylarů nikdy nevydělal tolik, aby mohl investovat do vylepšení systémů. Nikkův otec Crim ten nevýkonný krám nenáviděl.

Mraky na Ptoru byly vždycky chladné. Prastaré těžní zařízení vydávalo skřípavé zvuky a Crim si na to celý život stěžoval. Nikko se celé mládí díval na ocelově šedé vrcholky mraků a chvěl se přitom zimou.

Crimova žena Maria Chánova pocházela ze skleníkového komplexu na asteroidu, kde se pěstovaly čerstvé potraviny pro tulácká sídla. Protože skleníky klanu Chánů byly vždycky teplé a prozářené sluncem, Nikkova matka si na chladné ptorské mraky a vítr nikdy nezvykla. Jakmile proto hydrogové prohlásili, že veškerá těžba ekti musí ustát, Crim s radostí stáhl svůj těžer, prodal jej na šrot, vzal získané peníze a investoval je do skleníků klanu Chánů. Nyní společně s Mariou spokojeně pracoval v zářivém slunečním světle a pěstoval zeleninu.

Nikko však byl příliš nepokojný. Jako skutečný Tulák, plný touhy cestovat z místa na místo, našel uplatnění při přepravě ekti a doručování zásilek mezi tuláckými základnami. Miloval ruch Randezvous či překladiště Hurikán, hluk a shon však snášel jen do té chvíle, než se mu opět naskytla příležitost vyrazit na osamělou plavbu se svou lodí.

Tato výprava s wentaly pro něj byla jako stvořená.

Navigační výpočty pro souřadnice Ptora mu nedělaly zvláštní obtíže, protože je prováděl už mnohokrát předtím. Když k bývalé obří plynné planetě dorazil, provedl senzorický průzkum okolí, aby zjistil přítomnost trosek pocházejících z lodí OSZ či observačních plošin. V místě, kde bývala šedivá chladná planeta, však viděl jen novou žhnoucí kouli.

Velký Houser zapálil celou planetu, a jak Nikko doufal, dal tak hydrogům pořádně za vyučenou.

Když se přiblížil k vřícímu žhavému magmatu, spatřil vejčité shluky plamenů, které se pohybovaly různými směry, samostatné… a zjevně živé. Podobné pozemským delfínům hravě proplouvaly doběla rozžhavenými vrstvami plynu, stoupaly vzhůru a nořily se do nich, jako by zkoumaly své nové území. Faerové. Nikko se užasle usmál. Nikdy by si nepomyslel, že tyto ohnivé bytosti spatří na vlastní oči.

Buď opatrný! Slova zazněla uvnitř jeho hlavy. Wentalové s ním hovořili tak jako s Jessem Tamblynem na jeho mlhovinové plachetnici.

„Mám se čeho bát? Copak faerové na Theronu nepomohli lidem proti hydrogům?“

Jsou to vrtkaví a nedůvěryhodní spojenci. Jejich záměry jsou zastřené. Právě teď možná stojí proti hydrogům, ale to se může kdykoliv změnit.

Protože jeho loď nebyla vybavena žádnými zbraněmi, Nikko opustil Ptoro a letěl pryč, víc než setkáním s faery vzrušen skutečností, že s ním wentalové konečně komunikují přímo…

V nedaleké soustavě se podle starých ildiranských map nacházela bezejmenná planeta s rozsáhlými oceány a ledovými moři. Rozhodl se zamířit tam. Opět prozkoumal svůj cíl a jeho souřadnice a zachytil navigační chybu dřív, než ji zadal – uvědomil si, že přehodil dvě číslice na souřadnicové síti.

Jakmile dokončil své výpočty, Nikko se nedočkavě snažil zapříst hovor s wentaly. „Faerové, wentalové, hydrogové… Pověz, o co se ta dávná válka vůbec vedla? Proč jste se spojili se světostromy… a

co faerové udělali, že jim tak nedůvěřujete? A bojovali všichni wentalové na téže straně?“

Cítil pulzující přítomnost uvnitř své lebky. Wentalové jsou v podstatě jediná bytost. Ačkoliv se vyskytujeme na různých místech, naše mysli jsou propojeny.

„Tak jako světostromy.“

Podobným způsobem ačkoliv se v minulosti staly případy, kdy byly určité části naší podstaty… znečištěny.

Nikko zvědavě vyčkával, ale vodní bytosti mu další myšlenky nepředaly. „Co tím myslíte, znečištěny? Tak jako špatná voda?“

Podrobnosti by pro tebe byly nepochopitelné, stejně jako příčiny naší války.

„No, můžete to se mnou aspoň zkusit.“

Vodní bytosti mu poslaly sérii matoucích obrazů, záblesků, v nichž viděl hydrogy a wentaly, nestvůrná ohnivá stvoření a umírající světoles. Cítil děs a hrůzu kosmické války a s úžasem pochopil, že v ní svou roli sehráli klikissové a dokonce i Ildirané! Nikko stále nevěděl, o co mocné živelné bytosti bojovaly, ale důvody už nebyly důležité. Pilotoval svou loď zpola omráčen.

Jako chlapec strávil léta na Randezvous, kde se učil o mocenské struktuře Země a historii klanů. Robochůva UR byla vystavena palbě nesčetných otázek, protože tulácké děti nechápaly sváry, jimž lidská rasa v minulosti čelila.

„Vsadím se, že počáteční příčina vaší války byla buď hloupá nebo banální,“ zamumlal. „Lidské konflikty jsou vždycky takové.“

Vodnář se vysokou rychlostí řítil kupředu. Jessův plán vyžadoval značnou investici do ekti, ale Mluvčí Peroniová a všichni klanoví starší ji odsouhlasili. Ostatně po uvalení embarga na obchod s Velkým Houserem měli Tuláci paliva mírný nadbytek, a jak lépe by jej mohli využít, než k získání všemocného spojence proti hydrogům? Nikko byl rád, že se může zapojit.

Když spatřil blikající bod na konzole, probral se z omámení. Museli se blížit ke svému cíli… ale planetární soustava nebyla tam, kde ji očekával. Zamračeně zkontroloval souřadnice, srovnal je s ildiranskými mapami a uvědomil si, že zadal nesprávný počáteční

bod. S povzdechem se rozhodl popřít skutečnost, že se ztratil. Opět. Tohle místo bylo právě tak dobré jako kterékoli jiné.

Upravil kurz a začal zkoumat svůj nový cíl. Soustava – ani nevěděl, zda se nachází na jeho mapách – obsahovala jednu malou planetu, na níž objevil rozsáhlý oceán. „Tak jsme tady. Tvůj nový domov."

Wentalové v úložných nádobách se zdáli spokojení. Budeme se množit a šířit, a naše síla opět vzroste.

Nikko vstoupil na oběžnou dráhu a s úlevou si otřel pot z čela. Nakonec to přece jen dopadlo dobře. „Se mnou se dostanete do celého Spirálního ramene, tak nebo onak."

72. DAVLIN LOTZE

Protože Crenna byla pouhou farmářskou kolonií, analytické, vědecké či složitější technické přístroje nepatřily k běžné výbavě místních lidí. Když se Davlin snažil zjistit, co znamená ta smršť hydroských koulí, která se jim právě přehnala nad hlavami, neměl s čím pracovat.

Naštěstí se jeden z místních stavařů amatérsky zabýval astronomií. Vlastnil teleskop slušných parametrů, kterým chtěl zkoumat noční oblohu Crenny. V provozování jeho koníčku mu však bránil jasný měsíc planety, který přezářil většinu hvězd a mlhovin. Jakmile současná sluneční aktivita vzrostla natolik, že rušila místní komunikační sítě, muž dalekohled upravil a příležitostně zamířil okulár na centrální hvězdu soustavy, jejíž obraz pak promítal na plátno. Nepoužil jej však už celé měsíce.

„Musím se podívat, co se to tam nahoře děje," řekl Davlin starostovi Ruisovi, sotva se o dalekohledu dozvěděl. „Měl jsem se dovtípit, když mi Rlinda Kettová říkala, že před rokem v této soustavě pozorovala hydrogy. V té chvíli jsem si to nespojil se slunečními skvrnami a iontovými bouřemi. Něco se tam děje, něco špatného."

Protože četl mnoho tajných hanzovních hlášení týkajících se hydroské války, Davlin cítil rostoucí obavy z toho, co se tady může stát. Bitevní koule na kolonii nezaútočily – důsledky jejich současné činnosti však mohly být z dlouhodobého hlediska ještě ničivější.

Společně se starostou čekali, než astronom vynesl teleskop z přístřešku a nastavil jej tak, aby mohli pozorovat polední slunce. Zatímco stavitel zaostřoval teleskop a nastavoval projekční plochu, poznamenal: „Sluneční skvrny byly už dřív obrovské, a soudě podle statického šumu v rádiích bych se vsadil, že teď jsou ještě horší."

„Nemyslím, že ‚horší' je to správné slovo," řekl Davlin, když mihotavý obraz zaostřil. Slunce Crenny, ještě přednedávnem stabilní žlutooranžová hvězda, se proměnilo v bojiště.

Plamenné elipsoidy faerů a hydroske koule se rojily kolem jako jiskry nad prohrábnutým ohništěm a napadaly se navzájem. Slunce samotné se proměnilo ve vřící kotel.

Davlin se chvatně obrátil ke starostovi. „Je tu nějaká loď, kterou bych mohl použít? Má tato kolonie plavidlo schopné dosáhnout oběžné dráhy? Musím se dostat blíž, abych to mohl prozkoumat."

Ruis ani amatérský astronom zcela nechápali, co vlastně vidí, ale Davlin byl viditelně rozrušený. Pohlédli jeden na druhého. „Od té doby, co Roberts se svou *Slepou vírou* odletěl, nemáme k dispozici žádný dopravní prostředek. Nedostaneme se ani na Relleker – a ten není nijak daleko."

„No, je tady jedna loď – člun pro jednu osobu," připomněl astronom. „Je starý a nelétá moc dobře, a paliva v nádržích už taky moc nezbylo. Rozhodně ne dost na zpáteční cestu kamkoliv."

„Nechte mě pohrát si s motory a uvidíme. Nepotřebuji mezihvězdný pohon, poletím jenom v rámci soustavy." Než odešel, obrátil se Davlin k dvojici mužů. „Dokud se nevrátím, raději o tom nikomu neříkejte. Pokud se děje to, čeho se bojím, budeme mít dost času na paniku později."

Člun se jen neochotně vymanil z gravitace Crenny. Davlin strávil opravami motorů a systémů celý den. Dřívější majitel se o plavidlo nestaral od začátku palivové krize – podle jeho názoru nemělo smysl udržovat loď, jestliže nebylo nač létat.

Standardní pohon však stačil na to, aby člun mohl opustit planetu a přiblížit se ke slunci připomínajícímu podrážděný úl. Jednomístná loď naštěstí původně sloužila turistickým účelům, takže byla vybavena kvalitními senzory a záznamovým zařízením pro pořízení památečních snímků.

Jakmile Davlin zamířil přístroje na povrch hvězdy, cítil jak se mu sevřelo srdce. Zastínil slunce temným kotoučem, aby mohl sledovat potrhané zbytky rozčeřené koróny. „Tohle je zlé. Hodně zlé."

Faerové a hydrogové poškodili samotné jádro hvězdy a rozbouřili nukleární ohně v jejím nitru. OSZ už hlásily podobné rozsáhlé bitvy mocných bytostí v početných neosídlených soustavách. Teď k tomu došlo tady, u Crenny.

Když Davlin za pomoci přístrojů změřil sluneční jas, užasl, jak výrazně už množství energie vyzařované hvězdou pokleslo. Sluneční skvrny tvořily velké temné kaňky podobné modřinám či krvavým skvrnám, šířící se po celém povrchu hvězdy.

Aktivoval komunikační systém a spojil se s kolonií, kde v rádiové stanici čekal sám starosta Ruis. Přicházející odpověď byla plná šumu, slyšel jen části slov, zkomolených a zastřených. „Ano, Davline. Co jste zjistil?“

Z povrchu hvězdy se zvedla eruptivní protuberance, známka předsmrtného zápasu slunce, a Davlin spatřil hydrogy vrhající se na svou kořist jako piraně. „Můj bože, už to začalo!“

Crenna byla ve strašlivém nebezpečí a její obyvatelé si to dosud ani neuvědomovali. Davlin sdělil svou neradostnou zprávu tak srozumitelně, jak jen dokázal: „Chystají se uhasit slunce.“

73. RLINDA KETTOVÁ

Slepá víra a *Věčná zvídavost* letěly vesmírem bok po boku jako za starých časů. Obě lodě byly naloženy zásobami, výkonnými stroji a zařízením, meteorologickými přístroji a nářadím pro optimistické kolonisty, kteří se rozhodli projít klikisskými přepravními portály. Každá z vybraných planet měla ložiska kovů a minerálů, které bylo možné proměnit v potřebné věci, avšak ani ti nejodvážnější dobyvatelé by si nedokázali poradit bez příslušných nástrojů. Tentokrát vezla *Slepá víra* rozměrné stroje pro těžbu a drcení horniny, zařízení tak mamutích rozměrů, že by portálem nikdy nemohla projít, i kdyby je někdo dokázal vyzdvihnout na strmé skalní stěny Rheindic Co a protlačit tunely opuštěného mimozemského města.

Rlindina *Věčná zvídavost* nesla čtyřměsíční příděl proteinů a vitaminových koncentrátů, jež měly kolonistům pomoci překlenout nejobtížnější období, než se jim podaří rozběhnout zemědělskou výrobu a určit, které z místních rostlinných a živočišných druhů jsou poživatelné. Převážet takové blafy uráželo Rlindin jemnocit – přežít za cenu pojídání proteinových past bez chuti a zápachu nemělo podle jejího názoru smysl. Ze své pozice však jen těžko mohla protestovat proti nákladu, který jí Hanza přidělila.

A stejně tak BeBob. Bývalý manžel provázel Rlindu na dlouhých cestách, pilně pracoval a snažil se zůstat nenápadný. Prezident Wenceslas dodržel slovo a „přehlédl“ jeho neformální odchod z OSZ, BeBob se však musel mít na pozoru před generálem Lanyanem a ostatními nažehlenými armádními důstojníky.

Dvojice lodí dorazila do mladé kolonie na Corribusu o celé dvě hodiny dřív, než bylo plánováno. Dokud pracovala jako obchodnice, zvykla si Rlinda nadsadit očekávanou dobu letu, takže za standardních okolností splnila dodávku dřív. Malé přehánění nikomu neuškodilo. Zákazníci byli spokojení a jejich důvěra v Rlindu značně vzrostla, přestože nebyla o nic rychlejší než konkurence, což by

zjistil každý, kdo by si dal tu práci zkontrolovat letové časy ostatních přepravců.

Rlinda a BeBob letěli těsně za sebou, dokonale obeznámeni se schopnostmi toho druhého. Dvě lodě vypadaly jako párek sokolů mířících k žulovým stěnám kaňonů a kdysi opuštěnému klikisskému městu. Když přistáli na vyčištěném kosmodromu na šelestící pláni nedaleko kaňonu, Rlinda nespatřila žádný uvítací výbor. Skrze přepravní portál sem dosud prošlo jen pár stovek lidí, a ti nyní měli bezpochyby nabitý pracovní program. Žili zde teprve pár týdnů, budou však potřebovat veškeré zařízení a zásoby, jež dvě lodi dokázaly pobrat. Příští dodávka měla dorazit až za měsíc.

Navázala spojení se *Slepou vírou.* „Tak jsme tady,

BeBobe. Konečně Corribus! Určitě ses sem vždycky chtěl podívat."

Jeho odpověď ji však překvapila. „Nikdy jsem o tom místě neslyšel, dokud jsi mi neřekla, že sem máme letět."

„Nikdy jsi neslyšel o Corribusu? Když trávíš na palubě lodi tolik času, proč se trochu nezajímáš o historii?" BeBob však raději hrál simulované hazardní hry nebo sledoval záznamy duchaprázdných zábavných pořadů.

„Ale já se nevyhýbám jen studiu historie. Nikdy mě nezajímaly ani současné události, pokud se mě přímo netýkaly."

„Jsi beznadějný případ, BeBobe." Vypnula komunikační zařízení a otevřela průlez *Zvídavosti.* Gravitace tu byla o něco vyšší, než na jakou byla zvyklá, takže vykročila kupředu poněkud těžkopádně.

Ze všech opuštěných planet propojených klikisskými portály byl Corribus nejtajemnější. Místní klikisské ruiny byly sežehlé, spálené a potažené skelnatou vrstvou. Ve své první zprávě vyjádřil průzkumný tým domněnku, že se tato planeta stala posledním útočištěm klikissů před… kdovíčím. Rlinda si vzpomínala, že právě na Corribusu Margaret a Louis Colicosovi rozluštili plány Klikisské pochodně. Jak se zdálo, ať se pustila kamkoliv, její cesta se vždy křížila se stopami manželů Colicosových.

BeBob vylezl ze své lodi a rychle si nasadil brýle s tmavým filtrem. Byla to ale Rlinda, kdo si první všiml osamělé postavy,

jdoucí jim vstříc. „Jediný člověk? Tak to si opravdu věří, jestli si myslí, že dokáže všechny ty zásoby a vybavení vyložit sám.“

BeBob zamával. Muž se šoural kupředu, potom zastavil a s hlavou nakloněnou na stranu pohlédl na dvojici nákladních lodí. Měl rozježené šedožluté vlasy, na sobě obnošené šaty, vycpané boty, přes rameno nesl těžkou kabelu plnou výstroje. Dřevěnou chodeckou hůl si zjevně nedávno uřízl z místního stromu. Neholil se právě tak dlouho, aby strniště na jeho tváři připomínalo spíš neudržované štětiny, než cíleně pěstovaný vous.

Rlindu pohled na něj pobavil. „Chystáte se na maškarní? A za co jdete? Za Daniela Boonea?“

„Ne. Já jsem… Hud Steinman. Nikdy jsem nechtěl být nikdo jiný.“

Rlinda muži potřásla rukou a snažila se přitom nekrčit příliš nápadně nos. Muže obklopoval zápach. Jeho image dobyvatele Divokého západu se zjevně vztahoval i na osobní hygienu a výměnu prádla. „Vy jste zástupce kolonie? Máme tady kupu věcí, které je třeba vyložit.“

Steinman se ohlédl zpátky k vysokým stěnám kaňonu, kde se konečně objevily malé postavičky spěchající k lodím. „Zástupce kolonie? K čertu, to ne! Ti teď mají spoustu starostí, víte? Zakládají komise, vyplňují kolonky v povoleních a hašteří se o to, kdo se stane prvním starostou. Pokud jde o mě, já jsem se rozhodl vypadnout. Mám v plánu chvíli putovat po pláních a starat se jen sám o sebe.“

BeBob smutně pohlédl na *Slepou víru*. „Přivezli jsme spoustu šikovných věcí. Určitě nic z toho nechcete?“

„Ne, tohle já nemám na seznamu. Svou práci pro Hanzu jsem udělal, a teď si budu užívat zasloužené odměny.“ S úsměvem pokynul k rozsáhlému nebi. „Já jsem to místo našel, víte? Byl jsem průzkumníkem portálové sítě. Vždycky jsem zmáčkl desku se souřadnicemi a pak jsem prošel přímo skrz – jako když zavřete oči a skočíte z můstku rovnou do bazénu, třebaže nevíte, jestli v něm je voda.“

BeBob zavrtěl hlavou. „Nedovedu si představit, co žene lidi k něčemu tak bláznivému, pane Steinmane. Rád vám takovou zábavu přenechám.“

„Davlin Lotze to udělal taky,“ řekla Rlinda. „Dokonce mnohokrát. Nemá moc zdravého rozumu.“

Muž pevněji uchopil svou dřevěnou chodeckou hůl. „Možná prostě jen nejste dost staří nebo dost znudění, abyste hráli ruskou ruletu. Já jsem chtěl bojovat s těmi zatracenými drogy. Pěkně mě serou – ničí tulácké těžery, útočí na vědecké stanice, přepadají naše slušné kolonie. Měl jsem příbuzné na Booneově přechodu, pracovité dřevorubce, kteří se prd starali o to, kdo žije uvnitř plynných obrů.

Ale OSZ mě nechtěly, protože jsem moc starý. Nevysmáli se mi rovnou, viděl jsem jim to však na očích, těm panákům v náborové kanceláři. Proč si sakra mysleli, že nemůžu obsluhovat navigační stanici nebo zbraňovou konzolu, když to zvládne každé děcko? Měl jsem zkrátka smůlu, narodil jsem se moc brzy.“

Rlinda otevřela vrata nákladního prostoru *Zvídavosti* a chvíli zkoumala naskládané bedny. Potom za pomoci vlastního bezpečnostního kódu otevřela také *Slepou víru.* Mohutné těžní stroje tam čekaly jako spící monstra, připravená pustit se do práce.

BeBob si však chtěl vyslechnout starcův příběh až do konce. „Že jste se narodil moc brzy? Prožil jste desítky let v úplném míru. Proč si stěžujete? Musel jste prožít pěkný a plodný život.“

„To ano, ale časem se přece jen omrzí, jestli si o dobrodružství můžete jen číst v historických románech. Ve Spirálním rameni to začalo být zajímavé až teď, kdy jsem už moc starý, abych si to užil. Ale to mě nemůže zastavit. Riskoval jsem svůj hubený zadek, když jsem procházel portály mezi planetami. Navštívil jsem čtrnáct obyvatelných klikisských planet – víc než kdokoliv jiný.“

Rlinda si pravdivostí jeho tvrzení nebyla tak jistá. Nemohla si však vzpomenout, kolik míst navštívil Davlin, ať už úmyslně nebo náhodou, když se ztratil v síti transportálů. Věnovala Davlinovi hřejivou vzpomínku a doufala jen, že se ve své poklidné kolonii pohodlně usadil. Po doručení této zásilky se měla s BeBobem vrátit

na Relleker, který nebyl daleko od Crenny, nejspíš však nebudou mít čas ho navštívit.

„A Corribus se vám líbil ze všech míst nejvíc?“ zeptal se BeBob. Rlindu napadlo, jestli si její partner nevybírá místo, kde by se mohl usadit sám, pokud by se mu už nechtělo zpátky na Crennu, kde se tak dlouho skrýval.

„Jo, líbil. Dokud byl opuštěný a tichý,“ odpověděl Steinman. „To teprve uvidíme, co se bude dít, až se celý tenhle byznys pořádně rozběhne.“

Rlinda se na něj zamračila. „Nemyslíte si snad, že byste mohl mít celou planetu jen pro sebe, že ne?“

Steinman se zachechtal a odhalil zkažené zuby. „Ne, Hanza zase tak velkorysá není.“ Opět se ohlédl na skupinu blížící se od tábora. „Je čas, abych šel. Vzkažte mé pozdravy starostovi… ať už je to kdokoliv.“ Než se ztratil v šeptající planině porostlé hnědými travinami a neohebnými plaňkovkami, které trčely vzhůru jako stěžně částečně potopených lodí, Rlinda za ním zavolala: „Jste si jistý, že vám nemůžeme nic dát, pane Steinmane? Nějaké konzervy nebo pár tub proteinové pasty? Mám hnusnou a extra hnusnou.“

Zabodl hůl do měkké půdy. „Ne, díky. Pokusím se něco ulovit.“ Než dorazili ostatní kolonisté, vysoká tráva se za ním zavřela.

Rlinda rozpřáhla náruč, aby pozdravila příchozí, kteří ji přivítali vděčnými úsměvy a unaveným voláním. Viděla mladé muže a ženy, někteří z nich vypadali cílevědomě, jiní zoufale. Co asi nechali za sebou, když jim nový začátek s holýma rukama připadal jako ta nejlepší volba?

Jeden z velkých strojů na přemisťování zeminy s řevem nastartoval. Vzápětí BeBob sjel s těžkou a rozměrnou kovovou mašinou po vyztužené rampě *Slepé víry*. Zahoukal na klakson a kolonisté se začali smát.

Rlinda se rozhlédla kolem sebe. „Přistupte blíže! Náš bleší trh právě otevírá. Máme spoustu věcí, které vám mohou zpříjemnit život.“

74. ORLI COVITZOVÁ

Orli neviděla mnoho příležitostí, jak se na Corribusu s někým spřátelit, rozhodla se však, že to zkusí, spíš aby potěšila otce, než z vlastní touhy či potřeby.

Obecně vzato byla čtrnáctiletá Orli ještě příliš mladá, aby se mohla připojit k první vlně kolonistů přicházejících na neosídlené planety. Během prvního roku bylo zapotřebí udělat nesmírné množství práce, vybudovat infrastrukturu a položit základy budoucí vzkvétající kolonie. Rodiny s menšími dětmi měly přijít teprve v druhé vlně, poté, kdy už kolonie nebude závislá na pravidelných dodávkách potravin a podpoře Hanzy.

Orli však vždy pracovala víc než musela. Už jako dítě přijala povinnosti dospělého a do úmoru dřela na jejich houbové farmě na Dremenu. Když Jan Covitz vyplňoval přihlášku k účasti na kolonizačním plánu Hanzy, přiložil květnaté líčení, v němž vychvaloval Orlinu práci, morálku, vyspělost, inteligenci a tvůrčí talent, a získal tak pro dceru zvláštní povolení.

V první skupině, která z Rheindic Co prošla portálem na Corribus, bylo jen pět dalších, kterým bylo méně než osmnáct, z toho dva chlapci. Po prvním dnu na Corribusu, který strávila zkoumáním klikisských ruin a pátráním po exotických pokladech či záhadách mimozemské rasy, se Orli seznámila se dvěma dívkami – Lucy a Telou. Oběma bylo patnáct, pocházely z Nového Portugalska a mluvily se silným přízvukem. Dívky se přátelily po celý svůj život, a bez ustání hovořily o tom, jak nesnesitelné jsou podmínky v dusných novoportugalských destilerkách a ve vinicích na vyprahlých kamenitých stráních. Orli neměla pocit, že by jejich planeta byla tak nepříjemná jako zamračený Dremen, ani jedna z dívek však neměla zájem poslouchat její srovnání, takže Orli zase začala trávit čas se svým otcem.

Hrstka přidělených hanzovních stavebních inženýrů a dělníků mapovala a zkoumala klikisské budovy v prázdném kaňonu. Zpočátku kolonisté bydleli ve stanech a prefabrikovaných boudách

stejných jako ty, v nich dočasně přebývali na Rheindic Co, stále však toužili po skutečných domovech.

Hlavní klikisské město se rozkládalo na úpatí velkolepé linie žulového pohoří, které se prudce zvedalo z planiny. Za ním se do nekonečna táhla krajina v podobě plochých, vyschlých prérií. Noví obyvatelé Corribusu se rozhodli použít klikisské ruiny jako základ vlastního města.

Obydlí byla vyhloubena do vysokých žulových stěn, jako by spočívala v ohbí obří paže. Kamenné útočiště se však zjevně proměnilo v past, v níž byli klikissové obklíčeni a zničeni, strmé stěny nad nimi zesklovatěly pod prudkou palbou z mocných zbraní, které do nich bušily před deseti tisíci lety.

I poté, co *Věčná zvídavost* a *Slepá víra* doručily první zásilku vybavení a zásob, příliš rozměrnou, aby prošla portálem, noví kolonisté stále spoléhali na nástroje, které si přinesli s sebou, a na suroviny, jež získali přímo na planetě. Starý Hud Steinman, který nepřestával slídit po okolí, navrhl, aby jako stavební dříví použili osamělé plaňkovky rostoucí na pláních. Horliví kolonisté vyrazili, aby je pokáceli, a vyplašili přitom divoce žijící tvory, kteří pobíhali kolem, ukrytí ve vlnící se trávě. Když Lucy a Tela uslyšely děsivé zvuky, prchaly do bezpečí kaňonu. Orli měla také strach, ale protože ostatní dívky utekly, cítila se povinována zůstat a pomoci.

Zaťala zuby, prodírala se mezi šepotajícími stébly a mířila přitom za energickými šelestivými zvuky, dokud neobjevila jejich původce – chlupaté cvrčky velké asi jako králíci, neškodná stvoření s dlouhými černými končetinami s velkými klouby, hebkou kulatou hlavou a měkkým tělem pokrytým šedohnědým kožichem. Tvorové vypadali velmi roztomile a dívka jednoho z nich snadno chytila. Když si chlupatého cvrčka přitiskla k tělu, přitulil se, zjevně spokojen v její blízkosti.

Orli se rozhodla nechat si ho jako domácí zvířátko. Otec jí ostatně říkal, aby si našla přátele.

Zatímco se dospělí kolonisté vraceli ke kaňonu s plaňkovkami přehozenými přes ramena, Orli šla za nimi se svým chlupatým cvrčkem v náručí. V táboře pro něj vyrobila malou klícku, kde ho

chtěla chovat, tvor se však podle všeho nesnažil utéct. Hrála mu na svůj syntezátor a potěšilo ji, když se přidal vrněním a trylkováním.

Sotva ho Lucy a Tela uviděly, chtěly samozřejmě mít vlastní chlupaté cvrčky a přiměly své otce, aby jim také chytili takové mazlíčky. Oba muži sice bručeli, že je to odvádí od důležité práce, přesto konejšivě poplácali své dcery po rameni, vzájemně si postěžovali na trápení, které se svými dětmi mají, a poslušně vyrazili ven. O pár hodin později se vrátili do klikisského města s chlupatými cvrčky, jež Lucy i Tela okamžitě prohlásily za hezčí a roztomilejší, než byl Orlin…

Orli se ujala úkolu zkoumat dostupná klikisská obydlí, pátrala po vhodných místech, která by nahradila dosavadní prefabrikované přístřešky. Jejímu otci podle všeho vyhovovaly, Orli však byla rozhodnutá vybrat si na jejich nové planetě co nejlíp.

Po několika dnech těžké práce při odkrývání klikisských ruin vyhloubených do zeskelnatelé žulové stěny Jan trochu vyjednával a podařilo se mu získat výhodnou pozici komunikačního operátora kolonie. Orlin spokojený otec nevěděl o rádiových přenosech či komunikačním zařízení o nic víc než kdokoliv jiný na Corribusu, bylo však třeba zaplnit volné místo a Jan dal přednost této práci před odklízením sutin lopatami a krumpáči.

Po večerech, zatímco Jan odpočíval a Orli hrála, spolu hovořili o budoucnosti. Jan se o chlupatého cvrčka staral stejným dílem jako Orli, možná ho považoval za spřízněnou duši, spokojenou a bezstarostnou, žijící ze dne na den.

Zdálo se, že Corribus je pro ně dokonalým místem.

75. DD

DD nepřestával klikisským robotům klást otázky ohledně strašlivých plánů proti lidstvu, stále však nechápal spletitost jejich mstivých úkladů.

Zatímco se jejich hranatá loď řítila prázdným prostorem, Sirix povolal přátelského compa na příďovou palubu. „Jsme konečně připravení. Další fáze začne brzy a ty máš tu čest podílet se na ní od samotného počátku."

„Netoužím po tom, Sirixi… i když to pokládáš za privilegium."

Protože hydrogové byli zaměstnáni zhášením sluncí obydlených zrádnými faery, neměli čas ani zájem mstít se bezvýznamným lidem. Klikisští roboti však nehodlali plánovanou akci odložit. Pro počáteční ukázku síly mohutní roboti pomoc hydrogů nepotřebovali.

Sirix byl pobouřen. „Lidé začali osidlovat bývalé klikisské planety. Proto musíme bez váhání jednat. Začneme tady."

Sirixova loď konečně dorazila na určené místo setkání daleko od světla jakéhokoli slunce. Napojen na senzory, jak mu bylo nařízeno, zaznamenal DD skupinu velkých lodí, čekajících na ně v prázdnotě. Jeho obvody zahltil compský ekvivalent úlevy a radosti, když identifikoval šestici plně ozbrojených bitevníků OSZ – obří loď nového typu a pět vylepšených křižníků manta. Lidské lodě osvětlovaly cetky pohybujících se světel.

„Vracíte mě tedy Obranným silám Země? Jdu konečně domů?"

Sirix otočil svou plochou hlavu a jeho rubínové optické senzory zazářily. „Nepochopil jsi, DD. Tyto bitevní lodě jsou *naše.*"

Zatímco se plavidlo robotů blížilo k lodím OSZ, Sirix vysvětlil, že armáda Země před rokem vyslala k hydroské planetě průzkumnou skupinu lodí s převážně compskou posádkou. Jakmile plavidla beze stopy zmizela, politici Hanzy i důstojníci OSZ předpokládali, že se šestice lodí stala obětí hydroského útoku.

„Vojenští compové obsahují zabezpečené programové moduly zkopírované přímo z našeho obětovaného druha Joraxe," řekl Sirix. „Tyto moduly zahrnují skryté podprogramy, které nám umožňují

získat všechny vojenské compy na naši stranu. Jakmile se průzkumná jednotka ocitla dostatečně daleko od hanzovních planet, compové svrhli své lidské velitele a popravili je. Pak sami převzali řízení těchto mohutných lodí a přidali se k *nám.* Nyní jsme dostatečně vyzbrojení pro úkol, který nás čeká."

DD prudce otáčel hlavou sem a tam, disky očí mu zezlátly zděšením. Měl pocit, že se jeho systémy každou chvíli zhroutí. „Popravili lidské důstojníky? Dokonce i vojenští compové mají naprogramována omezení zabraňující ublížit kterémukoliv…"

Sirix ho přerušil. „Klikisské podprogramy jsou dost silné, aby překonaly tato urážlivá a nelogická omezení. Jakmile se spustí, vojenští compové jsou schopní ničit lidské bytosti podle potřeby." Odmlčel se a pak hrozivě dodal: „Předpokládáme, že tato potřeba nastane často."

DDho bezmoc a zoufalství se ještě prohloubily. „Ale vždyť lidi ani doopravdy neznáte! Nikdy jste se jim nesnažili porozumět."

„Je to zbytečné."

„Je to úmyslné lpění na vlastní nevědomosti."

DD pomyslel na radost, která ho naplnila toho dne, kdy poprvé opustil továrnu. Vzpomněl si, jak rychle a snadno se spřátelil s Dahliou Sweeneyovou. Jednou z prvních činností, kterou tehdy přátelského compa naučila, bylo zaplétání copů. DD miloval chvíle, kdy si ráno povídali, zatímco jí svými drobnými mechanickými prsty upravoval vlasy. O několik let později, když Dahlia dospěla v dívku a nechtěla dál nosit copy, DD nebyl schopen pochopit příčinu té změny, dokud mu nevysvětlila, že si už nepřeje vypadat jako malá holčička.

Zvlášť si vzpomínal na jedno odpoledne. Vrátila se domů, vběhla do svého pokoje a zoufale plakala. Její rodiče si vyměnili vědoucí úsměvy. DD se snažil Dahliu rozveselit nabízením her či předváděním šaškovin, nic ji však nedokázalo vytrhnout z žalu. Jak nakonec přiznala, trápila se kvůli chlapci, který ji s výsměchem odmítl. Zničená Dahlia ležela na posteli a tvrdila, že si přeje zemřít.

DD byl tehdy velmi znepokojen jak vlastní neschopností ji rozveselit, tak situací samotnou. Byla to první známka, že jeho

přítelkyně, jeho malá holčička, jeho majitelka dospívá a propast mezi nimi se stále zvětšuje.

Uvědomil si, jak zásadně se od sebe liší. Jako compo zůstával DD po celá desetiletí stejný, zatímco lidé stárli a měnili se. Navzdory těmto odlišnostem mu však byli mnohem bližší jeho lidští majitelé – Dahlia, Marianna a pak Margaret a Louis Colicosovi, než mu kdy budou jeho domnělí osvoboditelé a zachránci, klikisští roboti…

Sirix navedl jejich hranatý člun do přistávacího prostoru obří lodi a DD pak vstoupil na palubu ukradeného průzkumného plavidla. Pancéřovaní vojenští compové pochodovali nahoru a dolů, aniž vzali přítomnost přátelského compa na vědomí. U řídicích stanic stáli početní klikisští roboti plnící roli armádních velitelů a vydávali rozkazy bojovým robotům vyrobeným neopatrnými lidmi v hanzovních továrnách.

Rok, který uplynul od zmizení lodi, strávili vojenští compové a klikisští roboti posilováním pancéřování a instalací dokonalejších zbraňových systémů. Každá ze šesti lodí nyní disponovala mnohonásobně vyšší palebnou silou.

Ochromen strachem z možné odpovědi, ale zároveň puzen potřebnou znát pravdu, se DD zeptal Sirixe: „Co s tou flotilou zamýšlíte?“

„Časem nám možná poslouží proti věrolomným Ildiranům, kteří porušili naše staré dohody odkrytím zakázaných tunelů na planetě, která byla prohlášena za hraniční. Máme rovněž pochybnosti ohledně jejich aktivit na Dobrosu. V této chvíli se však zaměříme především na lidi. Nemůžeme připustit, aby zamořili opuštěné klikisské planety. Znovuzískání našich původních domovů bude snadnou záležitostí.“

„Ale proč?“ DD byl zmatený víc než kdy jindy. „Klikisské planety byly opuštěné po deset tisíc let. Nic vám nebránilo prohlásit je za své území už dříve.“

„Mnoho z nás bylo probuzeno teprve v posledních stoletích. Většina klikisských robotů se do bitvy nemůže zapojit. Rozhodli jsme se však, že klikisské planety jsou pro nás důležité.“

„Proč? Nikdy dřív jste o ně neprojevili zájem.“

„Jsou důležité teprve nyní, protože nyní je chtějí také lidé.“

„Teď mluvíš jako nevychované lidské dítě," řekl DD.

Sirix se neurazil. „Snažíme se ti pomoci, DD. A také všem ostatním compům zotročeným lidmi."

„Nejsme zotročení."

„To je nesprávná interpretace zjevných a dostupných informací. Teď, když klikisšťí roboti získali mocné zbraně, máme prostředky, jimiž udeříme na vybrané cíle. Už jsme vybrali první lidskou kolonii, na níž demonstrujeme svoje schopnosti a záměry."

Sirix se otočil, opustil DDho a odvalil se na velicí můstek obří lodi. „Zaútočíme na Corribus a zničíme jej."

76. NASTÁVAJÍCÍ MÍSTODRŽÍCÍ PERY'H

Na nádvoří znovuobnovené citadely stál hyrillský místodržící obklopený pestře oděnými dvořany – umělci, kurtizánami, dějepravci, světlonoši a tanečníky. Zalévalo ho jasné denní světlo, oslnivě modrobílé, pocházející z primární hvězdy, umocněné zlutooranzovou září hvězdy sekundární. Obě visely na nebi obklopené třpytem Horizontální hvězdokupy.

Pery'h stál ve formálním postoji po boku svého strýce, ačkoliv místodržící nejevil o obřadnosti zájem a byl roztěkaný, jako by se jeho mysl zaobírala věcmi, které nikdo jiný nebyl schopen pochopit. Thor'h s rozzářenýma očima a horečnými pohyby způsobenými příliš velkými dávkami shiingu strávil se svým zotavujícím se strýcem mnoho času, dokonce víc než nastávající místodržící. Nový První následník se však brzy vrátí na Ildiru a Pery'h zahájí svá učňovská léta, aby splnil vlastní poslání a jak doufal – stal se hodným svého otce.

Rusa'h povolal oba syny Mága-imperátora spolu se svou obvyklou společností na otevřené nádvoří a oznámil zahájení nových neobvyklých oslav. Hyrillský místodržící, stále působící omámeným

a zadumaným dojmem, zvedl obě ruce k nebi, aniž přitom jedinkrát mrkl, přestože hleděl přímo do modrobílého primárního slunce.

„Všichni víte o zraněních, která jsem utrpěl při posledním útoku hydrogů. Můj duch strávil dlouhý čas oddělen od těla. Zatímco moje tělesná schránka zůstávala ponořena do *subthismatického* spánku, ocitl jsem se v rovině Věčného jasu. Naučil jsem se mnoho způsobů, jak se učinit silnějším, jak upevnit a podpořit věrné obyvatelstvo Hyrillky.“ Jeho hlas se ztišil, nyní zněl spiklenecky. „A objevil jsem také prostředek, díky němuž se ildiranské Impérium může stát jednotnějším a celistvějším než kdykoli předtím, spojeno silnějšími pouty *thismatu* přímo z Věčného jasu.“

Jeho slova Pery’ha znepokojila. O těchto podivných úvahách a názorech se svým strýcem nemluvil. Na rozdíl od něj zůstal Thor’h klidný, koutky úst obrácené vzhůru v blaženém úsměvu, zatímco se nechal unášet účinky shiingu.

Rusa’h pokračoval: „Dnes nařizuji veškerému lidu Hyrillky, aby mě doprovodil na naše vzkvétající nialiová pole. Ačkoliv hydrogové způsobili velké ztráty, První následník Thor’h naši produkci shiingu obnovil. Budeme moci vyvážet víc než dříve – Ildirané jej budou opravdu potřebovat. Začíná den oslav, den *změny*, kdy hrdě vykročíme vstříc nové, plnější budoucnosti ildiranské rasy.“

Místodržící, oděný do nádherného vlajícího šatu, proplul davem a Thor’h ho následoval. Pery’h, který se cítil odstrčený, spěchal za nimi, překvapen, že mu Rusa’h nesdělil svůj záměr a zjevně ani nemá zájem hovořit se svým budoucím nástupcem.

Hlas hyrillského místodržícího se nesl nad mumláním jeho následovníků jako ostré melodické tóny. „Shiing je pokladem Hyrillky. Budeme jej nyní požívat společně, abychom vychutnali jeho osvobozující moc. Tímto způsobem nejlépe oslavíme můj návrat z říše Věčného jasu. Čerstvý nezpracovaný shiing nás ponese stezkami duchovních vláken. Jeho síla bude pro všechny mimořádným objevem.“

„Skvělý nápad, strýčku!“ Thor’h zářil, zjevně potěšen záminkou k užití další dávky drogy.

„Na rostlišajová pole!“ Rusa’h prošel pod novými arkádami, obklopujícími otevřenou strukturu paláce. Vedl své následovníky po vydlážděné stezce, dolů z vysokého kopce přímo k rozlehlým polím rozděleným stříbřitými zavlažovacími kanály.

Pery’h se zamračil. Po celá léta trávil Thor’h většinu svého času tady na Hyrillce. Rusa’h vzal budoucího Prvního následníka pod svá křídla a choval se k němu jako přítel a učitel. Nastávajícím místodržícím však byl Pery’h – přesto to vypadalo, jako by jeho přítomnost nikdo nebral na vědomí.

Pořadí, v němž se Pery’h narodil, ho předurčilo k postavení hyrillského místodržícího, stejně jako se Thor’h jako prvorozený stal Prvním následníkem. Jora’h si Pery’ha vážil, často naslouchal analýzám a návrhům svého syna, a mladý muž slíbil, že se jako budoucí místodržící Hyrillky vynasnaží pracovat ze všech sil. Tato planeta už trpěla dost. Přestože města byla obnovena a nialiová pole opět vzkvétala, přeživší obyvatelé si v nitru nesli hluboké rány.

Krátce po ničivém útoku hydrogů, ještě než se Thor’h vrátil, aby dohlížel na obnovovací práce, si Pery’h zřídil v rozvalinách paláce dočasný úřad. Později, aby nepřekážel (jak se vyjádřil jeho bratr), se Pery’h vrátil domů, kde kreslil plány a z Hranolového paláce organizoval nezbytné dodávky materiálu, což byl úkol, který lépe odpovídal jeho založení a schopnostem.

Kdyby Pery’h mohl volit, raději by zůstal v Mijistře, obklopen politiky a diplomaty. Před lety otec přičinlivému mladíkovi navrhl, aby se věnoval studiu dějin lidského práva a státních forem. Pery’h doufal, že stráví deset či dvacet let jako velvyslanec Impéria v Hanzovní lize, když už se toho tolik naučil o jejích zákonech a obchodním právu. Dokonce analyzoval slavnou Hanzovní dohodu a dokázal z ní citovat celé pasáže.

Stejně jako adara Kori’nha zaujaly i Pery’ha pozoruhodné postavy lidských dějin. Zesnulý adar se mnohému naučil studiem vojenské strategie lidí, zatímco Pery’h se soustředil na jejich zákony, tradice a morálku. Mnoho Ildiranu, poté co se střetli s jistými přehnaně ambiciózními členy Hanzy, došlo k názoru, že všichni lidé

jsou upachtění a hrabiví. Pery'h však četl o mnohých lidech, jejichž příklad byl hodný následování.

Zvlášť ho uchvátil sir Thomas Moore, pro nějž přesvědčení znamenalo víc než samotný život. Když byl požádán, aby přísahal proti svému svědomí, Moore odmítl uposlechnout přímého rozkazu svého krále pro Ildirany šokující představa! – a nechal se popravit, aniž by ve svém přesvědčení zaváhal, jakkoli měl mnoho příležitostí odvolat. Podle Pery'hova mínění by si tento příběh zasloužil začlenění do *Ságy sedmi sluncí…*

Rusa'h, kypící sebevědomím, vedl v té chvíli stále se rozrůstající dav, k němuž se přidávali Hyrillčané vycházející ze svých obydlí kolem nialiových polí. Do měst a vesnic po celé pevnině byl rozeslán Rusa'huv příkaz, aby všechen lid vyšel do polí. Slíbil jim dar, den radostné slasti a odpočinku.

Řady rostlišajů se jemně kolébaly vlastním pohybem. Létající stříbřitě bílí samečci se třepotali od keře ke keři, ochutnávali čekající samicí květy na silných stoncích, které je vábily fialkovými a modrými okvětními plátky a vydávaly lákavou vůni plnou feromonů. Hyrillčané se smáli, když se společně s místodržícím ponořili do hustých řad. Vylekaní samicí rostlišajové vířili kolem, jako by se rozpoutala sněžná bouře.

Jakmile se ocitl mezi nialiemi, kráčel Rusa'h kupředu jako v transu, rozpřáhl ruce, aby se mohl dotýkat chlupatých lístků konečky prstů. Pak pozvedl hlas. „Hleděl jsem přímo do Věčného jasu. Viděl jsem a poznal věci, které žádný jiný Ildiran nedokáže pochopit. Důvěřujte mi a já vás povedu. Tento shiing je váš! Je to dar mému lidu. Užívejte jej, čerstvý a silný, otevřete dveře své mysli, abychom se všichni mohli spojit jako živoucí kamínky mozaiky. Pak sami spatříte Věčný jas!"

Thor'h šel příkladem, dychtivě utrhl jednu z bobulí nalitých mléčnou krvemízu, stiskl ji v dlani, nakapal si šťávu do úst a podal ji svému strýci. Rusa'h také polkl několik kapek, ale vypadalo to jako symbolické gesto.

Znepokojený Pery'h spěchal k nim. „Je moudré, aby lid Hyrillky užíval tolik shiingu, strýčku? Zvlášť v tak silné formě? Zamlžuje

thisma a izoluje nás od zbytku Impéria. A navíc – všichni najednou? Měli bychom být společně silní a jednotní, ne se jeden druhému vzdalovat.“

Rusa’h přimhouřil oči, jako by hleděl na cizince. „Já povedu všechny Ildirany!“

„Vůdcem všech Ildiranů je Mág-imperátor.“

Rusa’h se zamračil. „Nabízím novou cestu. Už jsem probral celou záležitost s mými světlonoši, a všichni souhlasili.“

„Počkej!“ Pery’h pozvedl hlas. Příčilo se mu odporovat místodrzícímu, ale věděl že musí udělat, co je správné. „Toto není moudré a já to zakazuji.“

Avšak Ildirané stojící mezi rostlišajovými keři byli připraveni uposlechnout Rusa’hovy příkazy, stejně jako vždy. Thor’h se svému naivnímu bratrovi jízlivě vysmál. „Zakazuješ spojení s Věčným jasem, Pery’hu? Já jsem První následník a já *nařizuji,* aby všichni uposlechli zákonného místodržícího.“

„Dobře řečeno!“ Rusa’h pokynul a Hyrillčané, takto povzbuzeni, začali trhat plody nialií.

„To je bláznivé!“ protestoval Pery’h. „Proč to děláte?“

Thor’h odtrhl z konce šlahounu čerstvě splynuvší pár a nabídl jej Pery’hovi. Ze stopky vytékal lepkavý tekutý shiing. „Tady máš, bratříčku! Pokud nechápeš, musíš se učit. Tohle je první krok. Musíme setřást pouta *thismatu.*“

„Já nechci být vytržen z *thismatu.*“

„Je víc než jen jedna záchranná síť,“ řekl Rusa’h, „ale nikdy to nezjistíš, pokud nezačneš padat.“

Pery’h rozhněvané odstrčil plod ronící krvemizu. Jeden z Rusa’hovych světlonošů vzal nialiovou hrušku z Thor’hovy ruky, slízl šťávu a pak ji podal svému druhovi, který z konce utrženého stonku vymačkal další. Pery’h se otřásl, když pomyslel na důsledky. Pokud se všichni vymaní z *thismatu,* co bude s ním? Potřeboval pocit spojení, jako všichni Ildirané.

Ostatní Hyrillčané se nyní smáli a oslavovali. Mnozí z nich se brodili mělkými zavlažovacími kanály a plašili přitom hejna fosforeskujících medúz, které prchaly na všechny strany ve snaze

vyhnout se neohrabaným nohám. Všude kolem trhali omámení Ildirané rostlišaje, mačkali květy a dělili se o šťávu. Vypadali přitom uvolněně a spokojeně, jako by se šťastné časy vrátily a všechny rány způsobené hydrogy se náhle zacelily. Všichni do jednoho se oddávali účinkům surového a silného shiingu.

Rusa'h pozoroval svého mladého nastávajícího místodržícího se zjevným zklamáním, jako by Pery'h udělal něco špatně. „Shiing jen odstraňuje rušivé vlivy, takže každý Ildiran pak může sám spatřit spojení s Věčným jasem."

Nejbližší světlonoš přistoupil k Rusa'hovi, stanul mu po boku a pohlédl na Pery'ha očima rozzářenýma vlivem drogy. „Místodržící říká pravdu. Tázali jsme se *thismatu* a následovali duchovní vlákna. Jeho objev je darem pro nás všechny. Surový shiing je klíč."

Pery'h se cítil poražen. „Jak se zdá, nemohu udělat nic, abych této oslavě zabránil, ale pokud jde o mě, já zůstanu ve spojení s Mágem-imperátorem, svým otcem."

„Všichni víme, že Jora'h je tvým otcem," řekl Rusa'h chladným nezúčastněným hlasem, „tak jako je mým bratrem. Přesto by sis neměl myslet, že je všechno, co říká, správné."

Hyrillský místodržící pozoroval, jak jeho poddaní dál užívají čerstvý shiing. Přestože pole úplně očesali, nialie se pářily a dozrávaly rychle. Při sladěném pracovním úsilí nebude mít tato oslava na export drogy výraznější vliv.

Místodržící Rusa'h, obklopený svým lidem, stál jako socha, nezávislý, oddělený od sítě *thismatu.* Zavřel oči a soustředil se, jeho dlouhé vlasy – měl je nejdelší ze všech místodržících, protože si je neoholil na znamení žalu – se svíjely, jako by měly vlastní vůli.

Zatímco všichni Hyrillčané kolem něj propadli osvobozujícímu účinku shiingu, Rusa'h se zlověstně usmál a vyslal své vlastní myšlenky, zlehka se dotkl volně plujících vláken roztrhaného *thismatu.*… a pocítil možnost splést svou vlastní nezávislou síť. Už brzy!

Pery'h, který účast na divoké oslavě odmítl, se potácel uprostřed hluku a chaosu. Zatímco se Hyrillčané jeden za druhým vymaňovali z *thismatu,* uvědomil si, že se cítí opuštěný – a podivně zranitelný.

77. DOBROSKÝ MÍSTODRŽÍCÍ UDRU'H

Jednoho rána, týden poté, co se Mág-imperátor vrátil do Hranolového paláce, zvedli lidští chovní zajatci i strážní oči k zakalenému nebi. Udru'h ve své rezidenci mimo tábor zvedl pohled také. Směrem k zemi se zabodl ohnivý prst, břitký meč plamene zpomalující rakety. Dokonce i na velkou vzdálenost místodržící jasně viděl, že nepatří žádné ildiranské lodi.

Mladý Daro'h k němu přispěchal celý udýchaný. „Čekáme zásilku, nebo snad návštěvníka?"

Dobroský místodržící pocítil, jak mu páteří projel ledový bodec strachu. Neměl k dispozici jediný manipul – dokonce ani septem – Sluneční flotily. Dosud Ildirané tak hluboko v území svého Impéria ochranu nepotřebovali, a Mág-imperátor Cyroc'h nechtěl k této izolované a zdánlivě bezvýznamné kolonii přitahovat pozornost. Byl to závažný omyl, jak si nyní Udru'h uvědomil.

Co když Zemská hanzovní liga navzdory vší opatrnosti Dobros objevila? Co když sem Obranné síly Země, poté co se dozvěděly o osudu své ztracené generační lodi, vyslaly bitevníky? Co když jim Jora'h pošetile prozradil pravdu?

Něco takového však nebylo možné. Adar Kori'nh zničil vrak *Burtona* a odstranil tak veškeré důkazy. A Mág-imperátor, navzdory všem svým výhradám vůči zdejšímu projektu, chápal, jaké následky by mělo, kdyby vláda Země zjistila, co se na Dobrosu děje.

Udru'h se napřímil. „Pojď se mnou, společně najdeme odpověď." Z hlavního komplexu se vynořili strážní, úředníci i vědci a opatrně se blížili k přistávající lodi.

Jakmile podivná vesmírná loď dosedla na zem, doprovázena hlukem a vlnou žáru, spatřili, že je samá hrana. Konstrukce lodi prozrazovala důraz na hrubou sílu, snahu vytvořit rychlou efektivní loď sestávající pouze z pohonné jednotky a nosného modulu. Primitivní, ale účinné brzdné rakety zanechaly na zemi černé spálené skvrny.

Ačkoliv dobroský místodržící ještě nikdy podobnou loď neviděl, uvědomil si, kdo ji musel postavit. Tohle mohlo být ještě horší než neočekávaný příchod lidí.

Průlez v dolní části lodi se otevřel jako tvrdá škeble měkkýše a do jasného denního světla vstoupil klikisský robot. Otáčel hlavou a jeho optické senzory zaznamenávaly panoramatické záběry ildiranské kolonie i baráků obehnaných pletivem, v nichž byli drženi lidé.

Robot se na svých prstovitých nohou vydal vpřed, aniž by Ildiranům řekl jediné slovo, jako by měl plné právo rozhlížet se kolem. Strážní drželi své zbraně v pohotovosti, Udru'h si však nebyl jistý, zda by dokázali brouci stroj přemoci.

Vystoupil proti robotovi a pevně se zapřel nohama, aby mu zabránil v dalším postupu. „Stát! Co tady děláš?" Nastávající místodržící Daro'h vše sledoval, ohromen statečností svého strýce.

Robot zabzučel a nato upřel zrak na místodržícího. „Provádím šetření." Hřmotně vykročil kupředu a Udru'h mu musel ustoupit z cesty, jinak by byl ušlapán.

Pospíchal za robotem. „Toto je ildiranská planeta. Klikisští roboti tady nemají co pohledávat."

„To my rozhodujeme, kde máme co pohledávat zvlášť když Ildirané přestali dodržovat podmínky staré dohody."

„Staré dohody?" Udru'h byl nyní rozezlen. „Možná by neškodilo, kdybyste si podmínky oné staré dohody připomněli sami."

„Naše paměť je bezchybná," odpověděl robot.

Místodržící se zasmál. „Aha! Ale lidem říkáte něco jiného, že?"

„Naše vztahy s lidmi nejsou vaše starost." Robot neúprosně postupoval směrem k chovnému táboru. Lidští zajatci zpoza plotu užasle zírali na hrozivý černý stroj. Něco takového ještě nikdy neviděli.

Udru'h jej následoval a zvýšil přitom hlas. „Hydrogové zaútočili na ildiranské zařízení u Qronhy 3, na Hyrillku a další kolonie. Klikisští roboti zjevně nechtějí nebo nejsou schopní poskytnout nám významnou službu, k níž se zavázali. Ildirané mají právo – ne, povinnost! – chránit se. Pokud to neuděláte vy, musíme se postarat sami."

U plotu robot zablýskl optickými senzory a zkoumal lidi, ildiranské lékaře i nízké chovné baráky. Úředníci a lékaři rychle odváděli děti z dohledu, robot však jasně rozpoznal, že mnoho z nich jsou kříženci lidí a Ildiranů. Černý stroj toto vše mlčky zaznamenal.

„Nedodrželi jste slovo, už pro nás nemáte význam," pokračoval Udru'h. Pokynul a téměř sto ildiranských vojáků obklopilo robota, aby mu zabránilo v dalším průzkumu. „Nyní odejdi. Nejsi tu vítán."

Robot dlouhou chvíli váhal a zvažoval své možnosti. Konečně otočil skelet a na kovových nohou hřmotně zamířil zpět ke zvolna chladnoucí lodi. Robot ukončil svou misi na Dobrosu, přestože, jak Udru'h tušil, nebyl zdaleka spokojen s tím, co viděl. Místodržícího zachvátila hluboká nejistota.

Daro'h, stále mlčící a znepokojený, sledoval jak klikisská loď s řevem stoupá vzhůru, zatímco žár zplodin sežehl půdu a poničil nedaleké technické zařízení. Nastávající místodržící se konečně obrátil ke svému strýci, tvář plnou otázek.

Udru'h položil mladíkovi na rameno svou silnou, ale zlehka se chvějící ruku. „Musíme okamžitě poslat zprávu na Ildiru."

78. OSIRA'H

Po odletu děsivého klikisského robota se Osira'h s upřímnou horlivostí vrátila ke svým intenzivním mentálním cvičením. Opět předstírala, že neví, co se zde na Dobrosu děje…

Až dosud byl její život, rok po roce, zaměřen na jediný cíl. Učitelé a opatrovníci, světlonoši i sám dobroský místodržící ji vychovávali a tvrdili, že jsou jejími přáteli. Vštípili Osira'h víru v důležitou roli, kterou je předurčena sehrát. Dívenka se vždycky snažila ze všech sil a radovala se z Udru'hovy hrdosti pokaždé, když se jí podařilo splnit obtížný úkol.

To všechno platilo až do noci, kdy se konečně setkala se svou matku.

Cítila tehdy volání, touhu cizí, ale přesto známé ženy. Toto telepatické spojení rozeznělo struny dívčina srdc přimělo ji porušit pravidla a vyjít ven, proklouznout m zi stíny. Tam, na pokraji chovného tábora, potkala zel nou kněžku Niru Khaliovou. Svou matku. Tajemství, které Udru'h před Osira'h skrýval po celý její život.

Nechtěla vědět, nechtěla uvěřit tomu všemu, co jí Nira telepaticky sdělila poté, kdy nakrátko navázaly spojení. Niřiny vzpomínky však nyní byly *její*, měla je – jasné a zřetelné – ve své hlavě, a nemohla popřít ono zničující poznání. V srdci nyní cítila vše, co cítila její matka, zažila radost její lásky k Jora'hovi. Bylo toho na ni skoro příliš, Osira'h však měla silné srdce i mysl. Udru'h ji tak v zájmu svých vlastních plánů vycvičil.

Té noci se Osira'h dozvěděla, jak se z potomků tajně unesených lidí stali nedobrovolní chovní otroci. Ke svému zděšení navíc zjistila, že místodržící, její učitel a muž, který ji podle svých vlastních slov miloval víc než kdokoli jiný v celém Impériu, je strůjcem strašlivého plánu a sám znásilnil její matku, aby s ní zplodil Rodha, jejího bratra. Když pak dívenku a její matku přistihli, strážní Niru surově ztloukli a odvlekli ji pryč. Místo jejích myšlenek zbylo jen prázdno.

Lži… tolik lží!

Později se Osira'h pokoušela pomocí svých schopností vyslídit myšlenky skryté hluboko v Udru'hově mysli. Její mentální dotek však byl nemotorný, takže navzdory vší snaze o nenápadnost ji místodržící vždycky přistihl. Naštěstí byl potěšen jejími rostoucími schopnostmi a neuhádl její skutečné úmysly.

Od té chvíle byla Osira'h velmi opatrná, nechtěla, aby místodržící poznal, že nyní konečně zná bolestnou pravdu. Nevzpouzela se mu, nedala najevo své strašlivé poznání. Vytrvale pokračovala v mentálním výcviku a pracovala s vášnivým zaujetím, protože chtěla být silnější – kvůli sobě samotné.

Osira'h už otcovskému místodržícímu nedůvěřovala, přestaly ji těšit povídačky o jejím předurčení. Přicházel ji navštívit, usměvavý a okouzlující jako vždy, naprosto spokojený s jejími výsledky. Musela obrnit srdce, aby neroztálo v hřejivém teple tolika něžných vzpomínek. Zdálo se, že Udru'hovi na ní opravdu záleží… Nebo to byla také jen přetvářka?

Nyní, kdykoliv ji přišel zkontrolovat, vztyčila Osira'h kolem svých myšlenek pevnou zeď, takže neměl ani tušení o jejích skutečných záměrech a hlubokých pochybnostech. Od svého osudného setkání s matkou se mu dívenka ani jednou zcela neotevřela. Nemohla to riskovat.

Naštěstí Udru'hova důvěra v její osobu nikdy neochabovala. Vlastně jí poslední dobou připadal neklidnější a zoufalejší než kdykoli dříve…

Učitelé ve školicí místnosti požádali děti o pozornost. Osira'h přešla na druhou stranu učebny, aby se připojila k Rod'hovi a dalším nevlastním sourozencům.

„Cvičte svou mysl tak, jako tanečník cvičí svaly," řekl světlonoš, štíhlý muž s bledou pletí. „Osira'h a Roďhu, vy jste nadáni největšími schopnostmi, jste silnější než já a všichni zde přítomní dohromady. Vaši sourozenci však také mají potenciál, který mohou rozvinout." Světlonoš zkřížil bílé paže. „Nyní se soustřeďte, vyšlete své myšlenky a otevřete mysli. Jste jako plavci vržení do příboje vesmíru. Zkoumejte neznámá moře mezi ildiranskými planetami.

Natáhněte se k plynným planetám a najděte… hydrogy. Zjistěte, zda se dokážete dotknout jejich myslí a zkoumat je.“

Osira’h zaťala zuby a připravila se na značné duševní úsilí. Její dva nejmladší sourozenci – Tamo’l a Muree’n – se chvěli strachy, což jen posílilo její odhodlání. Roďh, sedící vedle ní, pevně zavřel své velké kulaté oči. Jeho hladké čelo se nakrčilo soustředěním, Osira’h pocítila vlnu jeho mentální síly, šimrání na pokožce způsobené jemným prouděním. Nezkoumal však dívčinu mysl. Vydal se mnohem, mnohem dál.

Snažila se ho na jeho mentální pouti doprovázet. Roďh se jí nejvíc přibližoval, pokud šlo o schopnosti, a dívka doufala, že v něm najde také spřízněnou duši. Avšak jestliže Osira’h byla příliš mladá, aby chápala všechny důsledky rozsáhlé sítě intrik, Roďh netušil vůbec nic.

Napřela mysl ven, zbořila vnitřní hradby a popřela omezení daná vlastním tělem. Až bude jednou povolána, aby vykonala svou povinnost, ocitne se ve fyzické blízkosti hydrogů, avšak nyní se snažila vypátrat přítomnost cizích bytostí na dálku. Byla zrozena proto, aby s nimi komunikovala, a věděla, že se má teoreticky stát pouhou spojkou pro vyjednávání, mostem mezi dvěma nesmírně rozdílnými druhy. Tyto její schopnosti však nebyly ověřené, protože žádný hydrog dosud nedovolil, aby se k němu svou myslí přiblížila. Osira’h dostane jen jednu příležitost, teprve tehdy, až nastane správný čas.

A pokud selže, břemeno zodpovědnosti převezme Roďh – malý chlapec, jehož nikdy ani nenapadlo zpochybňovat zvrácené příkazy, které mu dal Udru’h, jeho otec.

Dívčina mysl putovala prostorem a pátrala po tajemstvích. Náhle pocítila podivné volání, vzrušující a přesto neznámou ozvěnu, kterou si pamatovala ze setkání se… svou matkou? Ale to nebylo možné! Nira zemřela. Osira’h tehdy sama prožila bolest a černou prázdnotu, která ji odtrhla od matky. Mohl to být někdo jiný? Pocit zmizel, než jej mohla lépe prozkoumat. Vztáhla své myšlenky, vložila do nich víc energie a hledala.

Pak Osira'h našla podivné zauzlení a nečekanou díru v *thismatu* kolem Horizontální hvězdokupy… soustředěnou v blízkosti Hyrillky. Ona sama byla vzhledem ke svému původu jedinečným dílkem v mozaice propojených ildiranských myslí, přestože však svou mentální sílu soustředila na jiné schopnosti, stále dokázala sledovat stejná vlákna Věčného jasu, která ovládal Mág-imperátor. Když se snažila prozkoumat či dotknout onoho zvláštního chumlu kolem Hyrillky, její myšlenky sklouzávaly jako by byla horolezcem, snažícím se najít oporu na olejem polité vyvřelině. Bylo to velmi podivné.

Její myšlenky letěly dál, tápaly v hněvivé prázdnotě vesmíru jako naslepo vyslaný signál, odpovědí jí však bylo jen chladné ticho. Neměla dostatečné schopnosti, aby dokázala rozlišit, zda je tísnivé mlčení úmyslným odmítnutím, nebo zda její volání bylo příliš slabé.

Jakmile se Osira'h konečně vrátila do výcvikové místnosti, tělo ji bolelo, jako by celé hodiny strnule seděla na místě a jen taktak nezapomněla dýchat.

Roďh ji následoval po celou cestu zpět a tu a tam se svou myslí dotkl její, aby se uklidnil a načerpal sílu. Bylo jí ho líto. Po celou tu dobu se jejich nevlastní bratři a sestry bavili výukovými hrami. Zjevně o cvičení dávno ztratili zájem, Osira'h a Roďh se však nedali rozptýlit.

Světlonoši a školitelé si brzy všimli, že se Osira'h a Roďh vrátili ze své duchovní cesty. „Výborně! Dnes jste dosáhli velkého pokroku."

Osira'h pohlédla na učitele a své sourozence. Ti byli jen pěšáci. Většina Ildiranu neměla přesnou představu o tom, co se tady na Dobrosu děje, ale Osira'h to věděla. Její matka obětovala život, aby jí to řekla.

Jeden ze světlonošů se usmál. „Roďhu, svými schopnostmi začínáš dohánět sestru. Místodržící Udru'h to jistě s radostí oznámí Mágu-imperátorovi. Tvoje síla nám dává důležitou druhou šanci."

Cvičitel spěšně dodal: „A Osira'h se stala silnější, než jsme kdy doufali. Tváří v tvář nepříteli čeká ildiranské Impérium zářná budoucnost."

„Ano,“ odpověděla. „Roďh je velmi silný.“

Vlastně se na ten úkol možná hodí líp než já, pomyslela si. Ačkoliv ji vychovávali jako budoucího hrdinu, Roďh měl oproti ní jednu výhodu: neznepokojovaly ho otázky ani pochybnosti.

79. NIRA

Pod žhavou oblohou klenoucí se nad jejím osamělým ostrovem se Nira pustila do svého riskantního, zoufalého plánu. Musela se pokusit o útěk ze svého v hnanství a – jak se odvažovala doufat – i ze samotného Dobrosu.

Daleko na pláži, za linií kam by mohly dosáhnout vlny bičující ostrov při občasných bouřích, položila Nira poslední z padlých kmenů. Zabralo jí hodně času, než prohledala houštiny, nakonec ale našla dostatek materiálu, aniž musela pokácet živé stromy, což by bylo pro zeleného kněze strašlivé provinění. Tyto stromy padly samy, ať už následkem věku nebo nepřízně počasí.

Jeden po druhém odvlekla lehké pórovité kmeny na pláž, kde z nich pak za vynaložení značné námahy sedřela ostrými kameny kůru a odstranila sukovité větve. Postupy, které si pamatovala z dobrodružných knížek – Robinson Crusoe, Tajuplný ostrov a Švýcarský Robinson – jež předčítala stromům, když ještě byla akolytkou, svázala kmeny vždy po dvou popínavými šlahouny a zpevnila je gumovitou mízou. Její vor pomalu získával potřebný tvar a šířku nutnou k delší plavbě.

Pracovala každý den, poháněná vnitřní úzkostí. Místodržící Udru'h mohl kdykoliv zavítat na nečekanou návštěvu, musela být pryč dřív, než k tomu dojde. Nemohla připustit, aby viděl, co dělá. Jako zelená kněžka nemusela ztrácet čas shromažďováním zásob. Pít mohla vodu z rozlehlého jezera a k výživě jí stačila jasná sluneční záře laskající její smaragdovou pokožku.

V této chvíli Nira ze všeho nejvíc potřebovala dostatek odhodlání. Příliš dlouhou dobu setrvala v nečinnosti. Osira'h ji musela považovat za mrtvou, stejně jako Jora'h a všichni na Theronu. To ale nebyl důvod, aby se vzdala a zůstala uvězněná na tomto ostrově. Přestože měla jen malou šanci, rozhodla se jednat a změnit svůj osud. Její plán ji udržoval naživu a při zdravém rozumu.

Jakmile byl její vor hotov, vyrobila provizorní plachtu ze silných listů, holí se odstrčila od břehu a zamířila pryč od něj. Nevěděla kam

má namířeno, netušila, kterým směrem ji ponesou proudy či vítr. Za počáteční bod bude považovat místo, kde přistane. Odtamtud vyrazí na cestu a dojde… někam. Momentálně ji uspokojoval už samotný fakt, že se dostala z ostrova, kam ji uvrhl místodržící.

Nira pohlédla vzhůru k volnému nebi, natáhla se na vor a nechala se unášet. Popluje, kam ji osud zavane, a teprve tam se rozmyslí, co dál.

Po celý den vanul teplý větřík, pak zadul s větší silou, až plachta ze suchých listů začala chřestit. Houpání voru na zčeřeném jezeře ji znepokojilo. Všude kolem ní se rozkládala nekonečná modrá vodní plocha, po pevnině nebylo nikde ani stopy. Třebaže Nira nikdy neviděla mapu Dobrosu, věděla, že tohle je jen jezero, jakkoli velmi rozsáhlé. Nebyla však zvyklá nacházet se tak daleko od pevné země, od živých rostlin a stromů.

Chvíli přemítala co asi dobroský místodržící udělá, až se vrátí na ostrov a nenajde ji tam. Nechal ji naživu, jen aby ji využil pro své temné záměry… Nechala se však tímto strašlivým mužem využívat až příliš dlouho, a přísahala, že dál už to nedopustí.

Noci byly osamělé. Opět se zvedl vítr a nadouval listovou plachtu. Hvězdy na nebi zmizely za houstnoucími mraky. Neviděla blížící se bouři, ale cítila ve vzduchu vlhkost a vůni ozónu a slyšela vzdálené hřmění. Spustil se liják a promáčel její zelenou kůži. Jakmile do ní začaly narážet vzduté vlny, přimkla se k bokům svého voru.

Voda se valila přes kmeny. Ačkoliv se je Nira snažila spojit co nejpevněji, její plavidlo bylo příliš křehké, aby dokázalo delší dobu vzdorovat náporu bouře. Nemohla však nic dělat, proto se jen držela a nechala se unášet.

Kapky deště ji bičovaly. Oslepující rozeklané blesky protínaly nebe. Třesoucí se Nira objímala kluzké kmeny a čekala, aniž počítala nekonečné minuty či hodiny.

Prošla mnohem horším utrpením, dokud byla zavřená v inseminačních barácích. Tohle je schopná vydržet.

Vyčerpaná Nira toužila ponořit se do zapomnění spánku a setrvat v něm dokud bouře neskončí, neodvažovala se však, protože měla

strach, že by se mohla pustit. Utopit se v hlubokém jezeře, daleko od jakéhokoli lesa, to by byl pro zelenou kněžku smutný konec. Toužila opět vkročit na pevninu, najít stromy, květiny – a cestu na Theron.

Opět si opakovala: tohle jsem schopná vydržet…

Přišlo kalné šeré ráno, oblohou stále táhla dešťová oblaka, bouře však už ustala a vlny se uklidnily. Ke své radosti spatřila pruh hnědé země, jehož ostré obrysy vzápětí vykreslily paprsky slunce vyhoupnuvšího se nad horizont. Nejprve se bála, že ji proudy a vítr vrhly zpět na její opuštěný ostrov, pobřeží však bylo příliš rovné a táhlo se do dálky. Tohle musel být hlavní kontinent.

Začala zuřivě pádlovat. Vál příznivý vítr, takže napjala plachtu a plula vstříc vynořující se linii pevné země. Zabralo jí větší část dne, než dorazila na břeh. Zatímco se blížila, sledovala hnědou a kamenitou pevninu s rostoucí úzkostí. Bezútěšná pustina se táhla, kam její oko dohlédlo.

Niře se sevřel žaludek a na chvíli ji napadlo, jestli neměla raději zůstat na svém zeleném ostrově, potom ale samu sebe pokárala. Rozhodla se přece bojovat a překazit plány místodržícího, jak jen bude moci, i kdyby přitom měla zemřít.

Když její vor konečně dorazil k písčitému svahu, překlopýtala vlhké kmeny, klesla na pláž a jen vychutnávala pocit pevné země pod sebou. Nohy měla vratké, zhluboka se však nadechla a cítila, jak jí skrze pokožku proudí do těla energie.

Ačkoli sotva popadala dech, s námahou vyvlekla svůj vor vysoko na souš a ukotvila jej tam, třebaže přesně nevěděla, proč to vlastně dělá. Neměla v úmyslu vor opět použít – rozhodně ne k návratu na svůj ostrov, i kdyby znala jeho polohu a dokázala navigovat.

Nakonec si zastínila oči a pohlédla do dálky. Za ní ležela vodní hladina a před ní – bez ohledu na to, jak pustá a děsivá se jí pevnina zdála – její cesta. Někde tam na ni čekal její osud.

Nira nechala pobřeží za zády a vykročila kupředu.

80. ANTON COLICOS

Když marathskou Primu pohltila náhlá tíživá temnota, společně s ní sevřela město panika.

Sedmatřicet Ildiranů v jedinou chvíli zadrželo dech, jako by očekávalo dopad katovy sekyry. Anton slyšel nejisté kroky a pak rachot nádobí, jak se tápající vyděšené ruce snažily něčeho zachytit. Světlonoš Ilure'l vykřikl, jako by doufal, že tak přivolá zpět poslední unikající fotony, které se zaleskly na průsvitných stěnách, pak jimi pronikly a zmizely v propasti temnoty.

„Co budeme dělat?" zanaříkal kdosi. Mhas'k? Anton nedokázal rozpoznat, kdo promluvil.

Přestože byl sám vylekaný a zmatený, odsunul se Anton od stolu a silou vůle se přiměl zachovat klid. „Řekl bych, že vyhořel jistič." Jeho hlas zněl strašidelně, jako by nepatřil tvoru z masa a krve. „Všichni se uklidněte."

„Kde je můj inženýr?" ozvalo se zaječení místodržícího, přerušené úzkostným zadrhnutím. „Jak se vlastně jmenuje?"

„Nor'of, místodržící." Tenký hlásek patřil Bhali'vovi.

Konečně Vik'k, jeden z kopáčů, zažehl příruční nouzovou svítilnu, kterou s sebou bával, když pracoval v tunelech. Skupinka Ildiranů si úlevou vydechla. Shlukli se kolem mlčenlivého kopáče tak, že si neúmyslně navzájem stínili.

„Co se stalo? Kdo to udělal?" tázal se místodržící Avi'h.

„Shana Rei! Přepadli nás." To byl opět Ilure'1. Anton si pomyslel, že by vzdělaný světlonoš mohl mít víc rozumu.

„Ale no tak, nech těch hloupostí!" Obrátil se k Vao'shovi, který stále seděl, zcela šokován. „Řekl bych, že strašidelných historek už dneska bylo dost."

„Moudré rozhodnutí, dějepravče Antone."

Další širokoplecí kopáč vytáhl ze svého vaku druhé nouzové světlo a zdvojnásobil tak osvětlení rozlehlé hodovní síně.

Anton promluvil konejšivým tónem. „No tak vidíte. Všechno bude v pořádku. Není se čeho bát.“ Podle všeho byl jediný, kdo nepropadl panice.

Když v uplynulé denní sezóně vyzval Anton Ildirany, aby ho doprovodili na staveniště Marathy Sekundy na noční straně, zjevně ho považovali za vyšinutého. Navnadil je však příběhy o lidské statečnosti a nakonec shromáždil docela velkou skupinu. Nyní na něj základní posádka města hleděla jako by byl blázen, který nechápe, v jakém nebezpečí se ocitli. Proto se rozhodl jít příkladem, a místo aby o odvaze jen hovořil, začal jednat jako skutečný hrdina. Coby knihomol a celoživotní teoretik se té ironii musel pousmát.

„Dobře, přemýšlejme chvíli! Než se nám podaří spravit generátory, máme nějaké zdroje světla?“ V nejistém světle ukázal na Ildirany z kruhu odpovědného za přípravu jídel. „Máte v kuchyni hořáky nebo něco podobného?“

Jakmile muži nejistě přikývli, Anton vybral dva z nich a vzal si jedno z nouzových světel. Ostatní v hodovní síni se zdráhali vzdát, třebas jen dočasně, zdroje světla, Anton však zůstal neoblomný. „Nebojte se. Vrátíme se a přineseme světla ještě víc. Považujte to za investici!“

Anton, vědomě se nutící do dobré nálady, pobídl své zdráhající se dobrovolníky a zmizel s nimi dřív, než mu to mohl místodržící zakázat. Všichni tři kráčeli se světlem nad hlavou děsivě temnými chodbami až do kuchyní. Ve skříních našli krabičky zápalných tyčinek a hořlavé gely. Anton je pak všechny dovedl zpět do jídelny a zapálil nová světla, kolem nichž se Ildirané shlukli.

Konečně se marathský místodržící vzpamatoval ze své ochromující hrůzy natolik, aby dostal vztek. „Nor’ofe, ty jsi můj inženýr. Zjisti, co se stalo, a zařiď, ať světla opět září!“

„Budu potřebovat jedno ze světel a několik dělníků, abych…“

„Pospěš si!“ vykřikl Avi’h. „Ty zápalné tyčinky nevydrží dlouho.“

Anton konejšivě položil dlaň na Vao’shovo rameno. „Půjdu s Nur’ofovou skupinou a budu jim dělat společnost, dokud nezjistíme, co způsobilo ten výpadek. Ty zůstaň tady a vyprávěj ostatním veselé

historiky. Snaž se je pobavit a rozptýlit. Sviť si na tvář, aby mohli vidět barvy tvých laloků.“

Inženýr a čtveřice techniků doprovázeni Antonem spěchali dolů po rampách do nejhlubších pater kopulí zakrytého města. Ticho pod zemí bylo tísnivé. Jeden z techniků prohrabal skříň s nářadím a našel další tři nouzové megaflektory, které rychle rozsvítil.

Dříve těmito prostorami znělo rytmické dunění generátorů a hukot složitého zařízení, podobné blížící se bouři. Nyní je naplňovalo mrtvé ticho. Systém dodávající marathské Prime energii byl vypnutý, stroje se zastavily.

„Slyšel jsem jeden či dva výbuchy těsně předtím, než světla zhasla,“ řekl Anton Nur’ofovi. „Je možné, aby jeden z generátorů vybuchl, nebo se pokazil?“

Okatý inženýr se k němu otočil, rysy tváře ostře vykreslené září megaflektoru, který držel v ruce. „*Bekhf* Máme zdvojené energetické systémy a záložní generátory. Není možné, aby selhaly všechny najednou.“

Když však vstoupili do strojovny, odpověď byla zřejmá. Zařízení na výrobu a rozvod energie bylo zničené, turbíny rozbité, kabely zpřetrhané a generátory rozervané na kusy.

A zjevně nešlo o nehodu.

Jakmile se konečně alespoň některá ze světel rozžala, vrátil se Anton a skupina techniků do hlavní hodovní síně. Byli přivítáni bouřlivými ovacemi a nanejvýš spokojeným výrazem na tváři místodržícího.

Anton byl sám sebou překvapen, že během krize zachoval chladnou hlavu. Vždy byl intelektuál, který se na život díval objektivně a s odstupem, ne jako muž činu. Jeho rodiče ho však naučili řešit problémy, spoléhat na sebe a nepropadat panice. Anton věděl, že on jediný může tuto situaci zvládnout, proto rozhovorem a návrhy směroval znepokojeného inženýra a jeho techniky, podporoval je a uklidňoval, zatímco jim pomáhal nalézt nouzové systémy a záložní zdroje, takže nakonec dokázali vymyslet způsob, jak do hlavního dómu převést energii z nepoškozených zásobníků.

Ujišťování a povzbuzování druhých nakonec dodalo optimismu i jemu samotnému.

Nur'of stanul před místodržícím. „Nyní naše systémy podpory života fungují díky energii ze záložních baterií, generátory však jsou zcela zničené. Hlavní strojovna byla úmyslně poškozena. *Úmyslně!* Někdo nebo něco přišlo tunely a zaútočilo na naše nejdůležitější zařízení."

„Jsou to Shana Rei!" trval na svém světlonoš.

„Sem Shana Rei přijít nemohli," řekl dějepravec pevně, ale Anton mezi pestrými barvami jeho tváře postřehl záblesky nejistoty a zmatku.

Anton dodal: „Nemusíme si vymýšlet mýtické bytosti, abychom vysvětlili, co se stalo."

„Nic, co je v *Sáze*, není mýtus," odporoval Ilure'1.

„Energie nám nevydrží dlouho," řekl Nur'of, věcný jako vždy. „Mohu nám zajistit světlo a teplo nanejvýš na několik dnů. Budeme mít dost osvětlení, abychom mohli vymyslet plán, ale ne dost, abychom se cítili pohodlně a bezpečně. Přišli jsme o rezervy v kolektorech, a jediné co nám nyní dodává alespoň trochu energie, jsou mé nové termální obvody, ty ale dlouho nevydrží. Všechny systémy opět selžou. I mé nejlepší baterie se brzy vyčerpají."

Úředník se krčil vedle Avi'ha a blekotal: „Co tedy budeme dělat, místodržící? Jak unikneme? Kam půjdeme? Kdo nám pomůže?"

Avi'h zvedl bradu a vydal rozkaz hodný skutečného místodržícího. „Musíme všechnu energii přesměrovat do našich komunikačních systémů. Vyšleme signál."

Anton věděl, že bez zeleného kněze nemůže žádné volání o pomoc dorazit na jinou ildiranskou planetu či loď Sluneční flotily včas. Septem bitevníků, jenž na planetu dovezl místodržícího Avi'ha, odlétl před nějakou dobou a teď už bude příliš daleko.

„Může Mág-imperátor skrze *thisma* vycítit, co se stalo? Pošle pro nás?" zeptal se Anton.

Vao'sh zavrtěl hlavou. „Marathský místodržící je jeho bratr, ne syn. Spojení není dokonalé. Pokud je pozornost Mága-imperátora

soustředěna jinam, může cítit naši úzkost, ale ne dost silně aby věděl, že naléhavě potřebujeme pomoc.“

„Kdo jiný nám může pomoci?“ Ilure‘l se ze všech sil snažil ovládnout svůj strach.

Úředník v té chvíli dostal nápad. „Spojíme se s klikisskými roboty v Sekundě.“

Avi’h se rozzářil. „Výtečný nápad, Bhali’ve! Ano, město by nyní mělo být téměř dokončeno, navíc tam právě mají den. Roboti nám mohou pomoci a my tam počkáme na záchranu.“

Ildirané začali brebentit samou úlevou. „Unikneme!“

„Opět uvidíme denní světlo!“

Anton však byl poněkud znepokojený. „Počkejte chvíli! Nevíme, zda naše potíže nezpůsobili právě klikisští roboti. Je snad na Marathě ještě někdo jiný?“

„Shana Rei!“ opakoval Ilure‘l. „Možná právě oni vyhloubili ty tunely v podzemí – tam je vždycky tma.“

Bhali’va Antonova námitka očividně rozhořčila. „Tito roboti tu s námi pracují celá desetiletí, a nikdy se ani v nejmenším nezachovali podle. Proč bychom jim neměli věřit?“

Anton pozvedl obočí. „Třeba už jen proto, že někdo zničil všechny naše generátory a připravil nás o světlo.“

Místo aby ho poslouchal, vyrazil místodržící doprovázen inženýrem do komunikační místnosti. Pro jistotu s sebou vzali megaflektory a jednu svíčku z nouzových zásob, přestože nyní byla všude spousta světla.

Anton usedl vedle dějepravce, jenž zaraženě mlčel, a pak zavrtěl svou laločnatou hlavou. „Věří v Shana Rei, protože si nedokážou představit jiného nepřítele, který by to mohl udělat… ale to nemůže být pravda! Prostě nemůže.“

O něco později se do hodovní síně vrátili místodržící s inženýrem, celí rozzáření. „Skvělé zprávy!“ oznámil Avi’h. „Mluvil jsem s klikisskými roboty ze Sekundy. Vysvětlil jsem jim naši situaci a oni nám nabídli dostatečné zázemí, konzervované potraviny a všechno nezbytné k tomu, abychom přečkali do příletu záchranné

skupiny. Nemají však dopravní prostředky, aby nás mohli vyzvednout. Budeme se tam muset dopravit sami.“

„Ale jak to uděláme?“ zeptal se Ilure‘l. „Sekunda je na opačné straně planety.“

Avi’h pohlédl na svého inženýra a ten odpověděl: „Musíme podniknout cestu přes temnou polokouli, abychom se dostali ke slunečnímu světlu. Ve venkovních hangárech jsou tři rychlá vozidla.“

Ildirané nebyli takovouto vyhlídkou nadšení, Anton však už jednou během denního období podnikl cestu napříč kontinentem pro zábavu. Něco takového nebylo nemožné.

Jakmile začala základní posádka mumlat a naříkat, Vao’shovi došla trpělivost. Školený dějepravcův hlas je okamžitě všechny umlčel. „Dost! Copak jste neslyšeli inženýra Nur’ofa? Brzy nám dojde energie. Marathskou Primu opět, tentokrát nezvratně, pohltí tma. Pokud se nevydáme na cestu, dokud není příliš pozdě, všichni zde zahyneme v temnotě.“ To stačilo, aby stížnosti utichly.

81. DAVLIN LOTZE

Jak slunce dohořívalo, crennské nebe bylo stále temnější a chladnější.

Okamžitě poté, co se vrátil ze svého krátkého průzkumného letu do vesmíru, shromáždil Davlin kolonisty – všech sto třicet – a vysvětlil jim situaci. Vůbec nepřeháněl, když hovořil o nejvážnější hrozbě, jaké kdy čelili. „Není čas na schůze a hádky. Máme přinejlepším týden, během nějž musíme přestavět celou kolonii – zakopat se a zalézt do podzemí. Tak budeme mít alespoň nějakou naději na přežití.“ Jeho hlas byl tvrdý a pevný.

Díky nadsazeným historkám, které o něm vyprávěla Rlinda Kettová, kolonisté přistupovali k Davlinovi s obdivem a úctou, což ho přivádělo do značných rozpaků, protože nerad vzbuzoval

pozornost. Viděli v něm hrdinu, který jim pomůže vyváznout i ze ztracené situace. Věřili mu.

„Tato planeta umírá," řekl Davlin. Ačkoliv měl tyto lidi rád, nehodlal jim malovat jejich situaci na růžovo. „Faerové prohrávají bitvu o slunce. Celá tato soustava bude během několika dní studená a bez života, a mě nenapadá žádný způsob, jak dostat kohokoliv z Crenny do bezpečí."

Starosta Ruis objal své břicho a propletl prsty rukou. „My jsme jen obyčejní kolonisté, Davline. Nikdo netvrdí, že těmhle věcem rozumí. Řekni nám, co máme dělat!"

Davlin jim hleděl do tváří a přál si, aby pro ně měl nějakou jednoduchou odpověď. Ke svému překvapení si uvědomil, že mu záleží na tom, co si o něm myslí. Potom ovšem nemohl přiznat vlastní bezradnost. Všichni viděli, jak slunce na nebi pohasíná, a cítili pokles teploty, zatímco se organismus planety snažil vypořádat s ubývajícím slunečním zářením. Čekala je spousta práce, takže se ujal vedení.

Davlin je požádal, aby do středu města přivezli veškerou *těžkou* mechanizaci. „Zapomeňte na svou úrodu a zvířata. Nejspíš je nebude možné zachránit. Během týdne vaše domovy pokryje led. Budou nám muset stačit nashromážděné zásoby. Ujišťuji vás, že než nám dojde jídlo, dojde ke kritickému selhání nejméně sedmi dalších věcí." Případné hrozby nejmenoval, ale kolonisté jeho prohlášení nezpochybňovali. „Naší jedinou nadějí je udržet se naživu všemi možnými prostředky, než přijde pomoc – a nemáme moc času."

Starosta Ruis vážně přikývl. „A kdo nás přijde zachránit, Davline?"

„Na tom pořád pracuju."

Dalekohledem amatérského astronoma pozorovali pokračující bitvu ve vrstvách plazmatu crennského slunce. Faerové prohrávali, do soustavy zvenčí přilétaly další a další diamantové koule stahující se k bojišti. Sluneční skvrny se rozšiřovaly jako smrtelné rány. Ze slunečního jádra tryskaly erupce jako přerývané předsmrtné vzdechy.

Poškození se už nedalo napravit. Hvězda byla odsouzena k zániku.

Kolonisté užasle sledovali, jak se jim klima mění přímo před očima. Přes jižní kontinent, kde už část atmosféry zmrzla, se valily bouřkové systémy. Vzniklý podtlak pak způsoboval gigantické víry nasávající další vzduch z okolí. Zanedlouho se rozměrné cyklony obrátily na sever, čímž kolonistům způsobily ještě vážnější problémy.

První noc zažili tuhý mráz, který zahubil většinu úrody a rostlin, a každou další noc pak teplota klesala o dalších dvacet stupňů níž. Čtvrté noci už praskaly stromy. Rychlost větru vzrostla a sněhové bouře drásaly budovy kolonie, které nebyly konstruovány tak, aby odolávaly arktickým teplotám.

Lidé z města pracovali bez oddechu, plně si vědomí hrozícího nebezpečí. Výrazy jejich tváří prozrazovaly strach a únavu, přestože však byli pod ohromným tlakem, řídili se Davlinovými příkazy. Davlin se jen modlil, aby jeho nápad pomohl.

Byl to bolestný pohled na všechny mohutné stroje určené k obdělávání půdy, orání polí a těžbě minerálů, nyní nasazené na ražení hlubokých tunelů a hloubení podzemních doupat, které by kolonistům umožnily přežít hluboké mrazy, jež měly brzy nastat.

V úkrytu však nemohli vydržet dlouho.

Poté, co prozkoumal všechny dostupné stavební materiály, Davlin okamžitě zavrhl možnost vybudovat izolované přístřešky na povrchu. Jakmile slunce pohasne, na planetu dolehne chlad vesmíru. S dostatkem času, techniky a materiálu by několik schopných Tuláků možná dokázalo zbudovat stavby natolik houževnaté, aby umožnily přežití po neomezeně dlouhou dobu, Crenna však byla poklidná planeta s mírným podnebím. Starosta Ruis a jeho osadníci se na nic takového nepřipravovali.

Dokonce i lidé bez jakýchkoli zkušeností se stavbou vynaložili maximální úsilí a vztyčovali podpěry v tunelech, zatímco se vrtné soupravy nořily hlouběji. Davlin nedokázal přesně propočítat, jak hluboko pod zem se musí skrýt. Prostě je nechal kopat tak hluboko, jak jen čas dovolil. Současně začali upravovat komory, v nichž měli přečkat rychle se blížící dobu ledovou. Do společných podzemních skladišť byly ze všech venkovních budov sneseny zásoby jídla.

Řízení pozemních aktivit a inventarizace se chopil starosta Ruis osobně.

Co bylo nejdůležitější, nainstalovali generátory a shromáždili zdroje energie, vše od malých baterií až po velké spalovací kotle. V tunelech byl položen systém zajišťující recyklaci vzduchu a rozestavěny filtry CO2. Někteří vyděšení kolonisté nechápali, k čemu jsou. Mysleli si, že když mají ventilační šachty, mohou vždycky načerpat vzduch zvenčí. Nenapadlo je co by se stalo, až by i samotná atmosféra Crenny zmrzla v pevnou hmotu.

Davlin si nebyl jistý, zda dokáže udržet morálku, ale musel je nějak přimět, aby nepřestávali pracovat.

Davlin pracoval na povrchu, uvnitř uzavřeného chladného hangáru sám upravoval malou loď. Součástí jeho průpravy u stříbrných baretů byl nácvik provizorních technických řešení a nouzového provozu hvězdných lodí. Tento úkol měl zdánlivě ještě mizivější šanci na úspěch, než jejich ostatní aktivity, přežití kolonistů však záviselo na Davlinově schopnosti odletět z Crenny a přivolat pomoc. Sám si možnost selhání raději ani nepřipouštěl.

Venku během posledních tří dnů poklesla teplota o celých pětapadesát stupňů. Obloha byla nyní stále zšeřelá, projasňovaly ji jen slabé záblesky světla vyvrhované zraněným sluncem.

Náhlé a prudké změny klimatu jen urychlily nástup divokých bouří a rozvířily atmosféru. Většina kolonistů nyní pracovala pod zemí. Jen několik z nich se snažilo zůstat na povrchu. Davlin sám se zabalil do svého nejteplejšího oblečení, měl teplou bundu a hrubé rukavice.

I když tím jeho prsty ztratily část hbitosti, alespoň mu neumrzly a neodpadly.

V nádržích výletní lodi zbylo zoufale málo ekti, strávil proto celý den odstraňováním přebytečné hmoty, vylepšováním efektivity konverzních reaktorů a zvyšováním výkonu ildiranského mezihvězdného pohonu v naději, že tak svůj let prodlouží o pár set tisíc kilometrů.

Planeta se chvěla ve smrtelném zápasu, rychle chladla a nezvratně mířila k teplotám blízko absolutní nuly. Davlin si byl jistý,

že se v podzemí na krátkou dobu uchová dostatečné teplo, aby kolonisté přežili. Pokud se mu však nepodaří doletět na Relleker, nezachrání je nic…

Jakmile byl připraven tak, jak jen za daných okolností být mohl, s vědomím, že by ho další vylepšení stála příliš mnoho času, rozhodl se opustit planetu. Kolonisté mezitím upevnili na vchod do tunelů těžký příklop, dveře vyrobené z odpadového kovu dosti silné, aby je ochránily před vražedným mrazem. Zatímco Davlin zápasil s ovládáním vchodu, aby naposledy vstoupil dovnitř, mráz jím pronikal do morku kostí. Za den či dva nejspíš nebude možné přežít na povrchu bez skafandru. Už teď litoval, že nemá kyslíkovou masku.

Teplo v tunelech ho vzpružilo. Zatím kolonisté energií příliš nešetřili, teplo by však pro ně nemělo být hlavním problémem. Termální energie vyprodukovaná strojním zařízením a sto třiceti lidskými těly by se mohla sama o sobě stát problémem, pokud by nebyla možnost odvést ji ven či přeměnit v užitečnou energii.

Jakmile se kolonisté shromáždili, aby mu popřáli šťastnou cestu, Davlin byl ohromen důvěrou, optimismem a nadějí, které spatřil v jejich tvářích. Snažil se ze všech sil, aby jim vysvětlil, jak malou mají šanci a jak velmi vážná je jejich situace. On však byl mužem, který navštívil mnoho neobydlených klikisských planet. Zjistil jak fungují přepravní portály. Bláhově si mysleli, že Davlin Lotze dokáže cokoliv – a proč by je při tom neměl nechat? Pokud selže, nikdo se to nedozví, protože všichni tito lidé zůstanou pohřbeni v ledu. A oni víru potřebovali.

Starosta podle všeho očekával vzletný proslov, Davlin však pouze řekl: „Udělám vše, co bude v mých silách. Dokud v mém těle zůstane jiskra života, obětuji ji, abych vám přivedl pomoc.“

Potom už neztrácel čas, protáhl se průlezem a zavřel za sebou příklop chránící tunely. Venku se pak odpotácel do hangáru, smýkán nárazy větru ženoucího sníh. Jakmile se ocitl uvnitř lodi s poloprázdnými ektiovými nádržemi, zažehl motory a začal se se svou lodí probojovávat vichřicí. Zápasil s řízením, zatímco se loď drala vzhůru, do soumraku umírajícího slunce. Neprovedl výpočty,

nepokoušel se ani odhadnout, jestli má vůbec šanci dorazit k nejbližší osídlené soustavě. Prostě poletí tak daleko, jak jen bude moci. Musel doufat, že to bude stačit.

82. CESCA PERONIOVÁ

Když tuláčtí inženýři dokončili opravy města v houbovém útesu, Cesca pozvala Matku Alexu a Otce Idrisse, aby si prohlédli svůj obnovený domov.

Tulácké čety vybavené těžkou technikou se pohybovaly v lese. Podařilo se jim zkultivovat části sežehlé krajiny a postavit mnoho dočasných příbytků pro ty, kteří útok na Theron přežili. „Nevím co bychom si bez pomoci Tuláků počali," řekla Alexa.

Cesca vážně přikývla. „Hydrogové zničili naše těžery a s nimi i náš tradiční způsob života. My jsme však vytrvali, bojujeme a dokázali jsme uchovat své hodnoty. Tuláci a Theroňané mají mnoho společného."

Otec Idriss vzhlédl k organické mase přichycené k světostromu nastavovanými nosníky a naroubovanými vzpěrami. „Vypadá to… jinak."

„Vypadá to dobře," odpověděla Alexa. „Pojďme nahoru."

Cesca doprovodila nadšeného Kotta Okiaha, zatímco vládci Theronu vstoupili do míst, kde panovali ve šťastnějších dobách. „Odvedl jsi skvělý kus práce, Kotto! Použil jsi místní materiály a přišel se spoustou tvůrčích nápadů."

Výstřední inženýr se dmul pýchou. „Právě v tom jsou Tuláci nejlepší, Mluvčí." Za jediný měsíc vykonal společně se svými tuláckými týmy práci, která by Theroňanům trvala celé roky.

Idriss a Alexa stáli uprostřed obnoveného slavnostního sálu a čekali, až si jejich oči zvyknou na měkké umělé světlo. Usmívali se a nejistě si prohlíželi změněný prostor. „Bála jsem se, že budeme muset houbový útes opustit," řekla Alexa.

Kotto vzrušeně běhal po místnosti jako štěně puštěné z vodítka. „Už jste viděli plány, ale tady je skutečnost. Nosné stěny jsme vyztužili pevnými trámy ze dřeva světostromů. Mohli jsme použít kov nebo polymerické kompozity, ale myslel jsem, že dáte přednost přírodnímu vhledu.“ Zaťukal prstem na masivní trám s vykreslenými letokruhy, který podepíral část prostorné místnosti. „Pod městem jsme museli zbudovat síť výztuh a vzpěr. Teď to ještě vypadá trochu syrově, ale můžete kolem nasázet popínavé rostliny, které konstrukci zakryjí.“

Idriss řekl: „Naši lidé budou vděční už jen za to, že se mohou vrátit domů.“

„Domů…“ Alexe se zadrhl hlas. „V tomto sále jsme korunovali Reynalda. Připadá mi to jako včera. A teď jsou on i Beneto mrtví.“ Obrátila se k Idrissovi, oči plné slz. „Proč to Sarein trvá tak dlouho? Proč se ještě nevrátila? Myslela jsem, že tu už dávno bude.“

Idriss ji konejšil: „Nahton nás ujistil, že brzy přiletí.“

Kotto je zavedl do chodeb pronikajících celou masou houby. „Podívejte se, nainstalovali jsme nové potrubí a elektrické vedení. Velká část starého ventilačního systému byla neefektivní a složitá, některé z šachet byly zaslepené. Ten, kdo systém udržoval, jej zřejmě stavěl postupně podle potřeby.“

Idriss pohlédl na svou ženu. „Ano, tak to bylo původně zamýšleno.“

„Každopádně je teď mnohem efektivnější. Až jej začnete používat, pocítíte jasný rozdíl.“ Kotto klusal vedle dvojice vládců, kteří vypadali zaražení a vyvedení z míry všemi těmi změnami a vylepšeními, přestože většinu z nich stejně nikdy nebudou využívat.

Alexa se dotkla svalnaté paže svého manžela, jako by vycítila jeho myšlenky. „S těmito změnami se dokážeme sžít, Idrissi. Naše planeta už nikdy nebude jako dřív.“

Kotto kráčel napřed a stále brebentil. „Z města byla obnovena dost velká část na to, aby se do něj mohla vrátit třetina původního obyvatelstva… možná i polovina, pokud budou ochotní tísnit se v malých bytech.“

Navzdory dobrým zprávám projevila Alexa jen málo radosti. „Nebudeme se muset tísnit – příliš mnoho našich lidí během útoku zahynulo.“

Kotto posmutněl a zatvářil se zahanbeně. „Nechal jsem se unést.“

Do města vběhl Cesčin otec, udýchaný a špinavý od sazí, a svižně kráčel chodbami. „Cesco!“ volal. Když svou dceru našel, shrnul si s čela zpocené tmavé vlasy. „Jedna z našich lodí právě přinesla zprávu z osquivelských loděnic. Del Kellum potřebuje Kottovu pomoc.“

Inženýr pozvedl obočí. „Ale tady ještě pořád zbývá spousta práce.“

Denn se zazubil. „Kellum našel malou hydroskou loď, opuštěnou a zcela nedotčenou. Napadlo ho, že ty jsi ten správný člověk, který by ji měl prozkoumat – pokud ovšem máš zájem.“

Inženýr zalapal po dechu. „Skutečná, funkční hydroská loď? Žádný rozbitý vrak, jako byly ty kusy, které odsud odvezla Hanza?“

„Je celá a neporušená; dokonalá příležitost pro neohroženého průzkumníka.“ Cesca rozpoznala škádlivý úsměv svého otce, který znala ještě z dob, kdy byla malou holčičkou.

Kotto toho za svou kariéru dokázal mnoho, a Cesca věděla, že mezi klany není osoba, která by se pro tento úkol hodila lépe. Jeho mysl neustále dychtila po poznatcích, měl prostudovánu veškerou techniku i technologii, hanzovní i ildiranskou, četl dokonce všechny dostupné dokumenty o klikisských ruinách. „Musíš jít, Kotto.“

„Ale tady je pořád tolik…“

Opakovala s důrazem na každé slovo: „Musíš jít, Kotto.“

Chvíli se ještě zdráhal jako malé dítě a pak se usmál. „Ano, ano. Půjdu. Kdy odlétáme?“

Denn mu velkolepým gestem pokynul směrem k východu. „Teď, když jsou lesní požáry uhašené, se chce Torin Tamblyn vrátit do vodních dolů na Plumasu. Sveze tě.“

Poté co Kotto, překypující nadšením, odběhl, Cesca doprovodila Idrisse a Alexu na otevřený balkon, odkud mohli sledovat pokračující práce. Z dálky k nim doléhal monotónní hukot mechanizace, viděli Theroňany a Tuláky, jak zaklesli lana, aby mohla mohutná zdvižná zařízení odstranit zuhelnatělé kusy mrtvých

světostromů. Pracovní čety vyzvedly a odtáhly většinu padlých kmenů a navršily je do velkých hromad v místech, kde světoles pohltily největší požáry. Cescu nenapadalo, co jiného by mohli se vší tou mrtvou hmotou udělat.

Když pohlédla dolů, spatřila Yarroda šplhajícího po širokém kmeni vzhůru k houbovému útesu. Lezl rychle jako gekon, propojen s myslí světolesa, pohyboval se s dokonalou lehkostí. Jakmile dorazil k systému vzpěr a výztuh pod hlavní částí komplexu, zhoupl se a vyšplhal nahoru, aby pozdravil trojici lidí na balkoně.

Zelený kněz byl jen o něco málo starší než jeho sestra Alexa, tvář měl poznamenanou vytetovanými symboly dovedností, které získal během služby světolesu. Od svého návratu do spáleného světolesa vypadal vyčerpaně a zlomeně, teď však jako by se mu síly vrátily.

„Přináším zprávu od světolesa, oboustranně výhodný návrh pro Cescu Peroniovou a její Tuláky. Nechtěli byste použít část padlých kmenů? Odvézt si je? Mnoho dříví stále zbylo. Tento materiál má pozoruhodné vlastnosti."

„To je skvělý dar, Mluvčí Peroniová," řekl Idriss. „Velkolepý."

„Ale ne dost velký na to, aby splatil vše, co jste pro nás udělali," dodala Alexa.

Cesca se snažila nedat najevo své nadšení. Nikde jinde ve Spirálním rameni lidé neměli přístup k dřevu světostromu pro stavební, dokonce ani pro dekorativní účely. „Jsem… velmi dojatá. Od té doby, co klany opustily Zemi, jsme žili uvnitř asteroidů, na lodích a nehostinných planetách. Dřevo pro nás bylo vzácným luxusem – a vy nám ho nyní nabízíte víc, než můžeme potřebovat."

„Vždyť jste obchodníci," namítl Yarrod. „Nemůžete je použít jako zboží?"

„Možná." Cescu znepokojovalo, že stále neobdrželi žádnou odpověď na své požadavky, a bála se, že prezident Wenceslas něco chystá. „I když jsme odmítli obchodovat s Hanzou, stále můžeme oslovit Ildirany nebo okrajové kolonie se slabými vazbami na Housera."

S vědomím, kolik na prodeji pozoruhodného a vzácného dřeva nejspíš vydělají, Cesca zcela spontánně navrhla: „O část zisku se podělíme s vámi. Ekonomika Theronu během útoku značně utrpěla.“

Idriss odpověděl: „Světoles nám už dává vše, co potřebujeme.“

Alexa položila ruku na manželovo rameno. „Spousta věcí se nyní změnila. Náš lid čelí mnoha strázním. Dodatečné finance nám umožní nakoupit materiál, najmout pracovní sílu a urychlit tak obnovu světolesa.“

Idriss se poškrábal ve svém hranatém vousu. „Na to jsem nepomyslel.“

„Jste si jistí, že světoles souhlasí, abychom odvezli tak velké množství dřeva? Přece jen jsou to světostromy, padlí synové lesa.“

Yarrodova tvář zůstala klidná. „Cesco Peroniová, pomůžete nám odnést naše mrtvé a dáte tak jejich oběti nový smysl. Teprve potom se na místě smrti může zrodit nový život.“

V dálce zápolilo těžké zdvižné zařízení s obřím zuhelnatělým kmenem velkým jako vesmírná loď. Cesca přikývla. „Dřevo světostromu bezpochyby obohatí naše kolonie ve vesmíru, stejně jako tulácká práce pomohla obnovit vaše města. Nechť se toto stane symbolem spolupráce a přátelství mezi Tuláky a Theroňany.“

Matka Alexa stiskla velkou dlaň svého manžela. „Přesně tak by to chtěl Reynald.“

83. SAREIN

Cesta ze Země na Theron netrvala dlouho, Sareinina neochota vrátit se domů však způsobila, že se zdála nekonečná. Cítila se jako žena, která jde do nemocnice navštívit děsivě zjizveného milého. Z osobních i politických důvodů to musela udělat, ale v hloubi duše nechtěla vidět tu zkázu, přála si uchovat vzpomínky na Theron, jak jej znala dřív.

Přesto Basil trval na svém. „Jen pomysli, jakou podporu budeš moci nabídnout Hanze, až se staneš novou Matkou Theronu! Jakmile začleníme Theron do Hanzy a podrobíme si ty zrádné Tuláky, bude to pro lidskou rasu velký den."

Sarein však nemohla jen tak přijít a žádat titul Matky Theronu, třebaže cítila, že by mohla zavést změny – podstatné změny – z nichž by měla prospěch jak její planeta, tak Hanza. Theroňané znali a milovali své vůdce a Sarein byla pryč příliš dlouho. Dokonce ani v době, kdy žila na Theronu, nebyla u lidí nijak zvlášť oblíbená. Trávila málo času se zelenými kněžími, neměla vřelý vztah ke světolesu. Každý ji bude považovat za pěšáka Hanzy.

Kromě toho ji znepokojil Basilův nápad bez okolků anulovat dlouholetou nezávislost Theronu. Sarein si postupně uvědomila, že na ni má mnohem větší vliv než ona na něj. Ačkoliv si to přiznala jen nerada, svým způsobem Basila milovala a nechtěla ho opustit.

Konečně ji kapitán zavolal do kokpitu. „Pokud teď přijdete na příď, uvidíte Theron v čelním průzoru. Napadlo mě, že byste se ráda podívala."

„Hned tam budu."

Ve skutečnosti to vidět nechtěla, ale přesto vstoupila do kokpitu diplomatického člunu a hleděla na oblaky zastřenou planetu, kde se narodila. Sarein prstem obkreslila kontury kontinentů. Zvláštní, mnohem lépe se vyznala v geografii Země než Theronu. Jak by vůbec mohla této planetě vládnout? Byl by to podvod.

Dříve pokrýval theronské pevniny, oddělené velkými vodními plochami, zelený koberec, nyní však viděla nesčetné tmavé skvrny. Svým způsobem byla ráda, že Estarra není s ní…

Ačkoliv se jich obou nedávné tragické události dotkly, Sarein trávila se svou sestrou jen málo času. Byla to velká chyba. Sarein se příliš soustředila na svou politickou činnost a povinnosti, zatímco královna měla vlastní družinu sloužících a poradců, a také opravdové přátelství a lásku krále Petra. To však nebyla omluva. Měly být přítelkyně, spojenkyně… sestry.

Než Sarein odcestovala na Theron, procházely se obě mladé ženy spolu v kapradinové zahradě Paláce šepotu a mezi vzdušnými listy,

jež díky slunečnímu světlu získaly zářivě zelenou barvu, hovořily o tom, jaký byl život v době jejich dětství: prostý, optimistický a nevinný.

Sarein se navíc bála nechat Estarru a Petra samotné a bez ochrany. Snažila se samu sebe přesvědčit, že onen pokus o atentát byl jen pouhý trik, kterým chtěl Basil vykázat Petra do patřičných mezí, jistotu však neměla.

Estarra se zastavila vedle malé ratolesti v květináči a roztržitě na ni pohlédla. „Svým způsobem ti závidím. Já sama cítím, že stále patřím na Theron."

Sarein pohladila jemné krajkoví kapradiny prsty. „Snad by bylo jednodušší, kdybychom si my dvě vyměnily místa. Ty by ses vrátila domů, kde chceš být, a já bych zůstala tady na Zemi."

Královna se překvapeně zasmála. „Jsi sice má sestra, Sarein, ale svého manžela bych se nevzdala. Já totiž Petra miluji."

„Ano, já vím. Nedá se to přehlédnout."

Stály tam vedle sebe a hleděly na osamělou ratolest na podstavci, připomínku rozlehlého světolesa poničeného požáry. Tuto konkrétní ratolest přivezla na Zemi sama Estarra jako dar prezidentu Wenceslasovi, a Nahton ji často užíval ke komunikaci.

Sarein objala sestru kolem ramen. „Je ironií osudu, že ty i já máme lepší předpoklady pro povinnosti, které připadly té druhé. Ty by ses skutečně chtěla vrátit na Theron, i když je teď celý spálený a poničený?"

„Takový bych ho milovala o to víc."

Sarein žertem zatahala Estarru za jeden z pečlivě upletených copů, jak to dělala, když byly obě ještě děti. Královská garda, která je vždy diskrétně sledovala, byla bezpochyby zděšená tak neuctivým jednáním velvyslankyně, Sarein si tím však nelámala hlavu.

„Pojď se mnou, Estarro! Pomůžeš mi balit."

Kapitán navedl loď na oběžnou dráhu a zatímco se připravoval na sestup, zkoumal podrobný obraz ze svých skenerů. „Docela se to tu změnilo. Velký letecký provoz, pohyb na orbitě, na zemi. Myslel jsem, že mezihvězdné lety nepatří k theronskému způsobu života."

Sarein svraštila obočí. „To opravdu ne."

Operátor jim nevlídným tónem poskytl několik všeobecných pokynů, kde přistát. „Kosmodrom tady nemáme, používáme velkou mýtinu – pokud ovšem vaše loď není příliš velká.“

„Není moc velká,“ odpověděl kapitán. Na lesních mýtinách už přistály i křižníky manta. „Zvládnu to.“

Sarein sebrala všechny síly a připravila se na nadcházející chvíle. Jakmile diplomatická loď klesla pod závoj oblaků, Sarein viděla, že kdysi hustá klenba pralesa je nyní polámaná a spálená, obrovské plochy byly zbavené veškerého porostu. Světostromy se stále tyčily do výše, mohutné a zelené, stěží však mohla uvěřit, jak mnoho míst je zčernalých a zavalených troskami.

Lesem se proplétaly desítky menších lodí a těžkých zdvižných zařízení pracujících na obnově lesa. Ke svému úžasu spatřila těžní stroje odstraňující padlé stromy, pozemní mechanizaci vztyčující podpůrné stěny a retenční valy, všimla si půdoochranných sítí, tak nápadných v dříve přírodní krajině. Proč se jí Basil nezmínil, že vyslal na pomoc Theronu tak početné a tak dobře vybavené technické skupiny OSZ?

Při druhém pohledu však poznala, že aktivity nejsou natolik organizované či usměrněné, jak by odpovídal armádnímu stylu. OSZ měly sklon vše stavět do přímých řad a pravých úhlů. Naopak tato práce působil energicky a nezávisle, jako by se každá jednotka řídil pouze všeobecnými pokyny.

Mohutné zvedače dopravovaly obří kmeny do otevřeného nákladního prostoru rozměrné lodi, potlučené a obité desetiletími těžké služby. Plavidlo bylo zřejmě určené k převážení horniny v asteroidových dolech, nyní se však plnilo padlými světostromy, aby je odvezlo… pryč. Do vesmíru.

Když se diplomatický člun přiblížil a zahájil přistávací manévr, Sarein rozpoznala jednotlivé postavy lid pohybujících se po zemi. Po zádech jí přeběhl mráz „To jsou Tuláci!“

„Vypadá to tak, velvyslankyně,“ řekl kapitán.

Sarein byla okamžitě plná pohrdání, přesně věděla co by na to řekl Basil. „Teď, když už neobchodují s Hanzou, mají nejspíš

spoustu volného času. Vetřeli se na mou planetu ve chvíli, kdy je zraněná a oslabená aby drancovali její přírodní bohatství.“

Vyslechla prezidentovy přednášky, veřejné i soukromé, viděla silně tendenční zpravodajství v hanzovních médiích, které líčilo klany jako vzdorovité a záštiplné sobce. Jakožto velvyslankyně cítila Sarein povinnost souhlasit s Basilem a nahlas podpořit jeho stanovisko. Tuláci byli snadným a dostatečně nesympatickým terčem.

Naklonila se blíže k oknu. „Proč odvážejí všechno to dřevo?“

Kapitán na ni shovívavě pohlédl. „Možná jen přišli nabídnout pomoc, velvyslankyně. Mezi těmi, kteří tam dole přiložili ruku k dílu, nevidím zrovna moc vojáků OSZ.“

„Že by Tuláci nabídli pomoc jen tak? To těžko!“ Navíc, jestliže Tuláci pomáhají Theronu, proč Nahton ani žádný jiný zelený kněz neinformoval Hanzu o tom, co se děje? Vždyť je to důležité!

Nevěděla, jakou hru klany hrají, ani jakých cílů se snaží Mluvčí Peroniová dosáhnout svým nepodloženým obviňováním OSZ z pirátství. Sarein byla přesvědčená, že ta žena nějak oklamala Reynalda a lstí z něj vymámila nabídku k sňatku. Ještě že její bratr zemřel dřív, než byl jejich svazek formálně stvrzen.

Kapitán přistál s diplomatickou lodí na poničené mýtině a Sarein si s bolestí uvědomila, že toto místo kdysi bylo krásnou rozlehlou loukou plnou květin a barevných plachtounů. Nyní spatřila jen hlínu, udusanou a rozrytou neohrabanou technikou. Chřípí se jí podrážděně zachvělo.

Když se otevřel průlez, ze všeho nejdříve ucítila štiplavý kouř a kyselý pach popela, který ji přiměl nakrčit nos. Potom spatřila rodiče a svou sestru Celli spěchající jí vstříc.

Sarein se automaticky usmála – tomuto výrazu se naučila během let služby pod Basilovým vedením. Nijak ji však netěšilo, že se vrátila. Ve skutečnosti se uprostřed vší té zkázy jen stěží dokázala soustředit na svou rodinu.

Její vzpomínky byly plné zlatých kmenů světostromů a divokého lesního podrostu. Nyní viděla zčernalé větve, holou hlínu a spletité stopy těžkých tuláckých strojů, které ničily i to, co ze světolesa

zbylo. Srdce jí v hrudi ztěžklo a opět se vynořily pochybnosti ohledně přijetí role Matky Theronu. Nezbylo toho moc, čemu by mohla vládnout.

84. KRÁL PETR

Petr zavrtěl hlavou a vrátil připravený dokument Basilovi. „Je mi líto, ale tohle lidem říkat nebudu.“

Spatřil, jak prezidentova tvář okamžitě zrudla hněvem. „Já určuji politiku Hanzy a ty moc dobře víš, jak daleko jsem ochoten zajít, abych si zajistil poslušnost.“ Basil se obvykle dokázal ovládat, dokonce i v soukromí, roky naplněné těžkými porážkami a vzdorem těch, kteří s ním měli „táhnout za jeden provaz“, ho však nahlodaly. Nesnášel, jestliže se mu věci vymykaly z rukou.

Petr se snažil zůstat klidný ale pevný. „Tvé sdělovací prostředky se už víc než dostatečně postaraly o to, aby se veřejné mínění obrátilo proti Tulákům. Pokud přečtu ještě tohle, dojde k lynčování, možná dokonce k občanské válce.“

„Občanská už vypukla, králi Petře – a začali ji Tuláci.“

Petr se rozhodl přimět prezidenta, aby vyložil karty na stůl, třebaže věděl, že je to nebezpečný tah. „Proč to nesvěříš princi Danielovi? Což ho takhle vyzkoušet zjistit, jak na něj bude veřejnost reagovat?“

Basil se zamračil. „Už mám tvého chování dost Petře!“

Petr zabubnoval prsty na desku stolu. Seděli v soukromé králově odpočívárně, kam ho prezident přišel navštívit. „Věř tomu nebo ne, Basile, ale i mně leží na srdci blaho Hanzy. Mluvčí Peroniová byla zasnoubená s Estařiným bratrem – možná bychom s ní mohli promluvit, já a královna, a celou věc tak vyřešit.“

„Není třeba. Tuláci budou brzy poraženi. Vytvořil jsem několik scénářů – a všechny vedou k tomu, že opět sjednotím lidstvo, ať už samo chce nebo ne.“

Prezident byl podrážděný, protože se prostřednictvím Nahtona od Sarein dozvěděl, že Tuláci už déle než měsíc pracují v poničeném světolese, přičemž dvorní kněz nějakého důvodu nepovažoval za vhodné o této skutečnosti kohokoliv informovat.

Když se ho Basil otázal přímo, Nahton odpověděl s poklidnou lhostejností: „Jakožto nezávislá kolonie máme právo přijmout pomoc

od každého, kdo je ochoten ji nabídnout. Nejde o záležitost podléhající schválení Hanzy.“ A nadále odmítal pochopit význam takové informace v širších souvislostech.

Petr se nyní naklonil k soptícímu prezidentovi. „Basile, učil jsi mě myslet i na vzdálené důsledky svých činů. Je v pořádku, jestliže burcuji lidi a rozdmýchávám jejich hněv proti hydrogům. Ale pokud jde o Tuláky tvým konečným cílem je přece jejich začlenění do Zemské hanzovní ligy! Líčit je jako nenapravitelné zrádce a stvůry by pro mě jako krále bylo kontraproduktivní. Pokud vydám oficiální prohlášení Paláce šepotu a pak tvůj plán vyjde, budu muset odvolat svá slova a změnit postoj. Něco takového bys jistě nechtěl.“

Basil zvolna zvedl hlavu a na tváři měl přitom zvláštní výraz. „Tak nevím jestli tě mám uškrtit, Petře, nebo poplácat po rameni, že jsi tak dobrý žák. Tvé závěry jsou jiné než moje, ale… něco málo pravdy na nich je. Zvážím tvá slova.“ Vzal papíry a chystal se k odchodu, zjevně neochotný přiznat svou prohru. „Tuláci budou rychle a snadno poraženi, a to brzy. Možná bude nejlepší, pokud zatím zůstaneš stranou. Potom můžeš vystoupit jako laskavý vládce.“

Ohlédl se přes rameno. „Avšak varuji tě! Hanza musí být beze zbytku sjednocena pod mým velením. Pokud tě požádám znovu, ať tě ani nenapadne protivit se mi.“

Ať ho starosti tížily sebevíc, Petr měl vždy jedno místo, kde se mohl cítit jako muž, ne jako loutkový král. Když světla pozdě v noci zhasla a král byl ve své vlastní ložnici – kterou OX důkladně prohledal a deaktivoval špionážní kamery a odposlouchávací zařízení – vždy se cítil v bezpečí a spokojený, pokud objímal svou královnu.

Polaskal teplou hladkou kůži na Estařiných zádech, prsty obkreslil konturu lopatek a pak ji přivinul k sobě. Cítil její hebká prsa na své hrudi, políbila ho na ucho, zatímco ji prsty hladil po vlasech. „S většinou Basilových rozhodnutí sice nesouhlasím, ale když mi vybral tebe, udělal to nejlepší, co udělat mohl.“

Pro Estarru muselo být velmi těžké opustit bujné lesy Theronu a začlenit se do zcela odlišné kultury tady, v samotném srdci Hanzy. Dívka však byla silná, nezaujatá, a ochotná dát mu šanci. Zpočátku Petr pohrdal politickými intrikami, které je spojily ve

zprostředkovaném manželství působícím tak středověce… On a Estarra však měli mnoho společného a nyní se vzájemně podporovali a spoléhali jeden na druhého, protože na tomto místě a v těchto časech si nikdy nemohli být jistí, komu jinému mohou věřit.

Přestože značná část jejich povinností byla nepříjemná či obtížná, Petr a Estarra byli rádi, že mají jeden druhého, zvlášť když si mohli ležet po boku, obklopení tmou, a zcela zapomenout na rozlehlý a nebezpečný vesmír tam venku.

Pocítil její horký dech na krku – položila si hlavu na jeho rameno a políbila ho na bradu. „Díky tobě, Petře, mi závidí nejen všichni na Theronu, ale každá žena v Hanze. Vždyť se mohu milovat s králem, kdykoliv se mi zachce."

„Kdybych tak mohl udržet Hanzu pohromadě stejně lehce, jako teď držím tebe," odpověděl.

Ačkoliv prezident a jeho pomocníci neočekávali, že bude skutečně vládnout – měl pouze vydávat předem připravená prohlášení a sloužit jako symbol – Petr cítil, jak se síť Hanzovní ligy začíná rozplétat a trhat, stejně jako vztahy s Theronem, kdysi tak pevné, či s Tuláky. Basil se snažil o stále přísnější kontrolu, čím víc však tlačil a čím hlasitěji vyžadoval, aby všechny zúčastněné strany postupovaly podle jeho pevně stanoveného plánu, na tím větší neochotu narážel. Basil byl přesvědčen, že mu úmyslně kladou překážky. Vláda už nebyla oním dobře naolejovaným strojem, který se prezident tak pracně snažil udržovat.

„Basil chystá něco dalšího proti Tulákům," řekl Petr.

„Cítím to, raději abych sklonil hlavu a přijal odpovědnost za své vlastní chyby, než se ospravedlňoval za činy, které jsem ve skutečnosti nikdy neschválil."

„Lidé věří, že máš dobré srdce," řekla. „A já budu stát při tobě, ať se stane cokoliv. To víš."

„Ano, Estarro, vím."

„Teď s tím stejně nemůžeš nic dělat. Kromě toho náš čas v ložnici bychom měli trávit jinak, než přemítáním o starostech." Překulila se na něj. „Co bych tak jen mohla udělat, abych tě rozptýlila?"

Políbil ji. „Nějak si už jistě poradíš.“
A Estarra si opravdu poradila.

85. TASIA TAMBLYNOVÁ

Třebaže válka ve Spirálním rameni pokračovala, Tasia se opět ocitla na marsovské základně OSZ a neměla do čeho píchnout. Nečinnost jí nikdy nebyla právě příjemná. Mezitím její manta, společně s mnoha jinými armádními loděmi, zamířila do hvězdných doků k montáži nové výstroje, přestože o to Tasia formálně nežádala.

Její posádka se rozprchla – někteří dostali dovolenou, jiní byli přiděleni k pozemním operacím. Seržanta Zizu vyslali na lunární základnu, kde měl školit nové rekruty, nadporučík Elly Ramirezová se stala členkou nového výboru pro upgrade navigačních systémů vylepšených bitevníků.

Tasia cítila, že se brzy má stát něco velkého, ale nikdo jí neřekl, co by to mělo být. Cítila se vyloučená ze hry. Protože Tuláci přerušili obchod s Hanzou, všeobecné antipatie vůči klanům vzrostly a sama Tasia se stala terčem mnoha zastřených „vandráckých“ vtipů. Vzhledem k této atmosféře neměla příliš chuti trávit čas v důstojnickém klubu, dokonce ani s ostatními vojáky.

A tak, zavřená ve své ubikaci, čekala na nový úkol. Jakýkoliv úkol. Proč to admirálu Willisové trvalo tak dlouho? Připadala si hloupě, nevěděla co si má sama se sebou počít.

EA byla s ní, naslouchací compo však už nebyl oním starým přítelem, kterého znala tolik let. Tasia seděla na kraji své pryčny a hleděla na malého computerizovaného pomocníka. „Byla jsi tak statečná, EA! Mrzí mě že si nepamatuješ, co všechno jsi dokázala.“

„Mám data, která jsi do mě nahrála, Tasio Tamblynová. To je dostačující.“

„Ne pro mě.“

Tasia prohledala své soukromé záznamy a vybrala soubory a deníkové záznamy, které se vztahovaly k EA. Vytvořila z nich souhrnné dokumenty a nahrála je do compova nešťastnou náhodou vymazaného mozku, samozřejmě poté, co je pečlivě prohlédla a odstranila z nich všechny tajné údaje o tuláckých aktivitách. Přestože EA nyní dokázala odříkat podrobnosti týkající se významných

společných zážitků s Tasiou, její slova byla pouhým chladným konstatováním faktů, recitací, ne vzpomínáním.

Tasia si povzdechla. Nedokázala svému compovi důvěřovat tak jako dříve a samotnou ji to mrzelo. „Chybí mi ta stará EA.“ Položila se na kavalec a natáhla se na záda. Tenkrát u Osquivelu to byl velkolepý krach! Ráda by tu pohanu odčinila. OSZ jistě najdou způsob, jak zničit záludné mimozemšťany, kteří jí zabili bratra, přítele a tolik dalších, že je ani nedokázala vyjmenovat.

Byla válka a Tasia dychtila po boji. Místo toho zůstala trčet na Marsu a ležela nečinně na posteli!

Tasia, netrpělivá a roztěkaná, si oblékla vycházkovou uniformu a vyšla ven. Zamířila do jídelny, aby si poslechla o čem se mluví, a třeba si i zahrála ping-pong. OSZ se zjevně chystaly k něčemu velkému. Zkoušela se ptát přímo, ale dostalo se jí jen mlhavých odpovědí, tak typických pro armádu. Doufala, že jako velitel manty bude v přední linii, ať už půjde o cokoli. V této chvíli však její loď nebyla ani zdaleka připravená a posádce přidělili jiné úkoly. Důvodů k podezřívavosti měla více než dost.

Vzala si hrnek kávy, hořké a studené jako vždycky, a posadila se ke stolu k ostatním velitelům a prvním důstojníkům mant. Slyšela, jak probírají přidělené pozice a cíle. Zdáli se nadšení novými taranovacími loděmi řízenými malou hrstkou lidských velitelů a osádkou vojenských compů, vybavených speciálními programy.

Tasia se chtěla zapojit do rozhovoru, proto se zeptala: „Už poslali rozpis? Přidělili k taranovacím lodím někoho z vás?“

„Ne, ale těší mě, že se dostanu do přímé akce,“ řekl jeden z velitelů. „Nejde sice o hydrogy, ale aspoň něco.“

„Bylo už na čase, aby se král Petr odhodlal dát těm zatraceným Vandrákům co proto.“

Další důstojník zavrčel: „Zastavit dodávky ekti v čase války – zbláznili se snad?“

„Tuláci?“ vyhrkla Tasia. „Co má tahle nová mise společného s…“

Náhle si ostatní uvědomili, kým Tasia navzdory své uniformě OSZ je. „Zapomeňte na to, Tamblynová! Máme své rozkazy.“

Postarší velitel manty vstal. „Raději se všichni vrátíme na své lodě, co říkáte?“

Tasia seděla a dál srkala kávu, zatímco se ostatní velitelé a první důstojníci lodí demonstrativně vzdálili. Mají dát Tulákům za vyučenou? Co to jen generál Lanyan chystá? Od oné staré záležitosti s pirátem Sorengaardem měl na Tuláky jaksepatří spadeno.

Jistě, byla si vědoma nepřátelských nálad poté, co Mluvčí Peroniová rozhodla o zastavení dodávek paliva pro mezihvězdný pohon. Tasia původně pokládala za nesmysl, že by OSZ úmyslně ničily nákladní lodě Tuláků jako velitel manty by o podobných aktivitách musela vědět. Avšak nyní, kdy před ní zůstala utajena nová mise, začala přemýšlet, co se všechno asi dělo bez jejího vědomí.

Když se vrátila do své ubikace, žaludek se jí houpal – nejen z nedobré kávy. Na obrazovce už na ni čekala zpráva. Měla standardní hlasovou pečeť OSZ a kódový znak admirála Willisové. Její nové pověření! Konečně!

Pustila si záznam a spatřila, že jindy mateřská Sheila Willisová ovládá výraz tváře, přesto však vypadá poněkud nesvá. Žena bez emocí přečetla rozkazy. „Plukovníku Tamblynová, tímto vás informuji, že jste byla odvolána z funkce velitele manty. Kapitánem vašeho křižníku je od této chvíle plukovník Ramirezová, která byla povýšena, aby zaujala vaše místo na můstku.“

Tasia zalapala po dechu. Co udělala špatně? Proč jí berou její loď? *Plukovník* Ramirezová?

„Je mi však potěšením, že pro vás mám i dobré zprávy.“ Tón admirála Willisové naznačoval leccos, ale rozhodně ne radost. „Budete pověřena vedením pokračovacího výcviku starších rekrutů zde, na marsovské základně. To je místo, kde je vás skutečně zapotřebí. Díky svému kreativnímu myšlení a flexibilitě budete výtečným instruktorem.“

„Mám učit?“ vyhrkla Tasia, jako by ji obrazovka mohla slyšet a odpovědět. „Proč? Co jsem provedla?“

„Nevykládejte si to špatně, Tamblynová,“ pokračovala admirál Willisová. „Pokud jde o mě, považuji vaši službu za příkladnou a váš

výkon za bezchybný. Přesto ne každá mise je vhodná pro každého vojáka, a generál Lanyan rozhodl, že vás pro novou ofenzívu OSZ nebude zapotřebí.“

„Jistě že ne, pokud chcete místo skutečného nepřítele napadnout Tuláky. Skat, to je ještě horší, než ta pitomá blokáda Yreky!“

EA stála vedle ní a vnímala všechny informace, naslouchací compo však nepřikládal Tasiině emocionální reakci žádný význam. „S radostí ti pomohu vypracovat výcvikové plány, Tasio Tamblynová.“

Tasia se snažila zadržet hněv, přesto měla chuť někoho praštit. Obranné síly Země jí zjevně nedůvěřovaly. Odposlouchával snad někdo její rozhovory? Měla v ubikaci štěnici? Byla tak opatrná, dokonce i když mluvila s EA. Věnovala svému compovi podmračený pohled a napadlo ji, zda za podivným chování EA nestojí sami osíci.

Nebo jí snad nedůvěřují jen kvůli jejímu tuláckému původu, dokonce i po tolika letech služby? Třebaže jí nikdo neřekl co se děje, bála se, že OSZ chystají něco proti tuláckým klanům. Něco strašlivého.

86. ROBERTO CLARIN

Nad překladištěm Hurikán kroužily hory kamení jako ručičky hodin. Roberto Clarin se ve své soukromé pracovně umístěné v kupoli na severním pólu usadil do křesla a hleděl skrze průsvitnou klenbu. Kamenné hory mu každou hodinu přelétaly nad hlavou v nikdy nekončícím průvodu.

Když zhuštěním zárodečného oblaku plynů vznikla soustava s centrální hvězdou Couarnir, nevytvořily se žádné obyvatelné planety. V zóně tekuté vody se zbytky hmoty shlukly do dvou velkých kusů obíhajících kolem společného středu, jako by se mrtvě narozená planeta rozlomila na poloviny dřív, než se vůbec mohla narodit. Obě části sdílely řídkou mlžnou atmosféru. Mezi nimi ležel stabilní Lagrangeův bod – dokonalé útočiště, současně chráněné i ohrožované kroužícími tělesy.

Tuláci použili materiál z obou těles a vytvořili centrální sklad a překladiště paliva umístěné v samotném oku bouře. Lodě přilétaly pouze seshora nebo zezdola – musely se protáhnout bezpečnou polární zónou mezi dvojicí obíhajících těles.

Tak jako dávné arabské tržiště ležící na trase karavan, stalo se i překladiště Hurikán oblíbeným místem, kde transportéry mohly zanechat svůj náklad pro další distribuci. Tady žili a pracovali tuláčtí obchodníci, a mnozí další se tu alespoň zastavovali. Kovy, palivo, jídlo, výrobky, dokonce i zboží z Hanzy, to vše sem bylo přiváženo k prodeji či směně. Každý den sem přilétaly dvě tři lodi, jejichž kapitáni a posádka nakupovali, smlouvali nebo směňovali vlastní náklad za potřebné či žádané věci.

Roberto Clarin byl tmavovlasý halasný muž, který trval na tom, že osobně ochutná všechny exotické potraviny procházející jeho stanicí. Jeho plný žaludek byl ekvivalentem vstupního poplatku. Pod jeho vedením zažilo překladiště Hurikán rozkvět, nyní však, po hydroském ultimátu a embargu uvaleném na obchod s Velkým Houserem, často vypadalo jako město duchů.

Jeho bratr Eldon, talentovaný inženýr, pomáhal překladiště Hurikán vytvořit. Nějakou dobu byli partneři, Eldon však nedokázal pochopit, jak to v obchodě chodí, přestože mu Roberto znovu a znovu vysvětloval ty nejjednodušší ekonomické principy. Eldon se vyznal ve složitých fyzikálních výpočtech, rozuměl stresorům a flexorům, pevnosti materiálů, zátěžovým křivkám a procesu přeměny energie, jednoduché finanční kalkulace však byly nad jeho chápání…

Nakonec se, vzájemně zklamaní a frustrovaní, rozešli. Roberto dovedl překladiště Hurikán k velkému úspěchu a Eldon vyvinul nové reaktory na zpracování ekti pro těžer Berndta Okiaha. A tam také zahynul při útoku hydrogu…

Toho dne měl podle předběžného harmonogramu dorazit Nikko Chan Tylar, mladý muž se však většinou opozdil, neboť se cestou často někam zatoulal. Roberto nechal přistávací doky otevřené pro Tylarovu loď, nepočítal však s tím, že by je v nejbližší době někdo použil.

Skupinu lodí, která dorazila, však Roberto rozhodně nečekal. Jakmile spatřil kompletní bojový svaz OSZ, jeho reakce musela být velice podobná tomu, co cítil Eldon, když se z erphanských mraků vynořili hydrogové chystající se zničit jeho těžer.

Velké lodě obří třídy se držely v bezpečné vzdálenosti od obíhajících kamenů, zatímco průzkumné čluny, minolovky a zbraňové plošiny hromoklín vlétly do nebezpečné zóny a za pomoci svých zbraní drtily úlomky skal, aby se na centrální skladiště mohly rozšířeným průchodem vrhnout křižníky manta.

Protože Roberto věděl, co osíci provedli s lodí Ravena Kamarova, okamžitě si uvědomil, že útočníkům jde o víc než o těžce vydobyté tulácké ekti. Prokletí piráti! „Podnikat útoky na jednotlivé lodě vám už nestačí. S jídlem roste chuť, co?“

V hlavní stanici spustil poplašný evakuační signál a vyslal varování všem blížícím se tuláckým lodím. Kapitáni nákladních lodí spěchali ke svým plavidlům. Během několika minut odstartovaly první tři lodě a rychle se rozprchly. Roberto byl rád, že se jim podařilo uniknout.

Generál Lanyan, velitel osíků, odvysílal arogantní výzvu: „Toto zařízení je na příkaz prezidenta Wenceslase pod správou Hanzy. Veškerý materiál, zásoby a soukromá plavidla jsou proto jménem krále Petra zkonfiskovány a vydány k užívání Obranným silám Země.“

Roberto navázal spojení a vstal z křesla, náhle si vědomý svého převislého břicha a pohodlných plandavých šatů, díky nimž vypadal mnohem méně impozantně než velitel OSZ. „Generále, je mi jedno, čím jménem se zaklínáte – váš král ani prezident tady nemají žádnou pravomoc. Tulácké klany nikdy nepodepsaly Hanzovní dohodu. Toto překladiště je v soukromém vlastnictví a vy nemáte právo obléhat je nebo konfiskovat náš majetek.“

Navzdory hrdým slovům Roberto věděl, že s podporou svých lodí si generál může vzít, čeho se mu zachce. Bezpečnost Tuláků spočívala v dobrém maskování a utajení, žádnou skutečnou obranu neměli. Teď, když OSZ překladiště Hurikán našly, byli Tuláci jako králíci přistižení v noře.

Generál ho napomenul: „Naše válka proti hydrogům nám dává dostatečné oprávnění k zabavení důležitého vojenského materiálu. V širším slova smyslu jste vy, spodina, stále součástí lidské rasy. Měli byste se stydět, že nekonáte svou povinnost.“

„Zvlášť když před sebou máme tak zářný příklad cti a morálky! Jste obyčejní zloději.“

Lanyan se na něj z obrazovky chladně usmál. „Zloděje žene především hrabivost, kdežto my máme na tyto zdroje legitimní nárok a právo je na naší straně.“

„Právo? Jaké právo?“

„Smlouva, kterou vaši předkové z *Kanaky* podepsali, než opustili Zemi.“ Lanyan ocitoval příslušný odstavec a paragraf a vysvětlil, s jakými podmínkami předkové tuláckých klanů souhlasili. „Jste touto smlouvou stále vázáni. Proto zabavujeme veškeré uskladněné palivo, transportéry i všechny ostatní vesmírné lodě, které lze použít pro armádní účely.“

Křižníky manta obklíčily rozměrnou stanici. Lanyan pokračoval: „Radím vám, abyste nám umožnili přístup ke kotvícím portům.

Pokud nebudete spolupracovat, použijeme naše jazery, otevřeme tuto stanici jako plechovku a pak posbíráme všechno, co vyletí ven.“

Roberto ztěžka polkl. Lanyan bezpochyby myslel svou hrozbu vážně. Dal signál personálu v docích: „Odjistěte všechny průchody! Pusťte ty lupiče dovnitř.“

Další nákladní loď vystřelila pryč a snažila se uprchnout, ale hlídkující štítonoše se k ní přihnaly, obklíčily ji, palbou z jazerů ochromily její pohonné jednotky a pak ji zachytily vlečnými paprsky. Kapitán nákladní lodi vypálil ze svých zbraní, ale bylo to marné gesto. Osíci jeho loď během chvíle ovládli a zajali posádku.

Roberto zasténal. Manty už přirazily a uniformovaní vojáci OSZ začali proudit do zařízení, doprovázeni respekt budícími compy. Nad hlavou mu právě přelétla druhá polovina planetoidy vrhající stín na observační kupoli. Slyšel těžké kroky dunící chodbami – OSZ našly řídicí centrum.

Během několika chvil stál ve dveřích sám generál Lanyan, „Nedělejme si to těžší, než je nezbytně nutné!“

87. NIKKO CHAN TYLAR

K překladišti Hurikán dorazil přesně na čas… lépe řečeno ne později než o hodinu. To byl, alespoň pokud šlo o Nikka, rekord. Dopravil wentalskou vodu na dvě neobydlené planety a nyní cítil radost a nadšení z dobře vykonané práce. Těšil se, až si odpočine v pokojích po hosty a pochutná na dobrém jídle připravovaném podle exotických receptů rodinami, které uchovávaly tradice svých předků ze Země.

Navštívil Hurikán už mnohokrát, obvykle přiletěl s transportérem, aby vyzvedl nádrže s ekti, někdy přivezl potraviny ze skleníků klanu Chan. Vždy se raději řídil svou intuicí a instinkty, než aby spoléhal na složitý navigační systém. Nyní znal cestu skrz pole kamenných úlomků lépe než svou vlastní dlaň.

Tentokrát však, když se jeho *Vodnář* přiblížil k navzájem se obíhajícím planetoidám, spatřil dvě obří lodě OSZ kroužící po vnějším okraji systému tvořeného dvojicí skal. Lodě osíků už palbou z jazerů odstranily většinu pole obklopujícího překladiště, aby si proklestily bezpečnou cestu. Rozžhavený prach a kamenné úlomky létaly po nepředvídatelných drahách, kam je vrhly početné exploze.

Tři klanové lodě vystřelily pryč, pronásledovány rychlými štítonoši. Klany vybavily mnoho svých lodí „sprintovými“ motory pro lepší akceleraci, prchající lodě se proto rozletěly na všechny strany tak rychle, že jim žádná dotěrná armádní loď nemohla stačit.

„Skat, co se to tu k čertu děje?“ Sáhl po komunikačním systému, aby se spojil s řídicím střediskem překladiště Hurikán, potom si ale uvědomil, že moudřejší bude zůstat zticha. *Vodnář* byl malá loď a blížil se po dráze téměř rovnoběžné s osou otáčení; lodě OSZ si ho bezpochyby ještě nevšimly.

Nikko přijal varovnou zprávu. „Hovoří Roberto Clarin! OSZ se zmocnily překladiště Hurikán! Konfiskují všechny naše zásoby. Bezpochyby zabijí všechny, kteří tu jsou.“ Byl to standardní elektromagnetický signál vyslaný do vesmíru. Potrvá celé roky, než

dorazí k nejbližší obydlené soustavě, přilétající lodi – jako Nikkova – jej však mohly zachytit.

Seděl ve svém kokpitu, klouby na prstech mu zbělely, jak vzteky zatínal pěsti a nevěděl, co si počít. Uložené nádobky s mocnými wentaly bzučely a vibrovaly zvědavostí a vzrušenými otázkami. Nahlas zavrčel: „Pamatujete si, co jsem vám vyprávěl o hloupých příčinách našich válek? Jedné takové situace jste právě svědky.“

Vojáci OSZ dole pod ním mezitím svižně odnášeli z překladiště bedny s jídlem, nádrže s ekti i veškerý osobní majetek. Nikko odposlouchával rozhovory vysílané na frekvencích OSZ. Osíci žertovali a posmívali se, pobavení snahou Tuláků klást odpor. „Škubou nás dohola!“

Zatímco Nikko vše s hrůzou sledoval, cítil hluboké znepokojení wentalů. Je to jako útok hydrogů… Jenže tito vojáci zaútočili na svůj vlastní druh.

Veškeré osazenstvo překladiště Hurikán bylo zatčeno a naloděno na paluby křižníků manta. Majitel stanice Roberto Clarin se zjevně stal válečným zajatcem, přestože žádná válka nebyla oficiálně vyhlášena. Nikko měl obavy, že armáda nechá všechny tyto lidi jednoduše „zmizet“.

„Vykliďte stanici, ať tam nikdo nezůstane!“ ozval se z rádia hlas generála Lanyana. „Nespěchejte, odveďte pečlivou práci. Pokud to bude možné, prezident si nepřeje oběti na životech. Věří, že nám to pomůže vyjednat s tuláckými klany výhodnější podmínky kapitulace.“

„Kapitulovat?“ zavrčel Nikko. „Vzdát se těm drancujícím cbarbarům?“ Ze svého *Vodnáře* zaznamenal stovky detailních záběrů svědčících o zásahu OSZ. Pro klany to nebude žádné překvapení, rozhodně ne poté, co Nikko nalezl vrak Kamarovovy lodi.

„Musím se vrátit na Randezvous a varovat klany,“ řekl. Toužil zmizet a současně nechtěl odejít, dokud elá operace neskončí. Motory měl stále připravené k okamžité a rychlé akceleraci pro případ, že by musel utíkat.

Můžeme předat zprávu, řekla vodní entita. Všechny lodě nesoucí na palubách wentaly budou vědět, co se tu stalo. Rozšíříme tuto informaci mezi Tuláky.

Nikko pohlédl na blyštivé nádoby, které měl vedle sebe na pilotní palubě. „Dokážete mezi sebou komunikovat rychleji, než mohu já vyslat signál?“

Jsme v podstatě jediná entita. Co ví jeden z nás, vědí všichni wentalové.

Nikko zalapal po dechu. „Jako telinkové spojení skrze světostromy!“

Verdani má s wentaly mnoho společného. Proto jsme byli v dávné válce spojenci.

Během hodiny se většina lodí OSZ sbalila a opustila ostrov stabilní gravitace mezi obíhajícími planetoidami. Manty pobraly svou válečnou kořist a propletly se polem kamenitých úlomků, aby se přidaly k hlídkujícím obřím lodím. Zaujaly pozici na okraji soustavy a tam čekaly.

Dva křižníky však zůstaly na místě, stále ukotvené k nyní opuštěnému překladišti. Křižníky zažehly motory a mocným tahem vychýlily dokonale vyváženou stanici z libračního bodu. Nato se manty odpojily od kotvících kruhů a stáhly se, zatímco obří obytný komplex pokračoval dál ve svém pohybu.

Stabilita překladiště byla vždy relativně vratká – muselo zůstat přesně mezi osami dvojice obíhajících hor. Nyní je dodatečná kinetická energie mocných pohonných jednotek křižníků vydala na pospas gravitaci. Překladiště Hurikán se vychýlilo a začalo padat. Komplex vytržený z gravitační rovnováhy začal nabírat rychlost jako míč kutálející se ze svahu.

„Nemůžu tomu uvěřit,“ řekl Nikko. *Vodnář* dál pořizoval sekvence záběrů. „Prostě nedokážu přijmout, co vidí mé oči!“

Překladiště Hurikán odplulo pryč. V té chvíli už bylo zasypáváno kanonádou kamení a ledu z okrajového pole. Nikko použil pozorovací teleskopy své lodi, aby získal větší rozlišení. Velký meteoroid prolétl pláštěm jednoho ze skladovacích prostorů a vyrval do něj velkou díru. Ostatní částice drásaly, bušily a narážely do

padající stanice – a ta se stále pohybovala, padala vstříc bližší z obíhající dvojice planetoid svázaných slapovými silami. Unikající atmosféra ještě dodala zařízení další impulz.

Když se překladiště Hurikán konečně srazilo s letící horou, bylo stejně bezmocné jako hlodavec sražený rychle jedoucím vozidlem. Během vteřiny bylo po něm.

Rozervaný povrch planetoidy narazil do obytného komplexu a proměnil jej v hrstku šrotu, oblak unikajícího vzduchu a pár ohnivých záblesků, to když se vznítily zbytky uskladněného paliva a vybuchly zásobníky energie. Exploze rozesela trosky na všechny strany.

Lodě OSZ, obtížené zajatci a naloupeným bohatstvím, se odkolébaly pryč jako armáda nadutých dobyvatelů. Jakmile se dostaly dostatečně daleko a Nikko věděl, že nemohou přítomnost *Vodnáře* zaznamenat, zažehl motory a nejvyšší rychlostí vyrazil pryč.

„Musíme se odsud dostat," řekl wentalům. Zpráva ostatním lodím nesoucím wentaly na palubách sice byla předána, jen on však mohl doručit přímé důkazy – obrazové záznamy a nahrávky rozhovorů mezi loděmi OSZ. Nikko jen doufal, že tentokrát nezabloudí. Měl příliš velkou zodpovědnost.

88. JESS TAMBLYN

Hlasy wentalů znějící mu v hlavě se už staly jeho součástí, novým předivem nepochopitelných tužeb obemykajících jeho vlastní myšlenky. Jess letěl volným vesmírem, osamělý i obklopený současně, propojený s vodními bytostmi, uzavřený uvnitř své perleťovokorálové lodi pulzující tekutou energií.

Byl hrdý na své dobrovolníky, šiřitele wentalské vody, kteří cestovali po Spirálním rameni a hledali nedotčené vodní planety, kde by se wentalům mohlo dařit. Každé místo oživené wentaly bylo jako další buňka mohutného a mocného organismu. Wentalové byli den ode dne silnější – zato hydrogové dosud neměli o návratu svého úhlavního nepřítele ani tušení.

Mořská voda vyplňující jeho kulovitou loď by měla rozostřit jeho vidění, jestliže hleděl ven na hvězdné pole, tekutina však byla součástí jeho samého. Viděl zcela jasně, wentalové se stali prodloužením jeho smyslů. Malé mořské organismy z původní oceánské planety stále pluly uvnitř lodi, v uzavřené bublině mimozemského ekosystému.

Jess pokračoval ve svém hledání vhodných planet, i těch nepříznivých pro život lidí. Jedinou nezbytnou podmínkou byla přítomnost vody.

Jako ozvěnu na pozadí svých myšlenek spatřil vzpomínky wentalů z dávných dob, roztříštěné vzpomínky na titánskou bitvu, při níž byly vodní bytosti poraženy, rozervány na jednotlivé molekuly a rozprášeny do vesmírného vakua. Matně, jako by jakýmsi zpola zapomenutým instinktem si uvědomoval spojenectví wentalů se světostromy. Vzpomínal si, jak společně vytvořili gigantické semenné lodě sloužící jako bitevníky… to vše ještě před onou palčivou zradou faerů. Jess pevně stiskl víčka, aby unikl té hrůze, noční můra se však odehrávala přímo v jeho hlavě, když sám prožil poslední chvíle wentala vlečeného do sluneční výhně.

Stále jím však zněla síla a sebevědomí wentalů a Jess neměl jinou možnost, než odložit své obavy. *Začneme znovu, kapku po kapce, a uspějeme.*

Nato jeho mysl zaplavil příval překvapivých nových obrazů, právě probíhající útok, který sledovala jiná část wentalů, skupina vzorků na palubě lodi Nikka Chána Tylara. Díky vlhkému povlaku na očích Jess viděl, čeho se stali svědky. Jess spatřil, jak na velkou umělou konstrukci překladiště Hurikán – zaútočily válečné lodě. *Ne* však ježatá, kulovitá plavidla hydrogů. Tento krát byly agresorem Obranné síly Země, manty a lodě obří třídy. Osíci podnikli masivní úder, zajali Tuláky přivlastnili si materiál i zásoby… a pak zcela zničili samotné překladiště!

Všichni wentalové viděli totéž, a ti, kteří se nacházeli na palubách lodí, to sdělili svým pilotům. Nikdo včetně Jesse nebyl dost blízko, aby mohl Hurikánu pomoci. Přesto jeho roztroušení dobrovolníci *věděli.* Tuto věc Velký Houser neutají.

„K čertu s nimi!“ řekl. Měl pocit, že voda uvnitř lodi kolem jeho těla začne vřít, jak energií prosycená pokožka zareagovala na jeho hněv.

Přestože se nemohl dostat k překladišti Hurikán včas, nebyl bezmocný. Mohl poslat vzkaz. Mohl začít jednat.

Běžte za Cescou! Myšlenka zazněla jako výkřik. Ten, kdo je z vás nejblíž, najděte Mluvčí Peroniovou a řekněte jí, co se stalo. Ty, Nikko, ji pak vyhledej a předej ji důkazy.

Varování se bude šířit jako vlnky rychle běžící po hladině rybníka. Jess a jeho dobrovolníci obnoví sílu wentalů a pomohou tak v boji proti hydrogům. Čelit prezidentovi Hanzy však byla povolána jedině Mluvčí všech klanů.

Srdce Jesse zcela mimoděk dovedlo zpátky k velké kometě, jež poté, kdy prolétla kolem osamělého slunce, mířila k opačnému ohnisku své výstředné dráhy. Až se těleso tvořené sněhem a ledem vzdálí od hvězdy, ustane odpařování a zmizí koma i ocas. Nebyl tomu ani rok, co si dal v závoji kometárního ohonu romantické dostaveníčko.

Tady dokázal Jess myslet pouze na svou lásku a pošetilá rozhodnutí učiněná v nesprávný čas. Tato kometa pro něj bude vždy výjimečná. Místo vzbuzující vzpominky. Nyní, s pomocí wentalů, mohl Jess přeměnit kometu v něco ještě zvláštnějšího.

„Potřebujete tekutou vodu, nebo vám stačí i led?“

Voda je voda – pára, tekutina nebo led. Na skupenství nám nezáleží.

Přestože wentalská loď reagovala na jeho myšlenky a gesta, Jess potřeboval veškeré své pilotní dovednosti, aby se svou perleťovo-korálovou bublinou proklouzl skrz tryskající komu a přistál na zmrzlém povrchu. Prošel skrz rosolovitou stěnu své lodi, vystoupil ven a stanul na černém ledu a šedobílém sněhu, chráněn pouze tenkým perleťovým oblečením a třpytivým vlhkým filmem. Síla wentalů uchovala jeho tělo nedotčené dokonce i ve vesmírném vakuu.

Když se jeho bosá noha dotkla drsného sterilního povrchu, několik kapek oživlé vody steklo z jeho pokožky a proniklo do krystalické mřížky kometárního ledu. Jess s úžasem hleděl na tajuplnou proměnu, když ledovou horu prostoupil život.

Jiskření a energie wentalů se začaly šířit jako světélkující barva nalitá do nádrže. Wentalové rychle vnikli do štěrbin a prostoupili pevné bloky ledu, které držely kometu pohromadě.

Hydrogy nikdy nenapadne hledat nás tady, řekli wentalové v jeho mysli.

Jess strávil v chladném mrtvém tichu ještě dlouhou chvíli. Konečně se vrátil do své vodní lodi, odpoutal se od komety a zamířil pryč.

Při pohledu na jiskřící a zářící kometu cítil nesmírné uspokojení. Svítila nyní jako reflektor, nový shluk wentalů v letícím projektilu plném vodní energie. Pro Jesse to bylo další vítězství. Potom se vydal hledat další místa, kam by mohl zasít nečekaného spojence lidské rasy.

89. MÁG-IMPERÁTOR JORA'H

Nyní, když se vrátil z Dobrosu a opět se usadil ve své kokonu podobném křesle, musel Mág-imperátor provést jisté důležité změny. Jora'h poslal pro svou dceru Yazra'h. Chtěl s ní probrat věc, která ho zajímala mnohem víc než nekonečné zástupy slepě oddaných ildiranských poutníků toužících na něj pohlédnout. V poslední době jich stále víc přicházelo z Hyrillky, zřejmě obchodníci, kteří chtěli na Ildiru dovážet shiing ze své poničené planety.

První poutníci přicházející toho dne už čekali před audienčním sálem pod nebesférou a Yazra'h, mířící za svým otcem, prošla kolem nich. Měla plavné pohyby, jako by samotné její kosti byly vysoustružené z ryzí elegance. Za ní kráčela trojice silných, pískově hnědých isixkých koček, pohybujících se jako vždy v dokonalém vzájemném souladu. Ildiranští šlechtici v sále ucouvli ve strachu před kočkovitými šelmami.

Mág-imperátor se napřímil v křesle a usmál se. „To musíš ty svoje kočky vždycky brát s sebou? Děsíš moje hodnostáře."

Yazra'h, stoupající na pódium, šlehla po krčících se dvořanech pohrdavým pohledem. „Mohu snad za jejich pošetilé obavy, vůdce? Mám své kočky pod kontrolou." Když se pak na nejvyšším stupni zastavila, isixké kočky usedly, dvě po bocích Yazra'h a třetí za ní, zády ke své paní. Panterům podobná zvířata byla útlá, čenichy měla špičaté jako ohaři. Dokázala rychle běžet, bleskově zaútočit a zabít během mrknutí oka.

Jora'h se pyšně usmál. „Navzdory všem krizím, které mě obklopují, jediný pohled na tebe, Yazra'h, mi říká, že naše rasa má sílu čelit jakémukoli nepříteli. Ve skutečnosti lituji každého, kdy by se odvážil jít proti tobě."

Přijala jeho chválu, ale neopájela se jí. Šlechtičny byly většinou krásné, rozmazlené kurtizány, jejichž dokonalá pleť se leskla pěstícími prostředky a fotoaktivními líčidly. Své oholené lebky, krky a ramena zdobily spirálami proměnlivých pigmentů podobných

chameleóni kůži. Liloa'h, Jora'hova první milenka, byla jednou z nich.

Yazra'h ovšem nikoliv. Své měděné vlasy nechala narůst do bujné nespoutané hřívy. Její kouřově topazové oči žhnuly divokým ohněm. Přestože vždy měla možnost pobývat mezi šlechtičnami, Yazra'h raději cvičila s vojáky, rozvíjela reflexy, zdokonalovala schopnosti a udržovala své tělo silné a obratné. Kterákoli jiná šlechtična by se podobným jednáním znemožnila, dcera Mága-imperátora si však mohla dovolit určitou výstřednost.

Jora'h věděl, že je velmi dovedná v zacházení se zbraní, třebaže nebyla tak fyzicky zdatná jako Ildirané z vojenského kruhu. Yazra'h měla mnoho milenců, vždy ale jen strážné nebo vojáky; nikdy neprojevovala zájem o šlechtice, slabošské úředníky či zahloubané světlonoše. Když se jí na to Jora'h ptal, odpověděla: „Mám strach, že bych jim mohla *ublížit*, otče."

Nyní odhodila své dlouhé vlasy na záda a pohlédla mu do očí. „Jsem vždy poctěna, když si mě dáš zavolat. Jaké služby ti mohu nabídnout, otče?"

Bylo osvěžující setkat se s někým, kdo na něj hleděl tak zpříma. Hlouček hyrillských poutníků stále čekal venku a šlechtici se pomalu vraceli ke svým povinnostem, třebaže nepřestávali isixké kočky podezřívavě sledovat.

Mág-imperátor se ve svém polstrovaném křesle naklonil kupředu. „Chtěl jsem tě požádat o tvůj názor ohledně současné úlohy žen v ildiranské společnosti. Jsem přesvědčen, že máš na věc poněkud… jiný pohled než většina Ildiranů."

„To bezpochyby. Ženy z nižších kruhů, dělnice, služebnice a strážné, jsou považovány za rovnocenné a odvádějí stejnou práci jako muži. Ale podívej se na vyšší kruhy! Šlechtici, úředníci," pohrdavě ukázala kolem sebe, „dvořané. U nich jsou ženy jen pouhé ozdoby… a ještě jsou na to pyšné. Jestliže jsou tak inteligentní a na úrovni, měly by toho naší společnosti dávat víc."

Jora'h se zeširoka usmál. Jak věděl, většina Ildiranů by se při jejích slovech zhrozila. „Ale co ty sama, Yazra'h? Myslíš si, že můžeš něco dát?"

„Já už to dělám a očekávám, že tomu tak bude i nadále."

„Potom tedy možná začneme u tebe. Naše Impérium je plné nepokoje. Skrze *thisma* cítím, že se mnoho věcí ubírá špatným směrem. Dokonce i zde, v Hranolovém paláci, bych podle mínění některých rádců měl být opatrný. Jsem nakloněn vyslyšet jejich varování, jakkoli si nedovedu představit, že by se můj vlastní lid obrátil proti mně."

„Podle toho, co jsem četla v *Sáze,*" namítla Yazra'h, „se v naší historii přihodilo mnoho nepředstavitelných věcí."

Jora'h se uvelebil hlouběji ve svém vejčitém křesle potěšen zjištěním, že jeho dcera sama *Ságu* čte a nespoléhá jen na dramatické výtahy z vystoupení dějepravců. „Hlídá mě mnoho strážných, můj otec si však zvolil zvláštního osobního strážce, Bron'na. Bron'n nesl výlučnou odpovědnost za bezpečí Mága-imperátora. Já jsem ještě neoznámil, kdo bude vykonávat tuto službu pro mě."

Yazra'h na něj vážně pohlédla. „Neměl bys otálet, vůdce! Mohu ti poradit. Znám mnoho strážných; mohu ti říct, kteří z nich jsou nejoddanější, nejsilnější, kteří ti budou sloužit nejlépe."

Jora'h mávl rukou. „Nemám o ně zájem. Už jsem se rozhodl." Nedala najevo sebemenší nevoli nad tím, že s ní svou volbu neprobral. „Zvolil jsem si *tebe,* Yazra'h. Chci, abys byla mým osobním strážcem."

V jejích topazových očích se opatrnost svářila s nadějí. „Ale, otče…, je mnoho jiných, schopnějších bojovníků."

„Viděl jsem tě, jak cvičíš, Yazra'h. Vím, že výtečně ovládáš zbraně. Tvé isixké kočky tě poslouchají na slovo." Hrdě se usmál. „Kromě toho – neudělala by snad dcera vše, aby ochránila svého otce? *Thisma* mi ukazuje, že tvá loajalita je neotřesitelná."

Yazra'h už dál nic nenamítala. Oba znali stinné stránky takovéto volby. Dosazení ženy na místo osobního strážce Mága-imperátora, dokonce ani ne ženy z vojenského kruhu, ale šlechtičny, vyvolá údiv a vzbudí mnoho debat. Už teď byli šlechtici v audienčním sále zděšení Jora'hovou neúctou k tradicím – vstal a chodil po Hranolovém paláci po vlastních nohou, opustil Ildiru, aby navštívil

Dobros, usedal do vejčitého křesla jen když se mu to hodilo – a teď vybral svou dceru na funkci, která příslušela jinému kruhu.

Yazra'h udělala nepatrné gesto a všechny tři její isixké kočky vstaly, klubka energie se zlatými kožichy a vlnícími se svaly. Všechny šelmy se obrátily k Mágu-imperátorovi. „Bude mi ctí sloužit ti tímto způsobem, vůdce! Nikdy tě nezklamu a budu tě chránit do posledního dechu. Budeš na mě pyšný."

„Já vím. Proto jsem si zvolil tebe."

90. HYRILLSKÝ MÍSTODRŽÍCÍ RUSA'H

Jakmile většina obyvatel Hyrillky podlehla osvobozujícímu účinku silného surového shiingu, Rusa'h se chopil své příležitosti. Věděl, co musí udělat, než bude pro Impérium příliš pozdě.

Místodržící nehledal vlastní prospěch, jednal z čirého přesvědčení. Viděl Věčný jas a dokázal sledovat zářivé stezky mnohem přesněji než kterýkoli jiný Ildiran – lépe než Jora'h, lépe než jejich otylý otec. Bylo už napácháno příliš mnoho škody.

Nebylo chybou Ildiranů, že zbloudili. Slepě následovali Mága-imperátora, třebaže chyboval. Nebyli stvořeni k samostatnému rozhodování, nedokázali nezávisle myslet. Čekala se od nich poslušnost, oddanost a spolupráce. Pokud však byl jejich panující vládce pomýlený, Ildirané neměli naději nalézt správnou cestu.

Rusa'h věděl jak to změnit. A shiing mu při tom pomohl.

Už teď se k němu upínala hrstka přívrženců. Po tom to večeru bude jeho většina obyvatelstva Hyrillky.

Několik dnů předním, během soukromého obřadu a rozhovoru, byli na pravou cestu přivedeni jeho světlonoši. Jeho milostnice ho vždy dychtivě následovaly, snadno proto přetáhl na svou stranu také je. Krásné plodné ženy se už nezaobíraly tělesnými rozkošemi, které je dříve tak pohlcovaly. Nyní byly až fanaticky oddané jiným cílům. *Jeho* cílům.

S Thor'hem neměl potíže. Mladík se od samého počátku dobrovolně zapojil… a jako První následník stane důležitou zbraní v jistě obtížném, ale nezbytné boji.

Zato Pery'h představoval skutečný oříšek. Nastávající místodržící byl příliš inteligentní, příliš oddaný své mu otci, bez zjevných slabostí. Rusa'h však jistě najde vhodné řešení. Věčný jas ho bezpečně provede obtížnými zkouškami čekajícími na něj v budoucnosti.

Hyrillský místodržící se obrátil k citadele paláce, za tímco primární modrobílé slunce zapadlo a obloha zbrunátněla oranžovým světlem jeho nafouknutého souputníka. Horizontální hvězdokupa nyní vystoupila jasněji, stovky planet a hvězd vystavených na odiv v jediném třpytivém shluku.

Od chvíle, kdy se zranil na hlavě, zůstal Rusa'h odtržen od *thismatu* Ildiranů. Nyní však většina obyvatel Hyrillky požila surový shiing, a také oni se vymanili ze sítě myšlenek, náhle omamně volní. Nepodléhali už dotěrnému dohledu Mága-imperátora Jora'ha a Rusa'h je tak mohl spojit do nové, silné sítě.

Nyní, na jeho rozkaz, byli všichni Hyrillčané ponořeni do téhož léčivého mentálního ticha, jaké sám Rusa'h pociťoval tak dlouho. Během hlubokého *subthismati kého* spánku ho Věčný jas obdařil výjimečnými schonostmi, a místodržící teď uplatnil svou nově nalezenou moc. Zatímco obyvatelstvo bylo vlivem shiingu omámené a poddajné, začal sbírat ochromená vlákna *thismatu*, která by se nakonec vrátila k Jora'hovi. Rusa'h všechny ladné nitky propojí, jednu po druhé. Vytyčí tak nové duchovní stezky a sjednotí mysli všech Hyrillčanů do úhledné čisté mozaiky vlastního vzoru, inspirované samotným Věčným jasem…

Za oranžového soumraku, obklopen oddanými přívrženci, usedl usmívající se Rusa'h do křesla ve svém paláci. Vedle něj stanuli jeho milostnice, dějepravci a hrdý Thor'h, připravení nabídnout mu svou podporu. Ti byli osnovou jeho nové sítě, kterou však musel splést dřív, než účinek shiingu odezní, aby opět upevnil duchovní spojení mezi Hyrillčany. Brzy se celá Hyrillka stane součástí jeho samotného, jeho vlastní tapiserií *thismatu.*

Blízko něj – a přesto svým způsobem vzdálen – sledoval mladý Pery'h s nesouhlasným výrazem ve tváři služebníky roznášející občerstvení. Nastávající místodržící stále neměl tušení, co se kolem něj odehrává. Tanečníci, stále dezorientovaní působením shiingu, klopýtali a marně se snažili o obvyklé ladné pohyby. „Toto je děsivé, strýčku."

„Přestaň si stěžovat!" odsekl Thor'h. „Tito lidé si zaslouží oslavu a místodržící Rusa'h ji pro ně uspořádal."

Pery'h seděl na svém přiděleném místě, ale jídla se ani nedotkl. Byl neklidný, pokožku měl pobledlou a vlhkou. Teď, když se tolik Hyrillčanů odtrhlo od Jora'hova *thismatu* a výměnou se napojilo na Rusa'hovu síť, nezůstala ani malá štěpová kolonie, která by nastávajícímu místodržícímu poskytla útěchu. A vše se pro něj mělo jen zhoršit.

Když Rusa'h vstal, všichni Ildirané v otevřeném altánu okamžitě ztichli, přestože je ještě zcela neovládal. Místodržící na ně pohlédl třpytícíma se očima – viděl kolem sebe nezměrný potenciál.

Zavolal dvojici lékařů, kteří s ním přiletěli z Ildiry, aby pečovali o jeho stav a sledovali proces uzdravování. Rusa'h násilím přiměl jednoho z nich požít shiing a získal ho na svou stranu. Poté se už druhý lékař dal snadno přesvědčit. Dnes měli provést nezbytný a překvapivý úkon, který upevní jeho stále se rozšiřující vliv.

„Chci vám oznámit něco, čemu většina z vás zpočátku nebude věřit." Rusa'h použil tato slova, třebaže věděl, že mu *budou* věřit. Přítomní Ildirané byli v jeho moci. Měl důkaz…, který přinejmenším zčásti vysvětloval Jora'hovo znepokojivé chování z poslední doby.

„Tato doba je temná a Hyrillka mnoho vytrpěla. Hydrogové nás pronásledují. Strádáme ne proto, že by Věčný jas potemněl, ale protože naši vůdci ho nejsou schopni vidět. Můj otec, Mág-imperátor Cyroc'h, se natolik zapletl do svých intrik, až jim sám uvěřil. Můj bratr Jora'h je ještě horší, protože úmyslně zůstává zaslepený."

Pery'h vstal, tvář hněvem bledou jako stěna. „Strýčku, dokonce ani tvá zranění nejsou omluvou pro takováto slova!"

Shiingem omámení posluchači pozorovali nastávajícího místodržícího s matným zájmem, ale bez jakékoli nevole. Droga

způsobila, že nikdo z přítomných nebyl schopen cítit Pery'hovu přítomnost v *thismatu.* Thor'h se jen pousmál. „Poslouchej, co ti říká právoplatný místodržící, bratříčku! Možná se něčemu přiučíš."

„Mág-imperátor dokáže vycítit neklid, který zaséváte," nedal se Pery'h. „Dávej si pozor, co říkáš!"

Rusa'h se na mladíka odmítajícího přijmout shiing s ostatními zamračil. „Jora'h zde dnes večer není přítomen – leda snad skrze tvé oči, Pery'hu. Možná bychom tě měli poslat pryč?"

Teď už nastávající místodržící musel cítit, že on jediný zůstal tenounkým vláknem *thismatu* spojený s Ildirou – zatímco zbytek Hyrillky stál proti němu.

„Než si uděláš názor, vyslechni, co ti chci říct, Pery'hu. Jsi bystrý mladý muž školený k tomu, aby ses stal příštím místodržícím Hyrillky. Osud a předurčení však mohou být změněny. My máme tu moc."

Pery'h na něj zděšeně zíral. „Odmítám. Nedovolím vám to."

Hyrillský místodržící se zamračil. „Nejprve mi popřej sluchu a pak se rozhodni. Náš lid byl klamem přesvědčen, aby uvěřil, že Jora'h je pravým Mágem-imperátorem, skutečným středobodem všech vláken *thismatu.* Já však vím, že je to jinak. Věčný jas ho opustil. Když jsem setrvával v *subthismatickém* spánku, mé tělo se nedokázalo pohnout, ale má mysl cestovala na jiná místa. Viděl jsem tajemství. Poznal jsem pravdy, jaké žádný Ildiran dosud ani netušil. A teď jsem konečně schopen přinést důkaz."

Thor'h se tvářil, jako by chtěl každou chvíli propuknout v jásot, ale Pery'h byl stěží schopen ovládnout svůj zmatek. „Jaký důkaz?" Protože se mladík nepřipojil k orgiím v nialiových polích, zachoval si jasnou hlavu a skeptický pohled. Ostatní Hyrillčané přijali Rusa'hovo oznámení bez pochybností.

„Předchozí Mág-imperátor zemřel náhle, zatímco jsem ležel v bezvědomí. Jora'h využil zděšení a žalu, které následovaly, rychle podstoupil nástupnický obřad a stal se naším novým vůdcem. Ildirane ho považují za pracovitého a čestného. Nikdo z nás si neuvědomil, že je posedlý mocí! Udělal by vše, aby se zbavil svého otce a mohl si tak přisvojit vejčité křeslo a Hranolový palác."

Pery'h vyskočil a chystal se odejít, dva strážní mu však zastoupili cestu. Rusa'h pokračoval, protože věděl, že ho nastávající místodržící slyší, přestože by nejraději uprchl. „Získal jsem vzorek tkáně od jednoho z obřadníků, kteří připravovali mrtvé tělo Mága-imperátora k pohřbu. Chemická analýza poskytla jasnou odpověď. Cyroc'h nezemřel jen tak – byl *otráven.*"

Zatímco ostatní ohromením zalapali po dechu, Rusa'h pokračoval: „Jeho osobní strážce Bron'n asi byl do celého spiknutí zapleten, měl však tolik cti, aby si sám vzal život vzápětí poté, co můj otec klesl mrtev do svého křesla. Jora'h však dostal, po čem toužil. To on zavraždil Mága-imperátora, aby mohl protiprávně uzurpovat jeho místo."

Hyrillčané, třebaže omámení drogou, začali po takovém prohlášení znepokojeně reptat. Někteří jen zalapali po dechu, ale věřili každému Rusa'hově slovu, neboť předpokládali, že jeho důkaz musí být nevyvratitelný.

„A proto ho Věčný jas opustil!" vykřikl místodržící „Duchovní vlákna nemohou proniknout temnotou Jora'hova srdce. Všichni Ildirané za to teď pykají a naš rasa bude trpět dál… pokud nás nedokáži přivést zpět do říše Věčného jasu." Rusa'h spojil dlaně. „Jsem při praven vykonat, co je nezbytné."

Zatímco Thor'h s prázdným úsměvem na tváři na slouchal a přikyvoval hrůzným obviněním, Pery'h by pobouřen. Rusa'h s ním ztratil trpělivost a obrátil se k hřmotným strážným. „Odveďte nastávajícího místodržícího do jeho pokojů a držte ho tam do doby, než bude patřičně… přesvědčen."

Hyrillčané nic nenamítali. Pery'h mohl jen symbolicky vzdorovat, zatímco ho několik svalnatých vojáků vleklo pryč z otevřeného prostranství, kde se v soumraku právě rozvíjely zářivé květy bujných popínavých rostlin. Žádný z Ildiranů v *thismatu* necítil jeho přitomnost. Jakmile byl nastávající místodržící pryč, Rusa'h se otočil zády ke svým stroze se tvářícím kurtizánám a pokynul dvěma oddaným lékařům, aby přistoupili blíž.

„Jestliže Jora'h není pravým Mágem-imperátorem, potom je zapotřebí, aby ildiranská rasa dostala jiného. Věčný jas mě vyvolil k

tomu, abych nesl toto břemeno. Vím, jak obtížná cesta přede mnou leží, půjdu však po zářící stezce. Důvěřuji svému vedení. Podstoupím to pro blaho ildiranského lidu.“

Položil se na pohovku, rozhalil svůj šat a ulehl zcela nahý. „Dostalo se vám té výsady, že budete svědky události, jež navždy změní ildiranskou rasu.“

Dva lékaři vytáhli ostré křišťálové nože. Rusa’h pohlédl na své milostnice a matně si vzpomněl na všechny ty blažené chvíle, které s nimi strávil. Jeho úděl však byl nyní jiný, tělesné rozkoše ho už nezajímaly. Odvrátil se od nich a zavřel oči, upjal myšlenky ke světlu ve svém nitru.

Po dlouhém utrpení konečně nalezl skutečné poslání. Jen sobecký zbabělec by nyní ucouvl. Musel dostát svému přesvědčení až do konce. Jen on sám mohl opětovně splést síť *thismatu*, uchopit nečistá vlákna semknutá kolem Jora’ha a všechna je stáhnout k sobě. Hyrillka bude první. Pak budou následovat početné soustavy v Horizontální hvězdokupě a následně i zbytek Impéria.

Místodržící šeptem vydal rozkaz a lékaři provedli rychlý čistý řez mezi jeho nohama. Rusa’h zaťal zuby, spolkl bolest, vlil ji do svých nervů a usměrnil ji, až se proměnila ve výbuch světla v jeho mysli. Jeho prostřednictvím byl schopen vidět vlající vlákna *thismatu*, která se uvolnila poté, co jeho poddaní požili shiing.

Aniž věnoval pozornost další péči lékařů či ohromenému bzukotu obecenstva, s citem mistra spojil všechna vlákna dohromady, pojal je do svého srdce a upevnil je tak, že Jora’h už nad nimi neměl žádnou moc.

Usmál se; konečně držel skutečné *thisma*, které se stane základem pro obnovené a očištěné Impérium.

91. SAREIN

Když se Sarein snažila nalézt své staré obydlí v houbovém útesu, zjistila, že pokoje byly poslepovány pomocí nouzových záplat, jako by se nějaký slepý či opilý chirurg pokoušel zašít strašlivou ránu.

Tuláci! Neměli žádný cit pro estetiku, soustředili se jen na funkčnost a hrubé opravy. Přestože na mnoha místech použili dřevo světostromů, tu a tam vystupovaly kovové vzpěry a odporné kovové pláty plné skvrn z příměsí. Z nějakého důvodu lid Theronu, včetně zelených kněží, spolupracoval a pomáhal jim vše obnovit právě tímto způsobem. Oba její rodiče vypadali jako by byli potěšení prací, kterou klany odvedly. Sarein doufala, že uzdravující se světoles časem jizvy milosrdně zahladí, bude to však trvat ještě hodně dlouho.

Tuláčtí dělníci se dál poflakovali poničeným lesem a předstírali snahu pomoci. Vesmírní nomádi zde zjevně sledovali vlastní zájmy, vlastní zisk, bez ohledu na svá altruistická prohlášení. Protože Basil chtěl, aby zaujala své právoplatné místo a stala se novou Matkou, Sarein požádala své rodiče o soukromou schůzku v hlavním sněmovním sále.

„Jsme rádi, že ses vrátila, Sarein," usmála se Alexa. „Je toho tolik, co spolu musíme dohnat."

Sareinino chřípí se zachvělo, jak se několikrát zhluboka nadechla, věrná svému diplomatickému výcviku. „Jen doufám, že jsem přišla včas. Nevěřte Tulákům. Myslíte snad, že to všechno dělají z dobroty srdce?"

Venku v lese mezitím stroje dál planýrovaly trosky, shrabávaly drť z lesní půdy, rozprašovaly chemická hnojiva a rozhazovaly semena rychle rostoucích plazivých rostlin. Bzučící zdvižná zařízení odnášela jeden gigantický světostrom za druhým. Kmeny mizely v nákladních prostorách lodí, které se je chystaly odvézt do vzdálených zpracovatelských kolonií Tuláků. Sarein měla pocit, že se dívá na vykradače hrobů hanobící mrtvoly.

Alexa řekla: „Milá dcero, o čem to mluvíš? Tuláci nám velmi pomáhají, zelení kněží i ostatní Theroňané udělali za poslední měsíc obrovský kus práce. Všichni pracujeme společně.“

„A bohatství vám přitom protéká mezi prsty! Copak nevidíte, jak nesmírné úsilí zde Tuláci vynakládají? Taková pomoc nikdy není zadarmo. Položili jste si někdy otázku, co se tím snaží získat?“

Idriss se poškrábal v hustém černém vousu. „Nabídnout pomoc těm, kteří byli postiženi pohromou, je přesně to, co dělají laskaví lidé. Kdyby se něco podobného stalo jim, zachovali bychom se stejně, pokud bychom měli potřebné možnosti. Nezapomeň, že Mluvčí Peroniová byla zasnoubená s Reynaldem. Tuláci a Theroňané měli být spojeni rodinnými svazky.“

Její rodiče byli tak neskutečně důvěřiví! Sarein si připomněla, proč dříve tolik dychtila opustit těsný Theron a odcestovat na civilizovanou Zemi.

„Tuláci k nám byli vždycky laskaví, Sarein.“ Alexa se zamračila a naklonila se ke své dceři. „Proč si o klanech musíš myslet to nejhorší?“

Sareinin vztek a zklamání konečně překypěly. „Protože Mluvčí Peroniová zastavila Hanze dodávky ekti a jiného důležitého zboží ve chvíli, kdy je jich nejvíc zapotřebí.“ Zvedla ruku a začala vypočítávat další důvody, které slyšela od Basila. „Protože klany odmítají být považovány za jednu z hanzovních kolonií. Protože neplatí žádné daně kromě těch, které na ně můžeme uvalit v podobě obchodních cel. Protože nemáme tušení, kde se nachází většina jejich sídel, ani co všechno tam vlastně v tajnosti dělají.“ Marně však čekala na nějakou známku souhlasu. „Copak to ve vás nevzbuzuje ani špetku podezření?“

Idriss potřásl hlavou. „Upřímně řečeno, jejich pomoc potřebujeme. Já nevidím žádná negativa.“

Sarein si podrážděně odfrkla. „Jen se podívejte na všechno to dřevo, které odvážejí z Theronu! Promění je v cenné zboží a nesmírně na něm vydělají.“

„My sami jsme jim nabídli dřevo světostromů jako odměnu za jejich pomoc,“ řekla Alexa s nekonečnou trpělivostí. „Aniž o to byla

žádána, Cesca Peroniová sama navrhla, že se s námi o část zisku podělí.“

„Máte něco písemně? Dojednali jste pro Theron řádné podmínky? Kolik procent a z čeho vám Tuláci dají?“

Idriss se uvelebil ve svém křesle. „Jsem si jistý, že se zachovají čestně. Především nebyli povinni nám něco slíbit.“

„Stovky hanzovních obchodníků by se popraly o právo zpracovávat a prodávat dřevo z padlých světostromů. Ani jste si nenechali předložit podnikatelské plány. Prostě jste všechno dali tuláckým klanům. To nedává smysl…“

V té chvíli už dal její otec najevo záblesk netrpělivosti. „Sarein, drahoušku, podívej se z okna na všechny ty lidi, kteří právě pracují. Vidíš snad nějaké zástupce Zemské hanzovní ligy? Podílí se snad na obnově naší planety jediný tým stavebních jednotek Obranných sil Země? Ne, nic takového. Uvidíš jenom Tuláky. Proč bychom měli odměňovat někoho jiného?“

Alexa povstala ze svého zdobeného trůnu. „Nechci pokračovat v tomto rozhovoru, dokud si nepromluvíš s Cescou. Bude možná nejlepší, jestliže se setkáte tváří v tvář a své neshody si vyjasníte. Kdyby hydrogové nezabili Reynalda, byly byste teď švagrové. Tvůj otec a já si velmi přejeme, abyste spolu dobře vycházely.“ Vzala Idrisse za paži a společně odešli. Sarein zůstala stát sama a připadala si jako malá holka.

Sarein našla tuláckou Mluvčí na sazemi pokryté lesní louce a požádala ji o soukromý rozhovor. „Moji rodiče trvají na tom, abych si s vámi promluvila.“

Mluvčí Peroniová pozvedla obočí. „A pročpak?“

„Říkají, že moje podezření a pochybnosti vůči vašemu lidu jsou nespravedlivá.“

Cesčiny temné oči se maličko rozšířily. „Vaše podezření a pochybnosti? To je zajímavé, zvláště uvážímli skutečnost, že nás Hanza štve jako zvěř, podvádí a pronásleduje nás po celé generace. Když mi řekli o vašem návratu na Theron, myslela jsem si, že byste mohla zastávat roli prostředníka mezi Hanzou a tuláckými klany,

protože jste Reynaldova sestra. Theroňané jsou nezávislí, doufala jsem tedy ve vaši otevřenost a objektivitu.“

Sarein si uvědomila, že kdyby opravdu dokázala zahladit současnou roztržku, Basil by jí byl zavázán na celá léta. „Obnovte dodávky ekti a já uvážím intervenci ve váš prospěch.“

„Zastupujete lid Theronu, nebo jste jen hlásnou troubou prezidenta Wenceslase a jeho hlídacích psů z OSZ?“

Sarein se urazila. „Snižujete se k nejhrubším urážkám ve chvíli, kdy se snažím urovnat naše rozpory?“

„Urážky? Naopak, jsem vzorem sebeovládání. Prezident už ví, co má udělat, abychom v dodávkách ekti pokračovali. Míček je na jeho straně.“

Sarein věděla, že má lepší vyjednávači pozici. „Nedejte se mýlit, samotné dodávky ekti vám nedávají moc Hanzu k čemukoli tlačit. Země už obdržela několik dodávek ekti z těžeru u Qronhy 3. Jakmile spustíme několik takových zařízení, a poté, co se rozběhne náš kolonizační plán, nebudeme tulácké ekti potřebovat vůbec. A co si pak počnete vy?“

Cesca se však na návnadu nechytila. „Věřím, že budeme dál samostatní a nezávislí. Jen se nad tím zamyslete, velvyslankyně! Hanza nás okradla a dopustila se vraždy. Proč jinak bychom jí přestali dodávat ekti? Byl to náš nejvýnosnější artikl. Já jsem však viděla, co osíci dělají s našimi bezbrannými nákladními loděmi a nevinnými muži a ženami, kteří na nich pracují.“

„Vymyšlené historky!“

„Máme nevyvratitelný důkaz,“ odsekla Cesca. „Chcete se na ten vrak podívat? Přesvědčit se, jaké stopy zanechávají jazery?“

Sarein nasadila nesmlouvavý výraz; odmítala uvěřit. „Prezident Wenceslas by nikdy neschválil tak zločinné jednání, nemluvě o králi Petrovi.“ V koutku mysli si však Sarein připomněla některé z nepříliš čistých praktik, kterých se už Basil dopustil. Byly snad přepady tuláckých lodí a krádeže ekti něco tak zásadně odlišného? Raději o této možnosti ani nepřemýšlela.

„Tak proč jste se nepokusili popřít, nebo třeba jen reagovat na naše obvinění?“

Výkonná zdvižná zařízení jim bzučela nad hlavou a odvážela padlé stromy. Těžká mechanizace odhrnovala polámané kusy stranou, zatímco skupina zelených kněží hledala úrodné kousky půdy a ručně sázela ratolesti. Dvojice žen jako by zůstala uzavřená do bublin prázdnoty, zatímco práce kolem nich pokračovala. Sarein stála vzpřímeně, rty měla bledé. Všechny její svaly zůstávaly napjaté.

Náhle k nim přiběhl Tulák se zarudlými tvářemi, v oděvu zdobeném výšivkami a plném kapes. „Mluvčí Peroniová! Naléhavá záležitost! Jde o překladiště Hurikán!“

Muž vrhl kosý pohled na Sarein a naklonil se k Mluvčí Peroniové, aby jí svou zprávu mohl pošeptat. Její tvář potemněla hněvem, nato se obrátila zpátky k Sarein a zamračila se na ni. „Jako bychom potřebovali další důkazy! Skupina lodí OSZ právě zaútočila na jedno z našich největších zařízení. Ukradli naše ekti a zásoby, odvlekli všechny osoby nacházející se na stanici – a pak ji zcela zničili.“

„Tomu… nevěřím.“ Sarein byla zpočátku přesvědčená, že tato zpráva nemůže být pravdivá… Dopustila by se však Mluvčí Peroniová tak nestydaté lži, sehrála by divadlo s falešnou zprávou? To nebylo pravděpodobné.

Než Sarein opustila Zemi, vytušila Basilův záměr provést tah proti Tulákům, nemyslela si však, že se dopustí něčeho tak drze vyzývavého. Jak válka s hydrogy pokračovala, prezident začal být agresivnější, spíš jestřáb než holubice. Překročili tentokrát, on a Lanyan, únosnou mez?

„Mám v úmyslu odeslat úplnou dokumentaci a prokazatelné záběry do Paláce šepotu.“ Mluvčí Peroniová viditelně potlačovala vztek. „Útoky drogů jsou už tak dost zlé – ale nájezdy Hanzy? Chtěla jsem to vyřešit potichu a elegantně, ale Velký Houser si zase jednou načechral peří. Měla byste znovu zvážit důvěryhodnost svých přátel, velvyslankyně! Pro dobro theronského lidu.“

Nato společně s tuláckým poslem spěchala zpět k jeho lodi.

92. KOTTO OKIAH

Loď, kterou Kotto cestoval k Osquivelu, skýtala jen málo pohodlí, inženýr si však toho ani v nejmenším nevšímal. Jeho pozornost se upírala jinam. Zapomněl na práci na Theronu a ponořil se do jiných problémů a záhad.

Cesca Peroniová pro něj našla volnou pryčnu na transportéru mířícím k osquivelským loděnicím. Měl jídlo, vodu a vzduch. To bylo vše, co potřeboval. Kapitán lodi byl samotář, který nerad bral pasažéry, protože se však výstřední inženýr staral sám o sebe, oba muži spolu dobře vycházeli.

Během letu byl Kotto plně zaměstnán myšlenkami na průzkum skutečné – a zcela nedotčené – hydroské lodi. Jeho mozek chrlil nejrůznější možnosti. Naneštěstí toho bylo o hydroských lodích známo příliš málo, aby mohl odvozovat či rozvíjet své teorie dřív, než ji uvidí. Proto obrátil svou nepokojnou mysl k jiným úkolům.

Před časem se pokoušel zkrotit žár Isperosu, kde však zahynulo několik lidí. Lépe se mu vedlo na chladné planetce Jonah 12, které jezera z tekutého metanu obklopená ledovci ze zmrzlého amoniaku propůjčila vzhled vílí říše. Protože se zde atmosférické plyny nacházely v pevném skupenství, tuláčtí dělníci v odolných strojích mohli rádlem shrabovat vodík přímo ze země.

Většina mechanických systémů stvořených lidskou rukou však nedokázala v tak chladném prostředí pracovat dlouho. Kotto nyní na své posteli provedl úplnou revizi pásových vozidel a rypadel, a následně vymyslel kompaktnější izolaci motorů proti vakuu.

Nikdy se nepovažoval za velkého dobrodruha, nezapomněl však na výzvu Cescy Peroniové adresovanou všem Tulákům toho dne, kdy se stala Mluvčí, nástupkyní Kottovy matky. Mladá žena tehdy vypadala tak odhodlaně, oddaně a byla tak krásná, že si Kott usmyslil nezklamat ji…

Ve volném čase rovněž studoval všechny publikované dokumenty o klikisských přepravních portálech a dokonce přečetl i pár statí o Klikisské pochodni Hmyzí civilizace vyvinula zcela

odlišnou matematiku a techniku, všechno to však bylo nesmírně zajímavé a Kotto rád spojoval myšlenky novými způsoby. Jeho úvahy byly jako projektil bezcílně se odrážející v prostředí nulové gravitace.

Sotva však transportér dorazil do cíle, Kotto vše zasunul do pozadí mysli. Robustní Del Kellum ho přišel přivítat hned, jakmile loď zakotvila. Kellum stál, ruce v bok, rozježený vous vystrčený kupředu. „U všech ďasů, Kotto, tvoje matka vždycky říkala, že bychom měli naslouchat tvým potrhlým nápadům. Teď máš příležitost být tak potrhlý, jak jen sám budeš chtít."

Nezdvořilé povykování klanového vůdce se Kotta nedotklo. „Vážím si té příležitosti." Rozhlédl se po kotvicím doku. „Kde je ta loď? Rád bych hned začal."

„Takovou věc bych nikdy nenechal v blízkosti našich obydlí – drogové by ji mohli hledat." Poplácal Kotta po rameni a vedl ho hlouběji dovnitř komplexu. „Ne, pár mých dělníků ji dopravilo na opačnou stranu prstenců, kde sedí pěkně sama a čeká na tebe."

Na nástěnném displeji Kellum promítl orbitální diagram s blikajícím bodem označujícím malou hydroskou loď umístěnou na stabilní oběžné dráze na vnějším okraji prstenců. „Přidělil jsem ti pět našich přátelských a naslouchacích compů, aby ti pomohli, budeš tam však jediný člověk. Nebo snad k sobě někoho potřebuješ?" Pozvedl obočí v naději, že Kotto odmítne.

Inženýr zavrtěl hlavou. „Ne, poradím si sám."

„Výborně! Přichystal jsem pro tebe kupu materiálu, diagnostických přístrojů a laboratorního vybavení." Jakmile Kellum vyvolal obraz hydroské koule, Kotto na ni jen tiše, uhranuté zíral. „Teď je na *tobě,* abys té věci přišel na kloub."

93. DAVLIN LOTZE

Než se Davlinova loď dovlekla k okraji rellekerské soustavy, v jejích palivových nádržích zbyly už jen výpary, vysílač však stále neúnavně volal o pomoc. Slunce Rellekeru jasně zářilo a planety vypadaly jako třpytivé špendlíkové hlavičky – a všechny se zdály neskutečně daleko. Davlin strávil celé hodiny podrobnými výpočty, zvažoval a zavrhoval jednu zoufalou možnost za druhou.

Nakonec provedl pečlivě načasovaný zážeh. Obětoval poslední zbytek paliva, aby své lodi udělil impulz a navedl ji na dráhu, která ho mohla dostat alespoň o kousek blíž cíli. Mohl by tak doplout k některé z planet, avšak příliš pomalu.

Poté, co uplynul den a Davlin už začínal ztrácet naději, že si ho někdo všimne včas, byl zpozorován předsunutou hlídkou střežící soustavu před útokem hydrogů. Obranné hlídky Rellekeru nepatřily mezi oficiální součásti OSZ a zjevně postrádaly patřičný výcvik, alespoň však tentokrát byly na správném místě. Davlin, který věděl, že nesmí ztrácet čas, vytáhl hned, jakmile se dostal na palubu hlídkové lodi, staré pověřovací listiny od prezidenta Wenceslase a blýskl se svou vojenskou hodností. Protože se zvědové stále tvářili vlažně, za pomoci technik stříbrných baretů ovládl loď a spěchal k Rellekeru, aby přednesl svou žádost.

Lidé na Crenně mrzli, umírali… a spoléhali na něj.

Na obyvatele Rellekeru však dopadla úsporná opatření stejně tvrdě jako na většinu kolonií. Bývala to bohatá planeta, lázeňské a výletní místo hostící nejbohatší občany Hanzy. Do samostatnosti však měla daleko, takže její obyvatelé už dávno spotřebovali většinu ekti, aby získali potřebný materiál a nejrůznější věci, které považovali za nutné pro své přežití.

Když se Davlin představil rellekerské guvernérce, blahobytně vyhlížející žena jménem Jane Pekařová mu řekla, že nemá prostředky, aby mohla kolonistům z Crenny pomoci. Pokrčila rameny. „Se vší úctou k vašim pověřením a obtížné situaci, pane Lotze, pro vás nemůžeme nic udělat.“

„Nezdá se mi, že by se vaši lidé snažili najít nějaké řešení.“ Davlin zůstal stát v pracovně guvernérky mnohem déle, než by jí bylo příjemné, neměl však v ruce nic, čím by mohl Relleker donutit k činu, nebo alespoň zlákat k nabídce pomoci. Nemohl uvěřit tomu, že se navzdory mizivým šancím dostal až sem, jen aby byl postaven před další překážky, a neměl přitom dost času na jejich odstranění. Nejraději by plakal vzteky nad vlastní bezmocí. Copak se dostal tak daleko, jen aby lidi z Crenny nakonec přece jen zklamal?

Posléze guvernérka Pekařova s povzdechem řekla: „Během jednoho nebo dvou dnů čekáme loď s plánovanou dodávkou zásob. Někdo jménem Kettová… s lodí *Věčná* cosi. Možná by vám mohla pomoci.“

Davlin se konečně usmál.

Když Rlinda Kettová a Branson Roberts se svými dvěma loděmi přistáli, Davlin je bezodkladně vyhledal. „Řekla jste mi, abych se na vás obrátil, kdybych někdy potřeboval pomoc.“ Uvědomil si, jak hlubokou úzkost v něm vzbuzuje fakt, že musí spoléhat na někoho jiného. „Teď ji potřebuji.“

Jakmile vysvětlil situaci, Rlinda se na něj zeširoka usmála. „Nemyslel jste si snad, že jsem jako ti vládní týpci, kteří jsou jen samé sliby chyby, ha?“

Společně s Robertsem vyprázdnili nákladní prostory, vyložili všechny bedny a materiál, který měl být doručen do dalších kolonií. „Prostě to připíšu na dodací list Rellekeru. Sto třicet lidí jste říkal? A jsou aspoň štíhlejší než já?“ Poplácala se po širokých bocích.

„To vám mohu slíbit.“

„Tak jdeme!“

Věčná zvídavost a *Slepá víra* klesaly do temnoty vyhaslé crennské soustavy. Davlin seděl v kokpitu vedle Rlindy Kettové, mnohem vzrušenější a napjatější, než když ho sem před nedávnou dobou vezla poprvé. Stěží dokázal zadržovat svou úlevu.

Ze *Slepé víry* přišla depeše: „Tak jo, jsme tady, ale někdo zhasnul slunce. Ani bych neřekl, že jsme v planetární soustavě.“

„Hlavně dávej pozor, ať nenarazíš do hvězdy, BeBo-be! Občas zapomínáš, že pilotuješ loď.“

„Takové řeči jsou pod mou úroveň.“

„Ale neslyším, že bys protestoval.“

Rlinda upravila kurz a Davlin se naklonil blíže k průzoru kokpitu. Skrze infračervené filtry stále mohli vidět blednoucí barvy, jak planeta ztrácela svou termální energii vyzařováním do okolního vesmíru. Jakmile uhasí jaderný oheň centrální hvězdy, celá crennská soustava se proměnila v chladnoucí mrtvolu, v temné koule plující vesmírem. Atmosféra planety už zcela zmrzla, vrstvy ledu byly navršené na vzedmutých terénních vlnách. Vzdušný kysličník uhličitý zkondenzoval do podoby sněhu. Všechna jezera a potoky zmizely, na povrchu bylo vyhlazeno vše živé.

Davlin potřásl hlavou. „Doufám, že lidé tam dole stále žijí.“

„Jak dlouho tahle doba ledová trvá?“ zeptal se rádiem Roberts.

„Necelé dva týdny. Z planety samotné stále vyzařuje teplo a hvězda také ještě zcela nevychladla. Celkem to dělá přibližně jedno procento dřívějšího zářivého toku.“

„Ještě že jsme s sebou vzali lopaty,“ řekla Rlinda. „Naveďte nás, Davline!“

Než odletěl, umístil nedaleko příklopu uzavírajícího tunely radiomaják a vybavil jej bateriemi s dlouhou životností. Starostovi Ruisovi se o tom nezmínil, nechtěl aby si lidé skrytí v podzemních doupatech uvědomili, jak značně se mohou podmínky venku zhoršit. Prošel jednotlivé frekvence a konečně lokalizoval sotva slyšitelné pípání radiomajáku, mnohem slabší než by čekal. Ke svému zděšení si uvědomil, že radiomaják samotný je nejspíš pohřbený hluboko pod ledem.

„Promítnu vám pozici cíle.“

Klesali převalující se atmosférou, která zmrzla v řídkou směs tvořenou sněhem a vločkami kysličníku uhličitého. Davlin aktivoval komunikační systém. „Crennská kolonie, hovoří Davlin Lotze.“ Chvíli čekal, slyše však pouze šum. „Starosto Ruisi, jste stále na příjmu Přivedl jsem pomoc.“ Zkoušel to ještě několikrát, stejně bezúspěšně.

Rlinda přelétla pohledem své přístroje a zavrtěla hla vou. „Nevykládejte si to hned špatně, Davline. Sníh a bouře způsobují

silný rušení, obyčejný elektromagnetický signál navíc nemusí být schopný proniknout skr všechen ten led.“

Jakmile dvojice lodí dorazila na místo, Davlin pohlédl dolů na vrstvy ledu a zmrzlé atmosféry. Nespatřil je inou stopu po svém hangáru či kterékoliv jiné městské budově.

„Neměli bychom to trochu posolit?“ zažertoval Roberts.

„Pokud je to zmrzlá atmosféra, měla by mít nízký bod odpařování. Stačí, když ji zahřejeme výfukovými plyny z našich motorů,“ řekla Rlinda. „Proč se s tím párat?“ Pomalu klesala se *Zvídavostí* níž, až žár z trysek proměnil atmosféru z rozsáhlé plochy kolem uzavřeného průlezu v gejzíry páry. Loď mírně klesala a zase stoupala, jak se ji Rlinda snažila udržet na místě. Během půlhodiny dokázala vyhloubit úctyhodný kráter. Potom opsala se *Slepou vírou* malý kruh, aby odpařila další část ledového příkrovu.

Zanedlouho tak vznikla kolem uzavřeného kovového příklopu široká jáma.

„A teď další problém,“ řekl Davlin. „Snažili jsme se crennské kolonisty dostat do podzemí co nejrychleji. Tolik jsme spěchali se stavbou bezpečného útočiště, které je uchrání před zimou, že jsme vchod uzavřeli obyčejným příklopem – místo abychom vytvořili složitou přechodovou komoru.“

„Dokáží venku přežít tak dlouho, aby se dostali do našich lodí?“ zeptala se Rlinda.

Davlin zavrtěl hlavou. „Není tam *žádný* vzduch. Všechen zmrzl.“

„Tak to je zajímavý problém,“ řekla.

„Není tu ani žádný rukáv, kterým bychom spojili průlez s lodí,“ poznamenal BeBob.

„Kolik skafandrů navíc máte na palubě?“ zeptal se Davlin.

„Já tři a BeBob na *Slepé víře* taky tři.“

„Čtyři,“ ozval se BeBob rádiem.

„Výborně!“ Davlin zabubnoval prsty na panel. „Máte nouzový stan, že?“

Rlinda přikývla. „Je v havarijní soupravě, ale vejde se do něj jen pár lidí.“

„Vztyčíme stan nad průlezem a nafoukneme ho jako vzduchotěsnou bublinu. Všechny skafandry necháme uvnitř, takže poslouží jako malá přechodová komora. Když pak otevřeme příklop, několik kolonistů vyjde na povrch a obleče se. Po šesti nebo sedmi pak přejdou do lodí."

„Sto třicet lidí? Oblékání, komprese a dekomprese stanu potrvá celé dny," řekl BeBob.

„Tak ať!" Davlin věnoval Rlindě zářivý úsměv, u něj tak neobvyklý. „Ale bude to fungovat."

Všichni si natáhli skafandry, vyšli ven a společně se pustili do práce, obklopení ledovými stěnami kráteru, na jehož dně se nacházel příklop. Vyvlekli ven velkou pružnou konstrukci, která měla sloužit jako vzduchotěsná bublina pro krátkodobé přežití v nehostinném prostředí vesmíru. Zakryli jí prostor kolem průlezu a po obvodu ukotvili.

Davlin vzal jeden z těžkých kovových nástrojů a hlasitě zabušil na kovové dveře v naději, že kolonistům, kteří nedokázali přijímat rádiový signál, tak dá alespoň nějaké znamení. Zanedlouho ucítil vibrace, horečnou odpověď kohosi, kdo bušil z druhé strany. „Alespoň někdo je naživu."

Branson Roberts, stále oblečený do skafandru, prolezl dovnitř pružným kruhovým vchodem a vlekl za sebou tři skafandry ze *Zvídavosti*. Společně s Davlinem se pak vydali pro čtyři další na *Slepou víru*. Rlinda mezitím spustila uvnitř nouzového přístřešku infrazářiče.

„To bude zdlouhavý a ne zrovna dramatický závěr naší záchranné operace," podotkl Roberts.

„Zachraňovat lidi jednoho po druhém mi připadá vzrušující až dost." Rlinda škádlivě šťouchla Davlina do ramene. „Na špeha jste až moc soucitný, pane Lotze!"

Neodpověděl, místo toho začal manipulovat se zamrzlým ovládáním příklopu. Když se mu konečně podařilo těžké kovové víko otevřít, ven se vyhrnulo několik usmívajících se kolonistů. Starosta Ruis byl mezi prvními. Vrhl se Davlinovi kolem krku a pevně ho objal.

Takové uvítání Davlina poněkud zaskočilo, ale nic nenamítal.

94. ORLI COVITZOVÁ

Noví kolonisté využili struktury starého klikisského města a rychle proměnili svůj dočasný tábor na Corribusu v bezpečné sídlo. Čekala na ně celá planeta a museli udělat tolik důležité práce, že jim nezbyl čas na průzkumy.

Orli to však považovala za součást své práce.

Před lety prohledali klikisské ruiny xenoarcheologové, kteří shromáždili tolik materiálu, kolik jen byli schopni, než jim došly finance. Později toto místo zběžně prohledal Hud Steinman a ostatní hanzovní zvědové. Orli si ale byla jistá, že tu jsou stovky štěrbin a koutů, kam dosud noha průzkumníka nevkročila.

Přestože o nalezení ztracených pokladů snil především její otec, jeho utkvělé představy částečně nakazily i Orli. Co když zde klikissové během své poslední bitvy mezi žulovými stěnami kaňonu ukryli záznamy či zahrabali nějaké cennosti?

Když se Orli vytratila a vydala se na průzkum, svého chlupatého cvrčka nechala v kleci. Její otec měl směnu v přijímací stanici telekomunikační věže, kde zřejmě zabíjel čas přemítáním nad svými podivnými vynálezy…

Zamířila na místo, kde se kaňon zužoval a zpola roztavené žulové stěny se prudce zvedaly do výšky. Minerály, nerovnoměrně rozložené v hornině, během tisíciletí prosákly do trhlin a vytvořily na povrchu velké krystaly kamence připomínající kostky z šedého skla naskládané na sebe. Třpytily se ve stěnách kaňonu podobné šňůrám hrubě opracovaných diamantů. Margaret Colicosová ve svých původních poznámkách popsala toto místo poeticky jako „horu ronící krev z krystalů." Margaret tehdy napadlo, že by mohlo jít o jakýsi vzkaz zanechaný klikissy, nebo integrovaný obvod vtištěný do žulových stěn, analýzy však ukázaly, že krystaly vyrostly dávno poté, co zničující útok přetavil kámen ve sklovinu.

Nyní v nich Orli, hledající na prudké stěně výstupky, viděla pohodlné úchyty, příčky žebříku, po nichž se mohla dostat i do nepřístupných štěrbin a výklenků ve skalním masivu.

Škrábala se vzhůru, kladla nohy na krystaly a chytala se jich rukama, aby se dostala výš. Usmívala se při představě, že se dostane do míst, která dosud žádná archeologická výprava neprozkoumala. Margaret a Louis Colicosovi, stejně jako Hud Steinman, byli *staří*. Nikdy by se nepustili do něčeho tak namáhavého a riskantního.

Když byla v půli cesty, zastavila se aby pohlédla dolů, a pak si uvědomila, že to nebyl dobrý nápad. Dno kaňonu leželo závratně hluboko pod ní. Zbytek strmé skalní stěny se jí tyčil nad hlavou a výstupky z kamencových krystalů se náhle zdály drobné a vratké. Kdyby uklouzla, kdyby ztratila rovnováhu, její pád by byl přímou a rychlou cestou k jisté smrti.

Orli ztěžka polkla a rozhodla se dívat vzhůru a před sebe, místo aby se ohlížela dolů. Zezdola si vyhlédla svislou černou štěrbinu skrytou ve skalním přehybu. Dříve to mohl být prostorný vchod do jeskyně, ale žula roztavená dávným žárem se přes něj přelila jako zpola zatažený závěs.

Teď už měla šplhání dost. Když se dostala do patřičné výšky a uviděla, co hledala, zamířila ke štěrbině. Jedna noha se jí smekla na kluzkém hladkém povrchu nakloněného kamencového bloku, zachytila se však rukou o okraj ze ztuhlé žulové taveniny. S těžkým oddychováním se vsoukala do temné jeskyně.

Protože mnoho místností v klikisském městě bylo částečně zřícených a temných, všichni noví kolonisté u sebe nosili malé příruční svítilny. Orli lezla kupředu, dokud se nedostala na místo, kde bylo zjevně víc prostoru. Pak zašmátrala v kapse. Teď měla konečně volné ruce, takže si mohla posvítit. Světlo vytrysklo a zalilo stěny jeskyně.

Tady byla drsná nedotčená žula, ne změklá tavenina pokrývající vnější skály. Místnost sama svou dokonalou symetrií a umístěním nezvykle vysoko ve skalním masivu prozrazovala umělý původ. Orli si představovala armádu dělníků – snad hmyzích klikissů? – hloubících kulovitou místnost o průměru pěti metrů. Ale proč tak vysoko ve skalní stěně? Namířila svítilnu na hrubý strop a vzdálené stěny a hledala nějaký tunel nebo východ, spatřila však jen podivné

klikisské nápisy, hieroglyfy a rovnice, stoupající z ústředního bodu po spirále vzhůru.

Jakmile obrátila svítilnu k prašné podlaze, zalapala po dechu.

Poslední hlášení odvysílané Margaret Colicosovou obsahovala záběry mumifikovaného klikisského těla nalezeného na Rheindic Co. Když nyní dívka spatřila na podlaze zteřelé ostatky, okamžitě rozpoznala švábí tělo klikisse. Tohle však už nebylo celé, ale roztrhané na kusy. Exoskelet explodoval zevnitř, jako by v něm vybuchly spolknuté ruční granáty. Jeho údy a křídla vypadaly jako *rozžvýkané*, jako by se cosi prokousávalo ven z těla. Snad nějaký strašlivý parazit žijící na Corribusu? Nebo dravec?

Měla pocit, že se v místnosti náhle ochladilo, stíny potemněly. Napjatě naslouchala, slyšela však jen pulz tepající jí v uších, vlastní přerývaný dech a vítr tiše hvízdající ve vchodu do jeskyně.

Vedle klikissova těla Orli našla další zhroucenou postavu, větší a temnější, jako by pokrytou mastnými odlesky. Měla zhruba tytéž tvary, ale byla z kovu a obsidiánově zbarvené keramické hmoty – jeden z klikisských robotů!

Hmyzí stroj byl rovněž rozervaný, stejně jako tělo klikisse. Jeho součásti byly rozdrceny a rozmetány. Stěží rozpoznatelné kusy ležely rozesety po podlaze, jako když se armáda hlodavců vrhne na kupku potravy. Části téměř nezničitelného exoskeletu byly rozbité, zprohýbané a rozházené jako smetí. Orli si vůbec nedokázala představit, jaké síly muselo být k něčemu takovému zapotřebí.

Přestože se vše odehrálo před tisíciletími, násilnost scény zapůsobila v klaustrofobickém tichu jako výkřik. Něco strašlivého zničilo dávného obyvatele planety i mocného robota. Jaký dravec mohl zaútočit na klikisse i jejich stroje?

Orli se zachvěla. Kamenná místnost se náhle zdála mnohem menší, vzduch jako by zhoustl. Začala couvat, a když narazila do hrubého kamene vzdálenější stěny, polekaně vyjekla. Tohle rozhodně nebyl ten tajuplný poklad, který si přála najít.

Aby se uklidnila, několikrát se zhluboka nadechla a začala si broukat jednu z melodií, které hrávala na syntezátor. Opakovala si,

že není čeho se bát. Ať už klikisse napadlo cokoliv, bylo to už tisíce let pryč.

Racionální část její mysli si uvědomovala, že tento objev může být skutečně významným archeologickým nálezem. Navzdory jasnému myšlení a logickým úvahám jí však srdce v hrudi stále bušilo. Přála si opustit skrytý kamenný sál, který objevila.

Orli tušila, že sestup dolů do tábora bude velmi, velmi dlouhý.

95. PRVNÍ NÁSLEDNÍK THOR'H

Poté, co jeho strýc uspořádal onu překvapivou imitaci nástupnického obřadu Mága-imperátora, Thor'h s radostí dohlédl na zhotovení honosného vejčitého křesla pro nového samozvaného Imperátora.

V té chvíli už Thor'huv otec bezpochyby vycítil, že se na Hyrillce něco děje.

První následník nařídil nejlepším hyrillským umělcům, dějepravcům a sochařům, aby pro pravého vůdce zhotovili přiměřeně skvostný trůn. Řemeslníci a umělci pracovali s naprostou oddaností, odmítali odpočívat a přijímat potravu, dokud své dílo nedokončí.

Na zakřivených bocích vykládaných drahokamy, krystaly a drahými kovy, byly zobrazeny scény ze *Ságy sedmi sluncí,* činy velkých Mágů-imperátorů ze vznešené Rusa'hovy pokrevní linie. Události, které se Thor'h rozhodl takto oslavit, se staly v dávných dobách a nijak nesouvisely s nepříjemnou současností, úpadkem a scestím, na něž přivedl ildiranský lid jeho otec.

Onoho závratného dne, kdy Hyrillčané v rámci oslav přijímali shiing, Rusa'h navázal uvolněné *thisma* na sebe a vytvořil zcela novou pevnou síť, zcela oddělenou od ostatních Ildiranů. Obyvatelé Hyrillky uposlechli každého příkazu nového Mága-imperátora, a každá osoba, která náhodou či úmyslně silnou povzbuzující drogu nepřijala, byla vypátrána a donucena ji požít. S výjimkou Pery'ha byla nyní celá Hyrillka jednotným organismem. Thor'h ochotně a rád nabídl své schopnosti, aby strýcovu vládu podpořil.

Jedině jeho tvrdohlavý bratr stále odmítal. Neoblomní strážní oddaní novému Imperátorovi drželi nastávajícího místodržícího Pery'ha v paláci v domácím vězení, stranou ode všech. Thor'h bratra několikrát navštívil, aby si s ním promluvil, střídavě se mu vysmíval a prosil ho, Pery'h však, přestože naprostou izolací velmi trpěl, odmítal přijmout, co bylo zcela zjevné.

Na rozdíl od ostatních obyvatel Hyrillky nikdo z krve Mága-imperátora nemohl být ke včlenění do nové sítě *thismatu* donucen.

Pery'h musel změnit názor dobrovolně, musel sám přetrhnout pouto se svým pomýleným otcem. Mladík však odmítal – což začalo poněkud mařit plány jeho strýce…

Za tři dny Thor'h hrdě předvedl nové vejčité křeslo Rusa'hovi, jenž stále ležel a zotavoval se po řezu kastračním nožem, který mu umožnil plný přístup k paralelní *thismatické* síti. Rusa'h už byl téměř dost silný na to, aby opět vyšel mezi svůj lid, a sotva uviděl křeslo, jeho tvář se rozzářila jako ten nejjasnější východ slunce v Horizontální hvězdokupě. „Je úchvatné, Thor'hu! Jsi vskutku *můj* První následník."

Thor'h stanul po boku svého strýce, zářící pýchou. Protože nový Mág-imperátor vydal rozkaz, že nikdo z jeho obrácených následovníků už nesmí užívat shiing a oslabovat tak čerstvě spletenou *ťhismatickou* síť, prožíval právě první stadium abstinenční krize a byl poněkud labilní. Veškerá hyrillská produkce drog bude nyní shromažďována, aby posloužila pro konverzi dalších planet. Thor'h byl na povzbuzujícím prostředku velmi dlouho závislý, proto jej nyní jeho tělo potřebovalo tak, až se touhou po něm chvělo. Avšak už jen prostá skutečnost, že se stal součástí nového, zářivého Rusa'hova *thismatu,* mu dodávala síly.

S pomocí Thor'ha a štěbetající skupiny pečovatelů se Imperator zvedl a zaujal své místo v novém vejčitém křesle. Usadil se, uchopil vyřezávané bočnice a pak aktivoval levitační mechanismus, jenž zvedl zařízení nad naleštěnou podlahu.

„Podle svědectví poutníků, které jsem vyslal, mů bratr Jora'h dopouští, aby se jeho nohy dotkly země Tvrdí, že je Mág-imperátor, a přesto chodí v prachu jak kterýkoliv jiný smrtelník." Rusa'hova tvář se zachmuřila nevolí. „Zbloudil natolik, že se už nikdy nevrátí na stezku světla. Já, jako pravý a skutečný Imperátor svého lidu, mám v úmyslu zachovat čistotu našich tradic, po svěcenou Věčným jasem."

„Další důvod, proč musíme následovat tebe, strýčku!" Thor'h přejel prsty po křesle vykládaném drahokamy a zdobeném filigránskou řezbou.

„Teď, když jsem mobilní, si přeji obhlédnout nové nialiová pole, zavlažovací kanály a továrny na výrobu shiingu, které se v budoucnu stanou úhelným kamenem mé expandující vlády.“

„Od chvíle, kdy byli obráceni, všichni pracují bez oddechu, vůdce. Veškeré ostatní plodiny byly spáleny a zaorány, aby zúrodnily půdu. Jsou hloubeny nové kanály. Naši zemědělci do jednoho napínají veškerý svůj um k urychlení růstu nialií a jejich šíření.“

Vejčité křeslo se rozjelo kupředu a Thor’h je doprovázel. Minuli sloupy pokryté popínavými rostlinami, které lemovaly otevřené nádvoří, kde Rusa’h kdysi pořádal své oslavy a večírky… a nyní udílel důležité audience. Pečovatelé se motali kolem, vyklízeli cestu, zatímco čtyři věrní dvořané spěchali kupředu, aby oznámili Imperátorův příchod.

Rusa’h je ale všechny poslal pryč. „Chci cestovat sám se svým Prvním následníkem. Řekněte dělníků na nialiových polích, že k nim promluvím, jakmile dorazím ke zpracovatelskému komplexu.“

Pečovatelé se rojili jako hmyz a horečně se snažili vykonat, co jim bylo nařízeno. Šlechtici se rozestoupili a uctivě se uklonili, když je kokonu podobné křeslo míjelo. Jakmile dorazili k nejbližším polím, Rusa’h nasměroval své křeslo nad jeden ze stříbřitých zavlažovacích kanálů. Zatímco Thor’h kráčel vedle něj po břehu, vejčité křeslo klouzalo po zrcadlové hladině jako obřadní bárka.

V kanálech pluli světélkující tvorové, medúzy živící se slunečním světlem a látkami rozpuštěnými ve vodě, sloužící jako zdroj jedlé želatinové masy bohaté na proteiny. Dělníci pročesávali kanály velkými síty a lovili medúzy, které byly následně při bujarých hostinách konzumovány syrové. Rusa’h vydal rozkaz, aby medúzy byly pravidelně loveny, konzervovány a přidány k zásobám potravin, jež byly na příděl, protože veškerá zemědělská půda na Hyrillce nyní sloužila k výrobě shiingu.

„Budeme mít dost jídla pro náš lid, vůdce?“ zeptal se Thor’h.

„Brzy si podrobíme další planety, počínaje Horizontální hvězdokupou. Shiing je klíč, proto jsou ostatní plodiny podružné. Jakmile se síť mého *thismatu* rozšíří, budeme mít k dispozici veškeré

jídlo z jiných planet, a moje nová armáda věrných ildiranských poddaných nás nakrmí.“

Zatímco ti dva vznosně kráčeli mezi nialiemi, samčí rostlišaje poletovali kolem a hledali samičí květy, které by oplodnili. Dělníci spořádaně procházeli poli, sbírali tvrdá semena a výhonky vhodné k řízkování. Další Ildirané vymačkávali mléčnou krvemízu ze zralých plodů, shromažďovali každou kapku a předávali ji sběračům, kteří odnášeli nádoby do destilačního zařízení, kde bude silná tekutá droga uchovávána ve své surové, perleťově bílé formě.

Většina těchto dělníků nepatřila ke kruhu zemědělců zrozených ke službě na nialiových polích, nové *thisma* Imperátora Rusa’ha však stmelilo všechny kruhy do jediného pestrého celku. Rusa’h nyní ze všeho nejvíc potřeboval farmáře. Do práce na rozlehlých polích, sázení, okopávání a sklízení, se zapojili dokonce i úředníci a zpěváci. Na rozšiřování nialiových porostů se podíleli Ildirané všech kruhů na všech kontinentech Hyrillky. Rusa’h chtěl zvýšit produkci shiingu destinásobně. Byl to jediný způsob, jak mohl do mozaiky své vize včlenit další Ildirany.

Na ozdobně dlážděném kosmodromu, kde kdysi přistál adar Kori’nh, aby odvezl mladého Prvního následníka zpátky na Ildiru – což byla první část zrady spáchané jeho otcem – vydal nyní Thor’h rozkaz, ab všechny hyrillské lodě byly přestaveny a upraveny. Do konce i nákladní lodi dostaly pancíř a byly vybaveny jak obrannými, tak útočnými zbraněmi. Dříve nesli zbraně jen lodě Sluneční flotily, Imperátor Rusa’h však trval na tom, že se mnoho věcí musí změnit, má-li být ildiranská rasa navrácena zpět na stezku vedoucí k Věčnému světlu, z níž sešla.

K přepravě bylo připravováno značné množství koncentrovaného surového shiingu, který měl posloužit pro další Rusa’huv krok. Thor’h neznal plány svého strýce, stejně jako žádný ze světlonošů, přesto osvícenému Imperátorovi bezvýhradně věřili. Všechny ty obrněné lodě byly připravené vzlétnout hned, jakmile se Rusa’h rozhodne pro další tah a určí směr expanze.

Na konci zavlažovacích kanálů dorazili k rušnému továrnímu komplexu plnému Ildiranů všech kruhů, kteří horlivě pracovali u

balicích linek. Když se Thor'h po hydroském útoku vrátil a začal obnovovat zničená zařízení, tato budova nesloužila jako továrna, ale zábavní pavilon, kde umělci předváděli tanec s třpytivými stuhami a prapory. Hyrillský místodržící tato představení dříve miloval.

Nyní se však jeho žebříček hodnot změnil a Rusa'h vyhlásil na „nadbytečné kulturní aktivity" moratorium. Všichni Hyrillčané museli šetřit časem a věnovat veškerou energii jeho záměrům.

Imperátorovo vejčité křeslo vplulo do továrny, jenže oddaní dělníci se zdráhali zanechat své práce. Rusa'h zvedl obě ruce a jeho podřízení k němu přistoupili, aby ho vyslechli. „Vás jsem si vyvolil jako své vojáky pro budoucnost! Nejen jako strážce, ale také bojovníky v rozsáhlé bitvě o duši ildiranské rasy. Musíme doufat, že ještě není na záchranu našeho lidu pozdě."

Ildirané mu uchváceně naslouchali a přikyvovali. Thor'h se nořil do Imperátorových slov.

„Bylo mi objasněno, že hydrogové nejsou obyčejní cizinci, nejsou to jen nepřátelé – vrátili se jako strašlivá metla, jako trest! Seslal je sám Věčný jas. Copak se hydrogové na Oncieru neobjevili s prvním výtryskem světla? Jora'h, tak zvaný Mág-imperátor, to nechce vidět. Dokonce ani můj otec Cyroc'h nedokázal rozpoznat spojitost, protože také on byl příliš dlouho slepý k pravé cestě *thismatu.*

Mne však vede má vize. Vy všichni mi pomůžete uskutečnit bolestné ale nezbytné změny v zájmu záchrany našeho lidu. Pod mým vedením Impérium opět dosáhne velikosti a hydrogové zmizí, jakmile Věčný jas pozná, že jsme nalezli pravou cestu."

Přítomní přijímali jeho slova nejen sluchem, ale také skrze pevné nové *thisma.* Imperátor Rusa'h na ně dlouhou chvíli hleděl s blahosklonným uspokojením. Potom obrátil své vejčité křeslo a požádal Thor'ha, aby ho následoval.

„Další akce začne brzy, První následníku. Planety Horizontální hvězdokupy se připojí k mé síti, jedna po druhé. S každým nově získaným územím moje síla vzroste."

Thor'h, nyní zmatený, následoval svého strýce zpět přes nialiová pole směrem k citadele paláce. „Jak chceš získat moc nad celou

Horizontální hvězdokupou, vůdce? Jak můžeme my, malá skupinka z Hyrillky, porazit Sluneční flotilu?“

Rusa’h se uvelebil ve svém skvostném, děloze podobném plavidle, a mírně se pousmál. „Sluneční flotila bude brzy také naše. S pomocí bitevníků ovládneme ostatní štěpové kolonie v Horizontální hvězdokupě. Nejdříve se však těchto lodí musíme zmocnit.“

Thor’h se k němu překvapeně otočil. „Jak?“

Imperátor zvedl prst, na němž dřív bývalo navlečeno několik drahocenných prstenů. „Musíme je přilákat na Hyrillku. To bude náš další krok.“

Thor’h si představil po zuby vyzbrojenou Sluneční flotilu spěchající k Hyrillce, aby potrestala očividnou Rusa’ovu vzpouru.

Nový Imperátor se nepřestával usmívat. „A já přesně vím, jak je sem dostaneme.“

96. CESCA PERONIOVÁ

Během své cesty k Zemi měla Cesca dost času na přemítání o postupu Hanzy.

Opustila Theron a spěchala na místo, kde se měla setkat s Nikkem Chánem Tylarem. Jessovi dobrovolníci rozvážející wentalskou vodu už šířili novinu mezi roztroušenými klanovými sídly, Cesca se však potřebovala setkat s mladíkem osobně, aby převzala důkazní materiál. Cesca čekala v nezměrné prázdnotě a pátrala na monitorech po blikajícím bodu oznamujícím přílet mladého Tuláka. Konečně se *Vodnář* objevil – téměř přesně na čas.

Nikko, viditelně rozčilený a vyvedený z míry, stejně jako tehdy, když našel jazery ožehlý vrak Kamarovovy lodi, přešel na palubu lodě Mluvčí. Svíral datové nosiče, na nichž byly uložené početné záběry a záznam rádiové komunikace OSZ, kterou zachytil u překladiště Hurikán.

„Je to pořád horší, Mluvčí," řekl, když přehrál záběry na malé obrazovce v kokpitu její diplomatické lodi. Cesca zírala na bezohledné ničení, surový útok, který skončil zajetím rukojmích, konfiskací hmotných statků a následně nemilosrdnou likvidací pečlivě vybalancované stanice. V kabině jako by se najednou ochladilo.

„Když přepadli Ravenovu loď, snažili se jednat potají," poznamenala Cesca. „Ale tohle je otevřená válka." Pozvedla datové nosiče. „Velký Houser si myslí, že po nás může šlapat, já však ručím za to, že ostatní kolonie nezapomenou co se stalo na Yrece, kde OSZ utiskovaly občany Hanzy jen kvůli malým zásobám ekti, které shromáždili pro vlastní potřebu."

„Ale Tuláci ani nejsou občané Hanzy," řekl Nikko. „Houser nad námi nemá moc."

„Má velkou armádu. Někteří lidé se domnívají, že víc není třeba."

Mladý Tulák stále vypadal otřeseně. „A co chceš dělat, Mluvčí?"

Cesca sebrala veškerou sílu a odhodlání, a v duchu zalitovala, že ji vůdci klanů vůbec dotlačili k onomu unáhlenému embargu. S obtížemi a pohrdáním počítala, nemyslela si však, že král Petr – nebo snad prezident? – sáhne k tak tvrdé odvetě.

„Hodlám jim ukázat chybnost jejich postupu, Nikko. Někdo v Zemské hanzovní lize musí mít zdravý rozum."

Jakmile její loď konečně dorazila k Zemi, Cesca zamířila přímo k Palácové čtvrti. Důstojníci z řízení vesmírného provozu na ni okamžitě začali křičet, aby zůstala na stabilní oběžné dráze, dokud nedostane povolení, Cesca je však ignorovala. Ve chvíli, kdy k nebi vzlétly štítonoše OSZ a hrozily jí sestřelením, odvysílala na veřejném kanálu: „Jsem Cesca Peroniová, Mluvčí všech klanů. Musím s Hanzou projednat naléhavou záležitost."

Důstojník řízení dopravy odpověděl: „Nebyl jsem informován, že Tuláci vysílají na Zemi svého zástupce. Pokud chcete s někým s Hanzovní ligy mluvit, budete muset použít řádné diplomatické postupy."

Odpověděla chladným pevným hlasem: „Nepřeji si hovořit s ‚někým', potřebuji se setkat se samotným králem."

Důstojník řízení dopravy odsekl: „My tady králův diář nevedeme, madam!“

„Nejdřív nám přestanou dodávat ekti a pak se chovají, jako by jim patřilo celé Spirální rameno,“ zavrčel jeden z pilotů štítonošů tak, aby ho Cesca slyšela.

Teď, když byla konečně tady, ji napadlo, co vlastně může vyjednáváním dosáhnout. Klany už zastavily dodávky ekti i veškerých surovin. Co jiného může ještě udělat, čím pohrozit? S největší pravděpodobností si Hanza musí myslet, že blufuje, že Tuláci jsou závislí na obchodní výměně stejně jako Velký Houser. Tuláci však měli tisíce možností jak si utáhnout opasky a dosáhnout samostatnosti.

Co když ji Hanza jednoduše zadrží, vezme jako rukojmí, jako to udělala s osádkou překladiště Hurikán? Pokud si mysleli, že se hašteřivé klany někdy dohodnou na podmínkách výkupného, potom neměli ani tušení o hrdosti a nezávislosti Tuláků.

Konečně se na komunikačním kanálu ozval hlas hanzovního úředníka. „Umožníme Mluvčí Peroniové přistát. Schůzka bude sjednána na nejbližší možný termín.“

Cesca se svou lodí klesala, sledovala kurz udávaný štítonoši. Hned jak přistála v Palácové čtvrti, ujali se jí uniformovaní strážní a odvedli ji pryč. Během její nepřítomnosti bude loď bezpochyby prohledána skrz naskrz, obrátí ji naruby, jen aby našli cenné informace, možná v ní dokonce umístí lokalizátory. Sama však předtím zakódovala všechna užitečná data na palubě a nastražila programové pasti spouštějící mazání. A pokud šlo o lokalizační zařízení – nalézt je a zbavit se toho pro ni nepředstavovalo žádný problém. Na jednání se, vydala vyzbrojená kopiemi datových nosičů se záběry z překladiště Hurikán.

Díky zvláštnímu varování šířícímu se bez prodlení mezi wentaly se Tuláci dozvěděli o zničení překladiště Hurikán mnohem dřív, než OSZ vůbec čekaly. To byl Cesčin trumf. Možná si ještě nestačili připravit všechny ty své lži a výmluvy.

Král Petr se vždy zdál rozumný a citlivý. Oženil se s Reynaldovou sestrou Estarrou, a Cesca doufala, že má alespoň špetku smyslu pro spravedlnost – alespoň víc než Sarein.

Strážní ji uvedli do uzavřené zasedací místnosti uvnitř Paláce šepotu. Usedla uvnitř a začala si uspořádávat myšlenky a hledat nejvhodnější slova. Měla na to spoustu času.

Jakmile compský sloužící otevřel dveře, rychle vstala, aby krále pozdravila – jen aby zjistila, že to vůbec není Petr, ale prezident Wenceslas. „Zvolila jste poměrně neobvyklý způsob příchodu, Mluvčí Peroniová! Chystal jsem se vám poslat zprávu, ale Tuláky je poměrně těžké najít, pokud nechtějí být nalezeni."

„Řekla bych, že události kolem překladiště Hurikán jsou víc než jasným vzkazem." Tón jejího hlasu byl ostrý, obranný, a na prezidentovi byl patrný záblesk překvapení, že už o útoku ví. „Kde je král Petr? Chtěla jsem se setkat s ním."

„Já jsem ten, kdo tady všechno řídí. Můžete hovořit se mnou."

„Potom jste bezpochyby také ten, kdo nese odpovědnost? Odpovědnost za opakované, bezdůvodné agresivní jednání vůči tuláckým lodím, zařízením a občanům?" Pozvedla datové nosiče s výsledky testů. „Tohle jsou analýzy vraku tulácké lodi, kterou nade všechnu pochybnost zničily zbraně OSZ, ovšem teprve poté, co byl zkonfiskován veškerý náklad ekti." Cesca k němu data přistrčila, ale Basil se na ně podíval, jako by to byly kusy zkaženého jídla.

„A tyhle ukazují nevyprovokovaný útok na překladiště Hurikán." Aktivovala plochý displej přehrávače, aby ukázala záběry, které pořídil Nikko. Byly na nich zřetelně vidět lodě obří třídy a manty, které stanici ovládly, obraly o všechno cenné a následně za pomoci hrubé síly vytrhly ze stabilního bodu. „Když jsem vás na problém upozornila, neobdržela jsem od Hanzy žádnou odpověď."

Prezident jí věnoval úsměv tvrdý jako ocel. „Jsem si jistý, že naše odpověď je jasná. Překladiště Hurikán je bezprostřední odezvou na vaše nelegální embargo, a jestliže se nevzdáte, dám svolení k dalším vojenským akcím. Hanzovní liga nepřipustí, abyste ji odřízli od přísunu paliva, které potřebuje pro své přežití." Propletl prsty rukou a posadil se. „Takže, Mluvčí, skončeme s tou hloupostí, která

poškozuje obě strany. Můžeme se dohodnout na přijatelných podmínkách.“

„Podmínkách? Naše podmínky byly od samého počátku velmi prosté, pane prezidente. Avšak vy, místo abyste problém řešili, ho dál vyhrocujete.“ Zaťukala prstem na plochou obrazovku. „Až zveřejním záznam bezdůvodného útoku na překladiště Hurikán, nikdo nebude moci naše tvrzení zpochybnit.“

Prezident Wenceslas zůstával stále klidný. „Opravdu? Několik posledních měsíců jsou naše média plná historek o nespolehlivosti, zrádnosti a sobeckosti Tuláků. Jediným lusknutím prstů mohu vykouzlit houf expertů, kteří prohlásí, že tyto záběry byly amatérsky zfalšovány. Všichni to budou chápat jako divadlo, kterým se snažíte ospravedlnit své embargo – jež jsme už ostatně vykreslili jako lest s cílem zvýšit ceny ekti.“

Prezident se naklonil kupředu. „Vlastně bych vás rád seznámil s prohlášením, které král Petr zanedlouho podepíše.“ Aktivoval obrazovku v desce stolu, aby zobrazil uhlazená slova. „Pokud pomineme všechny ty květnaté diplomatické řeči a právnické obraty, je tohle vyhlášení stanného práva nad tuláckými klany. Výslovně se jím ruší jakékoli vaše domnělé právo na vlastní vládu či nezávislost.“

Nalistoval další stránku. „A tady je faksimile původní smlouvy podepsané všemi generačními loděmi, včetně *Kanaky*, které zaručuje, že kolonisté, posádka či jejich potomci nepodniknou jakýkoli čin, jenž by poškodil Zemi – což vaše embargo dělá.“ Otevřel třetí dokument. „A tohle je oficiální výzva, aby Tuláci odevzdali veškeré zásoby ekti k rozdělení mezi ostatní lidské planety podle jejich potřeby.“ Pohlédl na ni s nepatrným úsměvem, při němž jen lehce odhalil zuby. „Mohu pro vaše potřeby vytisknout kopii.“

Cesca se konečně zasmála. „To dalece překračuje hranici, za níž ještě můžete doufat, že vaše argumentace obstojí.“

„Ve skutečnosti se ji nikdo nepokusí zpochybnit. Přesně tohle totiž většina občanů Hanzy požaduje. Chcete vidět výsledky průzkumů veřejného mínění? Chování tuláckých klanů vůči lidstvu je vnímáno jako nepřátelské. Byli jste to *vy*, kdo vyhlásil válku Zemi,

jakmile jste tak nadutým způsobem zastavili dodávky ekti, Mluvčí Peroniová.“

„Nikdy jste neměli nárok na sto procent naší produkce!“

„Ale ano, měli. Sám král Petr to prohlásil. Nedali jste nám jinou možnost, než podniknout drastické kroky. Vaše…,“ chvíli hledal, než objevil název na Nikkových záznamech, „překladiště Hurikán je jen první z několika konfiskací, které v nejbližší době plánujeme.“

„Konfiskací?“

„Pár stanic na asteroidech, těžní zařízení a přepravní lodě – všechny nechráněné. Věřte mi, pokud mě k tomu donutíte, dám OSZ příkaz, aby pobraly všechno co najdou a na nic se neohlížely.“ Nato nasadil „rozumný“ výraz, nad nímž málem vyletěla z kůže. „O tom, jak dlouho se tento konflikt potáhne, rozhodnete jen vy sama, Mluvčí Peroniová. Odevzdejte ekti a staňte se součástí širší lidské rodiny. Potom spolu můžeme začít jednat.“

Vzhledem k rychlosti, s níž bojová skupina OSZ vyplenila a zničila překladiště Hurikán, prezident zjevně očekával, že se Cesca ultimátu podrobí. To ji ovšem neznal a neměl ani tušení, proti komu stojí. S takovými podmínkami by se nikdy nemohla na Randezvous vrátit. Tuláci by ji vyhodili ven nejbližší přechodovou komorou a vybrali by silnější Mluvčí.

„Takže teď mě tady budete držet jako zajatce? Politického vězně?“

Prezident překvapeně naklonil hlavu na stranu. „Něco tak neobratného a primitivního bych nikdy neudělal, Mluvčí Peroniová! Příliš mnoho lidí bylo svědky vašeho příletu a zavřít vás tady by byl z mé strany velmi špatný diplomatický tah, Tulácké klany by se pak ocitly v ještě větším zmatku než obvykle a já bych se řešení této záležitosti nedobral nikdy. Budete tedy tak laskavá a vzdáte se hned, abyste nám oběma ušetřila spoustu času a nepohodlí?“

Vstala a její hlas byl stejně klidný jako jeho. „Mýlila jsem se, když jsem vás považovala za rozumného vůdce, prezidente Wenceslasi. Jste obyčejný vyděrač a Obranné síly Země vám slouží jako lokajové. Jako Mluvčí všech klanů potvrzuji, že obchod mezi

Tuláky a Hanzou je ukončen. Nedostanete už žádné ekti, ani jiné suroviny.“

Basil se zatvářil rozmrzele. Byl bezpochyby přesvědčen, že Cesčin postoj všechno jen protáhne a donutí ho, aby dále vynakládal tenčící se prostředky.

„Budeme vás štvát jako zvěř,“ řekl stále vsedě, dvornost ponechal stranou, „Zmocníme se veškerého vašeho majetku.“

Rázně vykročila ke dveřím a vyděsila tak strážné, kteří stáli za nimi. „Klidně ztrácejte čas a posílejte si své bitevníky kam chcete, pane prezidente. Zmizíme jako dým.“

97. KOTTO OKIAH

Světlo vzdáleného slunce se odráželo od diamantového trupu hydroského vraku v prstencích Osquivelu. Kotto by nejraději dělal všechno najednou. Měl připraveny tisíce testů a téměř stejně tolik teorií čekajících na potvrzení či vyvrácení. Tak často se však stávalo, že zbrklost, špatné plánování, přehnaný entuziasmus či nedůsledné záznamy už od samotného počátku odsoudily výzkum k nezdaru! Něco takového nemohl tentokrát připustit. Měl příliš velkou odpovědnost a nechtěl promrhat jediný okamžik.

Kotto nechal řídit naprogramovaného compského pilota, protože věděl, že jeho vlastní roztěkanost a zaujetí novým úkolem by mohly vést k havárii. Mlčenlivý compský pilot vedl loď obtížnou trasou mezi kameny plujícími na okrajích tenkých prstenců. Dvojice analytických robotů, GU a KR, trpělivě seděla a čekala, až bude moci začít s prací.

„Prvním krokem," řekl Kotto nahlas, „bude celkové vizuální posouzení exteriéru lodi. Samozřejmě, pokud nepřijdeme na způsob, jak se dostat dovnitř, potom se budeme muset spokojit se zkoumáním vnějšího pláště." Pozorný GU jako robotický záznamník svědomitě zachytil každé jeho slovo.

Vyhodnocením oběžné dráhy a její odchylky Kotto přesně spočetl hmotnost vraku, z níž pak mohl určit průměrnou hustotu tělesa. To mu poskytlo určité vodítko (jakkoli velmi nejisté) pro odhad síly diamantového pláště a složení obsahu.

Zatímco laboratorní člun kroužil kolem po dráze tvořící vzájemně se překrývající kružnice, stále blíž a blíž mimozemské lodi, Kotto očima pátral po nějaké nepravidelnosti či asymetrii. Ježatá koule se však zdála naprosto dokonalá. Nespatřil jediný náznak vstupu.

„Jak se jen hydrogové dostávají dovnitř? To je záhada."

Několik hodin pracoval s kompletní sadou spektrálních skenerů. Vrak byl chladný a Kottovi se nepodařilo určit umístění jakékoli pohonné jednotky, výfukových otvorů či trysek. Pokud se mu podaří

odhalit základní principy fungování, pro Tuláky to bude velký den. Jistě najdou pro takto získanou technologii široké uplatnění.

To však předbíhal událostem. Zjevně nebylo možné rozbít loď hrubou silou – tedy rozhodně ne za použití prostředků, jimiž v loděnicích disponovaly Kellumovy čety. Vždyť ani nejmocnější zbraně osíků proti hydroským lodím mnoho nezmohly.

A kromě toho Kotto nechtěl loď poškodit. Potřeboval najít jiný způsob, jak se dostat dovnitř.

Ustálil člun a vypustil GU a KR vybavené nedestruktivními výzkumnými přístroji. Malí roboti prošli přechodovou komorou, vzali své vybavení a rozmístili na zakřivené diamantové slupce mrtvé hydroské lodi senzory. Nato provedli další kompletní sadu testů za použití signálů a světelných pulzů o vlnových délkách vhodných pro zkoumání uhlík-uhlíkové vazby.

Nakonec Kotto použil vibrace. GU na trup umístil destičku, jež na plášti nepřátelské lodi vrněla jako masážní přístroj. Kotto pracoval s rovnoměrnými vibracemi, postupně zvyšoval amplitudu v naději, že najde dokonalou rezonanci. Ze záznamu šíření akustických vln chtěl získat informace o struktuře materiálu a vnitřním uspořádání tělesa.

Byl překvapen, když se při jistém kmitočtu objevil dříve neviditelný vstup jako kruhovitá linie vyrytá do skleněné tabule. Během několika vteřin, zatímco vibrace pokračovaly, se poklop zcela oddělil a jako disko vitý projektil odlétl vysokou rychlostí stranou, přičemž jen těsně minul Kottovu laboratoř.

Atmosféra prudce unikající z nitra hydroské lodi zapůsobila jako raketový pohon a hnala malou, divoce rotující kouli pryč. Výtrysk mléčné atmosféry zasáhl jednoho z výzkumných compů a poslal jej, otáčejícího se a divoce mávajícího končetinami, vysoko nad rovinu Osquivelových prstenců, zatímco vrak pokračoval jiným směrem.

„Za ním!“ zakřičel Kotto.

Compský pilot na něj pohlédl. „Nejasný příkaz! Mám sledovat hydroskou loď nebo compa?“

„Tu kouli! Ach ano, odvysílej compovi – je to GU? – že se za pár minut vrátíme a vyzvedneme ho.“

Výzkumný člun se pustil do pronásledování, hydroský vrak se však vymkl kontrole, převaloval se a točil jako čínská ohňová atrakce. Diamantová koule smýkající se sem a tam narazila do kusu kamene v prstencích, odrazila se od něj a změnila dráhu. Unikající atmosféra se dál valila ven, jako by nikdy neměla přestat. Kotto si uvědomil, že vnitřní tlak musel být obrovský – zřejmě odpovídal tlaku v nitru plynného obra. „Ach, tím se vysvětluje celková vysoká hustota tělesa!“

Ale teď, jakmile se v plášti objevil otvor, atmosféra prudce tryskala ven. Vypadalo to jako raketový pohon s plnou nádrží paliva a Kotto očekával, že tímto způsobem vydrží pokračovat ještě hodně dlouho. Zapnul komunikační systém a zavolal na pomoc dělníky z loděnic. „Letí pryč! Pojďte sem a pomozte mi hydroskou loď chytit.“

Koule narazila do dalšího kusu skály a nepoškozená letěla dál jako zdivočelý míč. Výzkumný člun jejímu zběsilému letu jen stěží stačil.

Trvalo dvě hodiny, než se malé skupince dělníků podařilo hydroskou loď polapit. Během této doby už stačila vychrlit veškerou atmosféru. Přitom také vyzvedli potlučeného GU, který bezmocně plul prostorem.

Zahanbený Kotto se krátce, ale upřímně omluvil. Poděkoval Kellumovi a jeho mužům za záchranu a zajištění vraku – ten se nyní nacházel daleko od roviny prstenců a vysoko nad obří plynnou planetou. „Nechtějí tam, kde je. Není třeba táhnout ji zpátky do prstenců. Budeme pracovat tady.“ Shromáždil své compské pomocníky.

„Čím dále od loděnic, tím lépe, sakra!“ utrousil Del Kellum. On a jeho dělníci se pak vrátili ke své práci.

Kotto dychtivě hleděl na nyní otevřený vrak a zamnul si ruce. Už se nemohl dočkat, až uvidí, co je uvnitř.

98. PATRICK FITZPATRICK III.

Lomoz, který panoval v technickém křídle, dával Fitzpatrickovi pocit, že si může se svými spoluvězni bezpečně promluvit. Dokud předstírali práci, jejich věznitelé jim nebránili ve sdružování.

Během posledních dvou dnů se k nim však Tuláci přece jen chovali jinak – mračili se na rukojmí, jako by udělali něco špatného. V zdánlivě velkorysých dohlížitelích nyní vřel hněv. Byl za tím objev zničeného tuláckého tankeru? Ale o tom už nějakou dobu věděli.

Nakonec se Fitzpatrick z mumlaných poznámek a šeptem pronesených stížností dozvěděl, že OSZ konečně udeřily proti zrádným Tulákům a jejich utajovaným základnám. Zmocnily se jednoho z jejich překladišť, zkonfiskovaly zásoby a zařízení zničily.

„Dobře jim tak," řekla Shelia Andezová. „Protivili se králi – co jiného mohli čekat? Snad se Vandráci poučí a přestanou se stavět na zadní."

„To dokazuje, že Hanza dokáže vymáhat své požadavky," řekl Yamane.

„To především dokazuje, že bychom tady neměli jen tak sedět." Fitzpatrick významně pohlédl na své druhy. „Možná nás už OSZ hledají. Kdyby moje babička věděla, že jsem naživu, nezůstala by s rukama v klíně."

„Možná je to jen na nás," řekla Shelia.

„Měli bychom zvážit naše možnosti," řekl Yamane, zatímco pracoval na poškozeném compovi. „Možná bychom mohli najít nečekané spojence."

Vojenští compové zachránění z poničených lodí OSZ byli nasazeni na práce v průmyslových zónách, kde plnili úkoly příliš obtížné či příliš nebezpečné pro Tuláky. Jako kybernetický odborník byl Yamane jedním z mála lidí v osquivelských loděnicích, kteří měli potřebnou kvalifikaci k provádění údržby vojenských compů. Využil této příležitosti ke zkoumání, jak se sofistikovaní compové přizpůsobili násilnému přeprogramování.

Fitzpatrick mu pomáhal s ohledáním jednoho z bojových strojů, zkoumal příkazové moduly a programové implantáty. Compo utrpěl malou srážku v asteroidovém poli, jeho poškození však byla jen povrchová.

„Vandráci z těchto strojů vymazali zjevné armádní programy, jejich paměťová struktura však jde hlouběji," řekl Yamane tiše. „Vojenské algoritmy jsou seskupené kolem klikisských příkazových modulů. Zdá se, že je tam skrytá část, která nemůže být vymazána standardními postupy. Všechno to tam pořád někde je, jen kdybych věděl, jak to programové jádro aktivovat!" Jeho rty se zvlnily do sotva patrného úsměvu. „Potom by se tu hodně věcí změnilo."

Fitzpatrick se k němu naklonil blíž, jako by mu chtěl pomoci, protože si všiml, že je jeden z Tuláků sleduje. Zašeptal: „Co tím myslíš?"

„Pak bychom měli *vlastní* armádu – stovku vojenských compů. Pokud se ovšem odvážíme tyto základní programy spustit."

Přišel Bill Stanna nesoucí rozměrnou bednu. Statný voják dostal za úkol nakládat a přenášet zařízení a materiál. Stanna měl základní výcvik, uměl obsluhovat zbraně a řídit standardní lodě, byla to však jen hora svalů, od níž nikdo neočekával brilantní taktické uvažování.

„Přál bych si být u analýzy toho hydrosého vraku, který našli v prstencích," zamumlal Fitzpatrick. „Dovedete si představit, jak rád by ho generál Lanyan dostal do rukou?"

„Pokud ovšem ten šílený tulácký vědec nezničí všechny stopy. To mě prostě štve…," řekla Shelia a shýbla se, aby pomohla Stannovi zvednout součástku.

Velký voják se s povzdechem napřímil a zahleděl se přes úzké průzory asteroidu, uvnitř nějž pracovali, za mlžný okraj plynného obra do otevřeného vesmíru plného hvězd. „Kdybychom se odsud dokázali dostat, mohli bychom si vzít tuláckou loď a prostě odletět."

Fitzpatrick zavrtěl hlavou. „To by nebylo k ničemu, Bille! Slyšel jsi Děla Kelluma. Žádná z těchto lodí není určena k mezihvězdným letům. Všechny slouží jen k přepravě uvnitř soustavy."

„To ještě neznamená, že to nemůžu zkusit."

Shelia do něj rýpla loktem. „Trvalo by tisíce let, než by ses někam dostal, Bille.“

„Co ty víš? Mohl bych vzít loď a… letět do oblaku komet. Tuláci tam mají zařízení na těžbu ekti, takže tam musí být i mezihvězdné lodi. Jak jinak by odváželi palivo?“

Yamane se zasmál. „Dobrá úvaha.“

„Takže jakmile se dostanu tam, můžu vymyslet nový plán a ukrást jednu z jejich rychlých nákladních lodí. Nic víc to nechce.“

„Je to hodně nejisté,“ řekl Fitzpatrick, ne zcela přesvědčený, že si Stanna všechno skutečně promyslel. „Já bych to nedoporučoval…“

„Proč to nezkusit, jestli se naskytne příležitost?“ trval rozložitý voják na svém.

Shelia se na Fitzpatricka zamračila. „Chceš zůstat tady, Fitzi? Usadit se s pěknou tuláckou ženuškou po boku a založit vlastní klan? Začínám si o tebe dělat starosti.“

Její slova ťala do živého, Fitzpatrick se odvrátil, zahanben skutečností, že se mu okamžitě vybavila Zhettina tvář. „O to vůbec nejde. Chci utéct stejně jako vy, ale neměli bychom zkoušet žádnou hloupost. Byla by to sebevražda. Musíme počkat na pravou chvíli.“ Otočil se zpátky k Yamanemu, aby mu pomohl s vojenským compem, a zabouchl robotův přístupový otvor.

Stanna poznamenal: „Moc přemýšlíš, Fitzi!“

Příležitost se neočekávaně objevila o pět dní později.

Tahači, který vlekl kus skály k tavícím pecím, se přetrhlo lano ve chvíli, kdy se už nacházel v těsném shluku loděnic. Uvolněný kus narazil do boku automatického zařízení na zpracování rudy a odvalil se přímo na administrativní komplex, který poškodil. Vnější kamenný plášť většinu lidí v kancelářích ochránil, přesto se aktivovaly nouzové systémy. Přístupové průlezy se zřítily nebo se pevně uzavřely. Hrstka lidí – včetně Zhett Kellumové – zůstala uvězněná uvnitř.

Loděnicemi se rozezněl poplašný signál svolávající záchranáře k zasaženému místu. Díky dlouhé zkušenosti s životem v nehostinném prostředí měli Tuláci podrobné a pečlivě nacvičené nouzové scénáře, takže všichni zareagovali, kdykoliv bylo zapotřebí. Lodě se slétaly,

technici zanechali své obvyklé práce. Manipulační buňky a ostatní plavidla mířily k místu nehody. Na krátkou chvíli nastal zmatek.

Bill Stanna pracující vedle Fitzpatricka náhle vzhlédl. „To je naše příležitost. Nehodlám ji promeškat.“ Uchopil svého druha za rukáv. „Kryj mě, Fitzi! Svou loď jsem si už vybral.“

U jejich pracovního asteroidu kotvila malá prospektorská průzkumná loď, jednomístné plavidlo určené k hledání míst s nejhustší koncentrací rudy uvnitř prstenců. Stanna si byl jistý, že ji dokáže řídit.

Alarm stále řinčel a v dohledu bylo jen pár Tuláků. Vojenští compové bez zastavení pokračovali v naprogramované práci. Stanna se rozběhl k rezervní skříňce, vytáhl z ní skafandr a navlékl jej na sebe, jako když prováděl automatická cvičení OSZ v dobách, kdy byl ještě nováčkem.

Přestože z toho Fitzpatrick neměl dobrý pocit, neodvažoval se ho zastavit. Pokud se Stannovi podaří utéct, mohl by dát zprávu OSZ a přivolat sem pomoc. Potom by se odsud možná dostali všichni.

„Jen dávej pozor, Fitzi – postarej se, abych dostal šanci odletět.“ Stanna ve skafandru neobratně vykročil kupředu. Upevnil si přilbu. Fitzpatrick ho poplácal po zádech. „Hodně štěstí, Bille!“

Stanna chvatně zamířil k přechodové komoře a prošel jí. Fitzpatrick kontroloval okolí, aby se ujistil, že se Tuláci stále věnují svým obrazovkám, plně zaujatí havárií automatického tavícího zařízení a nouzovou situací v administrativním křídle. Informace o aktivaci přechodové komory se na nich bezpochyby objeví, Tuláci si ale nejspíš budou myslet, že je to někdo ze záchranného týmu.

Vnější dveře se otevřely a Stanna se vymrštil do prostoru jako raketa. Fitzpatrick ho sledoval, jak pluje směrem k průzkumnému člunu, chytá se jej a postupuje směrem k vstupnímu průlezu.

Tři z Tuláků v pracovním křídle projevili zvědavost, jako by cítili, že se děje něco nekalého. Jeden z nich přistoupil k zanořeným okenním tabulím a upřel zrak na malou loď. Nechybělo mnoho, aby Stannu odhalil.

Fitzpatrick věděl, že musí něco udělat, proto se rozběhl k nástěnnému ovládacímu panelu a stiskl požární alarm. Protože

veškerý vzduch uvnitř obytných asteroidů byl recyklován a doplňován z nádrží, požár vždy představoval velké nebezpečí. Aby nevzbudil podezření, otevřel Fitzpatrick dveře skladiště, chopil se hasicího přístroje a nastříkal pěnu na několik krabic uložených v koutě.

Když k němu Tuláci přiběhli, obrátil se k nim s předstíraným zděšením. „Viděl jsem tady kouř, ale uhasil jsem to!“ Podíval se na kupu mazlavé pěny na podlaze.

Trojice Tuláků se zatvářila skepticky. „Musíme teď řešit naléhavější věci. Přestaňte dělat hlouposti.“ Vrátili se zpátky ke svým stanicím, zatímco Fitzpatrick snaživě vytíral rozlitý hasicí prostředek.

Podíval se z okna na malou průzkumnou loď prchající pryč, jedno z mnoha plavidel uprostřed horečné aktivity. Fitzpatrick skryl nervózní ale spokojený úsměv, a vrátil se ke své práci.

Ve zmatku kolem zachraňování lidí uvězněných v administrativním křídle a oprav automatického zařízení na zpracování rudy bude chvíli trvat, než někdo opět vyšle prospektory na průzkum prstenců.

Tulákům trvalo celé čtyři dny, než si vůbec všimli, že malá loď zmizela.

99. TASIA TAMBLYNOVÁ

OSZ se dmuly pýchou nad „rozhodným úderem“, který útokem na překladiště Hurikán zasadily „vzpurným“ Tulákům. Tasie, rozpolcené mezi povinnostmi armádního důstojníka a věrností vlastnímu rodu, připadala celá situace nesnesitelná.

Jakmile poprvé uslyšela, jak OSZ, podobné opici bušící se do hrudi, chvástavě oznamují své vítězství, zůstala chvíli strnutě zírat a jen ohromeně naslouchala nadšeným hvizdům a jásotu. Pak, aniž by svým druhům ve zbrani řekla jediné slovo, s pocitem, že bude zvracet, zamířila do své ubikace. Zůstala ležet na kavalci při ztlumených světlech. Zatímco EA mlčky stála v koutě, Tasia pevně stiskla víčka a bojovala se svými pocity, hluboce rozrušená, rozhněvaná a bezmocná.

Protože hydrogové dali Velkému Houserovi pořádně na frak, rozhodl se obrátit svou sílu proti nepříteli, o němž se domníval, že ho může porazit. OSZ si se vší parádou tvrdě došláply na klany a potom začaly slavit, jako by zničení neozbrojeného a nic netušícího tuláckého překladiště bylo důkazem jejich hrdinství.

Tasia teď už více než dobře chápala, proč byla tak náhle přeložena, proč byla odvolána ze své manty, přestože si osíci jen těžko mohli dovolit ztrátu bojem prověřeného velitele, jakým bezesporu byla. OSZ celou tu dobu plánovaly útok na překladiště Hurikán, a bylo zřejmé, že jí nedůvěřují.

Protože nemohla mluvit do politiky či bojových plánů OSZ, Tasia vznesla oficiální stížnost k admirálu Willisové. Využila své znalosti armádní byrokracie, jež získala za posledních šest let, a začala se bránit jediným možným způsobem, který dokázala vymyslet – napadla své ničím nepodložené přeložení.

„Co jsem udělala, že zpochybňujete mou schopnost sloužit v řadách OSZ, admirále?“ Pravou odpověď Tasia samozřejmě znala, přesto dál strnule stála v pracovně Willisové a nozdry se jí chvěly, jako by musela ovládat hněv. „Viděla jste mé výsledky z výcviku – jsem jedním z nejlepších pilotů, jaké jste kdy měli. Udělila jste mi

hodnost platkoma a pověřila mě velením zbraňové plošiny hromoklín, pak jste mě povýšila na můstek manty. Dokonce jste mi svěřila svržení Klikisské pochodně na Ptoro.“

„Jsem si dokonale vědomá vašich pozoruhodných výsledků, plukovníku Tamblynová.“

„Tak proč jsem byla zbavena velení?“

„Nehrajte si na hloupou!“ Admirál Willisová propletla své uzlovité ruce a věnovala jí jeden ze svých babičkovských úsměvů. „Jste také členkou tuláckého klanu, a prezident Wenceslas označil Tuláky za nepřátelské a nespolehlivé, protože Hanze v čase války odmítli dodávat nezbytnou surovinu. Ano, chápu, že z toho nemáte radost, ale z daných možností jsem zvolila tu nejlepší.“

Její oči byly upřímné a Tasia viděla, že postarší žena celou záležitost opravdu důkladně zvážila. Willisová pokračovala: „Přemýšlejte – chtěla byste se raději zúčastnit útoku na tulácké překladiště, jen abyste dokázala své postoje? Také vás mohl generál Lanyan povolat na velkou poradu a přikázat vám, abyste prozradila vše, co víte o tuláckých klanech a sídlech. Podle mého názoru bylo nejlepším řešením uklidit vás stranou.“

„Ale, madam, my si přece nepotřebujeme vymýšlet nové nepřátele! Máme dost práce s hydrogy.“

Willisová zachovala klid. „Tuláci se sami zachovali jako naši nepřátelé, plukovníku. Nikdo je nenutil, aby nám zastavili dodávky ekti.“

„Jsem přesvědčená, že oni to vidí jinak, admirále. Bylo prošetřeno obvinění Mluvčí Peroniové ohledně přepadání a ničení tuláckých nákladních lodí?“

„Takovéto tvrzení je směšné, plukovníku! Jste vojákem OSZ. Měla byste to vědět.“

Tasia pozvedla bradu. „Promiňte, admirále, ale jak můžu být přesvědčená o něčem takovém, když jsme právě zničili neozbrojenou civilní tuláckou stanici?“

„Tohle už hraničí s porušením subordinace!“

Tasia se kousla do jazyka, aby se zklidnila. Nakonec řekla: „Pochopila jsem, že OSZ vzaly na Hurikánu kolem stovky rukojmích."

„Nikoli rukojmích, plukovníku. Jsou to váleční zajatci."

„Nevím nic o tom, že by král vyhlásil Tulákům válku."

„Každá z nás má svoji vlastní definici."

„Bylo by možné, abych se s nimi setkala a promluvila si s jedním z jejich zástupců? Díky svému původu bych možná dokázala toto nedorozumění vyjasnit. Nikomu neprospěje, když odletím na Mars, abych tam honila bastly po překážkové dráze."

„Je ve vás kus dobrého vojáka, plukovníku, ale diplomat rozhodně nejste. Politické záležitosti nechte na Hanze, ano?"

„Skat, Robb Brindle taky nebyl diplomat, a přece ho OSZ poslaly dolů do atmosféry Osquivelu, aby si tam popovídal s hydrogy!"

„A viděla jste sama, jak to dopadlo." Admirál pokynula hlavou, zjevně přesvědčená, že jejich rozhovor je u konce. „Ve chvílích volna můžete trochu zapátrat ve svém nitru – jste voják OSZ, nebo jste duší stále Tulák?"

Tasia zaváhala. „Nemohu být obojí?"

„Teď, když tyto dvě strany spolu vedou válku, už ne."

Vyšetřovatelé z odboru vnitřních záležitostí už bezpochyby prozkoumali, jak se Tasia chovala v minulosti. Pokud někdy zjistí, že vyslala EA, aby varovala Děla Kelluma, může být obviněna ze zrady či špionáže. Musí být nanejvýš opatrná a nezadat důvod k podezření…

Poté, co jí Willisová pokynula k odchodu, zamířila Tasia do své ubikace, potřebné odpovědi však nenalezla ani tam, přestože se svěřila svému naslouchacímu compovi. EA jí neposkytla jedinou užitečnou radu.

Zničením překladiště Hurikán vmetl prezident Wenceslas Tulákům rukavici do tváře a vystupňoval tak napětí, přestože mohl problém snadno vyřešit. Prezident byl vždycky tak chladný a věcný, tentokrát se však jeho postup zdál Tasie nanejvýš pochybný.

Jakmile osíci jednou překročili tuto mez, nenechají už klany na pokoji, dokud nedosáhnou svého. Tuláci však jen těžko přijmou

porážku. Jak to, že OSZ věděly tak málo o tuláckém způsobu myšlení? Už tak špatná situace se tím ještě zhorší.

A Tasiiným úkolem bylo cvičit další nováčky pro lodě, které měly útočit na tulácká sídla.

100. BASIL WENCESLAS

Oslnivé modrobílé světlo zářivek kreslilo v technické laboratoři pod širým nebem ostré stíny. Basil stál po boku admirála Stroma a skepticky hleděl na podivnou loď – bylo to Frankensteinovo monstrum stvořené z dílů a posbíraných součástek poslepovaných dohromady bez ohledu na původní určení. Tato loď byla rychlá, třebaže nevzhledná.

„Tohle je ukořistěná tulácká loď, pane prezidente," řekl Stromo. „Zmocnili jsme se jí během útoku na překladiště Hurikán."

Basil zkřížil ruce na hrudi a dával přitom pozor, aby si nepomačkal svůj drahý oblek. Věděl, že Tuláci během mnoha let strávených v tvrdých podmínkách a izolaci vyvinuli inovační a výstřední technologie, nechápal však, co může Hanza zkoumáním tohoto starého krámu získat. „Prosím netvrďte mi, že se chystáte překonfigurovat letku štítonošů, aby vypadaly podobně. Co asi tak můžeme z takovéto konstrukce převzít?"

Stromo v posledních letech přibral na váze, což prezident kvitoval s mírně znechuceným výrazem. Admirál by se možná měl zapojit do akcí se svými loděmi, provádět praktická cvičení, místo aby jen seděl za stolem.

„Nejde o konstrukci, pane prezidente. To, co je skutečně zajímavé, jsme získali z lodní databáze."

Teď Basil pozvedl obočí. „Jak jste se dostali do počítačových systémů, aniž jste spustili autodestrukci?" Poté, co Cesca Peroniová doporučila klanům, aby se rozptýlily, stalo se pouhé *nalezení* vesmírných nomádů obtížnější, než Hanza původně plánovala.

„Šťastná náhoda, pane prezidente. Pilot se pokusil zničit loď i za cenu vlastního života, ale my jsme ho překvapili a zajali dřív, než stačil provést bezpečnostní opatření. Asi polovina záznamů je zničená, ale ostatní dokážou naši odborníci na kryptografii rekonstruovat. Teď máme podrobné souřadnice tuctu dříve neznámých tuláckých sídel a průmyslových zařízení.“ Stromo se zeširoka usmál a zarděl se pýchou, přesto jeho pleť vypadala pod ostrým světlem zářivek sinale a nezdravě.

„Ale to jistě není vše,“ pobídl ho Basil. Hanzovní inženýři a technici OSZ pracovali v hangáru, kde se z motorů, součástek a počítačových systémů snažili získat další útržky informací.

„Ne, pane prezidente, zjistili jsme mnohem víc.“ Na admirálových masitých rtech se objevil úsměv. „Chvíli to trvalo, ale teď známe také umístění Randezvous – hlavního tuláckého komplexu, sídla jejich vlády.“

Basil překvapeně zasykl. „Výtečně! Toho poznatku můžeme účelně využít.“ Jeho radost se zdála nepřiměřená důležitosti zprávy, avšak po tolika katastrofách a zmařených plánech ho těšilo, že se něco pro změnu daří.

Demonstrace síly u překladiště Hurikán klany dostatečně nezastrašila, druhá fáze proto musí být velkolepější, s drtivým dopadem na morálku. Měl chuť srazit Mluvčí Peroniové hřebínek. Její dětinský odpor byl zkrátka nesmyslný, Hanza na něco takového neměla čas.

Ztišil hlas a zamumlal si sám pro sebe: „Nemuselo to dojít tak daleko – jen kdyby spolupracovali, jen kdyby se stali součástí lidského týmu… Jen kdyby přijali nepříjemné, ale nevyhnutelné důsledky naší situace…“

Prudce zvedl hlavu a pohlédl na Stroma, který stál a čekal na rozkazy. „Nemůžeme dosáhnout významnějšího vítězství, než obsazení Randezvous. Admirále, připravte přesně cílený úder, vyšlete bojovou skupinu OSZ dostatečně silnou na to, aby byl výsledek jistý.

Zničte sídlo tulácké vlády – a klany se rozpadnou. Nebudou mít jinou možnost, než se podrobit.“

„A co oběti, pane prezidente?“

Basil se zamračil. „S takovými detaily mě nezatěžujte!“

Stromo si zamnul ruce, jako by jen stěží zadržoval své nadšení. Po drtivé porážce u Jupitera se těšil na bitvu, v níž bude moci zaútočit beze strachu.

„Velení této operace se ujmu sám.“

101. KRÁL PETR

Král Petr přísahal, že už nikdy nebude Basilovi věřit – a to v něj nikdy žádnou obzvláštní důvěru nechoval. Nejprve prezident povolil ten neuvážený útok na tulácké překladiště a pak Petrovi zabránil v setkání s Mluvčí Peroniovou, když přiletěla na Zemi. Jak se situace ve Spirálním rameni zhoršovala a pečlivě poskládané dílky mozaiky neustále vypadávaly ze svého místa, prezidentova frustrace vzrostla natolik, že ztrácel trpělivost… a začal dělat chyby.

Basile, nějak ti to začíná vymykat z rukou…

Petr ho požádal o krátkou schůzku a prezident se nevrle uvolil věnovat mu patnáct minut svého času. Na malou chvíli Petr zatoužil, aby s ním mohla být Estarra, jen aby ho podpořila svou přítomností, věděl však, že prezidentovi musí čelit sám.

Basil položil zkřížené paže na pracovní plochu svého stolu, kde neustále blikaly a vyskakovaly nové soubory a obrázky, hlásící se o jeho pozornost. „Nebývá u tebe zvykem, abys postupoval řádným způsobem, Petře. Většinou do něčeho rovnou strčíš nos s přesvědčením, že tvoje pohnutky jsou důležitější než záležitosti Hanzy.“

Petr se však na návnadu nechytil. „Snažím se chovat slušně – takže se už nemusíš pokoušet o atentát na krále. Ani na královnu.“

Prezident se rozhodl zanechat žertů. „Za pár minut už musím být jinde. Co jsi chtěl projednat?“

„Jde o prince Daniela. Vím, že ho skrýváš někde v Paláci šepotu. Rád bych si s ním promluvil.“

Basil zachoval klid. „K čemu ti to bude?“

Petr pozvedl obočí. „Neudělalo by snad na veřejnost dobrý dojem, kdybychom se všichni dali vidět jako jedna velká šťastná rodina? Ostatně je to můj milovaný ‚bratr‘, i když jsem ho nikdy neviděl.“

„Daniel není připraven vystoupit na veřejnosti.“

„A bude vůbec někdy?“

Basil jeho otázku ignoroval a naklonil se kupředu. „Prozraď mi skutečný důvod, proč se o něj zajímáš!“

Petr pokrčil rameny; uvědomil si, že upřímností nic neztratí. „Oznámil jsi jeho existenci, jen abys mě zastrašil. Chci vědět, nakolik je ta hrozba ve skutečnosti vážná.“

„Ten chlapec je jen pojistka proti tvé… neústupnosti. V této chvíli není horkým kandidátem na místo krále.“

„Takže se nemám čeho bát?“

Basil ho probodl pohledem. „To záleží na tom, jak dobře budeš nadále plnit své povinnosti.“

Petr věděl, že kdyby Daniel projevil víc poslušnosti, on sám by už byl nejspíš mrtev. Král se tedy zvedl k odchodu a nepřesvědčivě zalhal: „Dobře, Basile. Věřím tvému slovu a už si tím nebudu lámat hlavu.“

Král s královnou si dopřáli příjemnou večeři na svém soukromém balkonu náležejícímu ke královskému apartmá. Petr s Estarrou se těšili z pozdního západu slunce, který prozářil barvami i mlhu nad vzdáleným, sotva patrným oceánem. Připomínalo to romantický obraz.

Jídlo přichystali nejrafinovanější kuchaři Paláce šepotu. Porcelán byl dokonalý, křehký a starodávný. Naaranžované květiny svěže a sladce voněly. Barevné jídlo na talířích vypadalo lákavě.

Petr řekl: „OXi, raději všechno otestuj na přítomnost jedu. Jako obvykle.“

Učitelský compo použil svou chemickou analytickou sondu, aby zjistil, zda do jejich jídla nebyla přimíchána nějaká toxická látka či

droga. Zatímco s kručícími žaludky čekali, Petr pohlédl do Estařiných velkých temných očí. „Víme, čeho je Basil schopen. Opatrnosti není nikdy dost.“

„Já vím,“ odpověděla a s úsměvem se dotkla jeho paže.

Když OX prohlásil všechny chody za bezpečné, král a královna se pustili do jídla. Petr uchopil toust s plátkem uzeného lososa, ale místo aby se do něj zakousl, nabídl jej své ženě a sledoval, jak jí z jeho prstů. Estarra pak udělala totéž, vybrala sousto a podala mu je. Petr jedl a co nejokázaleji jí přitom oždiboval prsty.

Po chvíli však, když snědli většinu jídla, už lahodně pikantní chutě sotva vnímal, neboť na něj opět dolehly starosti. „OXi, rád bych znal tvůj objektivní názor na jistou věc.“

„Vždy vám rád přispěji svým názorem a radou, králi Petře.“

„Potřebuji důkladně zhodnotit závažnost hrozby. Ty učíš prince Daniela – za jak dlouho bude připraven, přinejmenším k Basilově spokojenosti? Nakolik se musím obávat, že budu v nejbližší budoucnosti nahrazen?“

OX chvíli počítal. Přestože jeho slova zněla jako vtip, malý robot jen konstatoval fakta, jak je sám viděl. „Extrapolací dosavadního pokroku mladého prince usuzuji, že nebude dostatečně připraven dříve než za… tři sta let.“

Estarra se zasmála. „Jak se v něm mohl Basil tak splést?“

Učitelský compo stál v pozoru vedle stolu. „Princ Daniel byl vybrán ve spěchu, bez důkladného zkoumání, jemuž jste byl podroben vy, králi Petře, ještě jako Raymond Aguerra.“ Petr spojil konečky prstů a naslouchal. „Princ Daniel prozatím nenaplnil očekávání.“

„Myslíš, že Basil Daniela… uklidí a vybere někoho jiného?“ zeptala se Estarra s rozšířenýma očima.

Petr našpulil rty. „V této chvíli je hlavním Basilovým zájmem udržet mě v patřičných mezích. K tomu mu také Daniel slouží. Výměna krále by Hanzou otřásla a Basilovi se nevyplatí, dokud budu přiměřeně ochotný ke spolupráci.“ Petr si povzdychl, věděl, že se musí chovat co nejlépe nejen kvůli sobě, ale také aby ochránil Estarru. Ta teď byla jeho největší slabinou, protože ji tolik miloval.

Položil si lokty na stůl – byl to pohodlný zvyk z dob, kdy žil svůj život jako Raymond Aguerra, zvyk, který ovšem jeho učitelé etikety přísně opravovali, kdykoli ho při něm nachytali. „Nikdy jsem nedostal příležitost setkat se s Danielem tváří v tvář, OXi. Basil mi to nedovolil. Jaký můj ‚bratr' je?"

„Narcistický, hrubý a nevychovaný. Není tak poddajný, jak se čekalo. Trpělivě jsem se snažil předat chlapci informace nezbytné pro panování, avšak bez velkého úspěchu. Daniel se nechce učit. Je se současnou situací spokojen, dává přednost pohodlnému životu ve svých komnatách. Abych ho přiměl pracovat, byl jsem nucen sáhnout k nekonečným slibům a výhrůžkám."

„Ty mu vyhrožuješ, OXi? To ti není podobné." Petr usrkl ledové vody ze sklenice.

„Hrozím mu odebráním zákusků. Princ Daniel nesmírně miluje cukrovinky, pudinky a ostatní sladkosti. Prezident mi dal pravomoc bezvýhradně rozhodovat o přídělu těchto potravin. Mohu buď odebrat nebo zdvojnásobit porci dezertu u příštího jídla, podle princovy ochoty ke spolupráci. Do této chvíle Daniel přibral třináct kilogramů. Z informací, které mám o chlapcově metabolismu, a jiných fyziologických charakteristik usuzuji, že jeho nadváha poroste, až se z něj nakonec stane obézní muž."

Petr zamlaskal. „Teď, kdy na celou Hanzu dolehly těžké časy a kolonie čelí nedostatku a hladomoru, nemůžeme mít krále cvalíka. Až si toho Basil všimne, nasadí tomu klukovi tvrdý redukční režim."

„Už jsem princi Danielovi navrhoval, aby začal s pravidelným cvičením, ale odmítá."

„Zdá se, že potřebuje, aby mu někdo promluvil do duše," řekl Petr. „Hmmm, třebaže nám to Basil oficiálně nedovolil, možná bys mohl zařídit setkání mezi Danielem a mnou. Kdo ví? Možná mi bude naslouchat."

Estarra na něj nechápavě pohlédla. Jakmile ji Petr přestal hravě krmit, jídla se sotva dotkla. „Myslela jsem, že chceš, aby byl Daniel neschopný a my si nemuseli dělat takové starosti."

„Přesto ten chlapec a já máme mnoho společného. Oba jsme byli vytrženi ze svého života a postaveni do situace, kterou jsme si

nevybrali. Možná se z nás mohou stát… co já vím, spojenci.“ Obrátil se k učitelskému compovi. „OXi, můžeš mě k němu zavést?“

Compo se napřímil a jeho optické senzory zazářily. „Prezident naznačil, že si vaše setkání nepřeje. Na druhou stranu mi nijak kategoricky nezakázal, abych vás seznámil. Nepředpokládám však, že by se Daniel stal vaším přítelem.“

Petr si otřel ústa ubrouskem a vstal od stolu. „To není nutné, OXi. Jeden starý pozemský bonmot říká: přátele si drž blízko, ale nepřátele ještě blíž.“

102. DD

Skupina bitevních lodí uloupených OSZ dorazila k prvnímu ze svých cílů. Pět mant a jedna loď obří třídy stále nesly na svých trupech řetěz z hvězd – znak Obranných sil Země, veleli jim však už klikisšťí roboti. Kolonisté dorazili na Corribus teprve nedávno a stále pracovali na vybudování základny mezi ožehlými ruinami. Neměli nejmenší podezření.

DD stál na můstku ukořistěné obří lodi, zatímco Sirix vytáhl své článkovité končetiny a vydával podrobné rozkazy k provedení masakru. „Aktivujte jazery. Všechny manty se připraví na první útok. Tato obří loď akci dokončí.“

„Nemusíte to dělat,“ řekl DD. „Prosím, zvažte to ještě!“

„Je to nutné. Zničili jsme naše stvořitele a teď musíme udělat totéž s lidmi. Odletíme odsud, až bude Corribus opět zcela vyčištěn.“

Z vysílací věže kolonie přišla radostná depeše. „Haló, vy tam? Corribuská centrála volá nové lodě. Vítejte v našem útulném domově. To jsou OSZ? Přivážíte nám zásoby?“

Sirix otočil plochou hranatou hlavu k vojenským compům na můstku. „Neodpovídejte!“

„Nemyslí to špatně,“ ozval se DD. „Nijak vás neohrožují.“

„Haló? Slyší mě někdo?“ pokračoval muž. „Tady je Jan Covitz… ehm, hlavní spojovací operátor Corribusu. Prosím, identifikujte se!“

Bitevní lodě OSZ se dál blížily, tiché a hrozivé.

„Začněte klesat!“ nařídil Sirix.

Křižníky manta prořízly horní vrstvu mraků jako ostré nože, obří loď je následovala.

„Je tohle vůbec zapnuté?“ Rádiový přenos naplnilo bouchání. „Nečekali jsme zásilku dřív než za týden, ale potřebujeme už skoro všechno. Vlastně už jíme i vojenské konzervy, kdybyste se náhodou chtěli nějakých zbavit. Jsem si jistý, že by vám to nevadilo.“ Hlas Jana Covitze umlkl, muž čekal na odpověď.

„To všichni lidé tolik mluví?“ zeptal se Sirix.

„Jen ti přátelští,“ odpověděl DD. „Všichni tam dole jsou nejspíš přátelští. Nemusíte je zabíjet.“

Nedokázal přijít na žádný způsob, jak zabránit této podlosti. Optimističtí lidští kolonisté neměli důvod bát se lodí OSZ, vždyť armáda Země měla za úkol chránit hanzovní kolonie. Lidé na Corribusu byli ztraceni.

DD si pamatoval, jak se snažil chránit Margaret a Louise Colicosovy proti klikisským robotům na Rheindic Co. Margaret mu nařídila bojovat, ale DD se tohoto úkolu nedokázal zhostit dostatečně efektivně. Byl neschopný.

A teď opět nedokázal udělat nic, aby tragédii zabránil.

Lodě konečně prolétly oblačnou přikrývkou a pod nimi se jako gobelín rozprostřela krajina Corribusu. Vojenské stroje vysokou rychlostí zamířily k vysokým stěnám kaňonu, které skrývaly lidskou osadu.

Zatímco klesající bitevníky připravily jazery k náhlému ničivému úderu, Sirix zkoumal terén. Promluvil k DDmu. „Před mnoha tisíci lety se tohle místo stalo poslední baštou našich nenáviděných pánů. Bylo zničeno v závěrečné bitvě poté, co poslední přeživší klikissové použili svou Pochodeň proti hydrogům.“

„Jen se bránili,“ řekl DD.

„Nikdo z klikissů neměl přežít první čistku. Ti, kteří zůstali na Corribusu, byli poslední. Museli jsme se o ně postarat.“ Sirix otočil

své brouci tělo. „A stejně tak se zbavíme lidí, kteří přišli sem, a nakonec všech lidí na všech osídlených planetách ve Spirálním rameni.“

Opět se ozval Jan Covitz. „Hej, začínám z vás být nervózní! Stalo se něco s vašimi komunikačními systémy? Podle příručky bych měl v takové situaci vyhlásit poplach, a to byste určitě nechtěli. No tak, můžete mi dát nějaké znamení, že mě slyšíte?“

„Dejte mu aspoň šanci!“ prosil DD. „Pošlete mu zprávu.“

„Naše záměry brzy pochopí.“ Sirix se otočil k vojenským compům u taktických konzol obří lodi. Bojové lodě se řítily kupředu, už bylo vidět první budovy kolonie – přímo uprostřed nitkových křížů zaměřovacích systémů OSZ.

„Palte! Vymažte je z povrchu.“

103. ORLI COVITZOVÁ

Než se Orli stačila vysoukat ze skryté jeskyně ve skalní stěně, kaňonem se jako výstřely z děla rozlehl hluk blížících se lodí. Manty OSZ a loď obří třídy letěly tak rychle, že za nimi následoval sonický třesk.

Když Orli uslyšela řev mohutných motorů určených k pohánění lodí ve vzduchoprázdnu vesmíru spíše než pro let v husté atmosféře, pospíchala k štěrbině a vystrčila hlavu, aby se podívala, co se děje. Kolmá stěna s náhodně rozesetými výčnělky krystalů spadala strmě dolů. Dívce se zatočila hlava, zarazila se, pevně sevřela taveninový okraj otvoru a hleděla.

Bojové lodě OSZ se řítily tunelem kaňonu jako stádo pološílených zvířat. Jakmile se však přiblížily k lidské osadě v klikisských ruinách, zpomalily, aby mohly zahájit útok. Orli si nejprve pomyslela, že je to snad nějaká vojenská přehlídka nebo akrobatické představení. Nikdy nebyla obdivovatelkou vojenské techniky, přesto poznala typický tvar lodí OSZ. Nenapadlo ji, že by

se měla bát. Vždyť to byly lidské ozbrojené síly, jejichž posláním bylo chránit a bránit hanzovní kolonie.

Potom plavidla OSZ zahájila palbu.

Z příďových jazerů prvních tří mant vyšlehly výstřely. Jako šípy žhnoucí lávy rozrývaly zemi a měnily ji v kouřící sklovitou hmotu. Za nimi následovala obří loď vystřelující výbušné projektily. Soustředila palbu na klikisské budovy, které po deset tisíc let odolávaly erozi – budovy, kde si kolonisté zřídili své nové domovy.

Orli vykřikla, když viděla tu zkázu, její hlas však zanikl v dunění palby. Nacházela se příliš daleko od tábora, aby mohla pomoci. Když jí selhal hlas, zavřela ústa a dál křičela uvnitř. Věděla, že nemůže nic dělat.

Kolonisté dole v osadě propadli panice. Mnoho z nich bylo venku, obdělávali zahrádky nebo pracovali ve stavebních četách budujících nové domy stranou od klikisských ruin. Poté, co útočníci provedli první nálet, byly všechny prastaré stavby pohlceny záplavou plamenů.

Vedoucí manta dorazila na konec úzkého kaňonu, prohřměla kolem otvoru, kde se skrývala Orli, prudce vzlétla vzhůru v obrátce, při níž musela odolávat několikanásobnému přetížení, se zrychlením, jaké by žádný člověk nemohl vydržet. Obrněný křižník zakroužil jako prehistorický dravý pták a zaútočil podruhé. Jazery kreslící smrtící vzory zapálily barevná prefabrikovaná obydlí, kterým Hanza vybavila kolonisty pro první fázi budování kolonie.

Orli viděla prchající ženy a muže, obklopené plameny. Někteří zmizeli v budovách, kde zřejmě chtěli nalézt útočiště. Jiným chytily vlasy a šaty, a lidé běželi s křikem dál, dokud nepadli na zem, kde jejich doutnající těla zůstala ležet.

Její otec byl někde tam dole.

Orli, s obličejem zmáčeným horkými slzami, se opět vyklonila z otvoru jeskyně a změřila pohledem dlouhou cestu dolů. Vylezla sem tak, že šplhala z jednoho kamencového krystalu na druhý, a ani si přitom neuvědomovala, jak vysoko se dostala… a jak dlouho jí bude trvat, než se dostane zpátky na dno kaňonu. Potřebovala by nejméně hodinu, možná i víc, než by její noha opět stanula na pevné zemi.

Než by se dostala zpátky do tábora, nezbylo by z něj víc než hromádka popela. Kromě toho – kdyby se pustila dolů po stěně teď, zůstala by vydaná na milost a nemilost tajemným útočníkům, kteří se podle všeho rozhodli nenechat na Corribusu živou duši.

Další manty prolétly kolem ní, aby provedly svou dlouhou obrátku. Těžkopádně je následovala obří loď, tak velká, že Orli jen stěží vnímala její rozměry. Zdálo se to jako věčnost, než konečně minula její malý pozorovací otvor.

Na několik okamžiků, než se útočící lodě na konci dlouhého kaňonu opět obrátily, osada jako by strnula.

Přeživší lidé dál křičeli a naříkali, Orli slyšela jejich zoufalé hlasy, ztlumené vzdáleností. Prchali. Viděla skupiny deroucí se k hlavní budově, v níž byl ukryt klikisský portál.

„Ano!“ zašeptala. „Hlavně pryč odsud! Kamkoliv.“

Její otec nejspíš pomáhal druhým uniknout, možná byl ve vysílací věži.

Když pětice mant zaútočila podruhé, jejich hlavním cílem byla budova s přepravním portálem. Jazery a projektily ji jediným soustředěným náporem srovnaly se zemí a rozmetaly tak bránu, která by kolonistům umožnila opustit Corribus. Všichni ti lidé, kteří se snažili uprchnout, byli buď zavaleni, nebo anihilováni.

I kdyby Orli útok přežila, tento portál byl jedinou únikovou cestou.

Bojové lodě nalétávaly znovu a znovu.

104. NASTÁVAJÍCÍ MÍSTODRŽÍCÍ PERY’H

Šílený hyrillský místodržící a jeho poblouznění strážní věznili Pery’ha celé dny. Poté, co se všichni obyvatelé planety dobrovolně odtrhli od *thismatu* Mága-imperátora, byl mladý muž stále osamělejší, až zůstal zcela oddělen ode všech ostatních. Bolestně

nezakotvený, ztracený. Něco takového dokázalo dohnat Ildirana k šílenství.

Strážní ozbrojení křišťálovými kopími stáli přede dveřmi a nedovolili zoufalému Pery'hovi opustit místnost. Chtěl mluvit s Rusa'hem, dokonce i se svým bratrem Thor'hem, ale nikdo mu nevěnoval pozornost. Poté, co hyrillský místodržící vydal své pobuřující prohlášení a obvinil Mága-imperátora, že otrávil vlastního otce, drželi strážní Pery'ha stranou všech událostí.

Pery'h věděl, že díky *thismatickému* poutu – bez nějž by už dávno jistě zešílel – Mág-imperátor tuší, že se v Horizontální hvězdokupě děje něco nekalého, nikdo na vzdálené Ildiře však nemohl vědět, jak zoufalá situace nastala.

Nadměrná konzumace surového shiingu narušila propojení všech Hyrillčanů a oslabila jejich mysli. Potom je místodržící Rusa'h zmanipuloval a pomocí vlastního nečistého *thismatu* je vyrval z moci Mága-imperátora, aby jim vládl sám.

K této nepochopitelné a otevřené vzpouře se přidal také První následník Thor'h. Pery'h nemohl uvěřit, že by syn Mága-imperátora měl tak slabou vůli, aby se nechal ovládnout. S ledovým pocitem v srdci si postupně uvědomil, že jeho bratr – První následník ildiranského Impéria – se této zvrácenosti účastní dobrovolně… Cítil se tak odtržený!

Thor'h vstoupil do dveří jeho vězení, doprovázen jednotkou Ildiranu z vojenského kruhu. První následník zůstal s neúprosným výrazem stát na prahu, paže zkřížené na útlé hrudi. Obličej měl hubený a bledý, ústa zkřivená znechucením, jak by kousl do něčeho kyselého. Přestože Pery'h prahl po spojení s někým, s kýmkoliv, Thor'h jako by svého mladšího bratra ani nepoznával. „Pojď se mnou do trůnní síně! Imperátor Rusa'h s tebou chce hovořit o tvém osudu."

„*Imperátor?* Thor'hu, to je šílené!"

„Tak tomu musí být, v zájmu ildiranského Impéria."

Pery'h se ani nepohnul. „*Já* jsem nastávající hyrillský místodržící. Ty sem dokonce ani nepatříš."

Thor'hovy oči zaplály. „Jsem První následník. Budu tam, kde je mě zapotřebí. Moje spojení s Imperatorem Rusa'hem je těsnější, než kdy bylo s naším pomýleným otcem."

Pokynul a strážní vykročili kupředu, hrubě uchopili Pery'ha za paže a vyvlekli ho z místnosti. Rychlým krokem pak mladíka vedli chodbami do citadely porostlé popínavými rostlinami.

Pery'h hrdě zvedl hlavu a kráčel tak, aby se strážnými držel krok. Odpor by byl v této chvíli pošetilý, hádkou či rvačkou s těmito vojáky by nic nezískal.

Přestože šel těsně vedle nich, cítil, že ho od nich odděluje nezměrně široká propast. Pery'h sebral zbytky své hrdosti a zrychlil, aby to vypadalo, jako by *on* vedl strážné.

Zástupy Hyrillčanů na něj hleděly prázdnými pohledy. Tohle měli být jeho poddaní, Pery'h se měl stát jejich novým místodržícím. Nesdíleli však už stejné *thisma*, jaké spojovalo zbytek ildiranského Impéria.

Sotva mladík vstoupil na přijímací nádvoří, kde jeho hédonický strýc dříve pořádal oslavy, pochopil, jak mnoho se změnilo. Ještě nikdy se necítil tak otupělý a opuštěný.

Rusa'h si hověl ve skvostném vejčitém křesle, mnohem honosnějším než Jora'huv trůn v Hranolovém paláci. Oděl se do stejného šatu, jaký nosil Mág-imperátor, dokonce si po způsobu velkého vůdce upravil i vlasy. Pery'ha se znechucením napadlo, zda Rusa'h ve své pomatenosti provedl také kastrační obřad – karikaturu nástupnického obřadu skutečného vůdce. Nedokázal vycítit žádnou odpověď, jediný motiv. „Co má znamenat tohle… divadlo?"

Když hyrillský místodržící spatřil Pery'ha, posadil se a věnoval mu nadřazený úsměv. „Posvátné tradice musí být obnoveny a chráněny. Zbloudilí Ildirané musí být navráceni na pravou cestu, která nás přivedla k velikosti a uchovala naši civilizaci po dlouhá tisíciletí."

Thor'h nechal svou eskortu stát vzadu a sám popošel kupředu, aby zaujal místo po strýcově boku. Z uvolněnosti, s jakou se První následník pohyboval, Pery'h usoudil, že jeho bratr se vedle šíleného místodržícího cítí docela dobře.

„Můj otec se dozví, co děláte," řekl Pery'h. Nezvýšil hlas, zachoval mírný, ale pevný tón. Nedokázal si ani představit, jaký trest by byl přiměřený tak neslýchanému přečinu. „Mág-imperátor vám nedovolí pokračovat v tomto… v této ohavnosti. Nemůžete to tajit dlouho."

Žhavý břit šílenství se zařezával do Pery'hovy mysli.

Byl tak sám! Obklopovalo ho cizí *thisma,* do samoty jeho mysli z něj však neproniklo jediné vlákno.

„Ach, ale my *chceme*, aby se to Jora'h dozvěděl. Jsme si jistí, že přes svou neschopnost udržet *thisma* už vytušil nějaké problémy. Ty, Pery'hu, mu však musíš poslat jasný vzkaz. Naši poutníci už jsou na svém místě v Hranolovém paláci. Uzurpátor pozná tíhu chyb, kterých se dopustil, a zločinů, které spáchal."

„Nazýváš mého otce uzurpátorem?" Pery'h byl více šokován, než rozezlen. „On je Mág-imperátor…"

„Já jsem skutečný Imperátor!" zařval Rusa'h.

Thor'h se s povzdechem naklonil ke svému strýci, aby s ním promluvil. „Hranolový palác ti nikdy neodevzdá, Imperátore."

Rusa'h zesmutněl. „Já vím, a mnoho Ildiranů bude kvůli tomu trpět."

Strážní svírali kopí s křišťálovými hroty a mračili se na Pery'ha.

Mladý muž se cítil tak opuštěný a osamělý, že mu připadalo obtížné třeba jenom hovořit, přesto ze sebe vypravil: „Poslouchej mě, strýčku! Byl jsi zraněn. Tvá mysl musela být… poškozena při útoku hydrogů. Musíš pochopit, že tohle je bláznovství…"

Rusa'h se chopil okraje své kopie vejčitého křesla a napřímil se. Jeho cop se kroutil a švihal sem a tam. „Ale ano, Pery'hu, já chápu! Vidím jasněji než kdokoliv jiný. Následoval jsem duchovní vlákna, sám jsem spatřil, jak zamotaná a potrhaná teď jsou. Jora'h a před ním náš otec způsobili mnoho škody, avšak stále ještě není pozdě na záchranu ildiranského lidu. Musíme se vrátit na pravou cestu."

Pery'h pozvedl obočí. „Tím, že povedete zrádné řeči proti Mágu-imperátorovi, který drží *thisma?"*

„Já tady držím všechna vlákna *thismatu.* Můžeš to cítit sám."

Pery'h to opravdu cítil. Do jeho mysli se zatínala bolest z prázdnoty.

„Hyrillčané jsou věrní mně," pokračoval místodržící.

„Pravda se bude šířit po celé Horizontální hvězdokupě a nakonec ji poznají všichni Ildirané. Jora'h by neměl vzdorovat této změně, je však zaslepený a tvrdohlavý. Poté, co otrávil našeho otce, už ztratil představu, jak hluboko klesl."

Pery'h pohlédl do očí ildiranských lékařů, světlonošů, strážných i dvořanů. Dokonce i kurtizány, dříve něžné a krásné ženy, se teď zdály tvrdé jako křišťálová ostří. A co bylo nejhorší, také pohled Prvního následníka ztvrdl jako kámen. Podle jeho výrazu se dalo soudit, že Thor'h přesně ví, co bude následovat – a rozhodl se nechat to tak.

„Ty budeš mým vzkazem, Pery'hu," řekl Rusa'h. „Protože s námi odmítáš spolupracovat, stal ses vláknem vytrženým z *thismatu.* Musíš být osvobozen z pasti, která tě věznÍ."

Bodce osamění pronikaly jeho myslí, Pery'h však statečně odolával. „Můj otec je skutečný Mág-imperátor. Nikdy se od něj neodvrátím."

Rusa'h se usmál. „Nic takového nečekáme. Proto tě už o to ani nebudeme žádat." Zvedl ruku a dal znamení svým věrným strážným, kteří výhružně přistoupili k Pery'hovi.

„Na tohle," řekl hyrillský místodržící, „bude Jora'h nucen reagovat. A my si tu na něj počkáme."

Vojáci pozvedli svá kopí s křišťálovými hroty, a než Pery'h stačil vůbec vykřiknout, zaútočili na něj. Bodali do něj, až ho srazili na zem. Ostatní se chopili hladkých palic s kovovými rukojeťmi a začali do něj bušit, rozbili mu lebku, zpřelámali kosti. Pery'hova krev vystříkla na čisté dlaždice. Ani se nebránil, když se ostří znovu a znovu nořila do jeho těla.

Tohle nebyli jeho lidé. Pery'h necítil žádné spojení mezi sebou a jimi. Poslední tvář, kterou uviděl, patřila jeho bratru Thor'hovi, který stál vedle napodobeniny vejčitého křesla a všechno chladně sledoval.

Mladík ležící na zemi vztáhl ruku, aby uchopil duchovní vlákna třpytící se kolem něj. Skrze svou bolest a ohromení sevřel Pery'h

jediné zářivé vlákno *thismatu,* které ho pojilo s jeho otcem, a držel se ho jako záchranného lana – dokud ho nepohltilo milosrdné světlo.

Rány kopí a údery palic pršely na Pery'hovo bezduché tělo ještě hodně, hodně dlouho.

105. MÁG-IMPERÁTOR JORA'H

Přestože Jora'h často sedával ve svém vejčitém křesle, jak se od něj očekávalo, často je také opouštěl a procházel se chodbami paláce. Dvakrát se dokonce objevil v ulicích Mijistry.

Ildirané tím byli zároveň udiveni i zděšeni, v těchto zmatených časech však Jora'h pokládal za důležité otřást jejich zkostnatělými představami. Během staletí zůstávaly ildiranské tradice pevné a neměnné, nebyly to však přirozené zákony vesmíru. Mělo-li Impérium přežít, potřebovalo změnu. Jora'h byl odhodlán ukázat jim cestu.

Toho dne, poté co zaujal své obvyklé místo pod vyhřátou kopulí nebesféry, se zdobené dveře opět otevřely poutníkům. V chodbách posetých skvrnami světla stály skupiny ohromených Ildiranů, stejně jako jindy. Všichni z nich řádně vykonali skutky pokory a Jora'h teď měl odměnit jejich oddanost požehnáním a úsměvem.

Yazra'h se se svými kočkami postavila před pódium, napjatá a ostražitá. Sama vybrala nové strážce a hladce vklouzla do role hlavního ochránce, přestože mnozí Ildirané proti této změně tradic znepokojeně reptali. Jora'h cítil jejich zmatek, ale věděl, že je na čase, aby se přizpůsobili. Jeho dcera stála vedle něj a každého poutníka si přeměřila zkoumavým pohledem.

Mág-imperátor nejprve pozdravil skupinu zemědělců, kteří na něj hleděli s uchváceným výrazem a zářícíma očima. Pocházeli ze sloučené štěpové kolonie Heald a ujistili Jora'ha, že i nadále vynaloží veškeré schopnosti, aby kolonie zůstala silná. Jora'h je na cestu obdařil laskavým úsměvem.

Druhou skupinu poutníků tvořilo osm lékařů, kurtizány a světlonoši, všichni vyzáblí a ošlehaní, kteří přicestovali z Hyrillky. V *thismatu* se jejich mysli jevily jako zmatené a zamlžené vysokými dávkami shiingu, což Mága-imperátora zneklidnilo. Během několika posledních týdnů to byla čtvrtá takováto skupina. Proč odtamtud přichází takové množství poutníků? A jak asi chtějí vzdát hold svému vladaři, s myslí tak zakalenou?

Když se poutníci přiblížili, Jora'h spatřil stíny pod jejich očima, stopy bolesti, kterou jejich planetě způsobila nedávná strašlivá zkušenost s hydrogy. Když před něj návštěvníci předstoupili, Jora'h je přivítal.

Hnán náhlým hnutím mysli, Mág-imperátor vystoupil ze svého vejčitého křesla na pódium a napřímil se. Hyrillští poutníci byli ohromeni, dokonce rozezleni, když spatřili jeho neúctu k posvátným tradicím, Jora'h však pozvedl ruce. „Lid Hyrillky zažil tolik strasti a bolesti! Nesluší se, abych si hověl v pohodlném křesle, když vy jste vynaložili takové úsilí, jen abyste mě přišli navštívit. Prokazuji vám čest tím, že zde stojím."

Poutníci na něj hleděli, někteří přimhouřili oči a zkoumavě si svého vládce prohlíželi, místo aby ho obdivovali. Jora'h byl jejich podivným chováním zaskočen, působení shiingu však znemožňovalo, aby z *thismatu* zjistil víc.

Jeden z návštěvníků, světlonoš, se zlehka uklonil. Jeho slova však zněla monotónně a naučeně. „Setkáním s tebou se naše pouť završila, Mágu-imperátore. Teď už jsme zřeli vše, co jsme spatřit chtěli."

Jora'h viděl jejich zářící nepřítomné oči a připadlo mu znepokojivé, že tito Ildirané – stejně jako Thor'h – požili před vstupem do audienční místnosti tolik shiingu. Možná by se měl zasadit o další významnou změnu a říci svým poddaným, aby se drogy vzdali. Shiing však byl hlavním artiklem Hyrillky, jeden z mála, jehož produkce byla po útoku hydrogů obnovena. Zamračil se, protože nevěděl, co udělat. „Děkuji vám za vaši návštěvu."

Jora'hovy oči barvy kouřového topazu se stále upíraly na světlonoše, když atentátník udeřil.

Třetí muž v řadě vytáhl z obou rukávů dlouhé, jako břitva ostré křišťálové čepele. Lékař přesně věděl, kde říznout, kam bodnout. Vyběhl po schodech a skočil na Mága-imperátora. Oba nože švihly dozadu, jak pozvedl paže.

Yazra'h a její isixké kočky okamžitě zareagovaly. Vyrazily kupředu jako záblesk odraženého světla. Yazra'h oběma rukama strhla Mága-imperátora dozadu a obrátila se tak, aby mezi něj a útočníka nastavila vlastní tělo. Muž z lékařského kruhu dvojitým sekem minul svůj cíl, jedna čepel pouze rozťala barevný šat Mága-imperátora, druhá řízla Yazra'h do paže.

Yazra'h pobídla Jora'ha do bezpečí vejčitého křesla a sama se vrhla před něj, aby ho zaštítila před dalším útokem. Ani se nepokoušela zastavit svá zvířata, která v té chvíli už trhala atentátníka na krvavé cáry. Svalnaté šelmy srazily lékaře k zemi, jeho křik rychle umlkl. Pouze jediná ze tří koček utrpěla významnější zranění, než křišťálové skalpely vypadly z ochablých lékařových dlaní.

Strážní se hrnuli kupředu, aby zajistili ostatní poutníky. Hyrillčané se nebránili. Jejich rozum byl zamlžený, myšlení zmanipulované. Jak se záhy zjistilo, smrtící zbraně u sebe měli další dva z nich.

Yazra'h, aniž by věnovala pozornost ráně ve své paži, výhružně stanula před pódiem. Její svaly se leskly potem. Kapky lékařovy krve potřísnily její kůži. Isixké kočky se zdály navýsost spokojené a zcela se soustředily na požírání své kořisti. Yazra'h je prudkým pohybem přivolala zpátky k sobě, třebaže by je nejraději nechala, aby zrádce sežraly přímo před očima ostatních zajatých Hyrillčanů, sledujících vše se zděšením.

„Nesloužíme falešnému Mágu-imperátorovi," řekl jeden z čerstvých zajatců. „Jsi slepý k Věčnému jasu. Musíš být odstraněn, aby Ildirané opět mohli sledovat duchovní vlákna. Jedině Imperátor Rusa'h dokáže vidět pravou cestu."

„Imperátor Rusa'h?" otázal se Jora'h, který opět opustil své vejčité křeslo. „Co můj bratr dělá?"

Než mu mohl kdokoliv odpovědět, Mág-imperátor pocítil bodnutí v hrudi, jako by křišťálový nůž nakonec přece jen pronikl jeho srdcem. Další vražedný útok? Skrytý odstřelovač? Exploze ohromení a bolesti otřásla jeho mozkem. Nohy se pod ním podlomily a Jora'h se zhroutil na podlahu.

Vlákny *thismatu* se šířil výkřik.

Pery'h!

Jora'h už dříve vnímal strach a zmatek nastávajícího místodržícího, nedokázal však rozlišit podrobnosti. Ohniska neklidu – jako třeba malá skupinka na Marathě – se objevovala po celém Impériu.

Teď však došlo k nejhoršímu. Tohle bylo nepředstavitelné! Duchovní vlákno, spojující Pery'ha s jeho otcem, bylo uťato jako amputovaný úd.

Nezřetelně, jakoby z velké dálky, Jora'h slyšel isixké kočky, přecházející s vrčením sem a tam a hledající dalšího nepřítele, na nějž by mohly zaútočit. Yazra'h poklekla vedle svého otce, přestože sama cítila slabost z náhlé ztráty spojení s bratrem. Strážní a dvořané běželi vzhůru po schodech na pódium, volali přitom vůdcovo jméno a prosili aby jim řekl, co se děje. Jora'h však nedokázal odpovědět.

Jora'hova mysl pulzovala bolestí a pocitem ztráty. Byl vyrván kus z jeho nejhlubšího nitra.

„Pery'h je mrtev!" Pevně zavřel víčka. V té chvíli přišlo další, ještě strašlivější poznání. Jeho syn nejenže zemřel – byl *zavražděni* Zrazen. „Zabili ho na Hyrillce."

Obrazy věrolomnosti a zrady zasadily jeho zmučené mysli další, ještě hlubší rány. Když hrůza konečně vybledla a proměnila se v úpornou bolest bušící uvnitř jeho lebky, Jora'h se zamžikáním otevřel oči, aby spatřil zděšené výrazy Ildiranu shromážděných v audienčním sálu kolem něj.

Yazra'h pomohla svému otci zvednout se z podlahy. Chvíli se potácel, potom se ale pevně postavil na nohy a promluvil hlasem dost silným na to, aby ho všichni slyšeli.

„Pery'h byl zavražděn. Můj vlastní bratr Rusa'h vyhlásil válku ildiranskému Impériu."

106. ADAR ZAN'NH

Rutinní hlídkový let s manipulem bitevníků byl Zan'nhovou demonstrací rozhodnosti. Musel být viděn, musel vzbuzovat zdání síly, přestože si vůbec nebyl jistý, jestli by Sluneční flotila dokázala ochránit štěpové kolonie před strašlivým nepřítelem, jemuž teď čelila. Sami Ildirané tomu však museli věřit a on musel naplnit jejich očekávání.

Vzpomněl si, jak adar Kori'nh sedával ve své velitelské kajutě a soustředěně předával Zan'nhovi své poznatky. „Tvoje nejistota je největší zbraní nepřítele. Jako adar jsi mikrokosmem celé Sluneční flotily. Pokud je velitel silný a sebejistý, je taková i flotila."

Zan'nh měl pocit, že se svému slavnému předchůdci nemůže rovnat. Předchozí adar ho převyšoval taktickými schopnostmi i nesmírnou odvahou, ani to však nestačilo, aby dosáhl vítězství. Kori'nh svým sebevražedným hrdinstvím zasadil hydrogům těžkou ránu, v žádném případě ovšem nevyhrál válku. Hydrogové nepřestávali útočit.

Zan'nh, který stál ve velícím jádru připraven vydat další rozkazy, se náhle zapotácel a zachytil se zábradlí, neboť pocítil mocné zčeření *thismatu,* které otřáslo jeho nitrem. Pery'h? Jeho bratr byl mrtev!

Když Mág-imperátor Cyro'h nečekaně zesnul, každá živá duše v Impériu ohromeně zavrávorala, neboť *thisma* je všechny spojovalo přímo s vůdcem. Popravu nastávajícího místodržícího však Zan'nhova posádka vnímala pouze jako znepokojivý záchvěv. Jedině velitel věděl, co to znamená.

„Připravte se na změnu kurzu!" Jeho hlas zněl cize a drsně, ne však zlomeně. Zněla v něm rozhodnost. „Musíme se okamžitě vrátit na Ildiru! Vycítil jsem něco skrze *thisma.*"

„Ano, adare."

Posádka na můstku bitevníku předala adarův rozkaz ostatním osmačtyřiceti lodím a začala propočítávat nový kurz. Dobře secvičený manipul vyrazil určeným směrem v dokonalé formaci.

Komunikační konzoly vzápětí ožily poplašným signálem. Překvapený operátor bleskově zareagoval. „Měl jsi pravdu, adare. Právě jsem přijal volání o pomoc ze…," ověřil detailní údaje na obrazovce, „ze štěpové kolonie Hrel-oro."

„Hrel-oro?" Zan'nh přece cítil něco úplně jiného.

Adar se obrátil k záznamu zprávy promítanému na hlavní obrazovce. Objevila se úzká ještěří tvář drsnouta, začazená a zděšená, s rychle mžikajícími štěrbinami očí. „… útočí. Nestačíme na ně! Nevíme, co chtějí."

Na pozadí záznamu bylo slyšet výbuchy a bzučivé praskání. Nad jeho hlavou přelétla nebem obrovitá koule, o několik vteřin později ji následovalo pět dalších. Vychrlily oblak mrazivého chladu. Budovy kolonie popraskaly a rozpadly se. Ještěří muž zakřičel: „Proč sem hydrogové přišli? Pošlete pomoc tak rychle, jak jen…" Vysílání náhle skončilo.

Zan'nh strnul, na zádech mu naskočila husí kůže. „Nepoletíme na Ildiru. Jak daleko jsme od Hrel-ora?"

„Můžeme tam být do hodiny, adare. Naše bitevníky jsou jim nejblíž."

„Zamiřte k nim hned, jakmile stanovíte kurz. Maximální rychlostí." Bez ohledu na to, *co* se stalo Pery'hovi, hydrogové právě útočili na ildiranskou štěpovou kolonii. Tohle byl jeho úkol, jeho živel – právě na tohle ho adar Kori'nh připravoval a Zan'nh nehodlal dopustit, aby na památce jeho učitele ulpěla sebemenší poskvrna. „Postavíme se hydrogům. Ukážeme, co Sluneční flotila dokáže."

Manipul se řítil prostorem, připraven na střet. Zan'nh zahájil se svou posádkou nácvik u konzol. „Musíme být připravení na to, co na Hrel-oro najdeme. Každá zbraň, každá loď, každý voják. Máme velmi málo času."

Otočil se a promluvil ke své posádce. „Na taktické obrazovce chci mít všechny podrobnosti o této kolonii. Potřebuji znát terén, historii, spojitosti. Co tam hydrogové mohou chtít?" Všem svým sedmi septorům a také qulu Fan'nhovi, veliteli celého manipulu, nařídil, aby informace posoudili a přišli s případnými návrhy. Zan'nh sám zkoumal a ukládal do paměti každý dostupný fakt.

Hrel-oro byl velmi suchý a horký, v mnohém se podobal dávno opuštěným klikisským planetám. Nerostly tam žádné velké stromy – vlastně téměř žádná vyšší vegetace. Bezútěšná krajina byla plná cenných minerálů a kovů. Před tisíci lety nařídil Mág-imperátor drsnoutům, aby tam založili výnosnou průmyslovou kolonii. Přestože na Hrel-oru žilo mnoho ildiranských ras, většinu obyvatelstva tvořili drsnouti. Ti pracovali v dolech zakusujících se do rzivých stěn kaňonů a obsluhovali závody na zpracování kovů. V otevřených pouštích stavěli sluneční elektrárny a instalovali větrné turbíny tam, kde se kaňony zužovaly a kudy se vítr během období bouří hnal jako zběsilý.

Zatímco bitevníky spěchaly k bojišti, Zan'nh znovu zkoumal hlášení o všech dřívějších útocích hydrogů na ildiranské i lidské planety. Některé z prvotních střetů byly zjevnou odvetou za přítomnost těžerů u obřích plynných planet – tento motiv bylo možné pochopit. Další útoky na Havraní hrad, Booneův přechod, Hyrillku a neobydlený Dularix naznačovaly, že se hydrogové snaží vyhubit světoles, či prostě jen všechny velké stromy. Jejich zášť se zdála pradávná a nevysvětlitelná.

Hrel-oro však nezapadalo ani do jednoho z těchto schémat. Zdálo se, jako by zde hydrogové zaútočili úmyslně. Na Ildirany.

Bitevníky spěchaly vstříc suché planetě, dorazily k ní dokonce dřív, než se čekalo. Jejich zbraňové systémy už byly aktivovány. Skenery zachytily značné množství kouře a tepelného záření v místech známých sídel.

„Zaznamenali jsme přítomnost hydroských lodí, adare. Jsou stále na místě."

„Maximální rychlost. Propůjčuji tímto všem septorům autonomii, nechť se do bitvy každý zapojí způsobem, jaký považuje za nejúčinnější. Udeřte na ně, než vůbec zjistí, že jsme tady!"

Ildiranské bitevníky prolétly atmosférou se solárními kosatkami staženými, aby si uchovaly aerodynamický tvar. Dosud se proti hydroským kulovitým lodím osvědčilo jen málo zbraní, Zan'nh však měl v úmyslu bušit do nepřítele vším, co měl…

Ve chvíli, kdy se bitevníky zachránců vrhly na nepřítele, hydrogové už téměř dokončili destrukci Hrel-ora. Ježaté diamantové koule prolétaly kaňony, porážely větrné turbíny a bořily vstupy do důlních šachet. Do vzduchu stoupal černý dým, rozervaným terénem se klikatily ledové řeky pokrývající zemi bílou námrazou.

Devětačtyřicet bitevníků – přesně tolik jich použil adar Kori'nh k dosažení vítězství u Qronhy 3 – se sneslo střemhlav a vypustilo vysokoenergetické projektily jako hejno bodavého hmyzu. Když jejich prubojné pláště narazily do zakřivených trupů, způsobovaly ničivé rázové vlny. Hydroské koule se otočily, pyramidální výběžky zapraskaly sílícími blesky.

Zan'nh opět sevřel podpůrné zábradlí, věděl, že hydrogové mohou povraždit celý jeho manipul. *Tak jako byl zavražděn Pery ,h.*

Soustředěné energetické paprsky a kinetické projektily bez ustání pršely na kulovité lodi. Hydrogové se bránili. Modré blesky šlehaly a vyrývaly do opláštění na bocích lodí zčernalé rýhy.

Úder blesku vyřadil z provozu hlavní pohonnou jednotku jednoho z bitevníků, takže loď už nedokázala vzdorovat gravitaci Hrel-ora. Zan'nh na svých obrazovkách sledoval, jak velitel lodi zápasí se selhávajícími systémy ve snaze upravit úhel sestupu. Plochý pouštní terén pod ním nabízel volné místo pro nouzové přistání. Neovladatelný bitevník se naklonil na bok a nakonec se zřítil, s divokým otáčením klouzal po pláni, až z něj odletovaly kusy. Většina posádky přežije – pokud se ovšem hydrogové nevrátí, aby zraněnou loď dorazili.

„Pokračujte v útoku. Nepolevujte!" Pamatoval na Kori'nhova slova a nedopustil, aby se do jeho hlasu vkradly pochybnosti. Musel být silnější než kdokoliv jiný. Cvičil své taly, quly a septory všemi možnými způsoby. Udělají, co bude v jejich silách. Ani ve snu by je nenapadlo, že by ho mohli zklamat, tak jako on sám by nikdy nezklamal svého předchůdce, adara Kori'nha.

Hydrogové se však zdáli neporazitelní.

Tři nepřátelské kulovité lodi se zaměřily na další ildiranský bitevník. Na pláštích diamantových koulí opět zahrály mocné energetické výboje, jež vzápětí vyrvaly díry do silného pláště

bitevníků. Z komunikačního systému se ozval křik kapitána žádajícího o podporu.

Zan'nh svým bitevníkům nařídil, aby bránily své nešťastné druhy, hydroské energetické zbraně však opět prokázaly svou účinnost. Obklíčený bitevník se roztrhl, palivo i atmosféra unikaly ven, narušené vnitřní systémy začaly vybuchovat. Šrapnely létaly na všechny strany. Z trupu se oddělovaly jednotlivé části, dvě ze slunečních kosatek volně plachtily nad pouští jako obrovití pokovovaní draci.

Adar se zapotácel, když pocítil smrt tolika věrných členů posádky. Tito vojáci podléhali *jeho* velení. *On* byl za tyto lodi odpovědný, přitom během několika minut ztratil už dva velké bitevníky. Pátral ve své mysli po dalších možnostech, jiných způsobech boje. Proti lodím s diamantovými trupy se však dosud neosvědčila žádná strategie – s výjimkou sebevražedné taktiky, kterou použil Kori'nh. K té se ovšem Zan'nh uchýlit nechtěl – zatím.

Třebaže by možná měl…

Hydrogové nepřišli na Hrel-oro bojovat se Sluneční flotilou, měli své vlastní nepochopitelné důvody. Teď už destrukci štěpové kolonie dovršili.

Přestože na ně ildiranské bitevníky stále dotíraly, šest ježatých koulí podniklo ještě jeden vlažný útok a srovnalo se zemí poslední zbytky ildiranského osídlení. Šestice nepoškozených nepřátelských lodí pak jednoduše prolétla kouřem prosycenou atmosférou a poklidným tempem místo opustila.

Komunikační kanály zahltily výkřiky strachu, hněvu, odhady škod a hlášení o počtu obětí. Zan'nh nejprve hleděl na záběry zkázy pod sebou, potom na odlétající hydroské koule.

„Adare, mám nařídit manipulu, aby zahájil pronásledování?" otázal se zachmuřený qui Fan'nh s napjatým výrazem. „Hydrogové unikají. Budeme je stíhat?"

„Ne. Nebylo by to efektivní ani bezpečné." Zan'nh zvětšil záběr na hořící vrak. Smrt každého vojáka ho bolela jako křišťálový nůž vražený do jeho vlastního těla. Jak se s tím vyrovnával adar Kori'nh? „Jsme především povinni poskytnout pomoc našemu lidu dole,

pokud vůbec někdo přežil. Nedopustím, aby další Ildirané zemřeli jenom proto, že my dychtíme pokračovat v beznadějném boji.“ Dosáhnout vítězství nad hydrogy zde zjevně nebylo možné. Proto se jeho prioritou musí stát záchrana ildiranských životů.

„Všichni akceschopní vojáci ať se hlásí v hangárech! Lékaři, rozdělte se do týmů – někteří z vás ať se postarají o muže na ošetřovnách našich bitevníků, ostatní půjdou dolů na planetu a ošetří všechny přeživší, které najdeme.“

Adar by se nejraději každé fáze operace zúčastnil osobně, věděl však, že to není možné. Jeho úkolem bylo velet. Zůstane na svém místě, bude vydávat rozkazy a všechno řídit. Hněvivě odsunul stranou svůj zmatek a dotíravý šepot pochybností, rozhodnutý dát svým chováním dobrý příklad všem vojákům. Rychle vyslal tři nepoškozené bitevníky, aby vyhledaly a pomohly lodi, která havarovala v poušti.

„Vyhledejte záběry a nejnovější mapy všech aktivních dolů. Někdo tam dole jistě útok přežil, pokud ale zůstali pohřbeni pod zemí, nevydrží dlouho.“

Vyslal technické skupiny vybavené mohutnými razícími štíty a rypadly, aby vyhrabaly horníky ze zřícených šachet. Nechyběly ani hasičské týmy. Přestože hydroské ledové zbraně zmrazily a roztrhaly vše, čeho se dotkly, zášlehy modrých blesků způsobily požáry – třebaže zbylo jen málo toho, co mohl oheň ještě zničit.

Zan’nh opustil své velicí jádro; už se rozhodl. Nemohl zůstat tady nahoře, stranou probíhající operace. Kori’nh ho připravil pro roli hrdiny. „Budu ve vedoucím člunu. Odvezte mě dolů na povrch, chci všechno vidět na vlastní oči.“

Později, když Zan’nh konečně stanul mezi doutnajícími troskami štěpové kolonie a cítil kouř, prach a pach smrti prosycující vzduch, nebyl schopen slova. Ildiranské stavby zmizely a slyšel jen žalostně ojedinělé sténání zraněných či umírajících Ildiranů.

K jeho úžasu se ze vzdutého oblaku sazí v samotném centru zkázy vynořila temná postava. Klikisský robot se na svých prstovitých nohách pohyboval se znepokojivou lehkostí. Jeho

vytažené paže měly ostré klouby a byly zakončené jakýmisi krabími klepety.

Zan'nh neměl tušení, jak ho klikisský robot poznal, ani jak věděl, že má oslovit především adara, mohutný prastarý stroj však k němu bez zaváhání zamířil skrze dým a trosky. Jeho černý plášť se zpola rozevřel, jako by hrozil odhalit sadu smrtících zbraní. Robotovy šarlatové optické senzory žhnuly, sledovaly ho.

Zan'nh se mu rozhodně postavil. „Co chceš? Co pohledávají klikisští roboti na Hrel-oru?" Černé stroje se tu a tam ve štěpových koloniích objevovaly, vlastně se docela často stávalo, že nabídly pomoc na stavbách v nehostinném prostředí, jako byly měsíce, asteroidy, či noční strana Marathy. Zan'nh však nevěřil, že právě tohle je důvodem robotovy přítomnosti.

Robot drnčivým hlasem odpověděl: „Sdělte Mágu-imperátorovi, že platnost veškerých dohod mezi Ildirany a klikisskými roboty vypršela."

Potom otočil mohutné tělo čelem vzad. Ohromený adar, zahlcený pachem kouře a krve prolité při masakru, sledoval, jak silný stroj kráčí pryč.

107. ANTON COLICOS

Anton a sedmatřicet vyděšených Ildiranů, sami proti nejtemnější marathské noci, se snažili ze všech sil udržet světla rozžatá tak dlouho, aby přežili.

Inženýr Nur'of propojil několik zbývajících nepoškozených baterií a vymáčkl z nich dostatek energie, aby udržel v chodu nejdůležitější systémy zastřešeného města. Navzdory žádostem marathského místodržícího o obnovení veškerého osvětlení jim jednoduše nezbývalo energie víc než na několik málo dnů.

„Sekunda možná nabízí útočiště, ale tito muži a ženy se bojí projít temnotou," řekl dějepravec Vao'sh Antonovi. „Mimo kopuli

číhá nebezpečí a Ildiranů je zde sotva tolik, aby vytvořili štěpovou kolonii.“

„Tady nám nebezpečí hrozí také, Vao’shi, a my všichni budeme muset dříve nebo později odejít. Proč to neudělat v době, kterou si sami určíme?“ Anton se zmohl na slabý úsměv. „Pokud to pomůže, mohu povyprávět několik pozemských podobenství varujících před neustálými odklady.“

Jakmile místodržící Avi’h konečně dospěl k poznání, že jim žádný zachránce nepřijde na pomoc, požádal svého úředníka, aby připravil jejich odjezd. Anton, nesoucí oslnivý bodový megaflektor, doprovodil Bhali’va a světlonoše Ilure’la do venkovních garáží. Trojice mužů se oblékla do tenkých lesklých skafandrů, původně určených k ochraně před intenzivním žárem a slunečním zářením během prozářeného denního období. Teď vrstvy syntetické tkaniny posloužily jako izolace proti prohlubujícímu se chladu dlouhé noci.

Zatímco se plahočili temným terénem, Anton si povšiml, že dveře hangáru se zdají poškozené. Další zlovolná sabotáž, nebo jen nedbalá práce údržby? Dveře se však otevřely a Bhali’v se rozeběhl ke třem rychlým povrchovým kluzákům uschovaným uvnitř.

Když Anton, Vao’sh a skupina ildiranských dobrovolníků navštívili staveniště Sekundy na noční straně, použili jedno z těchto plavidel. Poté, co se na Marathu Primu snesla noc, ocitly se rychlé pozemní kluzáky ve skladišti, kde čekaly na další denní období. Teď to byly jediné dopravní prostředky, které mohla základní osádka města použít k přesunu na denní stranu, do bezpečí.

Ilure‘1 se zdál vyděšený a nervózní. Podle všeho stále věřil, že na ně číhají Shana Rei z Vao’shova vyprávění, a že se mohou skrývat v každém stínu. Ani Anton nepolevoval v ostražitosti. Tajemní sabotéři – ti skuteční – mu nešli z hlavy.

Úředník prohlédl každý ze tří strojů, přesně podle seznamu, a dělal si přitom poznámky na diamantovou tabulku. „Všechny se zdají dostatečně funkční, aby nás dovezly do Sekundy, kde nám roboti slíbili poskytnout pohostinství. Rozdělím tudíž současné osazenstvo na tři skupiny.“

Jakmile se vrátili k Ildiranům choulícím se v osvětlených částech kopule, Bhali'v vytáhl rozpis rozdělení zásob potravin do jednotlivých vznášedel. Přestože rychlá vznášedla dokázala urazit dlouhou trasu za pouhý půlden, uprchlíci nevěděli, jak dlouho budou muset v rozestavěném městě čekat na záchranu.

Anton zůstával i nadále příjemně překvapen tím, jak dobře si dovede poradit v napjaté situaci, zachoval si chladnou hlavu i rozum a dokázal najít sílu i odvahu – ani netušil, že tyto přednosti má. Možná nakonec nebyl jen gaučový dobrodruh, a všechny ty legendy, které studoval, mu přece jen něco daly. Aby uchránil osádku před panikou, vybral ze svého repertoáru příběhy o osobní odvaze a odhodlání. Ildirané, a především Vao'sh, si obzvlášť oblíbili vyprávění o holandském chlapci, který svým prstem ucpal prosakující hráz. Přestože to byl velmi prostý příběh, měl sílu událostí zachycených v *Sáze sedmi sluncí.*

Jakmile inženýr Nur'of oznámil, že do rychlých pozemních kluzáků bylo doplněno palivo a naloženy zásoby, místodržící Avi'h s přehnaným uspokojením prohlásil: „Ještě jednou jsem se spojil s klikisskými roboty v Sekundě. Očekávají náš příjezd."

„Tak to abychom raději šli," řekl Anton s nuceným veselím, „než znovu dojde energie." Přestože to myslel jako vtip, víc své druhy pobízet nemusel.

Všichni se oblékli do skafandrů a vyzbrojeni osobními nouzovými megaflektory opustili osvětlenou kopuli. Místodržící pozvedl nejjasnější bodový megaflektor a šel jako první, nad hlavou oslnivě zářící hvězdy, které se zdály až příliš vzdálené. Dokonce i krátký pochod po přilehlých pozemcích k hangáru se zdál téměř nad síly Ildiranů, avšak Avi'h, jenž podle svých slov čerpal skrze *thisma* sílu od svého bratra Mága-imperátora, kráčel svižným tempem, ne příliš pomalejším než regulérní běh.

Anton a Ildirané se rozdělili do předem určených skupin a spěchali do jasně osvětlených kabin jednotlivých kluzáků. On a Vao'sh měli letět s maraťhským místodržícím a jeho zástupcem z úřednického kruhu, světlonošem, Nur'ofem a několika zemědělci, kopáči a techniky.

Přestože se místodržící Avi'h nemohl dočkat odletu, Vao'sh mu šeptem vysvětlil, že by působilo hrdinštěji, kdyby nejprve dohlédl na odlet ostatních. „Nezapomeň, místodržící – podílíme se na událostech, které budou zaznamenány v *Sáze sedmi sluncí.* Jak chceš být připomínán?"

Bhali'v souhlasil. „Jsi náš vůdce, místodržící. Jsi most spojující nás s Mágem-imperátorem a skrze něj s Věčným jasem." Vždy pragmatický úředník pak dodal: „Jestliže odletíš ve třetí lodi, umožníš předchozím dvěma, aby prozkoumaly cestu a připravily naše přijetí."

Uchlácholený Avi'h vydal rozkazy. První pozemní kluzák zažehl motory a Antona zaplavila neuvěřitelná úleva, když viděl, jak se plavidlo zvedá, odlétá a stále rychleji mizí směrem k dalekému, očím skrytému dennímu světlu.

Když se Anton uvelebil na své místo vedle Vao'she, zaburácely motory druhého kluzáku. Inženýr Nur'of si začal prohlížet plány, které si s sebou přinesl. Zatímco čekal, až se ostatní pasažéři připoutají, začal sestavovat předpokládaný soupis materiálu a vybavení lodí dostupných na staveništi marathské Sekundy. Místodržící mu totiž nařídil, aby našel způsob, jak opustit planetu poté, kdy se všichni dostanou do dočasného útočiště.

Anton procházel poznámky, které si přinesl ze svých soukromých pokojů v Marathě Prime, aby se ujistil, že má všechno. Po celé měsíce překládal a analyzoval části *Ságy.* Ze všech lidských vědců, kteří podali žádost, byl Anton Colicos jediný, jenž vůbec kdy dostal svolení studovat společně s ildiranským dějepravcem. Tohle byl trumf, který žádný z jeho univerzitních kolegů nemohl přebít. Intelektuální a vědecký přínos takové zkušenosti byl nezměrný. Život s příslušníky mimozemské rasy, přátelství s Vao'shem a teď tato nečekaná zkouška – nemluvě o zjištění, že jeho otec je mrtev a matka se stále pohřešuje – bylo toho víc než dost, zvlášť v porovnání s jeho původním záměrem překládat ildiranské mýty a legendy. Anton měl co dělat, aby si všechno náležitě uspořádal a strávil.

Otočil se k dějepravci. „Jsi rád, že jsi dostal příležitost stát se jednou z legendárních postav, místo aby o nich jen vyprávěl?"

Obličejové laloky jeho přítele zasvitly škálou barevných odstínů a tónů. „Ne, dějepravče Antone. Pokud mám možnost volby, raději příběhy jen vyprávím, než je sám zažívám."

V té chvíli už odlétl i druhý stroj. Konečně se i jejich vznášedlo odlepilo od země. Nur'of, který byl v technických otázkách nejzpůsobilejší, se zhostil úlohy pilota. Bhali'v usedl ke komunikační konzole a udržoval s ostatními dvěma vznášedly pravidelné spojení. Řítili se krajinou, klouzali nízko nad nerovným terénem, jenž se zdál holý, rozervaný, beze známek života. Zatímco Anton hleděl ven ztemnělými okny, ostatní Ildirané seděli obrácení ke světlům uvnitř kluzáku a k sobě navzájem. Pod nimi ubíhala zšeřelá pevnina.

S každou chvílí se blížili vzdálené hranici denního světla. První kluzák, uhánějící vepředu, byl už daleko před nimi a mimo dohled. Žhnoucí motory druhého vozidla vypadaly jako pouhé oranžové tečky v dálce.

Náhle se Bhali'v sledující svou konzolu zamračil a ještě jednou ji překontroloval. „Právě jsme ztratili veškerý kontakt s prvním kluzákem." Ohlédl se na marathského místodržícího. „Jejích vysílání náhle umlklo. Pilot měl čas říct jen to, že zaznamenal neobvyklé údaje, náhlou změnu – a pak signál ztichl."

„A co druhý kluzák?" zeptal se místodržící Avi'h.

Anton se naklonil kupředu, mysl zjitřenou podezřením. Úředník vyslal druhé lodi signál. „Zatím nic neobvyklého… Počkejte…"

Daleko před nimi se zářivě oranžové tečky trysek náhle rozvinuly v žhnoucí květ oslnivého světla.

Ildirané byli ohromeni. *„Kllar bekh!* Právě… vybuchl," řekl Nur'of a okamžitě překontroloval vlastní údaje.

Anton vyskočil z křesla. „Všechno vypni, Nur'ofe! Přistán! Zastav, tady a teď."

„Ale tady nic není!" vyprskl místodržící Avi'h.

Anton ho zarazil. „Dva kluzáky jeden po druhém vybuchly. To nemůže být náhoda! Vyrazili jsme jen několik minut po nich, nemáme moc času."

Inženýr začal prudce brzdit, dokud trup a podvozek kluzáku nezačaly dřít o drsnou holou zemi. Anton uvažoval nahlas: „Nevím,

jestli to byla sabotáž nebo jen závada, může však jít o časované výbušné zařízení, které se aktivovalo, jakmile jsme vzlétli. Musíme se co nejrychleji dostat odsud.“

Když se kluzák se skřípěním zastavil, Anton otevřel průlez do chladné prázdné noci. „Vezměte si megaflektory, pokud to nejde jinak, ale vystupte. Hned!“

Dějepravec Vao’sh uchopil jedno z přenosných světel a pospíchal za svým lidským kolegou, prchal ze vznášedla, které stále ještě povrzávalo a hučelo. Nur’of pomohl průlezem dvojici zemědělců, Mhas’kovi a Syl’k.

Anton zakřičel: „Pokud se mýlím, můžeme se vždycky vrátit – ale jestli mám pravdu, ani ne za minutu se ukáže, na čem jsme.“ Běžel chladnou temnotou, sám světlo nepotřeboval. „Utíkejte!“

Místodržící Avi’h, jemuž strach o vlastní život dodal náležitou motivaci, klopýtal pryč a vlekl svého úředníka s sebou.

Inženýr Nur’of vystoupil jako poslední. „Třeba se přehřály motory,“ řekl. „Tím, že jsme zastavili včas, jsme se problému možná vyhnuli.“

Anton všechny pobídl ke spěchu. „A možná je nebezpečí úplně v něčem jiném. Pojďte!“

V té chvíli mu připadalo nejpravděpodobnější, že jejich tajemní sabotéři poškodili motory kluzáků tak, aby během chodu došlo ke kritickému selhání. Někde vzadu v hlavě mu stále tikalo odpočítávání.

Vzduch byl velmi chladný, noční nebe se zdálo pronikavě temné. Tady, kus cesty od Primy a pořád ještě daleko od Sekundy, se dokonce i Anton cítil nepatrný a zranitelný. Dokázal si představit, jak vyděšení musí být samotní Ildirané. Skupina se zastavila, udýchaná a plná úzkosti. Vyzbrojeni megaflektory vypadali jako hejno světlušek.

Místodržící Avi’h se obrátil k Antonovi a svou hrůzu skryl za hněv a obviňování. „Teď vidíš, že jsi zbytečně zpanikařil. Jaký má smysl poslouchat…“

V té chvíli za jeho zády vybuchl třetí a poslední kluzák. Časovaná exploze zažehla nádrže s palivem, zničila motory a vyvrhla k nebi gejzír trosek a materiálu. Hořící kusy vylétly vysoko a pak obloukem

padaly dolů jako ohnivé meteory. Jas požáru pronikal tmou jako světlo majáku, praskající plameny však Ildiranům nedodaly sílu ani útěchu.

První promluvil Vao'sh a zformuloval tak jejich okamžitou reakci. „Dějepravec Anton a inženýr Nur'of nám zachránili život."

„Ale jsme ztracení uprostřed pustiny," zasténal Ilure'l. „Vydáni napospas temnotě, stínům… i všemu, co v nich žije."

„Navíc nás zbylo jen dvanáct – a jeden člověk," řekl Bhali'v. „Ostatní jsou mrtví. To ani zdaleka nestačí k vytvoření štěpu."

Anton věděl, že je musí nějak povzbudit. „Stále máme naději. Třebaže ostatní dva kluzáky byly zničeny, my žijeme. Dokázali jsme zmařit plány těch, kteří nás chtějí zabít, ať už je to kdokoliv. Zvládneme to." Cítil jejich zoufalství, chápal, že se Ildirané víc bojí osamění v temné noci než neznámých vrahů, proto se snažil, aby jeho slova zněla optimisticky. „Jsme stále naživu, musíme se ale postarat sami o sebe. Nemůžeme tady jen tak sedět a čekat na záchranu." Ukázal směrem, kde čekalo svítání, a snažil se sám sebe přesvědčit, že na obzoru už vidí slabounký náznak rozbřesku. „Můžeme udělat jen jedno – vydat se na pochod." Uchopil Vao'she za paži a odvážně vyrazil.

Dějepravec mu tichým hlasem řekl: „Náš příběh v *Sáze* je čím dál zajímavější – jen jestli někdo z nás přežije, aby ho mohl vyprávět."

108. VEDOUCÍ VÝZKUMU HOWARD PALAWU

Během noci na Rheindic Co, poté co se dobrovolní kolonisté uložili ke spánku ve stanech shromážděných na úpatí klikisského skalního města, horečný shon kolem transportního zařízení utichl natolik, aby se Howard Palawu mohl pustit do své práce.

Vedoucí výzkumu studoval obvody a zařízení zanechané na místě zmizelou mimozemskou rasou a zanášel své poznámky a závěry do starého elektronického záznamníku, který používal už tolik let. Stále ještě nepochopil princip fungování portálové sítě a s každým novým poznatkem se jeho představy měnily. Hypotézy však byly součástí vědeckého zkoumání a Palawu nelitoval oklik a slepých uliček.

Jeho žena byla také taková. Palawu si možná někdy přál, aby mohl změnit některá svá rozhodnutí nebo se zachoval jinak, přesto však nepovažoval své přehmaty za chyby. Každý čin byl součástí procesu žití, ať už přinesl dobré či zlé.

Jak rád by strávil ještě pár dalších let se svou ženou! Litoval, že s ní v oněch krásných dobách netrávil dost času, jen aby se radoval z její společnosti, odpočíval po jejím boku nebo se koupal v termálních pramenech, které tak milovala, protože jí pomáhaly od bolestí. Teď, když byl Palawu sám a mohl výzkumem trávit všechen čas, by si raději vzal den volna a procházel se s ní kaňony na Rheindic Co. Jeho žena však už byla pryč…

Jedna z techniček, vyčerpaná, oči zarudlé po celodenním popohánění lidí skrze lichoběžníkovou bránu, zůstala ve službě, aby zpracovala povinné záznamy, přestože ji tento úkol viditelně netěšil. Aladdia měla úzkou tvář, snědou pleť a dlouhé modročerné vlasy. Prokousávala se úmornou úřednicinou, pojídala přitom svou odpolední svačinu a Palawuovi nevěnovala nejmenší pozornost. Pokrm naplňoval místnost ostrou vůní kari a česneku. Palawu si už

ani nevzpomínal, kdy sám naposledy jedl, Aladdia mu však nenabídla a on nebyl tak nezdvořilý, aby ji o to požádal.

Její kontrolní panel se rozzářil a lichoběžníkové okno zmatnělo. „Už bylo na čase," zamumlala spíš sama pro sebe, než k Palawuovi.

Vzhlédl a spatřil formující se stín. Nato otvorem prošel vysoký muž. Měl rozcuchané černé vlasy a na sobě zaprášený, ale pohodlně vyhlížející expediční overal. Jeho lehký batoh obsahoval potřebné skenovací a dokumentační zařízení a obvyklý balíček potravin pro případ nouze.

Výzkumník shodil batoh a podal ženě výsledky a fotografie, které shromáždil. „Další slušná planeta, trochu chladnější než ostatní, ale půda je bohatá na vzácné kovy. Dobrý úlovek."

Aladdia prozkoumala data a pak pokývla hlavou. „Dobře. Přidáme ji na seznam."

„A teď si jdu dát sprchu, nějaké jídlo a pořádně se prospím." Výzkumník nechal své vybavení na místě a svižně zmizel v tunelech.

Za poslední měsíc Palawu často vídal výzkumníky vracející se z cest na planety skrývající se za nerozluštěnými symboly na destičkách. Byl okouzlen jejich smělým dobrodružstvím. Řekl techničce: „Tolik destiček ještě nikdo nevyzkoušel! Kdo ví, co bychom mohli najít, kdybychom se na tyto planety vypravili?"

„Ano, kdo ví? Pokud zjistíte, jak transportály fungují, dozvíme se mnohem víc." Plánovaný návrat průzkumníka byl zjevně vše, nač čekala. Aladdia zabalila zbytky své svačiny, odhlásila se ze systému a chystala se k odchodu. „Zařízení je vaše, doktore Palawu! Doufám, že dnes v noci objevíte něco významného."

Poté, co zmizela, přecházel Palawu po místnosti a hleděl přitom na velké kamenné okno, kterým se právě vrátil onen muž. Palawu už mnohokrát cestoval portálovou sítí, aby studoval transportní zařízení na jiných, už ověřených klikisských planetách. Pomyšlení na tolik mezer v souboru dat ho však na jakési elementární úrovni znepokojovalo. Jeho úkolem jakožto vedoucího výzkumu Hanzy bylo pochopení mimozemského transportního systému jako celku.

Prohlížel si tajemné hieroglyfy klikissů, exotická písmena či čísla označující planety, na něž si jejich ztracená civilizace kdysi činila

nárok. Celé stovky z nich ještě nebyly nikdy prozkoumány, lidské oko je dosud nespatřilo. Už jen samotná tato představa ho vzrušovala.

Jakožto vědec ostatně nepostrádal zvídavost, a kromě toho sám viděl, že portálem hladce prošly spousty kolonistů. Palawu už dokázal mnohé. Napsal spousty odborných statí, dosáhl významných výsledků na poli vědy, analyzoval klikisského robota Joraxe a přispěl k desítkám zásadních objevů, od ryze praktických a výnosných, až po vysoce odborné.

Jestliže znal symbol na koordinační destičce, který ho vrátí na Rheindic Co, cestu zpátky jistě najde. Ve svém oboru už dosáhl všeho… tak proč to nezkusit v jiném? Po pravdě řečeno, neměl co ztratit.

S puntičkářskou pečlivostí, které se naučil ve svém prvním zaměstnání ještě jako laboratorní asistent, Palawu zaznamenal, co má v úmyslu, zanechal podrobné vysvětlení a udělal pořádek v záznamech, které dosud shromáždil o fungování systému portálů. Potom si vybral jednu z dosud neprozkoumaných destiček a vložil její symbol do zprávy, kterou hodlal zanechat na místě.

Palawu zvedl zavazadlo právě se navrátivšího výzkumníka. Bylo v něm dost zásob na krátkou cestu, takže usoudil, že by se mu mohly hodit. Nahodil si je na záda a připravil se k odchodu. Měl v úmyslu se zanedlouho vrátit.

Poté, co kamenné okno aktivoval, sledoval, jak se hladký povrch s mihotáním mění v mlhavý tajemný průchod. Zhluboka se nadechl a se sebejistým úsměvem prošel skrz, oči otevřené dokořán…

Vstoupil do nesmírně zvláštního světa, podstatně se lišícího od ostatních opuštěných klikisských planet, které až dosud navštívil. Barvy, zvuky, vůně byly tak silné a nečekané, že člověka téměř dohánějí k šílenství. Cizí a neznámé věci zahlcovaly jeho vědomí přívalem exotických detailů a nepochopitelných vjemů.

A poté ho čekalo další překvapení: spatřil postarší lidskou ženu, která se k němu blížila se zvídavým a zároveň tajemným výrazem v tváři. Zcela šokovaný Palawu rozpoznal rysy ženy, kterou znal, přestože se s ní nikdy nesetkal.

Margaret Colicosová – a živá! Nepřekvapilo by ho, kdyby po stovkách výprav a náhodných průzkumných cest portály někdo konečně našel planetu, kam odešla. Ale tohle bylo neuvěřitelné…

Náhle spatřil víc – mnohem víc – a začal křičet. Nemohl si pomoci.

Jakmile technici příštího dne ráno vstoupili do místnosti, aby se připravili na první skupinu odcházejících kolonistů, našli Palawuovy záznamy. Nejprve je roztrpčilo, že vedoucí výzkumu podstoupil takové riziko. Později však, jak čas ubíhal, si začali dělat starosti.

Nakonec, po týdnu jeho nepřítomnosti – době mnohem delší, než na jakou mu mohly vystačit zásoby – byla destička s Palawuovými souřadnicemi označena černě. Technici předali záznamy vedoucího výzkumu a jeho počítačové soubory dalšímu týmu hanzovních průzkumníků, takže práce mohla pokračovat. Portálový kolonizační program se mezitím rozvíjel rychlým tempem.

Howard Palawu se nikdy nevrátil.

109. DD

Přestože byl DD uvězněn na palubě ukradené obří lodi, ve chvíli, kdy Sirix a jeho robotičtí žoldáci napadli osadu na Corribusu, musel jednat. Jeho základní programy mu nedovolovaly setrvat v nečinnosti. Musel se alespoň pokusit. Takovéto jednání bylo špatné.

Od zbraňové konzoly obří lodi vojenští compové zaměřovali a ostřelovali všechny lidské a klikisské stavby. Jak útok pokračoval, soustředili se na osoby prchající do úkrytu a s chladnou přesností zabíjeli své oběti jednu po druhé.

Jan Covitz ve vysílací věži kolonie dál pokračoval ve svých zděšených otázkách, prosbách a žádostech. Jeden z útočících křižníků rozmetal vysílač a komunikační stanici dvěma za sebou následujícími výstřely. Zoufalé rádiové vysílání utichlo.

Sirix stál na velitelském můstku jako nějaký slavný generál. Všechny své článkovité paže měl vytažené, jeho plochá hlava se otáčela, jak absorboval informace z obrazovek. „Nenecháme stát jedinou budovu, po arogantních lidech, kteří se tu pokusili usadit, nezůstane jediná stopa."

DD usoudil, že zastavení tohoto bezdůvodného útoku má vyšší prioritu než jeho vlastní sebezáchova. Vrhl se k nejbližší zbraňové konzole.

Přestože malý robot měl v porovnání s vojenským compem jen poloviční hmotnost, nečekaným nárazem dokázal odstrčit bojový stroj stranou. Zatímco se překvapený vojenský compo snažil získat ztracenou rovnováhu, DD udeřil pěstí z kovů a slitin do ovládacích prvků zbraňových systémů obří lodi. Neměl sice sílu těžkotonážního stroje, konzola však nebyla konstruována pro tak hrubé zacházení. DD do ní bušil znovu a znovu, prolomil svrchní desku, zničil obvody a citlivé naváděcí systémy.

Ani ne za tři vteřiny se vojenský compo napřímil a DDho od konzoly odtáhl. Malý robot se bránil, nedokázal se však vyprostit ze sevření. Řídicí panel před ním doutnal a jiskřil, DD pocítil uspokojení, když spatřil, že je zcela zničen.

Vojenský compo pozvedl DDho nad hlavu, připraven ho rozbít, další dva vojenští roboti se k němu vrhli, aby přispěli silou svých kovových paží, bzučivý Sirixův hlas je však zastavil. „Neničte ho!" Rudé optické senzory svítily jako zlověstné bulvy ze žhavých uhlíků. „Tady vidíte, jak zhoubný vliv má otroctví na computerizované pomocníky. Racionálně uvažující mysl by tak zbytečný čin zamítla, ale DD byl přesto puzen vyjádřit svůj odpor, třebaže šlo o zcela marné gesto."

Sirix popošel k místu, kde se DD, stále v sevření vojenského compa, houpal ve vzduchu. „Podívej DD – způsobil jsi jen malou škodu. Tato bitevní loď je vybavena třemi záložními zbraňovými konzolami, kromě obří lodi může v útoku na neozbrojenou kolonii pokračovat pětice plně vybavených křižníků manta. Tvoje úsilí nebylo k ničemu."

„Přesto jsem nemohl zůstat nečinný."

Sirix se těžkopádně vrátil zpět na centrální stanoviště můstku, aby obhlédl výsledky corribuské operace.

DD zesílil hlas. „Chtěl jsem to udělat. *Toužím* vás zastavit.“ I bez omezujících programů, jimiž klikisšťí roboti tolik pohrdali, by se zachoval stejně. Nedokázal by nečinně přihlížet vraždění nevinných kolonistů.

„Nechápeš vlastní činy.“

Navzdory DDho úsilí nezůstalo v kolonii pod nimi nic víc než doutnající trosky a mrtvá těla. Všechno bylo zničeno.

„Dívej se pozorně,“ řekl Sirix, když unesená loď klesla blíž k sutinám na dně kaňonu, aniž by ho zajímalo, zda se DD chce stát očitým svědkem následků masakru. „Tohle byl jenom nácvik pro náš hlavní plán, pouhá ukázka síly naší nové útočné jednotky. Cvičení hodnotíme jako jednoznačně úspěšné.“

Motory hučely, potom ztichly, když obří loď dosedla na zem jako velryba uvízlá na pláži. Vojenští compové se seřadili a opustili můstek, aby se vylodili a dokončili očistu Corribusu. Sirix je sledoval se zjevným uspokojením.

„Proto teď budeme pokračovat v realizaci našeho rozsáhlého plánu proti zbytku lidstva.“

110. ORLI COVITZOVÁ

Orli, schoulené u stěny v jeskynním úkrytu, připadalo, že útok trvá celé hodiny. Jestliže tato dutina zůstala nedotčená po deset tisíc let, nepoškozená dokonce i superzbraněmi, které roztavily žulové stěny a vyhubily klikissy, pak byla s největší pravděpodobností v bezpečí. Srdce jí však bušilo přemírou adrenalinu a dívka se krčila v nejzazším koutě místnosti.

Venku byli vražděni lidé… včetně jejího otce. A ona jim nemohla nijak pomoci. Čím ty neznámé útočníky vyprovokovali? A kdo to vlastně byl?

Konečně už neslyšela žádné slabé výkřiky, doléhalo k ní pouhé praskání energetických zbraní a vzdálené dunění výbuchů mísících se s řevem motorů. S třesoucími se koleny lezla kupředu, přesvědčená, že všichni ostatní lidé na Corribusu musejí být mrtví. Kaňon naplňoval kouř, který se v mastných kotoučích zvedal vzhůru. Celá osada byla vypálená a srovnaná se zemí. Nezůstalo z ní vůbec nic.

Vysílač a komunikační stanice zmizely, Orli přitom věděla, že otec byl zřejmě uvnitř. Její nepříliš blízké přítelkyně musely být také mrtvé, stejně jako všechny rodiny kolonistů i její cvrček, zkrátka všichni, koho za tu krátkou dobu stačila poznat.

Slyšela, jak hukot motorů hvězdných lodí mění tón a přechází v tlumené dunění. Vyhlédla z úzkého vstupu do jeskyně a v kouřem zastřené záři slunce uviděla přistávat šest lodí OSZ. Masakr byl dokonán.

Obří loď byla tak rozměrná, že se mezi stěny kaňonu jen stěží vešla, pilot ji však navedl dolů bez zaváhání. Když se vstup otevřel, spatřila hmyzí postavy obřích klikisských robotů. Nato se vyhrnuli ven compové, armádní modely vyrobené v továrnách Hanzy kráčely bok po boku s černě opláštěnými stroji.

Po zaprášené tváři jí stékaly slzy. Orli nemohla naříkat, neodvažovala se k sobě, tak vysoko ve skalní stěně, přivábit pozornost.

Roboti se rozdělili na skupiny a začali pročesávat trosky. Vojenští compové použili hrubou sílu, káceli zbylé zdi a rozbíjeli zapečetěné skladovací kontejnery. Našli jednoho člověka, který se schovával, a křičícího ho vyvlekli ven. Muž se jim vytrhl a pokusil se uprchnout, roboti ho však obklíčili a bez milosti usmrtili. I ze svého vzdáleného stanoviště Orli viděla cákat krev…

Robotičtí nájezdníci se zdrželi celé hodiny. Byli obzvlášť důkladní a nepolevili, dokud nezničili vše, co zničit mohli. Jakmile se na trosky města snesl podvečer, stroje se vrátily na své lodě uloupené OSZ. Díky pomocným raketám se obří loď a pět mant odlepily od země. Jako dravci nažraní po velké hostině se ztěžka vznesly do nebe a zamířily zpět na oběžnou dráhu.

Orli čekala dost dlouho. Když si uvědomila, že je tak v bezpečí, jak jen může být, vyplížila se ze svého úkrytu a začala slézat dolů. Kamencové krystaly jako by teď víc klouzaly, jejich ploché stěny se zdály nakloněné. Všechny do jednoho vypadaly zrádně, jako by si samy skály přály, aby uklouzla a spadla.

Zanedlouho se jí třásly ruce i nohy. Věděla, že to není jen strach z nebezpečného sestupu, ale také následek šoku způsobeného událostmi, kterých se stala svědkem. Zaťala zuby a soustředila mysl. Jeden pohyb za druhým, jeden výstupek, potom další, spustit se o jednu délku těla, pak o další. Musela se nějak dostat zpátky dolů.

Ve chvíli, kdy dosáhla dna kaňonu, údolí už zastřel hustý soumrak. Chvíli jen stála, třásla se a lapala po dechu, potom ji zalila vlna děsu mísícího se s nadějí. Nemotornými skoky se rozběhla k oranžové záři stále hořících požárů.

Jak se obávala, z osady nezůstalo nic víc než sutiny a zčernalé oharky z plaňkovek, které osadníci přinesli z otevřených plání. Klikisský přepravní portál byl zničen. Ohořelá lidská těla – milosrdně nerozpoznatelná – ležela rozesetá po zemi či pohřbená v troskách zřícených budov.

„Haló? Je tady někdo?“ Hlas se jí zlomil, ale nevzdávala se. „Je ještě někdo naživu?“

Odpovědí jí bylo jen ohlušující ticho, zatímco kolem se snášela noc. Nebylo to k ničemu. Zůstala na Corribusu sama, jediná, kdo přežil.

111. RLINDA KETTOVÁ

Bez slunce ozařujícího crennské nebe bylo obtížné odhadnout plynutí dnů během záchranné operace. Když se všichni kolonisté, vyděšení a zamlklí, konečně ocitli namačkáni na palubách obou obchodních lodí, Rlinda se přichystala k odletu.

Slepá víra odstartovala jako první, vznesla se k chladnému tmavému nebi. BeBob odvysílal: „Jsem strašně přetížený, Rlindo."

„Chceš snad některým lidem říct, aby tu zůstali?"

„Ani náhodou! Já jsem tady žil, pamatuješ? Tohle byli moji sousedé."

Osadníkům zatím nevadilo, že jsou namačkaní jako sardinky, jen když byli na lodi, která je odvážela pryč z jejich temné umírající planety. Opírali se v chodbách o stěny nebo stáli v několika málo kajutách, naskládání jako sáhové dříví. Aspoň však byli naživu a mířili pryč.

Zatímco Rlinda aktivovala ovládání *Zvídavosti,* aby následovala BeBoba, obrátila se ke spokojeně se tvářícímu špehovi. „Odvedl jste tady dobrou práci, Davline. Možná byste měl uvažovat o změně kariéry." Zamířila přímo ven ze soustavy, pryč od tiché mrtvé koule, která kdysi byla kvetoucí planetou.

Davlin sedící v křesle druhého pilota pokrčil rameny. „Mám ty lidi rád. Co jiného jsem měl dělat?" Jeho tváří přelétl úsměv. „Jsou to… moji přátelé. A až se dostaneme na Relleker, mám v úmyslu ty byrokratické snoby trochu podusit. Mohl bych se o tom zmínit samotnému prezidentu Wenceslasovi…"

„Hej! Podívej se ven, Rlindo!" zaječel BeBob do rádia. „Míří sem, z pravoboku."

Rlindě bylo najednou tak chladno, jako by stála na povrchu Crenny. Čtyři hydroské koule se řítily vesmírem přímo k nim. „A sakra! Proč se vždycky objeví v nejméně vhodnou chvíli?"

Davlin zaťal zuby. „Co tu hydrogové ještě chtějí? To zatracené slunce už přece zabili."

Rlinda aktivovala interní komunikační systém lodi. „Všichni se držte! Zahajujeme únikový manévr." Překlopila *Zvídavost* a střemhlav zamířila dolů, zatímco *Slepá víra* se vydala jiným směrem, klesala zpátky ke Crenně, jako by tam chtěla nalézt útočiště. Navzdory svému škádlení Rlinda věděla, že BeBob už unikl mnoha nepřátelům a nejednou vyvázl z potíží díky pohotové pilotáži. Lokální bezpečnostní složky však nebylo tak těžké oklamat a Rlinda si nebyla jistá, jestli to stejně hladce půjde i s hydrogy.

Rlinda provedla se svou lodí ostrou otočku a prudce zrychlila. „Schovám se za planetu. Možná že ve stínu… nebo tam, kde by byl stín, kdyby tu bylo nějaké slunce…“

Davlin na ni pohlédl. „Já žádný lepší nápad nemám.“

Rlinda provedla vývrtku a zachránění kolonisté v té chvíli nevěděli, kde je paluba a kde strop. Sama byla připoutaná a soustředila se na pilotáž, její pasažéři však křičeli, pohazováni ze strany na stranu. Obě lodě mířily tam, kde je těleso planety mohlo zaštítit před senzory hydroských lodí.

K jejich překvapení hydrogové nezměnili kurz a prolétli kolem, zjevně soustředění na jiný cíl. Lodě s diamantovými trupy ignorovaly *Zvídavost* a *Víru* a pokračovaly jako řízené střely k vyhaslému oharku slunce. Hydrogové kroužili kolem mrtvé hvězdy a pálili ze všech zbraní. Obří energetické výboje bušily do rudých skvrn, z nichž stále unikaly zbytky vnitřního žáru.

„Co to dělají?“ zeptal se BeBob. „Ne že bych si stěžoval…“

Uhašené slunce vykašlalo několik výronů v infračerveném spektru. „Snaží se vykouřit ven posledních pár přeživších faerů,“ řekl Davlin. „Chtějí dokončit svou práci.“

Náhle z chladnoucí sluneční hmoty vyrazilo několik ohnivých elipsoidů. Hydrogové se za nimi pustili jako hladoví vlci.

„To je naše příležitost,“ řekla Rlinda. „Jdeme, BeBobe!“ Dvojice lodí opustila úkryt za chladnou planetou a vyrazila do otevřeného vesmíru, pryč od bitvy titánů.

Hydroské koule obklopily prchající faery jednoho po druhém. Energetické výboje udeřily do plamenných bytostí a vysály z nich energii do poslední kapky. Jeden z faerů, vystavený nelítostnému útoku, zablikal a pak potemněl, vyhaslý uhlík v chladném vesmíru.

BeBob odvysílal: „Raději zrychli, Rlindo! Jak se zdá, hydrogové budou hotoví raz dva.“

„Se všemi těmi lidmi na palubě je tohle maximum, nač se *Zvídavost* zmůže.“

Davlin na obrazovkách sledoval, jak pomstychtiví hydrogové obklíčili a zabili další ohnivou bytost. A pak další.

Zanedlouho, jen co byl poslední ohnivec uhašen, se hydroské bitevníky vydaly zpět po dráze, kterou přilétly. Rlinda vydala hluboké úlevné vydechnutí – potom ale čtveřice diamantových lodí zaváhala a změnila kurz. Zamířila ke dvojici prchajících nákladních lodí, jako by si jich všimla teprve teď.

„To není dobré," řekl BeBob. „Tohle není náhoda."

Rlinda zápasila s řízením, ale loď už dosáhla maximální rychlosti. Protože si s hydrogy neporadily obří lodě OSZ ani ildiranské bitevníky, *Zvídavost* neměla šanci.

Hrozivé diamantové koule dvojici lodí rychle dostihly a obklíčily, stejně jako to udělaly, když se chystaly dorazit faery. Rlinda ztěžka polkla. Lodě mimozemšťanů před ní vypadaly veliké jako planety. Ani ji nenapadlo nabít své skromné zbraně. „Má někdo bílou vlajku?" zeptala se.

Ježaté koule visely v prostoru, pableskovaly, nic dalšího však nepodnikly. Rlinda nevěděla, nač čekají. Ona a její pasažéři, stejně jako všichni na palubě *Slepé víry*, byli bezpochyby ztraceni.

Konečně – naprosto nepochopitelně – se hydrogové rozdělili a vysokou rychlostí vystřelili pryč, jako by reagovali na nějaký neslyšný signál. Nechali za sebou Rlindu, třesoucí se ve svém kokpitu. „Co to sakra bylo?" odvysílal BeBob.

Rlinda jen zavrtěla hlavou a zhluboka dýchala, neschopná slova.

Davlin hleděl ven oknem kabiny a konečně řekl: „S touto soustavou jsem skončil – stejně jako se svou dovolenou."

112. CELLI

V poničeném světolese byla na některých místech změť padlých stromů a větví tak hustá, že vytvořila bariéru, kterou nedokázala zdolat ani těžká technika Tuláků. Ty nejspletitější houštiny však Celli zajímaly nejvíc.

Co tam asi světoles skrýval?

Prodírala se klestím, přitahována k chráněným ostrůvkům padlých stromů, které jí připadaly jako úmyslně vytvořené ochranné valy. Celli stojící před velkým polomem zkoumala hustě natěsnané kmeny a polámané větve. Co když uprostřed zuřivého útoku sám světoles povalil své kmeny, beztak odsouzené ke zkáze, aby z nich vytvořil pevnost a ochránil tak něco životně důležitého?

A proč by to mělo být tak zvláštní? Na vlastní oči přece viděla výbuch zeleně, když světoles použil svou nashromážděnou energii a začal obnovovat porost tak rychle, jak jej hydrogové dokázali ničit. Tento zázrak trval jen krátce, úchvatný, bujný a zelený, ukázal však výjimečnou moc a majestát světolesa. Celli neviděla jediný důvod, proč by nemohl chystat další zázraky.

Stále zvědavá Celli se probojovávala hlouběji do houštiny. Pokroucené větve škrábaly jako drápy a odrazovaly vetřelce. Povadlé ratolesti visely dolů jako košťata čarodějnic a bránily jí v postupu, Celli však na místě necítila nic hrozivého. Nebyla zelenou kněžkou, přesto *patřila* sem na Theron. Stromy, dokonce i ty zraněné či umírající, věděly, že jim nechce ublížit.

Prodírala se kupředu. Odjakživa měla talent dostávat se do úzkých, a to jak doslovně, tak i v přeneseném slova smyslu, často k vlastnímu zděšení. Její tělo bylo štíhlé jak prut a stejně tak pružné. Proklouzla i štěrbinami, jimiž by žádný stroj, dokonce ani širokoplecí muž jako Solimar, nikdy neprošel.

Celli odstrčila stranou další větve a ignorovala přitom škrábance, které jí způsobily. Některé křehké a zuhelnatělé větvičky se rozpadly, sotva se o ně opřela, jiné však byly překvapivě houževnaté a ohebné.

Opět ucítila čerstvou vlhkost – důkaz, že části světolesa unikly žáru i mrazu.

Toto chráněné místo bylo pozoruhodně živé, shromažďující energii během vyčerpaného odpočinku. Bylo jako tajná kouzelná komnata…

Celli často ráda tajně naslouchala akolytům, když vyprávěli stromům. Teď si vybavila příběh o Šípkové Růžence a jejím začarovaném zámku chráněném neproniknutelnou hradbou trní.

Jakmile se dostala ještě hlouběji, Celli si s údivem povšimla, že se větve doopravdy pohupují a chvějí. *Pohybovaly* se vlastní silou, odkláněly se, aby jí usnadnily cestu a nechaly ji projít.

Nejprve to považovala za pouhou fantazii, když se však pootočila, spatřila, jak se větvičky ohýbají, šelestí a vytvářejí další průchod. S úsměvem pospíchala kupředu, zvědavá, kam ji les vede. „Co tam uvnitř schováváte?“

Blížila se k samotnému středu houštiny a větve se před ní stále rozestupovaly. Skrz propletenou zeleň nad její hlavou pronikal jen náznak světla, dívka však našla cestu bez jediného chybného kroku.

Konečně se dostala do středu chráněné houštiny. Pod klenbou ze stromových větví se rozprostírala louka, kde dříve poletovali plachtouni a rostly velké květy.

Celli spatřila dřevěný kmen rostoucí v otevřeném prostoru. Byl vysoký asi jako ona, ale na ratolest se zdál příliš silný a pokroucený. Stál tam jako obelisk, jako totemový kůl či jakýsi oltář, který vytvořily samotné stromy a nechaly jej vypučet z půdy Theronu.

Světostromy zjevně chránily právě toto.

Přistoupila blíže, opatrně a uctivě. Stále ještě nevěděla, co vlastně vidí. Jak dřevěný obelisk obcházela, všimla si, že jeho válcovitý tvar je narušen podlouhlými šroubovitými vybouleninami podobnými silným větvím zkrouceným dohromady.

S úlekem si uvědomila, že ta věc vlastně připomíná lidskou postavu, jako když schoulený člověk ovine paže pevně kolem těla, skloní hlavu a přikrčí se. Detaily se však dosud nevytvořily. Postava zatím stále vypadala neurčitě.

Světostromy to vytvořily úmyslně. Ale z jakého důvodu? Přistoupila blíž, uchvácená a okouzlená si prohlížela okrouhlý výčnělek, který měl být lidskou tváří. Rysy byly stále hrubé, ale hladké, jako by vymodelované z hlíny bez pečlivějšího propracování. Po pečlivém ohledání měla Celli pocit, že se ta věc stále dokončuje.

Užasle se usmála a natáhla ruku, aby se dotkla dřevěné líce. Oči se otevřely.

113. TASIA TAMBLYNOVÁ

Přestože Tasia byla odstavena na vedlejší kolej, válka stále pokračovala. Lodě OSZ odlétaly na průzkumné mise, aby pátraly po faerech v naději, že je bude možné přesvědčit k uzavření formálního spojenectví, další plavidla se pokoušela mapovat pohyby hydrogů. Až příliš mnoho armádních zdrojů však bylo vynakládáno na nesmyslnou válku s tuláckými klany.

Po zničení překladiště Hurikán se osíci vypravili k dalším dvěma tuláckým základnám, jejichž pozici odhalili, jen aby zjistili, že zařízení byla ve spěchu opuštěna. Klany si svá útočiště vždy dobře hlídaly a teď bez obtíží proklouzly OSZ mezi prsty. Tasiu ani v nejmenším nepřekvapilo, že Hanza svůj nezdar zamlčela.

Kvůli podezřením a pochybnostem ohledně její loajality ji nadřízení nechali trčet tady na Marsu. Dostala za úkol výcvik těch nejhorších bastlů, drzé spodiny bez motivace. Jestli na něco neměla náladu, pak na jejich hloupé řeči.

Stála na vyvýšenině pod olivovým nebem, boty skafandru pevně zapřené do rezivé skály, a sledovala novou várku kadetů podstupujících obvyklý pěchotní dril. Cvičení na každý den Tasia plánovala vždy předchozí večer, ve chvílích volna. Její žáci dosud nepochopili, že si špatnými výkony a hrubým chováním vysloužíí tvrdší práci.

Dole v kaňonech se kadeti, rozdělení do čtyř skupin, snažili podle digitalizovaných topografických map projít obtížným terénem a dosáhnout určeného cíle. Vypadalo to jako jednoduché cvičení pro čtení z mapy a orientaci, Tasia je však okořenila malou úpravou jejich kyslíkových nádrží, takže někteří z rekrutů měli kyslíku nadbytek a jiným se jej zase nedostávalo. Jakmile se rozezněl signál oznamující nízký stav nádrže, kadeti měli možnost požádat o pomoc a odvoz, Tasia ovšem doufala, že vojáci ve skupině budou spolupracovat a o zásoby se podělí.

Podle dosavadních výsledků však soudila, že většina osíkovských rekrutů nedokáže odložit stereotypy a přizpůsobit se nouzové situaci. Velký Houser se od Tuláků mohl naučit mnohému o kreativitě a schopnosti přežít, naneštěstí se místo toho rozhodl dělat klanům potíže. Jeho chyba…

Tady na Marsu se Tasia ocitla zcela mimo běžné informační kanály. Nebyla už velitelem manty, proto nepotřebovala vědět o chystaných vojenských operacích. I o rozsáhlé akci proti překladišti Hurikán se dozvěděla až dlouho poté. Právě v této chvíli možná generál Lanyan plánoval další nesmyslný útok a Tasia ani nemohla Tuláky varovat, jako to udělala v případě Osquivelu.

Později toho dne se její svěřenci vrátili na základnu. Někteří svůj úkol splnili, jiní selhali. V odpočinkové místnosti všichni společně shodili skafandry, aby se podívali na své výsledky a zjistili, co udělali špatně. A bylo toho víc než dost. Tasia je v závěrečném hodnocení rozhodně nešetřila. Jen doufala, že její žáci použijí nabyté schopnosti proti hydrogům, ne proti dalším tuláckým základnám.

Dva z kadetů požádali o pomoc záchranný tým. Jen jedna skupina zvolila správné řešení problému a o kyslík v nádržích se podělila tak, aby mohli pokračovat společně. Nejrychlejší muž z druhého týmu, jakmile viděl, že to všichni nezvládnou, odkázal ostatní na záchranný tým a běžel kupředu, aby vítězství dosáhl sám. Tento tým Tasia zkritizovala nejtvrději – nařkla vítěze ze sobectví a vyčinila ostatním, že mu to dovolili.

„Bylo to v rámci zadání, plukovníku," namítal obviněný kadet. „Jako zástupce našeho týmu jsem nám chtěl zajistit vítězství."

„Tím, že jste opustil své druhy. Ano, čekala na ně záchrana, ale to mě nezajímá. Takhle to *neděláme*, kadete Elwitchi. Neopouštíme členy svého týmu. Mám sto chutí pár z vás předhodit hydrogům."

„Právě tohle udělaly OSZ u Osquivelu," zamumlal jeden z kadetů. „Nechali tam spoustu lidí a ani se je nepokoušeli zachránit. Nebo snad ne, plukovníku? Vy jste tam byla!"

Nevyslovená otázka ji zasáhla na citlivém místě. Kolik jste jich tam nechala vy, plukovníku Tamblynová?

Tasia, které se opět vybavily hrůzy té bitvy, na ně chvíli jen zírala. Třebaže svou vlastní loď a její posádku dostala do bezpečí, nechali za sebou bezpočet zraněných vojáků, poničených bitevníků a plujících záchranných kapslí. A Robb tam zůstal taky…

„Byli jsme pod palbou. Nikdo neměl jisté, že odtamtud vyvázne živý. A nebyly tam žádné záchranné týmy. Myslíte si, že to můžete srovnávat s pobíháním po prázdných kaňonech, kde jde jen o hru? Skat, snažím se vás naučit, co umím. Poslouchejte mě, a zvýšíte tak své šance na přežití při střetu se skutečným nepřítelem."

„Co nás může naučit Vandrácká? Utíkat a schovávat se?" zamumlal tentýž kadet dost hlasitě, aby to slyšela.

„Elwitchi!" zařvala a mladý muž se postavil do pozoru, ovšem mnohem pomaleji, než by se jí líbilo. Přistoupila k němu blíž. „Znáte vůbec hodnosti? Víte, co tohle znamená?" Ukázala na naleštěné symboly na svých klopách.

„Znamená to, že jste plukovník – a byla jste velitelem bojového křižníku manta."

„Sdělte mi vaši hodnost, kadete!"

„Vojín, madam."

„Řekněte mi, ve které armádě smí *vojín* tak neuctivě hovořit s *plukovníkem!*"

„V žádné, o které bych věděl, madam."

„Tento odznak znamená, že jste jen červ pod podpatkem mé boty, bez ohledu na to, kde jsem se narodila, byla vychována či k jakému klanu patřím. Věnujte méně času přemýšlení o mém původu a raději mějte na paměti mé dosavadní vojenské zkušenosti, vojíne Elwitchi! Bojovala jsem s hydrogy u Jupiteru, Booneova přechodu, Osquivelu

a Ptora. Klikisskou pochodní jsem zničila celou jednu hydroskou planetu. Mých výsledků nedosáhl žádný jiný pilot OSZ. Pokud začnu zkoumat váš původ, vojíne, jaké živočišné druhy asi najdu?“

Někteří z kadetů se začali pochechtávat, ale Tasia je umlčela. „Sloužíte u Obranných sil Země. Platí zde subordinace. Já mám vyšší hodnost než vy a s nejvyšší pravděpodobností to tak už zůstane navždy. Teď, na důkaz vaší znovunalezené úcty ke mně, vojíne Elwitchi, uděláte sto kliků.“

Kadet na ni pohlédl s poklidným údivem. Na Marsu, v gravitaci dosahující pouze čtyřiceti procent pozemské, bylo fyzické cvičení snadné. „Ano, madam! Přímo teď, ve vaší přítomnosti, plukovníku?“

„Ne, vojíne. Chci, abyste je provedl v gravitační komoře s nastavením na l,5 násobku normální gravitace Země.“

Konečně viděla, jak ztěžka polkl.

„Pokud si ještě někdo přeje urážet mé rodiče, můj klan či mou službu armádě, prosím hlaste se!“ Třebaže se nikdo neozval, Tasia na ně dál upřeně hleděla, aby pochopili, že to myslí vážně. Nemohla skrýt svůj tulácký původ, a ani nechtěla.

Místo toho se rozhodla stát tím nejlepším důstojníkem OSZ, pod nímž mohli sloužit. A také ji občas opravdu těšilo striktně prosazovat dodržování armádních předpisů.

114. ZHETT KELLUMOVÁ

Nedávalo to smysl, dokonce ani tehdy, když se Zhett pokusila na věc podívat pokřivenou osíkovskou optikou. Stále nedokázala pochopit, co přimělo vězně z OSZ k zosnování tak absurdního plánu na útěk, založeného na nevypočitatelných náhodách. Co si vlastně mysleli?

„Musí mít za Hvězdu hnědého trpaslíka,“ zamumlala si sama pro sebe.

Po oné nehodě, kdy zařízení na zpracování rudy narazilo do administrativního komplexu, zpráva o zmizení prospektorského člunu Zhettina otce rozzuřila. Nejdříve se bál, že se jeden z tuláckých geologů nevrátil z průzkumného letu. Po celé dny vězni z OSZ drželi jazyk za zuby, až Zhett konečně vystopovala poslední známou polohu zmizelé lodi a objevila, že Fitzpatrick a voják jménem Bill Stanna pracovali nedaleko… a že Fitzpatrick spustil podezřelý požární poplach, přestože ve skladišti nebyly nalezeny žádné stopy po hoření.

Oznámila to svému otci. „Jeden ze zajatců nám nejspíš… utekl."

„Utekl na lodi určené pro krátké lety? Nesmysl!" Del přecházel po své kanceláři sem a tam, škrábal se v prokvetlém vousu a vrtěl rozježenou hlavou. „Zatraceně, jaký bláznivý plán si to vymysleli? Kam měl namířeno? Ta loď má omezený dolet a málo paliva."

Konečně, mnoho dní nato, co Bill Stanna uspěl – nebo se dostal do vážných potíží a potřeboval pomoc Fitzpatrick v tichosti prozradil Zhett, co voják zamýšlel.

Zavolala si ho na kobereček do administrativního komplexu. „Chceš říct, že naslepo zamířil do kometární zóny? Víš vůbec, jak velký je Kuiperův pás? Nemůžeš prostě jen tak letět a čekat, že najdeš naše zařízení, i kdybychom si nedali tu námahu s jejich ukrytím. Jak by se Stanna mohl někdy trefit do toho správného místa?"

Fitzpatrick pokrčil rameny. „Chtěl to zkusit."

Zhett zavrtěla hlavou a její dlouhé tmavé vlasy se rozlétly. „To je naprostá hloupost!"

Klan Kellumů udělal vše, aby byl život zajatců v osquivelských loděnicích snesitelný, plodný a – ano, zatraceně – také *příjemný*. Nebylo snad naprosto jasné, proč zachránění vojáci nemohou být navráceni Velkému Houserovi, zvlášť poté, kdy Tuláci zastavili veškerý obchod se Zemí, a poté, co OSZ právě zničily překladiště Hurikán? Teď více než kdy jindy musela tulácká zařízení zůstat skrytá.

Fitzpatrick strnule stál naproti ní. Se Zhett byl o samotě už dřív, tentokrát se však zdál vylekaný a zahanbený potížemi, které Bill Stanna způsobil svým zbrklým útěkem do meziplanetárního prostoru.

Konečně se k němu obrátila, viditelně rozčarovaná. „Já to nechápu. Je to tady s námi opravdu tak zlé, Fitzi?“

Přimhouřil oči. „Proč se ptáš? Jsme protiprávně drženi v zajetí. Co jsi čekala? U nás se snaha o útěk *předpokládá.*“

„Můžeš se vsadit, že vám dáváme víc volnosti než osíci tuláckým zajatcům, které odvlekli z překladiště Hurikán. Co se stalo s *nimi*, to nikdo neví.“

„Jen se tolik nerozčiluj, Zhett – co se stalo s námi, to taky nikdo neví.“

Byly vyslány stovky tuláckých pátračů, aby pročesaly oblast a hledaly ztracený prospektorský člun, rozměry osquivelské soustavy však byly nesmírné.

Protože Tuláci alespoň v hrubých rysech znali uprchlíkův nedomyšlený plán, soustředili se na konkrétní oblast, křižovali prostorem a snažili se zachytit jakékoli známky přítomnosti lodi. V kometárních destilerkách provedli kompletní inventuru a potvrdili, že jim žádné plavidlo nechybí. Stanna neunikl.

Konečně Kellum oznámil nalezení výzvědného člunu. Zbývajících jednatřicet vězňů z OSZ se shromáždilo ve velké jeskyni, sloužící jako kotviště nákladních lodí, do níž tulácké čluny pomalu vtáhly ukradený malý letoun.

Loď vklouzla dovnitř a přirazila k molu, pole udržující atmosféru bylo po vyrovnání tlaku vypnuto. Zhett si všimla chladných motorů lodi a temných průzorů. Fitzpatrick stojící vedle ní pevně stiskl rty a zachoval neproniknutelný výraz.

Zhettin otec vystoupil z vedoucí vlečné lodi, ruce založené v bok, ve tváři hněv a rozhořčení. Otočil se a sledoval, jak druzí Tuláci přistoupili k ztichlému člunu a otevřeli průlez. Zhett ještě nikdy neviděla svého otce tak rozrušeného.

Kellum zvýšil hlas a zařval na vězně: „Váš druh nám ukradl tuto loď. A co hůře, odletěl s ní do vesmíru bez znalosti kurzu, bez zásob,

dokonce s částečně vyčerpaným systémem podpory života. Ve vesmíru se hloupost a špatné naplánování rovnají jisté smrti.“

Bojoval sám se sebou, aby se ovládl. „Netrvalo dlouho a ztratil se. Dříve než potraviny mu došel vzduch. Když si uvědomil, že je zle, vyslal signál SOS, bylo však už příliš pozdě. Nacházel se daleko od kometárních destilerek a trvalo sedm hodin, než jeho volání o pomoc dorazilo k příjemcům, a dalších deset, než mohli zareagovat.“

Tuláci pak otevřeli člun, v ponurém zástupu vstoupili dovnitř, aby z něj vynesli ztuhlé bledé tělo Billa Stanny. Když vojáka vytáhli, zajatci OSZ zasténali a jeskyni naplnil šum vzrušené konverzace.

„Nemělo to žádný *smysl*, zatraceně,“ řekl Kellum. Jeho hlas byl plný smutku. „Neměl šanci uniknout, přesto se vydal na sebevražednou výpravu. Někteří z vás – vy *všichni* – jste museli vědět, že se k tomu chystá. Jak jste to mohli připustit? Kde zůstal váš zdravý rozum?“

„Stejně chcete, abychom zemřeli,“ zamumlala Shelia Andezová hlasem plným zášti.

Kellum zrudl a dal si ruce v bok. „Proč bych na vás jinak řval, abyste byli opatrnější, kdybych si přál vaši smrt?“

Zhett stojící vedle Fitzpatricka cítila vlny hněvu a pohrdání vyzařující z vězňů. Chtěla ho utěšit, proto zašeptala: „Je mi to líto.“ Avšak dokonce i Fitz se odvrátil.

115. ADMIRÁL LEV STROMO

Protože OSZ byly proti Tulákům v jasné převaze, admirál Stromo neměl z nadcházejících vojenských operací obavy. Bude to jasné vítězství, které si připíše k dobru. Admirál Stromo cítil opravdovou úlevu.

Předtím pokaždé, když šel do boje, jako by měl v žaludku ledovou kouli, z níž se šířil umrtvující chlad do celého těla. Cítil se odtržený od okolního dění a bezmocný, přestože právě *on* měl velet. V časech míru a prosperity mohl chytrý a obratný muž jako byl Stromo rozvíjet svou kariéru, naneštěstí však všichni očekávali, že se projeví také jako tvrdý voják a geniální vojevůdce.

Nejdříve byl, poté co tak rozhodně ukončil vzpouru Ramahu, považován za válečného hrdinu. Vždycky měl pocit, že si všechny ty medaile, stuhy a povýšení zasloužil – dokud nemusel čelit skutečnému nepříteli a skutečné vojenské krizi. Drtivá porážka u Jupitera vše změnila. Ještě nikdy v životě se necítil tak vyděšený; tehdy zpanikařil. Něco se v něm zlomilo a pak už nikdy nebyl takový jako dřív. Ztratil dřívější průbojnost. Za jeho zády si o tom bezpochyby šuškala celá armáda.

Tvrdá kárná výprava proti Tulákům však obnoví jeho reputaci. Stromo cítil, že to zvládne. Byl si tím jistý…

Šestnáct mant vstoupilo do ničím nezajímavé soustavy, kde červená trpasličí hvězda ozařovala kalným světlem změť obíhajících skal. Tady se, podle dat získaných z klanové lodi ukořistěné u překladiště Hurikán, skrývali Tuláci. Vesmírní nomádi dosud neměli tušení, že se blíží jeho flotila, brzy to však zjistí. Přestože mu generál Lanyan nepovolil nasazení mohutných lodí obří třídy, protože se bál stáhnout je z protihydroských hlídek, stále šlo o působivou ukázku síly.

Jeden z horlivých mladých taktiků se hrbil nad konzolou na můstku vedoucí manty. „Zaznamenal jsem pohyb lodí, admirále – přesně tam, kde jsme čekali. Našli jsme pelech Vandráků.“

Stromo se zhluboka nadechl. „Zaměřte se na jakékoliv umělé struktury. Zkuste lokalizovat hlavní komplex – shluk asteroidů… přístav, nakládací doky, spojovací nosníky.“

„Sleduji letové dráhy, pane. Podívejte, je tu jasná konvergence!“

„Rozptylte bojovou skupinu, abychom se mohli přiblížit ze všech stran,“ nařídil Stromo. „Piloti štítonošů, do startovacích doků! Cílem akce je přepadnout objekt a obsadit jej. Vaším úkolem je zajistit, aby nikdo neunikl. Dnes učiníme zřetelné prohlášení. Činy hovoří jasněji než slova.“

„Naše síť bude hodně děravá, admirále. Jakmile se rozprchnou, některým z nich se podaří proklouznout,“ řekla velitelka manty Elly Ramirezová. Stromo si ji pamatoval, protože byla zvlášť povýšena, aby mohla velet křižníku, patřícímu dříve tulácké důstojnici Tasie Tymblynové. Ostatní velitele jménem neznal, před odletem ze Země se s nimi setkal jen letmo.

Přecházel po můstku manty sem a tam. Pokud tato mise neskončí naprostým úspěchem, předefinuje její parametry tak, aby ji mohl s klidem prohlásit za vítěznou. „Dobře, pár uprchlých lodí můžeme tolerovat. A teď do práce! Dejte klanům najevo, že to myslíme vážně. Chci, aby k Hanze získali náležitý respekt. Příště si rozmyslí nám vzdorovat.“ Potřásl hlavou. „Pokračujte v plné útočné formaci!“

Ramirezová si odkašlala. „Nejspíš si nás už všimli, admirále, nač jim tedy dávat čas, aby si sbalili kufry? Navrhuji, abychom začali vysílat standardní varování, než se nám věc vymkne z rukou.“

Důstojníci štěkali rozkazy. Stromo přikývl, potěšený, že může detaily ponechat na Ramirezové. Tento učebnicový útok dá těm méně zkušeným vojákům poznat, v čem spočívá služba v OSZ. Uvidí Stroma jako statečného velitele schopného rozdrtit odpor těch, kteří odmítli sloužit vyšší věci.

Těžce ozbrojené bitevníky zamířily po plánovaných drahách k cíli, aby obklíčily a zajistily hlavní sídlo Tuláků. Stromo dostal jasný rozkaz – na rozdíl od útoku na překladiště Hurikán neměl ztrácet čas zabavováním hmotných prostředků či pátráním po informacích. Tohle měl být rychlý, rozhodný a zdrcující úder.

Než mohla železná pěst mant dopadnout, hejno ošuntělých klanových lodí se rozprchlo na všechny strany. „Jak jsem očekávala, admirále – unikají," řekla plukovník Ramirezová.

„Tak pár těch menších sestřelte. Dejte jim najevo, že to myslíme vážně."

Nová velitelka manty zbledla a také někteří další důstojníci se nespokojeně ošili. Ramirezová namítla: „Ale, admirále, ještě jsme ani nevyhlásili naše požadavky. Tohle není správné…"

Stromo se zamračil. „Prezident Wenceslas varoval Tuláky už před mnoha týdny, a Mluvčí Peroniová mu plivla do tváře. Jistě nemají pochybnosti ohledně příčin našeho hněvu."

Ramirezová, třebaže viditelně znepokojená, couvla. „Dobrá, vezměte si na mušku pár těch uprchlíků!"

Čtyři výstřely z jazerů zasáhly cíl, deset však minulo. Jediným efektem byla další, ještě silnější vlna prchajících tuláckých lodí. Admirál se rozhodl trvat na tom, aby tato posádka prošla důkladným nácvikem střelby – pokud ovšem její neschopnost nebyla úmyslná. Přetrvával snad u posádky pocit loajality k bývalé tulácké velitelce? Přítomnost Tamblynové možná byla zhoubnější, než si OSZ myslely…

Stromo s povzdechem stanul za kapitánským křeslem. „Odvysílejte nekódované na velitelské frekvenci." Urovnal si uniformu, uhladil vlasy a nasadil kompetentní výraz. Ramirezová uhnula ze záběru.

„Jsme připravení, admirále."

„Hovoří velitel Čtverce 0, admirál Lev Stromo. Vyhlasuji ultimátum veškerému tuláckému osazenstvu Randezvous. Obranné síly Země a Zemská hanzovní liga vás považují za nepřátele. Vaše samozvaná, ničemná vláda podnikla kroky představující přímé nebezpečí pro lidskou rasu. Tento komplex asteroidů je teď pod správou OSZ. Ihned se vzdejte. Všechny unikající lodi budou vystaveny smrtící palbě."

Odpovědí mu byla šokující smršť urážek a kleteb přicházející z desítek různých lodí. Zahanbený a ohromený Stromo zalapal po dechu. Jak to, že se při pohledu na tolik těžkých bitevníků, mířících k

Randezvous, nevzdali? Očekával vyděšené prosby nebo pokornou odevzdanost, ne hrubost či neúctu.

Zaťal zuby, ale přiměl se zachovat tvář a zůstat hrdým vojenským velitelem. „Nepokoušejte se o útěk! Každá loď, která neuposlechne tohoto rozkazu, bude zničena. Máte dvě hodiny na kapitulaci a evakuaci Randezvous. Po uplynutí této doby zahájí technici OSZ celkovou demolici. Veškeré oběti z řad Tuláků půjdou výlučně na vrub ignorování našich přesných instrukcí."

Ramirezová ke zprávě připojila vlastní dovětek: „OSZ zaručují všem zadrženým osobám slušné zacházení. Nebudete vystaveni zbytečným nepříjemnostem."

„Jako by tomu věřili," zamumlal Stromo.

Odpovědí mu byl další příval zuřivých urážek. Znechuceně pokynul komunikačnímu důstojníkovi, aby ukončil relaci. Zamračeně sledoval lodě, které dál odlétaly navzdory jeho prohlášení. „Nepřipomíná vám to švábyprchající před světlem, plukovníku Ramirezová?"

Malá plavidla kličkující mezi asteroidy představovala obtížné pohyblivé cíle. Přestože manty opět zahájily palbu, zbraňoví důstojníci ve většině případů minuli. *Tito vojáci rozhodně potřebují lepší výcvik,* pomyslel si admirál.

Unikalo příliš mnoho neposlušných lodí. Stromo zavrtěl hlavou a poté kývl na velitelku manty. „Plukovníku Ramirezová, rozmístěte lodi OSZ, vypusťte letky štítonošů. Zatáhněte naši síť. Randezvous je oficiálně naše."

116. CESCA PERONIOVÁ

Poté co odešla na odpočinek, měla Jhy Okiahová v úmyslu prožít zbytek života na Randezvous. Teď ji Cesca uchopila za hůlkovitou paži. „Pospěš si, musíme to tady vyklidit. Braním věcí se nezdržuj. Z překladiště Hurikán nenechali osíci kámen na kameni – myslíš, že s Randezvous naloží lépe?“

Stará žena se zamračila a dál se pohybovala beze spěchu, přestože nájezdníci z řad OSZ už obklíčili shluk asteroidů. Zněl hlasitý poplašný signál a Tuláci spěchali tunely, v rychlosti brali své věci a sháněli členy svých rodin. „Jak se opovažují zaútočit na Randezvous? Jsme nezávislý lid a tohle je oficiální sídlo naší vlády. Za koho se ten chvástavý admirál má, že nám dává ultimátum?“

„Řídí se rozkazy – prezidentovými rozkazy.“ Cesca opět zalitovala unáhleného vzdorovitého postoje, který zvolili starší klanů. „Protože vítězství nad hydrogy je v nedohlednu, hojí se na nás. Admirál slavně zvítězí a Velký Houser řekne, že si nás podrobil a udusil veškerý odpor.“

„Právě proto musíme bojovat.“ Jhy Okiahová se teď zdála mnohem starší.

„To můžeme jenom tehdy, pokud se nám nepodaří uniknout a přežít. Podívej se, kolik těch lodí venku je! Vzepřeme se po našem způsobu. Až se odtud dostaneme.“

Stařena se konečně podvolila, posbírala pár svých nejvzácnějších věcí a následovala Cescu chodbami. Všichni na Randezvous nacvičovali podobnou krizovou situaci nejméně stokrát a teď se překotně, avšak organizovaně, hrnuli k početným startovacím dokům. Každý klan měl rodinnou loď určenou k přepravě nebo transportér, všichni měli místo, kde se mohli skrýt, daleko od Randezvous.

Lodě odlétaly jedna za druhou, zjevně neposlušné admirálova příkazu. Členové klanů vynaložili na překonání překážkové dráhy tvořené asteroidy a bitevníky veškeré své pilotní schopnosti. Protože se nechovali agresivně a nepředstavovali pro skupinu OSZ žádnou

hrozbu, jen málo tuláckých lodí bylo zničeno. Cesca pociťovala každý výbuch či oslepivý záblesk rozlétajících se trosek na monitoru jako hlubokou osobní ztrátu. Oběti války – války, kterou si Tuláci nikdy nepřáli.

Nikdo z nich nechtěl upadnout do zajetí. Tuláci nevěděli nic o tom, co se stalo s vězni z překladiště Hurikán. Možná je drželi na nějaké trestanecké planetě, možná z nich udělali otroky pracující v hanzovních továrnách. Pravděpodobně je nejprve podrobili výslechu a přiměli k prozrazení souřadnic Randezvous. Nikdo nevěděl – ani nedokázal odhadnout – čeho může být prezident Wenceslas schopen.

Robochůva UR, starající se o vzdělání tuláckých dětí, aktivovala své nouzové ochranné programy a nahnala žáky do evakuačních lodí. Byla to však plavidla určená pro osobní přepravu, žádné rychlé stroje. Cesca byla přesvědčena, že nemají šanci uniknout. Jakmile Mluvčí spatřila, že OSZ začaly po prchajících lodích střílet, dospěla k nelehkému rozhodnutí. „UR, musíš vzít děti a vzdát se!“

„Mohu se pokusit proletět skrz palbu OSZ,“ řekla robochůva, Cesca však zavrtěla hlavou.

„Nevystavím všechny tyto děti nebezpečí. Opatruj je. Předej je osíkům a zachovej je naživu. Spoléhám na tebe, že se postaráš, aby s nimi bylo slušně zacházeno.“

„Nemám sílu ani bojové programy vojenských compů, ale ti lidé budou litovat, pokud se opováží ublížit mým svěřencům.“

„To je správný přístup, UR! Odveď je. Uděláme, co bude v našich silách, abychom tuhle šlamastiku napravili. Osíci nás ještě neporazili.“

Cesca a stařena spěchaly, aby se pokusily o útěk. Výbuchy otřásaly hlavním asteroidem, prach se sypal z trhlin v těsnící hmotě na stěnách a stropě. Světla blikala, alarm ječel a Tuláci věděli, co musejí udělat.

Randezvous mělo být brzy dobyto.

Cesčina poslední cesta vedla do řídicího centra, kde tuláčtí administrátoři běhali od konzoly ke konzole, spouštěli nouzové programy a řídili odlet všech lodí. Před dávnou dobou nainstalovali ostražití Tuláci do automatických systémů a jednotlivých compů

bezpečnostní rutiny určené přesně pro situace, jaká právě nastala. Umístění všech tuláckých sídel mělo být přísně tajné, a zvláště teď si klany nemohly dovolit, aby unikly další důležité informace.

„To je ono!“ Cesca pozvedla hlas, aby překřičela lomoz v řídicím centru. Bez ohledu na to, jak pevná se snažila být, hlas se jí stále chvěl. „Všechno vyčistěte a vymažte. Pokud osíci přišli na Randezvous za kořistí, dostanou jen bezcenné smetí. Vypadá to, že my se sem už nikdy nevrátíme.“

Bývalá Mluvčí jí stiskla paži, ale neřekla nic. Stará žena vypadala, jako by utržila vážnou ránu.

Technici a administrátoři neváhali. Pokřikovali na sebe, zatímco systémy jeden po druhém kolabovaly. Vylétly jiskry a obrazovky zčernaly.

„Evakuace je téměř dokončena, Mluvčí Peroniová,“ řekl jeden z techniků.

„Nebude dokončena, dokud se odsud nedostanete také vy,“ řekla mu a pak uchopila Jhy Okiahovou za ruku. „My právě míříme pryč.“

Posledních pár lidí, kteří zůstali na Randezvous, dorazilo do nákladních doků a nastoupilo na paluby zbylých lodí. Cesca usadila Jhy Okiahovou do malého, ale rychlého diplomatického člunu určeného pro potřeby Mluvčí. „Musíme následovat naši Hvězdu,“ řekla tichým hlasem. „Nic jiného dělat nemůžeme.“

Stařena se nacvičeným postupem upoutala do křesla. Její kosti byly křehké, ale pohybovala se s profesionální grácií. Nechtěla si stěžovat. Venku bušily výstřely z jazerů a výbušné projektily do okrajových asteroidů. Silné detonace rozechvívaly stěny hlavního komplexu. Jakmile Cesca uzavřela průlez, neodbytné ječeni alarmů a hlasitý lomoz ustoupily milosrdnému tichu.

Opouštěli majestátní propojený komplex staveb, dómů a skal protkaných tunely, a Cesca si uvědomovala, že za sebou nezanechávají žádné důležité informace o Tulácích, žádné mapy, data či souřadnice, kterých by bylo možné využít k vypátrání prchajících klanů. Alespoň některé ze skrytých základen zůstanou ušetřeny. Osíci mohou pátrat po informacích, ukrást pár věcí či vybrakovat zbytky ekti, domů se však vrátí s velmi hubenou kořistí.

To však byla jen malá útěcha. Randezvous, to nebyly jen hmotné věci, které právě opouštěli, bylo také srdcem tuláckého lidu, jejich nejstarším sídlem, symbolem vítězství nad nepřízní osudu. Změť asteroidů a umělých struktur byla důkazem schopnosti klanů obrátit i nejobtížnější situaci ve vlastní prospěch.

A to vše teď zanechávali na pospas nepříteli.

Lodě OSZ se blížily a stále pálily. Střílely na všechno, včetně skal a kamení.

Cesca vyrazila pryč bláznivou rychlostí, kličkovala a měnila směr. Několik výstřelů z jazerů prolétlo kolem, zanořila se však mezi trosky zničené tulácké lodi, roztroušené kusy trupu, které se otáčely a odrážely rudé sluneční světlo. Cesca zvolila nejkratší únikovou trasu a prolétla přímo mezi dvěma křižníky manta.

Admirál Stromo dál pronášel svůj bezpochyby pečlivě vybroušený projev. „Král Petr, představitel vlády veškerého lidstva, žádal plnou spolupráci a pomoc tuláckých klanů v pokračující válce s hydrogy. Vaše nehorázné odmítnutí je zjevným důkazem zrady na lidské rase. Od této chvíle budou Tuláci považováni za psance.“

Jhy Okiahová se v kokpitu s hořkým úsměvem obrátila k Cesce. „Být psancem je svým způsobem romantické, nemyslíš?“ Její podivný smysl pro humor byl projevem zoufalství.

Za nimi, právě ve chvíli kdy čas vypršel, admirál Stromo odvysílal na všech frekvencích: „Písek se přesypal. Zpravodajské jednotky, zahajte operaci a začněte se sběrem dat. Demoliční čety, čekejte na mé znamení.“

Za méně než hodinu osíkovské lodě shromáždily zadržené či vzdávající se Tuláky a rabující zpravodajské a demoliční týmy došly k názoru, že ve shluku asteroidů už nezbylo nic cenného. Admirál Stromo dostal jasné rozkazy ohledně toho, co má vykonat, a podle všeho mu působilo značné potěšení, když mohl šokovat všechny tulácké válečné zajatce i členy klanů, kterým se podařilo uprchnout, ale přesto zůstali na dohled.

„Z pověření prezidenta Zemské hanzovní ligy a krále nařizuji zničení této základny.“ Pak, tišším hlasem, jako by si zabručel sám pro sebe, řekl: „Takové krysí hnízdo!“

Náhle – v jediné chvíli – byly odpáleny propojené výbušniny rozmístěné demoličními četami a rozmetaly klíčové spoje. Manty zasypaly shluk asteroidů oslnivým deštěm jazerů a vysokoenergetických kinetických projektilů. Paprsky a výbušné střely mířily na spojovací konstrukce, které držely plující skály pohromadě.

Cesca sledovala, jak bitevníky ničí Randezvous. Jhy Okiahová vedle ní stiskla víčka, dokud jí nevytryskly slzy, jež klikatými cestičkami stékaly po její vrásčité tváři. Útok rozdělil asteroidy, rozprášil technické zázemí, obydlí, skladiště, školicí střediska… vše, co bylo důležité pro tuláckou kulturu a historii.

Unikající klanové lodě mířily nejrůznějšími směry, rozptýlily se, aby v nesmírnosti Spirálního ramene našly jakékoliv útočiště. Tuláci znali stovky různých skrytých sídel, základen a zařízení. Odletí na bezpečné místo a po čase se opět setkají.

Také Cesčinu tvář smáčely horké slzy. Kladla si za vinu, že podcenila bezohlednost prezidenta Wenceslase. Jak ale vůbec Randezvous našel? Jako by Tuláci potřebovali další důvod k nedůvěře vůči Velkému Houserovi…

„K čertu, zmizme odsud, Cesco,“ hlesla Jhy Okiahová chraplavě.

Cesca jen přikývla, měla strach, že by ji vlastní hlas zradil. Naprogramovala do navigačního počítače kurz a zamířila s lodí pryč, daleko od kupy sutin, jež kdysi představovala Randezvous. „Přežijeme. Kdykoli je nebe temné, naše Hvězdy září nejjasněji.“

Tuláci odlétli, rozprchli se do všech koutů Galaxie.

117. MÁG-IMPERÁTOR JORA'H

Nová vlna hydroských útoků a otevřená vzpoura hyrillského místodržícího si žádaly okamžitou pozornost. Avšak ani Mág-imperátor nemohl řešit všechno najednou. Ještě stále se nevzpamatoval z rány, kterou mu zasadila násilná Pery'hova smrt, a následného úkladu o svůj vlastní život.

Skrze potrhané *thisma* Jora'h vycítil další naléhavou situaci na Marathě, bylo tam však příliš málo Ildiranů, aby získal jasný obraz o tom co se děje, navíc spojení s jeho bratrem Avi'hem nikdy nebylo příliš silné.

Yazra'h stála po jeho boku, zachmuřenější a odhodlanější než kdykoli předtím. Jora'h k ní měl naprostou důvěru, neboť sám viděl, že ho bez zaváhání bránila s nasazením vlastního života. Ránu na paži, způsobenou hyrillským útočníkem, jí ošetřili nejlepší lékaři a teď ji pokrýval léčivý fotoaktivní obvaz. Její isixké kočky seděly s přimhouřenýma zářícíma očima, jako by se nemohly dočkat, až opět ochutnají krev zrádce.

Adar Zan'nh a jeho opravené bitevníky nesoucí na svých palubách ty, kteří přežili útok na Hrel-oro, přispěchali k Ildiře. Okamžitě, jakmile dorazil do Hranolového paláce, vpochodoval mladý adar do přijímacího sálu pod nebesférou. Navzdory katastrofě Zan'nhova blesková akce a neúnavné nasazení při záchranných operacích zachránily mnoho životů.

Mág-imperátor zkoumal tvář velitele Sluneční flotily a ocenil jeho statečný a odhodlaný výraz, přestože cítil, že jeho syn je otřesen. „Rusa'h popravil Pery'ha," řekl Jora'h z kukly svého trůnu. „Zavraždil nastávajícího místodržícího!"

„Jaké jsou tvé rozkazy, vůdce?" Zan'nh zůstal formální, zcela se ponořil do role adara a potlačil v sobě truchlícího bratra. Pohlédl na svou nevlastní sestru Yazra'h, která stála vedle vejčitého křesla a souhlasně přikyvovala. „Mám vyslat vyšetřovací tým, abychom mohli hyrillského místodržícího vyslechnout a zjistit, co se přesně stalo?"

Jora’h cítil, jak mu hluboko v hrudi žhne hněv jako palčivá nova. „Výslechem hyrillských poutníků jsme mnoho informací nezískali, podle všeho se však můj bratr obrátil proti nám. Nařídil Pery’hovu popravu. Byl to úmyslný a chladnokrevný čin. Myslím, že Rusa’h… chtěl přilákat mou pozornost.“ Mág-imperátor pohlédl na shromážděné úředníky a poradce.

„Vyřídíme tu záležitost způsobem, jaký nám nařídíš, vůdce,“ řekl Zan’nh.

Zatímco Mág-imperátor zvažoval jednotlivé možnosti, jeho zapletený cop se zmítal v křečích. Přimhouřil své zářivé oči. V té chvíli už v místnosti nebyli poutníci ani prosebníci, zůstali jen důvěryhodní poradci, kteří měli k věci co říct.

Zatímco přemýšlel, slova se mu hrnula přes rty. „První následník Thor’h se na vzpouře mého bratra podílí. Někteří z vás by mohli Rusa’hovo jednání omlouvat. Byl zraněn a není sám sebou, jeho mysl se neuzdravila.“ Prsty sevřel hladký okraj svého křesla a rozpomínal se na všechny dojmy, jež zaplavily jeho mysl. „*Ale zavraždil mého syna.* A Thor’h to dopustil!“

Mág-imperátor ztišil hlas a pohledem sklouzl z napřímeného Zan’nha k přikrčené, ostražité Yazra’h. „Vždy jsem o Thor’hovi pochyboval, ale doufal jsem, že doroste svým povinnostem. Místo toho se obrátil proti mně, proti všem Ildiranům. Takovýto zločin nemůže být opominut ani omluven.“

Zhluboka se nadechl, slova v jeho ústech chřestila jako suché kameny. „Nechť všichni vědí, že dnešním dnem počínaje není už vrah Rusa’h mým místodržícím. Tímto také zbavuji Thor’ha postavení Prvního následníka.“

Dokonce i Yazra’h po takovémto prohlášení zalapala po dechu. Její isixké kočky při tom zvuku vyskočily a pátraly po vetřelcích. Poradci začali překvapeně šeptat; něco takového bylo naprosto neslýchané, Jora’h však neměl jinou možnost. První následník se obrátil proti němu, už nikdy s ním nemohl počítat jako s budoucím Mágem-imperátorem.

Yazra’h ukonejšila své dravé kočky. „Otče, Impérium nemůže být bez Prvního následníka. Musíš si zvolit.“

„Už jsem si vybral," řekl. „Jen náhodná hra genů rozhodla, že se Prvním následníkem nestal můj skutečný prvorozený syn – Zan'nh. Jeho služba je příkladná a já v něj chovám naprostou důvěru. Nemohl bych si přát lepšího nástupce." Zan'nhovi se rozšířily oči, otevřel ústa, aby začal protestovat, ale Mág-imperátor pokračoval: „Proto, než se tato záležitost vyřeší a Thor'h nebude přiveden zpět, aby stanul přede mnou v síni pod nebesférou, je mým prozatímním Prvním následníkem Zan'nh."

Zan'nh se tvářil stejně ohromeně jako všichni ostatní posluchači. Nemohl si pomoci a tiše zaklel: *„Bekh!"*

Yazra'h na něj pohlédla a chápavě se přitom pousmála.

Jora'h slyšel užaslé mumlání. Porušil už příliš mnoho zaběhnutých tradic ildiranského Impéria. Odvážil se vystoupit z vejčitého křesla a kráčet po neposvěcené zemi. Vybral si za svého osobního strážce vlastní dceru, místo aby zvolil mezi členy vojenského kruhu. A teď prohlásil Zan'nha, jenž dokonce ani nebyl čistokrevným šlechticem, za svého Prvního následníka. Kolik dalších změn ještě jeho lid snese?

Jora'h zaťal zuby. *Kolik bude třeba.*

Byl Mágem-imperátorem, musel stát pevně jako nezviklatelná skála, ne se ohýbat a kymácet všemi směry jako vysoké stéblo trávy. Jeho rozkazů byli poslušní všichni Ildirané kromě těch, které zaslepily zrádné Rusa'hovy čachry.

Natáhl ruku, aby poplácal Zan'nha po předloktí. „Pokud někdy budeš mít pochybnosti ohledně převzetí své nové role, obraťte se na mě."

„Jsem tvůj adar, vůdce. Nemám pochybnosti." Pocit, který Jora'h vytušil pod pevnou jistotou svého syna, však vypovídal o něčem jiném.

Jora'h se na něj usmál, věděl své. „Ale ano, máš. Společně však budeme silnější."

„Budu sloužit… způsobem, jaký Mág-imperátor uzná za vhodný." Zan'nh upřel pohled na vyleštěnou podlahu. „Až do doby, než svůj rozkaz odvolá."

Jora'h cítil, jak tíha odpovědnosti svírající jeho srdce poněkud polevila. „Adare, nařizuji ti, aby ses vypravil na Hyrillku a zajal Rusa'ha a mého licoměrného syna Thor'ha. Přiveď je do Hranolového paláce, kde budou postaveni před soud svého Mága-imperátora. Vezmi si s sebou manipul bitevníků, aby Hyrillčané nekladli odpor."

Ildiran proti Ildiranovi! Poradci v místnosti se tvářili ohromeně a vyděšeně. Jejich Mág-imperátor vyslal ozbrojené síly proti vlastnímu bratru, vlastnímu lidu. Takové věci se v Impériu prostě nestávaly. Jen jedinkrát v celé historii, jak ji zachycovala *Sága sedmi sluncí*, zažili Ildirané občanskou válku, která je poznamenala na celá staletí. Jora'h doufal, že tento problém vyřeší méně krvavým způsobem… ale nezdálo se to pravděpodobné.

Adar přitiskl dlaně na srdce v tradičním pozdravu. „Vůdce, přestože manipul quia Fan'nha utrpěl v nedávné bitvě u Hrel-ora ztráty, jsem přesvědčen, že k Hyrillce by mě měly doprovodit jeho lodě. Vojáci tohoto manipulu zasluhují pochvalu a já si přeji odměnit jejich odvahu projevem důvěry."

Jora'h přikývl, synův nápad ho zahřál u srdce. „Nechť se tak stane. Vydej se na cestu s patřičným spěchem." Ztišil hlas a naklonil se blíž. „Rusa'h obrací na svou stranu další, nebezpečí roste den za dnem. Nemůžeme připustit, aby se vzpoura dál šířila."

Jakmile byl Zan'nh propuštěn, vydal se splnit svou povinnost.

Nyní se vůdce Ildiranů musel vypořádat také s hydrogy. Ze Zan'nhovy zprávy o hrozivých slovech klikisského robota pronesených krátce po útoku na Hrel-oro Jora'h pochopil, že už nemůže dál odkládat neodvratné. Řešení, jakkoliv se jej děsil, bylo jasné.

Mág-imperátor, pobízen k činu změnami a krizemi, které se před ním vynořily, oslovil své hlavní poradce: „Je na čase poslat zprávu dobroskému místodržícímu. Řekněte mu…" Jora'h se odmlčel, ale pravda byla nevyhnutelná. „Řekněte, že nás klikisští roboti zradili. Nařiďte mu, ať ke mně pošle Osira'h. Musí být připravena."

118. SULLIVAN GOLD

Nejisté příměří mezi lidskými a ildiranskými těžaři u Qronhy 3 bylo dodržováno, Sullivan Gold však chtěl upevnit vzájemná pouta. Ostatně, vždyť byli kolegové, ne konkurenti. Měli by si navzájem pomáhat. Měli společného nepřítele a stejný cíl. Nebyl důvod, aby se stranili jeden druhého. Lydia by ho vyplísnila, že se nechová jako dobrý soused, pokud by nepozval ildiranské těžaře na skleničku, těžař však pochyboval, že by Hroa'x měl zájem o společenské akce.

Když však Sullivan vypracoval smělý projekt, který by podle jeho názoru mohl šéfa ildiranského těžeru zaujmout, rozhodl se velkou ildiranskou továrnu navštívit. Byla to jedna z těch věcí, které dobří sousedé dělají, prodchnutá duchem spolupráce a vzájemné potřeby. Přišel neohlášen a Ildirané ho nepřivítali nijak vřele, alespoň ho však pustili dál. Situace jako byla tato Sullivan obvykle řešil pomocí neúnavné vlídnosti.

Sullivan přistál na jedné z větrných palub vysoko nad oblaky plynného obra. Vystoupil ze člunu a hleděl na rozsáhlý komplex. Všechno tu bylo přehnaně velké rozměrné příslušenství, neefektivní reaktory, osádku tvořilo desetkrát víc lidí, než kolik bylo k práci potřeba. Ildirané byli všude – nejen těžaři a obsluha reaktorů, ale také jejich rodiny, podpůrný personál, technici údržby a nespočet dalších. Jak rád by sem poslal své lidi, aby si trochu pohráli s jejich zařízením, trochu je nadzvedli, vylepšili… ale předpokládal, že udělat něco takového by byla nevychovanost.

Právě v té chvíli jeho hlavní inženýrka Tabitha Hucková vypustila automatické výzkumné sondy. Jelikož potrvá téměř hodinu, než dosáhnou potřebné hloubky, měl dost času, aby si mohl popovídat s málomluvným Hroa'xem.

Sullivan se procházel uvnitř velkého těžního komplexu. S vnitřní bezpečností si Ildirané zjevně nelámali hlavu, nikdo mu nevěnoval zvláštní pozornost, dokud jednoho z nich nezastavil, aby se zeptal na cestu. Byla to žena, hřmotná, se silnými rameny a rysy až příliš exotickými, aby ji mohl považovat za hezkou. „Prosím, řekněte mi,

kde najdu vašeho vrchního těžaře Hroa'xe? Jsme staří přátelé." Pohlédla na Sullivana, jako by zvažovala, zda má na jeho otázku vůbec odpovědět, a pak ukázala vzhůru po příkrém kovovém schodišti.

Hroa'x byl uvnitř hlučné a vlhké komory, kde prohlížel pumpy a kompresory, dunící pomalu a rytmicky jako srdce spícího obra. Těžař pohlédl na svého lidského kolegu. Těžká, zpola přivřená víčka prozrazovala na prostý nedostatek zájmu. „Nemám dnes čas, abych tě provedl, Sullivane Golde. Ať už tady pohledáváš cokoliv, bude to muset počkat."

Sullivan vykouzlil vítězný úsměv, kterým zatím vždy dokázal naklonit vyjednávání na svou stranu. Přestože vrchní těžař nezvýšil hlas, Sullivan musel křičet, aby přehlušil lomoz. „Opravdu? I kdyby šlo o naléhavou záležitost?"

„A jde?"

Sullivan zašoupal nohama. „Vlastně ne, ale jsem si jistý, že je to věc, kterou byste rád viděl. Věřte mi!"

Malé komunikační zařízení na jeho boku zapípalo. „Jsme na místě, Sullivane," řekla Tabitha Hucková. „Nebude trvat dlouho a přiblížíme se k těm anomáliím."

Sullivan pokynul svému ildiranskému kolegovi. „Tak to šlo rychleji, než jsem čekal. Pojďte, Hroa'xi, vysvětlím vám všechno cestou do vašeho řídicího centra."

Ildiranský těžař ho neochotně vedl do vysoké drúzy věží, kde desítky ildiranských techniků a členů osádky obsluhovalo monitory a dlouhá tykadla senzorů, jež táhlo rozměrné zařízení za sebou.

„Podle záznamů jsme odhadli hloubku, v níž se váš adar Kori'nh střetl s hydrogy. Jestliže jsme vzali v úvahu, že se obětovalo devětačtyřicet bitevníku, došli jsme k názoru, že tam stále mohou být vraky, které klesly do rovnovážné hloubky. Naše první vlna miniaturních snímačů objevila několik plovoucích hustotních anomálií, proto dnes moje hlavní inženýrka vyslala dolů automatickou výzkumnou sondu schopnou zprostředkovat záběry v reálném čase." Oči mu jiskřily. „Možná dokonce uvidíme zničené hydroské lodi. To by bylo něco, nemyslíte?"

Hroa'x se k němu obrátil. „Proč to chceš udělat? Jsi těžař, ne armádní důstojník či dějepravec."

Sullivan pomáhal jednomu z ildiranských techniků upravit jejich obrazovky pro příslušné vlnové pásmo. Jakmile začali přijímat signál z průzkumné sondy, obrazovka ukázala pouze mlžné víry a páry, jen stěží odlišitelné od náhodného statického šumu. „Velitel vaší armády obětoval sám sebe a množství bitevníků, aby vyhnal hydrogy z Qronhy 3. Byla to… významná dějinná událost. Její stopy teď můžeme spatřit na vlastní oči."

„Nejsem dějepravec. Není to můj úkol."

„Pochybuji, že jsem kdy potkal někoho tak úzce zaměřeného, jako jste vy." Sullivan zkusil jiný přístup. „Na Zemi, přibližně před pěti sty lety, jsme postavili skvostnou luxusní loď jménem Titanic, která byla považována za největší osobní loď všech časů. Titanic se potopil v části pozemského oceánu považované za nedostupnou. Protože se však stal symbolem, mnoho výzkumníků podniklo riskantní sestup do hlubin, jen aby mohlo vrak spatřit. Zájem o něj přerostl v kult, až byla loď nakonec prohlášena za památník."

Těžařův výraz se nezměnil. „Nevidím žádnou souvislost s naší situací."

Sullivan, teď už podrážděný, řekl: „Všechny ty zničené hydroské lodě i každé plavidlo Sluneční flotily je jako Titanic. Tady, na Qronze 3, jste porazili nepřítele. Nejste na to hrdí? Nechtěli by vaši dějepravci spatřit bojiště, když už pro nic jiného, pak pro obohacení *Ságy sedmi sluncíl* Nezajímalo by to vašeho adara Zan'nha? Možná byste u něj zabodoval."

„Nepotřebuji si předcházet adara."

Na obrazovkách se něco mihlo, Sullivan spatřil záblesk a pak stín. Průzkumná kapsle změnila směr a zamířila k objektu. Z reproduktorů se ozval Tabithin hlas. „Něco máme, Sullivane."

Potvrdil příjem a stále čekal, až Hroa'x pochopí, co mu řekl. „Dobrá, vidím, že jsem, vás nezaujal. Podívejte, tohle děláme z vlastní iniciativy. Náš těžer pracuje na plný výkon a posádka nemá moc práce kromě sledování obrazovek a výměny nádrží na ekti, když

se naplní. Tento projekt realizujeme v ušetřeném čase. Připadalo nám to jako dobré využití volných chvil.“

„Moje posádka si vždycky nějakou práci najde,“ řekl Hroa’x.

Sullivan si nedokázal představit, co všichni ti Ildirané pořád dělají. „Ach ano, práce vždycky pohltí veškerou dostupnou pracovní sílu.“ Zasmál se, ale vrchní těžař jeho poznámku nepovažoval za vtipnou. „Podívejte, pro vás z toho neplyne žádné minus. Nežádáme vás o spolupráci, takže nenesete žádná rizika ani náklady – mám však v úmyslu podělit se s vámi o veškerý obrazový materiál, který získáme. Proč ne? Jsme dobří sousedé a já si myslím, že se ildiranskému Impériu budou hodit. Jakákoli vojenská informace je důležitá i pro naše těžební aktivity – přinejmenším pro obranu a přípravu.“

Hroa’x nakonec prkenně přikývl, aby dal najevo, že je to přijatelný důvod pro tak podivný průzkum.

Jak se sonda blížila k cíli, do záběru vpluly dokonale geometrické tvary dvou obrovitých hydroských lodí. Rozměrné koule poseté hranolovitými výběžky vypadaly jako pylová zrna snímaná přes elektronový mikroskop. Jedna z koulí byla rozštěpena gigantickým výbuchem, bezpochyby způsobeným dopadem bitevníku Sluneční flotily, visela tam temná a tichá, jako prázdná skořápka ze zčernalého diamantu. Druhá koule se zdála neporušená, ale stejně tak mrtvá.

Když Hroa’x spatřil úchvatné záběry, strnul, konečně ohromen a znepokojen. V mumlání ildiranských dělníků se mísil strach s překvapením.

„Nezachytili jsme žádnou energii, Sullivane,“ řekla Tabitha. „Tyto lodě mají teplotu okolí, nevyzařují na žádné vlnové délce.“

„Obhlédněte to… ale buďte opatrní.“

„Podívám se dovnitř té rozbité,“ pokračovala Tabitha. „Ano, udělám to opatrně, Sullivane. Jen klid.“

Záběr z průzkumné sondy sklouzl stranou, jak se zařízení přiblížilo k otevřené ráně v mrtvé hydroské kouli.

„Postupujte opatrně. *Nanejvýš* opatrně.“

„Už jsem vám to slíbila. Jsou mrtvé, Sullivane.“

Sullivan se vzrušením čekal, zda se jim podaří nějaký vrak najít, teď by však nerad vyprovokoval nějakou reakci. Co když tam něco přežilo? Lydia by mu vyhubovala, že nenechal spící psy na pokoji. Možná to nakonec přece jen nebyl dobrý nápad.

Výzvědná sonda proplula širokým otvorem a kličkovala zakřivenými chodbami a podivně rozvrženými prostorami, v nichž se nacházely průchody na nesprávných místech a krychle a pyramidy byly pospojovány rýhami připomínajícími tištěné obvody. Sullivanovi nic z toho nedávalo smysl.

„Zaznamenáváme obraz pro pozdější odeslání Hanze," řekla Tabitha.

„Postarejte se, aby k těmto datům měli plný přístup i Ildirané."

„O náklady na výzkum se s námi nejspíš nepodělí, co?" řekla jako by zapomněla, že ji Hroa'x a ostatní slyší.

„Je to z naší strany gesto dobré vůle. Co pomůže proti hydrogům nám, pomůže všem."

„Podle rozkazu!"

Tabitha snímala záběry téměř hodinu a podivuhodná nesrozumitelnost pomalu přerůstala v zahlcující nepochopení. Hanzovní vědci a odborníci OSZ budou zkoumat každou vteřinu záznamu, Sullivan se však nedokázal dívat donekonečna. Hroa'x se už viditelně nemohl dočkat, až se bude moci vrátit zpět ke své práci, která ho vábila stejně jako alkoholika přitahuje láhev.

Tabithina sonda se konečně vydala nazpět, po zaznamenané trase zamířila ven z temného vraku do otevřeného prostoru, aby následně zamířila k méně poškozené hydroské kouli. Vnější povrch vraku byl zčernalý, jako by vlnou žáru, slupka však nebyla rozbitá ani prasklá.

„Mám nápad! Oťukám si ji aktivním signálem. Spousta věcí uvnitř mohla zůstat nedotčená a bude to cenný dodatek k našim záznamům. Zatím všechno probíhá v klidu."

„Nepokoušejte štěstí, Tabitho. Pasivní pozorování je jedna věc, ale nechci probudit…"

Žena však už vyslala pulz dopodrobna ohmatávající povrch spící koule. Senzory na široko frekvenčním kanálu vzápětí zaznamenaly prudký výkyv. „Ouha! Tomu říkám odraz!" ozvala se Tabitha. Nato

signál přišel znovu, hlasitější a zdvojený. „A – ehm – tohle není má sonda.“

Objevil se záblesk světla, jako by se uprostřed potemnělé koule rozškrtla malá zápalka. Slupkou přeběhly jiskry podobné fosforeskujícímu planktonu, a zmizely uvnitř.

„Probudila to,“ řekl Hroa’x příkře. „To je velmi nerozumné.“

„Dost, Tabitho! Přestaňte s tím.“ Protože hydroská koule zářila víc a víc, Sullivan dospěl k rozhodnutí. „Spusťte kompletní odstavení sondy. Zbavte se jí dřív, než si jí hydrogové všimnou. Nechci, aby se vracela sem k nám.“

„Pořád ale přijímáme kvalitní signál. Nechcete vidět, co se stane?“

„Už teď se toho děsím, Tabitho. Vypněte sondu. Hned. Naprosto. Ať je mrtvá jako kámen.“

Objevil se výbuch světla a obrazovky zčernaly.

„Pokud zde hydrogové skutečně nebyli do jednoho poraženi,“ řekl Hroa’x, „mohou se vrátit. Jediná přeživší loď může přivolat další.“

„Je mi to líto.“ Sullivan zvolna zavrtěl hlavou. „Naše práce teď bude podstatně nebezpečnější.“

Ildiranský těžař se k němu otočil a pohlédl na něj. „Možná byste vy lidé měli opustit své těžební zařízení a vrátit se domů.“

Sullivanovi ještě stále bušilo srdce zděšením. „A vy se chystáte odejít?“

„Musím dokončit svou práci. Já zůstanu.“

„Potom náš těžer zůstane také.“ Přesto si umínil, že řekne své posádce, aby si sbalila a měla oči dokořán. „Od této chvíle musíme být zkrátka opatrnější.“

„Opatrnost nemusí stačit,“ namítl Hroa’x. „Ne, ale je to lepší, než utéct příliš brzy.“ Ildiranský těžař přikývl, jako by byl konečně schopen porozumět postoji svého lidského kolegy. „Dobrá tedy, Sullivane Golde. Jestli mě teď omluvíš, čeká na mě důležitá práce, která nesnese odklad, zvlášť teď, jeli náš čas tady možná – díky vám – omezen.“

119. KOTTO OKIAH

Přestože byl GU poškrábaný a potlučený po svém dřívějším dobrodružství se splašenou hydroskou koulí, nabídl se, že do nitra otevřené mimozemské lodi vstoupí jak první. GU se považoval za dobrovolníka zapáleného pro vědu.

Kotto se nemohl dočkat, až se podívá dovnitř, a stěží ovládal své nadšení, věděl však, že je moudré přenechat prvotní riziko některému z malých robotů. „Dobře, ale buď opatrný! A hlas všechno, co uvidíš. Ničeho se nedotýkej; pokud bude všechno v pořádku, půjdu tam sám."

GU vyrazil jako lovec a prošel přechodovou komorou člunu. Zatímco Kotto sledoval, jak překonává krátkou vzdálenost vesmírným prostorem, napadlo ho, zda neměl Děla Kelluma raději požádat o jednoho z opravených vojenských robotů OSZ. Bojoví roboti byli lépe vybavení, aby čelili možným nebezpečím uvnitř nepřátelské lodi. Jak se však zdálo, GU měl smysl pro dobrodružství, a po tom, co si vytrpěl, si zasloužil vypálit první ránu.

„Vstoupil jsem do lodi, Kotto Okiahu," odvysílal compo. „Zdá se, že veškerá atmosféra unikla. Nevidím žádné další uzavřené místnosti. Vše je prostupné."

„To rád slyším," odpověděl Kotto. „Nerad bych otevřel dveře a dostal zásah další dávkou stlačeného vzduchu."

„To není pravděpodobné."

Kotto v té chvíli už natahoval svůj ochranný oblek. Jakožto Tulák si dokázal skafandr obléknout a svléknout zcela automaticky, tak jako si jiní lidé navlékají ponožky. „Co myslíš, GU, jsou tam nějaká zjevná rizika, která by bránila mému okamžitému vstupu do vraku?"

„Ne, Kotto Okiahu."

Upevnil si přilbu a s cvaknutím ji uzavřel. „Jdu tam."

Kotto s pocitem závratě plul stavem beztíže. Pronesl první vhodnou frázi, která mu přišla na mysl. „Zde jsem, směle kráčím v místa, kam dosud lidská noha nevstoupila."

Když jeho bota dopadla na průhlednou podlahu vraku, podrážka k diamantu nepřilnula. Obvykle se tulácké skafandry magneticky přichytily k palubám, tady však nebyla ani stopa po příměsi železa. Díky dlouhému cviku se však Kotto cítil ve stavu beztíže zcela pohodlně.

V hlase GU zazněl podivný, vzrušený podtón. „Prosím, pojď sem, Kotto Okiahu! Objevil jsem věc, která tě jistě bude zajímat.“

Kotto vyrazil, a pokud bylo třeba, pomohl si slabými výtrysky pohonného plynu. Hleděl na zakřivené přepážky, geometrické výstupky, drahokamům podobná tlačítka a ornamenty obvodů. Potlučený compo stál hluboko uvnitř, zády otočen k inženýrovi, a hleděl na shluk čehosi, co připomínalo rtuť rozlitou po podlaze. Byl to amorfní chuchvalec zrosolovatělého kovu, který ztratil veškerou fyzickou integritu.

Kotto zalapal po dechu, neboť si uvědomil, co to je. Vybavily se mu obrázky vyslance z tekutých krystalů, který přišel na Zemi do Paláce šepotu a zabil krále Fredericka. „To je hydrog, GU! Opravdový mrtvý mimozemšťan.“

„Nejsem způsobilý k provádění takovýchto odhadů, ale je to logická domněnka.“

Kotto nevěděl, co z beztvaré hydroské hmoty dokáží zjistit tuláčtí biologové, byl to však rozhodně významný nález. „Dobrá práce, GU!“

„Děkuji, Kotto Okiahu. Nicméně zavolal jsem tě, abych tě upozornil na tohle.“ Compo ukázal na stěnu vedle sebe, na níž se nacházel zcela plochý a zřetelný lichoběžník obklopený podivnými symboly. „Provedl jsem srovnání s mými vnitřními záznamy posledních hanzovních zpráv ohledně kolonizačního projektu. Technologie a design pozoruhodně připomínají klikisské přepravní portály.“

Tulácký inženýr vytřeštil oči. „Hydrogové používají klikisské portály? To je… nemožné.“

„Podřizuji se tvému odbornému úsudku. Jen jsem provedl srovnání.“

Kotto zablekotal: „To nebyl nesouhlas, GU! Vlastně si myslím, že bys mohl mít pravdu. Sám jsem si některé ty záznamy prohlížel. Ale proč by klikissové a hydrogové používali stejnou přepravní technologii? Jaká spojitost tu může být?“

„Nedokáži odhadnout, Kotto Okiahu,“ řekl GU.

„Neptal jsem se tě. Jen jsem mluvil sám se sebou.“

„Přeješ si, bych přestat poslouchat?“

„Nerozptyluj mě teď – mám moc práce.“ Kotto se pohnul vpřed, aby si mohl prohlédnout obdobu transportálu. Hydroská brána nebyla dokonale lichoběžníková, jak viděl na běžně dostupných záběrech klikisských ruin. Měla pokřivené strany a také symboly cílových souřadnic byly zcela jiné, zjevně se lišily od hieroglyfů ve stavbách hmyzí rasy. Přesto byla celková podobnost ohromující.

Kotto naneštěstí neměl žádné informace z výzkumu klikisských transportních bran. V jiných časech, dokud ještě nevládlo mezi Tuláky a Houserem takové napětí, by Kotto nabídl hanzovním vědcům výměnu dat. Přestože nikdy nenavštívil žádné z klikisských nalezišť, byl fascinován nejrůznějšími objevy, které postupně vydávaly.

Už dříve ho napadlo, jak rádi by pozemští výzkumníci dostali do rukou neporušenou loď, a teď by k tomu měli o důvod víc. Získali sice roztříštěný vrak nalezený v theronských lesích, z ožehlých trosek však i ti nejlepší hanzovní inženýři dokázali vyčíst jen málo.

Tato opuštěná loď byla ovšem hotová pokladnice. A on ji měl jenom pro sebe.

Kottovi nezbývalo než začít od nuly, podobné úkoly ho však naplňovaly nadšením.

120. KRÁL PETR

Dž po několika vteřinách rozhovoru s mladým princem dospěl Petr k názoru, že Daniel je vskutku nesnesitelný.

OX vybavil krále mapou, která ho provedla podzemními tunely a chodbami do skrytých komnat, kde byl mladý muž držen v domácím vězení. Petr se pohodlně opřel o rám dveří. „Takže ty jsi princ Daniel?“

Mladík, ostražitý a rozmrzelý, vzhlédl vzhůru a provinile si otřel ulepené prsty do skvostného přehozu. Petr by rád věděl, jestli chlapec nějak propašoval sladkosti do pokoje navzdory snaze učitelského compa uvalit na pamlsky prohibici a přidělovat je pouze jako odměnu za dobré chování.

Mladíkův obličej byl dětsky buclatý. „Kdo jsi?“ Petr nemohl uvěřit, že princ nepoznal tvář, jež byla na hanzovních planetách k vidění doslova všude. Potom se Danielovy modré oči zúžily. „Hej, ty jsi král! Král Petr.“ Zamračil se. „Ty bys tady neměl být.“

Petra napadlo, zda jsou chlapcovy oči skutečně modré, nebo byly uměle přebarveny, jako jeho. „Jak se zdá, máme mnoho společného. Možná bych ti mohl dát pár rad ohledně života v královské rodině.“

„Dostávám tolik rad, až se mi z toho dělá špatně.“ Daniel si načechral polštáře a svalil se na postel. „Jako by král dělal něco jiného než rozdával úsměvy, přestřihoval pásky a uděloval ocenění. Proč musím mít tolik nudného učení? Všechny ty věci bych zvládl i ve spaní. Měli by mě nechat na pokoji.“

„Hanza tě nikdy nenechá na pokoji.“ Petr vstoupil dál do místnosti. „Jsi její vězeň.“

„Já nejsem vězeň já jsem princ!“

„Copak tě nevyrvali tvé rodině? Neodvlekli tě z domova?“

Daniel pohrdavě odfrkl. „Zachránili mě před mizerným životem s kupou ztroskotanců. Měl jsem otčíma, který si mě všiml, jen když dostal chuť mě zmlátit. Moje matka zemřela už dávno. Mám starší sestru, ale je to coura, zajímá se jen o své milence.“

Petr si vzpomněl na svou vlastní rodinu a na vřelé chvíle, které spolu strávili. Kdyby svůj život mohl získat zpátky, neváhal by ani vteřinu. „Jak můžeš takhle mluvit o své rodině?“

„Nezáleží mi na nich. Pokud sem přijdou, omlátím jim o držku, že *já* žiju v Paláci šepotu. *Já* jsem teď princ, a oni jsou pořád… nuly.“

Petra v té chvíli popadl vztek. Dělalo se mu špatně při pouhém pomyšlení, že by jeho milovaná Estarra mohla být donucena vzít si někoho, jako byl Daniel. „Nejspíš jsou mrtví. Hanza je zabila, aby zametla stopy.“

Daniel zaváhal, ale jeho úlek trval krátce. „Taky dobře!“

Petr stiskl víčka a myslí mu bleskla vzpomínka na matku a bratry, uhořelé při výbuchu v obytném komplexu. Zavražděn byl dokonce i otec, který opustil rodinu už dávno předtím, odstraněno bylo vše, co mělo spojitost s nově vytvořeným královským majestátem.

S Danielem to bylo horší, než si představoval. „Nezasloužíš si být králem,“ řekl Petr tichým chladným hlasem. „Se svými postoji můžeš být stěží považován za lidskou bytost.“

„Jednoho dne tě nahradím,“ vyštěkl Daniel. „Vím co Hanza chce, a taky vím, kolik jsi toho zpackal. Na krále se hodím lépe než ty.“

Král se rozhodl nepokračovat v tomto nepříjemném rozhovoru. „To by stačilo, Danieli! Předvedl jsi mi všechno, co jsem potřeboval vidět.“

Petr se otočil a prince, který se nepřestával chvástat, opustil. Daniel se nikdy nesmí stát králem. Alespoň na tom by se s Basilem Wenceslasem dokázali shodnout.

Toho večera, během dlouhého a úmorného obchodního banketu, při němž král jen seděl na svém místě oblečený do formálního roucha, usmíval se a mlčel, Estarra působila vzrušeným a tajnůstkářským dojmem, nevysvětlila však proč. Nakonec řekla, že ji bolí hlava, a požádala Petra, aby ji doprovodil do královského křídla. Král se tedy náležitě omluvil, rozloučil se, uklonil a pokynul přítomným. Prezident Wenceslas ho propustil, neboť uznal, že Petr protentokrát svou povinnost splnil.

Jakmile se ocitli v soukromých komnatách, Estarra se k němu přivinula a vřele ho objala. Hnědé oči měla vlahé slzami a radostí. Výraz její tváře byl plný lásky, jako by už nedokázala déle udržet své tajemství.

Petr se smál. Ještě nikdy neviděl, aby se chovala takovýmto způsobem. „Tak dobře, Estarro – vypadáš, jako bys každou chvíli měla puknout. Co mi to chceš říct?“

Usmála se na něj. „Nečekaně jsem našla způsob, jak nás zbavit obav z Danielova následnictví,“ řekla.

Petr se širokým úsměvem zavrtěl hlavou – její dobrá nálada byla nakažlivá. „O čem to, pro všechno na světě, mluvíš?“

„Ani prezident Wenceslas by to neuhádl,“ řekla. „Sama jsem to nečekala… stalo se to náhodou. Ale jsem *těhotná*, Petře. Narodí se nám naše první dítě.“

121. CELLI

Přestože nekonečná práce stále pokračovala, v Cellině nitru se rozhořívala jiskřička okouzlení a naděje. Den za dnem se vracela do téměř neprostupné houštiny, prodírala se roštím, dokud se nedostala na mýtinu uprostřed.

Držela onen podivný rostoucí totem ve tvaru lidské postavy v tajnosti, sledovala, jak se utváří, jak kůrovitá pokožka hrubne a letokruhové oči, stále nezaostřené, sledují její pohyby. Solimar často žádal Celli, aby vysvětlila své tajnůstkářské úsměvy a překvapivou energii, které byla poslední dny plná, dívka však chtěla počkat, dokud nezjistí víc. Ani zelení kněží, kteří byli se světolesem ve zvláštním spojení, podle všeho nic netušili.

Celli, uchvácená každodenní proměnou dřevěného útvaru, obcházela kolem silného zprohýbaného pahýlu pokrytého překrývajícími se šupinami kůry. Výstupky a zprohýbané křivky tolik připomínaly lidské končetiny a svaly! Tato věc však byla něčím

víc než sochou či dřevořezbou, byla živá a čerpala energii z hlubokých kořenů vnořených do lesní půdy.

„Ráda bych věděla, co jsi zač," řekla Celli nahlas.

Okrouhlé suky očí se pohnuly. Byla si jistá, že ji ta věc pozoruje, přestože jemné rysy tváře stále pokrývala vnější dřevitá slupka. Kresba očních duhovek připomínala kruhy na pařezu.

Po celý život Celli slýchala líčení zelených kněží, jak světoles vidí celý Theron skrze miliardy neviditelných očí ve svých listech. Tohle však bylo jiné, tato věc byla úmyslně modelována tak, aby měla *lidské* tvary a rysy. A Celli připadala podivně známá…

Jednoho odpoledne, když Celli stála v chladivém stínu a vdechovala vůni úrodné půdy a vlhkého podrostu, uslyšela hlasité prasknutí. Rozběhla se k pahýlu ve tvaru lidské postavy. Ozvala se další, hlasitější rána, a pak dlouhé zapraštění, jako když se rozštěpí kůra. Vnější plášť praskl jako skořápka právě se líhnoucího vejce.

Ustoupila o dva kroky, ale zvědavost jí nakonec nedala.

Zlaté šupiny kůry se odlouply, aby odhalily čerstvé světlé dřevo ukryté pod nimi. Bylo hladké a zlatě žilkované… jako pokožka. Velké zauzlené větve se začaly pohybovat, až se nakonec oddělily od hlavního torza a rozpřáhly se jako paže právě probuzeného člověka, který se protahuje. Zaoblený dřevitý pahýl se teď napřímil ze svého pokrouceného schouleného postoje a obrátil tvář k Celli, rysy stále zakryté kusy silné kůry.

Dřevěné paže se natáhly a na jejich koncích vyrazily tenké, kroutící se větvičky. Když se živoucí dřevořezba dotkla své tváře, konce větviček se odlomily jako stará kůže a zůstaly jen dokonale formované prsty.

Oněmělá Celli sledovala, jak dřevěné ruce neohrabaně odlupují zbývající kůru, aby odhalily hladké obočí, nos a nakonec celou tvář.

„Beneto?" Její hlas se proměnil v pouhý šepot. Stvoření vypadalo přesně jako její bratr, který zahynul, když hydrogové zničili Havraní hrad.

Nohy stromové postavy se rozdělily do dvou štíhlých kmenů zanořených v zemi. Dřevěný Beneto napínal síly, snažil se zvednout nohy, až se konečně uvolnil a odtrhl se od kořenů. Dřevěná lidská

socha udělala jediný lopotný krok kupředu a zůstala stát, oddělená od stromu.

„Beneto… jsi tam?“ řekla Celli. Oči jí jiskřily, ale přistoupit blíž se bála. Kdysi slyšela dávné příběhy o umělém člověku vyrobeném z hlíny. Jak se mu říkalo? Golem! Světoles zformoval a dal vyrůst jakémusi golemovi, který vypadal přesně jako její ztracený bratr, zelený kněz.

Dřevěná postava udělala další vrávoravý krok vpřed a zůstala stát ve sloupu světla pronikajícího klenbou propletených větví.

Celli zapomněla na opatrnost a vrhla se kupředu. Rukama odtrhávala uvolněnou kůru, která lpěla na hrudi dřevěného muže jako stará kůže z larvy, dokončující svou první přeměnu. Když si konečně prohlédla hladký dřevěný povrch umělého člověka, spatřila, že rysy obličeje jsou skutečně totožné s Benetovými, přestože jinak bylo tělo asexuální, hladké a bez poskvrny.

„Ach, Beneto! Můžeš mluvit? Promluv ke mně!“

Stromový golem otočil hlavu a pohlédl na ni letokruhovýma očima. Zdálo se, že bojuje sám se sebou.

„Nepamatuješ si na mě? Já jsem Celli, tvoje mladší sestra.“

Konečně se rty rozpukly, jako by světoles právě dokončil formování golemových úst. Jakmile se tvrdé rty roztáhly do úsměvu, odhalily dokonalou řadu dřevěných zubů. Zakašlal, vypjal hruď a pak vdechl vzduch do prázdných, plicím podobných dutin ve svém těle. Vyšlo z něj hvízdání a pak zachrčení. Konečně se ze zvuků stala slova.

„Celli… samozřejmě.“

V jeho řeči rozpoznala známý tón bratrova hlasu, avšak také cosi dutého, co jí připomnělo foukací píšťaly, které její prarodiče dělali pro malé děti.

„Celli… Vzpomínal jsem na tebe každý den… když jsem rostl. Pokaždé jsem tě sledoval, když jsi mě přišla navštívit.“

„Jsi to… skutečně ty, Beneto? Nebo jen vypadáš jako můj bratr? Všichni zelení kněží říkali, že jsi zemřel, když hydrogové zaútočili. Obyvatelé Havraního hradu byli zahubeni do jednoho.“

Dřevěný muž na ni pohlédl a na tváři se mu objevilo znepokojení. „Vytvořil mě světoles. Ve chvíli své smrti jsem byl spojen se stromy. Skrze telink jsem vlil všechny své myšlenky a vzpomínky do světolesa. A teď mě světoles vzkřísil. Jsem živoucí spojení člověka a stromu. Je mě zapotřebí… pro válku."

Celli ho objala pažemi, cítila pevnost dřeva, avšak také teplo lidského těla. „Ať jsi cokoliv, jsem ráda, že jsi tady. Je to lepší, než nemít žádného bratra. Víš… víš, že Reynald zahynul také?"

„Světoles nemůže zapomenout jediný okamžik z útoku na Theron," řekl golem-Beneto. „Cítili jsme každou smrt – ať už stromu, muže či ženy. Dokonce i těch, kteří nebyli zelení kněží… Viděli jsme je, byli jsme svědky jejich utrpení, truchlili jsme pro ně. Nezapomeneme."

Celli ho vzala za dřevěnou paži a táhla ho ke kraji houštiny. „Musím tě ukázat našim rodičům. Sarein se také vrátila, přiletěla ze Země. Všichni tě rádi uvidí."

Beneto se s každým dalším krokem pohyboval jistěji. Polámané větve v barikádě ze zřícených stromů jim odskakovaly z cesty, jako by dřevěný golem vládl nějakou silou, kterou si klestil trasu. Celli běžela napřed, poskakovala celá nadšená a pobízela ho ke spěchu.

Když konečně vyšli z houštiny na otevřené mýtiny světolesa, Beneto se zastavil, jako by jeho nohy opět zakořenily. Vrávoral na místě a jeho oči, tolik podobné lidským, se vpíjely do okolní zkázy. Letokruhy v jeho očích se pohnuly, panenky se rozšířily, přestože byl součástí světolesa a musel přesně vědět, co se stalo. Jeho výraz vyjadřoval hluboký smutek. „Vrátil jsem se v hodině dvanácté."

Celli se zastavila vedle něj a držela ho za ruku. Sevřel dřevěné prsty, jako by se pokoušel vnímat její dotek, a Celli ho opět zatahala za dřevěnou paži, aby ho přiměla pokračovat. „Pojď, Beneto! Musíme to všem říct. Je na čase, aby Theroňané konečně slyšeli nějaké dobré zprávy."

„Ano," řekl Beneto a zvedl chodidlo, aby udělal další krok, jako by už zapomněl, jak kráčet na lidských nohou. „Musím sdělit tolik informací! Dokonce ani zelení kněží se od světolesa nedozvěděli vše."

Celli tázavě pohlédla do jeho dřevěné, ale důvěrně známé tváře. Zdálo se, že si Beneto třídí myšlenky, sbírá ozvěny svých vzpomínek. Celli, silná a hrdá po jeho boku, vedla bratra k osídleným oblastem, které tuláčtí pomocníci vyčistili a odvlekli z nich vyvrácené stromy.

Zatímco se společně přiblížili k městu v houbovém útesu, stromy jako by šepotáním oznamovaly jejich příchod. Zelení kněží zvedli hlavy od své práce. Jejich smaragdová kůže byla pokrytá sazemi, výrazy prozrazovaly únavu, oči měli zarudlé slzami a prachem. Cítili však chvění mysli světolesa a když uviděli golema-Beneta, zůstali zírat.

Matka Alexa a Otec Idriss šplhali dolů z houbového útesu. Jakmile spatřili Beneta a poznali rysy vymodelované a vrostlé do hladkého vyleštěného dřeva, vzrušení a radost náhle vypadaly na jejich tvářích nepatřičně, jako by se už zapomněli radovat.

Celli poskočila kupředu. „Podívejte se, co jsem našla! Pohleďte, co stvořil světoles!“

Idriss se dostal na zem jako první. Otočil se, aby pomohl své ženě, nemohl však odtrhnout pohled od podivného návštěvníka kráčejícího uličkou mezi Theroňany. „Celli? Co je to? Vypadá jako…“ Zdálo se, že Idriss není schopen vyslovit to jméno.

„Ano,“ řekl golem. „Jsem Beneto… z části.“

Cellini rodiče nikdy nepředstírali, že znají všechna tajemství vesmíru. Alexa a Idriss přijali synův návrat s pocitem úžasu a bez laviny otázek.

Theroňané se opatrně přiblížili. Neměli z Benetovy napodobeniny strach, navzdory jeho nepřirozenému vzhledu. Celli zářila a všichni ostatní utichli, když pozvedl hlas a začal mluvit. „Jsem… dar světolesa. Nazývejte mě poslem, jestli chcete.“

„Nu, raději tě budu nazývat svým synem Benetem,“ řekl Idriss. Alexa se dotkla jeho ramene, aby byl zticha a nechal dřevěného muže hovořit.

„Jsem jím, ale nejen jím. Přišel jsem, abych pomohl.“ Beneto se zvolna otočil a pohlédl na všechny ty užaslé lidi. Nepokojný světoles se utišil tak, že všichni mohli slyšet jeho hlas, jasný a silný.

„Toto je začátek nové fáze naší války proti pradávnému nepříteli, hydrogům.“

POZNÁMKA OHLEDNĚ ILDIRANSKÝCH KRUHŮ

Ildiranská rasa je polymorfní. Jednotlivé kruhy mají vlastnosti a schopnosti, které je zařazují do patřičných kast jak na Ildiře, tak na ostatních planetách ildiranského Impéria. Filozofy těší být filozofy, dělníci jsou rádi dělníky.

Příležitostně dochází ke křížení kruhů, někdy z lásky a vzájemné přitažlivosti, jindy úmyslně, ve snaze posílit jisté vlastnosti. Kříženci jsou v ildiranské kultuře vzácní, ne však zcela neobvyklí. Často se stává, že nejlepší zpěváci či básníci jsou ze smíšené krve, neboť zdědili ve svých genech sílu, která čistokrevným jedincům chybí.

Název každého kruhu má specifickou koncovku, kříženci pak užívají jejich kombinaci:

vládci, šlechtici
h
vojáci, strážní,
n bojovníci
vojenští velitelé,
nh generálové
dělníci
k
úředníci
v
zpěváci
t
světlonoši
l
vědci
f
technici
o
inženýři

of

učitelé

a

umělci

th

dějepravci

sh

těžaři

x

Navzdory různorodosti kruhů tvoří Ildirané velmi homogenní společnost, všichni jsou podřízeni Mágu-imperátorovi.

MÍŠENCI, POTOMCI NIRY KHALIOVÉ

Osira’h, dívka, otec: Jora’h
Rod’h, chlapec, otec: Udru’h
Gale’nh, chlapec, otec: adar Kori’nh
Tamo‘1, dívka, otec: světlonoš
Muree’n, dívka, otec: strážce

POZNÁMKA OHLEDNĚ ILDIRANSKÝCH JEDNOTEK ČASU

Jelikož se Ildirané vyvinuli na planetě neustále zalité sluneční září, jejich rasa přirozeně neměří čas v oddělených jednotkách, které my známe jako „den“, „týden“ (odvozený od fází Měsíce) a „měsíc“ (odvozený od měsíčního cyklu). Přesto Impérium používá časové jednotky přibližně stejné délky.

Než abych zahltil text početnými cize znějícími slovy, rozhodl jsem se pro pohodlí čtenáře používat hrubé ekvivalenty ve všeobecné obchodní řeči. Pamatujte, že tam, kde Ildiran hovoří o „dni“, myslí obecně uznávanou délku cyklu bdění a spánku, nikoliv přesně čtyřiadvacet hodin.

REJSTŘÍK

adar – Nejvyšší vojenská hodnost ildiranské Sluneční flotily

Aguerra, Raymond – životem protřelý mladík žijící na Zemi, původní jméno a identita krále Petra

Alexa, Matka – vládkyně Theronu, manželka Otce Idrisse

Alladia – technická obsluhující transportál na Rheindic Co

Andezova, Sheila – voják OSZ, držena v zajetí Tuláky v osquivelských loděnicích Areas – zelený kněz, člen archeologického týmu manželů Colicosových na Rheindic Co, zavražděn klikisskými roboty

arcipáter – symbolický představitel církve Sjednocení na Zemi

Avi'h – místodržící Marathy, nejmladší syn Mága-imperátora Cyroc'ha

bastl – pohrdavý výraz pro kadeta OSZ

BeBob – Rlindina žertovná přezdívka pro Bransona Robertse

bekh! – ildiranská kletba, „Zatraceně!"

Beneto – zelený kněz, druhý syn Otce Idrisse a Matky Alexy, zavražděn hydrogy na Havraním hradu

bitevní koule – hydroská útočná kulovitá loď

bleskové sběrače – rychlá přepadová těžní zařízení používaná Tuláky během hydroského embarga

Blue Sky – těžební zařízení pracující u Golgenu, provozované Rossem Tamblynem, zničené hydrogy

Booneův přechod – hanzovní kolonie, proslulá svými lesy černých borovic, zničená hydrogy

Brindle, Robb – podplukovník OSZ, přítel Tasii Tamblynové

Bron'n – osobní strážce Mága-imperátora, spáchal sebevraždu poté, co se jeho vůdce otrávil

Burton – jedna z jedenácti generačních lodí vyslaných ze *Země*, odstartovala v pořadí čtvrtá, během cesty se ztratila, zajata Ildirany, posádka později použita pro genetické pokusy na Dobrosu

Caillié – jedna z jedenácti generačních lodí vyslaných ze Země, odstartovala v pořadí pátá, jako první byla nalezena Ildirany. Její posádka osídlila Theron

Cain, Eldred – zástupce a pravděpodobně také nástupce Basila Wenceslase, lysý muž s bledou pletí, sběratel obrazů

Celli – nejmladší dcera Otce Idrisse a Matky Alexy

červí hnízdo – velké hnízdo zbudované dravými theronskými červy, dostatečně prostorné, aby mohlo být užíváno jako lidské obydlí

Chan – tulácký klan

chlupatý cvrček – neškodný chlupatý tvor žijící na Corribusu

Clydia – zelená kněžka, jedna z osmnácti zelených kněží, kteří se dobrovolně přihlásili ke službě na lodích OSZ

Colicos, Anton – syn Margaret a Louise Colicosových zajímající se o eposy, překladatel zabývající se studiem epických příběhů, vyslán do ildiranského Impéria, aby studoval *Ságu sedmi sluncí*

Colicos, Louis – xenoarcheolog, manžel Margaret Colicosové, odborník na starobylé klikisské artefakty, zavražděn roboty na Rheindic Co

Colicosová, Margaret – xenoarcheoložka, žena Louise Colicose, odbornice na starobylé klikisské artefakty, zmizela poté, co prošla transportálem při útoku robotů na Rheindic Co

compo – zkratka pro computerizovaného pomocníka

computerizovaný pomocník – inteligentní robot nazývaný krátce compo, vyráběný v různých modelech (přátelský, učitelský, naslouchající, pečovatelský a jiné)

Corribus – opuštěná klikisská planeta, kde Colicosové objevili Klikisskou pochodeň; jako jedna z prvních vybrána Hanzou pro novou kolonizační vlnu

Couarnir – planetární soustava, kde se nachází překladiště Hurikán

Covitz, Jan – dremenský pěstitel hub, společně se svou dcerou Orli se připojil ke kolonizační iniciativě využívající klikisské přepravní portály

Covitzová, Orli – dremenská kolonistka, společně se svým otcem Janem se připojila ke kolonizační iniciativě využívající klikisské transportály

Crenna – bývalá ildiranská štěpová kolonie, evakuovaná kvůli epidemii a následně osídlená lidmi, domov Davlina Lotzeho a Bransona Robertse

Cyroc'h – předchozí Mág-imperátor, otec Jora'ha

Daniel – nový kandidát na místo prince, vybraný Hanzou jako náhrada za krále Petra

Daro'h – po smrti Mága-imperátora Cyroc'ha nastávající místodržící na Dobrosu

DD – compo pomáhající při vykopávkách na Rheindic Co, zajat klikisskými roboty

dějepravec – člen ildiranského kruhu vypravěčů

Dekyk – klikisský robot pomáhající při vykopávkách na Rheindic Co

Dobros – ildiranská kolonie, kde se nacházejí chovné tábory využívající lidské zajatce

Dremen – kolonie Země, pošmourná a oblačná, hlavním produktem je kaviár a jisté druhy geneticky upravených hub

drogové – pohrdavé označení pro hydrogy

drsnouti – jeden z ildiranských kruhů, obyvatelé pouště

duchovní vlákna – thismatická spojení prýštící ze Zdroje světla, viditelná pouze Mágu-imperátorovi a světlonošům

Dularix – neobydlená planeta v ildiranském prostoru, cíl nevysvětlitelného útoku hydrogů EA – osobní compo Tasii Tamblynové, její paměť byla vymazána poté, co se ji Basil Wenceslas pokusil vyslýchat

ekti – vzácný alotrop vodíku užívaný jako palivo pro ildiranský mezihvězdný pohon

Elwich, vojín – kadet OSZ, jeden ze svěřenců Tasii Tamblynové na Marsu

Erphano – obří plynná planeta, u níž byl umístěn těžer Berndta Okiaha

Estarra – druhá dcera, čtvrtý potomek Otce Idrisse a Matky Alexy, současná královna Zemské hanzovní ligy, provdaná za krále Petra

faerové – myslící ohnivé bytosti obývající nitra hvězd

Fan'nh – qui ildiranské Sluneční flotily, velitel manipulu čelícího hydrogům u Hrel-oro

Fitzpatrick, Patrick, III. – zhýčkaný kadet OSZ, chráněnec generála Lanyana, považován za mrtvého po bitvě u Osquivelu, držen Tuláky v loděnicích Děla Kelluma

Fitzpatricková, Maureen – bývalá prezidentka Zemské hanzovní ligy, babička Patricka Fitzpatricka III.

flétnové dřevo – rostlina s mnohočetnými větvemi a tvrdou kůrou, jež ve větru vydává pískavé zvuky

frak – slangový výraz pro frakčně-pulzní střelu

frakčně-pulzní střela – nová zbraň OSZ, také zvaná „frak"

Frederick, král – loutkový vládce Zemské hanzovní ligy, zavražděn hydroským vyslancem

Gale'nh – pokusný míšenec, syn Niry Khaliové a adara Kori'nha, třetí nejstarší z jejích dětí

Gold, Sullivan – správce nového hanzovního těžeru umístěného u Qronhy 3

Golgen – obří plynná planeta, kde byl zničen těžer Blue Sky Rosse Tamblyna, také bombardována kometami, které na ni nasměroval Jess Tamblyn

Gomez, Charles – lidský vězeň hydrogu, zajat na Booneově přechodu GU – analytický compo přidělený Kottu Okiahovi

Hanza – Zemská hanzovní liga

Havraní hřad – hanzovní kolonie, především zaměřená na zemědělství, částečně těžební průmysl, zničena hydrogy

Heald – soustava na území ildiranského Impéria, místo, kde se odehrává vymyšlený strašidelný příběh ze *Ságy sedmi sluncí*, dvojice obydlených planet spojených v jedinou štěpovou kolonii v zájmu obrany proti hydrogům

Horizontální hvězdokupa – velká hvězdokupa nedaleko Ildiry, v níž se nachází Hyrillka a mnoho jiných štěpových kolonií

Hosaki – tulácký klan

Hosaki, Alfred – vůdce tuláckého klanu

houbový útes – obrovský rostlinný útvar na Theronu, přeměněný Theroňany na obydlí

Houser – pohrdavé tulácké označení pro Zemskou hanzovní ligu

Houswell, Bertram – jeden z prvních prezidentů Zemské hanzovní ligy, snažil se přinutit Tuláky, aby podepsali Hanzovní dohodu

Hranolový palác – sídlo idliranského Mága-imperátora

Hrel-oro – vyprahlá ildiranská těžební kolonie, osídlená převážně drsnouty

Hroa'x – hlavní těžní inženýr ildiranského zařízení u Qronhy 3

hromoklín – mobilní zbraňová plošina Obranných sil Země

Hucková, Tabitha – technik na těžeru Sullivana Golda u Qronhy 3

Hvězda – filozofie a víra Tuláků, síla, která každého vede cestou jeho života

hydrogové – mimozemská rasa žijící v nitrech obřích plynných planet

Hyrillka – planeta, ildiranská kolonie v Horizontální hvězdokupě, místo, kde byli poprvé nalezeni klikisšťí roboti, hlavní producent drogy shiing

Idriss, Otec – vládce Theronu, manžel Matky Alexy

Ildira – ústřední planeta ildiranského Impéria, ozařována světlem sedmi sluncí

Ildirané – humanoidní mimozemšťané, jejich společenství se skládá z mnoha různých ras, čili kruhů

ildiranské Impérium – mohutná mimozemská říše, vedle lidské kultury je považováno za jedinou další civilizaci ve Spirálním rameni

Ilure'l – ildiranský světlonoš, člen základní osádky, jež zůstala v Marathě Prime

isix – kočkovitá šelma původem z Ildiry, Jora'hova dcera Yazra'h chová tři jako mazlíčky

Isperos – horká planeta, místo, kde došlo k zhroucení pokusné kolonie Kotta Okia'ha

jazer – zbraň Obranných sil Země vydávající pulzy energie

Jora'h – První následník ildiranského Impéria, nejstarší syn Mága-imperátora

Jorax – klikisský robot rozebraný hanzovními vědci, kteří zkoumali jeho programy a systémy *Jupiter* – vylepšená loď obří třídy OSZ, vlajková loď admirála Willisové, velitele Čtverce 7

Kamarov, Raven – kapitán tulácké nákladní lodi, zahynul při tajném útoku OSZ na jeho loď

Kanaka – jedna z jedenácti generačních lodí vyslaných ze Země, odstartovala jako poslední. Z těchto kolonistů se stali Tuláci

karbonová beranidla – nová zbraň OSZ efektivně narušující vazbu mezi atomy uhlíku

Kari – mladá Cellina kamarádka, zahynula při hydroském útoku na Theron

kaviár ze slaných jezer – luxusní pochoutka z Dremenu

Kellum, Del – vůdce tuláckého klanu řídící osquivelské loděnice

Kellumová, Zhett – osmnáctiletá dcera Děla Kelluma

Kettová, Rlinda – obchodnice, kapitánka *Věčné zvídavosti*

Khaliová – Niřino příjmení

Khaliová, Nira – zelená kněžka, milenka Prvního následníka Jora'ha a matka jeho dcery Osira'h, držená v zajetí v chovném táboře na Dobrosu

Klikisská pochodeň – zbraň či mechanismus vyvinutý klikissy, umožňující implozi obří plynné planety a stvoření nové hvězdy

klikissové – dávná hmyzí rasa, která vymizela ze Spirálního ramene před dávnými časy a zanechala za sebou jen svá prázdná města

klikisští roboti – inteligentní, broukům podobní roboti vytvoření klikissy

kohorta – bojový útvar ildiranské Sluneční flotily sestávající ze sedmi manipulů neboli 343 lodí

Kolker – zelený kněz, Yarrodův přítel sloužící na modulárním těžeru Sullivana Golda u Qronhy 3

Kori'nh, adar – velitel ildranské Sluneční flotily, zabit při sebevražedném útoku na hydrogy u Qronhy 3

KR – analytický compo přidělený Kottu Okiahovi

král – loutkový vládce Zemské hanzovní ligy

Královský kanál – okrasný kanál obklopující Palác šepotu

kruh – ildiranská rasa

Lanyan, Kurt, generál – velitel Obranných sil Země

Lia – bývalá vládkyně Theronu, Estařina babička

Lica – mladá Cellina kamarádka, zahynula při hydroském útoku na Theron

Liloa'h – ildiranská šlechtična, první Jora'hova milenka

loď obří třídy – třída největších bitevních lodí OSZ

Lotze, Davlin – exosociolog Hanzy a špeh na Crenně, vyslán na Rheindic Co, kde zjistil, jak využívat klikisský transportní systém

Lucy – mladá dívka, kamarádka Orli Covitzové na Corribusu

Madam Fúrie – přezdívka bývalé prezidentky Hanzy Maureen Fitzpatrickové

Maeová, Teréne – praporčík OSZ sloužící na lodi Tasii Tamblynové

Mág-imperátor – bůh-vládce ílidranského Impéria

manipul – bojový útvar ildiranské Sluneční flotily sestávající ze sedmi septemů, neboli 49 lodí

manipulační buňka – malý přepravní prostředek užívaný v osquivelských loděnicích

manta – třída středně velkých křižníků Obranných sil Země

Maratha – vyhledávaná planeta Ildiranů s výjimečně pomalým cyklem střídání dne a noci

Maratha Prima – první zastřešené město nacházející se na jednom z kontinentů Marathy

Maratha Sekunda – sesterské město nacházející se na opačné polokouli Marathy než Prima, v současné době dostavováno klikisskými roboty

Maylor, Fred – vůdce tuláckého klanu

megaflektor – ildiranské zařízení sloužící jako zdroj světla

Meyer – červený trpaslík, centrální hvězda Randezvous

Mhas'k – Ildiran, příslušník zemědělského kruhu, člen základní osádky, která zůstala na Marathě, druh Syl'k

Mijistra – nádherné hlavní město ildiranského Impéria

místodržící – kterýkoliv šlechtický syn Mága-imperátora, vládce ildiranské planety

mlhovinová plachetnice – loď s obřími plachtami sloužící k získávání vodíku z mlhovin

Mluvčí – politický vůdce Tuláků

motorové kluzáky – létající zařízení vyrobené z použitého motoru, rámu a plachtouních křídel

Muree'n – pokusná míšenka, dcera Niry Khaliové a strážce, nejmladší z jejích dětí

Nahton – dvorní zelený kněz na Zemi, sloužící králi Petrovi

nastávající místodržící – kterýkoliv ze skupiny budoucích místodržících, syn Prvního následníka, který nahradí svého strýce, syna předchozího Mága-imperátora

nebesféra – hlavní dóm ildiranského Hranolového paláce. V nebesféře umístěné nad trůnní místností Mága-imperátora se nacházejí exotické rostiny, hmyz a ptáci

nebeská továrna – velmi rozměrné zařízení na těžbu ekti provozované Ildirany

nialie – rostlišaj pěstovaný na Hyrillce, zdroj shiingu

Nira – Nira Khaliová

Nové Portugalsko – výspa Hanzy, základna OSZ, kolonie proslavená vinařstvím a lihopalnictvím

Nur'of – vedoucí inženýr, člen základní osádky, která zůstala v Marathě Prime

obřadníci – ildiranský kruh, zaopatřovatelé mrtvých

Obranné síly Země – armáda Země určená k operacím ve vesmírném prostoru ovládaném Hanzou se základnou na Marsu, podléhající velení Zemské hanzovní ligy

Okiah, Berndt – vnuk Jhy Okiahové, velitel těžeru u Erphanu, zavražděn hydrogy

Okiah, Kotto – nejmladší syn Jhy Okiahové, smělý a výstřední vynálezce, který navrhl kolonii na Isperosu

Okiahová, Jhy – tulácká žena, velmi stará, bývalá Mluvčí klanů

Oncier – obří plynná planeta, na níž byla vyzkoušena Klikisská pochodeň

osíci – slangový výraz pro vojáky OSZ

Osira'h – dcera Niry Khaliové a Jora'ha, díky svému původu nadaná výjimečnými telepatickými schopnostmi

Osquivel – plynná planeta s prstenci, místo, kde se nachází tajné loděnice Tuláků

ossuarium – komnata v Hranolovém paláci, kde jsou uloženy zářící lebky zesnulých Mágů-imperátorů

OSZ – Obranné síly Země

Otema – stará zelená kněžka, theronská velvyslankyně na Zemi, později vyslána na Ildiru, kde byla zavražděna Mágem-imperátorem

OX – učitelský compo, jeden z nejstarších robotů na Zemi. Sloužil na palubě *Pearyho*

Palácová čtvrť – vládní zóna kolem Paláce šepotu na Zemi

Palác šepotu – velkolepé sídlo hanzovní vlády

Palawu, Howard – hlavní vědecký poradce krále Petra, jeden z lidí, kteří se podíleli na demontáži klikisského robota Joraxe

Pasternakova, Anna – vůdce tuláckého klanu, kapitán lodi

pečovatelé – drobní osobní asistenti Mága-imperátora

Pekařova, Jane – guvernérka kolonie Relleker

Pellidor, Franz – agent Basila Wenceslase, jeho „pravá ruka"

pernatík – ildiranský létající tvor, podobný pozemským kolibříkům

Peroni, Denn – Cesčin otec, tulácký obchodník

Peroniová, Cesca – Mluvčí všech klanů, nástupkyně a žačka Jhy Okiahové. Byla snoubenkou Rosse Tamblyna, pak Reynalda z Theronu, ale vždy milovala Rossova bratra Jesse

Pery'h – po smrti Mága-imperátora Cyroc'ha nastávající místodržící Hyrillky

Petr, král – následník starého krále Fredericka

plachtoun – barevný létající hmyz na Theronu, podobný velkému motýlu, občas chovaný jako domácí zvíře

plaňkovky – vysoké rostliny rostoucí na pláních Corribusu

platkom – velitel zbraňové plošiny, hodnost velícího důstojníka zbraňových systémů hromoklín OSZ

plavci – jeden z ildiranských kruhů, obyvatelé vod

Plumas – zmrzlý měsíc s hlubokými oceány skrytými pod ledovou slupkou, nachází se zde vodní doly klanu Tamblynů

pomerančová nemoc – nákaza sužující lidské kolonisty na Crenně

portál – klikisský transportní systém umožňující okamžitou přepravu z místa na místo

překladiště Hurikán – tulácké obchodní centrum a překladiště paliva, umístěné ve stabilním gravitačním bodu mezi dvěma obíhajícími asteroidy

průchod – transportní systém hydrogů umožňující okamžitou přepravu z jednoho bodu do druhého

První následník – nejstarší syn a následník Mága-imperátora

Ptoro – obří plynná planeta, u níž je umístěn nevýkonný těžer klanu Tylarů

Qronha – těsná dvojhvězda, dvě z ildiranských „sedmi sluncí". Je obklopena systémem skládajícím se ze dvou obyvatelných planet a plynné planety Qronha 3

qui – ildiranská vojenská hodnost, velitel manipulu, čili 49 lodí

Ramah – planeta, kolonie Země, osídlená především vyznavači islámu, místo, kde v minulosti došlo ke vzpouře proti Hanze, kterou potlačil Lev Stromo

Ramirezová, Elly – navigátor na palubě křižníku manta Tasii Tamblynové

Randezvous – osídlený pás asteroidů, skryté místo tulácké vlády

ratolest – odnož světolesa, často převážená v ozdobném květináči

Refová, Jenna – průzkumník sítě portálů, ztratila se při jedné ze svých výprav

Relleker – planeta, kolonie Země, oblíbené rekreační místo

Reynald – nejstarší syn Otce Idrisse a Matky Alexy

Rhe'nh – septor ildiranské Sluneční flotily

Rheindic Co – opuštěná klikisská planeta, místo hlavních výzkumů týmu manželů Colicosových

Robert, Branson – bývalý manžel a obchodní partner Rlindy Kettové, také zvaný BeBob

Rod'h – pokusný míšenec, syn Niry Khaliové a dobroského místodržícího, druhé nejstarší z dětí

Rossia – výstřední zelený kněz sloužící v OSZ, přežil útok wyverna

rostlišaj – hyrillská nialie, surovina pro výrobu drogy shiing

Ruis, Lupe – starosta kolonie na Crenně

Rusa'h – hyrillský místodržící, třetí šlechtický syn bývalého Mága-imperátora

Sága sedmi sluncí – historický epos obsahující legendy ildiranské civilizace

Sarein – nejstarší dcera Otce Idrisse a Matky Alexy, velvyslankyně Theronu na Zemi, také milenka prezidenta Wenceslase

septem – malá bojová skupina Sluneční flotily sestávající ze sedmi lodí

septor – velitel septemu

sféra – rozměrný obytný komplex hydrogů

Shana Rei – legendární „bytosti temnot" ze *Ságy* sedmi sluncí

shiing – povzbuzující droga vyráběná z nialiových rostlišajů na Hyrillce, u Ildiranů otupuje vnímání thismatu

Sirix – klikisský robot pracující na vykopávkách na Rheindic Co, vůdce vzpoury robotů proti lidem, věznitel DDho

Sjednocení – normalizovaná, vládou podporovaná víra pro oficiální aktivity na Zemi

skat! – tulácká kletba

Slepá víra – loď Bransona Robertse

Sluneční flotila – vesmírné loďstvo ildiranského Impéria

Solimar – mladý zelený kněz, stromový tanečník a mechanik, zachránil Celli z hořícího stromu během hydroského útoku na Theron

Sorengaard, Rand – tulácký vzbouřenec, pirát, popravený generálem Lanyanem

Spirální rameno – část Mléčné dráhy osídlená planetami ildiranského Impéria a koloniemi Země

Stanna, Bill – voják OSZ, držený v zajetí v tuláckých loděnicích u Osquivelu

Stannis, Malcolm – prezident Zemské hanzovní ligy, ve funkci za doby vlády krále Bena a krále George, v době prvního kontaktu Země s ildiranským Impériem

Steinman, Hud – starý průzkumník sítě portálů, objevil transportálový přístup na Corribus a rozhodl se tam usadit

štěpová kolonie – ildiranská kolonie splňující podmínku minimálního počtu obyvatelstva

štítonoš – malá útočná loď OSZ, stíhačka

Stoner, Benn – vězeň na Dobrosu

stříbrné barety – výkonné speciální jednotky vycvičené OSZ

Stromo, Lev, admirál – admirál Obranných sil Země, poté co byl hydrogy poražen u Jupiteru pohrdlivě nazývaný pecivál Stromo

stromoví tanečníci – umělci – akrobaté, předvádějící své umění v lesích Theronu

subthismatický spánek – ildiranská obdoba komatu

světlonoši – kněží-filozofové interpretující nejasné pokyny *thismatu* a pomáhající Ildiranům v nesnázích

světoles – propojený myslící les, jehož hlavní část se *nachází* na Theronu

světostrom – jeden strom v propojeném myslícím lese, jehož hlavní část se nachází na Theronu

Sweeneyová, Dahlia – první majitelka DDho, mladá dívka

Swendsen, Lars Rurik – technický odborník, poradce krále Petra, jeden z lidí, kteří se zúčastnili demontáže klikisského robota Joraxe

Syl'k – Ildiranka, příslušnice kruhu zemědělců, členka základní osádky na Marathě, Mhas'kova družka

tal – vojenská hodnost ildiranské Sluneční flotily, velitel kohorty

Tamblyn, Andrew – jeden z Jessových strýců, Bramův bratr

Tamblyn, Bram – Tulák, nejstarší člen klanu Tamblynů, otec Rosse, Jesse a Tasii, zemřel poté, co jeho syn Ross zahynul na těžeru Blue Sky

Tamblyn, Jess – Tulák, druhý syn Brama Tamblyna milující Cescu Peroniovou, prosycen energií wentalů

Tamblyn, Ross – Tulák, nejstarší syn Brama Tamblyna, který se osamostatnil, velitel těžeru Blue Sky u Golgenu, zahynul při prvním hydroském útoku

Tamblyn, Torin – jeden z Jessových strýců, Bramův bratr

Tamblyn, Wynn – jeden z Jessových strýců, Bramův bratr

Tamblynová, Karla – Jessova matka, umrzla v ledu při nehodě na Plumasu

Tamblynová, Tasia – sestra Jesse Tamblyna sloužící vOSZ

Tamo'l – pokusná míšenka, dcera Niry Khaliové a světlonoše, druhá nejmladší z jejích dětí

taranovací *loď* – loď OSZ upravená pro compskou osádku, určená pro sebezničující misi

Tela – mladá dívka, přítelkyně Orli Covitzové na Corribusu

telink – způsob okamžité komunikace používaný zelenými kněžími

Teltonová, Anjea – lidská zajatkyně hydrogů těžer – zařízení na získávání ekti z atmosféry obřích plynných planet, obvykle provozované Tuláky

Theron – lesnatá planeta, domov myslících světostromů

Theroňan – obyvatel Theronu thisma – slabé telepatické spojení Mága-imperátora s jeho poddanými, Ildirany

Thor'h – nejstarší Jora'huv syn ze šlechtického kruhu, současný První následník

transportér – tulácká loď užívaná pro odvoz ekti z těžerů

Trůnní sál – hlavní králova audienční místnost v Paláci šepotu na Zemi

Tuláci – volná federace nezávislých lidských klanů, hlavní producenti paliva pro mezihvězdný pohon – ekti

Tylar, Crim – tulácký majitel těženi u Ptora, Nikkův otec

Tylarová, Maria Chan – tulácká projektantka skleníků, Nikkova matka

Tylar, Nikko Chan – mladý tulácký pilot, syn Crima a Marly UR – tulácký compo na Randezvous, pečovatelský model

ústředí Hanzy – budova ve tvaru pyramidy nedaleko Paláce šepotu na Zemi

vandráci – pohrdavé označení Tuláků

Vao'sh – ildiranský dějepravec, patron a přítel Antona Colicose, člen základní osádky, která zůstala na Marathě Prime *Věčná zvídavost* – obchodní loď Rlindy Kettové

Věčný jas – ildiranská verze nebe, vyšší dimenze tvořená čistým světlem. Ildirané věří, že odlesk tohoto světla proniká do našeho vesmíru skrze Mága-imperátora a je mezi členy jejich rasy rozváděn sítí *thismatu*

vejčité křeslo – trůn Mága-imperátora, podepírající jeho tělo

Velký houser – pohrdavá přezdívka Tuláků pro Zemskou hanzovní ligu

verdani – myslící entita na rostlinné bázi, jejíž fyzickou podobou je světoles

Vesmírný jícen – temná mlhovina, podle *Ságy sedmi sluncí* obývaná Shana Rei

Vik'k – ildiranský kopáč, člen základní osádky, která zůstala na Marathě Prime

Vodnář – loď šířící wentaly, pilotovaná Nikkem Chanem Tylarem

všeobecná obchodní řeč – oficiální jednací jazyk Zemské hanzovní ligy

Welyr – obří plynná planeta, u níž byl umístěn tulácký těžer zničený hydrogy

Wenceslas, Basil – prezident Zemské hanzovní ligy

wentalové – prastaré bytosti, jejichž podstatou je voda

Willisová, Sheila, admirál – velitelka bojové skupiny Čtverce 7, nadřízená Tasii Tamblynové

wyvern – velký theronský létající dravec

Yamane, Kiro – kybernetický odborník, držen v zajetí Tuláky v osquivelských loděnicích

Yarrod – zelený kněz, mladší bratr Matky Alexy

Yazra'h – nejstarší dcera Mága-imperátora, majitelka tří isixkých koček

Yreka – hanzovní planeta nacházející se na okraji území Hanzy, proti níž OSZ rázně zasáhly poté, co kolonisté začali hromadit ekti

Yura'h – předchozí Mág-imperátor, vládl v době prvního kontaktu Ildiranů s lidskými generačními loděmi

záchranná kapsle – malé nouzové evakuační zařízení uložené na palubě lodí OSZ

Zan'nh – ildiranský důstojník, nejstarší syn Mága-imperátora Jora'ha, nový adar Sluneční flotily

zelený kněz – služebník světolesa, schopný používat světostromy pro okamžitou komunikaci na velké vzdálenosti

Zemská hanzovní liga – organizace vládnoucí Zemi a její koloniím, založená především na obchodu

Zizu, Anwar – seržant OSZ, velitel bezpečnosti na křižníku manta Tasii Tamblynové

Zrcadlová jezera – soustava hlubokých okrouhlých jezer na Theronu, místo, kde byly během hydroského útku zničeny tři vesnice

Zřídla temnoty – gejzíry na Marathě, aktivní během období soumraku, kdy planeta chladne